

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rita Hunter

GÜZ *Fırtınası*

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

GEÇMİŞİ, ÜZERİNE GÖLGE GİBİ
DÜŞEN BİR ADAMIN TEK ÇARESİ,
DAİMİ BİR GÜNEŞTİR...

*"Belki de hiç... Belki de hiçbir zaman tehlikeye
ne kadar yaklaştığını anlayamayacaktı.
Güzel, küçük kıvılcım bilmiyordu ki bu dünyada
ateşten de sıcak şeyler vardı..."*

27 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://frantey.org>

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
frantey.org
ilknokta.com

Abertillery Dükü'ne ait papaz evinde ailesiyle birlikte yaşayan Jane Hammond'ın hayatı, kendi küçük dünyası ve gizli hayalleri üzerineydi. Mutlu olduğu, kendini huzurlu hissettiği, ona göre dünyanın en güzel topraklarında yaşamamanın belki de tek bedeli, efendileri olan soylunun dikkatini çekmeden, hatta var olduklarını unutturarak devam etmenin bir yolunu bulmaktı. Zira bugüne kadarki hiçbir Abertillery Dükü'nün ahlâk ya da merhametiyle övündüğü söylenemezdi.

Jane endişelerine rağmen, yeni dükün huzurlu dünyalarına ayak basmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inanmaya hazırdı. Ne var ki, soyundan gelen uğursuzluğu gölge gibi üzerinde taşıyan ve geçmişte yaptığı korkunç şey yüzünden yargılanan dükün diğerleri kadar umursamaz olabileceğini düşünmek başlı başına bir hataydı.

Gizemli ve baştan çıkarıcı son Abertillery Dükü Alexander Darius Cunningham'ın Hammond ailesini kabul etmeye mecbur bıraktığı görev onları hiç de arzulamadıkları şekilde bir araya getirirken; tesa-düfler ve güçlü güz fırtınaları, tutkulu serüvenlerinin fitilini ateşleyecekti.

Güz Fırtınası

Rita Hunter

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Burcu Karatepe

Kapak Tasarım ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Getty

1. Baskı, Haziran 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-89-0

© Yabancı Yayınları, 2016

© Rita Hunter, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Rita Hunter

GÜZ *Fırtınası*

Bölüm 1

Catriona omzunun gerisinden karanlık sokağa şüpheli bir bakış attı. Onu göremiyordu fakat yapışkan bir lanet gibi her yanı kaplayan varlığını teninde bile hissedebiliyordu. Tapınaktan buraya kadar onu maksatlı bir sessizlik içinde takip etmişti. “Beni korkutamaz,” dedi içinden. Çünkü o, attığı her adımı hesap etmesi gerektiğini bilen, sıradan insanların hayal dahi edemediği tehditleri sezme yeteneğine sahip soğukkanlı bir avcıydı. Hatta kimilerine göre de bir katil... Kulakları keskin, gözleri dikkatli, kalbi gölgeli bir günahkâr...

Esen soğuk rüzgârın taşıdığı değişken havayı içine çekerek kokuların hislerine ulaşmasına izin verdi. Çok yakındaydı... Onun dünyasında zayıflığın ölüm demek olduğunu hatırladığı sürece kalbine hücum eden korkuyu bastırmanın bir yolunu bulabilirdi.

Kararlılıkla adımlarını hızlandırdı. Bu gece sa-
vaşamayacak kadar yorgun düşmüştü ve kolundaki yaradan hiç durmadan sızan kıpkırmızı kanı gibi gücü de çekiliyordu.

O uğursuz hırıltıyı işittiğinde insan kalabalığının aktığı sokağa varmak üzereydi. Yaratığın kendini bütünüyle göstermek için doğru zamanı kolladığını biliyordu. Hep böyle yaparlardı zaten. Kurban kendini güvende hissedene kadar gizlenir ve o, aydınlık sokağa varmadan iki adım önce ölümcül darbeyi indirirdi. Ölümle yaşam arasındaki iki adım hep ölümden yana bir yol çizirdi. Neyse ki Catriona ne aptaldı ne de kurban...

Giydiği erkek kıyafetlerine minnet duyarak biraz daha hızlandı. Çizmesinin kenarındaki hançer ve ceketinin içindeki özel bölmeye gizlediği demir mermili tabancanın verdiği soğuk his rahatlamasına neden oldu. Kesin olan bir şey vardı ki onun dünyasındaki diğer her şey gibi güven de buz gibiydi.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane Hammond, kardeşinin yazılı son paragrafı bitirmesini beklerken gizlemeyi beceremediği sabırsızlığı yüzünden koltukta kıpırdanıp duruyordu. Umut, heyecan ve takdir edilme ihtiyacından doğan baskıcı yönü, kişiliğinin ağır basan taraflarını büyük ölçüde gözler önüne sermişti. Hemen yanında oturan Mary okumayı bitirdiğinde uzun bir süre boyunca eleştiren, mavi gözleriyle ablasını inceledi. Sonunda sakince ve biraz da müşkülpesent bir burun kıvrınla, "O durumda sokakta onu peşinden koşturması hiç de inandırıcı değil," diye mırıldandı. "Sence de biraz zorlama olmamış mı?"

Jane burnunun ortasına kadar inen, yuvarlak gözlüğünü gözlerine doğru itti. "Sana daha önceki bölümleri boşuna okuttuğumu anlıyorum Mary. İnsanlar tehdit altındayken çoğunlukla uzaklaşma eğilimindedir, bu doğamızda var. Catriona o cehennemden gelme yaratıkla tapınağın içinde tıkılıp kalmıştı. İçeride kalamazdı çünkü yaratığın onu kolayca ele geçirebileceğini biliyordu. Kapalı alanlar Catriona'yı huzursuz ediyor, gücünü azaltıyor da diyebiliriz. Hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama yaralanmıştı da. Hangi aptal kolunda hiç durmadan kanayan bir yara varken bir iblisle savaşıyor ki? İşte, sırf böyle eleştirileri almamak için Catriona'nın aptal olmadığını özellikle vurguladım. Kimse öyle bir yerde ölmek istemez. Sen ister misin?"

Mary sıklıkla yaptığı gibi omuz silkti. Jane'in duygusal tepkileri ya da yazdıkları konusunda eleştiri kabul etmez inatçılığından kolay kolay etkilenmezdi. "Ölmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Hem neden kaçıyor ki? Yorgun ya da yaralı olması savaşmasının önüne geçmemeliydi. En azından denemeliydi. Baktı ki olmuyor, o zaman kaçmasını kabul edebilirim. O bizim kahramanımız. Şansımız varsa yakında birçok kadının ve hikâyedeki kadın egemen zihniyeti kabullenebilecek kadar açık görüşlü bazı erkeklerin de kahramanı olacak. Bu durumda ona zaaflar değil, daha fazla güç gerekiyor."

"Onu öldürmeli miydi?"

Mary gözlerini devirerek, "Hayır," dedi. "Sürekli öldürmekten bahsediyorsun. Ben, kaçanın iblis olmasını tercih ederdim."

"Eğer iblis kaçması gerektiğini düşünecek kadar korktuysa zaten ölmüş demektir. Bu elbette olacak, hatta nasıl öleceğini düşündüm bile. Zincirli bıçağı hatırlıyorsun, değil mi? Ancak o küf kokulu iblis biraz daha saygıyı hak ediyor. Ayrıca zaaflar karakterin zenginliği için gerekli. Yeri geldiğinde bu zaafları yüzünden başı belaya girmeli ki okurun yüreği ağzına gelsin. Bana sanki karşında aptal varmış gibi bakma. Biraz mantıklı düşününce ne demek istediğimi anlayacaksın."

Mary'nin halis yüzünden sakın bir gülümseme geçti. "Mantık mı? Tamamen hastalıklı fantezi dünyayı yansıtan gotik bir hikâye yazıyorsun. Mantık aradığımız son şey olmalı. Daha iyisini yapabilirsin."

"Mesela..." İşaretparmağını dudağının kenarına vurarak tavana baktı. "Belki de daha kanlı bir şeyler yazmalıyım. Catriona yeni bir silah ve yeni fırsatlar elde ederse ortaya çok çarpıcı şeyler çıkarabilirim. Tapınakta o iblisten kaçtığına göre başka bir tapmak sahnesi yazabilirim ki bu, geçen seferki başarısızlığa bir gönderme olur. Catriona'ya

olan güveni sarsılan okur, onun acı ve kanlı bir şekilde intikam aldığını görürse memnun olur.”

“Biraz sakın olur musun? Karıncayı incitemeyecek birine göre aklın vahşete fazla çalışıyor.” Mary, ona kınayarak baktı. “Ama haklısın, bir iblisin kutsal bir tapınakta ölmesi son derece ironik. Bak aklıma ne geldi. Bu iblisi bir tarafa bırakalım. İlle de okurun yüreğini ağzına getirmek istiyorsan bir sonraki düşmanı daha güçlü ve çirkin kurgular, Catriona’nın başını zaafırları olmadan da belaya sokabilirsin ve herkes tatmin olur.”

Jane, kendinden emin fakat on yedi yaşının saflığını bayrak gibi üzerinde taşıyan kardeşinin ateşli savunmasına gülmeden edemedi. “Tatmin edici şeylerden bahsederken sesini biraz alçaltsan iyi olur. Eğer seni dinliyorsa annemin ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değil.”

Mary annesinin sesini taklit ederek, “Yalnızca günahlar tatmin edicidir. Düzgün bir Hristiyan yetinmeyi bilmelidir,” dedi.

Jane gülerek başını iki yana salladı. “Gerçekten buna inanıyor olması beni çok üzüyor.”

“Haksız sayılmaz. Babam hayatını sürekli yetinerek geçiren iyi bir papazdı.”

“Onu kastetmedim. Sadece günahların tatmin edici olduğunu düşünerek yaşamı küçümsemek saçmalık. Her insan tatmin olmak ister. Yani bunu günaha girmeden de yapabilmenin bir yolu olmalı.”

Mary düşünmeden onayladı. “Haklısın... Peki, annem konusunda ne yapacaksın? Şeytanın emrine girdiğini düşünmesi için yazdığım tek bir paragrafı okuması ya da göğsündeki kesede sakladığın tuzu ve haç şekilli hançeri görmesi yeter. Bu durumda kitabının basılmasına asla müsaade etmez.”

“Bunu hâlâ düşünüyorum. Muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecek. En azından iş işten geçene kadar.”

Aralarına anlayışlı bir sessizlik girdi.

Yapısı gereği Jane kolay kolay ümitsizliğe kapılmazdı. İş işten geçtikten sonra annesinin yapacak hiçbir şeyi olmayacağını bilmek ona hem güç hem de gizli bir tatmin veriyordu. Annesini üzmeyi sevdiğinden değil, aksine ona tapardı ama geleneksel ve büyük ölçüde sıkıcı hayatları, son günlerde yaşanan gelişmeler yüzünden daha da kötüye gidebilirdi.

Jane, iki hafta önce yazdıklarını yerel bir yayımcıya göndererek bu tehdidi ortadan kaldırma hususundaki ilk adımı atmıştı. Kimliğini gizli tutması gerektiğini bilecek kadar kafası çalışıyordu. Şüphesiz ki hiç kimse bir kadın tarafından kaleme alınmış bir fantazyayı okumak istemezdi. Jane bu noktada kusursuz bir yol izlediğinden emindi. Kaldı ki yayımcı Bay Paxley, Edmund Winterhouse adına gönderdiği mektupta eserin tamamlanan kısmını heyecan verici bulunduğunu ve kitabı bitirmesi için beş ay sürenin beyefendiye yeterli geleceğini umduğunu söylemişti. Bu Jane'i memnun etmişti ama sorunlar ne yazık ki bitmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Kitabı bitirmem için gereken beş ay süreyi ve o süre içinde nasıl geçineceğimizi. Annem gitmek, en azından civar köylerden birinde yeniden başlamak konusunda düşünüyor. Paraya ihtiyacımız olacağını bildiği için iki gece dir durmadan el işlerini bitirmekle uğraşıyor."

Mary içini çekerek, "Farkındayım," dedi. "Neye karar verirse versin ona destek olmalıyız. Ben de bir şey yapabilirim. Bilirsin, yemek konusunda iyiyim." Jane'in elini yelpaze niyetine kullandığını görünce, "En azından senden daha iyiyim," diye düzeltti.

"İşe yaramaz. Babam senin de eğitimi tamamlamanı isterdi. Ben yanlış bir yatırım olduğumu anneme defalarca söyledim. Hanımefendilik asla beceremeyeceğim bir şey, ailede kumaşı iyi olan sensin. Keşke babamın bırak-

tığı parayı sen ve Chris için değerlendirebilseydik.”

Mary, “Vicdanını rahatlatma çabalarını ne kadar takdir ettiğimi tahmin bile edemezsin,” dedi kendisine son derece yakışan bir alaycılıkla. “Ancak boş sözlerin dişe gelmediğini ikimiz de biliyoruz, Jane. Eğitim alabilmeyi ben de isterdim ama elden bir şey gelmez. Hem artık çok da önemli değil.”

Ustaca yalan söylüyordu. Mary, ortalama bir eğitim için bile sağ kolunu feda edebilecek türde bir insandı.

“Berbat bir hanımefendi olduğunu söylerken haklıydın. Neyse ki seni her halinle seven yüce gönüllü bir aileye sahipsin.”

Jane duygulandığını gizlemek için kolunu Mary’nin boynuna sarıp kızın yüzünü görgüsüzce göğsüne bastırdı. “Ben de seni seviyorum. Hepinizi çok seviyorum ve hayatınızın birilerinin iki dudağı arasında olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Kesinlikle bir şeyler yapmalıyım.”

Hiçbir şey Mary’nin soğukkanlılığını kolay kolay etkileyemezdi. Başını Jane’in göğsünden kurtardı ve saçlarını düzelterip her zamanki sakinliğiyle ablasının eline dokundu.

“Bu hepimizin hayatı, hepimiz bir şeyler yapacağız. Fakat gözlerinde tuhaf bir pırıltı görüyorum. Delice bir şey yapmaya niyetlenme sakın.”

“İçinde iblislerin kol gezdiği bir roman yazmaktan daha delice bir şeyler mi?”

“Çok daha delice şeyler yapabileceğini biliyorum. Sen normal değilsin, Jane. Kusura bakma ama bazen ablam olduğun için utanıyorum.”

“Kusura bakmadım. Oldum olası beni arkadaşlarıyla tanıştırmak konusunda çok hevessizdin.”

“On üç yaşından beri göğsünde iblislere serpmek üzere tuz taşıyorsun. Sana güvenmiyorum. Sahi, tuz serpince ne gerçekleşmesini bekliyorsun? Birden eriyip yok olmalarını mı?”

İflah olmaz dürüstlüğü sayesinde Jane hemen itiraf etti. "Ekselanslarının ölümünden bahsediyorduk."

Kadının yüzünü hoş bir kızarıklık kapladı. "Ölüm alaya alınacak bir konu değildir kızlar."

"Bir insan nasıl ve ne zaman öleceğine karar veremiyorsa da şansını fazla zorlamamak elindedir. Ekselansları..."

"Sakın bilgece laflar ettiğini düşünme. Talihsiz bir olay yaşandı ve majesteleri... kalbine yenik düştü."

Jane abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Evet, yaşlı ve yorgun kalbinin kaldıramayacağı bazı talihsizlikler..."

Ellen Hammond ayağını yere vurdu. "Edepsizlik istemem, Jane. Bekâr kızların asla düşünmemesi gereken şeyler hakkında uluorta konuşmanı yasaklıyorum. Böyle konuştuğun Bayan Nelton'ın kulağına giderse Phillip bile annesinden yana tavır alır, unutma bunu."

Jane henüz resmen ilan edilmese de nişanlısı sayılan Phillip Nelton'ın bahsi üzerine iç geçirdi. Korkunç annesine rağmen ondan hoşlanıyordu ve aralarının bozulmasını istediği söylenemezdi. Yine de aklından geçenleri söylemeden duramadı.

"Bekârım anne, aptal ya da kör değil. Ayrıca bu topraklar öğrenmek isteyen herkes için bir sürü cevapla dolu. Örneğin, üreme arzularına ve doğanın sesine kulak veren sağlıklı hayvanların kendilerini nasıl doğal akışa bıraktıklarını ve bunu yaparken nasıl göründüklerini biliyorum."

Mary kıkırdadı, Ellen Hammond en sonunda bağırды. "Sus artık!"

Jane annesinin çıkışının küçük düşürücü sonuçları olabileceğini hesap edince susmaya karar verdi.

Mary, "Anne, ne yapacağına karar verdin mi?" diyerek hem hepsinin genel kaygısını dile getirdi hem de Jane'e tehlikeli sulardan çıkması için fırsat verdi.

"Ekselansları ile bugün konuşmayı düşünüyorum. Ona papaz evinin yeni sahibini davet etmeleri için kısa

süre içinde burayı terk edeceğimizi söyleyeceğim.”

Jane annesinin idealist yönünün buradaki anlamsız varlıklarını daha fazla tolere edemeyeceğini ve günün birinde böyle bir kararın alınacağını biliyordu. Kalbindeki asla iyileşmeyecek olan sızı yine kendini gösterdi.

Mary, onun yaşındaki her genç kızın yaşayabileceği birtakım kaygılar taşıyan güzel yüzünü kırıştırarak, “Ama neredeyse bir ömürdür burada yaşıyoruz,” dedi. “Chris burada doğdu. O zamanki dük, babam öldükten sonra da kalabileceğimizi ve yeni bir papaza ihtiyacı olmadığını söylemişti.”

Ellen Hammond bu inceliği kabul ettiği için hâlâ suçluluk duyuyordu. “Güzel kızım, burada bulunup fırsatçılık ederek günaha giriyoruz. Majestelerinin bir papaza ihtiyaç duymadığını söylemesi beni yolumdan alıkoymamalıydı çünkü herkesin, yeri geldiğinde yol gösteren birine ihtiyacı vardır. Yaşananlar da bunu gösterdi zaten. Fakat o zamanlar öyle çaresiz durumdaydım ki... Christopher çok küçüktü ve bildiğim tüm dünya yerle bir olmuştu.”

Bazı noktalarda haklı olabilirdi fakat Jane annesinin bu kabullenışı karşısında öfkelenildiğini hissetti. “Kendine bu kadar yüklenme anne. İnsan kalbi kararmaya görsün... Başka bir papaz olsun ya da olmasın, kötülüğü er ya da geç bataklık çamuru gibi birilerine bulaşacaktır. Burada bulunduğumuz süre boyunca sen herkese yardım ettin. Çalışanlar için doktor, şifacı, yol gösterici hatta ebeydin... Herkes sana minnet ve saygı duyuyor.”

“Yine de bu durumumuzu meşru kılmıyor. Babanız öldüğünde majestelerinin bize sunduğu imkânlardan da sonra gelen düklerin inceliğinden de yeterince faydalandık. Artık yolumuza bakma zamanı geldi. Doniford’da yaşayan Bayan Lombard’ı hatırlarsınız. Geçen ay vefat etti. Şu anda evi boş ve oğlunun kiracı olarak bizi kabul etmekten memnun olacağını duydum.”

Yeni evle ilgili haberi duymazdan gelen Jane, annesinin incelik olarak nitelediği şeyin yozlaşmış bir beyin tarafından ortaya atılmış bir fırsatçılık ya da vurdumduymazlık olabileceğini düşünerek, "Ahlâksız dük," diye fısıldadı.

"Bunu söylemek sana düşmez, Jane. Hele ki ölmüş birinin ardından konuşarak günaha girmenin hiçbir haklı yanı yok. Üstelik onunla akraba sayılırız."

"Elbette düşer. O masum bir kadını kaçırdı, hapsetti ve bir soylu olan kocasını öldürmeye kalkıştı. Kaçıp kurtulacağını ve her şeyin yanına kalacağını sanıyordu ama ilahi adalet attan düşüp boynunu kırmasını uygun gördü. Ondan sonra gelen ikisi de çok farklı sayılmazdı. Kendilerini gösterebilmeleri için ellerine yeterince fırsat geçmediği için şanslıyız."

Üç sene önce Leighton Kontesi'ni kaçırıp kocasını silahla yaralayan dükün yarattığı skandal uzunca süre konuşulmaya devam edecekti.

Ellen Hammond başını önüne eğdi. O da dükün savunulacak hiçbir tarafının olmadığını biliyordu ama sosyal konumu ve bağışlayıcı maneviyatı onu, dükü yargılamaktan alıkoyuyordu. Buna rağmen Jane, annesinin iki kızını da bu topraklarda kaldıkları süre boyunca başta bulunan majestelerinin ilgisinden uzak tutmak için gizli ama son derece kararlı bir çaba içine girdiğini biliyordu.

"Onu hiç gördün mü anne?"

Mary'nin sorusu üzerine anneleri telaşlı bir şekilde gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Jane'e göre bu; değişen bir şey olmadığı, Abertillery soyundaki bozulmanın büyük ihtimalle nesiller boyu devam edeceği anlamına geliyordu. Neredeyse onlar adına üzüleceğini düşünürken annesi dalgınca, "Evet," dedi. "Saygıdeğer bir beyefendi olduğunu düşünüyorum. Üstelik o vatansever bir asker." Daha çok kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Acilen konuyu değiştirmesi gerektiğini hatırlamış

gibi birden, "O gözlükleri takmandan hoşlanmıyorum, Jane," diye ekledi.

Jane'in uzağı görmekle ilgili bir sıkıntısı vardı ve gün gelip yakını görmekte de zorlanacağını düşünüp deli gibi korkuyordu.

"Kelimelerin yerli yerinde durmasını sağladığı için sadece okurken takıyorum. Gözlük takmamın nesi kötü anlamadım anne. Beni daha bilge göstermiyor mu Mary?"

Mary saklamayı unuttukları kitap taslağını ustaca eteğinin altına iteledi ve hayran bırakan bir soğukkanlılıkla, "Evet, en az boğazlanacağını anlayan tavuk kadar bilge görünüyorsun," dedi. "Özellikle o güzelim saçlarınla."

Jane burnuna düşen yola gelmez bir saç tutamını parmağına dolayıp çekerek gözünün önüne getirdi. "Evet, bu saçlarla ciddiye alınmayı beklemek hayalcilik olurdu."

"Hazır gözlük gözündeyken İncil'den birkaç bölüm okumaya başlayabilirsin. Görüyorum ki yapacak bir işin yok."

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Jane annesinin bir saat kadar önce soyması için kendisine verdiği ancak henüz elini sürmediği patateslere umutsuz bir bakış attıktan sonra her zaman masanın üzerinde duran İncil'e uzandı.

"Tesbihi de al. Biraz dua edersen bilgeliğin nasıl görüldüğünle değil, nasıl düşündüğünle ilgili bir erdem olduğunu idrak edebileceğin ruh ve zihin dinginliğine erişebilirsin kızım. Ve elbette iyi bir eş olabilmek için de dua etmelisin. Phillip'in aklına, daha akli başında bir kız bulma düşüncesini sokarsan acısını senden çok fena çıkarırım."

Jane söylenerek tesbihi de aldı ve yalnız kalabileceği bir koltuğa geçip kaldığı yerden okumaya devam etti.

Eylülün sonlarına girdikleri şu günlerde, Abertillery toprakları masallardan çıkma görüntüsüne kavuşmanın

işaretlerini vermeye başlamıştı. Engin kırık alan ve üzerine serpilmiş ağaçlar yeşilliğini yavaş yavaş kaybediyor, sarının hafif tonları giderek hâkimiyetini ilan ediyordu.

Yakında hava iyice serinleyecek ve büyüğü sonbaharın tatlı renklerinin yerini alacak çıplaklık, lekesiz bir beyazlıkla örtünecekti. Kış geldiğinde bu topraklar gerçek dünyanın dışında mistik bir hayal âlemine dönüşürdü. Erişilmez, çetin ve izole... En çok da bu yüzden Jane bu topraklara âşıktı. Hatta sadece dışarıdan görme şansına eriştiği korkutucu Abertillery Şatosu'nu bile yuvası olarak görüyordu. Ve yakında bu topraklardan ayrılmak zorunda kalacaklarını düşünmek onu herkesin sandığından daha fazla üzüyordu.

Kederli, dertli bir şekilde iç geçirip kollarını başının altında birleştirdi ve dengesini sağlamak için bacaklarını boylu boyunca uzandığı kalm dalın iki yanından aşağı sarkıtarak yerini sağlama aldı. Durduk yere üç metre yüksekten düşmenin lüzumu yoktu.

Bu ağaç ona ilham veriyordu. Hatırlıyordu da Catriona'nın hikâyesini yazmaya burada karar vermişti ve en yaratıcı fikirler hep bu yapraklar arasında aklına gelmişti. Hatta avcısının rakibi olan en dişli iblislerden birini, yakaladığı çekirgenin kafasını kemirmekle meşgul olan ev sahibi peygamberdevesinden ilhamla yaratmıştı. Vahşi ve öğretici bir andı. Hayır, yaratmak değil. O dindar bir kızdı. Yaratmanın, sınırlı insan dimağının asla idrak edemeyeceği türden, sadece Tanrı'nın kudretiyle açıklanabilecek muazzam bir mucize olduğunu öğrenerek büyümüştü.

Yapraklardan yayılan hoş kokuyu içine çekip gülümse-di. Bu ağaç ona ilham kadar huzur da veriyordu. Çocukça bir heves, haylazlık ya da annesini delirtmek peşinde değildi. Birkaç hafta sonra yirmi bir yaşına girecekti, çocukluğunu geride bırakalı çok olmuştu. Daha da önemlisi Abertillery topraklarının sınırındaki Doniford'un büyük

bir kısmına sahip olan Delton ailesinin tek oğlu Phillip Delton ile nişanlanması bekleniyordu. İşte bu ve daha fazlası yüzünden Jane kimsenin burada tünediğini bilmesini istemiyordu. Fakat bazen, saat kaç olursa olsun düşünmeye, zihnini dinlendirmeye ihtiyaç duyduğu vakitlerde, güneşli, bulutlu ya da yıldızlı bir battaniyenin altına kıvrılmaktan hoşlanıyordu.

Biraz üstündeki dalda oturan Chris'in fırlattığı meşe palamudu iki kaşının arasına isabet edince çığlık atarak doğruldu ve düşmeden önce sıkıca dala tutundu. Bir erkeğin atına bindiği pozisyondaydı ve etekleri yukarı toplandığı için yün çoraplı bacakları ortadaydı.

Yumruğunu yukarı sallayarak, "Neden yaptın bunu? Ölmemi mi istiyorsun?" diye homurdandı.

Chris sırtarak, "Ölmeni isteseydim bunu atardım," dedi elindeki neredeyse yumruğu büyüklüğündeki palamudu gösterirken. "Sana sesleniyordum, duymayınca dikkatini çekmek istedim. Baksana, gelenler var."

Jane kardeşine kötü kötü baktıktan sonra kafasını ovuşturarak diğer yöne döndü. O sırada dört atın çektiği üstü açık arabayı ve o arabanın birkaç metre önünde ilerleyen atlıyı gördü.

Bu mesafeden kim olduklarını anlamak pek mümkün değildi. Neyse ki meşe ağacına doğru kıvrılan yolu takip edip Jane'in görüş alanına girmeleri çok sürmedi. Önce atlı sonra da araba kıvrımlı yolu takip ederek Jane'e karşıdan bir görüş sağladılar.

"Öndeki atlının yeni düğ olduğuna bahse girerim. Arabadaki de..." Koca arabada tek başına oturan sarı saçlı kadının kim olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Önceki düğlerin ahlaki zayıflıklarından hareketle kadının düğün metreslerinden biri olabileceğini tahmin ederek kınayan gözlerle adama baktı. Ancak düğ olması muhtemel adamın ilk izlenim olarak aklına kazınan fiziksel bazı özellikleri,

birleşen kaşları arasındaki düğümün çözülmesine neden oldu ve Jane meraklı bir ilgiyle yaprakları aralayıp tüm dikkatini ona verdi. Kalbi göğsünü hızla dövüyordu.

Adamm gücünün farkındaydı. Gerçi fikir yürütmek için ona sokulmasına gerek yoktu çünkü Jane gözlerinin gördüğünden daha fazlasına yarayan keskin bir hissetme duyusuna sahipti. Evet, yeni dük atın üzerinde olmasına rağmen endamı hakkında üstüne konuşulacak çok şey sunuyordu.

Atını kontrol ederken hayvana hükmediyor, bunu yaparken de hayatının büyük bir kısmını at üzerinde geçirdiğini ortaya koyan hoş bir akıcılıkla hareket ediyordu. Jane onu takdir etmekten kendini alamadı, zira her binici atına hükmetmeyi beceremezdi. Bazıları sadece oradan oraya hoplayan bir taraflarını yerinde tutmak için çabalamaktan ve iyi kötü istediği yere gitmekten öteye geçemezdi.

Saçları şapkasının altına gizlenmişti. Jane'in rengi hakkında fikir yürütmesi, muhteşem Abertillery soyağacını gözünün önüne getirmek kadar kolaydı. Bu durumda adamın sarışın olması beklenirdi ki Abertillery Dükleri'nin meleklerle şarkı söyletecek türden güzellikleri ve bunu gölgeleyen kapkara bir uğursuzlukları vardı.

Adam gayet şık görünüyordu.

Bunu söylemek için modadan anlamaya gerek yoktu... Jane'in hisleriyle de onayladığı gibi, sahip olduğu gücü iyice ortaya çıkaran sütlü çay rengindeki binici ceketinin ona ne kadar yakıştığını gözden kaçırması mümkün değildi. Ayrıca sık sık kendini göstermeyen fakat yeri geldiğinde sesini yükseltebilen kadımsı içgüdüleri de tastamamdı.

Adamın ağaca iyice yaklaşması gözlemlerine ara vermesine neden oldu. Jane kendini saklaması gerektiğini düşünerek bacaklarını toparladı ve Chris'e de sessiz olmasını işaret etti. Fakat kümes kapısında pusuya yatmış gelincik gibi yaprakların arasından izlemeye de devam etti.

Dük, gelişigüzel bir şekilde etrafı inceliyordu. Ağırkanlı her baş çevirişinde, bu toprakların yeni sahibi olmasının çok daha ötesinde bir özgüven seziliyordu. Sanki küçük dağları o yaratmış gibi... Sahip olmaya alışkın, her şey üzerinde hakkı olan ve buna rağmen ya da sırf bu yüzden her şeyi sıradan gören bir güçle doğmuş gibi... Jane onun doğduğu gün, her bebek gibi ağlamak yerine bıkkınlıkla ebesini şöyle bir süzdüğünü hayal edebiliyordu.

Tüm kendini beğenmiş tavırlarına rağmen engin kırları ve bu kırlarda otlayan tombul koyunları, güneşi yansıtan uzaktaki Manş Denizi'ni ve ağaçları, kayıtlar altına alınması gereken ticari varlıklarmış gibi değerlendirdiğine de şüphe yoktu. Sanki her hareketi basit insanların anlayışının ötesinde çok önemli bir amaca hizmet ediyordu. Jane, sırf bu ciddiyetin bile onu tehlikeli kıldığını fark edip Hammond Ailesi olarak dikkat etmeleri gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

Her şeyin sahibi olan bu yabancının aklından neler geçiriyor olabileceği üzerine düşünmeye fazlasıyla kaptırmıştı. Bu yüzden saklandığı yaprak öbeğinin adamın bakışlarına hedef olduğunu fark etmekte biraz geç kaldı. Fark ettiğinde dikkat çekmemek için bir süre hareket etmeden bekledi ama olan biteni anlama ihtiyacı ağır basıyordu. Gözlerini komik bir şekilde kısıp başını biraz daha öne uzatarak rengini seçemediği gözlerin gerçekten nereye baktığını çözmeye çalıştı. İşin komiği şu anda onunla bakışıyor olabilir ama işe yaramaz gözleri yüzünden bunu fark edemiyor olabilirdi. *Ne kadar da aptalca ve küçük düşürücü!*

Jane bu bilinmezlik ve gerilime daha fazla dayanamayıp geriye çekildi. Şaşırtıcı bir şekilde sessizliğini koruyan Chris'le birlikte, gözden kaybolana kadar sessizce onları izlediler. Nihayet sıkılan kardeşi kıpırdanarak Jane'in olduğu dala indi.

"Kızı gördün mü? Ne kadar da güzeldi."

Jane kardeşine tek kaşını kaldırarak baktı. "Senden bir hayli büyük olduğunu anlayacak kadarını gördüm."

Chris ufak, çilli burnunu kaşıyarak ufka doğru baktı ve neredeyse kederli bir sesle, "Sorun değil, onunla evlenmeyi düşünmüyorum," dedi. "Yeni dükün *yakın bir arkadaşı* olabilir."

Birkaç gün öncesine kadar *yakın arkadaş* ifadesinin metreslik mertebesini açıklamak için kullanılan kibar bir tanım olduğunu bilmeyen Jane kulaklarına inanamayarak kardeşine baktı. Gerçekten bunu kastetmiş olabilir miydi? Yoksa sadece sıradan arkadaşlar olduklarını mı ima etmişti. Hayır, hayır... Elbette bilmiyordu. Fakat yine de ettiği boyundan büyük diğer laflar gibi bu da şüphe duymasına neden oldu.

"Hey, kaç yaşındasınız siz bayım?"

Chris saf saf, "Altı!" diyerek Jane'i hem rahatlattı hem de gülümsetti.

"Ben senin yaşındayken erkeklerin kısa saçlı ve pantolon giymeye mecbur bırakılan kızlar olduğunu düşünen, normal biriydim."

Sözleri Chris'i gözlerinden yaşlar gelene kadar güldürdü. "Normal mi? Basbayağı aptalmışsın sen."

"Tamam, altı yaşında değildim."

"Kaçtın, on altı mı?"

Jane, Chris'in kafasının arkasına bir şaplak attı, sonra vurduğu yeri ovuşturup öptü. "Gel kollarıma da sana bir sarılayım."

Chris'in itirazları her zaman olduğu gibi Jane'in yapışkan kollarını ona dolmasına mâni olmadı. Birlikte ağacın kalın gövdesine yaslandılar.

"Saçın burnumu gıdıklıyor."

"Çok kabarık, ne yapayım!"

"Mary gibi her yerine tokalar takabilirsin."

"Fazla toka baş ağrısı yapıyor."

“Bir gece sen uyurken onları kesersem bana kızar mısın?”

“Eh... Emin değilim. O anki ruh halime bağlı sanırım.”

“Erkek olmak istediğin için mi saçlarının kesilmesi seni üzmezdi?”

Jane’in bu konu üzerine düşünmesine gerek yoktu ama Chris’in sohbet havasını dağıtmak istemediği için bir süre kafa patlatır gibi yaptı ve sonunda ciddiyetle, “Erkek olmak istediğimi sanmıyorum ama erkek olmanın ayrıcalıklarına sahip olmak isterdim,” dedi.

“Erkek olmak hiç kolay değil.”

Jane gülmemek için dudağını ısırıldı. “Nedenmiş o?”

“Kızlar işte... Onları anlamıyorum.”

“Sahi mi? Biri kalbini mi kırdı yoksa?” Chris’in yüzüne derin şüpheler taşıyormuş gibi ciddi bir bakış attı. “Kim olduğunu söylersen küçük cadının kolunu çimdikleyebilirim. Küçük bir hanım, değil mi?”

Chris bu fikri değerlendirir gibi gözlerini kıstı ve sonunda başını iki yana salladı. “Sana söylemeyeceğim. Biraz karışık bir durum. Bence asıl kız olmak ayrıcalıklı... Güzel değilsin ama sonuçta sen de bir kızsın. Üstelik Phillip Delton seninle evlenmek istiyor. Aklını kaçırmış olmalı.”

Jane güzelliği ve Phillip’in hisleriyle ilgili kısmı her zamanki gibi duymazdan geldi. “Ayrıcalıklı demek... Bana bu ayrıcalıklardan bir tanesini söyleyebilir misin?”

Chris hiç düşünmeden, “Memeleriniz var,” diyerek Jane’i bir gülme krizine soktu.

“Memeler mi? Senin de memelerin var,” dedi bir yandan gülüp bir yandan da Chris’in tahta gibi göğüs bölgesini yoklarken. Dokunuşu doğal olarak Chris’i rahatsız etmişti. Elini itekleyip, “Büyük ve yumuşak memelerden bahsediyorum, anlasana,” dedi.

“Büyük ve yumuşak memelerin olmasını mı isterdin yani?”

“Hayır ama onlara istediğim zaman dokunmak isterdim.”

Jane tiksintiyle onu kendinden uzaklaştırdı. “Annemle senin hakkında konuşacağım. Hadi artık inelim, akşam yemeğinin neredeyse hazır olduğunu haber vermek için gelmiştim.”

Chris’in gözleri büyüdü ve yemek lafının ortaya atılmasını beklermiş gibi pusuya yatan aç midesi şiddetle guruldadı. “Yemekten hiç bahsetmedin ki!”

Sahiden de bahsetmemiş miydi? “Söyledim ama sen cevap vermedin.”

“Yalancı! Seni anneme söyleyeceğim. Çıkar çıkmaz kendine bir dal bulup uzandın.”

“Seni ikna etmenin uzun süreceğini bildiğim için rahat etmeye çalışıyordum.”

Chris komik bir aceleyle, çıktığı yoldan geri indi ve eve doğru uzanan yolu koşmaya başladı. Zavalıcık çok acıkmış olmalıydı. Etrafına bakıp kimsenin olmadığından emin olunca Jane de aynı yolu takip ederek yüzünde gülümsemeyle bir şarkı söyledi.

Bölüm 2

Çoğu insanın hayatta belli bir amacı olmazdı. Yaşamak dışında elbette... Catriona'nın ise çok açık ve kutsal bir amacı vardı. Onları öldürmek, yok etmek ya da ebediyen kendi dünyalarına hapsedecek bir yöntem bulmak. Sonuçta o da yaşamak ve her şeyden habersiz bir hayat süren aptallar gibi biraz huzur bulmak istiyordu.

Catriona onun hayatıyla ilgilenen herkesin bildiği gibi bir ölümlüydü... Diğerleri bunun onun en büyük zaafı ve belki de en büyük şansı olduğunu düşünüyordu. Şans kısmını neye dayandırdıklarını Tanrı bilirdi... Çok büyük bir ihtimalle dünyasının iblislerin insanları yok ettiği bir av sahası olmaktan kurtulduğunu görece kadar yaşayamayacaktı. Fakat o gün için yaşamaya devam edeceğini söylemekten keyif alıyordu.

Onu yaralayan iblisi ortadan kaldırmasının üzerinden geçen üç olaysız günü araştırma yaparak değerlendirmişti. Bu sessizliğin varacağı yeri merak ediyordu... Ve elbette beklemesine gerek kalmadığını görmek onu hiç şaşırtmadı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Annelerinin yeni dükle konuşacağını söylemesinin üzerinden koskoca iki gün geçmesine rağmen yüce majesteleri, onu kabul etmeye henüz gönüllü değildi. *Aman ne şaşırtıcı!* Mary dükün yeni durumuna uyum sağlamak için çalışıyor olabileceği fikrini öne sürmüştü. Belki saflık ediyor belki de annelerini rahatlatmaya çalışıyordu. Sonuç olarak iyi niyetli Ellen Hammond, bu sayede biraz daha beklemenin sorun olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Jane'e göreyse adam çalışmıyor, sarı saçlı hanım arkadaşıyla keyif yapıyordu. Bütün dünyanın da bildiği gibi, hiçbir Abertillery Dükü zamparalık yapmak dururken çalışması gerektiğini düşünmezdi.

Jane içinde büyüyen öfkeye karşı şaşkın ve basbayağı hazırlıksızdı. Şartlar göz önüne alındığında dükün konuşmak için hevesli olmayışını iyi yönünden görmesi gerekirdi. Bu gecikme sayesinde evlerini ve babasının ölümünden sonra azalsa da hayatlarını idame ettirmelerini sağlayan geliri koruma şansları devam ediyordu. Biraz daha sakin olup durumu iyi değerlendirebilirse annesini fikrinden döndürmek için bir plan yapabilirdi. Buna mecburdu. Aksi halde öyle hızlı tepe taklak olurlardı ki barınacak bir yer bulamadan kış bastırırverirdi.

“Tabağındakini didiklemeyi keser misin Jane? Son zamanlarda seni Chris'ten daha fazla ikaz etmek zorunda kalıyorum.”

Chris kendiyle övündüğünü ortaya koyan boğuk, gururlu bir ses çıkardı.

“Özür dilerim, anne. Dalmışım.”

Dalgınlığın şeytanın yakınlarda kol gezdiğine dair bir işaret olduğuyla ilgili bir söyleve kendini hazırlamıştı ki Ellen Hammond sandalyesini itmeden ayağa fırladı ve devrilen sandalyenin üzerinden atlayarak pencereye koştu.

“Yüce Tanrım... Buraya geliyor!”

Mary ve Jane de ayağa fırlayıp pencereye koşular.

Jane, tahta bahçe kapısından geçmek üzere olan dükü görünce elini ağzına bastırdı ve her biri dehşet içinde birbirlerine bakakaldılar.

“Bu halde olmaz, asla bu halde olmaz. Mary, Jane odanıza gidin ve yangın çıkıyor bile olsa dışarı çıkmayın.”

“İyi de yemek? En azından masayı toplayaydık.”

Ellen Hammond, Jane’i duymazdan geldi. Akıl hastası gibi kendi kendine bir şeyler mırıldanıp etrafında döndü ve kızlarının hâlâ karşısında olduğunu görünce ikisini de odadan dışarı çıkarana kadar iteleyip kapıyı suratlarına çarptı.

Annesinin paniği Jane’i kısa sürede etkisi altına aldı. Oldum olası etrafında gelişen yoğun hislerden ya da davranışlardan etkilenen bir yapısı vardı. Ağlayan birini görünce karşısına geçip hıçkırarak ağlar ve hiç tanımadığı ya da neden kahkaha attığını bilmediği bir kişiyle birlikte gözünden yaş gelene kadar gülebilirdi. Ne yazık ki tuhaf-lıkları bunlarla sınırlı değildi. Jane kusan birini görmeye asla dayanamaz, yanına çömelir ve midesindekilerin tümünü çıkararak ona seve seve eşlik ederdi. İşte annesinin halinden etkilenmesi de bu yüzdendi.

“Bizi kilitledi... Üstümüze kapıyı kapattı,” dedi fısıldayarak.

Kısık, tekinsiz gözleriyle üzerlerine kapanan kapıyı inceledi ve vakit kaybetmeden evin diğer odalarına açılan iki kapının olduğu loş koridoru taradı. Her an üzerlerine

ökecek bir tehdidi bekliyor hatta bunu umuyordu. Chris'in yanında olmadığını anladığı dehşet dolu birkaç saniyenin ardından, "Chris..." diye fısıldadı. Sonra kapıyı yumruklayıp kardeşinin adını haykırdı. "Anne, Chris içerde kaldı. Kardeşimi buraya gönder."

Aslında Chris'in tehlikede olmadığını biliyordu ama rüzgâra kapılıp gitmişti bir kere. Kurgusal atmosferler oluşturmaya yatkın zihni, kolayca oyuna gelmişti ve derinlerden bir yerden duyulan sağduyusuna ait sesler, aklını başına almasına yetecek kadar gür değildi.

Odadan ses gelmeyince bu sefer tokmağı çevirmeye çalıştı ve tam bu sırada kapının diğer tarafından annesinin ürkütücü fısıltısını işitti.

"Ben söyleyene kadar kapıdan uzak durmazsanız ikinizi de saçlarınızdan tavana asarım. Chris iyi, deli gibi bağırmayı kes!"

Birkaç saniye sonra sokak kapısının açılıp kapandığını ve içeri buyur edilen konuğun tahta zemindeki ayak seslerini duydu. Az önce içine şeytan kaçmış kurbanlar gibi davranan kendisi değilmiş gibi Mary'ye sessiz olmasını işaret ederek kulağını kapıya dayayıp gözlerini kapattı.

"Bazen beni çok korkutuyorsun, Jane. Aslında beni çoğu zaman çok korkutuyorsun."

"Sayende hiçbir şey duyulmuyor. Sus ve lütfen biraz sakın ol."

"Halbuki sen ne kadar da sakınsın. Artık zavallı Chris'in taze beyninin ateşten kanatlı, zehirli dişli iblisler tarafından yenileceğinden endişelenmiyorsun, değil mi?"

Jane omzunun üzerinden, burun kıvrırarak ona baktı. "Ateşten kanatlı ve zehirli dişli iblisler mi? Hatırlat da İblis Kral'ı yazmaya başladığımda senden yardım alayım."

"Alsan iyi edersin."

"Sen de sussan iyi edersin. Bu kapı ne zamandan beri bu kadar kalın? Adamın ayak seslerinden başka hiçbir

şey duyamadım. Acaba kralın aklını kaçırmadığı dönemlerde moda olan tokalı topuklu ayakkabılardan giyiyor olabilir mi?"

Mary başıyla kapıyı işaret ederek, "Birkaç adım ötede kraliyet mensubu biri varken sözlerine dikkat et, sevgili Jane," dedi. "Başımız belaya girebilir."

Jane uflayıp bir umut içeriyi dinlemeye devam etti. "Sanki fısıldıyorlar. Neler konuştuklarını öğrenmem gerekiyor."

"Uğraştığına değmeyecek. Annem zaten bize anlatır."

"Hiç sanmıyorum. Bizi dışarı atmakta çok kararlıydı. Ne konuştuklarını anlatmamakta da aynı kararlılığı sürdürürse hiç şaşmam."

"Bizi dışarı attı çünkü ikimiz de bir dükün karşısına çıkacak giysiler içinde değiliz. Şu haline bir baksana! Saçların ortanca çalısına dönmüş. Fark etmemiş olabilirsin diye açıklayayım. Yeni dük onu geriyor ve diğerlerinde olduğu gibi bizi onun gözünden uzak tutmaya çalışıyor." İki kaşını birden imalı şekilde aşağı yukarı oynatarak, "Anladın herhalde," diye tamamladı sözlerini.

Az önceki çılgın çıkışına rağmen Jane kendisindeki tuhaflığın farkındaydı. Neyse ki kendine geldiğinde üzerinde anormalliğine dair bir iz ya da hasar kalmıyordu. Mary'ye göreyse beyni tümünden hasarlı olduğu için değişikliği fark edemiyordu.

"Elbette anladım. Hadi ne konuştuklarını duyacağımız bir yere gidelim."

Mary biraz söylendi ama Jane'in peşinden kısa koridor boyunca ilerledi. Ablasının, ikisinin paylaştığı odaya girip elinde bir tabureyle çıkmasını ve tabureyi duvara dayayarak yere koymasını ayağını yere vurarak izledi.

Jane, baca bağlantısı olması için duvarda açılan fakat babasının yanlış hesabı yüzünden hiç kullanılmayan deliğe ulaşmak için tabureye çıktı ve deliği kapatan kumaş

yığınınu dikkatle yerinden çıkardı. Seneler içinde yıllanıp yıpranan kumaşın yuvasından çıkışı esnada etrafa saçılan toz ve kimsenin ne olduğu hakkında fikir yürütmek istemeyeceği irili ufaklı parçalar, dilini dış ve dudakları arasına kıştırıp hararetle çalışan Jane'in yüzüne doğru saçılınca kız öksürüp öğürmeye başladı.

"Sakin kusayım deme, Jane. Hiç sırası değil."

Jane öğürmeleri arasında konuşmaya çalışıyordu. "Ağzıma bir şey girdi. Fare kalıntıları olabilir, tadı çok kötü." Yeniden ve daha güçlü bir şekilde öğürdü ve krizi atlatana kadar iki büklüm bir halde alnını duvara yasladı.

Jane, boyu küçüldükçe hayvanların korkutuculuğunun arttığını savunan ender insanlardan biriydi. Ona göre, üstüne basılınca ezilen ayaklı bir canlıdan daha iğrenç bir şey olamazdı. Bir keresinde çıplak ayakla bir böceğin üzerine basmış ve yerinden kıpırdamadan bir saat boyunca ağlamıştı. Mary aynı şeyin olmasından endişe ederek Jane'in sırtını sıvazlayıp sakinleştirici sesiyle, "Sadece toz olduğuna eminim," diye fısıldadı. "Fareler yerde yaşarlar, unuttun mu? Böcekler konusunda da endişelenme çünkü hiçbir böcek yıllanmak için o kumaş parçasının içinde beklemesin. Bacaklarını açmak için dolaşmaları ve başka yerler keşfetmeleri gerekir."

Pek de mantıklı bir dayanağı olmayan sözler her nasılsa Jane'i sakinleştirdi, öğürtüleri giderek azaldı. Birkaç dakika sonra görevini hatırlayacak kadar kendini iyi hissediyordu.

Kumaşı çektiğinden beri sesler daha iyi duyuluyordu. Jane iyice yoğunlaşarak parmak uçlarına yükseldi, durumu hemen değerlendirmeye aldı.

Dük, sırtı dönük bir şekilde büyük koltuğa kurulmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı. Niyeyse bunu şaşırtıcı bulmadı. Zavallı annesinin durumu ise beklediği gibiydi. Tekli koltuğun ucuna ilişerek kahverengi eteklerinin kıv-

rımları içine gizlediği ellerini, yetmezmiş gibi bir de dizlerinin arasına sokmuştu. Jane bunu da şaşırtıcı bulmadı. Chris'ten ise iz yoktu. Ya dışarı çıkmıştı ya da anneleri onu kiler niyetine kullandıkları dolabın içine tıkmıştı.

"Durum şu ki..." dedi Dük. Kalın, derinden gelen sesi tam göğsünün ortasında hissederek yutkunan Jane tekrar ona baktı. Saçları daha önce de tahmin ettiği gibi sarıydı ama bu saçlar, kendisinden önce gelenlerinkinde olduğu gibi öğle güneşi sarısı değil; bal rengine dönüktü. Şüphesiz ki yumuşaklardı fakat Jane, böylesine güçlü sese sahip olan birinin saçlarının yumuşaklığı üzerine düşünmeyi gülünç bularak burnunu kırıştırdı. Sonunda, nispeten önemsiz şeyler üzerine kafa yormayı bırakıp "Durum şu ki"nin ardından ne geleceğini sabırla beklemeye koyuldu.

"Size bir görev vermek düşüncesindeyim Bayan Hammond."

Ellen Hammond'ın sırtı köşede duran süpürge sapı gibi dimdik, sesi titrek ve endişeliydi. "Görev mi? Elbette ekselansları... Sizi dinliyorum."

"Özel sekreterim birkaç gün önce siz ve aileniz hakkında bana bir rapor sundu."

Jane gözlerini kısarak, "Neden ki?" diye fısıldadı. Fakat üzerine düşünmeye vakit bulamadı.

"Sevilen bir ailesiniz. Ayrıca öğrendiğim kadarıyla siz de merhum eşiniz kadar itibar görüyorsunuz."

Ellen Hammond gözlerini ellerine dikerek, "Asla onun yerini tutamam," dedi. Kocasına o kadar âşıktı ki karşısında duran, prens ve maiyeti bile olsa kimse onu bu sözleri söylemekten alıkoyamazdı. Ancak bütün odayı turlayıp gözetleme deliğinden sızarak Jane'in burnunu sızlatan ve gözlerinin yaşarmasına neden olan duygusallık adamı etkilemedi.

Adam, duygularına dair işaret vermeyen, tok ve göğüs titreten sesiyle, "Nitelikleriniz ihtiyacım ölçüsünde tatmin edici," dedi.

Duygusuz herif!

“Şeref duydum, ekselansları.” Ellen Hammond ağaya kalkıp bir reverans yapmaya kendini mecbur hissetmiş görünüyordu.

Jane annesini memnun görmenin mutluluğundan daha çok, dükün ne tür bir ihtiyaçtan bahsettiğini anlayamamanın merakıyla kıvranıp duruyordu.

“Oturabilirsiniz, Bayan Hammond.”

Kadın eteklerini toplayarak kibarca koltuğun kıyısına ilişirken Jane, ön ayaklarını havaya dikip ciğer bekleyen kedi gibi dikilen Mary’ye, “Önemli şeyler olacak,” dedi.

“Ne gibi? Ayrıca nasıl biri olduğunu da öğrenmek istiyorum.”

“Sanırım annemle göz göze geldim. Evet, bana bakıyor.”

Mary panikledi. “Sakın kıpırdama ve sesini çıkarma. Ekselansları seni fark ederse annem canımıza okur.”

“Onun beni görmesi pek mümkün değil, arkası dönük. Fısıldadığıma göre sesimi duyamayacağını varsayıyorum... Hımm... Nasıl biri olduğunu göremiyorum, dediğim gibi arkası dönük ama diğerlerine benzediğine eminim. Gösterişli, zengin, meleklerin niyetini bozacak türden bir güzelliği var, vesaire vesaire... Ancak sesi...” Duraksadı. “Hatırlar mısın? Dört yaz önce kasabaya gelen sirkte bir aslan vardı.”

“Nasıl unutabilirim ki? Yemesi için ona kolunu uzatmıştın.”

Aslanın yelesinin elinde nasıl bir his bırakacağını merak ederek koşulsuz bir bilinçsizlikle elini kafese uzattığını hatırlayan Jane kardeşinin gereksiz yorumunu duymazdan geldi ve açıklamaya çalıştı. “Yarına gittiğimizde nasıl homurdandığını hatırlıyor musun? Sesini karnımızda bile hissedip şaşırmıştık. İşte aynen öyle. Bu arada anneme bir görev vereceğini söyledi.”

“Ne görevi?”

“Anlamaya çalışıyorum.”

“Belki de onun gitmekle ilgili düşüncesinden haberi vardır.”

“Saçmalama, nasıl olsun? Kimse anneme dükle neden görüşmek istediğini sormadı bile. Kahretsin, en son ne dediğini duymadım.” Bütün suç ondaymış gibi Mary’ye söylenerek yeniden içeriye kulak kesildi.

“...On dokuz yaşında,” diyordu yüce Abertillery Dükü. *Kim on dokuz yaşındaydı?* Jane boşta duran elinin başparmak tırnağını kemirerek pürdikkat dinlemeye devam etti. Yetmeyince cevapları adamın yüzünden söküp alabileceği umuduyla onu, en azından profilini görebilmek için sağa kayıp tek ayağı üzerine yükseldi ama yeni pozisyonu hiç rahat değildi. Son bir gayret ayağını taburenin ucuna kadar kaydırınca dengesi bozulan tabure devrilerek Jane’in vücudunun ön tarafının bütünüyle duvara yapışmasına neden oldu.

“Kahretsin. Arkadan tabureye bastır Mary, sivrisinek gibi yapıştım duvara.”

“Görüyorum.”

“Elim kayıyor, acele etsene!”

“Dikkat et sen de!”

“Bağırma bana!”

“Sakarsın, Jane. Hem yarım akıllı hem de sakarsın. Sabit dur!”

Mary’nin uzun uğraşları sonucunda düzgün bir koma gelen Jane tekrar içeriye göz attı. Herkes olduğu yerdeydi ama sohbet konusunda bir hayli yol almış gibi görünüyorlardı.

“Anlayacağınız gibi sosyal yönden ona yol göstermenizi arzu ediyorum. Bu esnada çok özenli olmanız gerekecek elbette. Yaşı itibarıyla yönlendirilmeye müsait olduğu kadar, yine aynı neden ve bugüne kadarki yetiştirilme

şekli sebebiyle ikna ederek istediğini yaptıрма konusunda bazı yetenekleri var.”

Her kimden bahsediyorsa bahsetsin, sesindeki kararlı ifadeden bu sözleri söylemekten pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Jane bu üstü kapalı açıklamanın altındaki asıl niyeti ortaya çıkarabilmeyi ne de çok isterdi.

“Öte yandan yaşıtı sayılabilecek bir hanımla güvenli bir arkadaşlığın ona fayda sağlayacağını düşünüyorum. Akademik eğitimleri için özel öğretmenleri zaten olacak. Sizin göreviniz daha şahsi.”

Sahiden de neden bahsediyordu bu adam? Aklına sarı saçlı kız geldi. On dokuz yaşında mıydı gerçekten? Onları yolda gördüğünde dikkatini çoğunlukla Abertillery topraklarının yeni sahibine verdiğini hatırlayıp kendi kendine söylendi. Belki de kız, sandığının aksine dükün yakın arkadaşı değildi. Fakat yüzde yetmiş ihtimalle de öyleydi. Abertillery Dükleri, saygın olmayan amaçlar dışında gösterişli sarışınlarla birlikte görülmezdi zira.

“Ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Şeref duydum, ekselansları.”

Jane annesinin şeref duymak dışında tüm vasıflarını kaybettiğini fark ederek gözlerini devirdi. Fakat ona kızamıyordu çünkü onun yerinde olsaydı vücudunun üst kısmında titreşimlere sebep olan sesin etkisiyle bütünüyle işlevini yitireceğini hissediyordu. Hafifçe ürperdi ve gözlerini kapatarak üzerindeki tuhaf hissin uzaklaşmasını bekledi.

“Elbette bunun size de bir geri dönüşü olacak. Haliha-zırda oğlunuzun eğitimi için gerekli düzenlemeler ve yazışmalar yapılıyor. Yanısıra, siz de arzu ederseniz küçük kızınız için de birtakım düşüncelerim var.”

Dük bunları söylerken Jane’in gözleri annesinin üzerindeydi. Bu sayede, söz Mary’ye geldiğinde onun kaskatı kesildiğini ve yüzünün rengini kaybettiğini hemen fark etti.

“Konumunuza uygun toplantılara davet edilmeniz için özel sekreterim bazı ayarlamalar yapıyor. Yeterince seçkin ama kimsenin varlığını yadırgamayacağı nitelikte toplantı ve davetlerden söz ediyorum. Beni anladığınızı umuyorum, Bayan Hammond.”

“Anlıyorum, ekselansları.”

Dükün, onun için yapabileceğim tek şey bu, daha fazlasını beklemeyin, imasına karşın Jane gözlerini kıstı.

“Böylece küçükhanım uygun bir eş bulabilmek için gereken zaman ve imkâna sahip olabilecektir.”

Jane, Mary’nin bir şeyler duyup duymadığını anlamak için kirpiklerinin altından ona baktı. Kardeşi meraklı fakat sakindi. Bu durumda hiçbir şey duymamış oluyordu.

“Özel sekreterimin sunduğu rapordan anladığım kadarıyla büyük kızınızın eğitimi yerinde. Uygun bir iş konusunda sizi destekleyeceğim. Delton Ailesi ile bir yakınlığınız olduğunu biliyorum ama evlilikle ilgili kısa vadede bir tarih görünmüyor. Evliliğin gerçekleşmemesi durumunda eğer arzu ederseniz kızınız mürebbiyelik ya da yaşlı bir hanımın yardımcılığını üstlenebilir. Ne gerekiyorsa tarafımdan yapılacaktır.”

İş mi? Phillip ile evlenmeyeceğimi mi düşünüyordu bu adam? Jane durup düşününce ne kendisinin ne de Phillip’in işi aceleye getirmek için bir adım atmadıklarını hatırladı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve herkesin de kabul ettiği gibi uyumluydular. Vakti geldiğinde elbette evleneceklerdi.

Dükün kafasma iki delik açabilecek yoğunlukta bir bakış atarken adamın sözlerini kısaca değerlendirdi ve altında göze batan gizli bir anlam olmadığına kendini inandırarak daha fazla düşünmeyi kesti.

“Size vereceğim görevi detaylı olarak anlatma işini sekreterime bırakıyorum. Üzerinde duracağım tek nokta, Leydi Beatrice’in ihtiyaç duyacağı yol gösterici olmanız.

Eğer söylediklerini yerine getirmek istemezseniz gitmek konusunda sizi serbest bırakacağım.”

Bu, *teklifimi kabul etmezseniz kapı orada*, demenin soylu ifadesi olmalıydı.

Ellen Hammond, itaatkâr bir şekilde başını salladıktan sonra birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

“Lütfen sorduğum için beni bağışlayın, ekselansları... Küçükhanımın... kendisi için arzu ettiğiniz eğitim ve bizden beklediğiniz destek konusunda hevesli olduğundan hiç şüphem yok. Ancak bu özel ve meşakkatli iş için eski papazın eşi ve çocuklarının uygun olduğundan emin misiniz? Neden biz?” Birden onu yargıladığını fark ederek ayağa kalktı. Kendini ifade edecek ve hatasım telafi edecek kelimeleri düşünürken gözle görülür şekilde titriyordu. “Affedin, ekselansları... Söylemek istediğim... Belki de bu işin eğitimini almış ve...”

Abertillery tek bir el hareketiyle onu susturdu.

“Sizin de belirttiğiniz gibi bu özel bir mesele. Arkasındaki nedenleri sizinle paylaşmayı düşünmüyorum. Size düşen emirlerimi bekleyip belirlenen programa uygun bir şekilde hareket etmeniz.”

Emirler mi? Görmezden gelinen bir aile olmanın en güzel yanı, kimsenin bir emir vermek için dahi olsa sizinle konuşmayı aklına getirmemesiydi. Jane huzursuzlandı.

“Saygısızlık ettim, lütfen bağışlayın ekselansları.”

Dük ağır ağır yerinden kalktı. Devasa bir kule gibi yükselirken omuzları pencereden vuran gün ışığını kararlı bir şekilde kesiyordu. Jane adamın omuzlarının genişliğine kafa yorarken taba rengi süet ceketin sardığı belinin inceliğine ve sırtının hoş üçgen yapısına dikkat etmemiştir. Artık ettiğine göre ağzı açık bir şekilde bakabilirdi.

“Öğleden sonranızı bana ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Hammond. İyi günler dilerim.”

Jane onun kapıya doğru hareket ettiğini görünce garip bir hüsrana kapılarak fısıldadı. "Gidiyor..."

"Tanrıya şükür!" dedi Mary aşağıdan bir yerden.

Dük tam kapıya varmıştı ki Ellen Hammond telaşla, "Ekselansları!" diye atıldı.

Aferin, devam et anne!

Abertillery Dükü başını hafifçe çevirdi. Ne tam olarak ev sahibesine bakıyor ne de onu görmezden geliyordu. Yolundan alıkoyulmaktan rahatsızlık duyduğunu ortaya koyuyordu ama kimse onun kabalık ettiğini söyleyemezdi. Koyu renkli kapı; düzgün, soylu burnuna ve sert hatlı çenesine etkileyici bir fon oluşturunuyordu. Her nasılsa Jane'in kalp atışları biraz daha hızlandı ve gürültülü bir şekilde yutkundu. Sonra annesi Jane'in zorlukla duyacağı kadar hafif bir sesle, "Peki ya siz..." dedi. "Yeni bir papazın yol göstericiliğine ihtiyaç duymuyor musunuz?"

Dük bir süre düşündü. Kusursuz bir heykele benzeyen duruşu, dudaklarının hafifçe yana kıvrılmasına neden olan gülümsemeyle bozuldu ve dük, "Sizce Bayan Hammond?" dedikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktı.

İki adım ötesindeki yatakta yatan Mary'nin uyuduğundan iyice emin olunca Jane yavaşça kapıya yürüdü. Aynı yatağı paylaştığı Chris'i kontrol etmesine gerek yoktu çünkü rol olamayacak kadar sahici horluyordu. Dikkatlice odadan çıktı ve aynı dikkatle kapıyı kapattı.

Koridora çıkınca birkaç dakika önce duyduğunu sandığı hıçkırıkların annesinin odasından geldiğini anladı ve hızla o tarafa yürüdü. Aniden içinde beliren koruma isteği öyle büyük ve güçlüydü ki, içeri dalıp ona sıkıca sarılabilir ve tüm dünyanın yükünü onun omuzlarından alabilirdi. Fakat önsezileri içeri girmeden önce sorgulaması

gerektiğini ve biraz sağduyunun işe yarayabileceğini söylüyordu. Eli kapı tokmağında, bir süre bekleyerek annesini neyin böyle üzmüş olabileceğini anlamaya çalıştı. Belki de kocasını özliyordu. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, hüsrân ve tüm kayıplara rağmen aralarındaki aşk her zaman hatırlanmayı hak ediyordu.

Bir süre onu kendi haline bırakıp odasına çekilme düşüncesiyle boğuştu fakat çok geçmeden bu fikri kafasından attı. Onları bir arada tutan kibar ve incelikli davranışlar değil, güçlü, hatta boğucu sevgileri ve bunu göstermekteki cömertlikleriydi. Ve biliyordu ki bazen acı tek başma katlanılamayacak kadar büyük oluyordu.

Odaya gelirkenki kararlılığının tam aksi bir nezaketle kapıyı aralayıp içeri baktı. Annesinin yatağın ucuna oturmuş sarsılarak ağladığını görünce hiç düşünmeden yanına gitti ve yere oturup onun dizlerine kapandı. Çok hızlı tesir eden bulaşıcı bir hastalık gibi kalbine çöreklenen acı, gözyaşlarını da beraberinde getirdi.

"Git buradan, Jane. İyiyim ben," dedi annesi, tam terisini hissettiğini ortaya koyan perişan bir ses tonuyla. Jane onun elindeki mektuba benzer kâğıdı yatak örtüsünün altına sokuşturduğunu fark etti.

"Değilsin. Neden bu kadar üzgünsün anne?"

Ellen Hamond, kendinden uzaklaştırmayı düşünüyor-muş gibi onu sertçe süzdü. Ancak katı ifadesini korumayı başaramayarak kızının kabarık saçlarını okşadı. Sesi gibi elleri de titriyordu.

"Saçlarını örmeden yatmaman gerektiğini biliyorsun, Jane. Üstelik hazırladığım ceviz yağını da sürmüyorsun. Kendi haline bırakarak onları yola getiremezsin."

"Saçlarım yüzünden bu kadar üzüldüğünü bilseydim ne istiyorsan yapardım anne. Hadi bana ne olduğunu anlat."

"Sorun yok kızım. Lütfen..."

Jane yaş içinde kalan gözlerini kaldırarak, "Babam mı?" dedi. "Onu özledin, değil mi?"

"Onu her zaman özlüyorum ama Jane..."

Jane açıklama yapabilmesi için ona zaman tanımayı düşünüyordu. Nihayet konuşup anlattığında kendini daha iyi hissedeceğinden emindi. Fakat annesi yeniden ağlamaya başladı. Konuşmak bir yana nefes alamıyordu.

"Lütfen sakinleş, yoksa hasta olacaksın."

"İşe yaramazın tekiyim ben. Baksana, seni de ağlattım."

Jane gözyaşları arasından gülümsedi. "Bunu hiçbirimiz engelleyemeyiz. Eğer gülmemi istiyorsan güzel gülüşünü göster bana."

Ellen Hammond'ın gırtlğından hıçkırma ile gülmek arasında bir ses çıktı. "Babana çekmişsin. O da senin gibi halden anlardı."

"Seni üzen babamın hatıraları mı?" Mektubu sormak için doğru zamanı kolluyordu.

"Onu özlüyorum fakat... Jane, sizi koruyamayacağım için çok korkuyorum."

O mektup ya da o her neyse, o olmasaydı da Jane durumun üç çocuğıyla kalakalan dul bir kadının kaygılarından daha fazlası olduğunu tahmin ediyordu. Dükün bugünkü ziyareti bir şeyleri tetiklemiş olmalıydı.

"Yine yapamadım. Ona gitmek istediğimizi, böylesinin münasip olduğunu söyleyecektim. Yeniden başlamayı göze almam gerekiyordu fakat öyle korkağı ki ağzımı açıp tek kelime edemedim."

"Belki de burada kalmamız daha iyidir. Bizden istediğı şeyin yanlış bir tarafı yok ki. Chris için yapabileceklerini bir düşün. Eğitiminin bir dük tarafından desteklenmesi, hayatının en büyük şansı. Mary için uygun koca bulma niyetiyle ilgili endişelerim var elbette ama sebebi Mary'nin bunu duyunca çok kızacak olması."

Ellen Hammond başını iki yana salladı. "O kadar basit değil."

"Biliyorum ama olabilir de... Sen ona güvenmiyorsun. Diğerlerinden farklı olamaz mı? Onunla yüz yüzedin, gözlerine bakmak sana ne hissettirdi?"

"Soğukluk... Ve bilgelik."

"Soğuk olması kötü değil. Diğer düklerin ne kadar sıccakanlı olduklarını biliyorsun," dedi Jane sırtarak.

Neticesi öfke de olsa sözleri, annesinin taze bir enerjiyle dolmasına neden oldu. "Ah Jane. Yine edepsizlik etmeye başlarsan seni pataklayacağım."

"Bana değil, onlara kızman gerekiyor. Belki bu seferki farklıdır."

Az önceki coşkunun annesinin yüzünden yavaş yavaş çekilişini izlerken Jane'in de gülüşü silindi. Sorunun ne olduğunu sahiden çok merak ediyordu.

"Bize söylemediğin bir şey var."

Ellen Hammond uzun bir süre boyunca odanın köşesindeki sandığa bakıp durdu. Kaybolmuş, sarsılmış bir hali vardı. Sakladığı mektubun üzerini kapatan örtüyü hafifçe sıktı. Sanki onunla ne yapması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Konuşmaya karar verdiğinde Jane, onun bir daha asla konuşmamak üzere sustuğundan şüphe etmeye başlamıştı.

"Diğerlerinden farklı, haklısın... Ama diğerlerinden daha iyi değil."

"İyi olmasını beklemiyorduk zaten. Eğer bize zarar vereceğinden endişeleniyorsan, sana daha öncekilerle nasıl başa çıktığımızı hatırlatırım."

Kadın avucunda buruşturduğu mendille gözlerini ve burnunu sildi. Jane onun doğru kelimeleri bulmak için kendine zaman tanıyışım anlayış içinde izlerken aralarına tek tük beyazlar karışmış, örgülü, rengi tıpkı kendininkine benzeyen kızıl saçlarını usul usul okşuyordu.

“Teklifini kabul etmemeliydim.”

Jane, adamın teklifte bulunmadığını, taleplerini ileterek düpedüz emir verdiğini söylemek istedi. Ancak bu, onları gizlice dinlediğini itiraf etmek anlamına gelirdi ki Jane boşu boşuna azar işitmeye gerek olmadığını düşünerek sessiz kaldı. Annesinin bu öğleden sonra anlattıkları üzerinden yorum yapmaya devam edecekti.

Kararlılıkla ve onu ikna edeceğini umarak, “Bizi düşündün,” dedi. “Eminim sana düşünme fırsatı vermemiştir.”

“Bizi gözetlediğini biliyorum. Ayrıca... Yaptığın gürültüyü açıklamak için ne yalan söyleyeceğimi bilemedim.”

Jane inkâr etmeyi düşünse de aynı hızla vazgeçti. Kazayı tek sıyrık bile almadan atlattığına göre şansını zorlamayacaktı. Oturduğu yere iyice sinerek işaretparmağının kenarından fırlayan şeytan tırnağını sökmeye konsantre oldu.

Annesi kısık ve suçlu bir sesle, “O an sizi düşündüm,” diyene kadar ona bakmadı. “Fakat sonra başka şeyler oldu. Ne olduğunu sorma Jane... Sadece...” Gözlerini kaçırdı ve ellerine baktı. Uzun zamandır ağladığı için yüzü zaten pembeydi ama Jane onun giderek kızardığına yemin edebilirdi. “Jane...” dedi tekrar. “Ondan uzak durmanızı istiyorum.”

“Saklamaya çalıştığın mektupta yazarlar yüzünden mi bu kadar endişelisin? Mektup kimden geldi ve içinde seni böyle üzecek ne var?”

Ellen Hammond güvende olup olmadığını anlamak için mektubu eliyle yokladı ve sonra parmağından asla çıkarmadığı alyansını çevirerek, “Her şeyi bilmen gerekmez,” dedi. “Sadece ondan uzak dur.”

“İyi de bahsettiği leydi için çalışmamızı istiyorken nasıl ondan uzak durabiliriz ki?”

“İşte bu yüzden işe yaramaz, kötü bir anne olduğumu söylüyorum. Yarın ne yapabileceğime bir bakacağım. Ekse-lansları ile konuşup ilk plana sadık kalarak ona gitmemizin

daha iyi olacağını söyleyebilirim." Sesindeki kararlılığı yalnlayan güçsüz bir tavrı vardı.

Jane itiraz etti. "Peki ya Chris? Mary'nin geleceği? Bugüne kadar türlü kurnazlıklarla onların ilgisinden korunmayı başardık. Yine aynısını yapabiliriz."

"Chris için endişelenmiyorum. Babam bana hâlâ kızgın olabilir ama torununun geleceği için bir şey yapmadan duramaz. Birkaç hafta önce ona, Chris'in eğitimini üstlenmesini rica ettiğim bir mektup yazdım. Eminim yakında olumlu bir yanıt gelir. Mary için de endişelendiğim söylenemez. Kızım vakti geldiğinde babanızı gururlandıracak bir eş bulacaktır. Sen... Yakında Bayan Delton ile bir araya gelip nişan işini konuşacağım. Bu iş fazla uzadı."

Annesinin metanetle sarf ettiği sözler üzerine Jane'in içi sızladı. Babasının evinden ayrıldığı şartlar düşünöldüğünde mektubu yazmanın onu ne kadar incittiğini tahmin edebiliyordu. Jane yine tahmin ediyordu ki büyükbabasının mektuba itibar etmeme ihtimali azımsanmayacak kadar yüksekti. Jane bu hatırlatmayı yapması gerektiğini düşünerek, "Ya hayır derse?" diye fısıldadı.

Ellen Hammond hızla ayağa kalktı. "Demeyecek! Beni biraz yalnız bırak, düşünmem lazım."

"Sorunun ne olduğunu anlatmayı denesen?"

"Hayır, her şeyi bilmeden de ne yapman gerektiğini bilebilirsin. Senin adına karar verebildiğim için şanslısın. Hadi, git artık."

Jane şansını zorlamaması gereken zamanları bilirdi. Annesine ters ters bakıp ayağa kalkarken çoktan o mektuba ulaşmanın yollarını düşünmeye başlamıştı. Her önemli şey gibi mektubu da aynanın önündeki ahşap kutunun içinde hayal edebiliyordu. Saçını savurarak kapıya yöneldiği sırada kendini daha iyi hissediyordu.

Dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatınca *yarın*, diye düşündü esneyerek. Bu gece annesinin mektupla biraz

daha vakit geçireceğini tahmin ediyordu. Ayaklarını sürüyerek odasına gitti ve haşmetli bir yıldız gibi bütün yatağı kaplayarak uyuyan Chris'i kıyıya kadar itekleyip kendini yatağa bıraktı.

Dakikalar sonra rüyalar âlemine dalmış, Catriona'nın erkek giysilerini giyinmiş bir vaziyette, Abertillery'nin karanlık odalarında hayalet gibi süzülerek önemli bir mektubu bulmaya çalışıyordu. Peşindeyse, melek maskesinin gerisinde gerçek yüzünü gizleyen sarışın, uzun boylu ve ürkütücü İblis Kral vardı.

Bölüm 3

Bu seferki daha öncekilere benzemiyordu. Catriona onu uzaktan izliyor, ne zaman yaklaşmaya kalkışsa mesafenin hiç azalmadığını görerek şaşırıyordu. Fakat gücü muazzamdı... Geceden siyah kanatlarıyla yükseklerde süzölürken o kanatların altında kalan her şeyi gölgeli soğuğuyla kapladığında hissetmişti bunu...

Catriona temkinliydi. Fakat onu izlediği dördüncü gecenin sonunda temkinli olmanın ne kadar yetersiz bir tedbir olduğunu öğrenecekti.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

“**A**nnem bundan hiç hoşlanmayacak. Bırakalım da kendisi anlatsın.”

Jane annesinin odasından bin bir zorlukla aşırıldığı mektubu açmak üzereyken duraksadı.

“Doğru mu duydum? Bu noktaya geldikten sonra vazgeçmemi mi bekliyorsun gerçekten?” Durumu daha iyi anlayabilsin diye mektubu elinde salladı. “Eğer onaylamıyorsan gidebilirsin. Sorumluluk bende.”

Mektup, Londra’da yaşayan teyzelerinden gelmişti. Jane uzun zamandır görmediği teyzesi hakkında haber almayı, yeni düğün ile ilgili havadislerin ne olduğunu öğrenmek kadar istediğini fark ettiğinden bu yana mektubu okumaya daha da hevesliydi.

Eğer annesini üzen kardeşinden gelen bir haberse Jane bunu anlayabilirdi. İkisi arasındaki, zaman ve mesafeyle zayıflayacak türden bir bağ değildi. Özellikle *annem için*, diye düşündü Jane. Onunki, geçmişe duyulan özlem ile kardeş sevgisi arasında kalmış güçlü bir histi. Bir yanı, annesinin sahip olabileceklerini elinin tersiyle uzaklaştırdığı için mi acı ve yalnızlık çektiğini anlamaya çalışıyordu. Bir yanıysa bir papaza âşık olarak tattığı mutluluğun her şeye değeceğine inanmış durumdaydı.

“Kafan saat gibi işliyor. Oku hadi. Bebek hakkında da bir şeyler yazmış olmalı.”

“İzin verirsen başlayayım, Mary.”

Jane dörde katlı kâğıdı açıp Mary'ye uzattı. "Ya da sen oku. Kulağa hoş gelen bir sesin var."

Mary ona *iflah olmazsın sen* bakışı atıp başını iki yana salladı ama teklifi reddetmedi. "Suçu yarı yarıya paylaştığımızdan emin olmadan içinin rahat etmeyeceğini biliyordum. Elinde olsa beni iki şişe mürekkebe takas ederdin."

Mürekkebinin bitmek üzere olduğunu hatırlamak yine o umutsuzluk hissinin üzerine çökmesine neden oldu. Pofladı ve elini gelişigüzel sallayarak Mary'ye devam etmesini işaret etti. "Elimde olmadığı için şanslısın. Hadi, oku artık."

"Annem gelmez, değil mi?"

Jane duvardaki saate göz attı. "Sanmam. Doniford'a sadece gidip gelmesi bile bir buçuk saatini alır. Orada yapacak işleri vardı. Hâlâ biraz vaktimiz var."

Rahat bir nefes alan Mary ilk satırı yüksek sesle okudu.

"Sevgili Ellen, ablacığım... Öncelikle seni çok özlediğimi söylemek istiyorum."

Jane'in ağzının içinde "eminim öyledir" diye gevelemesi üzerine Mary diğer satıra geçmek yerine ona baktı. "Ondan haber almak annemi mutlu ediyor. Bizim kızlarımız bir şey değiştirmez."

"Kocasını annemi onaylamıyor ve o da bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Sadece bir baron olduğunun farkında değil."

"Sadece bir baron mu?" dedi Mary yarım ağız gülerek. "Adamın hem unvanı hem de parası var. Cemiyet tarafından da saygı görüyor. Eğer niyetin Abertillery Düşesi olmak değilse standartlarını bir gözden geçersen iyi olur, Jane."

Jane düşes olmakla ilgili saçmalığa cevap vermeyi hiç düşünmedi. Neden bahsettiğini iyi biliyordu ve Mary'nin de bildiğinden emindi. "Hâlâ Mayfair'de mi yaşıyorlarmış?"

“Bilmiyorum, henüz bir satır okudum.”

“Tamam, devam et.”

Mektup, iyi dilekler, mutlu beklentiler, ikinci bebeğin sağlığı ve hamileliğin zorlukları üzerine devam etti. Teyzesi doktor tavsiyesiyle hamileliğin son birkaç haftasını yatakta geçirecekti ama kötü bir şey olmadığından emindi. Kısacası herkes mutluydu, sorun yoktu ve hâlâ Mayfair’de oturuyorlardı. Fakat okuduğu yere kadar yeni düğ hakkında tek bir kelime bile geçmiyordu.

“Ah, bunu duymalısın.”

Jane öne doğru eğilince sarı ve kıvıl kafalar mektubun üzerinde birleşti.

“Diyor ki... *Yeni Abertillery Dükü hakkında kulağına gelen şeylere dikkat etmelisin. Büyük ihtimalle hepsi doğru sevgili Ellen. Cemiyet, hiçbir gizlilik kaygısı ya da ahlâki sorumluluk taşımayan on altıncı dükün, genç bir leydinin hayatını karartmanın sonuçlarıyla yüzleşmeyecek kadar vurdumduymaz, hatta zalim olduğunu konuşuyor. Leydi Annabel Alton’dan bahsediyorum. Zavallı kadının başına gelenleri hatırlarsın.*”

Jane kafa karışıklığı içinde kardeşine baktı. “O da kim?”

Mary bir süre öylece Jane’e baktı. Kafası karışan sıradan çoğu insan gibi yüzünde boş bir ifade vardı ki bu da pek hayra alâmet değildi.

“Leydi Annabel Alton, Leckford Kontu’nun kızı,” dedi alçak bir ses tonuyla. “Çok genç yaşta evlenip bir sene içinde de kocasını kaybetmişti. Fakat mektupta bahsi geçen, asla içinde olmak istemeyeceğim türden bir hikâye. Şunu bitirdikten sonra anlatırım.”

Jane’in cevabını beklemeden okumaya devam etti.

“Onu ölümün eşiğine getirenin yeni Abertillery Dükü olduğunu öğrenmek ne beni ne de diğerlerini şaşırtmadı. Kanları nesilden nesile geçen bir hastalık taşıyor sanki. Leydi Annabel onun sıradaki düğlerden biri olacağını bilseydi daha dikkatli davranırdı

eminim. Bana kalırsa öylesine iyi niyetli bir leydi bile ona karşı kendini koruması gerektiğini bilirdi. Zavallı kadın ne tür bir belaya bulaştığını anlayana kadar iş isten geçmiş olmalı. Bu tür skandalların bedelini her zaman kadınların ödemesi ne kadar acı. Komik olansa olayların patlak verdiği ilk zamanlar onu yerden yere vuranların, şimdi kadının başına gelenlerin ne kadar üzüntü verici olduğunu söylemesi. Cemiyet toplantılarının yeni gündemi bu sevgili Ellen. Bir düğün olduğu için insanlar bu konu hakkında açık açık konuşmaktan kaçınıyorlar. Gazeteler ise işin resmi yanıyla daha ilgili görünüyor. Amma da ikiyüzlüler. Saraya bu kadar yakın bir soyu eleştirmek ise gizli magazin sayfaları ve maskeli soylulara düşüyor ancak. Söylentiler, daha önceki düğünlerin bu denli cüretkâr hareket etmediği yönünde sevgili kardeşim."

Mektup, aniden yön değiştirip hemen ardından durulan fırtına gibi sıradan haberlerle bir süre daha devam ediyordu.

"Kim bu Leydi Alton?" dedi Jane mektup biter bitmez.

Mary dalgın dalgın, "Annem bize asker olduğunu söylemişti," dedi.

"Leyti Alton'dan bahsetmiyorsun sanırım."

"Abertillery'den bahsediyorum. Annem bize onun bir asker olduğunu söylerken aslında Wellington Birlikleri'yle İspanya'da savaştığını kastediyormuş. Bunu hiç beklemezdim."

"Anladığım kadarıyla savaşmaktan daha fazlasını yapmış."

Mary sessiz kalarak bir süre durumu değerlendirdi. "Öyle görünüyor. Leydi Annabel Alton o dönemde, kendisi gibi gönüllü olan birkaç leydiyle birlikte İngiliz askerlerine destek olmak ve yaralıların bakımı için İspanya'da bulunuyordu."

Jane, tıpkı bir moda akımı gibi savaşın göbeğine gitmek için gönüllü olan hanımların türedikleri o dönemi hatırlıyordu. Kiminin faydalı olduğu su götürmezdi ama

kimisi, daha ilk top sesini duyar duymaz dönüş yoluna geçmişti. Jane, bu noktada Leydi Annabel Alton'ın hikâyesini merak ediyordu.

“Ondan, Londra'nın Solgun Güneşi diye bahsedildiğini duymuştum. Girdiği yeri, güneşle dolmuş gibi aydınlattığı için tabii... Derler ki dillere destan güzelliği kalbindeki merhametin yanında eksik kalırmış. Hatırladığım kadarıyla Albay Alton, yani Leckford Kontu da bu hayırsever davranışı konusunda kızına destek olmuştu. Tabii zavallı kadının başma gelecekleri tahmin edememiştir. Leydi Annabel, çatışmaların hararetle devam ettiği günlerde yaralı askerlere yardım eden gönüllü hemşireler arasındaymış.”

“Yaralılardan birinin ölümünden sorumlu olduğunu söyleme bana.”

Mary tarafsız bir şekilde, “Olabilir de olmayabilir de,” dedi. “Konuyla da bir ilgisi yok zaten. Herkesin konuştuğu olay, Abertillery Dükü ile arasında bir gönül ilişkisi olarak başlayıp utanç verici şekilde biten münasebetleri.”

Boşluğu doldurabilmesi için Jane'e tanıdığı süre boyunca Mary giderek pembeleşiyordu. Evlilik dışı bir ilişkiden bahsetmeye çalıştığı ortadaydı. Jane çok bilmiş bir şekilde sırtıp kelimeleri yayarak, “Evlilik dışı ilişkiler çoğu zaman ses getirir,” dedi. “Ama bence fazla abartılıyor.”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Mary boğazını temizledikten sonra. Bir alışkanlık olarak üzerinde taşıdığı sükûnet yine yerli yerindeydi ama kontrol problemi yaşıyor gibiydi. Gözlerini kaçırıp ilgisini perdesi örtülü pencereye verdi. Boynundaki belirgin damar takip edilemez bir hızla tık tık atıyordu.

Sorunun, hepsini derinden etkileyecek sonuçları olmasaydı Mary asla böyle tuhaf ve kaçamak davranışlarda bulunmazdı. Kardeşinin ruh hali, vurdumduymaz duygularına sızarken, Jane elini hızla atmaya başlayan kalbinin çarptığı göğsüne koydu, kuruyan dudaklarını ıslattı.

“Ne olmuş o zaman?”

“Ona zorla sahip olmuş.”

Ah, işte bu beklenmedikti. Jane ayağa fırladı ve tüm suç Mary'deymiş gibi haykırdı. “Ne?”

“Duydun işte.”

Jane bir eli belinde, diğeri bir türlü kapatamadığı ağzının üzerinde, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odayı turlamaya başladı. Sonra yön değiştirip Mary'nin oturduğu koltuğun önünde durdu. “Belki de yanlıştır. Düşünsen, dul da olsa bir kontun kızından bahsediyoruz. Kimse böyle iğrenç bir şey yapıp işin içinden sıyrılamaz. Sıyrıldı, değil mi? Sıyrılmış olmalı ki şu anda burada. Hem sen bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? O zamanlar sadece...” Parmaklarıyla küçük bir hesap yaptı. “On iki yaşındaydın. Yanlış anlamış olabilirsin.”

Mary her zamanki Mary haline bürünerek Jane'i eleştirel gözlerle süzdü. Şüpheyeye düştüğü için sadece gözleriyle ablasını yargılıyordu. Durumu kelimelere dökme vakti geldiğinde ise daha sade bir ifade kullandı.

“Böyle bir konuda emin olmadan asla konuşmam.”

“Sen emin olabilirsin ama bütün hepsinin dedikodudan ibaret olma ihtimali de var.” Mary'nin ifadesinin değişmemesi üzerine, “Yok mu yani,” diye savunmaya geçti. “Cemiyetin Leydi Annabel'i dışladığını söyledin. Bunun bir sebebi olmalı.”

“Tecavüze uğraması dışında mı? Sence bu, bir leydiyi değersiz kılmak için yeterli değil mi?”

Jane'in tepesi attı. “Elbette değil. Eğer şansım olsaydı onun yanında dururdum. Kızlar birbirine destek olmazsa erkekler canımıza okur. Sakın sen de bana o duygusuz soylular gibi düşündüğünü söyleme.”

“Düşünmüyorum tabii ki ama sen de çok sıradışı bir düşünce tarzın olduğunu kabul et. Durum şu ki, onlar Leydi Annabel'i düke gönül verdiği için yargıladılar. Kal-

bini ona verdiğine ve zaten bir ilişkileri olduğuna göre bu çirkin olaya çanak tuttuğunu düşünenler olmuş. Olayların gelişme şekli abartılıyor olabilir, haklısın, bu konuda kesin bir şey söyleyemem ama istihbarat eksiksiz."

Jane birden kendini hasta gibi hissetmeye başladı. Sosyetenin gözdesi genç bir kadının başına böyle iğrenç bir şey geliyordu ve yetmiyormuş gibi sonrasında acımasız toplumsal bir yargılamaya maruz kalıyordu. Bunu yapan da en medeni toplumlardan birinin, en seçkin üyeleri idi. Üstelik kadın bir hayırseverdi. Öte yandan yeni toprak sahiplerinin adı bir suçlu olduğunu öğrenmişti ki bu, annesinin endişelerinde ne kadar haklı olduğunu ve dikkat çekmemenin artık eskisinden çok daha fazla önem arz ettiğini gösterirdi.

Jane hayal kırıklığından yığılıp kalabilirdi. Yeni dükkân, bir şekilde ilgisini çekmişti, onu inceleme, çözme ve hakkında bilgi toplama arzusu bir süredir kafasını kurcalıyordu. Ancak bu durumda ondan uzak durmaktan başka şans yoktu. Bunu, tüm sıradışı düşünme biçimini de ardına alarak söylüyordu. Adam savaş zamanı bir albayın, aynı zamanda bir kontun kızına böyle rezil bir şey yapabilmisse, şu an elinde bulundurduğu güçle neler yapmazdı ki?

Mary, "Annem endişelenmekte haklı," diyerek Jane'i düşüncelerinden çıkarıp aldı. "Bizi düşünüyor. Özellikle de seni."

"Beni mi?"

"Evet, seni. Çok dikkat çekiyorsun. Neredeyse adım attığın her yerde gözler sana çevriliyor."

Jane nedense kendini savunması gerektiğini hissetti. "Saçlarım yüzünden."

Mary ablasına sevgiyle gülümsedi. "Saçların, gülüşün... varlığın. Sen büyüleyicisin Jane."

"Asıl büyüleyici olan sensin, çok güzelsin. Melek gibisin. Senin o güzelim saçlarına sahip olmak için her şeyimi feda edebilirim."

Mary omuzları sarsıla sarsıla güldü. "Neyse ki uyanırsın. Ve başını belaya soktuğun kadar, beladan kolayca kurtulabilme yeteneğine de sahipsin. Sahi, bu konuda sana çok imreniyorum."

"Başımıza bir şey gelirse diye bütün suçu bana yüklemeye çalışıyorsun. Yoksa böyle abartmazdın. Ne fark ettim biliyor musun? Daha önce abarttığına hiç şahit olmamıştım."

"Yani abartmadığının farkındasın. Güzel olduğumu biliyorum ama ikimiz yan yanayken dikkat çekenin sen olduğunun da farkındayım."

"Biz şu anda neden bahsediyoruz, Mary?"

Mary gözlerini bilhassa kaçırarak tane tane anlattı. "Az önce öğrendiklerimiz kesin olarak bazı şeyleri değiştirecek. Bundan sonra gidecek miyiz yoksa kalacak mıyız, bilmiyorum. Eğer kalacaksak annemin uyarılarını kulak arkası etmeyi keseceğiz ki bu da hareketlerimizi büyük ölçüde etkileyecek. Kendimi eleştireceğim birkaç nokta var. İlk aklıma gelen, burnu havada tavırlarımı törpülemem gerektiği. Sen de sevgili ablacığım... dikkat çekmek istemiyorsan daha kontrollü davranmalı, biraz sakinleşmelisin."

"Bana sakinleşmesi gereken senmişsin gibi geliyor, Mary."

Mary'nin yüzünü ağır ağır bir kızarıklık kapladı. Durumun onu görünenden daha fazla etkilediği ortadaydı. Jane kardeşinin üzerine doğru eğilip ince omuzlarını sıktı.

"On üçüncü dükün, Leighton Kontesi'ni hangi sebeple kaçırdığını hepimiz biliyoruz. Diğer ikisi ise onları tanıdığımız süre boyunca zehirlerini yeterince saçacak kadar yaşamadılar. Bu nedenle, bir Abertillery Dükü'nün az önce öğrendiklerimizi yapmış olmasını şaşırtıcı bulduğunu söyleme bana. Sadece bu kadar açıklıkla ortaya konması ve herkes tarafından bilinmesi bizi sarstı." Mary'nin bulutsuz gökyüzü rengindeki masum gözleri bulutlandı.

“Mary, bazen akıllı bir karış havada davranıyor olabilirim ama size zarar gelmesine asla izin vermem. Tamam... yine de gitmemiz gerekiyorsa gideriz. Birkaç ay içinde kitabım biter ve çok geçmeden de baskıya girer. O zamana kadar para kazanmak için başka yollar denerim. Annem, büyükbabamın Chris’in eğitimini üstleneceğini düşünüyor. Eğer dediği gibi olursa bizi buraya bağlayacak hiçbir şey kalmaz. Karamsarlığı bırak artık. O kendinden emin, sinir bozucu, alaycı gülüşünü görmek istiyorum.”

Tam olarak Jane’in beklediği gibi değilse de, Mary’nin dudaklarına tatlı bir gülümseme oturdu ve iki kardeş birbirlerine sarıldılar.

“Sen sihri umut olan bir büyücüsün Jane. Seni seviyorum.”

“Biliyorum ve bu yüzden kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Kapı sertçe açılınca irkilerek birbirlerinden ayrıldılar. Allak bullak bir halde içeri giren anneleri, kapıyı çarptıktan sonra kapana kısılmış bir halde kapı civarında dört dönmeye başladı. Jane ve Mary, bu sefer neyin ters gittiğini anlamaya çalışırken kasti bir sessizlik içinde onu izliyorlardı. Sakinleştirme konusunda teselli etmekteki kadar başarılı değillerdi. Kaldı ki anneleri sakinleşmek istemiyorsa kendini hazır hissedene kadar sakinleşmezdi.

“Beni reddetti!”

Büyük bir vazanın taş zeminde parçalanması gibi Ellen Hammond’ın sesi odada patladı.

“Bu nasıl bir nefret ki öz torununu bile görmezden gelebiliyor. Ben onun kızıyım, Chris onun kanından. Ona ne kadar benzediğini bilmiyor bile. Bilemez çünkü onu görmeyi hiç istemedi. Beni de kabul etmedi. Şimdi de bizi tamamen sildiğini söylüyor, Tanrım sen bana yardım et.”

Ellen Hammond’ın umutsuz öfkesi, onun neden ya da kimden bahsettiğini anlayan Jane’in içine nüfuz etti.

Şuursuzca sövüp saymak ve içinde bu kadar büyük kini biriktirebildiği için büyükbabasına lanetler okumak geliyordu. Farkına varmadan annesine yaklaşıp onun arkasında yerini aldı ve adımlarını ona uydurdu. Kaskatı bir halde koltuğun önünde dikilen Mary, annesi ve ablasının eşzamanlı hareketlerini dikkatle izliyordu.

“Chris’in eğitimini üstlenmeyi düşünmüyormuş. İnabiliyor musunuz? Ben ona ne yaptım? Âşık olmak dışında ne yaptım?”

“Evet, ne yaptı?” diye tekrarladı Jane. “Babamı sevmek dışında ne yaptı?”

“Eğer tanımak isteseydi babanızın ne kadar muhteşem biri olduğunu göreceksiniz ve bana hak verecekti.”

Jane annesininkiyle birebir aynı ses tonuyla, “Verecekti, verirdi. Adım gibi eminim ki verirdi,” dedi.

Kadın elleriyle yüzünü kapadı ve bir gün önce Abertillery Dükü’nün oturduğu koltuğa çöktü. Zayıf omuzları her derin nefesiyle yükselip iniyor ve iniltiye benzeyen sesler çıkarıyordu. Jane sinirle avucunu yumrukladı ve sonra ne yapması gerektiğine karar veremeyen Mary’ye yaklaşmasını işaret etti. Birlikte annesinin iki yanına oturdular.

“Peki şimdi ne yapmalıyım? Bunca zaman hep bir umudum vardı, yılların onu yumuşatacağına inanıp durdum. Cesaretimi toplayıp yazdığım mektubun kalbindeki buzu kıracağına öyle güvenmiştim ki...”

Jane onun yanına çöküp gözyaşlarına ortak olmak üzereyken ilahi bir kuvvetle silkelenip kendine geldi. Bütün gücüyle onu iyileştirmek istiyordu. Başını annesinin omzuna koydu, ellerinden birini iki avucu arasına alıp var gücüyle sıktı. “Şimdiye kadar nasıl başardıysak aynı şekilde devam edeceğiz. Mary ve ben, sen ne diyorsan yapmaya hazırız, en azından bizim için endişelenmen gerekmiyor. Yemin ediyorum sorun çıkarmayacağız. Öyle değil mi Mary?”

"Jane haklı anne. Büyükbabam bugüne kadar ne yaptıysa onu yapmaya devam edebilir. Chris bu sene kasabadaki okula gider ve biz de bu süre içinde bir şeyler düşünerüz."

"Ah, bilmiyorum... Babanız yaptığı işi çok sevmesine rağmen beni kendi mütevazı hayatına sürüklediği için içindeki pişmanlıktan hiç kurtulamadı. Bu yüzden Chris iyi bir tahsil alsın, ekonomik ve sosyal engeller yüzünden kalbi kırılmasın istedi."

"Babam asıl senin kendini böyle harap etmeni istemezdi," dedi Jane. "Biz de kardeşimiz için en iyisini istiyoruz ve şüphesiz ki bir yolunu bulacağız anne. Onu Eton'a göndermek gibi züppece bir düşüncen yoksa başaracağız da. Lütfen kendini böyle üzme."

"Eton mı?" dedi annesi içeryerek. "Sırf etiketi için oğlumu o israf yuvasına göndermeyi düşünmüyorum. Zaten orası için yaşı çok küçük ve fazlasıyla mütevazı bir yapısı var. Paradan bahsetmiyorum bile."

Jane hissettiği kedere rağmen gülümsedi. Chris annesine en tatlı yönlerini gösterecek kadar ne yaptığını bilen, küçük şeytanın tekiydi. Günü gelir de Eton'a gitmesi gerekirse asıl endişelenmesi gereken o değil, diğerleri olurdu.

Mary vakitlice konuyu değiştirdi. "Merhum Bayan Lombard'ın Doniford'daki evine baktın mı?"

"Niyetim oydu fakat haftalardır boş olan evin bugün bacasının tüttüğünü gördüm. Yeni kiracılar iki gün önce taşınmışlar."

Jane bu haber karşısında ne hissedeceğini bilemedi. Mantıklı yanı, annesinin gitme arzusunu anlıyor, ona hak veriyordu. Ancak çok daha büyük bir yanı, yeni dükün nasıl biri olduğunu öğrendiği halde buradan ayrılmanın düşüncesine bile katlanamıyordu.

"Ekimle birlikte havalar iyice soğuyacak. Herkes kış stoklarını yapmaya başladı bile. İnsanlar evlerini terk etmek

şöyle dursun, çatılarını sağlamlaştırıp duvarlarını sıvıyor. Bu saatten sonra yeni bir yer bulmamız hiç kolay değil.”

Ailece bir çıkmaza çekildiklerinin farkında olan Jane, bir yandan da istemedikleri takdirde korktukları o yola girmeyeceklerine inanmak istiyordu. Neden inanmayacaktı ki? Güçleri bütünlüklerinden geliyordu. Bağlarından... İhtiyaç duyduklarında birbirlerine öyle güçlü kenetlenirlerdi ki ailelerini yuva yapan o yumuşacık sıcaklığa kimse erişemez, onlara zarar veremezdi. Bugüne dek hep böyle olmuştu.

Hislerine güvenerek, “Belki de dükün teklifini kabul etmeliyiz,” dedi.

Mary kaşlarını kaldırdı ve kibarca, “Jane,” diye ikaz etti.

Ellen Hammond öfkelenip bağırarak yerine Jane’e suçlu, kaçamak bir bakış attı. Tavrı, onun da bu fikri değerlendirdiğine işaret ediyordu. Jane onun gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek için fazla abartmadan üstelemeye karar verdi.

“Belki sadece birkaç ay için. Bu süre içinde de bir plan yapar ve uygun zaman geldiğinde harekete geçeriz. Eğer biraz para biriktirebilirsek yeni bir ev bulmak daha kolay olur. Ekseleanslarının bize önerdiği işin bir ömür sürmeyeceği ortada. Bakarsınız düşündüğümüzden önce biter ve dük de bize cömert bir teşekkür etmeye karar verir.”

“Peki, ya size zarar vermeye kalkarsa,” dedi annesi. “Bir annenin öncelikli görevi çocuklarını korumaktır. Bu durumda ona güvenerek hata etmiş olmaz mıyım güzel kızım?” Ders vermeye çalışmıyor, gerçekten anlamak istiyordu.

“Ona güvenmemiz gerektiğini söylemiyorum. Birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu anlarsa bizden uzak durmaya karar verebilir. Diğerleri zamanlarının çoğunu Londra’da geçiriyordu. Onun da aynısını tercih ede-

ceğini düşünmememiz için bir sebep yok. Hepsi bir yana, bugüne kadar hiçbirine güvenmeyerek kendimizi koruduk. Ne değişti ki?"

"Bugüne kadar hiçbirine bu denli yaklaşmadığımızı da unutuyorsun."

Jane başını sallayarak onu onayladı. "Evet, daha zor ama imkânsız değil. Yine de ne karar verersen ver seni destekleyeceğim anne. Fakat her şeyi düşünüp değerlendirdiğimizden emin olmalıyız. Kaybedeceklerimizi telafi edeceğimizden emin olmadan sahip olduklarımızdan vazgeçersek hata ederiz. Dereye önce tek ayağımızı sokmamız gerektiğini bize sen öğrettin."

"Bunları çoktan düşündüm. Fakat size anlatmaya çekindiğim şeyler var."

Ansızın, Jane'in asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü bir şey oldu. Üç kere düşünmeden bir adım attığı görülmeyen Mary mektubu havaya kaldırdı. "Biliyoruz, her şey burada yazıyor."

Anneleri öfkelenecek gibi oldu, hemen sonra bezgin ve yorgun bir halde omuzları çöktü. "Sizi bu riske nasıl atarım ben?"

"Bir yanım kararı sana bırakmamız gerektiğini söylüyor," dedi Mary kontrollü, güven verici bir şekilde. "Bir yanım ise tüm yükü senin omuzlarına bırakmaktan daha iyisini yapabileceğimizi biliyor. Jane burada kalmamız gerektiğini söylerken haklı olabilir anne. Böyle düşünüyorum çünkü ekselanslarının bize hepimizin korktuğu şekilde davranacağı bir varsayımdan ibaret. Sadece bir ihtimal."

Anneleri sertçe Mary'nin sözünü kesti. "Bazı risklere hiç girmemek gerekir."

"Riskler olasılık taşır fakat bazı şeyler kesindir; biz de kesin olan felaketlerin önüne geçmeye çalışmalıyız. Örneğin, barınma, ki bu en önemlisi, ve Chris'in babamın

onun için hayal ettiği tahsili alabilmesi meseleleri. Madem Jane'in konuştuklarınızı dinlediğini biliyorsun, o halde teklifini kabul etmememiz halinde dükün bizi gitmekte serbest bıraktığını bildiğimizi de biliyordur. Daha açık ifadeyle, adam *ya evet dersiniz ya da kapı orada*, dedi. Sevgili büyükbabamın da bizi bir daha görmek istemediği kesinleştiğine göre iki mesele de aleyhimize netleşmiş oluyor."

"Böyle konuştuğun zaman seni pataklamak istiyorum, Mary. Buraya alıştığınız için aklımı çelmeye çalışıyorsunuz. İşin kötüsü, haklısınız."

Jane diğer tüm hisleri gibi, annesinin çaresizliğini de yüreğinde hissediyordu. Şefkatle onun elini okşadı. "Bir haber çıkmadığına göre belki de hemen karar vermek zorunda değiliz."

Ellen Hammond onlara pek de sıradan sayılmayacak bir bakış attı. "Evin kiralanmış olması ya da Chris'in eğitimi beni düşündürüyor ama başka bir şey daha oldu."

Jane ve Mary bir ağızdan, "Yine ne oldu?" dedi.

"Bugün, Bayan Nelton ile karşılaştım. Ev aradığımı öğrenmiş ve bana basit bir köylü ile Abertillery Dükü'nün hizmetindeki dul bir hanım olmak arasındaki farkı nezaketsiz bir dille hatırlattı. Burada kalmamızın bizim tek itibarımız olduğunu ve gelecekteki akrabalık ilişkilerimiz için bunun elimizdeki yegâne fırsat olduğunu söylerken üstü kapalı bir ifade kullanmayı bile gerekli görmedi."

"Dişi iblis," diye hırladı Jane. "Ona ağzının payını verdiğini söyle bana."

"Tam da yapmamam için beni ikaz ettiği şeyi yapmak üzereyken içimden geçirdiğim gibi konuşmam mümkün değildi. Aklı başında iki insan gibi konuştuk."

Jane o kadının konuşup annesinin dinlediğine emindi. Öfkesi giderek kabarıyordu.

"Ona, bunun kendisini ilgilendirmedeğini, Phillip onunla aynı fikirde olmadığına göre kendisinin ne düşün-

düğünü kimsenin umursamadığını söyleyebilirdin. Öyle bakmayın! Phillip'i tanıyorum, o annesi gibi biri değil."

"Bu üslupla konuşmak bana yakışmazdı. Ama aciz biri olmadığımı anlamasını sağladım. Fakat durumu kurtarmaktan öteye gidemedim."

Jane, yağmuru ve güneşi geçiren saman çatılı bir evde yaşayacağını bile bile Phillip'in kendisiyle evleneceğini o kötü niyetli kadına kanıtlamak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ancak sırf gururu incindi diye saçmalamanın gereği olmadığının da farkındaydı. Sözlerini yutarak, ki şimdi olay çıkarıp annesini daha çok üzmenin lüzumu yoktu, "O zaman bir an önce karar vermeliyiz," dedi.

Huzursuz bir sessizlik oluştu. Herkes durumu bütün yönleriyle düşünürken bile aslında sonucun ne olacağını biliyordu. Sonunda Ellen Hammond, "Bir süre daha burada kalmamız en iyisi," dedi.

Beklenen sonuç üzerine bir süre daha tartıştılar, bazı noktalarda kesin sınırlar çizdiler. Artık söyleyecek bir şey kalmadığından emin oldukları bir anda Ellen Hammond kıkırdamaya başladı.

Sebebi hakkında hiçbir fikri olmasa da annesi gibi gülmeye başlayan Jane, "Ne oldu?" dedi.

"Her şey nasıl birden tersine döndü anlamadım. İki gün önce gitmek için ekselansları ile görüşme fırsatı kolluyordum. Şimdi ise gitmek için çok iyi sebeplerimiz olduğu halde burada kalacağımızı söylemenin yolunu düşünüyorum. Farkında olmadan büyük bir günah işlemiş olmalıyım."

Artık Mary de onlarla birlikte gülüyordu.

Bölüm 4

Şehrin bu kısmında ara sokaklar labirent gibiydi. Kötü bir zamanda yaşıyorlardı. Nereye gittiğini bilmeyen biri için karanlık, ölüm demekti...

Catriona iç içe girmiş birbirine benzeyen evlerin arasındaki gölgeli sokakta hızlı ve kendinden emin hareket ediyordu. Kendini gizleme gereği duymamasının temel iki nedeninden biri, yani izlendiğine dair o güçlü his, köhne bir tuğla binanın köşesini döndüğünde aniden tüylerini diken diken eden ürpertiye dönüştü. Bir diğer nedeni ise acelesinin olmasıydı ki Catriona'nın acelesinin olmadığı bir gün görülmüş şey değildi.

Onu, sokağın sonundaki altı katlı binanın çatısındaki en yüksek bacanın üzerinde ilk gördüğünde taştan oyulmuş bir heykel olduğunu düşünmüştü. Aysız, karanlık gökyüzüne doğru bakıyordu. Orada ne gördüğünü Tanrı bilirdi... Tabii Tanrı, onun hakkında düşünmek istiyorsa... Saçları rüzgârlı bir tarladaki buğdaylar gibi savrularak gecenin karanlık fonunda insanüstü bir ışıltı saçıyordu. Eğer kuzgun rengi kanatları olmasaydı kimse... Catriona bile onun bir melek olmadığına inanmazdı.

Elbette o bir iblisti... Hem de en kötüsü...

Catriona silahlarını kontrol ettikten sonra hızla fakat dikkatle binaya doğru yürüdü. Bu gece kan akacaktı ve rengi kırmızı değil, siyah olacaktı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Abertillery Malikânesi –Şatosu– kasvetli dış görünü-
şüyle ünlüydü. Rutubetli deniz havası ve bere-
ketli nemli toprak yüzünden yer yer yosunla kaplı, kah-
verengi ve gri taşlardan örülü duvarlarının kalelerinkini
andırdığı da söylenebilirdi. Dört ağaç dışında tamamen
renksiz, devasa taş bir avlunun ortasına kurulu, pusulanın
ana yönlerini işaret eden noktalara inşa edilen dört adet
mazgallı kulesi bulunan malikâne yüzyıllardır ayaktaydı.
Hakkında öyle hikâyeler anlatılıyordu ki, tanık olduğu ve
bizzat ev sahipliği yaptığı savaşların izlerini taşıyan silue-
tiyle gerçek bir efsane haline gelmişti.

En azından Jane için öyleydi.

Jane kendini bildi bileli, mütevazı evlerinden görünen
bu ihtişamı izlemekten asla bıkmayacağını düşünmüştü.
Çocukken, bu kabullenişle geçirdiği gecelerde hayal ettiği
hikâyelere sarılıp pencere kenarında uyukladığını hatırlı-
yordu. Özellikle akşamın çökmekte olduğu zamanlarda,
kulelerin etrafında uçuşan gece kuşlarının dairesel hare-
ketlerini izlerken onları buraya çeken ruhlar olduğuna ve
içeride süzülüp giden hayaletlerin kendilerini bir tek on-
lara gösterdiğine inanırdı. Yoksa neden tapınırcasına aynı
yerde dönüp duracaklardı ki?

Jane içeriye girmeyi hiç düşünmemişti. Daha doğrusu
düşünmüş fakat yürekten istememişti. Eğer girerse dışarı-
dan gördüğünde duygularına hücum eden büyümlü hisleri

bir daha tecrübe edemeyeceğine dair gizliden gizliye endişelenmişti. Dışarıdan bakmanın hayal dünyasına bahşettiği renkleri, binlerce mumun aydınlattığı bir salonda ya da modern duvar kâğıtlarının süslediği koridorlarda kaybetmekten korkmuştu.

Şimdiyse, Abertillery Dükü'nün huzuruna gitmeden önce bekledikleri bu karanlık oturma odasını incelerken, kendini bir gökkuşağının zengin renkleriyle sarıp sarmalanmış gibi hissediyordu. Gelgelelim bu gökkuşağı parlak turuncular, morlar ve sarılar yerine, gölgelenmiş, loş ve yer yer karanlığa boğulmuş renklerden oluşan bir yelpazeye benziyordu. Anlattığı hikâyeler gibi kasvetli fakat zengin, yoğun ve gösterişli...

Jane, kafasının içindeki onu sürekli düşünmeye ve en nihayetinde yazmaya teşvik eden küçük şimşek çakmalarını hissedebiliyor, parmakları karıncalanıyordu. Duyguları o kadar yoğunlaşmıştı ki düşüncelerini seslendirmek üzere olduğunu fark edemeden, "Burası tam bir hazine," dedi.

"Nereye ve nasıl baktığına dikkat etmezsen tökezlersin, elini tutan da şeytan olur Jane. Gördüğün zenginliklerin hepsi gelip geçici."

Jane, "Of, Tanrım!" diye isyan edecek oldu fakat hemen vazgeçti. Aslında neyi kast ettiğini anlatıp annesini şoke etmektense günahkâr tutumu için af dilemeyi tercih ederdi.

"Haklısın anne, özür dilerim."

"Sen de yakarı düzelt Mary. Yeterince kolalamadın mı yoksa?"

Mary çenesine değdiği için kıvrılan yakasını dikleştirip başını iyice kaldırdı. "Yeterli geldiğini düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Dikkatli olacağım."

Jane başını eğip kendi üzerindeki siyaha çalan –asla siyah değil– gri elbiseye baktı. Mary'ninki ile birebir aynı modeldeydi ama kardeşininki neyse ki lacivertti. Daha da kasvetli görünsün diye yakaları özenle kolalanan el-

biseler, giyenin namusunu sorgulamayı düşüneni şamarı yemiş gibi şoka uğratacak kadar muhafazakâr bir modele sahipti. En iyi haliyle bir moda katliamıydı, bir felaketti.

Göğüs altındaki büzgüden sonra serbestçe dökülmesi beklenen kumaşı kalın olduğu için dökülmüyor, kabarık bir yorgan gibi kalıp halini alarak ayak bileklerinde komik, kaba bir halka oluşturunuyordu. Böylelikle, içine gereğinden fazla yün doldurulmuş kumaş bebekler gibi şişman ve aptal görünüyorlardı. Ve kaşınıyorlardı. Terlediklerini söylemeye bile gerek yoktu. Ne acı ki, bir tanesi bile dünyaya fazla gelecekken bu elbiselerden üç tane vardı ve hepsi de onlara aitti.

Jane, onu hayal aleminden çıkarıp berbat gerçeklerle burun buruna getirdiği için annesine ters ters baktı.

“Daha fazla toka takmalıydın Jane. Kulağının üstündeki saçlar yerinde zor duruyor.”

Jane, “Biraz kurum dökerek kırmızılığını saklamalıydım belki de. Tanrı beni kıvrıcık saçlı yaratmış. Bunun için kimseden özür dileyecek değilim,” diye meydan okudu.

İşin içine Tanrı ve lütufları girince Ellen Hammond söyleyecek bir şey bulamazdı. Kabullendiğini belli eden bir homurdanıştan sonra, “Dikkat çekmek istemeyiz kızım,” dedi ve kızlarınıninkiyle aynı modeldeki siyah elbisesini düzeltti. “İkinize de söylüyorum, gereksiz yere konuşmayacaksınız. Hatta hiç konuşmayın.”

Jane yine kendini tutamadı. “Ya bir soru sorulursa?”

Annesi parmağını “katiyen olmaz” edasıyla sallayarak, “Ben sizin adınıza cevap veririm,” dedi. Endişeleri yüzünden korkutucu bir insan olma yolunda ilerliyordu.

Jane, “Aptal ama namuslu,” demekten kendini alamadı.

“Duyamadım. Sözcükleri ağzında geveleme. Ne demek istiyorsan yüksek sesle söyle.”

“Yağmur yağıyor, duydunuz mu dedim.” Onu ikna edip etmediğine bakmadan odayı inceliyormuş gibi yaptı.

Oturmayı tercih etmedikleri için üçü de odanın ortasında, ayakta dikiliyorlardı. Jane durumlarının komikliği karşısında umutsuz bir iç geçirdi ve kaşındıran elbisesini çekiştirerek zımparamsı kumaşı derisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Dük teşrif etmeden önce rahatlamak için her fırsatı değerlendirmesi gerekiyordu. Bir gün önce ekselanslarının kendileriyle görüşmek istediğini öğrendiklerinden beri rahatlamak için yaptığı diğer şeyler gibi bu da bir işe yaramamıştı tabii. Elbisenin kaba kumaşı, tam sırtında, sıkı korsesinin bittiği yerdeki bir noktayı kaşındırınca Jane boşa giden bir çabayla oraya ulaşmayı denedi.

“Üçümüzün aynı model elbise giymesi neden bu kadar önemliydi anlamadım. Henüz yaz bitmedi, hiç olmazsa daha ince bir şeyler giyseydik. Deli gibi kaşınıyorum. Sende durum ne Mary?”

Kaşınmaktan söz açılınca boynu kaşınmaya başlayan Mary, “Hiç sorma,” dedi.

“Ben de senin kadar şişman görünüyor muyum?”

“Senin kendini göremediğin gibi ben de kendimi göremiyorum. Kıyaslama yapamam.”

“Kıyaslama, Mary. Ne görüyorsan onu söyle.”

“Tamam, şişman görünüyorsun.”

“Harika!” Jane birden gülmeye başladı. “Hey, Mary. Vücudun o kadar büyük ki, kafan küçücük duruyor.”

“Kafam zaten küçük, Jane. Bence sen kendini görmelisin. Saçlarını o şekilde yapıştırınca yüzün tabağa benze-miş.”

“Porselen tabaklar güzeldir.”

“Ve yuvarlaktır.”

Jane oluşumunun mimarına baktı. “Anne, kafam yuvarlak mı sahiden?”

“Şikâyet etmeyin,” diye çıkıştı anneleri. “İhtiyacımız olur diye elbiseleri geçen sene Bayan Dudman’a diktirdim. Gördüğün gibi boşuna da değilmiş.”

Bayan Dudman, Doniford'daki ve muhtemelen civardaki tek terziydi. İşin kötü yanı yarı kördü ve berbat işler çıkarma konusunda kusursuz bir istikrarı vardı.

Jane kalın kumaşı iğrenç bir şeymiş gibi, ki gerçekten de öyleydi, parmaklarının ucuyla çekiştirerek, "Namuslu görünmemiz için uğraştığımı biliyorum ama..." dedi ve kirpiklerinin arasından annesiyle kardeşini süzerken, "daha çok karnımızda büyüyen günahı saklamaya çalışıyor gibi görünüyoruz," diye tasasızca ekledi.

Daha cümlesi bitmeden annesinin tokadı Jane'in elinin üzerine indi. Çıt çıkmayan odada yankılanan ses öyle şiddetliydi ki halihazırda kıkırdayan Mary susup hızla hiza ya geldi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Aralarındaki bu gibi ders çıkarılması gereken anlar genellikle aynı şekilde neticelenirdi. Haddini bilmesi beklenen kişi, yani Jane dersini almış bir halde, sessizce köşesine çekilir ve başka şeylerle ilgilenerek dikkatleri kendinden uzaklaştırmayı umardı. İşte bu, alışlagelmiş sessizliğin beklendiği bir anda kapı açılınca üçü birden nefeslerini tutarak birbirine kenetlendi. Büyük an gelmişti.

Eğer içeri ekselanslarının teşrifini bildirecek bir uşak gireceğini düşünmüşlerse çok yanılıyorlardı çünkü odayı üstün fiziksel varlığıyla dolduran kişi Abertillery Dükü'nün ta kendisiydi. *Aman Tanrım*, dememek için kendisini zor tutan Jane, adamın onlardan yana baktığı ilk anda bariz bir şekilde irkildiğini görerek kaşlarını çatı. Dahası dük, hafiften bir dehşete düşmüş ifadeyle kapı önünde dikilerek müthiş üçlüyü baştan ayağa inceleme nezaketsizliğinde bulunmaktan da geri kalmamıştı. Jane onu şoka soktukları için gurur duyduğunu söylemek isterdi ama başka hiçbir hisse yer bırakmayacak kadar utanmış durumdaydı.

Sonunda dük iki adımda hanımların bulunduğu yere geldi ve belli belirsiz başını sallayarak onları selamladı. Bu klasik hareket, kendilerine gelmelerini de kolaylaştırmıştı.

Jane, Mary ve anneleri gerçekten de başarılı birer reverans-tan sonra ne yapacaklarını bilmez bir halde odanın ortasında dikilmeye devam ettiler. Kendinden emin olma haline yaptıkları ucundan dokundurma buraya kadardı.

Dük doğrudan annelerine hitap ederek iç titreten sesiyle, "Lütfen oturun," dedi. Adam onların ne kadar endişeli olduklarını anladıysa bile davranışlarında bunu sezdirmekten uzak bir sükûnet vardı. Sessizlik içinde en yakındaki, büyük koyu yeşil bir koltuğa oturdular ve ne ara içeri girdiğini anlamadıkları peruklu bir uşağın getirdiği çay tepsisini sehpanın üzerine bırakışını lüzumsuz bir dikkatle izlediler.

"Servisi yapmamı ister misiniz, ekselansları," dedi uşak saygıyla.

Dük, uşağa devam etmesini işaret etti. Öte yandan dikkati konuklarının üzerindeydi. Üzerinde derken, sahiden üzerlerindeydi. Giysileri de dahil Hammond kadınlarını incelerken ne düşündüğüne dair hâlâ işaret vermiyordu. Jane'in tarafsız tahminine göre çok da hoş hisler içinde olmaması gerekirdi.

Jane elbisesinin kalın etek kısmını dizlerinin arasına sıkıştırma arzusunu güçlükle bastırarak çenesini kaldırdı ve ansızın, ağzını açık bırakan bir çarpılma ânı yaşadı. Adam ona bakıyordu. Bu sanki... içine düştüğün çok şiddetli fırtına yüzünden savrulmayı beklerken, nereden uzandığını bilmediğin ipler tarafından el ve ayak bileklerinden yakalanıp fırtınanın göbeğinde takılıp kalmak gibiydi. Sonuçta hayatta kalırdın ama öyle çok hırpalanırdın ki kendine gelmen zaman alırdı. Başka bir deyişle, hem güven hem de korku vericiydi.

Jane onu hiç durmadan terleten elbiseye rağmen ürperdiğini hissetti. Ağzı kupkuru, avuç içleri nemliydi. Üzerine hücum eden yoğun duygular yüzünden kalbi deli gibi

göğsünü dövüyor, bu çılgın hareketlenmeye rağmen ciğerleri sanki yeterince çalışmıyordu.

Çok sonraları, onunla ilk kez göz göze geldikleri an olarak hatırlayacağı o saniyeler, etkileyici bir romanın sayfaları gibi kalbine kazınırken, Jane işte bu fırtınalı hisler ve kafa karışıklığı içindeydi.

Gözleri fırtına bulutlarının rengindeydi. Jane orada ya da yüzünün bütününde sefahatin izlerini görmeyi bekliyorsa çok yanılıyordu. Adamın gözlerinde temiz bir kış gününün berraklığı vardı... Ve elbette soğukluğu. Bariz bir bilinç, hafife alınmaması gereken zekâ pırıltıları sanki görünenin ötesinde kalan kimliğine ulaşmaya çalışıyordu. Jane, ona karşı saklayacak bir şeyi olmadığı halde bu duygudan rahatsızlık duyarak gözlerini kaçırdı. *Sadece birkaç saniye*, dedi içinden. Birkaç saniyede içinde bir şeyler allak bullak olmuştu.

Jane servis edilen çaya minnetle sarılıp bir yudum aldı. Sıcak ve rahatlatıcıydı. Dük, konuklarının çaylarının tadına bakabilmeleri için vakit tanıdıktan sonra duygusuzca konuya girdi.

“Detayları sekreterimle konuşacağınızı söylemiştim ama fikrimi değiştirdim. Sizden beklentilerim üzerine düşündüğünüzü ve kendilerini ilgilendiren noktalarda konuyu ailenizle paylaştığınızı varsayıyorum, Bayan Hammond. Yeniden açıklamam gerekiyor mu?”

“Gerek yok ekselansları. Biz... yani kızlarım ve ben, Leydi Beatrice’e bizden istediğiniz... desteği vereceğiz.”

“Güzel,” dedi dük. Bu tek kelime bile Jane’in göğsünü titretecek bir güce sahipti. Gizli gizli Mary’ye baktığında onun da etkilendiğini fark etti. Demek sorun kendisinde değildi.

“Leydi Beatrice benim kardeşim, yani istikbali benim için çok önemli. Suistimal edilmeye fazla müsait ve kendisinden beklenenlerin tam olarak farkında değil. Yanlış

tek bir yönlendirmenin sonuçları sadece kendisini etkilemeyecektir. Bu da sizin konumunuzu son derece kritik bir hale getiriyor.”

Demek kardeşiydi. Jane neden içinin rahatladığını bilmiyordu ama boğucu oda birden bahar havası içeri dolmuş gibi tazelendiğine göre sebebini sorgulamayacaktı. Bugün küçük mutlulukları yakalama günüydü.

“Bugün kardeşinizle tanışacak mıyız, ekselansları?”

Abertillery Dükü’nün yüzünden düşünceli ve biraz da gölgeli bir ifade geçti. “Hayır, bugün değil. Ama en kısa zamanda.”

Bacak bacak üstüne atıp rahatça koltuğa yaslandı.

“İşin büyük kısmı sizinle ilgili hanımefendi. Beatrice ile vakit geçireceğiniz haftalık bir program oluşturuldu. Daha önce de söylediğim gibi, sizin onunla sohbet etmeniz, onu yönlendirmeniz ve bazı konularda yol göstermeniz gerekiyor.”

“Dini konuları mı kastediyorsunuz?” dedi Ellen Hammond bir çırpıda. Birilerini hidayete ulaştıracağı için çocuk gibi heveslenmişti.

“Kısmen. Leydi Beatrice isterse elbette. Onu inançları konusunda bir şeye zorlamak niyetinde değilim. Aslında daha çok...” Duraksadı ve Jane bu duraksamadan, söylemeye çalıştığı şeyin onu zorladığı fikrini edindi. Adam cümlesini, “Toplumsal ahlak ve benzeri konuları kastetmiştim,” diye tamamlayınca Jane’in çayı ağzına götürmek üzere kalkan eli öylece havada kaldı, gözleri şüpheyile kısıldı. *Ahlâk derken?*

Neyse ki ya da duruma göre ne yazık ki, annelerinin hızlı kavrama yeteneği tuhaflaşmaya başlayan sohbetin nabzını düşürmeye yetmişti. “Endişeniz olmasın, ekselansları.”

“Gerekli olduğu takdirde kızlarınızın da bu eğitime, ki ben bunun bir eğitim olduğunu düşünüyorum, dahil ol-

maları gerekecek. Büyük kızınızın..." derken Jane'in gözlerine tekrar baktı. Onu yine o fırtınanın içine attığından haberi var mıydı acaba?

"Eğitimi yaşadığınız bölge standartlarına göre göz doldurucu. Aynı zamanda mütevazı bir papazın kızı olarak toplumun hatırı sayılır bir kesimi tarafından kabul gören bir saygınlığa sahip, kibirsiz..." Jane'i baştan ayağa süzdü ve "Bir hanımefendi..." diye noktayı koydu.

Ne demeye çalışmıştı şimdi bu? Tamam, kibirli değildi ama bunu bir hakaret gibi söylemesine gerek var mıydı? Hepsi bu müthiş, benzersiz elbise yüzünden olmalıydı. Bir cevap vermeliydi belki de. Ağzını açtı, herhangi bir şey söyleyecekti. Belki sadece "neden" diye sorar ve aniden bastıran baş ağrısından kurtulduğu gibi merakını da giderirdi. Annesi niyetini sezmiş olmalıydı ki bacağını çimdikleyerek kendine gelmesini sağladı. Kumaş kalın olduğu için çimdik beklenen etki derecesine ulaşmamıştı ama mesaj son derece iyi anlaşılmıştı.

Jane, Abertillery Dükü'nü çözmeye çalışırken sıcaklık giderek artıyordu. Alnında biriken ter damlalarından biri şakağına doğru süzüldü ve yavaş yavaş aşağıya inip en sonunda kulak deliğine girdi. Lanet olsun!

"Yaşlarının biraz daha yakın olması nedeniyle Beatrice'in diğer kızınızla vakit geçirmeyi tercih edeceğini tahmin ediyorum. Kardeşim konusunda size güvenebilir miyim, Bayan Hammond?"

Dükün, kardeşinin yaşının Mary'ye de Jane'e de aynı uzaklıkta olduğunu bilmemesine olanak yoktu. Bu durumda Jane'i kafasında yaptığı bir hesap yüzünden elemiş oluyordu ki bu hiç nazik bir düşünce şekli değildi.

Jane, soruya muhattap olan Mary'ye baktığında kardeşinin kızardığını fark etti ve alinganlığı bırakıp onun adına üzüldü. Fakat kardeşi hızla toparlanmayı bildi, sonra sakince, "Evet, ekselansları," dedi.

Tek taraflı sohbet, dükün kibar talimatlarını sıralamasıyla devam ediyordu. Onlardan beklenen, ahlâki yönden sorunları olan küçük kardeşe hidayeti öğretmek, cennete uzanan yolda emin adımlar atmasını sağlamaktı. Jane'in satır aralarından çıkardığı buydu, yoksa sorsanız dük bunu kesin inkâr ederdi. Bir dükün kardeşi olmanın getirdiği sorumluluklar neyse, bunları kızın taze beynine aşılamları gerekiyordu. En azından denemeleri... Görgü kuralları ve akademik kitaplarda yazılanlar dışında kalan tüm iyi ve ulvi şeyler onların sorumluluk alanıydı. Diğer konularda ekselansları en iyi hocaları tutmuştu zaten.

Jane bir noktadan sonra sohbeti dinlemeyi kesti. Kimsenin kendisiyle ilgilendiği yoktu ve odayı inceleyip hayal gücünü besleyecek malzemeler toplamanın daha önemli olduğunu düşünüyordu. Fakat sonra dikkatini yine düke verdi. Aslında buna çekildi de denilebilir. Adamın öyle etkileyici bir sesi vardı ki düşüncelerinin son noktası hep o oluyordu.

Mektupta yazılanları yapmış birine göre fazla ciddiyydi. Kaba değildi, aslında tavrı kaba olmaktan yüzde yüz uzaktı ama kibirliydi. Arada bir bağlantı olduğundan değil ama Jane onu bir kadını hayvani bir hazla, o şekilde kullanırken hayal edemiyordu. Ve adamın gözlerinde gördüğü soğuk dürüstlük, dedikoduların yalan olduğunu düşünmesini sağlıyordu. Ya da en azından abartıldığını...

Jane duygular konusunda fazla hassastı. Bazen insanları anlamak onun için korkutucu derecede kolay olurdu ki düke bakarken kalbinde giderek büyüyen anlayış da o denli hızla filizlenmişti. Fakat kabul etmeliydi ki dükün meleksi ve kusursuz güzelliğine rağmen korkutucu, karanlık bir yanı da vardı. Oda yeterince aydınlık olmadığı için tam rengini seçemediği ama siyah ya da çok koyu bir yeşil olduğunu tahmin ettiği ceketini ile gri pantolonu üzerine kusursuz oturmıştı. Terzisinin Bayan Dudman

olmadığına kalan yarım şişe mürekkebine bahse girerdi. Bu arada kaliteli giysilerinin, onu meleksi yapan özellikleri bir nevi törpülediği ve ona insani bir yan kattığı da söylenebilirdi.

Ah, lanet olsun! Kuyruk sokumunun sağ tarafında kalan etli kısım kaşınıyordu. Yani poposu. *Ne kadar harika!* Şu anda en çok ihtiyacı olan şey, dükün gözlerinin içine baka baka uygunsuz bir yerini kaşımaktı. Ellerinden birini kıpırdatmaya cesaret edemediğinden kaşınan bölgenin icabına bakmak için ileri geri hafif hareketlerle koltuğa sürtünmeye başladı.

Annesine bir şeyler anlatmaya devam eden dükün bakışlarının üzerine kaydığını görünce hemen durdu ve iyice soğuyan çayından görgülü bir yudum aldıktan sonra fincanı kibarca tabağına bıraktı.

Abertillery Dükü, soyunun beklentilerini karşılayan niteliklere sahipti. Hep aynı şeyi düşündüğünü biliyordu ama adam sahiden de melek gibiydi. Burnu hafifçe uzun ve inceydi. Bozuk paraların arkasına basılan o çirkin yüzlerle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Yoksa var mıydı? Karar veremeyerek omuz silktilti.

Ter mi kokuyordu? Yoksa koku annesinden mi geliyordu? Aradaki azımsanamayacak mesafeye rağmen Mary'den de geliyor olabilirdi. Eğer öyleyse kardeşiyle konuşması gerekecekti. Başını hafiften eğerek koku kaynağına yaklaştı ama kimden geldiğine karar veremedi.

Bu durumda incelemeye kaldığı yerden devam etmesi gerekiyordu. Tanrı kutsasın, bu adam büyüleyiciydi. Jane dışarıdan fark edilmeyen bir iç geçirip kirpiklerini yelpaze gibi kırıştırdı. Teni altın rengiydi. Ya da mum ışığı acımasız bir oyun oynuyordu.

Gözlerinden sonra dükün dudaklarına bakmak da Jane'i tedirgin ediyordu. Kalemle şekillenmiş gibi duran üst dudak çizgisi, şüphesiz ki her bakış açısına göre kusursuz

kabul edilirdi. Burnuyla dudağı arasında kalan çukur öyle hoş bir eğim oluşturunuyordu ki insan tam o noktayı parmağının ucuyla okşamak istiyordu. Ne düşündüğünü fark edip kaşlarını çatı. Saçmalama eğilimleri endişe verici bir hal aldığı için dolgun altdudağı hakkında uzun uzadıya bir inceleme yapmamaya karar verdi. Zaten kuyruk soku mu ve biraz daha aşağısı azimle kaşınıyordu.

Jane geriye doğru kaykılıp daha üst kısımlarının kol-tukla temas etmesini sağlayacak pozisyonu aldı ve kendini kaşımaya devam etti. Doğru noktayı bulduğunda öyle rahatladı ki neredeyse ağzından bir "oh" nidası çıkıyordu. Yoksa çıkmış mıydı? Lanet olsun ki dükün gözleri üzerine kayıp duruyordu. Ahenkli bir senfoniye andıran ciddi sesinde zaman zaman meydana gelen kaymalar ve tereddütlü tona bakılırsa dikkati dağılmış olabilirdi.

Jane içinden, *benim yüzümden değildir*, diye geçirirken gözlemlmeye devam etti. Böyle bir fırsat eline bir daha zor geçerdi zira.

Bir erkeğin bu kadar güzel görünmekten hoşlanıp hoşlanmayacağını düşündüyse de bir sonuca varamadı. Belki güzelliği kötülüğünü gizleyen yaldızlı bir maskeydi. Belki içindeki iblis, kurbanlarını böyle tuzağa çekiyor, sonra da ruhlarını emiyordu.

Aman Tanrım, diye dudaklarını kıpırdattı.

İçindeki Catriona'nın avuçlarını ovuşturduğunu hissedebiliyordu. Abertillery Dükü'nün bir iblis olma potansiyeli heyecandan nefesini kesmişti. Yazacağı sahneler bir bir gözünün önünde belirdikçe eve gidip yazma isteği dayanılmaz bir hal alıyordu.

Bir şeyleri onaylarmış gibi başını aşağı yukarı sallarken dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Adamın fiziksel özelliklerini ve yaydığı titreşimli duyguları kafasına kazıdığından emin olmak için yatay çizgi şeklini almış gözlerini ondan bir saniye bile ayırmıyordu. Yaptığı işe fazlasıyla

kapılmış durumdaydı. Bu yüzden Abertillery Dükü'nün gözlerini üzerine diktiğini, dahası ona bir şeyler söylediğini anlamakta biraz geç kaldı.

"Hı? Özür dilerim ekselanları. Ben..."

"Ne düşündüğünüzü merak ettim, Bayan Hammond."

Jane saf saf, "Hangi konuda?" diye sordu. "Yani..."

Dük iki elinin parmaklarını çenesi hizasında birleştirerek, "Teklifim konusunda elbette," diye açıkladı. Tıpkı bir aptala anlatır gibi tane tane hem de...

Jane adamın kendini beğenmiş tavrı karşısında hata kabul etmez bir öfke hissetti. "Kabul etmememiz halinde bizi göndermekle tehdit ettiğiniz tekliften bahsediyorsunuz sanırım. Görünüşe göre onaylamaktan başka şansımız yok."

Dük, Jane'i ilginç buluyormuş gibi kaşlarını kaldırarak, "O halde size adil davranmadığımı düşünüyorsunuz," dedi.

"Siz adil olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"Beni sorguluyor musunuz, Bayan Hammond?"

Jane gözlerini kısıp omuzlarını dikleştirdi ve küstahça, "Sanki izin verirmişsiniz gibi," dedi.

Eğer yanlış görmediyse adamın o güzelim dudağının kenarı yukarı doğru hareket ediyordu. Fakat Jane bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı çünkü annesinin çimdiği az önce deli gibi kaşınan kaba etini bir güzel kısırmıştı. *Daha önce neredeydin anne?*

Jane kırdığı potun enkazı altından başını uzatıp temiz bir nefes aldı. Lafını toparlamadan önce buna ihtiyacı olacaktı. "Demek istediğim... güveniniz için gurur duyduk. Ayrıca hayatımda tanıdığım en adil insansınız, ailem adına teşekkür ederim." Tam bir zavallılık abidesiydi.

Abertillery Dükü bir şey söylemeden uzunca bir süre Jane'i süzdü ve birden ayağa kalktı. Sanki hayal kırıklığına uğramıştı. "Anlaşılmayan bir konu olursa sekreterim size yardımcı olacak. İyi günler hanımlar."

Hanımlar birkaç saniye sonra kendilerini odada tek başına bulduklarında şaşırarak birbirlerine baktılar.

"Bu ne kabalık!" dedi anneleri ve Mary onu onayladı.

"En azından kurtulduk."

"Sen konuşma Jane. Söylediklerin aklıma geldikçe avuçlarım kaşınıyor."

"Gördüğün gibi kötü bir şey olmadı. İçimde kalması daha mı iyi olurdu? İtiraf et anne, sen de kendini iyi hissettin. Ha, bir de şu var: Ekselansları büyük ihtimalle benden hoşlanmıyor, yani kendimi biraz da olsa güvende hissedebilirim."

Ellen Hammond anlamsız birkaç kelime homurdandıktan sonra oda kapısına baktı. "Eee, şimdi ne yapacağız?"

"Gidelim," dedi Mary. Ne kadar da mantıklı!

Çıkmaya hazırlanırken çay servisi yapan uşak kapıda belirdi ve onları çıkışa kadar götürerek o güne kadar asla şahit olmadıkları bir nezaketle uğurladı.

Malikâne ve evleri arası avludan sonra yüz metre ya var ya da yoktu. Ancak taş avluyu geçtikten sonraki toprak yol, onlar içeri girdiklerinde başlayıp aralıklarla yağın yağmur yüzünden çamurluydu. Şu anda sadece çiselediği için şanslılardı. Kendilerini zırh kuşanmış gibi hantal hissederek üçlü çamura sürünmesin diye eteklerini yukarı kaldırıp dikkatle yürüyorlardı ki iri yağmur taneleri şaşırtıcı bir hızla üzerlerine dökülmeye başladı.

Dehşet içinde birbirine bakan Jane ve Mary bir ağızdan, "Hayır," diye bağırıyorlardı. Akıllılık eden anneleri ağırbaşlılığı bir kenara bırakarak etekleri havada koşturmayı başlamıştı bile. Jane onun bu kadar hızlı koşabildiğini bilmiyordu. Akıllılık sıralamasındaki kendine ait yeri alan Mary de onu takip etti ve suyu yedikçe ağırlaşarak katılaştıran elbisesiyle öylece kalakalan Jane'i yağmur altında tek başına bıraktı.

Jane harekete geçtiğinde çok geç kalmıştı. Çamur eteklerini çekiştiriyor, kaba ayakkabıları yumuşak toprağa gömülüyordu. Yerin altında, yüzeye yakın yerlerde pusu kurup yukarıdaki insanları ayaklarından tutarak cehenneme çeken iblislerle ilgili yazmayı düşündüğü hikâyeyi hatırlamak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

İyice çamura batan ayaklarından birini kurtarıp öne attı ve diğeri için aynı çabayı gösterdi. Fakat yol uzun, meşakkatli ve Jane'in aynı çabayı gösterebilmesi için gereken cesareti bulmasına izin veremeycek kadar karanlıktı. Elbise o kadar ağırdı ki ayakları çekilmeye devam ediyordu. Herhangi bir iblis tehdidine karşı göğsündeki kesede sakladığı tuza ve haç şeklindeki hançere ulaşmasına imkân yoktu. Korkudan çılgılık atarak kendini yukarı çekti, çekti ve bu müthiş çabanın sonunda nihayet koşabildiğini fark etti. Ev görüş alanına girdiğinde bir kez daha çılgılık attı ama bu seferki sevinçtendi. Merdivenler oradaydı, kurtuluş çok yakındı. Tahta çitin diğer tarafına geçmek için mandalı kaldırması gerektiğini hatırlayana kadar uzun bir süre boyunca köhne kapıyı çıldırmış gibi hırpaladı. Açmayı başardığında mutluluk çılgılığını yağmura haykarmaktan kendini alamadı. Başardım, başardım nakaratlı bir şarkı nefes nefese dudaklarından dökülüyordu.

Kapıldığı heves kaslarına güç aşılamıştı. Kendine güvenip dört adımlık yolu bir adımda almaya çalışınca merdivenlerin tam dibine boylu boyunca serildi. Ama yılmadı... Kalktı, içine çamur dolan ağzını yağmur suyuyla çalkaladıktan sonra kapıyı çaldı.

Rahat iç etekleri ve ellerinde tuttukları dumanı tüten fincanlarıyla annesi ve Mary karşısında duruyordu. Jane'i görünce irkilerek geri çekildiler ve ona yol açtılar.

"Keyfiniz yerinde, ne-ne kadar güzel. Çay..." Dişleri birbirine vurduğu için konuşmakta zorluk çekiyordu. Öfkeyi de unutmamak gerekirdi tabii. "Çay ye-yeterince

sı-sıcaktır umarım." İkisine de onları öldürecekmiş gibi bakıp içeri daldı.

Öyle perişan görünüyordu ki, titizliğiyle ün yapmış Ellen Hammond bile sümüklü böcek gibi arkasından çamurlu bir iz bıraktığı için ona tek kelime edemedi. Jane'in kardeşleriyle paylaştığı odaya girdiğini görene kadar bekledi ve sonra boğazından yukarı arsız baloncuklar gibi yükselen kahka arzusuna yenik düştü.

Elbette Chris ve Mary'nin de ondan geri kalır bir yanı yoktu.

XVI. Abertillery Dükü Alexander Darius Cunningham, içinden çıkamadığı düşünceler yüzünden her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Hoşuna gitmeyen o kadar çok şey vardı ki kafasını çevirdiği her yerde içlerinden biriyle karşılaşması mümkündü.

Sinirle oradan oraya dolanıp, öfkeyle piyanonun tuşlarına basan Beatrice'e baktı ve bu kıza neden tahammül ettiğini hatırlamaya çalıştı. Ah, aynı babanın farklı kadınlardan hoşlanmasının sonucunda kardeş oluyorlardı.

Kızın avuç içleriyle piyanoya sertçe dokunması üzerine Alexander ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyecekti. En başta buraya gelerek hata etmişti. İçeri adım atma nedeni, görkemli hatta ürkütücü notaların davetiydi. Fark edilene kadar Beatrice'in ne kadar iyi çaldığını anlamaya yetecek vakti olmuştu ama o andan itibaren kız şirret yönüne dönerek Alexander'a küçük bir gösteri yapmıştı. Görünüşe göre gösterinin ikinci perdesi başlamak üzereydi.

"Kendimi küçük düşürdüğümü söylüyorsun ama beni küçümseyen asıl sensin."

Alexander rahatlamayacağını bildiği halde derin bir nefes aldı. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Beatrice sıradışı, dağınık bir topuzla bir araya getirdiği sapsarı buklelerini şiddetle iki yana savurarak başını salladı. "Beni bir rahibin karısına emanet etmenden bahsediyorum. Sen günah işlediğimi düşünüyorsun diye kendimi kısıtlamayacağım."

"Olayı yanlış anladığını söylemek zorundayım. Canının istediği şeye tapmakta özgürsün. Benim gibi bir kadeh brendiye ya da... kadınların hoşlandığı türden şeylerden birine. Şapka, elbise, küçük tüylü köpekler... Sana sınırsız inanç özgürlüğü sunuyorum."

Beatrice küçük yumruğunu piyanoya indirdi. "Benimle alay etme. Sen de herkes gibi ahlâksız olduğumu düşünüyorsun ama bir şey söyleyeyim mi? Umurumda değilsiniz."

"Bugüne kadar kimse senin hakkında düşünmüyordu. Yakında düşünmekle kalmayıp dedikodu yapmaya başlayacaklar. Kendini iyileştirmenin bana değil, sana faydası olur."

"Annem hafifmeşrep bir kadın olduğu için zaten konuşacaklardır. Neden boşuna çabalayayım ki?"

Annesi sosyetik bir fahişe olduğu için ne kadar incindiğini kendisine itiraf ettiği takdirde daha iyi hissedecekti ama o kadar inatçıydı ki bundan gurur duyduğunu söylemeyi tercih ediyordu.

Alexander onu ilk gördüğü ânı düşündü. Daha önce de varlığından haberi vardı ama onu görmeyi hiç istememişti. Sadece, dostum diyebileceği tek adamdan ona göz kulak olmasını rica etmişti. Onunla tanışma kararı alma nedeni, yeni elde ettiği unvanı mı, yoksa kızın annesinin ölümünden sonra kimsesiz kaldığını öğrenmesi miydi, emin değildi ama bir şekilde kendini Londra'nın orta kesim insanların yaşadığı sıradan evlerden birinde

bulmuştu. Annesinin birkaç gün önce öldüğü evde öfke ve gurur fırtınaları çıkaran şirret, küçük baş belasıyla karşılaştığı an pişman olduğunu hatırlıyordu. Hoş, şimdi de pişmandı.

Kız siyahlar giymeyi reddediyormuş, aman ne önemli! Fakat Alexander onu parlak pembe ve hiçbir dönemin modası olmayacak kadar rüküş bir elbiseyle karşısında görmeyi de beklememişti.

“Bana öyle bakmandan hoşlanmıyorum. Nefret ettiğin halde sırf işkence etmek için yanında kalmamı istiyorsun. Tabii yeni Abertillery Dükü olarak sorumluluk sahibi görünmenin işe yarayacağını düşünmüş olabilirsin. Fakat hata ediyorsun...” Beatrice başparmakları ve işaretparmaklarıyla mavi gözlerinin hizasında küçük bir aralık oluşturdu. “Şu kadarcık bile bir itibarın varsa artık onu da unutabilirsin. İkimiz birbirimizden beteriz.”

Alexander bu kızı ciddi ciddi hırpalamak istiyordu. İnsanların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursayacak biri değildi fakat Beatrice için... Düşüncelerinin daha derinlere inmesine izin vermedi. Belki de dediği gibi onu salmalı ve acımasız hayatın hakkından gelmesine izin vermeliydi.

“Benden bu kadar kurtulmak istiyorsan aldığın son evlenme teklifini değerlendirmeliydin, Beatrice.”

“Asla! Hiçbir zaman... Onunla evlenmeyeceğim.”

Alexander omuzlarını silkti. İstemiyorsa evlenmek zorunda değildi elbette. Ancak bu rahatlığı, kızın neden evlenmek istemediğini hatırlamasıyla birlikte öfkeye döndü. Ne zaman bunu düşünse öfkeleniği kadar şaşırıyordu da. Hangi akli başında genç kız, kendisi için çıldıran, geleceği parlak, saygın bir erkekle evlenmek dururken onun ya da herhangi birinin metresi olmak isterdi ki?

“Beatrice,” dedi durumdan son derece sıkıldığını belli eden bir tonda. “Benim himayem altında olduğun süreç sana belirli ölçülerde bir özgürlük tanınacak. Ancak, hiç-

bir koşulda bu özgürlük, bir erkeğin metresi olmanı, erkek kulüplerinden birinde dansçı olmanı, üçüncü sınıf kabe-
relerde oyunculuk yapmanı, bir opera gösterisine izleyici
olmak dışında dahil olmanı içermiyor. Bu sana defalarca
yinelediğim son sözüm. Bu hafta için Bayan Hammond
ve kızlarıyla bir araya geleceğin bir program oluşturuldu.
Diğer derslerine olduğu gibi buna da son derece önem ve-
riyorum. Şimdi..." dedi kapıyı göstererek, "Dilediğin gibi
ağlayıp rahatlıkla öfke krizi geçirebilmen için odana git-
mene izin veriyorum."

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Beatrice, piyanonun üs-
tündeki vazoyu yere çarptı ve koşarak odadan çıkarken
Alexander'a karşı hissettiği nefretini yineledi.

Alexander gibi nefret edilmenin nasıl bir his olduğunu
iyi bilen biri için bu küçük gösterinin etkileyici hiçbir yanı
yoktu. Dahası, o küçük kızın yaygara kopartmak için hiç-
bir fırsatı kaçırmayacağını kin dolu mavi gözlerinde daha
ilk anda okumuştı. Yani neyle karşı karşıya olduğunu iyi
biliyordu. Fakat hazırlıklı olmak, durumu sadece tahmin
edilebilir kılıyordu. Bütün bu olanlara, içine düştüğü bu
belaya tahammül edecek kadar genç olup olmadığı ise
başka meseleydi.

Amaçsızca etrafına bakındı. Bütün oda erimiş som al-
tın yağmuruna tutulmuş gibi çil çil parlıyordu. Kaliteli
kuyruklu piyano bile bütünüyle altın rengindeydi. Tıpkı
köşedeki arp ve yanında duran iki boy keman gibi... Al-
tın varaklı koltuklar, yine altın sicimle işlenmiş parlak sarı
rengiyle üzerine oturmak isteyen şüpheye düşürüyordu.

Alexander nefes alamadığını hissedip büyük kanatlı
pencereyi açtı ve içeri dolan serin yağmur havasını derin
derin soludu. Ondan, başındaki tüm saçmalıkları yoluna
koyması bekleniyordu. Fakat bu, daha fazla para anla-
mına geliyordu ki Alexander yeni Abertillery Dükü ol-
duğundan bu yana harcadığı paranın hesabını kaçırmış

durumdaydı. Diğerlerinin zevk düşkünlüğü yüzünden kuruma raddesine gelen hazinenin işleri biraz bile yoluna koymaya hayrı yoktu. Çalışanların maaşları bile ödene-meyecek durumdaydı.

İşe, aşağıdan yukarıya tüm maaşları ödemekle başla-mıştı. Gereksiz personeli çıkarmış, işe yaramayanların ye-rine de yenilerini almıştı.

Alexander bu lanetli unvanı elde etmeden önce de zen-gin bir adamdı. Bundan sonra hiç çalışmasa bile ona üç ömür yetecek kadar çok paradan bahsediyordu. Paranın önemini yitirdiği eşiği çoktan geçmişti. Ancak Abertillery topraklarını, mülklerini ve berbat giden yatırımları des-teklemek için ortaya döktüğü her kuruş ona parayı kolay kazanmadığını hatırlatıyordu. Ne yazık ki bu alışverişin Alexander'ı memnun edecek hiçbir yanı yoktu. Eğer seçe-neği olsaydı eline verilen bu sözde gücü iade eder ve alış-kın olduğu, dikkat çekmekten uzak hayatına geri dönerdi.

Bazen neden bu kadar çok uğraştığını merak ediyordu. Kendi lekeli adı ya da lanetli unvanı için köprüler çoktan atılmıştı. *Belki birilerini mahvolmaktan kurtarmak içindir*, dedi içindeki alaycı ve çoğu zaman gerçekçi o ses. Geçmi-şinde neler yaşanmış olursa olsun kendini şanslı hisset-mesine yetecek kadar mahvolmuş insan görmüş, bir kıs-mıyla yakın ilişkiler içine girmişti. Aralarına birinin daha katılmasının kimseye bir faydası yoktu.

Beatrice... İnatçı çocuk gerçekten ne yaptığını bilmiyor-du. Ya da biliyor ve umursamıyordu. Onu kendi haline bırakmayı bir kere daha düşündü. Fakat hemen, bu nok-taya geldikten sonra bunu bir seçenek olmaktan çıkarma-sı gerektiğine karar verdi. Beatrice zeki bir kızdı, bugüne kadar ihmal edilen eğitimindeki eksikleri isteksiz de olsa telafi etmeye çalışıyordu. Nefreti; inandığı, kendini bağlı gördüğü değerlerin tam tersini temsil eden erdem timsali Hammond kadınlarının ona bir şey öğretmesi fikrineydi.

Alexander dayanamayıp güldü. Biraz ahlaki sohbetin Beatrice'in fikirleri üzerinde olumlu etkileri olabileceğini düşünmüştü ama bu aile, o kadınlar... Yine kendini tutamayıp güldü. Düşünürken bile doğru cümleyi kurmakta zorlanıyordu. Bu aile beklediğinden biraz daha... ahlâklıydı. Giyim tarzlarına bakarak püriten olabileceklerini düşündü ama aynı giyim tarzı yüzünden fizan tavuğuna benzediklerini de düşünüyordu.

Alexander elini gözlerinin üzerine koydu ve başını iki yana sallarken uzun uzun güldü. Odaya girip de o ürkütücü manzarayla karşılaştığında ilk düşüncesi, geri çıkmak ve uşaklardan birine hanımlara kapıya kadar yol göstermelerini söylemekti. Fakat anne Bayan Hammond'la yaptıkları ilk konuşmada edindiği izlenimin beklentisini karşılayacağı yününde olduğunu hatırlayarak vazgeçmişti. Dahası onları bu deliliğe iten sebepleri merak etmişti.

Kadm bir papaz karısından beklenildiği gibiydi. Bir papaz karısı neler yapar bildiğinden değil ama o ilk an dışında düzgün bir kadın olduğundan şüphe etmediğine göre sorun yoktu. Tombul görünmeye çalışan küçük kız için de iç rahatlığıyla onay verebilirdi. Gelgelelim ateş saçlı diğer kız hakkında şüpheleri vardı.

Görüntüsü, tombul, iç sıkıcı ve karamsar diğer ikisi kadar korkutucuydu. Bununla birlikte, sükûneti öyle yapmacıktı ki, Alexander kızdaki sessizliğe rağmen defalarca ondan tarafa bakmak zorunda hissetmişti. Çoğu zaman rahatsız görünmüştü gözüne, diğer zamanlarda da şüphe uyandırıcı. Ne zaman gözü ona ilişse ya kıpırdıyor ya da hesapçı gözleri üzerindeyken bir şeyleri onaylıyormuş ve gördüklerinden memnun kalmış gibi başını aşağı yukarı sallıyordu.

Alexander durumu az çok tahmin edebiliyordu. On dört yaşından beri kadınların ilgisine alışkındı. Bundan çoğu zaman hoşlanıyor ve kötü ününü önemsemeyen ya

da önemsemediğini iddia eden kadınlarla iyi vakit geçirmeyi seviyordu. Daha ileri gitmek isteyenlerse, Alexander'ın soğuk kararlılığı duvar gibi önlerinde yükselene kadar birkaç numara sergiliyordu.

İşte o, karanlık sayılabilecek odada bile canlılığı gözü-nü alan kocaman yeşil gözlerdeki merak ve kurnaz parıltılar, Alexander'a ileri gitmek isteyen o kadınların yaşattığı türden bir huzursuzluk hissettirmişti.

Hakkında romantik hisler beslemeyecek kadar akli başında bir kız olduğunu umuyordu. Aksi halde onları ailece göndermek zorunda kalırdı ki onca plan yapıldıktan sonra bunun düşüncesinden bile hiç hoşlanmayacağını fark etmişti. Gelgelelim geçmiş dedikoduların, benzer bir macerayla hortlaması şu anda uğraşmak istemeyeceği türden bir sorundu.

Bir de şu küçük gevezelik meselesi vardı. Kız, adı Jane'di galiba, kendini kontrol edene kadar Beatrice'in eğitimi konusunda Alexander'ın onlara verdiği görevle ilgili ne düşündüğünü açıkça ortaya koymuştu. Ne bekliyorlardı ki? Alexander gibi gücü seven bir adamın sahip olduğu gücü kullanmasından daha doğal bir şey olamazdı. Bu yüzden Hammond ailesini evet demek ya da gitmek arasında bıraktığı için kendini suçlu hissetmesi mümkün değildi.

Bu tuhaf aile ile iş yapmanın ona kaybettirecek bir şeyi yoktu. Sonuç hüsrana da olabilirdi ama Beatrice'in şimdikiinden daha kötüye gideceğini sanmıyordu. Alexander, küçük sarışının, Beatrice'in sivri dili ve fevri karakteriyle baş edebileceğinden şüpheliydi. Komik görünümlü diğer kızın muhtemel tarzı hakkında kesin bir fikri olmadığını fark etti.

Nedendir bilinmez Alexander kendini, kızın başının tam tepesindeki saçın yay gibi havaya dikildiğini bilip bilmediğini merak ederken buldu. O firenin dışında limonla

bastırılmış gibi görünen kalıplaşmış saçlar, üç hanımda da eş modeldi. Tanrı korusun, aynı saçlar aynı elbiseler... Eğer bilmediği bir dini tarikata üyelerse onları göndermek için al sana bir sebep daha.

İster istemez yine gülerek, "Tuhaf insanlar" diye mırıldandı. Yakın zaman içinde onlarla ilgili daha çok şey öğreneceği kesindi. O zamana kadar kafasındaki plana sadık kalmak en iyisiydi.

Göğü delip sertçe yere inen yağmuru bir süre daha izledi, dinledi ve sonra kurtarılması gereken kocaman bir dükalığın bitmek bilmeyen işlerini yoluna koymak için çalışma odasına çekildi.

Bölüm 5

Catriona, çatının ince sırtında bir kedinin özgüveniyle ilerledi. Ve o süre boyunca, ona arkadan yaklaşmanın itibarını zedelediği fikriyle boğuştu durdu. Yaptığı savaşların izlerini taşıyan vücudunun itibarından daha değersiz olduğunu savunmuyordu ama bu savaşta hayatta kalma şansı yüksek olan düşmanın arkasından atıp tutmasını da istemiyordu.

Yarı yolda durdu ve hâlâ kıpırdamadan geceyi izleyen iblise hayranlık dolu bir nefretle baktı. Çok güzeldi... Diğerleri gibi biçimsiz ya da cehennem banyosundan çıkmış gibi leş kokulu değildi. Ölüm hakkıydı fakat acı güzelliğinde yaşama zevk katan bir incelik vardı...

Bu gece kan döküleceğine dair verdiği sözü tutmak istiyorsa kalles dövüşmenin de adil bir yöntem olduğuna kendini inandırması gerekiyordu. Elbette duygusal saçmalıklardan arınması gerektiğine de... Uzun çizmesinin içinden eğimli hançerini çıkarıp nişan aldığı hedefe doğru fırlattı...

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane, kızıl-kahve atı Tilda'nın üzerinde yolun döneme-
mecini alan Phillip'e el sallayarak onu gördüğünü En
belli etti ve devrilmiş ağacın gövdesine geri oturdu. Ç-
En son konuşmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geç-
mişti ki asıl niyeti koşarak yanına gitmek ve bir an önce
gevezeliğe başlamaktı ama Phillip'in yüzündeki ciddiyet
yüzünden kendini kontrol etmesi gerektiğini düşünmüş-
tü. Sorun neydi acaba?

Uslu bir şekilde ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı
ve atını yakındaki bir ağaca bağlamaya çalışan Phillip'e
gülümsedi.

Somurtkan Phillip, "İyi günler Jane," diyerek karşılık
verdi.

"İyi günler... Bir sorun mu var Phillip?"

Nişanlısı sayılan adamın yüzünden tereddütlü bir ifa-
de geçti. Atının sağrısına vurduktan sonra ellerini birbiri-
ne sürttü ve sinir bozucu bir yavaşlıkla Jane'in yanındaki
boşluğa oturdu.

"Birine bir şey mi oldu yoksa? Annen iyi mi?" Cadının
at gibi sağlam olduğuna emindi.

"İyi, hatta çok iyi."

Galiba sorunu anlamıştı. Phillip annesine ne zaman
kızsız etkisinden kurtulması zaman alıyordu. Jane omzuy-
la onun omzunu bir kere dürttü, tepki alamaymca uygun

tempoda dürtmeye devam etti. Ayakkabısının ucuyla da çizmeli ayağına aynı aralıklarla vuruyordu.

Çarpık, sevimli gülümsemesinin meydana çıkardığı derin gamze, güzelliğine muziplik ve katıksız bir neşe katıyordu. Gevşek topuzunun orasından burasından fırlayıp esen tatlı rüzgârla hafif hafif havalananan gür kızıl bukleleri Phillip'in yüzüne savruluyordu. Tartışmasız ki, insan ona bakınca bir kırın ortasındaki çiçek öbeğinin içine düşmüş gibi huzur ve mutlulukla sarıldığını hissetmekten kendini alamıyordu.

Onun etkisine çoktan kapılmış olan Phillip şaşkm şaşkın, "Küçük çocuklar gibisin Jane," dedi.

"Seni konuşmaya zorluyorum. Ya da susalım, sen rahatlamana bak. Ben de Tilda ile ilgilenirim. Bugün çok hoş görünüyor."

Kalkmak üzereyken Phillip elinden tutarak onu yeniden oturttu. "Gitme... Özür dilerim. Sana ne kadar kötü davranırsam davranayım bana kızmıyorsun."

Jane böyle bir itiraf beklemiyordu. İşin gerçeği söylediklerinde hiçbir gerçeklik payı da yoktu çünkü Phillip tanıdığı en kibar insanlardan biriydi.

"Sen her zaman çok iyisin. Böyle konuşup beni endişelendirme. Yoksa Tilda ve ben seni peşimizden koştururuz."

Birkaç ay önce Phillip'e sormadan atına binmeye kalkışmış ve her niyeyse tam da o anda huysuzluk edeceği tutan at onu, bunu yaptığına pişman etmişti.

Phillip gülümsedi. "Beni çok korkutmuştun. Bir daha aynı şeyi yapma." Parmakları Jane'in saçlarında bir süre gezindi, çenesinin narin eğimine geldiğinde duraksayıp iç geçirdi. Gözlerinde tuhaf bir ışık çakıyordu ve yüzü hafiften kızarmıştı. Kafasından ne geçirdiğini anlamaya çalışan Jane başını yana eğip erkeğin gözlerinin içine dostça baktı.

"Çok tatlısın, Jane. Tıpkı bir melek gibi."

Jane'in gülümseyişi güneşli günü aydınlatan o ışıltılı gülüşlerden biri değildi. Bir sebepten tedirgin olmuştu ve Phillip'in halini iyi bulmuyordu.

"Öyle bakma bana. Annemle atıştık ama önemli bir şey değil."

Yanıtı bildiği halde, "Sebebi ben miyim?" diye sordu.

"Yeni bir ev aradığınızı söyledi. Bundan hiç hoşlanmamış."

Jane kötü bir söz etmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. "Taşınmıyoruz. Öyle bir düşüncemiz vardı ama Abertillery Dükü... bizden kalmamızı istedi."

Phillip'in kaşları imalı bir şekilde kalktı. "Demek bu da diğerlerinden farksız. Yoksa sizi orada neden tutmak istesin ki?"

Sesi ve ifadesindeki kendini beğenmişlik Jane'i gücendirdi. "Çok uzak da olsa anne tarafından bir akrabalığımız var. Bizi tutma sebeplerinden biri de bu, Phillip. Ama bilmeni isterim ki, gitmek isteseydik de bize kimse engel olamazdı." *Ne sen ne de annen*, diyecekken dilini ısırarak.

"Öyle demek istemedim." Phillip, Jane'in elini tutup dudaklarına götürdü. Nazik ve tatlıydı. İnsan o güzel mavi gözlere bir kere baktı mı kendini ondan kolay kolay alamazdı. Aksine bu sefer, kahverengi saçlarına vuran güneşin neden olduğu altın pırıltılar Jane'in aklını Abertillery Dükü'nün etkileyici güzelliği ile doldurdu.

Fakat arında suçluluk duyarak, "Biliyorum," dedi. "Başkasından duymanı istemem. Gerçi gizlemek istiyorsa kimsenin bilmesine izin vermez. Adam zavallı gözlerimizin görebildiğinden çok daha fazla toprağa sahip, herhalde o kadar gücü vardır."

"Her şeye sahip olduğu doğru değil, ailesine ait bu civardaki toprak miktarının yarısına bile sahip olmayan soylular var. Sen neden bahsediyorsun, adam neyi gizleyecekmiş?"

Aralarında gizli saklı hiçbir şey olmamasına ikisi de alışkındı. Jane omuz silkerek, "Bize iş teklif etti. Kardeşinin eğitimine yardımcı olmamızı istiyor," diye basitçe açıkladı.

Haber Phillip'in ilgisini çekmiş görünüyordu. Tamamen Jane'e dönerek, "Kardeşi olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ne tür bir eğitimi kastediyorsun? Bildiğim kadarıyla aranızda bir... nasıl desem... öğretmen yok."

Jane bu sefer imayı duymazdan gelememi. "Demek ki o senin gibi düşünmüyor ekselansları Phillip. Annenin kim olduğunu unutmayayım diye yaptığın hatırlatma için teşekkür ederim. Bir an karşımda onu görür gibi oldum."

"Yapma, Jane! Siz de kendinize aynı soruyu sormuşsunuzdur."

"Sormuş olabiliriz, her neyse. Dinlemek istiyorsan anlatacağım."

Phillip hevesle başını salladı.

"Konuyu tam olarak biz de anlamadık aslında. Bir hafta önce eve geldi ve..."

"Evinize mi geldi?"

"Evet, Phillip. Annene ekselanslarının evimize teşrif ettiğini, artık sıranın kendisinde, yani yüce kraliçede olduğunu söyleyebilirsin."

"Her konuyu anneme getirmene gerek yok."

Jane sırtarak omuz silketti. "Ne yapayım, bugün bana onu hatırlatıyorsun. Ne diyordum? Evet, eve geldi ve kardeşine bazı ahlâki konularda yol göstermemizi istedi."

Hızlı bir şekilde, anladığı kadarıyla dükün kendilerinden istediği şeyden Phillip'e bahsetti. Bazı noktaları kendisi bile tam olarak çözemediği için başladığındaki hevesinin birazı kaçmıştı.

Sonunda, "Sakın bundan kimseye bahsetme!" demeye kendini mecbur hissetti.

Phillip hayal kırıklığı yüzünden olduğu yerde çöktü. "Annem duysaydı bizim için daha iyi olurdu ama sen bilirsin."

"Biliyorum ama bu özel bir konu. Dahası da var... Zaten sabit bir maaşımız olduğu için..." Başını eğip kirpiklerinin altından Phillip'e göz attı. "Sana daha önce söylemedim ama birkaç aydır papaz maaşını alamıyorduk. Yeni düğ toptan bir ödeme yaptı."

"Neden bana söylemedin ki? Size yardım edebilirdim."

İşte bu yüzden söylememiştii. Kesin yardım etmeye kalkar, annesi de yardım etmemesi için elinden geleni yapardı. Sonunda söz verdiği şeyi yapamadığı için utanan o olurdu. Kaldı ki Hammond ailesinde, iane ya da borç kabul etmeyi hoş görmeyen ağır bir fakir gururu vardı. Bu yüzden boşver dercesine elini salladı ve Phillip'i yan çevirip başını omzuna koydu.

"Bize para teklif etmedi. Zaten neye karşılık olduğunu bilmediğimiz parayı annem kabul etmezdi. Ama Chris'in iyi bir okulda okumasını sağlayacağını söyledi. En çok da buna seviniyorum."

"Öyle mi? İyi bir adama benziyor."

Kinayeyi duymamaya imkân yoktu. Jane gülerek, "Yüce gönüllü demek daha doğru olur," dedi. "Mary için de planları varmış. Söy..."

Phillip aniden dönünce Jane'in başı az kalsın onun kucağına düşüyordu.

"Mary mi dedin? Ne planı?"

Ortamı geren panik havası Jane'i hızla etkisi altına aldı. Kocaman olan güzelim gözleriyle Phillip'i içten dışa soyarak, "Sorun ne?" diye fısıldadı. "Yoksa adamın başka bir niyeti mi varmış? Ne biliyorsun, birileri bir şey mi söylüyor? Mektupta yazılanlardan haberin var, değil mi?" Yakasına yapışacakken Phillip'in ürkererek geri çekilmesi, asıl sorunun aşırı hassas duyguları olduğunu fark etmesini

sağladı ve delilik ânu yerini pespembe, sıcak, sevimli bir utanca bıraktı.

“Yanımdayken böyle ani tepkiler vermemelisin, Phillip.” Sır verir gibi üzerine eğildi. “Kolay etkilendiğimi biliyorsun. Evet, uygun toplantılara davet edilmesini sağlayarak Mary’nin iyi bir eş bulması için ona yardım edecekmiş. Tabii doğru adamı bulmak benim minik kardeşime düşüyor. Akıllı olan herkes Mary’nin bu plandan nefret edeceğini bilir. Mary bu, düşünsene... mümkün olsa nefes almak için harcadığı zamanda bile kitap okur ve birilerini eleştirirdi.”

Phillip çocuk gibi somurttu. *Nesi vardı bunun?*

“Belki de gerçekten doğru kişi karşısına çıkmamıştır.”

“Ben de onu diyordum. Doğru kişinin karşısına çıkması için hiçbir fırsatı olmadı. Annem dükün teklifini bu açıdan çok faydalı buluyor. Aslında ben her şeyi kendi haline bırakma taraftarıyım ama bir yandan da Mary’nin onu hak eden bir erkekle mutlu olacağını düşünüyorum. O kişiyi bulmak için biraz etrafına bakınsa yeter.”

“Haklısın, belki biraz daha büyüünce.”

Demek aynı fikirdeydiler. Her zaman aynı fikirdeydiler zaten. Jane halinden memnun bir kedi gibi gerindi. “Hadi, keyifli şeylerden bahsedelim. Biz eğlenirken de annen kuyumuzu kazmaya devam edebilir.”

Phillip’in ruh hali Jane’i bile kışkandıracak bir hızla değişti. “Haklısın, söyle bakalım...” dedi tatlı tatlı gülerek. “Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?”

Jane, *Bir şişe mürekkep*, demeyi ne kadar da isterdi. Onun yerine, “Annene Londra’dan hediye olarak gelen şekerlemelerden benim için biraz ayırabilirsin.”

“Sen Londra’dan şekerleme geldiğini nereden biliyorsun?”

“Birkaç kişiden duydum. Annen konuklarına sadece birer tane almalarını tembihliyormuş.”

Phillip'in yanaklarını komik bir kızarıklık kapladı, yüzü hafiften asıldı. "Abarttıklarına eminim. Ondan hoşlanmayanlar bayağılık ediyorlar ve sen de inanıyorsun."

Jane gereğinden fazla gürültülü bir iç geçirdi. "Phillip... İstersen kendini daha iyi hissettiğin bir zaman görüşelim." Fakat böyle konuştuğuna anında pişman oldu. Başkalarının duygularından beslenen hisleri Phillip'in öfkesini kendine hedef seçmiş, o da buna gayet güzel çanak tutmuştu. Yumuşayarak, "Phillip..." dedi ve o da Jane'in adını söylemek için aynı ânu seçti.

"Jane... bana kızgın olmanı anlıyorum. Hep bu evlilik meselesi yüzünden ama... annem şu aralar kendini başka işlere adanmış durumda... Yani..."

Jane elini kaldırarak onu susturdu. Öncelikle... evlilik meselesi yüzünden ona kızgın değildi. Tanrı biliyor ya, bekâr olmayı da, sağladığı kısıtlı özgürlüğü de çok seviyordu. Elbette evlenecekti ve evleneceği kişi Phillip'ten başkası olmayacaktı... Fakat... *Fakat ne?* Onu susturmasına susturmuştu ama ne diyeceğini bilmiyordu.

Phillip, Jane'in bocalamasını önemsemeyerek kontrolü yeniden ele aldı. "Seni mutlu edeceğim. Er ya da geç evlendiğimizde çok mutlu bir kadın olacaksın."

Er ya da geç... İşte ilişkilerindeki kilit ifade buydu.

Parmakları kızın yanaklarında ve çenesinde teklifsizce dolanıyordu. Aralarında iki senedir süren farklı nitelikte bir arkadaşlık vardı. El ele tutuşmak ya da birbirlerine dokunmak ikisi için de bir rutin halini almıştı. Vedalaşırken ya da duygularına kapıldıkları bazı anlarda birbirlerini yanaklarından öpmeyi de doğal karşılıyorlardı. Hatta bir keresinde Phillip istemeden dudaklarına çok çok küçük bir öpücük kondurmuştu ama öyle sıradan bir şeydi ki ikisi de buna olduğundan başka bir anlam yüklememişti.

Jane şu an neyin değiştiğini bilmiyordu fakat bir şeyler olduğunu hissediyordu. Eğer müdahale etmezse olacakları

geri alamayacağını da öyle... Bu yüzden aklına ilk geleni sordu.

“Evlendiğimizde benden nasıl biri olmamı bekliyorsun?”

Phillip geri çekildi. *Ne ara bu kadar yaklaşmışlardı ki?*

“Şey... Saygı görmeyi beklerim öncelikle.”

Jane neredeyse gözlerini devirecekti. *Saygıymış. Hani sevgi, karşılıklı anlayış?*

“Bir vâris isterim ama birden fazla çocuk daha iyi.”

Jane gözlerini kaçırarak, “Elbette, kim çocuk istemez ki?” dedi. Kendisine sıradan her erkeğin beklentileriyle bakan bu adamın bazı konularda anlayış gösterebileceğini düşünmek istiyordu.

“Eğer bir gün seni utandırmamak şartıyla, çoğu kişinin tuhaf bulacağı bir şey yapmak istediğimi söylesem bana ne derdin?”

Phillip’in ifadesi ihtiyathıydı. Böyle baktığında yirmi üç yaşından daha büyük ve sevimsiz görünüyordu. “Daha açık olur musun, Jane?” dedi sertçe.

Jane aynı sertlikle ağızındaki baklayı çıkardı. “Örneğin, kitap yazmaya karar versem. O zaman beni destekler misin?”

Erkek biraz rahatlamış göründü. Yine de sesi tereddütlüydü. “Örneğin... Eee... Şiir yazman beni çok memnun eder, hanımların naif ruhlarını ifade eden saygın dizeler bence her eşe gurur verir.”

“Naif ruh mu? Phillip, benim naif hiçbir yarım olmadığını biliyorsun. Ayrıca şiirden bahsetmiyordum. Kitap diyorum, hani şu yetişkinlerin okuduğu türden, erkeklere de hitap eden romanlardan.”

Phillip çifte yemiş gibi geriye sıçradı. “Erkekler mi? Sen erkeklerin okuyacağı türden bir kitap mı yazacaksın?”

“Neden olmasın? Yeterince kafam çalışıyor ve hayal

gücüm fazla hareketli. Dışarı vurulmayı bekleyen iç dünyamı satırlara dökmemin kime ne zararı olabilir ki?"

Phillip elini itiraz edencesine indirip kaldırdı. "İç dünyası da nedir? Bir hanımefendi içinden geçirdiği gibi değil, ondan beklenildiği gibi davranır. İçindekilerin bilinmesini istiyorsan bana anlatabilirsin."

"Ne?" diye soludu Jane, az önce duyduklarına gerçekten inanamıyordu.

Ne söyleyeceğini bilemeden defalarca ağzı açılıp kapandı. Suskun kalmanın en iyisi olduğunu anlayana kadar verdiği iç savaş bayağı hasarlı geçmişti.

Dilinin ucuna gelen kelimeleri boğazına takılan lokmalar gibi yuttu, birkaç derin nefes aldı. Karşısında gördüğü yüzdeki ifadeye bakılırsa bazı şeyleri itiraf etmek için uygun bir zaman değildi. Tanrı'ya şükür ki uslu ve uzlaşmacı görünme çabası her saniye biraz daha işe yarıyordu. Öte yandan hayal kırıklığı ve öfkeden ağlamak üzereydi. Ayağının ucuyla yeri eşelerken son bir gayretle, "Hayır, sadece örnek verdim," dedi. "Klasik zevkleri olmayan bir eş olsaydım da benimle evlenmek ister miydin merak ediyordum."

Phillip cevap vermeden önce şüphe çekecek kadar uzun bir süre bekledi. Jane ise o süreyi bir yandan içindeki öfkeyi besleyerek bir yandan da onu söndürmeye çalışarak geçirdi.

"Merak edilecek bir şey yok, Jane. Biz evlendiğimizde ikimizin de çabasıyla iyi bir çift olacağız."

Demek öyle...

Jane gözlerinin dolduğu anlaşılmaması diye yerdeki ayağıyla eşeleyerek açtığı küçük çukura bakıp, "Haklısın," dedi.

İnsanoğluna ait tecrübe edilmiş bütün duyguları hissedebilme yeteneğine sahip biri için verdiği tepki biraz duygusuzcaydı. Teselli olarak tutunabileceği tek şey,

kabullenişinin göstermelik olduğunu bilmekti. Hayalleri vardı ve bu kadar yaklaştıktan sonra vazgeçmeye niyeti yoktu.

İç rahatlayan Phillip elini tekrar Jane'in yanağına götürdü. Diğer eliyle kızın parmaklarını okşuyordu. "Sence artık başka şeylerin de vakti gelmedi mi Jane?"

Ah, Tanrım... Öpüşmekten mi bahsediyordu? İçinde esmeye başlayan fırtına ne kadar şiddetliyse de dışarıdan bakıldığında donup kalmıştı. Olay şuydu ki, bu tür cilveleşmeler ona göre değildi. Kendini son derece tuhaf ve asla hazır olmayacağını bildiği bir şeyle burun buruna kalmış gibi tedbirsiz hissediyordu.

Devamı gelmeyen bir "Ben..." mırıltısı çıktı ağzından, onu da rüzgâr alıp götürdü.

"Bunca zamandır hep birlikteyiz," diyordu Phillip. "Adını koymadığım için bana kızgın olduğunu biliyorum ama sana sadece, bana güvenmek zorunda olduğunu söyleyebilirim."

Jane kalıbından kurtularak, ki bu saçma varsayıma karşı çıkmalıydı, "Ben evlenmediğimiz için sana kızgın değilim," dedi. "İki kişilik bir kararı sana yükleyemem. Güneşe bak, neredeyse kızıla dönmüş. Senin tahıl toptancısıyla görüşmen yok muydu? Geç kalabilirsin."

"Yapma meleğim... Beklesin, herkes bekleyebilir." Phillip'in parmakları bugüne kadar göstermedikleri bir cüretle kızın dudaklarına değdi ve başparmağı iki dudak arasına girerek onları araladı. "Söz veriyorum, kendimi affettireceğim."

Sonrası o kadar hızlıydı ki Jane dudaklarındaki pek de baskıcı olmayan dokunuşa karşı koymayı düşünemedi. Her iki elini karşıdan gelen bir tehdidi engellemek ister gibi göğsüne siper etmişti. Phillip'in daha ileri gitmesini engellemek için bir miktar hareket etmesi ya da başını çevirmesi yeterliydi. Tanrı biliyor ya bunu deli gibi istiyordu

ama yapamadı. Çünkü bir yanı merak ediyordu. Kadın ve erkeği... O meşhur teması... İlk öpücüğün büyüsunü...

Fakat Phillip ne yaparsa yapsın ne başı dönüyor ne de adına şiirler, soneler yazılan hissi meydana getiren kıvılcımı hissedebiliyordu. Özünde bir merak ateşi yanmıyor değildi ancak bunun daha çok deneysel yönde bir eğilimi olduğunu söylemek mümkündü.

Erkekler nelerden hoşlanır sorusu da işte o sırada aklında yer etti. İlk etapta dokunmaktan ve duruma bakılırsa da öpüşmekten hoşlanıyorlardı. Eğer canı yanmıyorsa Phillip'in çıkardığı o seslerin sebebi mutluluk olabilirdi. Saygı ve itaat de önemliydi. Catriona olsa ondan neler beklediğini söyleyen adamın yüzüne karşı kıs kıs gülerdi. Tabii iyi günündeysel.

Belki hiçbir şey yapmadan öylece durmaktan daha fazlasını denemeliydi. Phillip'in yaptığı gibi dudaklarını kıpırdatarak eyleme kendini vermeye çalıştı. Hımm... Kendi hislerinde bir değişiklik yoktu ama Phillip'in biraz daha memnun görünmesine bakarak iyi bir şey yapmış olduğu fikrine kapıldı. Ancak, doğru yoldasın der görünen duruma karşılık, bu başlı başına yanlış diye içini kemiren histen de kurtulamıyordu.

Phillip güçlü kolunu beline dolayıp onu biraz daha kendine yaklaştırmıştı, dudakları daha baskıcıydı ama yaptıkları, bir yerlerde bahsi geçen o ıslak öpücüklerden birine benzemiyordu. *Sahi o hikâyeyi kim anlatmıştı?* Eve girdince Mary'ye diş çıkaran bir bebekle öpüşmeye benzeyen ilk tecrübesini anlatanın kim olduğunu soracaktı. *Neyse ki Phillip kibar biri,* diye düşünürken burnundan derin bir nefes aldı. Phillip'in bu kadar sakalı olduğunu bilmiyordu. Çenesi kaşınıyordu ve... daha ne kadar sürerdi acaba?

Bugün annesi Leydi Beatrice ile bir araya gelecekti. Jane kızın sorununun ne olduğunu öğrenmek için deli gibi sabırsızlanıyordu.

Ah, galiba Phillip'in işi bitiyordu.

Yavaşça ayrıldılar. Bu noktada nasıl davranmalıydı? Jane ona durumu normal karşıladığını, artık sırasının geldiğini söylemeyi ve onu huzursuz etme ihtimali taşıyan tereddütleri ortadan kaldırmak istiyordu. Ama onun gözlerinde gördüğü erkeksi sahiplenicilik bakışlarını kaçırmamasına neden oldu. Yanakları deli gibi yanıyordu.

"Tatlı olduğunu biliyordum ama bu, beklediğimden de iyiydi." Temiz havayı uçuşan toz zerrecikleriyle birlikte içine çekip Jane'in elini tuttu. "Sen de hoşlandın mı?"

Rahatsız olmamıştı ama hoşlandım demek de dürüstlük sayılmazdı. Gülümseyerek –tabii zorla– başını salladı ve ikisini yoldan geçenlerin dikkatinden gizleyen ağaçların arasından görünen ufku izleme bahanesiyle başını o yöne çevirdi.

"Benim artık gitmem gerekiyor ama yakın zamanda tekrar görüşeceğiz."

Gitmekten bahsedene kadar Jane onun neden buluşmak istediğini aklına getirmemişti. O an hatırlayarak, "Gönderdiğin pusulada bana önemli bir şey söyleyeceğini yazmıştın," dedi. "Unuttun mu?"

Phillip çapkınca gülüp kızın çenesini okşadı. "Sence az önce olanlar önemli değil miydi?"

Jane kandırılmaya ve sonra da hiçbir önemi yokmuş gibi bunun pişkinliğe vurulmasına pek tahammül edemezdi. Aynı hatayı yaptı diye Chris ensesine az şaplak yememişti. Ancak Phillip gibi istikrarlı ve dürüst bir adam tarafından oyuna getirilmenin şaşkınlığı yüzünden o an belirgin bir tepki vermeyi pek düşünemedi.

Dalgın dalgın, "Sen şimdi sırf öpüşmek için yalanla beni buraya çektiğini mi söylüyorsun?" dedi. Kadınsı, ufacak bir yanının bunu ilgi çekici bulduğunu da inkâr edemezdi ama çoğunlukla *olmasa da olurdu* havasındaydı.

“Yalan demeyelim... Seni görmek istedim, çok uzun zaman olmuştu.”

“Bizi ziyaret edebilirdin. Annem de seni görmekten memnun olurdu. Annen yüzünden senin de araya mesafe koyduğunu düşünmeye başlamıştı.”

“Nasıl böyle düşünürsünüz? Tanıdığım en saygıdeğer ailesiniz... Annem de aynı fikirde ve...” Jane’in gözlerini devirmesi üzerine cümlenin sonunu getirmeyip, çalışılmış bir mahcubiyetle, “Bana kızdın mı?” diye sordu.

Biraz içerlemişti ama kızgın değildi. Pas rengi elbisesinin eteğini düzelterek ayağa kalktı, Mary’nin yanında sergileyebileceği türde bir rahatlıkla gerindi. “Rahat edebilirsin, kızmadım ama annem dönmeden evde olmam gerek. Yapacak bir sürü iş var. Bizimkilere iletmemi istediğin bir şey var mı?”

Gerinirken omuzlarından kayıp düşen örgü şalı yerden aldı ve üzerindeki kurumuş yaprakları silkeledikten sonra tekrar omuzlarına sardı.

“Haklısın, seni de işinden ettim. Lütfen Bayan Hammond’a saygılarımı ilet.”

Jane, onun kanarya yutmuş kedi mutluluğuna karşılık kızgın ya da somurtkan tavrını daha fazla sürdürürse kendinden şüphe etmeye başlayacaktı. Gülümseyerek dar patika yola yöneldi ve Phillip’e de takip etmesini işaret etti. Atını bağladığı yerden alan Phillip’le birlikte toprak araba yoluna çıkmaları çok sürmedi. Jane yola bu kadar yakinken erkeğin onu öpme cesaretini nereden bulduğunu merak ediyordu. Demek kendini tutamayacağı bir yola girmişti. Bunu düşünmeye iyiden iyiye kapıldığı için Phillip omuzlarından kavrayarak onu kendine çevirdiğinde karşı koyamadı.

Yine tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Kendine iyi bak Jane... ve bugünkü öpücüğü hatırla...”

Dudaklarında bir kelebek kanadının dokunuşu hissini bırakan öpücük, Jane'i ilkinden daha çok şaşırttı. Onun bu yönünü harekete geçiren her neyse daha mutlu bir adam gibi görünmesini sağlıyordu. Ama sırf o daha mutlu olacak diye de Jane'in kendini teşhir edilmiş hissetmesi hiç adil değildi.

İşini bitirip rahat adımlarla uzaklaşan Phillip'in arkasından bir süre baktı ve sonra başını iki yana sallayıp, "Akımlı kaçırılmış olmalı," diye mırıldandı.

Karşıdan gelen atlıyı fark etmesi de aynı âna denk geldi.

"Tanrı korusun, Abertillery Dükü mü o?"

Evet oydu ama... gelenin kimliğinden emin olunca Phillip'le vedalaşırken sundukları manzarayı hatırlayıp panikten bayılacak gibi oldu. Görmüş olabilir miydi?

Şalını başma geçirmek bir seçenektir, bir diğer seçenek de yolunu değiştirip eve biraz daha geç varmayı göze almaktır. Dürüst olmak gerekirse annesiyle yüzleşmeyi o an içinde bulunduğu halden daha ürkütücü buluyordu. *Belki de görmemiştir*, diyen kafasındaki iyimser sese kulak verip son bir kez arkasına baktıktan sonra hızla yola koyuldu.

Yürürken sadece eteğinin altından görünen siyah ayak-kabısının burnuna bakıyordu. Kollarını edepli bir şekilde şalının kıvrımları arasına sokmuştu. Denizden esen sert ekim rüzgârı ve diğer endişeleri yüzünden şalı omuzlarından kaydırıp saçlarını kapatacak şekilde başma sarmaya karar verdi. Böylesi daha güvenliydi. Bir an önce eve varmak istiyordu fakat koca bir attan daha hızlı gitmenin imkânsızlığı kadar, bunu denemenin uygunsuzluğunu da hesaba katmalıydı. Kimsenin arkasından *At Gena* demesini istemezdi.

Zavallı At Gena... Yani Gena...

Onu aklıma getirmeyeli yıllar olmuştu. Şimdi niye hatırladığını da bilmiyordu. Aslında biliyor da olabilirdi. Her neyse... Jane'in kafasının çalışma şeklinde asırlık bir

meşe gibi dallanıp budaklanmaya müsait bir şeyler vardı. Kocaman siyah gözleri, iri burnu, ağzının içini dolduran büyük dişleri ve upuzun bacaklarıyla Gena da kolay kolay unutulacak bir kız değildi. Herkes ona görünüşü yüzünden At Gena derdi. Jane bir zamanlar onun için ne kadar da üzülmüdü. Ancak üzüntüsü kızın bu lakaptan hiç rahatsız olmadığını, aksine bunu hak etmek için canla başla çalıştığını anlayana kadar sürmüştü. Gena gerçekten de at gibi koşabiliyor, kasten kişner gibi gülüyor ve canını sıkan kim olursa onu çiftlemede sakınca görüyordu. Aklını kaçırdığına şüphe yoktu. Koşarken arkasından yükselen toz bulutu sayesinde eteğinin altındakilerin görünmemesiyle övünen bir leydi yanı da yok değildi. Erkeklerin fırırlı külotu hakkında yaptığı dedikoduları bilmemesi iyi bir şeydi tabii.

Zavallı kız.

Jane sert toynak seslerinin daha yakından geldiğini fark edince, At Gena için üzölmeyi kesip kriz ânına döndü. Abertillery Dükü büyük ihtimalle yanından geçip gidecekti. Jane arkadan nasıl göründüğünü tahmin ettiği için onun gibi rezil bir üne sahip bir adamın bile ilgisini çekmeyeceğini umuyordu. Fakat kendi kendine ne tür telkinlerde bulunursa bulunsun aklından bağımsız çalışan içgüdüleri, yaklaşan atın gölgesi yola düştüğünde onu başını çevirip o yöne doğru bakmaya zorladı.

Tanınma ârı yanılığa yer bırakmayacak kadar kesin di. Belki bir saniye kadar sürmüştü ama Jane adamın yüzünde, kimliğini çözdüğü an oluşan küçük şaşkınlığı görebilmişti. *Bravo Jane*, dedi içindeki Mary Hammond.

“İyi günler, ekselansları.” Durumu daha fazla batırmak için kibarlık silahını kullanmaktan başka şansı yoktu.

“İyi günler, Bayan Hammond,” dedi adam sakince.

Sesi, sert rüzgârdan bile daha hızlı içine işlemişti. Jane olası etkiye kapılmaktan son anda kurtulup yukarı baktı.

Arkadan vuran güneş heybetli vücudunun hatlarını belirginleştirmiş, çok gereği varmış gibi saçlarındaki altın pırlıtısını yoğunlaştırmıştı. Antik dönemlerdeki savaşçılar da onun gibi mi görünüyorlardı acaba? Belki sadece antik dönemlerde yeryüzüne inen savaşçı meleklerle benziyordu.

Şüphesiz ki onun için melek kadar, savaşçı benzetmesi yapmak da hata olmazdı. Tabii bir de aklından çıkaramadığı iblisvari yanı vardı. Adı neydi acaba? Bugüne kadar onun on altıncı Abertillery Dükü olması dışında bir şeyle ilgilenmemişken Jane birden kendini adamın adını gerçekten merak ederken buldu. Üzerinde bıraktığı his gibi görkemli bir adı olduğunu sanıyordu.

“Eve mi gidiyorsunuz?”

Jane çenesinin altında birleştirdiği şalı her ihtimale karşı biraz daha sıkıştırdı ve aceleyle başını salladı. “Evet, ekselansları.”

“Böyle güvenilirmez havalarda atınız olmadan evden fazla uzaklaşmamalısınız Bayan Hammond. Rüzgâra bakılırsa yağmur gelmek üzere.”

Uyarı nezaketen yapılmış gibi dursa da Jane’in içine bir kurt düştü. Yoksa atına birlikte binebileceklerini mi söylemeye çalışıyordu? Elbette hayır, hayal gücü artık can sıkı-maya başlamıştı.

Ona sahip oldukları tek atın kendini bile taşıyacak hali olmadığını söyleyebilirdi fakat bunun yerine yağmur öngörüsünü doğrulayan bulutları görmek için deniz tarafına baktı. Adam sahiden de haklıydı.

“Bulutlar ne kadar da hızlı hareket ediyor,” dedi durumu gerçekten şaşırtıcı bulduğunu ortaya koyarak. “İki gün önceki yağmurdan sonra birkaç gün daha rahat ederiz sanıyordum.”

Herhangi bir cevap gelmeyince Jane kendini ona bakmaya mecbur hissetti. Fakat arkadan vuran güneş, sadece kısmi bir görüş sağlıyordu. Tabii görememek, keskin duy-

gularının işe yararlılığını artırarak Jane'e yine boş konuşmaya başladığını hatırlatmıştı.

Yolun ortasında dikilmek giderek daha kötü bir fikir haline geliyordu. Sonunda yürümeye karar verdi ama aklı tekrar dükün son sözündeki imaya takıldı. Gerçekten atına binebileceğini ima etmiş olabilir miydi?

Yürümeyi bırakıp düşünceli düşünceli yere baktı. Kafasında canlanan, kocaman beyaz atın önüne otururken sırtını adamın göğsüne yasladığı ve o halde annesine yakalandığı sahneyi detaylıca gözden geçirdi. *Yolda bizi görenler de cabası...* diye içten içe söylendi. *Ne kadar da ses getirici bir eylem olurdu. Tamamen aklımı kaçırdığımı düşünenlerle bu kız yoldan çıktı diyenler arasında hararetli bir tartışma çıkardı kesin. Elinde meşalesiyle Bayan Nelton saçlarını tutuşturmak için kalabalığın başını çekerdi. E ne de olsa saygın hanımlara bu tür tekliflerin yapılmaması gereken bir zamanda yaşıyoruz. Hoş, iki yüz yıl sonra da durumun değişmeyeceğinden eminim. Acaba iki yüz yıl sonra kadınların at arabası kullandıkları ya da erkekler gibi bacaklarını iki yandan sarkıtarak ata binmeleri normal karşılanır mıydı?*

Düşünsel monoloğu tuhaf bir hal almaya başlayınca silkelendi. Abertillery Dükü, Phillip'in onu öptüğünü görmüşse Jane'in saygınlığından pekâlâ şüphe etmeye başlamış olabilir. Sonrası da çorap söküşü gibi gelirdi. Jane bunu öğrenmeden ya da ona gördüğü şeyi yanlış gördüğünü ispatlamadan hayatına devam edemezdi.

Duyana önemli bir şey söyleyeceğini düşündüren yüksek perdeden bir sesle, "Ekselansları," diye lafa girdi.

"Bayan Hammond?"

Birlikte ağır ağır ilerlemeye başladılar. Daha doğrusu Jane atın ağır adımlarına yetişmek için acele ediyordu ama görünüşe göre biraz daha çabalaması gerekecekti.

"Bu saatlerde güneş ne kadar parlıyor, değil mi?" dedi iyice boğazını temizledikten sonra. "İnsan iki adım önünü

görmekte zorlanıyor. Bırakın ki yolun devamında ne olduğunu seçebilsin. Tanrıya şükür buraları iyi biliyorum. Yoksa neyle karşılaşacağımı bilmeden yürürken hayal görüp dururdum.”

Sakinlik içinde yoluna devam eden at ve sahibinin Jane’i dikkate aldıklarını söylemek zordu. Fakat Jane’in o öpüşme ânının bir yanılsama olduğunu kanıtlama gerekliliği hâlâ devam ediyordu. Biraz daha hızlandı ve şiddeti artan rüzgârı bastırmak için sesini daha da yükselterek anlatmaya devam etti.

“Eskiler der ki... Yağmurdan önce, gökyüzü bulutlanmaya yakinken havadaki aydınlık en parlak günü bile kışkandırırılmış. Aynı şey, sabah gün doğmadan önceki karanlık için de geçerli. Aynı mantık ama tam tersi.. Demek istiyorum ki, güneş de işin içine girince meydana gelen parlaklık...” Gerçekliğinden şüphe edilmeyecek, mantıklı bir açıklama yapamayacağını anlayınca cümlesini yarım bırakıp, “Güneş tam da sizin tarafta, eminim benden daha çok etkilenmişsinizdir,” dedi.

Şaşırarak artık hareket etmediklerinin farkına vardı. Yol biraz sağa kıvrıldığı için güneşi arkalarına almışlardı. Bu sayede adamın nefes kesici yüzünü daha net görebiliyordu. Adam ona, ancak çocuklara gösterilebilecek bir sabırla bakıyordu. Jane ters bir laf etmediği sürece onu kaba davranmakla itham edemeyeceği için iyimser düşünmeye devam edecekti. Aniden bir şey görmüş gibi ileriye baksa ve yol kenarındaki tek tük ağaçlardan birini bir at arabasına benzetse çok mu ileri gitmiş olurdu. Hayır... ileri gitmese de aptal olduğunu kanıtlardı ki aptal görünmekle uygunsuz davranışlar sergilemek arasında kalırsa saygınlığından vazgeçmeyi tercih ederdi.

Hem bu, sözsüz gerilimi dağıtmak hem de olası yeni taktikler için, “Ekselansları siz kasabadan mı geliyorsunuz?” diye sordu.

"Hayır,Bayan Hammond. Sadece bir gezinti."

"Ah, burası o kadar büyük ki eminim uzun ve yorucu bir gezi olmuştur. Güneşi de hesaba katarsak..." Sesi gide-rek azaldı ve sonunda sustu. Artık güneşten bahsetmeye-cekti. Kaldı ki sonsuza kadar kendi kendine konuşacağından şüphe etmeye başlamıştı.

Jane dükün dudaklarında anlık bir gülümseme görür gibi oldu ama bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı. Emin olmak da istemiyordu zaten. Çünkü aptal görün-mektense saygınlığından vazgeçeceğini düşünen birine göre yeterince aptallık etmişti.

Bu iş burada biter, dedi içinden ve ihtiyaç duyma ihtimaline karşı temiz havayı içine çekerek az önce Phillip'le vedalaştıkları yere gözlerini dikti. Karşıdan gelen birine göre konumu ne çok açık ne de yeterince korunaklıydı. Neleri göze almak zorunda kaldığını düşününce Phillip'e karşı takındığı umursamaz tavır yerini çoktan kızgınlığa bırakmıştı.

"Yağmur başlamadan yola devam etmeyi öneriyorum."

Boş bulunan Jane hafifçe sıçradı. Bu seste ne vardı böyle içine işleyen? Başı önünde, yeniden yola koyulurken ağzında geveleye geveleye, "Haklısınız... Sizi yolunuzdan alıkoyarak zahmet verdim," dedi. İnce bacaklarına dola-nan eteği yüzünden birkaç kez tökezlediyse de kendini utandırmamayı başarmıştı.

Hem mahcubiyet hem de komik çabası yüzünden düş-tüğü durumu düzeltmesi gerektiğini düşünerek, "Benim için hızınızı düşürmenize gerek yok," dedi.

"Zahmet vermiyorsunuz, Bayan Hammond. Sayenizde atımı dinlendirmiş oluyorum."

"Öyle mi?"

İri bir yağmur damlası ayakkabısının önüne düşünce Jane kapkara kesilen gökyüzüne baktı. "Bu da ne böyle? Aman Tanrım!"

Yağmur o kadar hızlı başladı ki Jane tekrar önüne bakmayı akıl edene kadar yüzü sıırılsıklam olmuştu. Her şeyi değiştirebilirmiş gibi düke baktı ama onda kendininkine benzer şaşkınlığı değil, durumu katlanılmaz bulduğuna dair o tahammülsüzlüğü gördü ve kızararak özür diledi.

“Lütfen ıslanmayın, siz gidin... Ben yağmur dinene kadar ağaçlardan birinin altında beklerim.”

“Ağaç altları güvenli değildir. Lütfen yol boyunca bana eşlik edin.”

Jane de ağaç altına saklanamayacağını biliyordu. Adam uzanıp onu atın üzerine atabilirmiş gibi bir adım geriye sıçradı. “Olmaz! Buna hiç gerek yok, lütfen daha fazla ıslanmadan yolunuza devam edin.”

“Bayan Hammond!” dedi dük iyice şiddetlenen yağmuru bastıran paslı sesiyle. “İsrar ediyorum. Bana eşlik etmediğiniz sürece üçümüz de ıslanmaya devam edeceğiz.”

Jane kendisini etkileyenin, dükün tane tane yaptığı mantıklı açıklama ya da yağmur yüzünden kasları seğiren atın ne kadar korunmasız görüldüğünü fark etmesi olup olmadığını bilmiyordu ama teslim olurcasına başını sallayıp ata yaklaştı. Tanrı korusun, birden o savunmasız atın yerini fazlasıyla büyük bir yaratık almıştı.

“Elimi tutun.”

Jane denileni yaptı ve her şeyi unutarak, daha önce hiç olmadığı kadar yükseğe çıkmasını sağlayan adamın sımsıcak gücü karşısında hayrete düştü.

“Şimdi biraz hızlı gideceğiz. Güvenliğiniz için bana yakın durmanız gerekiyor.”

Jane gerekli zamanlarda uzlaşmacı olmanın faydalarından haberdardı fakat ona yakın olmanın düşüncesinin korkudan çok heyecan verdiğini anladığı bir saniye önceden beri bütün ruhuyla itiraz etmek istiyordu.

“Bayan Hammond... düşüp boynunuzu kırarsanız bunca çaba boşa gidecek. Lütfen, bırakın ikimizin de gü-

vende olmamızı sağlayacak duruşu almanızda size yardım edeyim.”

Yağmur başına sıkı sıkıya sardığı şalının içine işleyerek saç derisine ulaşmış, oradan da alnına sızıyordu. İç çamaşırlarının kuru kalmasını istediği için başını salladı ve kendini adama bıraktı.

Korktuğu gibi birbirlerine sarılmaları ya da Jane’in onun dizine oturması gerekmiyordu. Sadece biraz daha yakın duracaklar, dükün kolları Jane’in iki tarafında bariyer görevi görürken o da tutunacak sağlam bir yer bulacaktı.

“Şimdi bir yere tutunmanızı istiyorum.”

Eğer karşısında bir geri zekâlı varmış gibi konuşarak Jane’in rahatlamasını bekliyorsa hata ediyordu. Jane en makul görünenin dizginler olduğunu düşünüp iki kayışı eline aldı.

Arkasında bir yerlerde derin bir iç geçirme sesi duyuldu. “Dizginler değil, Bayan Hammond. Atı kontrol edebilmem için dizginlere ihtiyacım var.”

Demek bazen sahiden de geri zekâlı olabiliyordu. “Ah, özür dilerim,” dedi ve atın muhteşem yelelerine parmaklarını doladı.

“Bana sorarsanız hafifçe dönün ve ceketime tutunun.”

Ceketine tutunmak mı? Bu, sırtını onun göğsüne yaslamaktan daha müstehcen bir duruş değil miydi? Jane başını iki yana sallayıp, “Böyle iyiyim,” dedi.

Çok geçmeden yola koyuldular ve at gittikçe hızını alarak yağmurun kırbaç gibi yüzlerine çarpmasına neden olan bir hıza ulaştı. Jane şalını boynunun arkasına dolayıp sıkıca bağlamıştı ama bu bile sıırıslık olmasını engellemiyordu.

Yolun yokuş aşağı olan kısmında, Jane açısından işler iyice kötüye gitmeye başlamıştı. Artık dörtnala gidiyorlardı, yani düşmesi halinde en iyi ihtimalle üstünden defalarca araba tekeri geçmiş kurbağa leşine dönerdi. Biraz

daha sabredebilmek için kendine cesaret vermeye çalıştı ama iyice ıslanarak parmaklarından kaymaya başlayan yeleyi daha ne kadar tutabileceğini bilmiyordu. Dişleri korkudan ve soğuktan birbirine çarpıyordu. Boğazından, engelleyemediği ümitsiz bir inilti çıktı, onu bir yenisi takip etti.

“Buraya gel!”

İşte o an hissettiği güvenin tartışılacak hiçbir yanı yoktu. Adam, güçlü koluyla onu kendine bastırduğunda da, belini kavrayıp vücudunu daha sıkı sardığında da Jane sesini çıkarmayı düşünmedi. İstemedi çünkü... Başını minnetle göğsüne gömüp soğuktan donan ellerini ceke-
tinin yakalarına yapıştırdı ve içine iğneler batıran soğuğu kıran ılık havayı soludu. Daimi sıcaklık uzlaşmacı yanını harekete geçirmiş olmalıydı. Fakat yine de yeterince ısınmamıştı.

Onu her zaman içinden geldiği gibi davranmaya yönelten duyguları, giderek diline kilit vurmaya akıl edemediği bir yoğunluğa ulaşıyordu. Jane sözlerinin bir davet gibi algılanmasına aldırmadan, “Donuyorum,” diye soludu.

“Biliyorum... Şimdi seni biraz daha kendime çekeceğim ve sen de daha sıkı tutunacaksın. Seni koruyacağıma söz veriyorum, güven bana.”

Jane donduğunu söylediği andan beri adamın yüzünde büyüyen gülümsemeden habersizce denileni yaptı.

Aman Tanrım... Çok ama çok sıcacıktı... Ve öyle güzel kokuyordu ki hiç kimse hayatının sonuna kadar o kokuyu içine çekerek yaşamaktan şikâyet edemezdi. Kar örtüsü altında kalmış bir çam ormanında yakılan ateş gibiydi kokusu. Sıcaklık ferahlıkla sarmalanmıştı. Güven veriyordu. Ve ne tuhaftır ki Jane’in ağlamak istemesine neden oluyordu.

Adam kulağına doğru eğilip, “Daha iyi mi?” diye fısıldadı.

Jane artık iyiden iyiye ısınmıştı. "Evet... Çok teşekkür ederim."

Bir süre bu şekilde yol aldılar. Yağmur şiddetinden hiçbir şey kaybetmemişti ama Jane sarıldığı kozanın şaşırtıcı güveniyle artık ne ıslanıyor ne de üşüyordu.

Kulağının dibinde vuran kalp atışları ne kadar da güçlüydü. Derinden, güçlü ve biraz hızlı... Yağmur yüzünden tedirgin olduğu için onu kim suçlayabilirdi ki? Üzerine bir de aptallık ettiği için ona göz kulak olması gerektiğini düşünüyordu.

Jane sanki ilk kez o an atmaya başlamış gibi kendi kalbinin vuruşlarını kulaklarında hissetmeye başladı. Onu harekete geçiren korkuydu, bunu kabullenmeye razıydı. Fakat o kadar koşulsuz bir güven hissediyordu ki, ne olursa olsun başına bir şey gelmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Korku değilse endişe miydi? Jane içinde kaynayan duyguların tümüne baskın gelenin heyecan olduğunu bildiği halde kendini güvende tutacak mazeretler üretmeye devam etti.

Yağmurla birlikte atm da yavaşça hızını kesmesi onu içine düştüğü ılık rüyadan uyandıran yeni bir ritmi beraberinde getirdi. Başını kaldırıp dalgın dalgın etrafına bakarken yerleşim alanına gelmek üzere olduklarını fark ederek tamamen doğruldu.

"Gelmek üzereyiz."

"Evet, hızı o yüzden düşürdüm."

"Ben... burada bir yerde ineyim. Zaten fazla kalmadı."

Adamın yüzüne bakması gerektiğini düşünerek başını kaldırdı. Kısa bir süre öncesine kadar güneşin sakladığı hatlar, o an olduğu gibi karşısındaydı. Tanrı affetsin... Bu hayranlık günah mıydı? Kış göğü rengindeki gözlerini çevreleyen kirpiklere serpiştirilmiş altın tozları, kış güneşini utandırabilirdi. Ya o bakışlar... İnsanları tanıma uzmanı Jane bile orada neler olduğunu çözemiyordu.

Normal şartlarda hisleri, her bir dalına ince ziller takılı salkım söğütler gibiydi. Fırtınanın öncü rüzgârı bile esmeden, henüz iş işten geçmemişken onu uyaran bir hassasiyeti vardı. Öyleydi... Öyle olmalıydı... Yoksa değil miydi?

Kaşlarını çatıp gözlerini kısarak daha dikkatle bakmaya başladı. Onu anlamayı çok istiyordu, durgunluğunun altındaki fırtınanın nedenini çözmeyi ve her ne hissediyorsa ona ortak olmayı... Ancak ona ulaşmak gerçekten hiç kolay değildi. Kendini veremiyor, bütünüyle odaklanamıyordu... Çünkü kendi kalbi artık sadece göğsünde değil, boynunda, bileklerinde ve kulaklarının arkasında deli gibi vurup dikkatini dağıtıyordu. Çünkü Jane, içinde filizlenen meraklı arzunun sadece onu anlamakla ilgili olmadığını, dahası onun güven veren sıcaklığına duyduğu yakışksız özlemin nedeninin bu arzu olduğunu bilerek çelişkiye düşüyordu. Çünkü... Jane, giderek koyulaşan o güzel gözlere bakarken masumiyetini hatırlıyor ve daha önce hiç olmadığı şekilde kendinden şüphe ediyordu.

Derin bir nefes alarak duruşunu düzeltti, erkeğin kollarından tamamen sıyrıldı. Karşısında gördüğü kusursuzluk, ister istemez insana kendi görüntüsünü hatırlatıyordu. Arkaya kayan şalının altından çıkan dağınık saçları ve soğuktan kızaran burnuyla pek de iyi görünmediğini tahmin ederek onunla daha adil şartlarda karşılaşmayı diledi. Eli ayağı birbirine dolanarak etrafta ikisini görececek biri var mı diye kontrol etti ve çatlak bir sesle, "Şu saçağım altında beklerim," dedi. "Zaten biraz sonra yağmur tamamen kesilir. Siz de yunuza devam edin ekselansları."

"Nasıl isterseniz, Bayan Hammond. İnmenize yardım edeyim."

Jane ona bir tür, *hiç gereği yok* bakışı atmayı denedi ve başarıp başarmadığına bakmadan adamın kolunun altından başını geçirip atın uzun bacağından göreni güldüre-

cek bir şekilde aşıya kaydı. Yanağı atın kürek bölgesine yapışmış bir vaziyette bir süre dengesini bulmaya çalıştı.

"İyi misiniz?"

Jane elini iyiyim dercesine kaldırarak, "Evet, teşekkür ederim. Lütfen siz beni beklemeyin," dedi. Onun eve kadar o şekilde gitmek istememesine anlayış göstermiş olmasından dolayı memnundu.

Abertillery Dükü başıyla son bir kez Jane'i selamladıktan sonra atını yönlendirdi. Fakat yeniden yola koyulmadan önce kıza döndü ve onu baştan ayağa süzerken, "Dikkatsizsiniz ve kolay güveniyorsunuz, Bayan Hammond," dedi. "Bugün iyilik melekleri sizden yanaydı... Fakat bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsiniz."

Jane ona ne demek istediğini sormayı akıl edene kadar Abertillery Dükü çoktan gözden kaybolmuştu.

Bölüm 6

“Seni daha erken bekliyordum, avcı...”

Catriona önce onun çarpıcı gözlerine sonra parmaklarının arasında çevirdiği emektar hançerine baktı... Belki de onu unutsa iyi olacaktı. Kaçmak bir seçenektir, Catriona hayatta kalmasını, iyi bir savaşçı olması kadar kaçması gereken zamanı iyi bilmesine de bağlıyordu. Fakat o sırada ayakları yere kök salmış ya da o pürüzlü sesin etkisiyle reketsizlik büyüüne maruz kalmıştı.

“Bunu mu istiyorsun?” dedi iblis hafifçe gülerek...

Catroina'nın cevap verecek vakti olmadı. İblisin doğrudan kalbine fırlattığı hançerden kaçmak için yan taraftaki boşluğa devrildi fakat hesap ettiği gibi çatının kıvrımına tutunamayarak kendini altı kat aşağıya davet eden ağırlıksız, sinsi boşlukta buldu.

Onun gibi biri için ölmenin yere çakılmaktan daha onurlu yolları olmalıydı, değil mi?

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Güneşli fakat serin bir ekim günü, Jane güneşin son ışıklarının tadını çıkarmak üzere Chris'le birlikte bahçede çitlere dayanarak miskinlik yapıyordu. İki hafta önce yağan yağmurdan sonra güneş yüzünü hiç esirgemişti ama asıl yağışlar gelmek üzereydi.

"Annem ne zaman gelir? Karnım acıktı."

Jane, Chris'in sarı saçlı başının tepesini öptü. "Birazdan gelir sanırım ama yemeğe daha var, istersen sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Yapar mısın? Ne yapabilirsin?"

"Bilmem. Anneme söylememen şartıyla bir şeyler denerim."

Chris'in hevesi yağmur yemiş ateş gibi söndü. "Kalsın. Öğrendiğinde çok kızıyor ve sen de bütün suçu üzerime yıkıyorsun. Biraz daha bekleyebilirim."

Jane kardeşinin ensesine bir şaplak indirdi. "Bütün suçu sana yıkmıyorum. Bu evde sana en iyi davranan kişi benim."

"Hayır. Beni en çok öpen kişi sensin, Jane. İkisi farklı şeyler."

"Seni sevdiğim için çok öpüyorum. Kıymet bilmezsin Chris. Her neyse... bu durumda yemek için beklemen gerekiyor."

Chris sırtını dayadığı bahçe çitinin üzerine oturup ayaklarını boşlukta sallandırdı. "Hep bekliyorum zaten."

Yemek için neden beklemek gerektiğini hiç anlamıyorum. Bir gün açlıktan ölürsem annem çok üzülür. Sen neden annem ve Mary ile gitmedin? O leydi seni sevmedi mi yoksa?"

Jane kardeşine Leydi Beatrice ile hiç tanışmadığını, büyük ihtimalle bunun annesinin fikri olduğunu söyleyeceken vazgeçti.

"Birinin evde kalması gerekiyor. Leydi Beatrice ile Mary'nin yaşları daha yakın, ikisi iyi anlaşıyorlar."

Tam aksi olduğunu bildiği halde bu yalanı söylemek Jane'i hiç rahatsız etmedi. Chris eleştirel yönüyle Mary'ye benzese de sadakatiyle Jane'den aşağı kalır yanı yoktu. Leydi Beatrice'in huysuz bir keçi olduğunu, yaklaşık iki haftadır Mary'ye kök söktürdüğünü ve saçma sapan özgürlük hayalleriyle başta annesi olmak üzere herkesi şoka soktuğunu bilmesine gerek yoktu.

"Sen, Mary'den daha eğlencelisin. Ben olsam Mary'den hemen sıkılırdım. Benimle oyun oynamayı bile sevmiyor."

"Şaşırabilirsin ama ben de seninle oynamayı sevmiyorum."

"Biliyorum, mecburen oynuyorsun."

"Çünkü beni tehdit ediyorsun."

"Bu senin suçun. Altı yaşındayım ve senden daha akıllıyım."

Jane başını arkaya atıp uzun uzun güldü. "Hoşgörüm-den faydalaniyorsun. Buna akıllılık denmez."

"O dediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Yine kafandan kelimeler uydurduğunu anneme söylemem gerekebilir."

"Bak işte bu beni çok korkuttu."

"Korkmalısın. Çünkü annem senin çok ayan güçlü biri olduğunu, bu yüzden başının belaya girebileceğini söylüyor. Her zaman seni savunamam."

Jane, Chris'in tombul ve kirli avuç içini koklayarak

Öptü. "İkaz ettiğim için affet ama ona ayan gücü değil, hayal gücü denir. Ve teşekkür ederim bir tanem, sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum."

Chris'in hata kabul etmez yanı Jane'inki gibi işlerdi. Eğer yapabilecekse kendini savunur, aksi halde konuyu değiştirirdi.

"Dün Abertillery Dükü'nü gördüm," dedi Chris. Bunu sıradan bulduğunu ortaya koyan hoş bir rahatlığı vardı.

Jane iki hafta önceki yağmur macerasından sonra onu ne zaman görse ya da hakkında bir şey söylendiğini duysa irkilerek gittikçe olağanlaşan bir tepki veriyordu. Fakat ilgisizmiş gibi görünerek, "Hımmm," demekle yetindi.

"Bana kim olduğumu sordu. İlk başta annemin tembih ettiği gibi ondan uzak durmayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Kaçmak korkaklıktır ve ben cesurum."

Görmekle kalmayıp bir de onunla konuşmuş muydu? Chris'in yanına oturup, "Ne dedi sana?" dedi.

"Kim olduğumu sordu dedim ya. Bir de kaç yaşında olduğumu sordu. Sonra okulla ilgili bir şeyler daha dedi ama hatırlamıyorum. Ben o sırada atına bakıyordum. Muhteşem bir hayvandı. Sen hiç gördün mü?

"Neyi?"

"Atı. Sen yine aptallaşmaya başladın."

Jane'in o atı ne kadar yakından tanıdığını bilse ona imrenir miydi acaba? Belki kınardı. Yanındaki Chris de olsa o gün yaşadıklarından birine bahsetmeye ihtiyacı vardı.

"İyi bir adama benziyor. Yaşlı dük gibi bana eliyle kış kış yapmadı. Yakında ölecek olması beni biraz üzüyor."

Jane ona neden öyle düşündüğünü sormadı çünkü neyi kastettiğini anlamıştı. Fakat bu, onu güldüreceği yerde hüznlendirdi. Hatta öfkelenirdi bile denilebilir. Onun gibi genç ve her anlamda güçlü birinin lanetli soyuna has bir ölüme kurban gidebileceğini düşününce birilerini hırpalamak istiyordu.

"Sence ne zaman ölür, Jane?"

"Bunu Tanrı bilir, biz ölümden bahsetmeyelim."

"Biz bahsetmeyince ölmeyecekse bahsetmeyelim tabii... Sence nasıl ölür?"

Jane çok bilmiş kardeşinin son dükün ölümü hakkında ne bilip bilmediğini bilmiyordu. Fakat içgüdüleri altı yaşındaki bir çocuğun bilmesi gerekenden daha fazlasını bildiğini söylüyordu. Boşlukta sallandığı ayaklarına bakarak, "Bu konu üzerine hiç düşünmedim," dedi.

"Ben gece düşündüm. Çünkü bana iyi davranınca hakkında daha fazla düşünmem gerektiğine karar verdim. Attan düşebilir."

Jane kıkırdadı. "Sanmam. Çok iyi at biniyor."

"Haklısın. Yanımdan ayrıldıktan sonra tam şurda kaybolana kadar onu izledim." Minik parmağı, ufukta bir noktayı işaret etti. "Çok hızlıydı. Ben de büyünce onun gibi olacağım. Yani güçlü. Ama iyiliğim babama benzemeli."

"Sen tıpkı babama benziyorsun zaten. Aynı sarı saçlar ve mavi gözler. Mary ve sen onun gibisiniz."

"Sen de annem gibisin. Saçlarınız aynı renk, ateş rengi. Ama annem çok güzelken sen o kadar da güzel değilsin. Saçların çok komik. Sen komiksin, beni hep güldürüyorsun. Kimse seninle evlenmek istemez, Jane."

"Biliyorum." Ona saçlarının ateş rengi değil, bu topraklar için çok da sıradışı sayılmayan bir kızıl olduğunu söylemeye gerek duymadı.

"Ama aptal Arthur senin çok tatlı olduğunu düşünüyor. En yakın arkadaşımın bir aptal olması ne kötü."

Jane keyifle gerindi. "Bence Arthur çok akıllı. Ona söyle, ben de onu çok tatlı buluyorum."

"O tatlı değil, sürekli sümüğü akıyor. Bir keresinde ağzına girdiğinde hiç tiksindi. Çok güldü. Ben de güldüm çünkü komikti. Bence Arthur o kadar da tatlı biri değil. Annem, kibar beylerin bir mendili olmalıdır dediği

için yanımda hep mendil taşıyorum. Bir keresinde mendilim kaybolmuştu. Üzerimde bu ceket vardı." Yıpranmaya başlamış açık kahverengi kalm ceketininin düğmelerinden birini çekiştirirdi. "O zaman sadece bir kereliğine burnumu ceketimin koluyla silmiştim. Bence Arthur hiç de tatlı değil."

Jane güldüğünü saklamak için başını diğer tarafa çevirmek zorunda kaldı. Oldum olası Chris'in tatlı kıskançlık gösterilerine bayılırdı.

"Sümüğünün tadına bakması hiç de çekici değil. Sanırım onun tatlı olmadığını söylerken haklıydın." Yeniden kardeşine döndü ve ona dünyanın en önemli insanıymış gibi baktı. "Ve şu anda bir karar verdim. Sen benim hayatımda tanıdığım en tatlı, en müthiş erkeksin. Ceketinin kolunu bir kereliğine kullanmış olman senin için artı puan. Ben senin kadar titiz bir çocuk değildim."

Chris omuz silkip konuyu değiştirdi. "Sence yeni dükün başına ne gelir?"

İkisi eş zamanlı bir ritimle ayaklarını çitlerden aşağı sallandırırken Jane ne diyebileceğini düşünüyordu. Neyse ki ondan önce Chris yeni bir fikir ortaya attı.

"Bence attan düşerek ölmez. Belki biri ona ateş edebilir."

Jane başını iki yana salladı. Chris'le yapacakları saçma bir sohbet hiç fena olmazdı. "Düşmanı olduğunu mu düşünüyorsun? Etrafta kötü niyetli birilerinin dolaştığı düşüncesini sevmediğim için bu fikrine karşı çıkıyorum. Belki bir porsuk çukuruna basar ve çok öfkelenen porsuklardan biri onu ısırarak hastalanmasına neden olur."

Chris tatlı tatlı kıkırdadı. "Porsukları öfkelenmesi çok komik olurdu. Bir keresinde Arthur ve beni, bir porsuk kovalamıştı. Çok korktuk diyemem ama biraz korktuk."

"Porsuğu nasıl tahrik ettiğinizi bilmek istemiyorum. Porsuk çukurlarından uzak dur, Chris. Seni uyarıyorum."

“Tamam tamam... Yaban domuzu da olabilir. Onlar daha tehlikeli. Bence yeni dük avlanmaya gittiğinde bir yaban domuzuyla karşılaşabilir.”

Jane ister istemez güldü. “Bu hiç hoş olmazdı ama mümkün. Ekselansları domuzdan kaçarken kendini nehre atabilir ve üşütüp ağır bir şekilde hastalanabilir.”

Chris başını iki yana salladı. “Hep hastalanacağını söylüyorsun. O çok güçlü birine benziyor. Hastalanırsa onun için dua eder, iyileşmesini sağlarız. Bence fırtına çıktığında denize girebilir ve boğulur.”

“Fırtına varken denize girmeyecek kadar akıllı birine benziyor ama eğer kayalıklardan düşerse...”

Chris, Jane’in cümlesini tamamladı. “Kıyıdaki kayalıklara çarpabilir.”

“Ya da dalgalara kapılabilir.”

“Ya da yanlışlıkla bir ahtapotun yuvasına düşer ve yavru ahtapotlardan birini incitir. Bu da annelerini çok öfkeliendirir.”

Jane dalgın dalgın, “Bu çok ilginç olabilirdi,” diye mırıldandı.

“Bir keresinde annem, bize zarar vermek isteyen biri olursa onu ellerimle yok ederim demişti.”

“Sana mı söyledi?”

“Hayır. Kendi kendine konuşuyordu. Delirdiğini düşünmüştüm.”

“Anneler böyledir,” dedi Jane gülerek.

“İyi akşamlar.”

Jane, Abertillery Dükü’nün muhtemel sonunu getirebilecek kişinin kıskanç bir koca olabileceği fikrini kafasında değerlendirdiğinden olsa gerek, adının söylendiğini duydu fakat tepki vermekte biraz geç kaldı. Neler olup bittiğini anladığı söylenemezdi. Onu uyandıran Chris’in tepkisiydi. Kardeşi çitten atlayıp yüzüstü kapaklanmaya

ramak kala kendini kurtardı ve başını göz hizasından bir hayli yukarı bir noktaya doğru kaldırdı.

Jane mecburen kendini arkaya bakmaya zorladı. Ne göreceğini bildiği için ağırdan almaya dikkat ediyordu. Abertillery Dükü'nün gri binici ceketi, siyah pantolonu, siyah şapkası, parlayan çizmeleri yavaş yavaş gözünde şekilleniyordu. Az önce konuştuklarını duyup duymadığını gözlerinde okuyacağından korktuğu için yüzüne bakma işini en sona bırakacaktı. Belki de bakmak zorunda kalmaz ve bu konuşma başlamadan biterdi.

Ve umutların, imkânsız hayallere döndüğünün kanıtı olarak dük, "Nasılısınız Bayan Hammond?" dedi.

Jane hemen çitten atlayıp Chris'in yanındaki yerini aldı. "İyi akşamlar, ekselansları... Huzurlu bir akşam dilerim. Umarım gününüz iyi geçmiştir. Hava ekim ayı için ne kadar yumuşak, değil mi?"

Abertillery Dükü elindeki binici kırbacını hafifçe fakat Jane'in dikkatini çekecek şekilde salladı. "Faydalı bir gündü, teşekkür ederim."

Bir şey mi ima etmeye çalışıyordu? Konuştuklarınızı duydum, artık sizi kovmam gerektiğine eminim, demek istiyorsa ailece işleri biterdi. Ama önce annesi Jane'in işini bitirirdi ki olabilecekleri düşünmek hayattaki en büyük korkunuz nedir sorusuna verilebilecek faydalı bir yanıt olabilirdi. Kafası aniden karıncalanmaya başladı. Eğer panik artarak devam ederse kusma riski vardı, Tanrı korusun.

"Hasta mısınız?"

"Hayır... Hayır sadece, havanın birdenbire ne kadar serinlediğini fark ettim."

Dük anlayışlı görünmesini sağlayan bir jestle başını salladı. Gölgede kalan tehlike unsuru sayılabilecek gözleri hesaba katılmazsa son derece insancıl görüldüğü bile söylenebilirdi. Jane neredeyse bütün dünyaya ilan ederek rahat bir nefes aldı ve gülümsedi.

“Leydi Beatrice’in eğitim saatleri içindeyiz. Sizin de orada olmanız gerekmiyor mu?”

Panik başka bir koldan saldırıya geçince kafasındaki karıncalanma geri döndü. Jane her yöne saçılıp kendini gösterme riski bulunan zengin duygularını bir çalı süpürgesinin dağınıklığı topladığı gibi gelişigüzel kafasına hap-sedip yutkundu.

“Annem ve kardeşim, Leydi Beatrice’in yanında, ekselansları. Açıkçası gitmeme gerek olduğunu düşünmedim.”

“Aynı fikirde değilim.” Cebinden çıkardığı saate bir süre bakıp, “Bitmesine yarım saatten biraz daha fazla var,” dedi. “Bana eşlik edin.”

Jane onun gerçekten bunu istediğinden emin olamıyordu. Az önce konuşulanları duyduysa hesaplaşmak isteyebilirdi. Ya da gerçekten kardeşinin eğitimine önem veriyordu. Eğitim saatlerini bile dakika dakika takip etiğine göre öyle olması yüksek bir ihtimaldi. Ne yazık ki Jane onu, hakkında fikir yürütebilecek kadar tanımıyordu.

Başka çaresi olmadığı için Chris’e dönüp, “Ben annemle birlikte dönerim,” dedi. “Ev sana emanet.”

Chris üzerine düşen sorumluluğu yerine getireceğini ortaya koyan bir güvenle Jane’in elini sıvazladı. Yan gözle dükün kendisine bakıp bakmadığını kontrol ederken çok sevimli ve işini bilir görünüyordu.

Çok vakit kaybetmeden çitin diğer tarafına geçen Jane kardeşine el sallayıp dükün yanına yürüdü. Daha önce onun kadar önemli biriyle yan yana yürümemişti. Elbette daha önce onun gibi birinin atına da binmemişti. Bu durumda birkaç milyon tane eşiği atlayıp asla yapmaması gereken bir şey yapmış oluyordu.

Birden kendini en son ne zaman aynaya baktığını hatırlamaya çalışırken buldu. Sabah öylesine bir baktığını hatırlıyordu ama iyi görünüp görünmediği hakkında bir fikri yoktu. Saçlarını Leydi Beatrice’in eğitimine katıl-

ma ihtimaline karşı örüp kibar bir şekilde toplamıştı ve tokaların sıklığından anladığı kadarıyla topuzu hâlâ iyi durumdaydı. Aceleyle attığı her adımda gözüne ilişen, eskiden safran rengiyken şimdilerde uçuk bir sarıya dönen eteğinin ne kadar komik görüldüğünü düşünürken Abertillery Dükü, "Buralarda çok porsuk bulunur mu, Bayan Hammond?" dedi ve devam etti, "Biraz önlem alarak kısa hayatıma birkaç sene daha katmayı umuyorum."

Jane'in soru ve temennideki niyeti yanlış anlamasına imkân yoktu. Yine de aptal numarası yapıp anlamamış gibi davranmayı aklından geçirmedi değil. Fakat onu harekete geçirenin mantık ya da üzerine düşünülmüş bir plan olduğuna kolay kolay rastlanmazdı. Abertillery Dükü'nün sorusu, soruluş tarzındaki tatlı merak yüzünden Jane'in içindeki muzip baloncukları harekete geçirdi. Zümrüt gözlerini masumca açarak, "Porsuklar mı?" diye cıvıladı. "Porsuklar kime bulaşıp bulaşmayacağını çok iyi bilir. Sizin yerinizde olsam onca dramatik talihsizlik arasında porsuklar son endişem olurdu."

"Bana bıçtığınız ve masum çocuk kulaklarının süzgecine takılmayan asıl sonu merak ediyorum, Bayan Hammond."

Jane'in az önce içine düştüğü gaflet çukurundan çıkma çalışmaları hemen başladı. Gerçeği yansıtmaktan uzak kendinden emin bir tebessüm etti.

"Porsuklardan korkmanıza gerek yok demek istemiştim. Çünkü asıl tehlike yaban domuzlarıdır. Hatta geçen senelerde... Ne zaman olduğunu sormayın, tam olarak hatırlamıyorum... Köylülerden biri bir alageyiğin saldırısına uğramıştı."

"Öyle mi? Kötü bir durum." Kayıtsızlığı, sözlerindeki üzüntü ve ilgiyi yalanlıyordu.

"Hem de çok kötüydü. Alageyik, düşünebiliyor musunuz?" Cennet kapıları yüzüne kapanmadan önce daha kaç yalan hakkı kalmıştı acaba?

“Kulağa bir ahtapotla kapışmaktan daha iyi geliyor.”

Adamın ses tonundaki ciddiyet, sözlerin altındaki anlamın yumuşaklığını alıyordu. Jane onu gün ışığında, yeniden bu kadar yakınında görmenin şaşkınlığıyla birden ne tepki vermesi gerektiğini unuttu ve bakakaldı.

Onu meleklerle ilişkilendirme nedenleri gün gibi karşısındaydı. Ancak tüm bu ışık serpintisinin yanında bariz bir karanlık duruyordu. Jane bu karanlığın geçmişindeki kötülüklerden kaynaklandığını düşünmek istedi ama nasıl bakarsa baksın onda, bir kadını iğfal eden alçağı göremiyordu. Gölgelemin sebebi daha mistik, daha derindi. Galiba yine onun iblisvari yönüyle sınıanıyordu.

İblislerin bir sürü yeteneği olduğu rivayet edilirdi. Aca- ba içlerinde güzellikleriyle insanların başını döndürebilecek bir ilüzyona sahip olmak da var mıydı? *Niye olmasın ki?* Jane ne zaman ona yaklaşırsa daha önce hiç kimseden almadığı titreşimleri alıyor fakat sebebi hakkında asla emin olamıyordu. Eğer öyleyse... Jane hafifçe ürperdi ve eli, göğsündeki kesenin üzerine gitti.

Sadece bir tutam işini görürdü. Hem yapsa ne kaybederdi ki? Büyük ihtimalle hiçbir şey çıkmazdı fakat içi rahatlamış olurdu. Endişeliydi ve ilk defa göğsündeki tuzu kullanma fırsatı yakaladığı için bir miktar heyecanlı olduğunu kabul ediyordu.

Büyük iç kapıya yaklaşmalarına çok az kala fark ettirmeden elini şalının altında gizleyerek keseden bir fiske tuz aldı. Elllerine dökmek en güvenli yoldu, tabii eldiveni olmasaydı. İçinden bir lanet okuyup açıktaki tek yerine, yani yüzüne odaklandı. Boynu da işini görürdü.

Mermer merdivenlerin ikinci basamağında cesaretini topladı ve parmaklarını sapan gibi kullanarak tuz tutamını adamın yanağına serpti. Fakat Abertillery Dükü aynı anda Jane’e döndüğü için, taşla ufalayıp toz haline getir-

diği tuz zerrelerinin bir kısmı yanağı yerine adamın yüzünün belli bölgelerine yapışıp kaldı.

“Bu da neydi?” Dük kirpiklerini kırıştırarak kıza baktı. Jane her an kılıcını çıkarıp saldırabilirmiş gibi temkinliydi. Şüphesiz ki başka şartlar altında olsalar Jane onun bu hallerini çok sevimli bulabilirdi.

Jane de ona gözlerini kırıştırarak baktı ve karşılıklı göz kırşırtmalar eşliğinde uzun süre birbirlerini süzdüler.

Sonunda Abertillery Dükü ağır ağır dudağındaki kalıntıyı yalayıp, “Tuz mu bu?” diyerek doğru bir tespitte bulundu. Şimdi eskisinden daha şaşkın, zararsız ve ağır şekilde içerlemiş görünüyordu.

Jane bilmezden gelmenin en iyisi olduğunu düşünerek, “Bilmem,” diye mırıldandı.

“Siz bana az önce tuz mu serptiniz?” Evet, şimdi de şoka girmişti.

“Öyle mi yaptım? Hiç farkında değildim.”

“Farkında olmadan bana tuz mu serptiniz?”

Jane silkelenip başını iki yana salladı, güven veren tebessümünü dudaklarına kondurdu. “Elbette size tuz serpmedim. Rüzgârın işidir.” Konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Mahcubiyetle, “Kardeşimle yaptığımız saçma sohbet için özür dilerim,” diye geveledi. “Sizin porsuk çukuruna basacak kadar sakar olduğunuzu düşünmüyorum. Sadece konuyu zararsız tarafa çekmeye çalışıyordum. Çocuklar bazen fazla ısrarcı olabiliyor.”

Şüpheli bakışlar birkaç saniye daha yüzünde dolandı. “Sebebini bilmesem daha iyi olacak.”

Jane onun hâlâ tuzdan bahsettiğini anlamazlıktan geldi. “Çocukların ısrarcılığı toplumsal kuralların onlarda yetişkinlerde işlediği gibi işlememesinden kaynaklanıyor. Görgülü olmak ilk endişeleri değil.”

“Yanınızda tuz taşıyorsunuz.”

“Tuz hakkında hiçbir fikrim yok. Kim yanında tuz taşır ki? Bilmelisiniz ki kardeşimle yaptığım o sohbeti asla bir yetişkinle yapmazdım.” Ah, bal gibi de yapardı.

Dük bir süre daha şüpheyile Jane’i süzdü ve neredeyse tembelce, “İçimde yapacağınıza dair bir his var,” dedi. Demek o da biliyordu. “Sadece akıbetim hakkında daha nitelikli fikirler ortaya atacağınızı düşünüyorum.”

Jane uşağın açtığı kapıdan girerken cevap verip vermemeyi düşünüyordu. Sonunda pişman olacağını bile bile, “Herkes hak ettiğini yaşar,” diye mırıldandı.

“Şimdi de bana yaşam bahsettiniz. Her ne kadar kötü bir sonla noktalanacağını ima ettiyseniz de...”

“Ölüm de yaşamın gerçeğidir. Kimse yaşamadan ölmez.” Neden susmuyordu?

“Ve nasıl öleceğimiz, nasıl yaşamayı tercih ettiğimizle ilgilidir... Öyle mi, Bayan Hammond?”

“Doğru, insan ne ekerse onu biçer... Özür dilerim, kabalık etmek istememiştim. Boş fıçı çok langırdar sözü tam beni anlatır. Bazen gereğinden fazla konuşurum ama...” Ne söylerse söylesin toparlayamayacağını bildiği için omuzlarını düşürüp sustu. İblis olabileceğinden şüphelendiği için adamın yüzüne tuz serpmişti. Bundan böyle ömrü boyunca konuşmasa da olurdu.

Abertillery Dükü’nün yüzeydekilerden çok daha fazlasını görme ihtimali olan gözleri bir süre Jane’in yüzünde dolandı. Sonra hafifçe başını sallayarak, “Size inanıyorum, Bayan Hammond,” dedi. “Çocuklar ve deliler her zaman doğruyu söyler... Bayan Hammond’a Leydi Beatrice’in oturma odasına kadar eşlik edin.”

Jane az önce işittiği hakareti hak ettiğini bilmenin çöküntüsüyle talimatı alan uşağın arkasından uslu uslu ilerlemeye başladı.

Alexander odasına gidene kadar yüzündeki kalıntıların hepsinden kurtulmuştu. Kaçık Bayan Hammond'ın üzerine neden tuz serptiğini bilmek istemiyordu. Yanında neden tuz taşıdığını da öyle.

Aynanın önündeki suyla yüzünü yıkadı, yakasını gevşetti ve ceketini çıkardı. Aşağı inmeden önce banyo yapmayı düşünüyordu ama zili çalmak üzereyken aklının aşağıdaki zorlama sohbette olduğunu fark etti. Daha önce Beatrice'in hiçbir eğitimine de Hammond ailesiyle yaptığı öğretici sohbete de katılmamışken şimdi tuhaf Bayan Hammond'ın kardeşine ne gibi nasihatler vereceğini merak ediyordu.

Aslında onu iki hafta önceki yağmurlu günden beri merak ediyordu. İlgisini çeken kadınsılığı değildi. Kaldı ki kızın kadınsı bir yanını görmemişti. Bir şeyi reddeder gibi başını iki yana sallayıp iç geçirdi. Zümrüt yeşili gözleri ve soğuktan moraran etli dudaklarıyla fazlasıyla tatlı, küçük bir parçaydı. Hoş kokusunu hâlâ hatlıyordu ama tam olarak ne koktuğunu çıkaramamıştı. Biraz limon ve gerilerden gelen hafif yasemin... Kabul etmeliydi ki, o günkü yakınlıkları üç aydır süren cinsel perhizinin gidecek katlanılmaz bir hal aldığı günlerde olması gerekenden daha fazla kanını kaynatmıştı. Alexander hiçbir zaman yumuşak, zarif bir vücut ve güzel kadınsı bir kokunun baştan çıkaramayacağı kadar zor bir adam olmamıştı.

Öpüşerek vedalaştığı adam, Carter'ın sunduğu raporda adı geçen uzatmalı nişanlı olmalıydı. Uyduruk öpücüğü görüp görmediğini anlamak için kızın gösterdiği çabayı hatırlayınca Alexander gülümsedi. Tuhaf bir ailenin tuhaf bir ferdi olmasının dışında ilgi çekici bir yanı yoktu aslında. Güzeldi elbette. Hatta çok güzeldi. Ve ailece Alexander'ı birkaç günde aylardır gülmediği kadar güldürmüşlerdi. Bu da onları yeterince ilginç bulduğu bir konuma sokuyordu.

Tanıştıkları akşam giydikleri berbat giysilerin içinde neden tuhaf göründüklerini ve neden böyle bir yol seçtiklerini artık anlıyordu. Muhtemelen hakkındaki dedikoduları öğrenmişlerdi ve dikkatini çekmemeye çalışıyorlardı. Öğrenmedilerse bile Alexander onların önceki düklere karşı geliştirdikleri korumanın bir yansımasına maruz kalmıştı. Sebebi her neyse güldürdüğü kadar rahatsızlık da veriyordu. Alexander insanların düşüncelerine hükmedemeyeceğini kesin yolla öğrendiğinden beri hiç bu kadar rahatsız olduğunu hatırlamıyordu.

Boşverip kızı kafasından atmayı denedi ama başaramadı. Kardeşiyle onun ölümü hakkında yaptıkları saçma sohbetten tuz meselesine kadar her şey kafasını bir süre daha meşgul edecek gibiydi. Hayır, yüzüne neden tuz serptiği hakkında düşünmek istemiyordu. Çünkü ne kadar düşünürse düşünsün asla çözemeyeceği tuhaf, geleceksel ve ritüel niteliğinde bir sebebi olduğunu seziyordu.

Odadan çıkmaya niyetlendiği sırada kapısı çalındı ve diğer taraftaki her kimse yanıt beklemeden içeri girdi.

“Ekselansları...”

“Carter?”

Gelen sekreteri Carter Maximilian’dı. Alexander için Carter, sekreterden önce savaşın en çetin koşullarında sırtını güvenle dayadığı sağlam bir dosttu.

Carter yerlere kadar eğilerek yeniden, “Ekselansları,” dedi. Abartılı saygı gösterisi çoğunlukla olduğu gibi Alexander’ı bu sinir bozucu duruma tepki olarak güldürdü.

“Ne vardı Carter?”

“Dul düşesten gelen mektubu gördünüz kıymetli, pek değerli ekselansları. Ne düşündüğünüzü ya da üzerine düşünüp düşünmediğinizi öğrenmek istemiştim.”

Alexander yüzündeki eğreti ciddiyeti yok etmek için onu işten kovup kovmamayı bir kere daha düşündü. Za-

man kötüydü ve onun gibi başarılı bir asker bile niteliklerine rağmen kıymet görmeyebilirdi.

Ne denli sıkıldığını ortaya koyan derin bir nefes aldı. "Hatırlattığın iyi oldu. Bir mektup yazıp ona burada durumların pek iyi olmadığını, isyan çıkaran çalışanların evi ateşe verdiği ve on beşinci dükün hazineyi karısı için kuruttuğu söylentileri yüzünden isyancıların ellerinde dirgenleriyle düşesin yolunu gözlediklerini söyle."

"Hoş bir fikir. Fakat isyan olduğunu duyarsa sırf birilerinin asıldığını görmek için buraya gelmeye daha çok heveslenir. Daha uygun üslupta bu mektubu senin adına yazabilirim."

Bir önceki dükün huysuz karısı, aynı zamanda Alexander'ın büyükannesinin kuzeniydi. Aralarında Alexander'ın sebebini hatırlamadığı ve çocukluğundan beri süregelen bir düşmanlık vardı. Yıllar sonra yollarının bu şekilde kesişmesi, ikisi arasındaki soğuk rüzgârların yerini fırtınaya bırakmasına neden olmuştu.

"O halde bugün içinde uygun bir şey yaz. Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum."

Carter başını salladı. "Leydi Beatrice'in istediği yeni elbiseler için onay verdin mi? Benden servetinin yarısını talep etti."

"İhtiyacı olanlar için şehre inmesini ben söyledim. Şu an giydikleri fazla gösterişli. Daha uygun bir dolaba ihtiyacı var. Tanıdığın saygın hanımlardan birini alışverişte ona eşlik etmesi için ayarlarsan sevinirim."

"Saygın hanımlar mı? İspanya'dan döndüğümünden beri saygm hanımlardan uzak duruyorum."

Alexander onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Tamam, Beatrice işini bana bırak. Zaten düşünmem gereken başka şeyler daha var."

"Ne gibi?" diye sordu Carter.

"Ona kafasındaki saçmalıkları unutturacak adayları gözden geçirmeyi planlıyorum."

Carter konuşmadan önce bir süre düşündü. "Evlenmesi için bir aday listesi mi hazırladın?"

"Hayır, ama planım bu. Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok hızlı bir adım." Yanıt da kafa karıştıracak kadar hızlıydı. "Belki de onu bir süre kendi haline bırakmalısın."

Alexander arkadaşına dikkatle baktı. "Kendi haline bırakmak mı, Carter? O kızın kontrol altına alınması gerekiyor. Eğer kendi yöntemlerimle işi ele alırsam hassas duygularının incinmesi son problemi olur."

"Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi... Aklını başından alacak bir koca adayı bulma şansı var. Güzelliği ve yeni konumu eski hesapların kapanmasına yarayacaktır. İnsanlar yeri geldiğinde unutmayı bilirler."

Carter, kaş çatmaktan alnının ortasında oluşan çizgiyi ovuşturdu. Düşünceli ve biraz da öfkeli görünüyordu. Alexander bunun altından ne çıkacağını bilmek istediği gibi Carter'ın açıklamamayı tercih ettiği şeyin peşinden gitmeyi de arzulamıyordu.

Sonunda, "Ne yapabileceğime bir bakacağım," dedi isteksizce. "Şu anda erdemli Hammond hanımlarıyla koyu bir sohbette."

"Biliyorum. Ben de onlara eşlik edecektim."

"Tedbiri elden bırakmayacaksın demek. Kardeşinin bu sohbetlerden nefret ettiğini bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Alexander rahatlayarak gülümsedi. "Bence fazla abartıyor. Eğer biraz çaba gösterirse sohbetlerden keyif bile alabilir." Ceketini bıraktığı yerden aldı ve giyip kapıyı açtı. "İşin bittikten sonra çalışma odama gel, bir şeyler içeriz."

"Ekselansları, kıymetli haşmetmeabla karşılıklı bir şeyler içme gafletine düşmeyecek kadar işime sadık ve kelleme düşkün biriyim."

“Giderek beni kıskandığını düşünmeye başlıyorum, Carter.”

Carter güldü. “Seni servetin yüzünden zaten kıskanıyorum dostum. Bu bir sır değil. O kurşunun senin yerine bana isabet etmesi fedakârlık değil, kötü bir tesadüftü.”

Alexander başını iki yana salladı ve ceketini giyip aşağı inmek üzere dışarı çıktı.

Kapıyı tıklatıp Beatrice’in bir alt kattaki oturma odasına girince içerideki sükûnet tuhaf bir sessizlikle birleşti. Alexander kendisine şaşkın şaşkın bakan hanımları başıyla selamlayıp, “Lütfen devam edin,” dedi.

“Bizi kontrol etmeye mi geldin? Bence hiç gerek yok, baksana hâlâ buradayım ama sıkıntıdan ölmeyeceğime söz veremem.”

“Yanında konuklarımız olduğu sürece ne konuştuğuna dikkat etmeni öneririm, Beatrice. Devam edin, Bayan Hammond.”

Anne Bayan Hammond boğazını temizledi ama huzursuzca kıpırdanmak dışında hiçbir şey yapamadı.

Beatrice, “Devam edemez çünkü ona sorduğum soru üzerine düşünüyordu,” diye şımarıkça belirtti. “Bayan Hammond kadınların, özgürlük kavramını yanlış değerlendirdiğini savunuyor. Bense en güçlü kadınların kendi iradeleriyle hareket edip kendi doğrularını savunduklarını düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun, Alexander?”

Alexander bu kışkırtmadan zerre kadar etkilenmedi ama Hammond hanımlarının krizi idare etme yöntemlerini merak ettiği için onların ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Hanımların karşılıklı oturdukları koltuk grubunun dışında kalan yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturup maksatlı bir rahatlıkla bacak bacak üstüne attı.

“Bayan Hammond’ın benden daha iyi bir konuşmacı olduğuna eminim.” Kadına söz verdiğini işaret eden bir jest yapıp rahatça arkasına yaslandı.

“Kadınlar, Tanrı katında onun yarattığı diğerlerinden farklı değildir. Ancak toplumun koyduğu kurallar, kadınların davranışları üzerinde büyük bir egemenliğe sahip. Bunu hepimiz biliriz.”

Beatrice önce tavana, sonra annesi yaşındaki kadının yüzüne öfkeyle baktı. “Neden sırf onlar koydu diye o kurallara uymak zorundayım? Tanrı bana seçim yapabilmem için bir akıl verdiğine göre bunu kullanmazsam ona saygısızlık etmiş olurum. Erkeklerin dünyasında yaşamıyoruz.”

“Aslında erkeklerin dünyasında yaşıyoruz.” Konuşan Hammondların en küçüğüydü. “Bunu kabul edersek yapmak zorunda olduklarımızla yüzleşmemiz daha kolay olur.”

İtaatkâr küçük şey...

Beatrice uzun uzun onu süzerken küçümsemesini gizlemekle uğraşmadı bile. “Hayatı boyunca yaptığı en heyecanlı şey birkaç aşk romanı okumak olan küçük kızın, kendi basit dünyası ile benimkini kıyaslaması saçmalık.”

Ufak tefek sarışın aldığı darbe yüzünden geriye yaslandı ve şaşkın bir içerlemeye, “Ben aşk romanı okumam,” dedi. Bilgili olabilirdi fakat Beatrice’in acımasız şımarıklığıyla baş edecek bayağılıktan çok uzaktı. Alexander’ın dikkati eteğinin kumaşını yumrukları içinde sıkıkan Jane Hammond’a doğru çekildi. Öfkesini ve kardeşini savunma tutkusunu sezebiliyordu. Fakat bahse girerdi ki kontrolünü kaybetmeyecekti.

Anne Bayan Hammond’ın iş bilir, buyurgan ve güven veren sesi yine yükseldi. “Birkaç sene önce vefat eden Leydi Hamilton’ı hatırlayın. Amiral Nelton’la... hmmm... dostluğunun ona sağladığı hayatın neden olduğu hazine hikâyesini bilmeyen yoktur.”

“Onlar birbirine âşıktı. ”

“Belki... ama Lord Nelton ölünce elinde ne kaldı? Hiçbir şey... Sahip olduğu aşk onu koruyamadı. Dışlandı, kocası

tarafından gönderildi. Eğer söz konusu olan bir kadınsa, güç ve irade ancak diğerlerinin izin verdiği kadar işe yarar. Peki Madam du Barry'yı bilir misiniz? Zamanın en ünlü..." Kadın metres dememesi gerektiğini son anda hatırlayıp önüne baktı. Alexander en tanınmış metresler üzerine yapılan bu konuşmadan Beatrice'in gelecekle ilgili planlarını önüne gelene böbürlenerek anlattığı çıkarımını yaptı.

"Kendisi zaten evli olan Kral XV. Louis'nin eşlikçisi, dostuydu. Halkın içinden gelip bir soyluya evlendirilerek saraya girdi. Sarayda kaldığı sürece birçok insanı yönetti. Sizin deyiminizle gücünü başkaları üzerinde kullanmaktan çekinmedi. Elbette bu, çoğu kişinin ondan nefret etmesine de neden oldu. Nihayetinde kral ölünce sahip olduğu güç de onunla birlikte yok oldu ve Madam du Barry bir zamanlar kök söktürdüğu insanların arasından sürüldü. Varmak istediğim nokta şu, Leydi Beatrice... Kadınların güçlü olduklarını biliyorum, ben de bir kadıyım. Daha da önemlisi bir anneyim. Örnek verdiğim hayatlar ise bir gösteriş, erkekler tarafından sözde yüceltilen kadınların yine aynı erkekler yüzünden yok oluşlarının hikâyesi. Bana göre yoksullukla mücadele ederken ailesini bir arada tutan kadın güçlüdür. Eşini gururlandıran, ailesini yücelten kadın güçlüdür."

Alexander, kadınların erkekler üzerindeki temel gereksinimlere hitap eden gücünü görmezden gelen bakış açısına rağmen Bayan Hammond'm Beatrice'i etkilediğini fark ederek şaşırdı. Fakat çok geçmeden, onu asıl etkileyenin bahsi geçen kadınlarla annesi arasındaki ortak noktaları hatırlaması olduğu ortaya çıktı.

"Sırf bu dediklerinizi yapıyorsunuz diye güçlü olduğunuzu mu düşünüyorsunuz, Bayan Hammond? Ölmüş kocasının ardından tek başına hayata tutunan, örnek alınası bir kadın... İnsanların sizden böyle bahsettiklerine ve sizin de size hayranlık besleyen o insanların arasında

omuzlarınızı gererek yürüdüğünüze eminim. Ama sizin de, sizin gibi gibi dar görüşlü insanların ne düşündüğünü umursamıyorum. Bir papazın karısı olmanın sağladığı zahmetsiz yücelik sizi, hayatının son günlerini kan tükürerek geçiren annemden daha değerli kılmaz." Beatrice'in her kelimeyle birlikte yükselen sesi sonunda kesildi.

Alexander onun daha fazla ileri gitmesinin önüne geçmek için içgüdüsel olarak dikkat kesildi. Ancak o sırada işittiği hırıltı, dikkatini Beatrice'in üstüne saldırmak için uygun ânu kollayan Jane Hammond üzerine çekti. Demek birileri kontrolünü kaybetmek üzereydi. Fakat Alexander müdahale etmenin şart olduğunu hissedene kadar hareket etmeyecekti. Dahası Bayan Hammond'ın kendini kontrol etme çabalarını izlemekten keyif alıyordu.

Sonunda Jane Hammond öfkesine yenilerek ayağa fırlayıp, "İnsanları adından söz ettiren akıllarda kalan davranışlarıdır," dedi. "Erdemler ve günahlar da buna dahil... Annem, babamın adından faydalanan boş biri değildir. O, onu tanıyan herkese iyiliği dokunmuş bilge bir kadın ve mükemmel bir annedir. Kafasını özgürlük saçmalıklarıyla bozmuş asıl dar görüşlü, şımarık küçük bir kızın ona hakaret edip hiçbir şey olmamış gibi rahatça arkasına yaslanmasına izin vermem."

"Jane, bunun hiç yeri değil."

"Sana bağırmaya hakkı yoktu."

"Kendini kaybetme huyundan vazgeç!"

"Elimde değil!"

"Sus artık!"

"İstiyorum..."

Ardından münakaşa hararetli fısıltılarla devam etti. İlginç ama Alexander bunun nereye varacağını görmek istiyordu. Erdemli bir anne ve onun her söylediğine hastalıklı bir kararlılıkla karşılık veren ateş saçlı kızı... Faziletleri kızın paçalarından akıyordu, aksine kuduz bir

sincaptan aldığı öğütlerle hareket ediyormuş gibi akıldışı bir hali vardı. Fakat iki kadın arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı. Alexander kaşlarını kaldırdı.

Kendine ancak gelebilen Beatrice o sırada ayağa fırladı ve parmağıyla genç Jane Hammod'ı işaret ederek bağırmağa başladı. "Sen kimsin? Kim olduğunu sanıyorsun? Kovuyorum seni, hepinizi öyle." Parmağını Hammond üçlüsü üzerinde birkaç tur hareket ettirdi. "Onları duydun, Alexander. Bize, efendilerine hakaret ettiler. Daha fazla burada kalmalarını istemiyorum. Lütfen onları gönder!"

"Demek ki mirasla elde edilmiş şaibeli saygınlığa alışmak zaman alıyormuş. Bilmelisin ki ben sana hakaret etmedim, anlayacağın dilden konuştum. Efendiliğinle böbürlenmeye başlamadan önce bunu hak edip etmediğinden emin olsan iyi olur."

Kızgınlık, Alexander'ın damarlarında alev gibi dolaşıp başında ani bir yangına neden oldu. Fakat üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Zira herkesin haddini bileceği bir zaman gelirdi. Alexander içten içe gülererek kardeşine ve elbette kendisine edilen hakareti o an için ertelemeye karar verdi. Beatrice'e tek kaşını kaldırarak baktı ve duvardaki saatin saat başı olduğunu haber veren sesiyle birlikte ağır ağır ayağa kalktı.

"Odana gidebilirsin, Beatrice."

Beatrice'in çatık kaşları gevşedi, dudakları masum bir şaşkınlıkla aralandı. "Ne demek bu? Onları göndermeyecek misin?"

Alexander, "Şimdilik hayır..." dedi ve huzursuz eden bir kayıtsızlıkla devam etti. "Öfke kontrolü konusunda konuştuklarımızı unuttuğunu görüyorum, Beatrice. Çıkabilirsin."

Alexander'ın tavrı yüzünden dehşete düşen Beatrice, Hammond kadınlarına baktı. Onların karşısında aşağılandığını düşündüğü için şaşkın ve içerlemiş görünüyordu.

Fakat bu basmakalıp ve önyargılı bir düşünceydi. Alexander, Hammond kadınlarının kardeşinin utancından keyif alacak insanlar olduğunu düşünseydi onları gönderirdi. Aksine Beatrice'in üzüntüsü vicdanlarını sızlatmıştı. Jane Hammond'inkini bile... Alexander bunu onların yüzünde okuyabiliyordu ve bu hassasiyet gülmek istemesine neden oluyordu. Merhametin zayıflık olmadığını düşünen insanlar görmeyeli ne kadar zaman geçmişti acaba?

Beatrice'in bir krizin eşiğinde olabileceğini hesap ederek dikkatini yeniden ona verdi ve göz göze geldiler. Alexander kardeşinin ıslak, güzel gözlerine duygusuzca bakmanın giderek ağırlaşan bir yük gibi omuzlarına çöküşüne aldırış etmedi. Ne gerekiyorsa onu yapmaya şartlanmıştı. Gereksiz davranışlar, gösterişli derslerin zamanı değildi. Yeni bir uyarıya gerek olduğunu düşünerek kesin bir şekilde, "Beatrice!" dedi.

Beatrice gözünde tutamadığı yaşı hırsıyla silip bütün nefretiyle ona bakarak, "Senden nefret ediyorum," dedikten sonra koşarak dışarı çıktı.

Alexander kapının kapanmasını beklemeden anne Hammond'a döndü ve gerekliliği olmadığı halde, "Merhum annesi konusunda biraz hassas," diyerek basitçe açıkladı.

"Açıklama yapmak zorunda değilsiniz, ekselansları. O kafası karışık, acılı genç bir kız... Onu anlıyorum."

Alexander başını sallayıp kadını geçiştirmeyi düşünüyordu fakat Jane Hammond'ın meraklı gözlerinin o komik giysileri giyip buraya geldikleri akşam olduğu gibi ilgiyle üzerine gezindiğini fark etmek dikkatini dağıtmıştı. Hakaretlerini görmezden geldiğini düşündüğü ve bugünkü bütün saçmalıklarına göz yumduğu için Alexander'a karşı romantik hayallere kapılmış olma ihtimali var mıydı? Eğer öyleyse Alexander'ın onu hayal kırıklığına uğratmak

için yeni bir sebebi daha vardı. Zira ne kadar dikkat çekici olursa olsun bir papazın kızıyla işi olmazdı.

Başını biraz daha kaldırıp ona bu evin, toprakların, hatta onun bile sahibi olduğunu hatırlatan kibirli, soğuk gözlerini dikti. Maksatlı bir sessizlikle, uçları aşınmış ayakkabısından ateş rengi saçlarına kadar onu inceleyerek, "Ve siz Bayan Hammond," dedi. "Burada bulunmanız benim fikrimdi. Anlaşılan hata etmişim. Bugünden itibaren mecbur olmadığınız sürece evimde, bu malikâneye dahil olan dış sınırlar içinde ve kardeşimin sizinle karşılaşabileceği herhangi bir yerde bulunmanızı istemiyorum... Anlaşıldı mı?"

Jane Hammond'ın değişimi çarpıcıydı. Önce kapıldığı dehşet yüzünden bembeyaz kesildi, sonra tatlı yüzünü bir utanç kızarıklığı kapladı. Kocaman gözlerinde yavaş yavaş yer etmeye başlayan düşmanlıkla birlikte kızarıklık da artıyordu. Alexander oturup kızın doğal tepkisinin nasıl sonuçlanacağını izleyebilirdi ama bu arzusunun vermek istediği mesajla örtüşmediğinin de farkındaydı. Boyun eğdirmek istediği herhangi birine yapabileceği gibi parmaklarını şıklattı ve yeniden, "Anlaşıldı mı, Bayan Hammond?" dedi.

Neyse ki cevap gecikmedi. Kızın tebrik edilesi bir soğukkanlılıkla, "Anlaşıldı, ekselansları..." dediğini duyar duymaz odadan çıkan Alexander, dudaklarına yine o yersiz gülüşlerden birinin yerleştiğinden habersizdi.

Bölüm 7

Yere çakılmasına saniyeler kala Catriona, arnavut kaldırımrlı yolun üzerine yayılan kanının kaç iblisi buraya çekeceğini düşünürken buldu kendini. Ölmek kadar öldüğünde kanıyla kutlama yapacak cehennem yaratıklarının mutluluğundan korkuyordu... Çaresizce gözlerini kapadı, ölmeyi bekledi...

Fakat korktuğu, beklediği, diğerlerinin dua ettiği şey gerçekleşmeden önce onu dibe çeken altındaki boşluğun yoğunlaşarak bir perde oluşturduğunu ve sonra Catriona, hızla yükseldiğini hissetti. En şaşırtıcı olan da soğuk olmasını beklediği karanlığın ateş gibi yakan sıcaklığıydı.

Geceyi yaran kanatların kulağına gelen yumuşacık sesi, belini saran kolların sertliğinden daha merhametli değildi ama Catriona o ipeksi tüylere dokunmak için tehlikeli bir arzu duyuyordu. Çok daha acı verici bir ölüme yürüdüğünü bile bile, onunla savaşmayı denemedi. Biliyordu ki, uzaktan savaşmanın avantajını kaybetmekle kendi ölümüne onay vermişti.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Ne yaparsa yapsın bir türlü yazdıklarına yoğunlaşamıyordu. Sobadaki ateşin çıtırtısından cama vuran yağmurun sesine kadar etrafında gelişen her şeyi dikkat çekici yönleriyle görmeye başlamıştı. Ve bu da giderek kurgudan uzaklaşmasına neden oluyordu. Kalemimi mürekkep şişesine bırakıp kâğıtlarını düzgünce birbirleri üzerine istifledi ve Mary'ye döndü.

“Sence bu yağmur durur mu?”

Mary, Jane’in araladığı perdenin gerisine bakmadan, “Bilmiyorum,” dedi.

“Peki annemin benimle ne zaman konuşacağı hakkında bir fikrin var mı?”

“Bana kalırsa ömrünün sonuna dek seninle konuşmama ihtimali var. Tabii azarlamak istediği zamanlar hariç. Sayende topluca kovuluyorduk.”

Jane kendinden başka kimseye kızamayacağını bildiği için biraz daha somurttu. “Annem onu savunmama mı yoksa dükün beni evinin sınırları içinde görmeyi yasaklamasına mı daha çok içerledi bilemiyorum.”

Mary işlediği nakıştan başını kaldırdı. “İkisini birbirinden ayıramazsın. Neyse ki ekselanslarının seni bize katılmaya mecbur bıraktığını biliyor.”

“Beni kovduğuna inanamıyorum.”

Mary, Jane’in şaşkın ifadesini taklit ederek, “Sahiden inanamıyor musun, Jane?” dedi. “Adamın kardeşine

demediğini bırakmadın. Daha da kötüsü sonradan görme olduklarını söylemene ramak kalmıştı.”

“Eğer o akıl hastası size hakaret etmeseydi ağzımı açmazdım.”

“Fakir insanlar üste çıkmazlar, itaat ederler.”

“Lütfen bana dalga geçtiğini söyle. Ayrıca benim durumumun hastalık gibi bir şey olduğunu biliyorsun. O an isteseydim de sessiz kalamazdım.”

Mary nakışını bırakıp iyice Jane’e sokuldu. “Demek hasta olduğunu kabul ediyorsun. Ama ben bu yönünü seviyorum. Beni güldürüyorsun. Bilirsin ki bu çok sık olmaz. Daha da önemlisi senin yanındayken kendimi tıpkı annemle olduğu gibi güvende hissediyorum.”

Jane gülümseyerek iç geçirdi. “İşaret verdiğimde bunu annem ve Chris’in de duyabileceği bir yerde tekrar edeceksin, unutma... Sahi Chris hâlâ gelmedi mi?”

“Hayır. Annem de gelmedi.”

Jane pencereden dışarıyı görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. “Gök delindi sanki. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir yağmur görmemiştim... Ah, annem geliyor ama...” Yüzü düştü, sesi boğuldu. “Chris yanında değil.”

Ellen Hammond bahçe kapısından geçerken Jane ve Mary, ona kapıyı açmak için girişe koştular. Kapının açılmasıyla birlikte içeri giren soğuk ve ıslak hava, ikisinin de irkilerek geri çekilmesine neden oldu ama asıl şoke edici olan, annelerinin yüzünde gördükleri korku ifadeysidi.

Jane elini kalbinin üzerine koyup, “Chris nerede?” dedi. Annesi de aynı soruyu sormak için aynı ânu seçmişti.

“Daha gelmedi mi?”

“Sen onu aramaya gitmedin mi?”

“Evet ama...” Ellen Hammond devam edemeyerek kapı eşiğine çöktü. “Bulamadım... O ve Arthur... İkisi de hiçbir yerde yok. Gelmiş olabileceklerini düşündüm.”

Jane, annesi gibi çöküp ağlamamak için kendisini zor

tutuyordu fakat onu harekete geçiren bu sefer daha somut bir şeydi. Asılı duran paltosunu ve kalın, örgü bir şalı giyinip kuşanarak dışarı çıktı. "Endişelenme anne, ben onları bulurum. Yağmur dinene kadar bir yerlere saklanmışlardır. Büyük ihtimalle Highway Kayalıkları'na ya da yakınlarına bir yere."

Ellen Hammond ayağa kalktı. "Bu çocuk bir gün beni korkudan öldürecek. Kayalıkların ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor mu?"

"Eminim biliyordur. İşte bu yüzden onu cezalandırırken yanında olmak istiyorum."

Annesi şakaya kanmadı. "Oraya gitmeni istemiyorum ama onu bulabilecek tek kişinin sen olduğunu da biliyorum. Jane, kızım git ama yağmur hafifleyene kadar bekle. Bir de seni merak etmeyeyim." Sesi endişe ve içine attığı hıçkırıklar yüzünden boğuktu.

Jane fırsatı değerlendirip onu öptü. "Bu, artık bana küs olmadığın anlamına geliyor ki artık vakti gelmişti... En geç bir saat içinde o iki akılsızı ait oldukları yere teslim etmiş olurum. Sonra da uzun uzun konuşuruz."

Annesi ona sarıldı. "Dikkat et."

"Ederim."

Jane yağmur hafifleyene kadar birkaç dakika bekleyip sonra yola koyuldu. Chris akıllı bir çocuktur. Böyle bir havada ağaçların sık olduğu bir yere gitmemesi gerektiğini iyi bilirdi. Muhtemelen bir yerlere saklanmıştı ve yolda karşılaşma ihtimalleri yüksekti. Jane onun yağmurdan saklanmalarına olanak sağlayacak oyukların ve küçük mağaraların olduğu kayalık bölgeleri tercih edeceğini düşünerek kafasında bir rota belirledi.

Kıyı şeridi boyunca gözden geçirebileceği iki seçenekten biri olan Highway Kayalıkları'na varması çok sürmedi. Kayalık bölge geniş kumsalın bittiği yerde başlayan, dalgaların aşındırarak oluşturduğu, yaklaşık yirmi

metre yüksekliğinde bir falez sırasıydı. Yağmur tamamen kesildiği için Jane engebeli arazide daha rahat ilerleyebiliyordu. Fakat rüzgâr o kadar şiddetliydi ki bacaklarına dolanan etekleri yüzünden düşmemek için daha dikkatli ilerlemeye mecbur kaldı.

Şimdi gireceği yol tehlikeliydi. Ya kestirme patikadan geçecekti ya da akıllı insanların kullanacağı yolu tercih edip zaman kaybedecekti, ki annesine kısa sürede dönme sözü verdiği için bu seçeneği hemen eledi. Bir tarafı yukarıya doğru birkaç metre yükselen kaya duvar, diğer tarafı ise denizle arasında sadece birkaç kaya parçasının olduğu dar geçidi, sırtını güvenli duvara yaslayarak yavaş yavaş geçmeye başladı. Rüzgâr tehlikeli şiddetiyle esmeye devam ediyordu. Jane biraz ilerideki açıklığa varmasına az kaldığını görerek rahatlamaya çalıştı ama dizleri titriyordu.

"Ahtapot yuvaları yakında bir yerde olmalı," diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Fakat ne kendine söyledikleri ne de kabaran denizin ayaklarına kadar uzanmasına imkân olmadığını bilmek içini rahatlatmaya yetiyordu.

Kendine güvenini kaybetmeye yaklaştığını görünce Chris'e seslendi. Onun yakınlarda olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. İsmi her seslenişinden sonra nefesini tutup bir cevap gelip gelmediğini anlamak için sessizliğe gömülüyordu. Fakat duyabildiği tek ses, rüzgârın ürkütücü uğultusu ve kıyıdan öfkesini çıkaran denizin yankısıydı.

Hiçbir yanıt alamayacağından endişelenmeye başladı. Sırada hafif bir inilti duyar gibi oldu. İnilti gibi değil de, genizden gelen hırıltılıya benzer bir sesteki sanki... Belki yaralı bir hayvandı. Tanrı korusun, Chris'in başına bir şey gelmiş de olabilirdi. Bir adım öne gidip hafifçe aşağı eğildi ama bulunduğu noktadan denizi tam anlamıyla görmesi mümkün olmadı. Hemen altında kayalıklar kıyının diğer taraflarında olduğu gibi dik değil, birkaç metrelik basamaklar halinde denize kadar inecek şekilde eğimliydi.

Yani düşmesi halinde denize varmadan ölürdü ki bu iyi bir şey sayılırdı.

“En azından denize düştüğümde soğuğu hissetmem,” dedi korku ve soğuk yüzünden titreyerek. “Çünkü ölmüş olurum ve herkes bilir ki ölmüş fare soğuktan korkmaz.”

Derin, güven veren bir soluk alıp sesin geldiğini düşündüğü yeri görebilmek için dizlerinin üzerine eğildi. Zemin çoğunlukla kayalık olsa da yer yer kırılmaların olabildiğini bildiği için dikkat ediyordu. Dizleri ve elleri üzerinde bir miktar ilerleyip başını tehlikeli sınırdan aşağı sarkıtarak, “Chris!” diye bağırdı. Aynı inilti-hırıltı bu noktadan daha rahat duyulabiliyordu. Gözünün önünde kardeşinin kendi kanında debelendiği bir sahne belirince midesi bulanmaya başladı. Ya boğazı parçalandıysa ve çıkan hırıltının nedeni de buysa ne yapardı? Parmakları kayalıklara öyle sıkı geçmişti ki avucuna batan taşların bir yerlerini kestiğini hissedebiliyordu.

“Chris...” dedi ağlamakla inlemek arası bir sesle. “Orada mısın? Sana yardım edeceğim... Bekle beni. ”

Aşağıyı görse bile buradan bir şey yapabilmesine imkân yoktu. Jane delilik olduğunu bile bile üç metre kadar aşağısındaki pek de güven vermeyen düzlüğe inmek için arkasını döndü. Deli gibi ağlıyor ve en sağlam olduğunu tahmin ettiği kayayı canı pahasına sıkıyordu. Dikkatle tek ayağını aşağıya verdi ve bir çıkıntıya soktu. Sonra diğerini de onun yanına... Bu şekilde iki adım gidebilmişti fakat yolu hâlâ çok uzundu. Yeni ve güvenli bir oyuk bulmak için ayağının ucuyla pürüzlü yüzeyi yoklayıp duruyordu ama her yer öyle kaygandı ki bir süre mola vermesi gerekecekti.

“Geliyorum tatlım... En cesur ablan burada. Sakın korkma,” dedi kısa bir nefeslenmenin ardından. Tekrar ayağını aşağıya attı, ihtiyacı olan çıkıntıyı bulana kadar defalarca denedi. Hedefine ulaştığını düşünüyordu, buna gerçekten inanmıştı. Ancak hesap etmediği şey, ayaklarının güvenliği

için gösterdiği çabayı ellerini koyacak yeri seçerken de göstermesi gerektiği idi. Jane bağlı olduğu kayadan koparak elinde kalan taşı burnunun ucuna getirip şaşkın şaşkın ona baktı ve bir saniye sonra da aşağı düştü.

Alexander'ı dışarı çıkmaya zorlayan sorumluluklarıydı. Bu şiddetteki bir yağmurun gerisinde bir zayıat bırakıp bırakmadığını öğrenmek için adamlarına görev verdikten hemen sonra neler olup bittiğini bizzat görmek istediğine karar vererek dışarı çıkmıştı. Ancak planların beklemesi gerekebilirdi. Zira Hammondların evinin önündeki hareketliliğinin nedeni öğrenmek istiyordu.

Evin tek erkeği olduğunu tahmin ettiği ufaklık, Jane Hammond olmayan ablasının kollarında ağlıyordu. Anne Bayan Hammond ise ona yüksek sesle ve yanlış görmüyorsa ağlayarak bir şeyler söylüyordu. Bu durumda Alexander'ın belki de hiç karışmaması gereken bir aile meselesine dahil olmayı isteyip istemediğini düşünmesi gerekecekti. Durum şu ki, dramaları sadece tiyatro sahnesindeyken hoş karşılardı. Fakat sebebini anlamadığı bir içgüdü'nün onu Hammondların evine doğru çekmesine izin verdi.

Anlamsız gürültüler yaklaştıkça bir anlam kazanıyordu. Birinin kayıp olduğunu duyduğunda zihninde canlanan ilk görüntü kararmış hırçın denizin yüzeyinde bir yosun gibi salınan ateş rengi saçların hayaliydi. O an orada olmayan tek kişinin hayali...

Anne Hammond'm bütün erkekleri ürkütmeye yetecek hıçkırıkları onun görev bilincini ortaya çıkardı, Alexander bahçe kapısından geçerek, "Sorun nedir?" dedi. O âna kadarki tüm isteksizliğinden sıyrılmıştı.

Üç çift perişan bakan göz aynı anda ona döndü. Fakat

aralarından konuşabilecek durumdaki tek kişi sarı saçlı, en genç Hammond kadınıydı.

"Jane..." demeye çalıştı kız. Sonra boğazını temizleyip yeniden denedi. "Jane birkaç saattir kayıp... Kardeşimi bulmak için çıkmıştı. Chris döndü ama o hâlâ o yok..."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Ellen Hammond başını salladı. "Highway Kayalıkları'na gideceğini söylemişti ama orada değildi... Başına... bir şey gelmiş..." Boğazına tıkanan hıçkırıklar yüzünden devam edemedi. Etmesine de gerek yoktu zaten.

Alexander kadın eriyip gitmeden önce ondan alabileceği tüm bilgiyi almak istiyordu. Onu kendine getirmek için acımasız bir sertlikle, "Peşinden giden siz miydiniz?" diye sordu.

"Evet... ama yoktu... Seslendim. Her yere baktım."

Evet, dramalardan hoşlanmazdı. Uzun bir süre önce, gereksiz riskler almaktan kaçınarak kurduğu düzenden memnundu. Fakat kolay kolay değişmeyen bazı şeyler vardı. Hayatının hangi döneminde olursa olsun Alexander'ın görmezden gelemeyeceği şeylerden biri insan hayatıydı. Duygusal hengameden varamayacağı sonuca, yerinde ve izleri takip ederek ulaşması gerekiyorsa öyle yapmalıydı. Ağlamakta olan anne Hammond'a değil de daha soğukkanlı görünen kızına, "Birkaç adamı ablanızı bulması için görevlendireceğim," dedi. Ona kendisinin de aramaya katılacağını neden söylemediğini bilmiyordu.

"Endişelenmeyin."

Kız başını salladı. Yaprak gibi titriyordu ama yine de takdir edilesi bir kontrolü vardı.

"Teşekkür ederim, ekselansları."

Alexander dönüp hızla atı Shadow'un onu beklediği yere gitti. Yola koyulmadan önce dediği gibi iki adamına kızı aramaları için talimat verdi ama Jane Hammond'ın gittiği düşünülen kayalıkları kendisi kontrol edecekti.

Highway Kayalıkları'na daha önce de defalarca gelmişti. Kızın kardeşini aramak için neden burayı tercih ettiğini anlayabiliyordu. Fakat böyle bir havada buraya tek başına gelmemesi gerektiğini de bilmesi gerekirdi.

Alexander atını güvenli bir yere bırakıp etrafına bakındı. Gökyüzü hâlâ griydi ve yağmur hafif hafif atıştırmaya devam ediyordu. Rüzgârın artık seslerin üzerini örtmeyecek kadar hafif esmesi iyi olan diğer şeydi.

Yirmi metreyi bulan uçurumun kıyısı boyunca uzanan patikada ilerledi. Belirli bir yere kadar kontrol edilebilecek az sayıdaki noktayı iğne deliği sayılabilecek oyuklarına kadar kontrol etti, zaman zaman adını seslenerek ona ulaşmaya çalıştı ama Jane Hammond'dan bir iz yoktu. Şimdilik....

Alexander onun düşmüş olabileceği seçeneğini ısrarla gözardı ediyordu. Kararlılıkla, bir kaya duvar ve uçurum arasında kalarak dar bir boğaz oluşturan başka bir patikaya girdi.

Aklı başında hiç kimsenin adımını atmak istemeyeceği tehlikeli yolun sonundaki açıklığa varmak ve bir daire oluşturarak başladığı yere geri dönmek niyetindeydi.

Köpüklü dalgaların kayaları dövdükten sonra yeniden denizin karanlık kucağına çekilişini huzursuzluk içinde bir süre izledi ve vakit kaybettiğini fark ederek tekrar önüne baktı. Denizin yüzeyinde süzülen ateş rengi saçların hastalıklı hayaliyle uğraşmasının zamanı değildi.

Dalgaları bastıran gür sesiyle arka arkaya, "Bayan Hammond!" diye seslendi ve işe yaraması mümkünmüş gibi bir de, "Jane!" diye denedi.

Fakat gerçekten de işe yaradı.

Alexander o hafif iniltiyi duyduğunda önce bunun rüzgârın bir oyunu olduğunu düşündü. Yardım çığlığı olduğu şüphe götürmeyecek haykırışı duyana dek, sesin gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu anlayabilmiş değildi.

O anda tehklikeyi düşünmeden koştu ve sesin geldiğini tahmin ettiği yere ulaşmak için yere çömeldi.

Jane Hammond üç metre kadar aşağıda, sırtı bir kaya parçasına dayalı, yarı oturur bir pozisyonda kıpırdamadan duruyordu. Öyle hareketsizdi ki Alexander ciddi bir yaralanması olabileceğini düşünerek bundan emin olmak istedi.

“Hareket edebiliyor musunuz Bayan Hammond?”

Cevabın gelmesi biraz zaman aldı. “Bi-bilmiyorum... Emin değilim.” Sesi soğuktan ve korkudan titriyordu. Hafifçe doğrulmayı başarinca kalkmaya yeltendi ama Alexander onu engelledi. “Hayır kalkmayın. Ben yanınıza geliyorum.”

Kız, Alexander’a doğru ümitle çevirdiği yüzünü ekşitişle aceleyle başını salladı.

Aşağı inmek için güvenli sayılabilecek tek bir yol vardı. Alexander o noktadan dikkatle inerken geri dönüş yolunda ikisini birden taşıyacağını umduğu oyuk, delik ve çıkıntıların sağlamlığından emin oluyordu.

Ayağını yere basar basmaz kızın yanına oturup yüzünü avuçları içine aldı ve gözlerini kontrol etti. Bilincinin açık olduğu kesindi fakat yaşadığı dehşet olağan tepkilerinin önüne geçiyordu. Alexander gözlerinin kesiştiğinden emin olmak için iyice eğildi.

“Bana bakın, Bayan Hammond.”

Kız yaşlı gözlerini kaçırmak isteyince Alexander yüzünü daha sıkı tutarak, “Bana bak, Jane!” dedi.

Şimdi göz gözeydiler.

“İyi misin?”

“Chris... Chris yok.”

“Kardeşin iyi. Şu anda evde ve seni bekliyor.”

Jane Hammond’ın koca gözleri biraz daha büyüdü ve bir damla yaş çamurlu yanağında temiz bir iz bırakarak çenesine kadar süzüldü. “Doğru mu bu?”

Alexander başını salladı. "Şimdi... Canının yanıp yanmadığını söyle bana. Seni hareket ettirmeden önce kırık bir yerinin olup olmadığını anlamam gerekiyor."

Jane Hammond yüzünü buruşturdu. "Bacak ve kollarımı... Hareket ettirebiliyorum. Sırtım... Biraz ağrıyor ama önemli bir şey değil... Geriye düşünce bir yere vurmuş... vurmuş olmalıyım ama... sanırım... ben korktum... korktum sadece..."

"Tamam, sorun değil. Kim olsa korkardı. Gözlerini benden kaçırma, Jane. İyi olduğundan emin olmak için gözlerimiz temas etmek zorunda."

Cesur görünme çabası her nasılsa kırılganlığını ortaya çıkarıyordu. Zavalılık donmuş olmalıydı. İçi, Alexander'ın bileklerini tutan elleri, yanakları... Fakat zümrüt yeşili gözleri sıcaktı. Ve o gözlerdeki güven ve masumiyetin içine işlediği her saniye, Alexander insanların kendisine koşulsuzca güvendiği günlerin neden sona erdiğini hatırlayamadı bile.

Ona gülümsedi...

Fakat gülüşü bir bendin kapaklarının açılması gibi ani ve sarsıcı bir ağlama krizinin nedeni oldu. Jane Hammond hem hıçkırarak ağlıyor hem de sayıklamaktan farkı olmayan şeyler söylüyordu.

"Düştüm... Dikkat ediyordum ama sonra o taş kırıldı ve kendimi yerde buldum. Chris'in öldüğünü sandım, boğazının parçalandığını düşündüm. Ona yardım edecektim ama nasılsa muhtaç duruma düşen ben oldum. Aptallığım yüzünden tabii... Sonra o sesin martı yuvasından geldiğini anladım... Martı yavruları annelerini çağırıyordu ama ben sandım ki... kardeşimin başının dertte olduğunu düşündüm."

"Kardeşin iyi. Onu az önce annen ve kardeşinin yanında gördüm."

Jane Hammond elini Alexander'ın yanağına koydu ve hafifçe okşadı. "Yalan söylemiyorsunuz, değil mi?"

İşte bunu beklemiyordu.

Her şey iyice tuhaflaşmaya başlamadan önce Alexander kızın elini yanağından çekip kucağına bıraktı. "Doğru söylüyorum. Kendi gözlerinle görmek istiyorsan ne diyorsam onu yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Burada çürüyeceğimi düşünmüştüm."

"Buna izin vermezdim."

"Kimse fark etmeyecekti. Mezarım bile olmayacaktı. Kutsanmayan ruhlara ızdırap vermek iblislerin en sevdiği şey değil midir? Öyledir tabii..."

Alexander kaşlarını kaldırdı. "Saçları sizinki gibi olan biri için fazla dramatik bir düşünce şekli."

Onu güldüreceğini düşünmüştü ama çok tuhaf, hatta dramatik bir şey oldu. Jane Hammond ona sarılarak ağlamaya devam etti.

Aman Tanrım!

"Bayan Hammond... Artık iyisiniz, lütfen."

"Biliyorum, beni kurtardınız ama..."

Kız ona iyice yapışıp yüzünü boyun çukuruna gömünce Alexander irkildi. Acaba ne yaptığını biliyor muydu? Ya da üzerine atladığı adamın gerçekte kim olduğunu... Geçmişte neler yaptığını... Onun gibi adı çıkmış birinden şövalye olmayacağını anlaması için şömine karşısında ısınıp iyice kendine gelmesi gerekiyordu belki de. Fakat bir yanı, bu tuhaf durumu rahatsız edici olduğu kadar ilgi çekici buluyordu. Teselli ya da şevkat bekleyen, güven bulmaya çalışan bir kadını kolları arasına almalı yıllar olmuştu ve bunun iyileştirici yanlarını keşfedene kadar eksikliğini hissetmemişti bile.

Belki sadece bir saniyeliğine Alexander, onu ömrünün sonuna kadar koruyabilmeyi ve buna hakkı olduğunu hayal etti. Fakat gerçek dünyanın böyle fantezileri hoş karşıladığı görülmuş değildi.

Uzunca bir süre ne yapacağını bilmeden, sessizce onun içindeki korkuyu, deliliği akıttığını bekledi. Boynuna dolanan kararlı kolların aksine nereye koyacağını bilemediği ellerinden biriyle kızın sırtına sakinleştirici fakat acemi vuruşlarla dokundu, onu pırpıpladı. Tuhaf bulduğu bu yakınlığın bir an önce sona ermesini istiyordu fakat kursosuz işleyen bir tarafı hoş kokulu sıcaklığın etkilerinden şikâyetçi değildi.

Bir kez daha irkildi ve Jane Hammond'ın aksi yöndeki ısrarına rağmen onu kendinden uzaklaştırdı.

“İyi olduğunuzdan eminseniz harekete geçeceğiz. Hava kararmak üzere ve yağmur yeniden hızlanacak.”

Yağmur ve yaşlar yüzünden ıslanan yüzünü elinin tersiyle silmeye çalıştığı sırada Alexander, onun yaralarını fark etti. Kırılan tırnaklarının içleri kanla dolmuştu ve avuçlarında sayısız kesik vardı. Çoğunun yüzeysel yaralar olduğundan şüphesi yoktu ancak tırnaklarının içine girmiş olabilecek kum ve taşların çıkarılmaması halinde onun kadar küçük birinin canını ne denli yakabileceğini tahmin ediyordu.

Fazla düşünmedi ve kızın ellerinden birini yağmura tutup yaralarını yavaşça temizlemeye verdi kendini. Başparmağı yumuşak bir fırça gibi dairesel hareketlerle ve kusursuz bir görev bilinciyle yaralı avucunun içinde geziniyordu. İspanya'daki yıkım, ona insanların en zalim ve en aciz yüzlerini göstermişti. Kopmak üzere olan bir uzvu yerinde tutmaya çalışırken insan bunu ve çok daha fazlasını aklına getiriyordu. Ancak ne o zaman ne de hayatının herhangi bir döneminde kendini şu anda olduğu gibi hassas davranmaya mecbur hissetmemişti. Üstelik içi ancak birkaç kum tanesine yer olabilecek kadar yüzeysel kesiklerle uğraşırken...

Alexander bir eli temizleyip diğerine geçerken kendi kendine gülümsedi. Alışageldiği o huzursuzluktan fazlasıyla uzaktı.

En derin kesik, kızın küçük avucunun tam ortasından geçiyordu. Kayaların arasında biriken temiz suyu parmaklarıyla taşıyıp yaranın üzerine damlatınca Jane Hammond irkilerek nefesini içine çekti.

“Canın mı yandı?” Komik bir soruydu ama bilmek istiyordu.

Kız gözlerinin içine bakarak başını iki yana salladı. İfadesi temkinli sayılırdı ancak masum gözlerinden varlığı tartışılmaz bir sıcaklık akıyordu. Şeffaf teni, içine bir miktar çilek ve karamel karıştırılmış kar rengindeydi. Ve o kadar yakındılar ki Alexander yüzündeki her bir çilin şeklini ezberleyebilirdi. Küçük burnunun üzerindeki serpinti en yoğun olanıydı... Tam on dokuz tane...

Alexander sıkı sıkı sarındığı şalına rağmen onun göğsünün yükseldiğini ve nefesi içinde donmuş gibi öyle kalarak çelişkili duygularla yüzüne bakakaldığını fark etti. Aslında onun avuç içini usul usul okşadığını fark ettiği âna rastlıyordu bu... Durması gerektiğini bilerek durdu, yine de onu bırakmadı.

İstemiyordu çünkü...

Jane Hammond’ın tekrar nefes almaya başlaması Alexander’ın dikkatini aralarındaki havanın buhara dönüşmeye başladığı noktaya, yani kızın etli dudaklarına çekti. Güzel dudaklar sanki uyarıyı almış gibi biraz daha aralandı ve dumanın tek başına sebep olamayacağı bir yoğunluk meydana gelmesine neden oldu. Alexander parmaklarının tersiyle o pürüzsüz yanağı okşasa teninin alev gibi yandığını hissedeceğinden emindi. Küçük bir kıvılcım gibi... ve onu daha fazla ısıtabilirdi. Bir öpüşmeden bile daha azına bakardı her şey...

Havayı dişlerini sızlatan bir hızla içine çekti. Arzulanmaya alışkın biri olarak onu anladığını, içini görebildiğini fark etti Alexander. Bir dokunuşmuşcasına hissedebildiği arzunun kusursuz izlerini takip etmesi yeterliydi. Fakat onun

kendi hislerinin ne kadarından haberi olduğundan emin değildi. Belki de hiç... Belki de hiçbir zaman tehlikeye ne kadar yaklaştığını anlayamayacaktı. Güzel, küçük kıvılcım bilmiyordu ki bu dünyada ateşten de sıcak şeyler vardı...

Hayatında bir erkek olduğuna göre görüldüğü kadar el değmemiş değildi belki de... *Saçmalık*, dedi içinden. Kız, dünyanın merkezinden fışkıran sular kadar saftı. İşte bu yüzden ondan uzak durmalıydı.

Alexander ona tehlikeyi sezme fırsatı vermeden önce ayağa kalktı. "Gitmemiz gerekiyor. Yardım edeyim de kalkın."

Kabalığının küçük kıvılcımının üzerindeki etkisi moral bozucu olduğu kadar motive ediciydi. Jane Hammond, Alexander'ın yardım teklifine başını sallayarak yanıt verdi ve kollarını uzattı. Eğer yüzünde yakınlıkları sona erdiği için üzüldüğüne dair bir işaret görmeyi bekliyorsa Alexander hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Sorumluluğunu hatırlayıp arkasına geçti ve onu koltuk altlarından destekleyerek yavaşça kaldırdı. "Ağrıyan bir yeriniz var mı?"

"Hayır... Önemli bir şey yok. Yürüyeblirim."

Elbette yürüyeblirdi. Alexander'ın onu bırakmak konusundaki isteksizliği sorunun olan. Silkelendi ve yürümesi için kızı serbest bıraktı. Söylediği gibi iyi durumdaydı ama yukarı çıkarken Alexander'ın yardımına ihtiyaç duyacağı kesindi. Lanet olsun!

"Sizin indiğiniz yolu fark edemeyecek kadar gözüm kararmıştı. Yoksa aptal değilim."

Alexander ona boş boş baktı. Yine düşüncelerini yönlendirmeye çalıştığını fark edince gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Birinin ona bu tür kendini ispat etme denemelerinin çoğu zaman işe yaramayacağını söylemesi gerekiyordu. İnsan ne görüyorsa ona inanmaya meyilliydi. Alexander ona kendini iyi hissettirecek bir

yanıt vermeyi düşünmedi bile. Öne geçerek yukarı çıkacakları eğimli duvarın önünde durdu ve ayağıyla sağlam görünen bir kayayı yokladıktan sonra kıza baktı.

“Bir konuda anlaşmamız gerekiyor, Bayan Hammond. Ne söylersem söyleyeyim itiraz etmeyeceksiniz.”

Jane Hammond biraz düşündükten sonra isteksizce başını salladı. İtaat etmeyi hakaret kabul eden idealist tarafı yeni parlatılmış bir zırh gibi ışıldıyordu. Birine boyun eğdirmenin ne kadar kolay olduğunu bilse şüphesiz dehşete düşerdi. Alexander neredeyse gülecekken kendine hâkim oldu.

Kız, Alexander’ın yanına gelmek üzere iki adım attıktan sonra duraksadı. “Ne yapmam gerekiyor? Beklemeli miyim?”

Alexander başını sağ omzuna doğru eğip onu dikkatle inceledi. Korkuyordu... Aşağıdaki kaynayan denizden ve kılıç keskinliğindeki kayalardan mı, yoksa önsezilerinin kulağına fısıldadığı, ancak nedenini anlamadığı diğer teh-ditten mi?

Eğer kedi fare oyunun doğaya karşı durmaya çalışan güçsüz tarafı olmasalardı, Alexander onu küçük bir oyunun içine sokabilirdi. Fakat onu ölümcül bir hastalığa yakalanmadan annesine teslim etme önceliği devam ediyordu.

“Yanıma gelin,” dedi tatsız bir sesle.

O da itaat etti.

İşte böyle...

Bir süre, sanki birbirlerinin dengiymiş gibi bakiştılar. Ne saçma bir düşünce! Masumiyeti gözeneklerinden raiya gibi sızan küçük kız ve ahlaksızlığın ufkunda gezinen sözde soylu... Arkasından çok şey gelebilecek ağır bir andı. Alexander boyun eğdirmekle ilgili düşüncelerini onunla paylaşabilir ve neler olacağını izleyebilirdi. Elbette bunu yapmayacaktı. Tüm *iyi niyetiyle*, sebebinin uzun süren cinsel perhizi olduğunu tahmin ediyordu fakat bu

küçük kızın duygularını neden böyle ayaklandırdığı sorusu bariz bir bilinmezlikle düşüncelerinde asılı duruyordu.

Tiz bir ısıklık gibi öten soğuk hava aralarından geçti. Yağmurun cam parçaları gibi yüzlerine çarpmasına neden olan rüzgâr, kızın ateş rengi saçlarını savurdu ve nihayet Alexander kendine geldi.

“Yukarı çıkabilmenin en güvenli yolu bana arkadan sarılmanız. Kollarınızı boynuma dolayın ve fazla hareket etmeyin.”

“Boyunuz çok uzun, bu hiç kolay olmayacak.”

Alexander etrafına bakındı ve “Şu kayanın üzerine çıkarsanız sorun kalmaz,” dedi.

“Tamam, haklısınız... Martılara dikkat edin. Tükürüklerinin bir yerinize sürünmesini istemezsiniz.” Uzun uzun öğürdü. “Tıpkı kır sıçanı ölüsü gibi kokuyor. Şanslıydım ki sadece etek ucuma isabet ettirebildiler. Kötü kokulu şeylerden çok tiksiniyorum. Hele ki ölü hayvanlardan beni Tanrı korusun. Neyse ki şunların hiçbirisi ölmemiş... Ölmemişler, değil mi? Üzerilerine düşüp birini ezmişsem deliririm. Bir keresinde ölü bir fındık faresine basmıştım. Ya da üzerine bastığım için ölmüştü. Berbat bir histi. O kadar uzun süre kusmuştum ki annem sonunda midemi de çıkaracağımı sanmıştı.”

Aman Tanrım! Bu kızın çenesinin ayarı ya da düşüncelerinin bir çizgisi yoktu. Alexander sabırsızca bir kaya dibine inşa edilmiş doğal yuvadaki koca kafalı ve öfkeli üç yavruya baktı. Ona yavruların tükürmediğini, savunma amacıyla kötü kokulu kusmuklarını püskürttüğünü ve kusmuğu yüzüne isabet ettirmeleri halinde bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleseydi muhakkak sinir krizi geçirirdi. Fakat tek kelime etmedi.

Dikkatini tırmanmayı düşündüğü yükseltiye vererek kızın aklından ne geçirdiğini anlama fırsatını elinin tersiyle itti. Birkaç saniye sonra çekingen kollar boynu-

na dolanmıştı ama en güvenli pozisyonu sağlayabilmek için biraz daha yakın olmaları gerekiyordu. Çok geçmeden Jane Hammond da durumu fark etti ve vücudunu Alexander'ın gergin sırtına yasladı.

Ah, lanet olsun! Sıcak bir kayanın üzerine dökülen soğuk su gibi cızırdadı aralarında bir şeyler. Jane Hammond keskin bir nefes aldı ve hemen ardından nefesi içinde donmuş gibi bütünüyle hareketsizleşti. Bir ya da iki saniye sonra asılmak niyetiyle boynuna sarılan kollar gevşeyerek sadece parmak uçlarıyla omuzlarına dokunduğu güvensiz bir duruş almalarına neden oldu. Az önce bıçak gibi içine çektiği nefesi, düzensiz bir hızla Alexander'ın kulağını okşuyordu. Ve yine birçok açıdan gergin bir andı... ve cinsel farkındalıklarla yüklüydü.

Alexander boğazını temizledi ve kabaca, "Bayan Hammond," dedi.

"Ah, özür dilerim. Kollarımı boynunuza dolamam gerekiyordu. Neyim var bilmiyorum?"

Ben biliyorum demek istedi Alexander... Sadece güldü.

Ve yine oradaydı. Hayatta kalma içgüdüleriyle vücutları yeniden birleştiğinde ilk seferki şokun yerini daha bilinçli, tahmin edilebilir ama bir öncekinden aşağı kalmayan bir etki aldı. Fakat Alexander durup daha başka neler olabileceğini görmekle ilgilenmiyordu.

Kendini kolaylıkla yukarı çekip hızlıca durumlarını değerlendirdi. Çıkış temiz ve güvenli, kız ise bir çocuk kadar hafifti. Fakat sırtına yapışıp düzleşen göğüslerin sahibi ancak bir kadın olabilirdi. Yağmurda ıslanmış yaseminler gibi kokan bir kadın...

Alexander kontrollü bir nefes aldı ve yukarı çıkana kadar bütün dikkatini işine verdi. Yağmur şiddetini artırdığından soluklanmak için dahi bekleme lüksleri yoktu. Ancak tek sıra halinde ilerlemelerine fırsat veren yolu, kız önde olacak şekilde dikkatle geçtiler. Güvenli sayılan

açıklığa varmaları bir dakikadan az sürmüştü. Ve çok geçmeden de atı Shadow'u bağladığı yere geldiler. At, Alexander'ı görünce kişneyerek onu selamladı ve burnuyla omzunu dürttü.

"Biraz geciktim güzel kızım. Ama sana tanıdığın birini getirdim."

"Onun bir kız olduğunu bilmiyordum. O kadar büyük ki..."

Kız mı? Alexander ona omzunun gerisinden şöyle bir baktı. "O çok güçlü bir kısırak."

Bu bilgi Jane Hammond'ı pek etkilemedi.

"Daha önce söyleme fırsatım olmamıştı. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Beni tanıyor mu sahiden? Gurur duydum."

Shadow'un, sahibinin dikkatini çeken herkes hakkında bir düşüncesi vardı. Genellikle olumsuz düşünceler...

O ana kadar geçen süre boyunca gösterdiği tereddütten eser kalmayan kız öne geçerek soğuktan titreyen bembeyaz parmaklarını Shadow'un sağrısında gezdirmeye başladı. Alexander bu teklifsiz temasın atını huzursuz edeceğinden emindi ve düşündüğü gibi olduğunu görmesi çok sürmedi. Kasları seğiren Shadow, ayaklarını sinirle yere vurup başını ileri geri salladı ve tehdidi anlaması için Jane Hammond'a doğru buharlar saçan bir nefes verdi. Ancak kızın yavru köpek kadar bile sağduyusu yoktu. Sevgiyle uzandığını düşündüğü burnu okşamak üzereyken Alexander onu son anda engelledi ve parmakları yerine havayı ısır-mak zorunda kalan Shadow'un gazabından korudu.

"Atımdan uzak dur!"

Jane Hammond irkilerek geri sıçradı. "Özür dilerim... Sadece dokunmak istemiştim."

"İyi bir fikir değil."

"İyi de dokunmadan ona nasıl binebilirim ki? Belki de

bundan sonrasını kendim halletsem iyi olur... Size yeterince yük oldum."

Alexander sabırsız bir soluk aldı. "Haklısınız, yeterince. Şimdi... gök yarılmadan önce bu uğursuz yerden gitmeyi teklif ediyorum."

Ani gök gürültüsü Jane Hammond'ı sıçrattı. O âna kadar düşündüğü her neyse birden fikir değiştirmiş gibi görünüyordu. "Sanırım *ne dediysem onu yapacaktın*, demek üzeresiniz. Haklısınız, bu havada yürümek pek akıllıca olmaz. Ki ben akli başında biri sayılırım."

"Güzel."

Alexander ata bindi, hazır olup olmadığına bakmadan kızı ilk seferkinde yaptığı gibi yanına çekti. Bu kez nazik talimatlar ve ricalar olmadan idare etmeleri gerekecekti.

"Nasıl tutunacağını biliyorsun, değil mi?" dedi sabırsızca.

"Evet... Hatırlıyorum." Fakat hâlâ önüne bakıyordu.

"O halde yap!"

"Bağırmak zorunda değilsiniz. Her koşulda anlama kabiliyetim var."

Alexander onun başını arkaya uzatarak konuşmasından ve harekete geçmemesinden hiç hoşnut değildi.

"Bana dönün ve kollarınızı belime dolayın," diye kibarca uyardı. Son uyarısını yaptığını anlaması önemliydi.

"Böyle mi?"

İsteksizce kendinden istenileni yapmaya çalıştı. Başarısız iki denemenin ardından Alexander onu kendine çekti ve gözlerini gözlerine dikerek fısıldadı. "Aşağıda bana nasıl sarıldığını hatırlıyor musun? Senden daha fazlasını istemiyorum."

Kız gözlerini kaçırdı. Yere bakışında öyle güçlü bir kararlılık vardı ki Alexander neredeyse onun eve kadar koşacağını düşünmeye başlayacaktı. Sonunda Jane Hammond gözlerini kaldırarak, "Korkmuştum," dedi. "Hakkımda yanlış bir düşünceye kapılmayın ekselansları."

"Şu anda hakkınızdaki düşüncelerimden çok daha önemli bir sorunumuz var. Soğuk düşündüğünüzden daha sinsi bir düşmandır. Hayatıma biçtiğiniz sonlardan birini tecrübe etmeden önce ısınmanızı sağlamalıyız."

Güzel yüzüne tapılası bir sevimlilik katan bir panikle, ancak aklını kaçırmış birinden beklenebilecek sözleri nefes almadan sıraladı.

"Ölebirim, doğru söylüyorsunuz... Bilmem tanır mısınız, Bayan Foster böyle bir yağmur yüzünden hastalanıp ölmüştü. Tabii hastalığı kaldıramamasının nedenlerinden biri de seksen iki yaşında olmasıydı. Bir an önce gidip ısınmakta fayda var. Eve gider gitmez anneme içine bir sürü baharat ve ot eklediği o tuhaf çaydan hazırlamasını söyleyeceğim. Hatta size de ikram etmek isterim. Eğer benim yüzümden hastalanırsanız çok üzülürüm. Biliyor musunuz..."

Alexander gerisini dinlemedi ve Shadow'u dürterek harekete geçmesini sağladı. Soğukkanlılığını kaybederse gereksiz gevezelik en küçük sorunlarından biri halini alırdı. Atın aniden hızlanmasıyla çığlık atan Jane Hammond, Alexander'a sıkıca sarılıp dua etmeye başladı. Sorgulamıyordu, itiraz etmiyordu ve güvenmiyorsa bile hissettirmiyordu.

Hayalini kurduğu sessizlik, Alexander'ın tüm dikkatini yola ve diğer koşullara vermesini kolaylaştırdı. Kızı güvende tutabildiği sürece kendi başına ne geldiğinin bir önemi olmadığı için yüzüne çarpan soğuk ve kamçı gibi yağmur tanelerini görmezden gelmekte zorlanmadı. Fakat dörtmala giden bir atın üzerinde güvenlik kolayca değişkenlik gösterebilirdi. Alexander onun titrediğini fark edince atı tek eliyle kullanmak pahasına düşünmeden beline sarıldı ve kemiklerini kırarcasına onu kendine yapıştırdı.

"Bir kez daha güven bana."

Alexander'ın kalbine kadar işleyen bir inanç ve teslimiyetle, "Başka kime güvenebilirim ki?" dedi kız.

Alexander onun aptallığına gülmek istiyordu fakat göğsünde, gençlik günlerinden kalma bir muvaffak olma hissi çoğalıyor; kendini İspanya'da kurtardığı bir bölük askerin inancı büyüklüğünde bir minnetle kuşanmış gibi hissediyordu. Bu durumda belki de aptal olan kendisiydi.

Tek kelime etmeden, dikkatten başka hiçbir hisse yer bırakmayan asker disipliniyle atını mülkünün güvenli topraklarına sürdü. Hammondların evi görüş alanlarına girmek üzereydi. Alexander, her ihtimale karşın onu kucağından indirmeden eve taşımanın planlarını yapmaya başlamıştı. Fakat kız hafifçe uzaklaşıp arkasına bakarak, "Geldik mi?" diyerek kendinde olduğunu Alexander'a hatırlattı. Bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Hemen sonra iyice doğrulup sırtını gerdi. Az önce göğüsleri arasında sıkışıp kalan ellerini şimdi Alexander'ı kendinden uzaklaştırmak için göğsünde duruyordu.

"Siz de gelecek misiniz?"

Başka koşullarda olsalardı belki... Alexander başını iki yana salladı. "Bu uygun olmaz."

Bu sefer hayal kırıklığını saklaması mümkün olmadı. Başını önüne eğip ıslak şalını çenesine kadar çekti. "Düşüncesizlik ettim, ekselansları."

"Bugünlük hoş karşılanabilir. Sıradışı bir gündü."

Jane Hammond kızgınlıkla ona baktı. Mütevazı bir adam olduğunun düşünülmesi için kimseye fırsat verdiğini hatırlamıyordu. Şu anki durum da istisna sayılmazdı.

Arkalarındaki dikkatlerinden kaçmayacak hareketlenme o tarafa bakmalarına neden oldu. Bayan Hammond diğer iki çocuğuyla birlikte bahçe boyunca koşarak yanlarına gelmeye çalışıyordu.

Jane Hammond tek söz etmeden atın üzerinden aşağı kaydı ve kararlı ayakta kalma çabaları sayesinde sağsalim yere basmayı başardı.

“Dikkat edin, Bayan Hammond. Sağsalım evinize girene kadar sorumluluğunuz hâlâ bende.”

Kız duraksadı ve omzunun gerisinden Alexander’a baktı. “Teşekkür ederim... Her şey için...”

Böylesine bir minneti ifade etmek için daha kuru bir ifade kullanılmazdı şüphesiz. Alexander gülümseyip onu başıyla selamladı ve teşekkür çığlıkları etrafını sarmaya başlamadan önce Shadow’u evine doğru çevirdi.

Büyük ihtimalle sıcak bir banyo onu bekliyordu... Sıcak, yalnız ve sıkıcı... Fakat gevşemek için daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bölüm 8

Sahip olduğu son cesaretle, "Nereye götürüyorsun beni?" dedi.

Gecenin karanlığında dalgalanan saçları yüzünü gizliyordu ama Catriona onun güldüğünü biliyordu. Sonunda, "İnimi görmek ister misin?" dedi.

"Evet, seni evinde öldürmek büyük sükse olur, iblis."

"Seni evimde öldürmek büyük bir kayıp olur, avcı."

"Ne yapacaksın peki?"

İblis pike yapıp acımasız bir hızla alçaldı ve sonra çatıların üzerinde uçmaya devam etti. Korkudan titreyen Catriona ise tırnaklarını onun çıplak kollarına geçirmişti.

"Cesur ve aptal... Bugün iyilik melekleri senden yanaydı... Fakat bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin... Hadi şimdi uç, avcı."

Catriona birden belini saran kolların gevşediğini, hemen sonra boşluğun yarım kalan işini tamamlamak için onu aşağı çektiğini hissetti. Fakat ölümün bugün onunla işinin olmadığını kanıtı olarak son derece güvenli bir çatıya iniş yaptı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

“J
ane...”

Jane son kelimesini yazdıktan sonra tüy kalemini mürekkep şişesine dikkatle bıraktı ve Mary’yi görebilmek için sandalyesinde yarım tur döndü. “Efendim meleğim?”

“Sence düşes neden gelmiştir? O kadın kocasından da uğursuz. İy  bir sebep için döndüğünü düşünemiyorum nedense.”

Jane de aynı fikirdeydi. Fakat omzunu silkerek, “Mirasla ilgili bir mesele olabilir,” dedi. “ ok kalmadan gider.”

“Miras mı? Dul kalan bir düşesin üstüne kalan unvan dışında bir Şey aldığı nerede görülmüş? Bence başka bir Şey var. Bu mevsimde hem de yeğeni Leydi Helen ile birlikte buraya gelmesi için iyi bir gerekçesi olmalı. Şu anda ona koca arıyor olmaları gerekirdi.”

“Koca bulmak için daha iyi bir mevsimi bekliyor olabilirler. Bence bizimle ilgili olmadığı sürece burada bulunmalarının hiçbir önemi yok. Bırakalım da majesteleri düşünsün.” Jane hayatını kurtarmış bile olsa onun için hoş temennilerini ziyan etmek istemiyordu.

“Merak ediyorum da... kocasının skandal  l m  Londra’da nasıl karŐılandı? Acıma? K   mseme?”

Mary’nin sıradışı halleri Jane’in kafasını karıŐtırdı. Normalde kafası karışan hep Jane olurdu gerçi. “Nasıl olduğunu benden daha iyi bilmen gerekir. Cemiyet senin ilgi alanın. Neden bu kadar çok soruyorsun, Mary?”

Mary kitabının ciltli kapağına iki parmağıyla birden vurmaya başladı. "Bilmem... Düşes beni ürkütüyor. Her zaman böyleydi. Seni kurtardığından beri ekselanslarına karşı eskisi kadar kötü hisler beslemediğim düşünülüyordu... Sanırım onun için üzülüyorum."

Jane güldü. "Saçmalıyorsun. Tam da düşündüğüm gibi parasal bir konu için geldiğine eminim. O kadının hazineyi kuruttuğu söyleniyor. Gerçekçi olmak senin işin, Mary. Onunla karşılaşmamız için hiçbir sebep yok."

"Görmesek iyi olur. Hatırlarsan bizi göndermek istiyordu. Eminim fikirleri de vücudu gibi kemiksidir."

"Bizi, bir his besleyecek kadar umursadığını sanmıyorum. Hem öyle bile olsa..." Duraksadı ve şüpheyi Mary'yi inceledi. "Burada ömrünün sonuna kadar kalmak mı istiyorsun, Mary? Annem er ya da geç gitmemiz gerektiğini söyleyecek. Bir yazı daha burada geçirmeyeceğiz."

"Biliyorum... Sadece o ikisinin burada olmasından memnun değilim. Dün Leydi Helen'ı görmek hiç hoşuma gitmedi. O kız, dışı şekerle sıvanmış yılan gibi..."

Jane de aynı fikirdeydi. Bir önceki dükün kısa iktidarı boyunca Leydi Helen, Abertillery mülküne sadece bir kez gelmiş ve Jane onu gördüğü tek seferde olumsuz bazı fikirler edinmişti. Neyse ki olan biteni, hakkında kafa patlatmaya değer kadar önemli bulmuyordu. Elini geliştirmek için sallayıp, "Umursama," dedi. "O evdeki hiç kimse bizi umursamıyor."

"Ama o seni kurtardı."

Jane pofladı. "Beni ölümden kurtarmış gibi konuşmasan sevinirim. Sadece hastalanmamı engelledi."

Bu sefer şüphelenme sırası Mary'deydi. "Neden bu konu her açıldığında öfkeleniyorsun? Kendi kendini kurtaramadın diye majestelerine öfkeliysen Christopher'dan sana nasihat vermesini isteyeceğim. Bazen hanginizin çocuk olduğunu unutuyorum."

Jane dilini ısırarak zorunda kalacağını bile bile, "Olan bitenin çocuklukla bir ilgisi yok," dedi. "Hatta tam tersi..."

"Bu dediğinden ne anlam çıkarmalıyım bilemedim. Eğer çocukluk değilse sebebi ne, Jane?"

"Bilmiyorum. Her şeyi bilemem, değil mi?"

"Sen zaten çoğu şeyi bilmiyorsun. Söylesene... Ne saklıyorsun benden?"

Jane bağırıp çağırır ve konuyu pekâlâ öfkeyle geçiştirebilirdi. Fakat iki gündür içini kemiren şüpheler ve olan biteni anlamaya çalışmakla geçirilen saatler yüzünden duygusal bir yorgunluk içindeydi. Üst üste derin nefesler aldı ve yaraları iyileşmemiş tırnaklarını gereksiz bir dikkatle inceleyen, "Ne olduğunu anlamadım, Mary," dedi. "Anlasam söylemez miyim? Beni bilirsin... ketumluğuyla tanınan biri değilim. Fakat öğrendiğimde seninle konuşacağım."

"Sana dokunmaya mı kalktı?"

Jane panikle kapıya baktı ve sonra kalkıp Mary'nin yanına oturdu. "Saçmalama! O diğerleri gibi değil... Tam olarak nasıl biri olduğunu çözemedim ama onda diğerlerinde hissettiğim kötülüğü sezemedim. Karanlık yönü çok kuvvetli... ancak karanlığının içinde şeytanlar gezmiyor. Diğerlerinin şeytanları kendilerini gizlemezdi. Aksine gözleriyle aynı renkteki gökyüzünde uçuşup dururlardı. Fakat onun içini göremiyorum. Sezgilerim beni uyarıyor ama sebebini çözemiyorum. Bazen sadece geri dur diyor... Öyle yapmak istiyorum ama o gün... bunu neredeyse başaramayacaktım."

"Sana bir şey mi yaptı?" dedi Mary tekrar.

"Hayır, Mary. Yapmadı ama... yaparsa ne olur, diye düşünmüş olabilirim. Belki biraz merak..."

Jane ne söylediğini fark edince iki elini birden ağzına bastırdı. Mary ise kafasının normal şekilde çalıştığı son saniyenin içinde donup kalan o yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

“Bu söylediğimi unut, Mary. Sıkıştırıldığım zaman saçmalıyorum... Öyle bir şey olmadı, hiçbir şey olmadı.”

“Ne demek merak ettim? Sana dokunmasını mı arzu ettin yani? Jane bu çok mantıksız. Uygunsuz... Sana zarar verebilirdi.”

“Hayır, hayır... Öyle değil. Bana zarar vermeye çalışsaydı onu engellerdim, yapabileceğimi biliyorsun. Aksine beni korudu ve yaralarım ile ilgilendi.”

Mary şiddetle başını iki yana salladı. “Seni etkilemiş. Ya senin onu sezebildiğin gibi o da senin merakını hissetmiş olsaydı? Tanrı korusun, onun dilden dile dolaşan ve yanına kalan yeni skandalı olabilirdin.”

Jane’in aniden tepesi attı. “Ne saçmalıyorsun sen! Ben çocuk ya da kör bir âşık değilim, Mary. O kız gibi değilim... Bana zarar vermeyecekti, beni koruyordu çünkü... Seni temin ederim, Mary... Hiç kimse canı pahasına koruduğu birine zarar veremez.”

“Peki ya Phillip?”

“Ne olmuş Phillip’e?”

Mary gözlerini kaçırdı. Neredeyse kimliğinin bir parçası haline gelen dinginlik güzel yüzüne ipek bir perde gibi yavaşça iniyordu. Pişmanlığını görmek için gözlerine bakmaya gerek yoktu. Mary bir şeyler gizliyordu... Jane elini kardeşinin elinin üzerine koyarak, “Bana anlatmak istediğin bir şey var mı meleşim?” dedi.

Bahçe kapısına doğru yaklaşan arabayı fark edene kadar sessizce bakiştılar. Ürperen Mary ondan uzaklaştı ve perdeyi kenardan aralayarak, “Biri geliyor,” dedi.

Jane gözünü ondan ayırmadan pencereye yaklaştı. “San-ki görmüyormuşum gibi... Sonra konuşacağız, unutma.”

Mary cevap vermeyeceğini ortaya koyan bir kararlılıkla pencereden bakmaya devam etti.

Kupa tipi seyahat arabası her kime aitse onu daha önce buralarda görmemişlerdi. Bir satıcıya ait olamamak kadar

lüks görünüyordu ama Abertillery Dükü'nün arabaları kadar da gösterişli değildi. O sırada ön taraftaki koltuğundan atlayan arabacı, bahçe kapısına giden çamurlu yolu geçmiş eve doğru yürüyordu. Onu karşılamak için harekete geçmediler çünkü annelerinin arabacıyı beklemek üzere kapı dışında dikildiğini görmüşlerdi.

"Buna inanamıyorum."

"Ne oldu? Onu tanıdın mı, Mary?"

"Arabacıyı değil ama armayı tanıdım. Langley Baronluğu'nun arması."

Armayı tanıyan Jane'in o şeklini alan dudaklarından komik bir ses çıktı. "Teyzem olabilir. Hadi, gel bakalım."

Hızla dışarı çıkıp oturma odasına girdiler. Ancak annelerinin içeri aldığı arabacının verdiği kâğıdı açmak üzere olduğunu görünce birbirlerine çarparak durdular.

"Misafirimize bir arzusunun olup olmadığını sormayacak mısınız kızlar?"

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Sıcak bir çay makbule geçer. Uzun ve zorlu bir yoldu."

Mary adama bir fincan çay ikram ettikten sonra tekli koltuklardan birine oturan Jane'in yanına ilişti.

"Belki de özür dilemek istiyorlardır," dedi Jane'in kulağına doğru.

Jane bu ihtimali düşünmüştü ama arabanın gelme nedeninin başka bir şey olduğundan yüzde yüz emindi.

"Bunu ben de isterdim ama o cimri, sırf özür dilemek için arabasını onca millik bir seyahate çıkarmaz. Hele de bu havada. Çıkarı varsa başka tabii. Bilirsin ki..."

Annesi çenesini kapatması için boğazını temizlemeydi sözlerine bir önceki dükle ilgili bir anısını anlatarak devam edecekti.

Fakat Mary sorularıyla onu tahrik etmeye devam ediyordu. "Teyzeme bir şey olmuş olabilir mi?"

“Annem ağlamıyor. Yüzüne baksana, neredeyse hiçbir şey yok. Hislerini asla saklayamaz. Ben de ona benzemişim. Anneme ne kadar benzediğimi fark ediyorum da... Dehşete düştüm. Ama o pintiye de güven olmaz.”

“Jane, biraz sessiz ol kızım. Ne okuduğumu anlamıyorum.” Annesi o kadar aşağıdan ve tehditkâr bakıyordu ki Jane sadece onun çatık kaşlarını görebildi. Ses tonu ise dağ rüzgârları gibi keskindi. Jane sesli bir şekilde yutkunup elbisesinin katlarını düzeltmeye verdi dikkatini.

Birkaç dakika sonra anneleri mektubu bitirmiş, düşünceli bir şekilde elinde sallıyordu. Sonra kızlarına döndü ve odalarına gitmelerini söyledi.

“Ne? Sorun mu var anne?”

“Hayır, Jane. Sizi birazdan çağıracağım.”

İtiraz edip işi yokuşa sürmek klasik Jane bakış açısına göre en makul seçenek gibi görünüyordu, doğru. Fakat Jane, annesinin yüzeyin altında bekleyen geriliminin de farkındaydı. Bu durumda, itiraz etmeye ondan daha yakın görünen Mary’yi kolundan çekiştirip odalarına sürüklemekten başka seçeneği yoktu.

En iyi ihtimalle yarım saat sözü vermişlerdi kendilerine. Süre dolunca Jane kapıya davrandı. Mary’nin itiraz edeceğini düşünmüştü ama o çıkmak konusunda Jane’den daha istekliydi. Oturma odasının kapısına varmak üzereyken annelerinin odasındaki hareketlilik dikkatlerini çekti.

“Kızlar,” dedi Ellen Hammond. “Size önemli bir iş vereceğim.”

“Ne oldu? Bir sorun mu var? Teyzem iyi mi?”

Onun çekmeceleri ve dolabını boşaltmaya çalıştığını gören herkes bir sorun olduğunu tahmin ederdi zaten. Belli ki çok acelesi vardı.

“Korkulacak bir şey olmadığını umuyorum, Jane. Ama teyzenizi görmem gerekiyor. Biliyorsunuz ki doğumun son haftalarma girdi. Doktoru bazı risklerden bahsetmiş.

Mektubundan anladığım kadarıyla morali çok bozuk ve benim yanında olmamı istiyor.”

Mary ve Jane aynı anda, “Gidiyor musun?” dedi.

Ellen Hammond işini bırakıp kızlarına baktı. “Mecburum... Emma’nın bana ihtiyacı var. Onun da anladığı sebepler yüzünden senelerdir görüşmüyoruz. Gerçekten zor durumda olmasaydı bu şekilde emrivaki yapmazdı.”

“Kesin gideceksin yani? Kaç günlüğüne peki?”

“Bilmiyorum ama... doğuma iki hafta kadar kalmış. O süre içinde yanında olmamı istiyor. Doğumdan sonra kendini toparlar toparlamaz da dönerim.”

Mary durumu daha önce kabullenen taraftı. Bir süredir toparlanması için annesine yardım ediyordu. Jane mazeretlerin, gerekçelerin haklılığını kabul edebilirdi, mantık ne diyorsa doğru olan oydu. Fakat teyzesinin onca sene sonra sırf işi düştü diye bir araba ve kuru bir mektupla annelerini çocuklarından kopartmak istemesine içerliyordu.

“Bir kere bile seni görmeye gelmedi. Durumumuzu biliyordu.”

“Babanı kaybettikten sonra bana o destek oldu. Ona haksızlık etme, Jane. Ama sana da hak veriyorum kızım. Ona öfkelisiniz, ben de öfkeliydim. Fakat o benim kardeşim... Onca yıl sonra benden yardım istiyor. Nasıl geri çevirebilirim ki?”

Jane kolayca kendini onun yerine koydu. Mary kalbini söküp ateşe atmış bile olsa ona asla sırtını dönemezdi. Burnundan sinirli bir nefes verip dağılan giysileri toplamak için yatağın kenarına oturdu.

“Büyükbabamla karşılaşabilirsin. Kendini buna hazırlasan iyi edersin.”

“Büyükbabanı düşünmüyorum. Ona, eğer varlığımdan rahatsızlık duyuyorsa gidebileceğini söylerim. Eminim o da gidecektir.”

“İkisi de seni hak etmiyor.”

Ellen Hammond son iç eteğini küçük seyahat sandığına koyduktan sonra yavaşça doğruldu. "Benim de bir gururum var kızım. Beni, kimsenin hakaretlerini dinlemeye mecbur bırakmayacak özgürlüklerim ve inancım var... En önemlisi de siz varsınız. Size annelik ettiğim sürece başımı dik tutmaya yemin ettim ben. Yeminimi asla bozmam."

"Biliyorum... Biliyoruz... Onları görmenin seni üzeceğinden öyle eminim ki..." Jane ellerini dağınık saçlarının içinden geçirdi ve gözlerini sımsıkı yumdu. Yeniden açtığı akmaya hazır yaşlar kirpiklerine tutunuyordu.

"Biz başımızın çaresine bakarız ama Chris... O sana çok düşkün."

Ellen Hammond kıkırdadı. "Hiç de düşündüğün gibi değil. Az önce onunla konuştum ve beni anladığını söyledi. Bana kalırsa gidişimi bir macera ve önüne çıkacak yeni fırsatlar olarak görüyor. Ona göz kulak olmanız gerekiyor kızlar."

Jane dayanmayıp güldü. "Senin için mücadele edeceğimi sanmıştım."

Mary, "Onun hayat mücadelesinin kutsal tek ögesi eğlence," dedi. "Disiplinden daha sıkıcı ne olabilir ki?"

"Disiplin gereklidir kızım."

"Birinin bunu Chris'e anlatması gerekiyor."

"Ve sana da, Jane. İkiniz kafa kafaya verdiğinde beni hep kulaklarıma kadar kızartan hadiseler oluyor."

Annelerini Londra'ya götürmek için bekleyen arabaya koyacakları sandığı gülüşmeler içinde topladılar. Hava kararmadan önce yola çıkmalarını tavsiye eden arabacıya hak veriyorlardı. Bu yüzden veda ânının gelip çatması hiçbirisi için sürpriz olmadı.

Ellen Hammond'ın ne yapmaları, nelerden uzak durmaları konusunda çocuklarını uyarmaktan bıkmaması söz konusu değildi. Onlara güveniyordu, başlarının çaresine bakamayacaklarını düşünse bu yolculuğa asla çıkmayacağını

söyleyerek her birinin aldıkları sorumluluğa sarılmasını garanti ediyordu.

Jane evin büyüğü olarak herkesten sorumlu kişi gibi görünebilirdi. Fakat annesinin Mary'nin kulağına asıl patronun kim olduğu hakkında bir şeyler fısıldadığını biliyordu.

Leydi Beatrice hasta olduğu ve bir süreliğine bütün eğitimlerinden muaf tutulduğu için Abertillery Dükü'nden izin almaları beklediklerinden de kolay olmuştu. Onunla bizzat görüşememişlerdi ama sekreteri Bay Carter hiçbir sorun olmadığına onları ikna etmişti.

Ellen Hammond yola çıkmaya hazır olduğunda saat öğleden sonrayı geçmişti. Jane gökyüzünde toplanan bulutlara bakarak annesine, "Gitmek istediğinden emin misin?" dedi.

"Yağmurun dinmesini beklersek bahara kadar hareket edemeyiz. Hadi, şimdi gelin ve bana sarılın."

Veda kısa fakat son derece duygusaldı. Mary bile hepsinin gerisinde, arabanın uzaklaşmasını izlerken sessizce gözyaşı akıtıyordu. Burnunu çeke çeke ağlayan yeni maceraların adamı Chris ise ceketinin kolunu mendil gibi kullandığının ya farkında değildi ya da diğer her şey gibi bu da umurunda değildi. Jane iki kardeşini yanına çekerek kollarını onlara doladı ve uzaklaşan arabayı gözden kaybolana kadar sessizce izledi.

Annelerinin evden ayrılmasının üzerinden geçen beşinci günün gecesinde uyumaya çalışan Jane ve Mary, ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü uykuya dalmayı beceremiyordu. Anneleri olmadan geçen geceler durumu kabullenmelerini sağlamıştı. Fakat bu gece çerçeveleri titreten rüzgâr ve camı delip geçecekmiş gibi yağan yağmurla kendini gös-

teren fırtına gözlerini kırpmalarına dahi izin vermiyordu.

"Bu seferki daha kötü," dedi Mary yorganına iyice sarınarak.

Uzaklarda bir yerlerde çakan şimşegin odaya giren mavimsi ışığı yüzündeki endişeyi aralarındaki komodin üzerinde yanan mumdan daha çok ortaya koyuyordu.

Jane bir süredir onu rahatlatmak için söyleyecek bir şey düşünüyordu ama Mary'nin endişesinden beslenen duyguları o kadar hassastı ki ağzını açması halinde birilerinin onu sakinleştirmesi gerekebilirdi. Kontrolünü sağlamasını kolaylaştıracağını umarak birkaç derin nefes aldı ve yanında huzur içinde uyuyan Chris'i rahatsız etmeden yataktan kalkıp yorganı onun için kenara çeken Mary'nin yanına kıvrıldı.

"Uyursak geçer."

"Hayır, geçmez. Uyursak başımıza bir şey gelebilir."

Kardeşinin saçlarını öptü. "Gelmeyecek."

"Ağacın çıkardığı sesleri duymuyor musun?"

İşin aslı duyuyordu. Hatta duymaktan daha fazlasını yapıp seslerle ilgili hastalıklı fanteziler kurma aptallığına düşüyordu. İçindeki zaman zaman yaratıcı fakat çoğu zaman zalim olan ses, eski bir tabutun örümcek ağı kaplı kapağının açıldığını hayal etmesi için elinden geleni yapmıştı. Korktuğunu belli etmemek için gülümsedi ve Mary'nin saçlarını okşadı.

"Bir orman hikâyesi der ki... Her ağacın, hepimizin bildiği faydaları dışında sadece *diğerleri* tarafından bilinen bazı yetenekleri varmış. Meşe ağaçları kollarını orman yüzeyine yayarak toprağı okşar ve topraktan, gölgesinde yetişen bitkilere iyi davranmasını, güneşin esirgediğini kendi zenginliğinden onlara bir parça vererek telafi etmesini söylemiş. Çınar ağaçlarının yorgun kuşlara kollarını uzattığı rivayet edilir ki bence çok mantıklı. Dışarıdaki gibi bir sedir ağacının ise bazı geceler rüzgârla konuştuğu

söylenir. Bu gece o kadar çok rüzgâr var ki yaşlı ağacın biraz huysuzluk etmesinden daha doğal bir şey yok.”

Mary güldü. “Ve bu, içimi rahatlatmalı. Bahçemizde kendi kendine konuşan bir ağaç var, çok sevimli!”

“Kadim şeyler biraz ürkütücü olabilirler ama bu, her zaman zarar verecekleri anlamına gelmez.”

“O ağaç kadim değil, hemen hemen seninle aynı yaşta. Dua edelim de kökleri üzerimize devrilmesine engel olacak kadar sağlam olsun.”

“Şeytanları çağırma, Mary. En büyük sorunumuz akan çatı olarak kalsın lütfen.”

“Tıpkı annem gibi konuştun.”

Jane şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. “Sahiden de annem gibi konuştum.”

“Sence annem varmış mıdır?”

“Beş gün oldu. Bildiğim kadarıyla Londra üç günlük mesafede. Annem şu anda teyzemin doğumuna yardım ediyor bile olabilir. Merak etme, yakında bize haber gönderecektir.”

İkisi de yağmur bastırdıktan kısa süre sonra içeriye sızmaya başlayan su yüzünden gösterdiklerinden çok daha fazla endişeliydiler. Daha önceki dükün cimriliği yüzünden tamir edilmediği için iyice zayıflayan çatı, tam da şu anda ömrünü tamamlamaya karar verirse sadece evleri değil, dünyaları da başlarına yıkılırdı.

“Damlayan su için yeni bir kova koyma zamanı gelmiş midir sence?”

Jane başını iki yana salladı. “Onu düşünüp endişelenme. Biraz sonra değiştiririm.”

Yağmurun kısa süre sonra dineceğine olan inancı onu kötüyü düşünmekten alıkoyuyordu. Fakat umut ettiğinin aksine dışarıdaki fırtına, bir anda sesleri de düşünceleri de bastıracak bir güçle eserek içerideki havayı da şiddetine kattı. Yırtılmaya benzeyen bir sesin ardından baş uç-

larındaki mum, titreşip ufaldı fakat yeniden yükselerek gölgelerin eksi halini almasını sağladı. Ancak titrek alevi her an sönecekmiş gibi güvensizdi.

“Bu neydi?” diye fısıldadı Mary gözlerini iyice açarak.

“Bilmiyorum. Bir baksam iyi olur.”

“Gitme! İlla gidileceksen birlikte gidelim.”

Jane başını iki yana salladı. “Sen burada kal, ben kontrol ederim... Korkmana gerek yok, Mary. Cama bir dal çarpmış olabilir ya da onun gibi bir şey. Hem gitmişken kovayı da değiştiririm.”

“Tamam... Sen gelene kadar Chris’in yanında yatacağım.”

Rüzgâr odalarının dışından geliyordu. Jane tekli şamdanı alırken Mary’ye güven veren bir tebessüm etti ve bir kraliçe gibi omuzlarını dikleştirerek kapıya yürüdü. Deli gibi korktuğu gerçeği bir tarafa bırakacak olursa kendini gerçekten de her şeye hazırlıklı ve ailesini koruyacak güçte hissediyordu.

Evin başlarına yıkıldığını sanmalarına neden olan gü-rültü koptuğunda Jane tam da elini tokmağa atmıştı. İlk insani tepkisi çılgılık atıp elindeki şamdanı fırlatmak oldu. Aklı kısmen başına geldiğinde içini parçalayan korku kesinlikle kendi adına değildi. Haykırıp kardeşlerinin üzerine atladı ve kollarını onlara sarıp üzerlerine bir şey düşmesi halinde vücudunu ikisine siper etti.

O şekilde ne kadar yattıklarını bilmiyordu. Chris’in hıçkırıkları, Mary’nin boğuk solukları kendi hayatının değersizliğine yalın bir göndermeydi. Yakınlarda bir yerlerde bir şeyler yerle bir oluyor ve ne olduğunu anlamadıkları tehdidin onlara ne kadar sokulacağını bilememenin korkusuyla Jane kardeşlerine daha sıkı sarılıyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı.

İki dakika ya da saatler sonra başını kaldırıp etrafına bakındı. Odada her şeyin yolunda olduğunu anlayana

kadar Mary ve Chris'in kıpırdamasına izin vermeyecekti. Kalkmaya çalışan erkek kardeşinin sarı kafasını yastığa bastırıp bacaklarını sıkıştırdı ve oda kapısının altındaki açıklığın gerisinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

"İçeriye bakmam gerekiyor," dedi nefes nefese. "Burada bekleyin."

"Hayır," dedi Chris sızlanarak. "Ev üstümüze yıkılacak."

"Sizi buradan çıkaracağım ama dışarıda ne olduğunu anlamadan olmaz. Hemen geleceğime yemin ederim."

Mary'nin Chris'i sakinleştirmeye çalışmasını fırsat bilerek oda kapısına gitti ve bu sefer başına bir şey gelmesi için dua ederek tokmağı çevirip dışarı çıktı.

Oturma odası en doğru ifadeyle cehennem gibiydi. Jane odanın diğer ucunda uzanan kalın ağaç gövdesinin ve her yeri harabeye çeviren iğne yapraklı dalların hayal olup olmadığına karar veremeden uzunca süre baktı. Yıkıntıların üzerinde öyle heybetli ve doğallıktan uzak bir halde yatıyordu ki Jane hiç yeri olmadığını bile bile gülmek istedi fakat keder galip geldi.

"Ne tür bir lanet bu," dedi başını iki yana sallayıp. Kıpırdamıyordu, tam kapasite düşünemiyordu bile.

İnsan böyle şeylerin kendi başına geldiğini anlayana kadar biraz zamana ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Sonrasında kendini gösteren çaresizlik, insanı ya mükemmel bir çözüm makinesine ya da elini kolunu iyice bağlayarak aptala döndürürdü. O an tam da kendini aptal gibi hisseden Jane, yıkıntıyı ortadan kaldıracak tek bir şey yapamamanın ezikliğiyle sağlam olan kirişe yaslanıp iç geçirdi.

Ağacın devrilirken tavanda açtığı uzun ve dar açıklıktan kapkara gökyüzü görünüyordu. Çocukken geceleri gökyüzünü izleyebilmesine olanak sağlayan camdan bir tavan hayal ettiğini hatırlıyordu ama düşündüğü tam olarak bu değildi.

Tüm bu olanlar... felaketti.

İçeriye dolan yağmurun, anılarının üzerinde çamurlu bir iz bırakışının acısı içine batıyordu. Annesinin bin bir emekle işleyip tamamladığı masa örtüsünün düştüğü durum harekete geçmesini sağladı ve Jane hummalı bir çabayla eline geçirdiği her şeyi koridora ve annesinin odasına yığmaya başladı.

Ağacın Jane'e yakın olan diğer tarafında oda eskisinden farklı değildi. Elbette tavanın tamamen çökme riskinin olduğunun farkındaydı. Soluklanmak için bile duraksamadan eline geçirdiği her şeyi güvenli bir yerlere yığma telaşıyla çalışıyordu.

İçindeki batma hissini tedavi eden her adım, kurtardığı her parçanın ailesi için bir zafer olduğunu aklına koyarak durmadan çalıştı. Çatıdan zaman zaman dökülen parçalar ve durmadan yağan yamur yüzünden perişan bir haldeydi... Fakat umurunda değildi. Bu gece yıkıntılardan çok, kurtardıklarını hatırlamalıydı.

Sonunda kurtaracak bir şey kalmadığını düşünerek dışarıdaki durumu kontrol etmeye karar verdi ve fırtınalı geceye adım attı.

Tanrı korusun, felaketin boyutları dışarıdan daha net anlaşılabiliyordu. Kökü olduğu gibi topraktan sökülen ağaç, gerisinde muntazam bir yıkıntı bırakarak boylu boyunca taş evin üzerine yatmıştı. Büyük, hareketsiz ve herhangi bir gücün onu yeni yerinden oynatmasına izin vermeyecek kadar kararlı görünüyordu. Yine de Jane onun insafı bir yanı olduğunu düşünmeden edemedi.

Parmaklarını ağacın pürüzlü gövdesinde gezdirip alnını son dokunduğu yere yaslayarak, "Beni utandırdın," dedi. "Mary'ye bir şey olmayacağına dair söz vermiştim."

Vızıldayan rüzgâr af diler gibi saçlarını okşayıp burnunu sedirin keskin kokusuyla doldurunca Jane, "Biliyorum," diye fısıldadı bu sefer.

Sahiden de biliyordu... Yıkılmasına ramak kalan evleri kadar, evlerine bekçilik eden sedir için de üzgün olmak onu hain yapar mıydı? *Varsın yapsın*, dedi içinden ve gökyüzüyle birlikte sessizce ağladı.

"Aman Tanrım, Jane... Melekler bizi korumuş."

Kolunun altında sakladığı Chris'le birlikte Mary kapının önünde tir tir titreyerek dikiliyordu.

"İçeri girin. Donacaksınız."

"Kendi kendine konuşmaktan ağacın kafası atmış gibi görünüyor."

"Bence senin inançsızlığına içerlemiş olma ihtimali daha yüksek, Mary."

Chris, "Ya tekrar çökerse..." diye haykırdı. "Annemi istiyorum ben." Ağlıyordu ve bütün suç Jane'deymiş gibi öfkesinin hedefinde o vardı.

"Hayır tatlım, daha kötüsü olmayacak. Hasta olmadan içeri girin."

Rüzgâr yeniden şiddetlenip beyaz geceliğinin eteklerini havalandırarak ince bacaklarını ortaya çıkarınca Jane öfkeli bir çığlık attı. "Fırtına hâlâ çok tehlikeli..." İkisinin kıpırdamadığını görünce, "En azından yağmurdan korunacağınız bir yer bulun."

"Sen de içeri gir. Yapacak bir şey yok."

"Yapacak bir şey olmadığını anlayana kadar bakmaya devam edeceğim. Beni delirtmeden içeri girin, Mary."

"Siz iyi misiniz?"

Tanrı'ya şükür ki gelenler vardı!

Jane tanımadığı bir erkek sesi duyduğu için sevineceğini hiç düşünmezdi ama bu yalnızlığın ortasında birdenbire kendini öyle güvende hissetmeye başlamıştı ki yağmurun perdesini yırtarak yaklaşan kimliği belirsiz üç adamı kollarını açarak karşılamamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerine giren yağmur sularını ıslak geceliğinin koluyla

silip gelenleri tanımaya uğraşırken, tanıdık bir ses fırtınanın soğuşunu aşırıp kemiklerine kadar işledi.

“Ağaçtan uzaklaşın, Bayan Hammond.”

“Ekselansları,” diye geveledi ve sustu. Konuşsa bile sesini boğan bir fırtınanın ortasında kimse onun tereddütlerinin farkına varmazdı. Onun burada olması, başka bir deyişle yeniden yardım etmek isteyişi gururunu okşamalıydı ama Jane, altında kalacağını bildiği iyiliklere hoş bakmayan kişilere has bir huzursuzluk hissediyordu.

Ne söylemesi gerektiğini düşünürken geçen sürede Abertillery Dükü ve yanındaki biri uzun diğeri kısa boylu iki adam, Jane’in varlığını boş verip ağacın başına toplanmışlardı. Jane ise yapacak bir şeyi olmadığı için bir köşede titreyerek çıkacak sonucu bekliyordu.

“Burada yapılacak bir şey yok. Kalacak bir yeriniz var mı, Bayan Hammond?”

Kendini teknik bir konuşmaya hazırladığı için ani soru Jane’i gafil avladı. Elbette ya, bunu hiç düşünmemişti. Arkasındaki Mary’ye göz ucuyla bakıp o an aklına gelen ilk şeyi söyledi.

“Ağaç evin tamamına zarar vermemiş. Bu geceyi odamızda geçireceğiz. Yarın akrabalarımız...”

Abertillery Dükü elini salladı. “Gerekli eşyalarınızı toplayın, bu gece sizi ben ağırlayacağım.”

Mary ile bir ağızdan, “Ne?” diye bağırıldılar.

“Dışarıda dikilmek için uygun bir zaman değil. Siz girmeden önce içeriği biz kontrol edeceğiz. Biz, bir çökme tehlikesi olmadığını söyleyene kadar yerinizden kıpırdamayacaksınız.”

Haklıydı fakat... Fakat ne? Haklıydı işte!

Jane onun daha önce bir kere evlerini ziyaret etmiş olduğunu tamamen aklından çıkararak peşine takıldı. İki adam çoktan içeri girmişlerdi. Abertillery Dükü ise birkaç adım gerilerinden ilerliyordu ki birden dönüp Jane’e baktı.

“Geride durun, Bayan Hammond. Hafife alınacak şeyler söylemiyorum.”

Jane elini ıslak ama sıcacık yanağına bastırıp, “Biliyorum,” dedi. “Yardım edebilirim diye düşündüm.”

“Yardım mı?” diye mırıldandı adam. Hafif gülüşünün nefes vermeye benzeyen sesi, soğukla ilgisi olmayan bir nedenden Jane’i titretti.

Evden gelen solgun ışık arkadan vurduğu için yine olan biteni görmesini engelliyordu fakat Jane’in çoğu zaman olduğu gibi gözlerinin rehberliğine ihtiyacı yoktu. Bu mesafeden onun sabırsızlığını da öfkesini de hissetmek oldukça kolaydı. Yutkunarak başını eğdi ama geri adım attığının düşünülmesini istemeyeceği için yerinden kıpırdamadı. Birilerinin çamurlu ayakkabıları ile evine girmesi gerekiyorsa bunu, Jane’in kontrolü altında yapmak zorundaydılar. Abertillery Dükü’ne içeri girmesi için küçük bir jest yapıp onun arkasından yürüdü.

Ev sanki dışarı çıkmadan önce bıraktığından daha kötü görünüyordu. Jane yutkunarak odanın ortasına yürüdü ve ne yapacağını bilmeden etrafına bakındı.

“İyi olduğunuza emin misinin, hanımefendi?”

Konuşan, dükün adamlarından uzun boylu olanıydı. Jane onu civarda daha önce defalarca görmüştü ama hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Ağaç devrildiğinde yakınlarda olmadığınız için çok şanslısınız,” diye hatırlattı adam. İnsana ihmal ettiklerini yapmayı ve şükran duymayı asla unutmaması gerektiğini hatırlatan sakın ve içe işleyen yatıştırıcı bir ses tonu vardı.

Jane hafifçe tebessüm ederek başını salladı. “Altında olmayı ben de istemezdim. Ölü bedenimi bulunduğu yerden çıkarmak sizin için de zor olurdu. İşin temizlik kısmından bahsetmiyorum bile. Annem sık sık fareler için evin belli yerlerine kapanlar kurar. Bir keresinde kapana yakalanan farelerden biri etrafı o kadar çok kirletmişti ki annemin

onca pisliği temizlerken aklını kaçıracakđını sanmıştım. Elbette ona yardım etmedim. Etmeme imkân yoktu... Tanrım..." Tiksintiyle titredi ve öğürdü. "Korkunçtu. Söylemek istediğim, şanslı olan sadece ben değilim, siz de öylesiniz."

Büyülenmişçesine onu dinleyen iki adam aynı anda silkelenerek kendine geldi ve uzun boylu olan, "Yardım etmemizi istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Ben kurtarabildiğim her şeyi diğer odalara taşıdım... Odalar bu gece kalabileceğimiz kadar güvenli." Jane son sözü Abertillery Dükü'ne bakarak söyledi.

"Hammondları biz ağırlayacağız. Ağacı parçalamanız gerekecek, planın nedir Simon?"

"Gün ışıyınca birkaç adamla birlikte yeniden geleceğim, ekselansları. Bu gece yapılacak pek bir şey yok."

Abertillery Dükü başını salladı. İki eli belinde ve bacakları ayrıkta. Salondan geri kalanların ortasında solgun bir haleyle çevrelenmiş melek savaşçılarına benziyordu. Ne ilginçtir ki siyah paltosu ve ciddiyeti Jane'in onu iblis yönüyle görmesi için yeterli gelmemişti.

Hayret, diye düşündü ve kendini bırakarak bir iç geçirdi.

Yeniden düke baktığında onun da kendisine baktığını görmek Jane'i esnemekten son anda alıkoydu ve kendini koruması gerektiğini hissederek kollarını gövdesine sardı. Ona dikkatle bakmak, mum ışığının vurduğu duvarda çengel kanatların çırpındığını görmek gibiydi. Başka bir deyişle iblisler kol gezmeye başlamıştı işte...

Sebebi bakışları olmalıydı. Konuşmadan, sadece bakarak öyle çok şey söylüyordu ki, Jane ona cevap vermemek için kendisini tutmak zorunda kalıyordu. Sorun şu ki söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu da... Başka insanlar, başka hayatlar ve onun asla içine giremeyeceği başka dún-yaların lisanıyla konuşuyordu sanki. Tıpkı onu kurtardığı günkü gibi...

Neden o kadar dikkatli bakıyordu ki? Vücudunu ince-
lerken öyle bir rahatlıkla hareket ediyordu ki Jane geceli-
ğinin çamur içinde kaldığını hatırlayıp kendini kapatma
ihtiyacı duydu.

“Devrilen dolabı kaldırmamızı ister misiniz, bayan?”

“Bayan?”

“Bayan, devrilen dolabı kaldıralım mı?”

Jane kukla gibi diğer adamlara yöneldi. “Çok sevini-
rim... Islanıp şişmesini istemem.”

“Masayı ve halıyı da kenara çekelim ki geceyi hasarsız
atlatmış olsunlar.”

“Doğru... Çok teşekkür ederim.”

Jane köşeye çekilip işlerini yapmaları için adamları
kendi hallerine bırakmayı düşünüyordu. Tüm iyi niyetiy-
le sessiz kalabileceğine ve onlar çalışırken hanımlardan
beklenildiği gibi davranacağına dair kendi kendine söz
vermişti. Kaldı ki daha önce kendini hiç bu kadar yorgun
ve işleri başkasının kontrolüne bırakmaya hazır hisset-
memişti. Ancak düşüncesi, babasının büyükbabasından
kalma dolabı taşımanın onlar için ne kadar zor olduğunu
anlayana kadar sürdü.

Dolabın kenarının duvara çarptığını görünce yeterince
organize olamadıkları fikrine kapılıp iki adamın yanına
koştı ve sorgulanmaz bir otoriteyle işaretparmağını kal-
dırdı.

“Bir dakika! Yanlış yerden destekliyorsunuz beyler. O
dolap bu odadaki herkesin yaşının toplamından daha yaşlı.
Eğer arkadan tutmazsanız içindekilerin ağırlığıyla duvara
doğru devrilir ki bunu hiçbirimiz istemeyiz, değil mi?”

Jane’in parmağını kaldırdığını görür görmez dolabı
bırakan adamlar mahcubiyetle başlarını önlerine eğdiler.

“Durmanıza gerek yok. Biraz daha dikkatli olmanız
gerektiğini hatırlatmak istedim sadece.”

Yüzlerindeki hata yapma korkusu ve yeniden işe ko-

yulmaktaki tereddüt ifadesi Jane'i sakinleştirdi. "Lütfen, devam edin..."

Çok geçmeden çalışma yeniden başlamıştı fakat öyle dengesiz ve dikkatsiz çalışıyorlardı ki dolabın içindekiler çarpışıp şingirdiyordu. Jane kendini tutamayıp, "Durun!" diye bağırınca adamlar da panikle dolabı yere indirdi. Yeniden... "Sese kulak verin! İçindekilerin hepsi çok kıymetli, tekine bile zarar gelmemesi gerekiyor." Yalandı halbuki... Dolabın diğerk tarafına geçip adamlara yaklaştı ve sesini yumuşatarak, "Bakın, tek başıma kaldıracabilecek olsam inanın sizden istemezdim," diye kibarca açıkladı.

"Bayan Hammond, ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

Jane cevap vermeden önce dolabın kenarından kafasını uzattı. "Yardım ediyorum. Siz?"

Abertillery Dükü gözlerini birkaç kez kırpıştırıp, "Bırakın da adamlar işlerini yapsın," dedi.

"Ben de bunu istiyorum ama..."

"Dolabın altında kalacaksınız. Buraya gelin, lütfen."

"Ekselansları doğru söylüyor, hanımefendi. Uzaklaşsanız iyi olur."

"Yönlendirilmeye ihtiyacınız vardı. Yanılıyor muyum?"

Kimseden cevap gelmeyince Jane yüzünü buruşturdu. Sorun şuydu ki inatçılığı ve yardım etme kararlılığı yüzünden yerinden kıpırdıyamıyordu.

Jane, Abertillery Dükü'nün üzerine geldiğini görünce sıçradı. O denli yakına gelene kadar onun hareket ettiğini anlamamıştı bile. Adam kolunu kızın beline sardı ve onu tıpkı ağlayan bir çocuğı elinden tutup şeker standından uzaklaştırır gibi –yarı taşıyarak yarı çekiliştirerek– dolaptan uzaklaştırmaya başladı.

"Siz devam edin beyler. Bayan Hammond'ın talimatları bitti."

Adamlar bu sefer dolabı kolayca kaldırıp hasarlı bölgeden uzaklaştırdılar ve düzgünce yerleştirdiler.

Ah... Demek istedikleri zaman gayet dikkatli olabiliyorlarmış. Jane bu sefer gerçekten bir işe yarar gibi görünmek ve adamlara daha kolay çalışma imkânı sağlamak için iki mum daha yakıp ışığından faydalanabilecekleri bir yere koydu ve sesini çıkarmadan beklemeye karar verdi.

"Gözünüz sadece yaptığınız işte olsun!"

Bir süredir durgun hayallere kapılmış olan Jane sıçrayıp elini kalbinin üzerine bastırdı. Dükü kızdırıp deli gibi bağırmaya iten şeyin nedenini anlayabilmek için bir adamlara bir ona bakarken kalbi ağzında atıyordu. Nesi vardı bunun? Öfkeyse öfke... Pekâlâ onun da öfke konusunda birkaç sözü olabilirdi. Kaldı ki adamlar işlerine bakıyorlardı. Yani Jane'e yardım etmek gibi bir mecburiyetleri olmadığı düşünülduğünde biraz daha nezaketi hak ettiklerini söylemek hata olmazdı.

Etrafında olup bitenlerin yoğunluğu, kendi hisleri de dahil uçuşan duyguların çarpışması Jane'i nasıl davranması gerektiğini anlamaktan alıkoyuyordu. Sonunda onu sorgulamak için doğru bir an olmadığını hissederek önüne baktı. Fakat bu sefer omuzlarına konan paltonun şokuyla nefesi kesildi.

"Şunu giyin. Geceliğinizle ortalık yerde dolaşmamanız gerekir, Bayan Hammond."

Sözler kulağına fısıldanmıştı. Jane bunun buz gibi bir tenkit, kınama olduğunu söylemek isterdi, öyle olması gerekirdi çünkü. Ne var ki adamın sözlerinin sıcak, hatta ateş gibi bir yanı vardı. Çok kişiseldi.

Sonraki dakikalar tuhaf, yoğun bir hava içinde geçti. Eğer kendinden çok emin bir kız olsaydı, Jane onunla birlikte hareket eden dükün her adımını kasıtlı olarak takip ettiğine ve etrafında döndüğüne yemin edebilirdi. Hatta palto kayacak gibi olunca Jane'den önce davranıp onu omuzlarına geri koyan da oydu.

“Paltoyu omuzlarınızda tutmak zor olmasa gerek. Dikkat edin, Bayan Hammond.”

Ancak züppenin teki paltosu için bu kadar endişe ederdi.

Jane istese de alındığını gizleyemezdi. Kaldı ki istemiyordu. “İçeriden bir şey alabilirim. Bu size ait.”

“İçimden bir his tek bir adım bile atmayacağını söylüyor. Dediğimi yap ve fazla dikkat çekme.”

Gülüyor muydu o?

“Köşede duruyorum. Sizden başka hiç kimse burada olduğumun farkında bile değil...” Çenesiyle iki adamın olduğu yeri işaret etti. “Ayrıca onlara bağırmanıza gerek yoktu. İkisi de iyi ve çalışkan adamlara benziyor.”

Abertillery Dükü’nün dudağı sağ yanağına doğru kıvrıldı. “Öyledirler... Kafaları karışmadığı ve küçük kızlar durduk yere işlerine burnunu sokmadığı sürece kolay kolay hata yapmazlar.”

Yemi yutmadığı anlaşılsın diye küçük olduğuyla ilgili yorumu duymazdan geldi. “Onların kafalarını karıştırdığımı mı söylüyorsunuz? Geceliğim yüzünden beni ayıpladıklarını... Çok geleneksel ve basmakalıp bir düşünme biçimi. Eminim ki onların değil sizin fikrinizdir bu. Bakın... evimin çatısına bir ağaç devrildi ve belki de şans eseri hayattayız. Çamurlu geceliğimle ortalarda dolaşmam öncelikli sorunlarımdan biri değil.”

“Çamur mu?” dedi dük şaşırmuş gibi. “Ah, Bayan Hammond... Hiç anlamıyorsunuz.” Sustu, yavaşça kızın arkasına geçip bir miktar eğildi ve iç geçirdi. Belki de Jane’in örgüsünden kurtulan saçların yapıştığı ensesinin kokusunu içine çekmişti. Hangisi olursa olsun çok müstehcen bir andı.

Sonra birden Jane’i kafa karışıklığı içinde bırakan sözleri söyledi. “Masumiyetin bu kadar tehlikeli olduğunu kim bilebilirdi?”

Jane tenine çarpıp ılık bir okyanus dalgası gibi tüm vücuduna yayılan sıcaklığın etkisiyle gözlerini kapatmak

istiyordu. Hisler her zaman sözlerden daha fazlasını ifşa eder ve onu diğer tüm düşüncelerden alıkoyarak tek iletişimin duygular olduğu başka bir zemine götürürdü çünkü. Onu diğerlerinden ayıran şey, başka bir deyişle kafasının işleyiş şekli buydu. Fakat bu sefer ayaklarının yere basması gereken anlardan biri olduğundan emindi.

Arkasını dönüp, "Ne demeye çalıştığınızı anlamadım," dedi. Artık yüz yüzeydiler... Ve o yine karanlıktaydı.

"Sahiden anlamadın mı... Jane?"

Jane yutkunarak başını iki yana salladı. Gözlerini ondan alamıyordu... Sebebi, ismini söyleme şekli ya da her bir detayı ezberlemeye çalışır gibi yüzünde dolaşan güzellim gözlerdi.

Adam ağır ağır gülümsedi, altın kirpiklerle çevrili gözleri kızın dudaklarındaydı. Ve yeniden göz göze geldiklerinde Jane'in hissedebildiği, görebildiği tek şey hüznüdü... Onun hüznü...

"İşte seni koruyan da bu..." dedi adam. "Ne demek ya da ne yapmak istediğimi hiç anlamıyorsun."

Bu da ne demekti şimdi?

"Jane, biz gerekli olan her şeyi topladık."

Mary'nin gelişi sabah sisi çökmüşçesine yoğunlaşan gergin havaya telaşlı bir canlılık getirdi. Abertillery Malikânesi'ne götürülecek şahsi eşyaların taşınması işini üstlenen adamlarla yaptığı mücadeleyi kaybeden Jane, Mary ve Chris'in hâlâ devam eden fırtınanın içine dalmaya hazır olduklarından emin olunca söylene söylene yola çıktı.

Üzerinde hâlâ onun paltosu vardı. Bu sanki... Onun kokusuna bürünmek ve ona sarılmak gibiydi. Gözlerini kapatıp havayı içine çekti ve mırılayarak dışarı bıraktı. Kedi gibi...

"İyi misin?"

"Hı hı..."

“Sence yanımızda yetişkin olmadan bekâr bir erkeğin evine giderek doğru mu yapıyoruz?”

“Affedilmez bir hata yapıyoruz. Neyse ki kimsenin haberi olmayacak.”

“Evin halini görenler bizi aramaya başlayacak ki o zaman öğrenmeyen kalmaz.”

“Belki de öldüğümüzü düşünürler, Mary. Harika olmaz mı? Tam unutulduğumuz bir anda kötü ruhlar olarak ortaya çıkar ve Abertillery topraklarına lanet saçarız... Aslında iyi fikir. Hatırlat da bunu bir kitapta kullanayım.”

“Hatırlatırım, şüpheli olmasın. Phillip’e ne diyeceksin peki?”

“Ruhumu şeytana satmaya mecbur kaldığım için beni affetmesini, kendisine onu hak eden birini bulmasını ve lanetimin sadece annesinin başına bela olacağını söylerim.”

Mary yardım dilercesine başını karanlık gökyüzüne doğru kaldırıncı Jane de tedbirli olmayı erdem kabul eden kardeşine *takma kafana*, dercesine baktı. “Tamam, özür dilerim. Phillip’in öğrenmemesini umuyorum, üzülmesini istemem... Eğer öğrenirse de annesinin bizi ağdırlamak istemeyeceğini bildiği için beni eleştirirken insafılı davranacağını umuyorum.”

Mary’nin yüzü iyice düştü. “Sen ne hissediyorsun? Ekselansları bir daha evine girmeni yasaklamıştı.”

Jane birden durdu. Ah, bunu nasıl unutabilmişti? Geride bıraktığı kısmen yıkık eve tartan bakışlarla baktı. Ciddi ciddi geri dönüp sokak köpekleriyle birlikte yıkıntıların arasına kıvrılıp yatmayı düşünüyordu. Köpekleri aklına getirmek için iyi bir zaman değildi.

“Sence eve köpekler işer mi?” dedi yüzünü ekşiterek.

“Bırak şimdi köpekleri. Kovulduğunu unutmuşsun, değil mi? Sen dönersen ben de dönerim. Kararını ona göre ver.”

Jane, mantıklı düşününce aslında pek de düşünmeye gerek olmadığını fark etti ve daha fazla geride kalmadan kaybettiği mesafeyi koşarak kapattı. Madem buraya kadar yeterince küçük düşmüştü, biraz daha fazlası yüzünden ölmezdi.

Avluya girer girmez evin kapısında bekleyen hizmetçi kalabalığı dikkatini çekti. Aralarında eski düşesin de olabileceği ve döküntüye dönmüş hali yüzünden aristokrat bir burun kıvırmaya maruz kalacağı fikri içini ürpertiyordu. Dahası huzursuz, uykusuz ve kovulduğu eve girmek zorunda olduğu için incinmişti. Başka bir deyişle, eleştirel bütün yorumlara kapalıydı.

Endişe ettiğinin aksine iki hizmetçi ve iki uşaktan oluşan ekip onları utandıran bir saygıyla karşıladı. Hatta yüzlerinden hallerine üzüldükleri okunabiliyordu ama merak ettiklerini gizleme çabası içinde değillerdi. Bu da Hammondları koydukları kendilerinininkiyle eş değer sınıfın bir sonucu olmalıydı.

Jane, dükün uşaklardan birine gerekli talimatları vermesini sadaka kabul etmeye mecbur bırakılmış bir soylu gururuyla dinledi, izledi. Kısa süre sonra iki hizmetçi ve bir uşak, küçük iki çantadan oluşan yüklerini alarak onları takip etmelerini söyleyecekti.

Abertillery Dükü'ne saygı ve şükranlarını sunmayı ihmal etmeyen Mary, ayakta uyuklayan Chris'le birlikte iki hizmetçinin peşine takıldı. Jane ise hâlâ huzursuz ve hiç istemediği bu sadakanın ağırlığından yorulmuş bir halde kıpırdamadan duruyordu.

Yokluğunu ilk fark eden her nasılsa ona en çok uzak olan kişiydi. Abertillery Dükü önce durdu, sonra rüzgârın taşıdığı kokuları ayırt etmeye alışkın bir kurt gibi başını yukarı kaldırdı ve nihayet hedefini saptayıp yavaşça ondan tarafa baktı. Jane onun kalkan kaşlarının ortaya koyduğu imayı ve bezgin iç çekişini kaçırmamıştı.

Ne olacaktı şimdi? Ha, tamam...

Jane onun hâlâ beklemesini fırsat bilerek yanına koştu ve ona iyice sokulup sır verme havasında bir, "Ekselansları," dedi. Fakat devamı gelmedi.

Aman Tanrım... Saçları ıslakken ne kadar da güzel göründüğünü unutmuştu. Alnına yapışan buklelerinin tıpkı erimiş altına benzediğini... Ya kirpikleri... Öyle uzun ve uçlara doğru açılan renkleriyle öyle eşsizdiler ki Jane, melek görmüş inançlı sıradan bir kul gibi hayrete düşmüştü.

"Bayan Hammond?"

Neyse ki hızla toparlanmayı bildi. "Ah, özür dilerim. Diyordum ki... Paltonuzu geri vermek isterdim ama çamurlu geceliğimle başkalarının kafasını karıştırmak istemediğim için onu ancak odaya girince çıkarabileceğim."

"Sorun değil." Sahiden de sorun etmiyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam..."

"O halde iyi geceler, Bayan Hammond."

Dük gitmek üzereyken Jane koluna asılarak onu durdurdu. "Bana bir daha evinize giremeyeceğimi söylemişsiniz. Hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum." Artık o kadar da ifadesiz değildi.

"Tam şu an mı hatırladınız? Yani ben söyleyene kadar aklınıza bile getirmediyse bu söylediğim için saflık ettiğimi düşünebilirsiniz. Ama öyle değil... Yani saf biri değilim. Biz gururlu insanlarız."

Abertillery Dükü'nün dudaklarından görülmesini pek de arzu etmediği izlenimi veren bir gülümseme geçti. "Hiç şüphem yok, Bayan Hammond. Sizi evimde ağırlamayı ben teklif ettim. Huzursuz olmanızı gerektirecek bir durum yok."

"Huzursuz değilim. Daha çok..."

"Tedbirli?" Jane'in yerine cümleyi tamamlayan oydu.

"Olabilir ama siz söyleyince kulağa fırsatçı gibi geliyor. Ben fırsatçı değilim. Beni cezalandırıyor olabilir misiniz?"

"Başıma hiç durmadan bela açtığınız için mi?"

Jane gözlerini açıp iki parmağıyla birden kendi göğsüne vurarak, "Ben mi?" dedi. "Minnet duymadığımı düşünmeyin ama söylemek zorundayım. Sizden hiçbir zaman yardım istemedim. Başım belaya girdiğinde yakın-larda olan hep sizdiniz."

"Bu, bana da fazlasıyla ilginç geliyor."

"Ben ilginç bulduğumu söylemedim."

"O halde söyleyin... Sizi kurtarmam..."

"Kurtarmak değil, yardım etmek. Bunu açıklığa kavuşturalım."

"Öyle olsun... Başınız belaya her girdiğinde size yardım etmem sizce ne anlama geliyor, Bayan Hammond?"

"Sebebi huzursuz uykular ya da üzerinize gelen dört duvar olabilir. Bunu bir düşünün. Öyle anlarda insan kendini dışarı atmak ister. Bu o kadar sık oluyordur ki birkaç seferinde bana rastlamışsınızdır ve... sormamda sakınca yoksa... canınızı sıkan bir şey mi var, ekselansları?"

Sessizce bakiştılar. Jane söylediklerinin onu eğlendirdiği kadar tedirgin ettiğini kulaklarıyla duymuş gibi biliyordu.

"Sıkıntılarıma çare olmayı mı öneriyorsunuz, Bayan Hammond? Ne kadar yüce gönüllüsünüz." Alaycılığı zehir gibi keskindi. Ve başka bir şey daha vardı... İhtiyaç gibi...

Jane ağaç kabuğu gibi kuruyan dudaklarını ıslattıktan sonra, "Hayır ama yapmak isteyecek birileri vardır," dedi. "Dostlar belki de... Kötülük hastalık gibidir, der annem. Doğru zamanda tedavi edilirse kökü kurur."

Abertillery Dükü nefes verir gibi güldü. "Beni so-yumla değerlendiren bir kişi daha... Sizi, bana bunları söylemeye cesaret edemeyen diğerlerinden ayıranın ne

olduğunu sanıyorsunuz? Lekesiz kalbiniz mi yoksa cahil cesaretiniz mi?"

Jane sinmedi. "Cahil olduğumu düşündüğünüzü yinelemenize gerek yok. Evimdeyken de yeterince açıldınız. Ayrıca kimseyi cahilliğinin onu koruduğunu söyleyerek rahatlatamazsınız. Bu, yüzme bilmeyen birinin ateşten kurtulmak için denize atlamasına benziyor. Fakat bir konuda haklısınız, ekselansları. Hadsizlik etmiş olabilirim."

"Demek olabilirsiniz... Bu yanlış anlaşılmalara beni gerçekten çok eğlendiriyor."

Jane kaşlarını çatıp ayağının ucuyla yere vurmaya başladı. Ciddiye alınmaması genellikle saçlarıyla ilgili bir durumdu. Saç faktörü ortadan kalkınca genellikle sözlerine itibar edilen biri olduğunu düşünüyordu.

"Yorgun görünüyorsunuz, Bayan Hammond. Sabaha çok kalmadı, şimdi biraz dinlenin."

Konunun kapanması Jane'i tahmin edemeyeceği kadar rahatlatmıştı. "Siz de dinlenmelisiniz... Benden daha az yorgun olduğunuzu sanmıyorum... Şey... Eğer eminseniz ben gidiyorum."

Abertillery Dükü gülümsedi. "Sizi evimde ağırlamak benim için keyif. Siz de keyfinize bakın lütfen."

Jane bariz bir şekilde rahatladı. "Tamam... Ama gecenin bir yarısı aklınız başına gelir de bizi kapı dışarı etmeye kalkarsanız bu söylediklerinizi hatırlatırım."

Uzun sessizlik ve dükün yorgun bakışlarının koyu gri enginliği Jane'i, onu sadece iki parmağıyla ezebilecek güce sahip bir soyluya, bir erkeğe ettiği sözlerin ancak bu kadar komik olabileceği gerçeğine getirdi. Zorla dudaklara kondurulan bir gülümsemenin ardından, "İyi geceler, ekselansları," deyip kardeşlerinin peşine takılmak üzere geri döndü.

Birden, "Sadece sizi," diyerek sohbeti bitirmek için hevesli olmadığını gösterdi dük.

Jane bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Hevesle yeniden erkeğe dönüp, "Ne?" diye şakıdı.

"Evime giremeyeceğini söylediğim tek kişi sizdiniz. Kardeşlerinize ilgili hiçbir talimatım olmadı."

Ne? Ne olacaktı şimdi? "Gideyim mi yani?" Ağlamaya fazlasıyla yakındı.

"Kardeşim Leydi Beatrice'in uykusu oldukça derin. Varlığını fark etmeyecektir. Öte yandan çalışanlarımın güvenliğinden sorumlu olduğum gerçeği de var. Bu nedenle Bayan Hammond... Odanızın kapısını kapalı tuttuğunuz sürece kapı dışarı edilme korkusu olmadan evimde kalmanızda hiçbir sakınca görmüyorum. Şimdi iyi geceler..."

Jane onun uzaklaşan görüntüsünden gözlerini ayıramadı. Omuzlarına bilhassa takılı kaldı ve nihayet silkeleterek kendine geldi. Kardeşleri onu bekliyordu.

Hizmetçinin peşinden kendilerine gösterilen odaya girdiklerinden içeride hummalı bir çalışma olduğunu görerek şaşırdılar. Biri şömineyi yakmaya çalışırken, iki kişi paravanla ayrılmış bir bölmenin arkasındaki küveti doldurmaya çalışıyordu.

"Ekselansları banyoya ihtiyacınız olabileceğini düşündü."

Jane ve Mary birbirlerine baktılar. Şaşkın ve okşanmış gururları yüzünden hafif bir rehavet içindeydiler. Paltosunu çıkaran Chris ise halihazırda gecelikli olduğu için yataklardan birine yatıp kendini uykuya bırakmıştı bile.

"Teşekkür ederiz. Bizim için uğraşmanıza gerek yoktu. Tabii suyu ziyan etmeyeceğiz."

Jane'inkinden daha açık kızıl saçları olan kız gülümseyerek başını sallayıp, "Yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Yıkanırken mi? Hiç sanmıyorum," dedi Jane. "Birinin yanında en son soyduğum günden bu yana sayamaya-çağım kadar yıl geçti."

Kıkırdayan hizmetçiler işlerini bitirdikten sonra izin isteyip dışarı çıktılar ve Jane ile Mary'yi başbaşa bıraktılar.

“Odanın neye benzediğine küvetteyken bakacağım. Benden önce sen girmek ister misin Mary?”

Mary esnerken başını salladı. “Pisliğe bulanana sensin. Benim banyoya ihtiyacım yok.”

Sahiden de Mary'nin fırtınadan çıktığı hiç belli olmuyordu. Jane omuzlarındaki ağır paltoyu çıkarıp kurusun diye özenle şöminenin önündeki koltuğun arkasına astı ve kendi durumunu görmek için aynanın önünde durdu.

Saçları ıslaktı ama örgü bozulmadığı için çılgınlığını bir şekilde gizlemeyi başarmışlardı. Düşmüş kaşlarını parmaklarıyla kaldırırken *harika*, diye düşündü. Paltonun sıcaklığından sonra onu yeni ısıtılan odanın serinliğinden korumaktan aciz ıslak geceliğinin durumuna bakmak için isteksizce gözlerini üzerinde gezdirdi. Kötü görünüyordu fakat ekselanslarının dediğini gibi kafa karıştırıcı bir hali yoktu. Ancak bir aptal ona bakınca karışan kafası yüzünden işini aksatırdı. Eteklerindeki çamur yüzünden mi öyle demişti, yoksa kollarma bulaşanlar yüzünden mi? Büyük ihtimalle her şeyi kast etmiş olmalıydı.

Aynaya biraz daha yaklaşıp daha ince detayları yakalamaya çalışırken bir şey dikkatini çekti. Göğüslerinin olduğu yerde hafif bir gölge vardı... Parmaklarını aynadan gördüğü noktaya dokundurup sebebini anlamaya uğraşırken tuhaf bir his içinde büyüyordu.

“Mary, bir bakar mısın meleğim?”

Mary uykudan küçülen gözlerini biraz daha kısarak yanına geldi. “Efendim, Jane.”

“Bende bir tuhaflik var mı? Yani çamur dışında, üzerimde olmaması gereken bir şeyler görüyor musun?”

Mary onu bir süre inceledikten sonra her ne gördüyse uykuya yenilmek üzere olan gözleri kocaman açıldı ve

kardeşi, "Jane, lütfen bana bu halde  adamın arasında gezinmediğini söyle," dedi.

"Ne... Ne var?"

"Göğüs uçların boncuk gibi ve daha da kötüsü..." Parmağıyla Jane'in göğüs ucunun etrafında bir daire çizmeye çalıştı ama Jane eline vurarak ona engel oldu. "Sanırım..." Biraz daha eğildi. "Rengi de ayırt edilebiliyor."

Ah... Ah... Bu doğru olamazdı. Jane yakınlardaki bir mumu kapıp yeniden aynaya bakınca yanakları alev aldı. Mary haklıydı...

"şimdi onlar benim..." dedi tiz sesiyle. "Göğüs ularımı mı gördüler? Aman Tanrım..."

Mary bir süre boş boş bakıp arkasmdan kahkahalara boğuldu.

Bölüm 9

Catriona tam beş gün boyunca onu aradı. Korku ve merakın bir aradayken heyecan verdiği ilk avcılık günlerindeki gibi hissediyordu. Yaptığı araştırmalar, kitapta yazılanlar onun Kadim İblis Kral olabileceği fikrini güçlendiriyordu.. Fakat acımasız kralın ince bir dal gibi büküp atmak dururken onu neden ve neredeyse nazikçe serbest bıraktığı sırrını koruyordu.

Yüce liderleri öğrenseydi bunun bir tuzak olduğunu söyler ve iblisin dokunuşuna maruz kaldığı için Catriona'nın öldürülmesini ya da tecrit edilmesini emrederdi. Hiç şüphesiz denerlerdi ve Catriona da kendi türünden birkaç kişinin kanını akıtmak zorunda kalırdı.

Kendi sorunları üzerine düşünmeye başlamadan önce o iblisi bulmalı ve Catriona'yı geride bıraktığı için ne büyük bir hata yaptığını anlamasını sağlamalıydı. Catriona güvendiği iki kaynaktan birinin verdiği kesin bilgi üzerine keşfini şehrin doğusundaki lüks semtlerden birinde sürdürmeye karar vermişti ama pek umutlu olduğu söylemezdi. İblisler karanlık yaratıklardı, lükse karşı zaafı olsa da onca parıltı ve şaşaanın yansıması çekici maskelerinin altındaki iğrenç gerçekliği meydana çıkaracak çatlaklara neden olabilirdi. İşte bu yüzden iblisler, inlerinde, karanlık çöplüklerinde yaşamayı tercih ederlerdi.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Evin durumuna bakmak için erken kalkan Jane, saat dokuzdaki kahvaltı servisini yapacak hizmetçilere kardeşleri için odaya bir şeyler getirmesini tembih ettikten sonra, peçeteye sardığı bir parça ekmekle birlikte fırtınanın gerisinde bıraktıklarını görmek için yola çıktı.

Evi, gecedен beri daha iyi görünmüyordu ya da ilahi bir gücün ağacı yerinden kaldırdığı da yoktu. Amaçsızca biraz dolandıktan sonra fazla oyalanmadan, kasabaya inen arabalardan birini yakalayıp kafasında plan yapmaya başladı.

Gidecek akrabaları yoktu. Phillip'i seçenekler arasından çıkarması en akıllıcasıydı çünkü istenmediğini bildiği başka bir evde daha kalmayı kaldıracabileceğini sanmıyordu. Kaldı ki Bayan Nelton'ın da onu yakınlarda görmek istemediğinden emindi. Biraz parası vardı ama evleri yeniden yaşanılır bir hale gelene kadar onları bir handa konaklatmaya yetmezdi. Yetse bile onca müsrifliğin kabul edilebilir hiçbir tarafı yoktu.

İki sene önce kocasını kaybeden yaşlı dul Mary Greendoor'un onları hoşnutlukla karşılayacağını ummaktan başka şansı yoktu. Annesi gitmeden önce başlarının sıkışması halinde ona güvenebileceklerini söylediğinde buna ihtiyaç duymayacaklarını umduğunu hatırlıyordu. Fakat sürprizler yapmakta hayatın üzerine yoktu.

Jane kasaba meydanındaki fırından aldığı birkaç çeşit

çörekle Bayan Greendoor'u ziyarete giderken gergin ama Abertillery Dükü'nün evine girerken hissettiği incinmişlikten uzak, kararlı bir ruh halindeydi.

Hoş karşılanmanın iyileştirici birçok etkisi olduğunu kabul etmeliydi insan. Bayan Greendoor'dan kapılarını onlara memnuniyetle açacağını duyduğunda Jane öyle rahatlamıştı ki haberi vermek için koşa koşa Abertillery topraklarına dönmeye hazırdı. Ancak yemek yemesi için ısrar eden sevimli dul, yemekten sonra karşılıklı çaylarını içmek için sobanın yanında öyle hoş, küçük bir masa hazırlamıştı ki Jane'in onu kırması mümkün olmamış, neticede kardeşlerini almak üzere evden ayrıldığında gün kararmaya başlamıştı.

Abertillery Malikânesi'ne vardığında saat altıyı geçiyordu. İçeri girmek için ön kapıyı değil de sabah çıkarken kullandığı mutfak tarafındaki kapıyı kullanarak ana koridora bağlanan merdivenleri tırmandı ve çok geçmeden ilk kattaki odalarının bulunduğu koridora geçti. Kullandığı bu yol, ev hakkında fazla fikir vermeyen gösterişsiz bir güzergâh olarak Jane'in fazla ilgisini çekmiyordu. Fikir yürütebildiği tek şey karanlık ve daha fazla karanlıktı.

Geçici odalarına girince Mary telaşla kalkıp Jane'e doğru koştu. "Nerede kaldın, Jane? Başına bir şey geldi sandık."

"İyiyim gördüğün gibi. Bayan Greendoor fazla ısrarcıydı. Biliyor musun, evinde kalmak istediğimizi duyunca çok sevindi." Ters ters Mary'ye baktı. "Ama sen hâlâ hazırlanmamışsın. Kasabaya giden son araca yetişeceksek acele etmeliyiz. Chris nerede?"

Etrafına bakınıp Chris'i aradı.

"Bırak şimdi Chris'i. Ekselansları seninle konuşmak istiyor."

Jane dönmeyi kesti. Her nedense şüpheli gözleri bir tehdit gelebilirmiş gibi Mary'deydi. "Nedenini biliyor musun? Ona bugün gideceğimizi söyledin, değil mi?"

“Evet, söyledim. Zaten konu da bu.”

“Teşekkür etmeden gittiğimi sanıyor olabilir... Bu adam bizi hiç tanımamış. Gitmeden önce elbette onunla konuşacaktım.”

Mary gözlerini devirdi. “Jane... çıkarımlar yapmayı bırak da lafımı bitireyim.”

“Tamam devam et.”

“Bu öğlen ekselanslarının seni görmek istediğini söylemek için bir uşak geldi. Sen olmadığın için ben gittim.”

Bunun birçok anlamı olabilirdi. İlk pasif eylemi Mary’nin onunla yalnız başına yaptığı görüşme hakkında ne hissettiğini gözden geçirmek oldu. Başka zaman olsa Mary’yi karşısına alır ve zarar görmüş yerlerini tespit etmeye uğraşırdı. Ancak kardeşinin Abertillery Dükü ile tek başına konuşmuş olması korumacı yanını değil, sadece merakını harekete geçirmişti.

“Bana evimiz kullanılabilir hale gelene kadar burada kalabileceğimizi söyledi. Kibarlığı için kendisine teşekkür edip yaptığı onca iyilikten daha fazlasına mecbur olmadığını söyledim.”

“Bizi burada ağırlamak istediğini mi söyledi? Bu çok mantıksız.”

Uğraşmaya değer bulacak biri Mary’nin sırtışından çok anlam çıkarabilirdi. Aniden ortaya çıkan baş ağrısı ile boğuşan Jane ise kardeşinin omzunu dürterek aptal gülüşü yüzünden silmesini istedi.

“Mantıksız mı sahiden, Jane? Son derece net cümleler kullanmış olmasına rağmen niyetinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu ben bile anlayamadım. Ona kalacak bir yer bulduğumuzu söylediğimde bana ne dedi biliyor musun?”

“Ne?” Jane’in uyaran içgüdüleri duyacaklarından korkması gerektiğini fısıldıyordu.

“Onun koruması altında olduğumuzu ve o uygun görene kadar buradan ayrılmamızın mümkün olmadığını...”

"Bu gerçekten saçma. Sizinle bir sorunu yok ama beni istemediğini dün gece de ima etti. Eğer bizi ayırabileceğini sanıyorsa patronluğuna fazla güveniyor demektir."

Mary kollarını göğsünde birleştirdi ve aşağıdan yukarıya doğru Jane'e baktı. "Dün gece onca zaman ne konuştunuz? Hizmetçiler bile sizinle ilgili fısıldaşıyordu. Jane, eğer endişe etmem gereken bir şeyler dönüyorsa seninle aşağı iner ve kırbaçlanacağımı bilsem dahi ona burada kalamayacağımızı söylerim."

"Bizi kırbaçlamayacağına eminim. En iyisi gidip ne istediğini öğreneyim... Bana öyle bakma! Onu kızdırıp da huysuzluk ettiğini görmek istemiyorum. Gerçi görsem ne yapardım bilmiyorum. Yani... öyle kontrollü ki huysuzken belki daha kontrol edilebilir birine dönüşüyordur."

"Saçma bir varsayım oldu."

"Haklısın... Gitmem gerekiyor, değil mi?"

Mary merhametle gülümsedi. "Gitmeni öneririm ama korkuyorsan... ya da bana söylemediğin herhangi bir şey varsa kimsenin seni bir şeye zorlamasına izin vermem. Anlaşıldı mı?"

"Bu tür şeyleri benim sana söylemem gerekirdi." Jane nefes alıp üfleyerek dışarı bıraktı. "Ben gidiyorum. Bakalım kral hazretleri ne istiyormuş."

Çalışma odası giriş katında, yüksek tavanlı girişe açılan koridordaki iki odadan birisiydi. Sırf giremeyeceğini bildiği için diğer odada neler olduğunu deli gibi merak eden Jane, uşağın kendisinin geldiğini dük hazretlerine haber vermesini beklerken gözlerini maun kapıdan ayıramıyordu.

Diğer kapı aniden açılıp da suratsız uşak dışarı çıkınca Jane boş bulunup sıçradı ve mavi elbisesinin eteklerini düzeltti.

"Ekselansları sizi bekliyor."

Jane başını salladı ve uşağı selamlayıp diğer maun kapıdan içeri adım attı.

Saniyeler önce ardına geçemeyeceğini bildiği diğer kapının öteki tarafını görmenin hayallerini kurduğunu, çalışma odasının olası ruhsuzluğundan uzaklaşmayı arzuladığını hatırlıyordu. Ancak o an, tek bir adımla içine çekildiği dünyanın kapısından gördükleri gözlerinin dolmasına neden oldu.

Jane inançlı birisiydi. Olmak zorundaydı... Kendine ait bir İncil'i, ağzından eksik etmediği birkaç duası ve kili-seye kuvvetli bir bağlılığı vardı. Ne var ki bu oda –hayır sadece bir oda değil– bir mabetti, bir tapınak... Kutsal bir mekândaki gibi, ancak orada bulunma şansına erişen kişilerin kulağma ilahi şeyler fısıldıyordu. Kulaklarında uğuldayan sözcükler, etrafını saran binlerce kitaba ait bölümlerin uçuştugu ortama tatlı bir ahenk katıyordu. Ya da tümünden aklını kaçırmıştı.

Her şeyi basite indirgemenin lüzumu yoktu elbette. Onunki gibi bir hayal gücünün illa insanın aklını kaçırdığına delalet etmesi de şart değildi. Hayır, büyülendiği gerçeği bir tarafa bırakılacak olursa tarafsız görüşünde bir kusur yoktu.

Burası bir kütüphane olduğu kadar çalışma odasıydı da. Alt katı tam bir çalışma odası gibi döşenmişti ama döner merdivenlerle çıkılan bir üst kat, bütünüyle kitaplardan oluşan muhteşem bir yerdi.

Jane kendi etrafında turlar atarak tıpkı onu mutluluğa götürecek merdivenler gibi dönüyordu. Bir şeyler kaçırmaktan öyle korkuyordu ki gözleri bir tarlayı talan etmeye kendini adanmış çekirge sürüsü gibi oradan oraya hareket ediyordu. Yiyip yutmak istediği sayfaların kokusundan başı dönmüştü.

Birisi boğazını temizleyerek yalnız olmadığını hatırlatmasaydı muhtemelen yukarı kata çıkmaya yeltenecekti.

Merdivenlerin başında durup geriye baktı ve Abertillery Dükü ile göz göze geldi.

“Bayan Hammond... rahatsız etmiyorum ya!”

Jane kendinden emin bir tebessüm edip, “Ekselansları,” dedi. Hesap sorulması gereken birine göre fazla buyurgan bir karşılık verdiğinin farkında değildi. Fakat o farkındaydı.

“Lütfen karşıma gelin. Şuraya...”

Jane isteksizce işaret edilen yere yürüdü ve bir reverans yaptı. “Beni görmek istemiştiniz, ekselansları. Aslında ben de sizinle konuşmak istiyordum. Hazırlıklarımızı tamamlar tamamlamaz ayrılacağımızı söyleyecektim.”

“Öyle mi?”

“Daha önce söylemek niyetindeydim ama kasabada işler düşündüğümünden uzun sürdü.”

Jane konuştuğu Abertillery Dükü başını sallayarak onu onaylıyordu. Çoğunlukla olduğu gibi kibardı. Ancak Jane’in daha fazlasını söylemeye niyetlendiğini sezdiğinden mi bilinmez, onu susturmaya yetecek miktarda sabırsızlığı da göze çarpıyordu.

“Bayan Hammond. Benim nazarımda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğinizin farkındayım. Daha önce çalışmam olarak sizi karşıma alıp beklentilerim konusunda bir değerlendirme yapma fırsatım ya da arzum olmadı. Ancak, herkesin kitapsız da olsa kabul ettiği bazı görgü kuralları vardır.”

Teorik olarak ne söylediğini anlamıştı ama sözlerini nereye çekeceğinden tam olarak emin değildi. Bu yüzden emin olduğu tek noktaya, yani görgüsüzlük kısmına bir açıklık getirmesi gerektiğini düşündü.

“Kusura bakmayın majesteleri, bahsettiğiniz görgü kuralını daha önce hiç duymamıştım. Sizi düzelttiğimi düşünmenizi istemem ama annem hayatının yarısını çocuklarının ahlaklı ve görgülü insanlar olabilmesi için harcadı.

Kardeşiniz için örnek bir aile olduğumuzu düşündüğünüze göre siz de benimle aynı fikirdesiniz. Tabii ki öylesiniz... Bize evinizi açtınız, kötü zamanlarımızda hep yanımdaydınız. Bir anlığına bile bana görgüsüz demeye çalıştığınızı düşündüğüm için özür dilerim." Yeri geldiğinde kibir, onun da uzmanlığına girebiliyordu. "Benimle konuşmak istediğiniz konu bu muydu?"

Abertillery Dükü belli belirsiz başını iki yana salladı. "İsterseniz görgü, isterseniz kurallar deyin. Evden çıkmadan önce bana haber vermeniz gerekiyor, Bayan Hammond."

İşte şimdi dikkatini çekmişti. Jane gözlerini kırptırıp şakağını kaşdı. "Mecbur muydum?" Baş kaldırmaya çalışmıyordu, sahiden de anlamamıştı.

"Bir konuk olsaydınız bile sizden beklentim bu olurdu. Kaldı ki siz sadece konuk değilsiniz."

Kibire de bakın!

Aşağılanma hissi öfkesini kabarttı. Fakat onun gibi kolayca duygularına kapılan birinin bile sınırları olmalıydı. Sağduyu şarttı. Yanaklarındaki yanmayı görmezden gelebilirse sakın görüldüğünü tahmin ediyordu.

"Bu akşam gitmek niyetindeyiz, ekselansları. Fakat gün içinde bize ulaşmak istersiniz diye yakınlarda olacağız."

"Az önce ne söylediğimi dinlemediniz mi, Bayan Hammond?"

Nesi vardı bunun? Gidecekti işte, sevineceği yerde neden bunamış kör köpekler gibi aniden bağırıp çağırıyordu? Tamam, bağırmış sayılmazdı ama yüzüne doğru haykırsa bile daha kötü bir izlenim veremezdi.

Jane dişlerini sıkıp içinden sabır dileyerek eski ayakka-bılarının altında ezilmekten daha iyisini hak eden otantik halıya, yine aynı halının üzerine kurulmuş oymalı ve gürürlü orta sehpayı, halının deseniyle uyumlu tekli koltuğa ve ağlamak istemesine neden olan üst kattaki kütüphaneye baktı.

Az sonra beyaz taşlı büyük şöminenin yanında yer alan kütüphanede sıralanmış birkaç kitap gözüne çarpacaktı. Bu mesafeden isimlerini okuyamıyordu ama yeni ve parlak ciltleriyle gözünü almışlardı. Bir kısmı köşeye istiflenmiş, diğer kısmı da rafın alt gözlerine gelişi güzel dizilmiş kitaplarla birlikte şöminenin yanında bir hazine yatıyordu.

Jane işe yaramaz gözlerini kısarak kitapların isimlerini görmeyi yeniden denedi. İçlerinden yazdıklarıma kaynak olabilecek bir iki eser bulabilceğini umuyordu. Gerçi bulsa bile onu yerinden alması bir mucize olurdu. Şansına küsüp gözlerini kaçırdı. Telaşla evden çıkarken gözlüğünü almayı akıl edememişti, hem etseydi bile onun karşısına o aptal merceklerle çıkmayı düşünmezdi.

Odanın kokusu, babasının zamanının büyük kısmını geçirdiği küçük kilise kütüphanesininkine benziyordu. Jane babasıyla oturup kitapları karıştırdığı ve en sevdiği kokunun kitap kokusu olduğunu her söylediğinde babasının tebessüm ettiği günlerin zamansız hatırasıyla doku-naklı kısa bir an yaşadı.

Açık burun deliklerinin kenarları kokuları içine çekerken titreşip dalgalanıyordu. Duyuları fazla hassastı. Öyle ki, odadaki baskın kâğıt ve ahşabın yanık kokusu ile ona ait erkeksi losyonun büyüleyici karışımı onu neredeyse inletecekti.

“Ne yaptığınızı öğrenebilir miyim, Bayan Hammond?”

Jane dik dik adama baktı.

“O zaman şöyle sorayım. Soruma yanıt verecek durumda mısınız? Anlamadıysanız tane tane sorabilirim.”

Jane başını hafifçe sol omzuna doğru eğdi. “Neyse ki aptal ya da zor anlayan biri değilim. Bazen dikkatim kolayca dağılabiliyor, doğru... Bunu aşmaya çalışıyorum. Rica etsem sorunuzu tekrar eder misiniz? Tane tane ya da yüksek sesli olmasına gerek yok. Ses tonunuz da dahil, niteliklerinizin monoton hiçbir yanı yok.”

Sözleri onu eğlendirmişe benziyordu. "Hakkımda ne düşündüğünüzü merak ettim."

Jane, hafiften sırtıyor bile olsa bir düğ ile konuştuğunu unutma hatasına düşmeyecekti. Doğal olarak bu yemi de yutmadı.

"Bence merak etmiyorsunuz." Belki de yutmuştu.

Neden sadece *böyle bir hadsizlik yapamayacağını* ya da *kimsenin kendi değersiz fikirlerini umursamayacağını* söylememişti ki? Yanağının içini ısırarak bir miktar acıyla kendini cezalandırdı.

"Sizce yalan söyleyerek neyin peşinde olabilirim, Bayan Hammond?"

"Yalan söylediğinizi düşünmedim. Olsa olsa beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorsunuzdur. Kendime hâkim olmayıp aklıma geleni söylediğimde beni cezalandırmanız için size fırsat vereceğim. Belki beni yine evinizden kovarsınız... Ama hayır, bu varsayım burada bulunma nedenimle örtüşmüyor."

"Hakkımda sizi evden kovmama sebep olacak düşüncelerinizin olduğunu bilmemin, ne düşündüğünüzü bilmekten daha önemsiz olduğunu da nereden çıkardınız? Sizi cezalandırmayı istemem için tanıştığımız günden beri bana sayısız fırsat verdiniz... Her şey düşündüğünüz kadar karmaşık değildir, Bayan Hammond. Bazı nedenler son derece temel, yaşamsal ve insani olabilir."

Jane aklına ilk geleni söyledi. "Bizim durumumuzun ne tür temel bir gereksinimi içine aldığını anlamadım."

Sanki çok aptalca bir şey söylemiş gibi adam başını iki yana sallayarak güldü. Aradaki mesafeye rağmen Jane onun gözlerindeki tuhaf bakışı görebiliyordu. Bu bakışta devamını vaat eden bir zorlama vardı. İnsan neye zorlandığını anlayana kadar gözleri bakmaması gereken bir yere, zihni asla dalmaması gereken düşlerin diyarına kayar giderdi. Jane, Tanrı'nın varlığını doğrulayan kusursuz

hatlı dudaklara bakarken hâlâ neye zorlandığını anlayabilmiş değildi. Düşledikleri ise... Tanrı affetsin... o dudaklara dokunmak, öpmek ve parmaklarını altın saçların içinde gezdirmekle ilgiliydi. Şefkat ise hep vardı... Onun dünyanın en rezil adamı olduğunu öğrense bile bu yersiz şefkatin asla kaybolmayacağını hissediyordu.

Jane irkilerek kendine geldi, gözlerini kaçırdı. O kadar yoğun bakıyordu ki adam... Öyle sahiplenici ve güçlü... Bu topraklardaki her şeyin sahibi olmasının da ötesinde, gözlerindeki anlamın sadece ikisini içine alan kişisel bir yanı vardı.

Dük, "Şöyle söyleyeyim, Bayan Hammond..." diyerek aralarındaki bağı kopardı. "Hakkımda ne düşündüğünüzü merak ettiğimi söylerken gerçekten bunu kastetmiştim."

"Ah... madem bu kadar önemli..." Bir yalan uyduracak vakti yoktu. Bu yüzden üstü kapalı da olsa doğruları söylemeye karar verdi. "Güçlüsünüz... Bir soyludan beklediği gibi yani... İnsanlar size saygı duyuyor ve daha önce de dediğim gibi sıradan olamayacak kadar dikkat çekicisiniz... Sanırım hepsi bu kadar."

"Fakat sizin dikkatinizi çekemiyorum. Beni dinlemenizi bile sağlayamıyorum."

Eğer kızıp öfkelenseydi Jane'i o an yüzüne kondurduğu kibirli gülümsemeden daha çok öfkelendiremezdi. Jane *ne yapalım*, der gibi kaşlarını ve omuzlarını kaldırıp yersiz bir kendine güvenle intikamını almayı denerdi. Fakat yerini hatırlaması için yerin dibine sokan, soğuk, küçük gören bir bakış yeterli olacaktı.

"Az önce size yanında kalmayı düşündüğünüz hanımı ne kadar tanıdığınızı sormuştum."

Bayan Greendoor'u Jane değil annesi tanıyordu. "Annem ona güvенеbileceğimizi söyledi. Bu da benim için yeterli."

"Eminim anneniz çatınıza koca bir ağacın devrileceğini düşünmemişti. Belki sadece yokluğunda yalnız olmadığını düşünmenizi istiyordu. Yaşlı dulun evinde daha önce bulundunuz mu? Kısa bir öğleden sonrayı kastetmiyorum."

"Hayır ama az önce de dediğim gibi annem bir sakınca olmadığını düşünüyor. Kaldı ki bizi asla kastettiğiniz şekilde riske atmazdı."

"Risk her zaman vardır. İnsanların içinde neler sakladığını asla bilemezsiniz."

Jane kendini tutamadı. "Siz biliyor gibisiniz."

Dük koyu renk ahşap masada parmağıyla ritim tutturdu. Dikkatle Jane'i inceliyordu. Hatta sadece ifadelerini okuyabileceği yüzünü değil, bütünüyle vücudunu da inceleyerek araştırmasına müstehcen bir derinlik katıyordu.

Kaçınılmaz, sıcak bir pembelik Jane'in yüzünü yalayıp boynundan göğüslerine doğru kaydı ve karnında ateşten bir top gibi birikerek içinin kıpırdanmasına neden oldu.

"Sizi korkutuyor muyum, Bayan Hammond?"

Evet ama bunu itiraf etmektense cehennem gibi yanan şöminenin içinde bağdaş kurarak oturmayı yeğlerdi. Fakat bir yanı, tam aksini söylemekten kaçınmasını fısıldıyordu kulağına. Bu yüzden sessiz kaldı.

"İşin özü şu, Bayan Hammond. Bunca konuşma ve inatlaşmanın neticesinde gerçekleşecek olan şey... Benim himayem altında olduğunuz sürece ne yapacağınıza ben karar veririm." Yüz ifadesini sevimli kılan buyurgan sesiyle ne kadar da kendinden emindi.

Fakat Jane'in de söz geçirilmez, başka duygularla iletişim halinde olmayı seven kendi duyguları vardı. Öfkeyse öfke...

"Birini bir gün kovup ertesi gün kalmaya zorlayamazsınız. Bu çok anlaşılabilir bir tutum."

Jane onun, "Ben de kendimi anlamıyorum," dediğini sandı ama yanlış duymuş da olabilirdi.

"Abertillery soyundan gelen birinden adalet beklemek mi, yoksa bir dükün kararlarını sorgulamak mı... Sizi hangi konuda yargılasam bilemedim, Bayan Hammond."

"Bakın... ailem için bir şey yapmaya çalışıyorum. Bayan Greendoor bizi..."

Abertillery Dükü'nün iç çekişi Jane'i duraksattı. Tanrı affetsin, ne güzel bir sestir o öyle...

"Gururunuz nerede, Bayan Hammond? Kendine bile zar zor yeten yaşlı bir kadına yük olmayı kendinize yedirebiliyorsanız çok övündüğünüz gururunuz için mum yakmaya başlamalıyız belki de."

"Bu çok zalim bir eleştiridir. Paramız var, kimseye yük olmak niyetinde değiliz. Sadece kalacak yer istedik."

"Size bunu sağlıyorum."

"Neden?"

"Çünkü istiyorum."

"Neden?"

"Ne önemi var? Bir iki iyiliğin sağlayacağı süksenin peşindeyim belki de."

"O halde insanlar seneler sonra bile sizin yüce gönüllülüğünüzden bahsedecekler. Çünkü yaptığınız iyilikler size sükse değil, bir karakter sağlamak üzere."

Jane her şeyi beklerdi ama bir kahkaha duymayı asla... Bir süre sonra dük, "Bayan Hammond, lütfen odanıza gidip biraz dinlenin," dedi. "Ben, Bayan Greendoor'a sizi ve ailenizi beklemesine gerek olmadığını iletcek bir ulak göndereceğim."

Jane itiraz edebilirdi, bunu yapmaya fazlasıyla yakındı. Şüphesiz ki dük de bunu biliyordu ki yeni bir uyarı yapmaya karar verdi. "Dilediğim zaman size ulaşabileceğim yakınlıkta olmanızı istiyorum. Aramızda iki millik mesafe varken emirlerimi yerine getirmeye çalışmanız benden çok sizi zorlayacaktır, Bayan Hammond."

"Belki öyledir ama..."

“Konuşmamız bitmiştir. Çıkarken kapıyı kapattığınızdan emin olun lütfen.”

Jane onun, çalışma masasının üzerindeki mumların ışığında altın gibi parıldaayan saçlarından, beyaz gömleğine ve koyu yeşil yeleğine... Güzel yüzüne, çenesine, gözlerine ve ağzına... Özellikle ağzına baktı... Konuşmanın bittiğinden şüphesi kalmayınca arkasını döndü ve kapıyı özellikle açık bırakarak dışarı çıktı.

Başı dönüyordu... Daha önce böyle bir şeyin başına gelip gelmediğini hatırlamaya çalıştı ama iki dakika öncesini bile doğru düzgün hatırlayamıyorken çok iddialı olması gerektiği fikrine vardı.

Carter neredeydi? Adi düzenbaz onu ahırda içmeye davet ederken aklında ne vardı acaba? Gerçi keyifli bir akşam olmuştu ama aniden bastıran yağmurda ıslanmak biraz keyfini kaçırmıştı.

Sırılsıklamdı. Yatağa girmek istemiyordu. Özellikle şu aralar o buz gibi yataktan hiç hoşlanmıyordu. Fakat çalışma odasından hoşnuttu. Abertillery Dükü olmanın en güzel yanının bu çalışma odasına sahip olmak olduğunu düşünüp keyifle sıırıttı.

Bu arada... biraz bile olsun üşümesi gerekmez miydi? Saçlarından süzülen sular yanaklarına ve burnuna akıyor ve sonunda omuzlarına damlayıp daha fazla ıslanmasına neden oluyordu. Fakat ceketini çıkarmaya mecbur olduğunu düşünürken bile kılını kıpırdatmak niyetinde değildi. Elbette hasta olmaktan nefret ediyordu. Ölecek kadar hasta olmaktan hem nefret ediyor hem de korkuyordu.

Yüce Abertillery Dükü, imparatorların ve kralların ismiyle şereflendirilmiş Alexander Darius, kendi kendine

de olsa korktuğunu itiraf ediyordu. Vay canına... Demek gerçekten de sarhoş olmuştu.

Evet, vücudu kısmen sarhoştı, refleksleri olması gerekenin yarısı kadar bile düzgün çalışmıyordu ama büsbütün işleyen bir yanı alev rengi saçların hayaliyle daha fazla geriliyordu.

Ah, bu konulara hiç girmese daha iyi olurdu.

En iyisi kafasını kısmen kurcalayan diğer kız hakkını düşünerek faydalı bir şey yapmaktı. Neydi adı? Hah... Helen, Leydi Helen. Korkunç düşesin tatlı yeğeninin şaşırtıcı tek yanı, nefret edilesi halasının aksine sahip olduğu son derece sakın ve uysal mizacıydı. Biraz düşününce uygun genç kızların hepsinden uysal olmasının beklendiğini hatırladı ve bunun bir gösteriş olup olmadığına kafa yormaya başladı.

Yemekteki utangaç bakışları ve ara ara göz göze geldikleri piyano başındaki mahsun halleri gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Evlenmeyi düşünen erkeklerin beklentilerine mükemmelen cevap verebilirdi. Beklentiler demişken... Güldü ve yanındaki sehpanın üzerinde bulmayı ümit ettiği kadehe uzandı. Maalesef sadece hayal etmişti. Kalkıp yeni bir kadeh almaya üşenerek başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

Gerçekten evlenme vakti gelmiş miydi? Alexander evliliğe karşı değildi, aksine birkaç çocuk fikri içini ısıtıyordu ama güven denilen şeyin değişkenliğini acı şekilde öğrenmiş biri olarak sıcak bir yuva fikrini hayal olarak gördüğü de bir gerçektir.

Ama bu gece düşüncelerin gecesiydi. Yani hayal kurmaya hakkı vardı. Hayal kurmaktan ne kadar hoşlandığı düşünülürse keyifli bir gece onu bekliyor demektir. Kendi haline gülerek elindeki hayali kadehi hayali dostuna doğru kaldırdı.

Hayali kadehini kaldırdığı noktada kimsenin olmadığını biliyordu. Gerçekten biliyordu... Alexander hiçbir zaman gerçek olmayan şeyler görecektense kadar sarhoş olmamıştı... İnsan çoğu zaman sınırlarını bilirdi. Eylem üzerindeyken de sonrasında keyfini sürerken de... Ya da tam tersi, her neyse.

Ne var ki o oradaydı. Küçük kıvılcım... Günlerdir aklından atamadığı ateş parçası... Jane Hammond... İsmi hatırlamakta hiç zorluk çekmemesi ne kadar da ilginçti. Emrinde çalışan onlarcasının tek birinin bile ismiyle ilgilenmemişti. Ama o başkaydı... Ve o an, hiç beklemediği ama belki de en çok istediği anda ona istediklerini vermeyecek bile olsa Alexander'ı kızgın bir fırtınanın içine atmak üzere oradaydı. Alexander gözlerini birkaç kez kırptırıp hayal görmediğinden emin olmaya çalıştı. Tedbirli olmakta yanlış bir şey yoktu.

Tedbir demişken... Birinin bu kıza sağduyudan bahsetmesi şarttı. Hatta sözü açılmışken bu saatte, üzerinde yine o tatlı ve iffetli geceliklerden biriyle aslanın inine girmenin başına birtakım sorunlar açacağını tane tane anlatması hiç fena olmazdı. Her seferinde kıl payı kurtulduğu ateşin yalnız kaldıkları her an, onu yakmak için alevden dilleriyle etrafını sardığını ve ateşin kendisinin bile artık olabilecekleri kontrol edemeyeceğini söylemesi...

Ya da bırakalım hiç kimse hiçbir şey söylemesin ve küçük kıvılcım tuzağın göbeğine çekilerek kendini kurban etsin. Alexander dayanamayıp güldü.

Sahiden ne işi vardı burada?

Belki de Alexander'ın içeride olduğunu biliyordu ve şansını denemeye karar vermişti. Hayır, istese de kendini öyle günahkâr bir hatanın içine atacak türden bir kız değildi.

Tüm bu kafasındaki sis, duygularındaki rehavet ve sızmaya bu denli yakın oluşu yanlış noktaya odaklanmasına

neden oluyordu. Alexander, karın boşluğundaki süngü deliği yüzünden bilincini kaybetmeye yakinken bile mantıklı düşünmeye ara vermemişti. Şimdi beyaz geceliğinin üzerine kırmızı bir leke gibi dökülen örgülü saçların büyüyle özünü kaybediyordu.

Çalışma odası onun en özel alanıydı. Özellikle de masası... Tam da masanın önünde dikilen Jane Hammond'ı izlerken keyifli saniyeler yerini anlaşılabilir bir şüpheyeye bırakmıştı. Ancak onu suçüstü yakalamak yerine izlemeye karar verdi. Nasılsa bir yere varamayacağına göre yalan söyleme fırsatı bulamayacağı bir itirafa mecbur kalmasını tercih ederdi. Hem o küçük casusu iş üstündeyken görmek eğlenceli bile olabilirdi.

Alexander kollarını oturduğu geniş koltuğun arkılığına yaydı ve bacak bacak üstüne atarak rahatına rahat kattı.

Jane Hammond, Alexander'ın bulunduğu karanlık köşeye şöyle bir baktıktan sonra rafların bulunduğu kata gözlerini dikti. Kalp hizasında birleştirdiği elleri ve kıpırdanan dudaklarına bakılırsa dua ediyor olabilirdi. Hem de burada? Alexander'ın çalışma odasında? Alexander'dan öncekilerin ahlâksız zevk oyunlarının izlerini taşıyan ve temizlenmesi için servet ödenen halının üzerinde?

Zavallı kız gerçekten de şuarsuzdu.

Ve şu anda tam da... Merdivenlere atlamak ister gibi bir hali vardı. Gerçekten niyeti bu olabilirdi ama birden masanın üzerinde bir şeyler dikkatini çekti ve duraksadı. Alexander ilgisini çekenin ne olduğunu görebilmek için yerinden kalkmaya bile razıydı. Kendini göstermek pahasına ayağa kalkmak üzereyken kız kuyruğundan yakalanmış fare gibi ciyaklayarak kendini masanın üzerine attı.

Aslında masanın üzerine atlamış değildi, daha çok her şeyi kucaklayıp inine götürmek istediğini düşündüren ilkel bir sevinç gösterisinde bulunmuştu. O sırada uzanıp bir şey aldı... Tanrı aşkına, neydi o?

Mürekkep şişesi mi?

Evet... Mektup mu yazacaktı? Eğer mühüre uzanmaya kalkarsa Alexander'ın onu engellemesi gerekecekti. Abertillery Dükü adına birilerine mektup yazarak sahtekârlık yapma peşindeyse ona haddini seve seve bildirirdi. Dürüst olmak gerekirse öyle bir hata yapmamasını umuyordu. Dikkatle onu izlemeye devam etti.

Kızın ikinci adımı masadaki diğer mürekkep şişesini alıp yanağına bastırmak oldu. Nedenini Tanrı bilirdi. Sonra biraz daha ileriye gidip şişeyi... Yakasından içeri soktu. Mürekkebinin çalıyordu, basbayağı koynuna atmıştı. Başka açıklaması olamazdı. Bir süre yüzü Alexander'a dönük olarak kıpırdamadan durdu. Yüzündeki çelişkili, suçluluk dolu ifadeye bakılırsa yaptığını sindirmeye çalışıyordu. Doğru yolu seçip seçmeyeceği sorusu birkaç saniye içinde cevap buldu. Kız neredeyse acı çekerek elini yakasının içine daldırdı ve mürekkebi dışarı çıkardı.

Hâlâ aklının onda olduğu açıktı. Şişenin kapağını kutsal bir nesneymişçesine itinayla açtı, içeri daldırdığı serçe parmağına bulanana mürekkebi uzun uzun kokladı ve dilinin ucuyla tadına baktı. Alexander daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Eğer yaptığının birilerinin yüzüne tuz serpmek gibi törensel bir nedeni varsa ve birazdan nereden çıktığı belli olmayan kaynar bir kazanın başında dans etmeye başlarsa diye Alexander pür dikkat onu izliyordu. Büyüye inanmazdı ama birilerinin üzerine büyü yaptığını düşünüp böbürlenmesine de izin veremezdi.

Öte yandan kız şişeye bakıp uzun ve sesli bir iç geçirmekle yetindi. Şüphesiz mürekkepte onu mutlu eden ve sıradan insanların anlayamayacağı türden bir şeyler vardı.

Jane Hammond serçeparmağını avuç içine silip temizledikten sonra şişeyi masanın üzerine geri koydu. Keşiflerine devam edeceği için ya da... her ne sebeptense işte kenara bıraktığı mumdan bile daha çok ışıldıyordu.

Alexander'ın gülüşü biraz daha büyüdü. Ancak bu sınırsız tebessümlerin de bir sonu vardı. Kız masanın ön tarafına doğru uzanmaya yeltendiği sırada mürekkep şişesini devirince Alexander gözlerini birkaç kez kırptırıp yutkundu. Kısmen sarhoş olmak, ani insancıl tepkileri ortadan kaldırıp suskun bir kabulleniş veriyor olmalıydı.

Jane Hammond ise sebep olduğu karışıklık yüzünden küfrederek oradan oraya koşuşturuyordu. Sonunda yüksek pencereleri süsleyen bordo renkli ağır perdenin ucunu yakalayıp söylene söylene çekiştirdi ve kalm kadifenin dökülen mürekkebi bünyesine almasını bekledi.

Sırıttığına göre sonuçtan memnun kalmış olmalıydı.

Onunla ilgili söyleyebileceği onca şeyin içinde en bariz olanlardan biri dikkatinin geride kalan her saniye uçlara doğru değişkenlik gösteriyor oluşuydu. Mürekkep şişesini güvenli bir yere taşıyınca Alexander'ın özenle gruplandırdığı tüy kalemlerden birini çekip aldı ve yanağına sürdü. İşte bu... çok tatlıydı. Öyle ki, Alexander daha rahat bir pozisyon almak için yerinde kıpırdanmak zorunda kaldı.

Bu sefer elinde bir defter tutuyordu. Önemsiz bir şeydi, bu yüzden Alexander izlemeye devam etti. Sayfaları karıştırmasını, okşamasını ve... koklamasını... Evet, koklamasını...

Şimdi de eğilmiş masayı kokluyordu. Narin kalçalarını havaya dikmiş bir halde, Alexander'a o kalçalara bakmayı unutturan bir mutlulukla masasını kokluyordu. Bu durumda cila kokusuna karşı koyamayan insanlardan biri olma ihtimali vardı. Zavallı kız...

Her şeye dokunup kokusuna baktıktan sonra tatmin olmuş bir şekilde gülümseyerek etrafında döndü. Karanlıkta tam olarak görünmüyordu ama Alexander o bahar rengi gözlerin kurnaz arayışını sezebiliyordu.

Nihayetinde odaklandığı yer, antika silah koleksiyonunun bulunduğu duvardı. Kılıç ve hançerlerden oluşan ve

bir kısmı antik kazılar esnasında çıkarılan parçaları, aracısının önerisiyle bir servet ödeyerek elde etmişti. Diğer bir kısım da dünyanın en önemli müzelerinde sergilenecek düzeyde kıymetli fakat daha yakın bir geçmişe ait parçalardı.

Büyülenmiş gibi kalakalan Jane Hammond'ın az sonra duvara iki adım yaklaşması Alexander'ı koltukta bir miktar doğrulmaya zorladı. Ne ona ne de duvardaki servete bir zarar gelmesini istemediği için temkinliydi. Sonra kız, yetişebileceği yükseklikteki bir ortaçağ İskoç kılıcının kabzasına tutundu ve onu asılı olduğu kanca sisteminden çıkarmaya çalıştı. Öyle büyük bir kılıçtı ki Alexander bir saniye için bile olsa onu yerinden oynatacağından endişelenmemişti. Şansını denemesini ses çıkarmadan izlemeye karar verdi ve sırtarak koltuğa iyice gömüldü.

Tatlı Bayan Hammond, kılıçla baş edemeyeceğini anlayınca hançerlerin olduğu tarafa yanaştı. Göğsü hizasında birleştirdiği ellerini mutlulukla çırpıp dudaklarını kıpırdatıyordu. Yine duaya başlamış olabilirdi. Onu neyin bu kadar memnun ettiği ise birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Kızın elinde tuttuğu XIV. yüzyıla ait bir Felemenk hançeriydi. Neyse ki Alexander'ı yerinden kaldırmaya yetecek kadar keskin bir şey değildi. Kaldı ki hareket etmenin giderek güçleştiği bir sürece girmişti ve neler olacağını görmek, engel olmaktan daha çok ilgisini çekiyordu.

Ne yapıyordu o?

Kınından çıkardığı hançerle bir kedinin patisiyle yaptığı gibi havaya kesikler atıyordu. "Catriona aşkına," diyor-du bir de... Catriona da kimdi?

"Huzur bu topraklarda hüküm sürene kadar iblis kanı dökmeye devam edeceğim. Ben Catriona... sizi cehenne me hapsetmeye geldim."

Hıh?

Alexander gözlerini kırıştırıp, "Bana mı dedi acaba?" diye fısıldadı.

Öteki tarafta kızın boşlukla giriştiği savaş, arkasındaki bir noktayla dövüşmeye başlaması üzerine daha ilginç bir hal aldı. Havaya attığı enine boyuna onca çizikten sonra hararetli kavgaya bir de oraya buraya savrulan kalın, kırmızı örgüsü karışıyordu.

Eğer sadece kendisinin görebildiği biriyle savaşıyorsa durum ilginç olmaktan çıkıp ürkütücü bir hal alırdı. Alexander onun ne yaptığını anlamak için başını olabildiğince omzuna yatırarak başka bakış açıları denemeye çalıştı. O sırada delirmiş olma ihtimali üzerine düşünüyordu.

“Catriona bir kahraman. O bir kâbus, o bir avcı,” dedi kız ve meziyetlerini tartan birkaç beceriksiz manevra daha yaptıktan sonra gururla gülümsedi.

Bitirmiş olmalıydı. Gelgelelim Alexander, onun yeni bir savaş çıkarma ihtimalini görmezden gelemiyordu.

Tam da düşündüğü gibi... Yerine koyulmak üzereyken Jane Hammond’ın elinden düşen hançer odadaki diğer her şey kadar değeri olan bir sehpaye saplanıp kaldı. İnsan bir süre, silah sağa sola titreşirken çıkan sesin tehditkâr tınısına takılıp kalıyordu. Alexander eğer normal tepkilerini verebiliyor olsaydı, gözlerini kırıpıştırıp durmak yerine kalkıp o kıızı sarsar ve kendine getirmeyi denerdi. Fakat izlemeye kaldığı yerden devam etti.

Jane Hammond mürekkebi döktüğünde olduğu gibi yine panikle kendi etrafında dönmeye başladı. Hançeri çıkarmayı akıl edebilmesi bir mucize olmuştu. Çıkardıktan sonra soğukkanlılıkla deliği kontrol etti, sehpa ortasında duran ağır vazoyu hasarı kapatacak şekilde yeniden konumlandırdı, vazodaki çiçekleri havalandırdı ve hançeri güzelce yerine astıktan sonra da uzaklaşıp durumu gözden geçirdi.

“Sanırım her şey yolunda...”

Ah Bayan Hammond, dedi Alexander içinden. Her geçen saniye başınızı daha çok belaya sokuyorsunuz.

Jane Hammond uzun süren esnemesi boyunca duvardaki silahlara baktı baktı ve nihayet isteksizce geri döndü. O sırada tosladığı sehpadan özür dilemesi nedense bu geceki en tuhaf hareketiydi. Fakat o kadar sevimliydi ki bütün evi başlarına yıksa bile işin içinden sıyrılmanın bir yolunu bulabilirdi.

Bu noktada Alexander ya onun gitmesini bekleyip düşünmeye devam edecek ya da ondan neler karıştırdığını anlatmasını isteyerek gecesine biraz daha renk katacaktı.

Derken bir anda göz göze geldiler. Alexander'ın kendini göstermeyi ciddi ciddi düşündüğü âna denk geliyordu bu. Jane Hammond'ın onun hayal değil de gerçek olduğunu anlayacağı ânı istifini hiç bozmadan beklemek niyetindeydi. Elbette sonrasmda olacakları kestirebiliyordu. Kız özür dileyip mazeretler sıralayacak ve sızıışmaya yeltenecekti.

Fakat öyle olmadı. Uzun uzun bakışmaya devam ettiler, kimse kıpırdamıyordu. Alkol üzerine düşeni yapmaya başladığı için Alexander'm kıpırdamaya mecali de yoktu zaten. Jane Hammond, tam on dokuz tane çilin bulunduğu tatlı burnunun önünde tuttuğu tüy kalemin gerisinden ürkmüş tavşan gibi ona bakıyordu. Buraya kadar her şey normaldi.

Alexander, "İyi geceler, Bayan Hammond," diyerek günlerce sürmesinden korktuğu bakışmaya son veren adımı attı sonunda. Yorgun, uykusuz, sabırsız ve kısmen sarhoş olduğu için kestirilemez bir ruh hali içindeydi.

Jane Hammond da, "İyi geceler," dedi. Sesi kedi miyavlamasına benziyordu.

"Ne aradığınızı öğrenebilir miyim? Yardım edebileceğim bir şeyse sizi zahmetten kurtarabilirim."

Kız gözleriyle etrafı taradı ve Alexander'ı pas geçerek, "Önemli bir şey değil," dedi. "Sadece... bakıyordum."

Alexander ağır ağır başını salladı ama bir şey demedi. Açıklama yapması için ona fırsat verdiğini anlamasını istiyordu.

“Broşuma bakıyordum... Görmüş olma ihtimaliniz var mı? Bugün beni çağırttığınızda takıyordum.” Eliyle bir broş için en uygun yer olan göğüs kısmını işaret etti.

Yalana da bakın... Alexander onun ne giydiğini, saçını hangi tarafa ayırdığını, başının tepesinden fırlayıp her hareket ettiğinde yaylanan kızıl bukleyi, döküntü elbisesinin daracık göğüs bölgesini fazlasıyla berrak bir şekilde hatırlıyordu.

Ciddiyetle, “Değerli bir şey miydi?” dedi.

“Değerliden kast ettiğiniz, kenarları pırlantalarla süslü, güvercin yumurtası büyüklüğünde zümrüt bir broş ise hayır... Benimki basit bir şey ama ailem için değerli. Anne me büyükannesinden kalmıştı... İnci bir broş.”

Tatlı yalancı... Öte yandan, hayalindeki broşun son derece belirgin nitelikleri vardı. Alexander gülüşünü gizlemek için başını eğmek zorunda kaldı.

“Sanırım burada değil. Şimdi siz diyeceksiniz ki...” Jane Hammond birden durdu ve başını öne uzatarak Alexander’ı incelemeye başladı. “Siz iyi misiniz? Sesiniz biraz tuhaf...” Bir elinin parmaklarını birbirine sürterek tuhaf bulduğu şeyi tarif etmeye çalışıyor olmalıydı. “Sarhoş olma ihtimaliniz var mı?”

Alexander, ona hesap vermesi gereken kişinin kim olduğunu söylemek istiyordu ama bu sarhoşluk teşhisi kendini başka bir pencereden görmesine neden olmuştu. Dahası, uyku ihtiyacı kemiklerine kadar tesir etmeye başlamıştı.

“Ekselansları, iyi misiniz?”

“Hı hı... Bana hâlâ açıklamadınız. Hırsız ya da daha kötüsü casus olmadığınızdan emin olamam, değil mi?”

Jane Hammond hızla, "Broş..." dedi ama devamını getirmede. Kaçmadı da... Yavaş yavaş üzerine yürüyor olabildi ya da baş dönmesi Alexander'ı ele geçirmişti.

"Sırılsıklamsınız!"

Karnına bir bıçak saplasa bundan daha fazla şaşırtamazdı Alexander'ı... Gelgelelim kendini tuhaf bir şekilde muzip hissediyordu. Ayrıca tahrik olmuştu. Biraz daha... Ayağının dibine kadar sokulması üzerine onu utanmazca inceleyerek, "Bunu benim söylemem gerekirdi," dedi.

Jane Hammond ıslanıp ıslanmadığını anlamak için derhal geceliğini kontrol etti. Masumiyeti tapılacak kadar güzel ve ferahlatıcıydı. Sonunda kupkuru olduğundan emin olarak, "Hayal görmeye başladığınıza göre düşündüğümde de sarhoşsunuz," dedi.

"Bir hizmetçi çağırmalı mıyım dersiniz? Ya da uşağınızın kim olduğunu söyleyin. Bir şekilde onu bulur ve size yardım etmesini isterim... Uyudunuz mu?"

Alexander gözlerini açana kadar kapadığını fark etmemişti. "Fakat... sizi bu şekilde görmelerini istemiyor da olabilirsiniz. Eğer isteseydiniz şimdiye kadar birini çağırtırdınız, değil mi?" Parmağıyla omzunu dürtüp Alexander'ı yeninden kendisine bakmaya zorladı. "Burada uyursanız hasta olursunuz. Üstünüzü örtecek bir şey bulayım, sonra da uşağınızı arayacağım."

Sıcak parmakların altında gezindiğini hissedince Alexander hafifçe gülümsedi. Gözleri karanlık fakat huzur veren bir boşluğa bakıyordu.

"Ateşiniz yok... Sabaha kadar böyle kalırsanız hastalanacağınızı söylememe de gerek yok sanırım. Eğer birini bulursam ki bunun bir garantisi yok. Akli başında hiç kimsenin bu saatte ayakta olduğunu sanmam." Kendini bu tespitin dışında tuttuğuna sağlam bir bahis oynanabildi. "Dediğim gibi bulsam bile hakkınızda, hakkımızda hoş olmayan şeyler söyleyebilirler. Ben kendimi koruyabi-

lirim. Yani... herkes beni tanır ve aptalca bir şey yapmaya-
cağımı bilir ama siz... Nasıl desem?"

"Hımm," dedi Alexander. Sahiden ne diyeceğini merak ediyordu. Gerçekten aptallık ettiği zamanlar olmuştu ama hepsi geride kalmıştı.

"Hakkınızda hiç hoş şeyler söylenmediğini biliyorsunuzdur. Bir de hizmetkârların arkanızdan konuştuğunu duymak istemem... Üstünüzü örtecek bir şey bulayım, hemen geliyorum."

Birkaç dakika sonra Alexander üzerine bir battaniye örtüldüğünü hissedip gözlerini açtı.

"İçim hiç rahat değil. Şömine yanıyor olsaydı ısındığınızdan emin olurdum..." Nefesini puf diye dışarı verdi ve Alexander'ı sorumluluğundaki bir çocuk gibi öğretmen ciddiyetiyle inceledi.

"Üzerinizdekilerin bir kısmını çıkarmalıyım. En azından ceketinizi."

Alexander'ın uyuşukluğunun bir kısmı giysilerindeki su gibi buhar oldu. Onu soymaktan mı bahsetmişti az önce?

Ceketinin zorlandığının ve kollarının hunharca çekiştirildiğinin fazlasıyla farkındaydı. Pislik gibi davranmaya gerek görmediği ve bunun nereye varacağını öğrenmeyi deli gibi istediği için ona ceketini çıkarmasında yardımcı oldu.

"Şimdi daha iyi ama... Beni duyuyor musunuz?"

Evet, elbette... duyuyor ve hissediyordu. Fakat tek kelime etmedi.

"Kör kütük sarhoş olmuşsunuz. Sarhoş erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Babam hiç içmezdi, haliyle sarhoş da olmazdı. Ama çok sık hastalanırdı, keza Chris de öyle. Her iki durumda da erkeklerin benzer tepkiler verdiklerini tahmin ediyorum. Yani ruhsuz bedenler gibi ağırlaşip parmak ucunuzu bile kıpırdatmayacağınızı, daha da kötüsü bunu umursamayacağınızı biliyorum.

Size yardım etmem için sizin de bana yardım etmeniz gerekiyor. Çok irisiniz. Yanlış anlamayın, bunu sizi yermek için söylemedim. Aksine çok... Her neyse..."

Koltuğun kenarına atılan ceketinin yere kaydığını ve hemen ardından tatlı kızılın küçük ayakları altında ezildiğini gördü Alexander. Elli poundluk ceket i ezdiğini fark edemeyecek kadar kör müydü bu kız? Yoksa şuursuzluğu düşündüğünden daha mı vahim seviyedeydi?

"Gömleğiniz de sırlıslıkla. Yağmur altında içki içmek yeni moda sorumsuzluklardan biri olmalı. Phillip'i düşünüyorum da... Sanırım onu da sarhoş olarak hayal edemedim. Kaldı ki Phillip'i düşünmek için hiç uygun bir zaman değil. Yaptığımda yanlış bir şey olduğunu ima etmiyorum. Aksine bana yardım ettiğiniz onca seferin karşılığını vererek üzerime düşen sorumluluğu yerine getiriyorum."

Alexander'm uyuşukluğu yeniden dağıldı. Phillip de kimdi? Hah... Onu öpen nişanlı bozuntusu, toy delikanlıdan bahsediyordu.

"Sadece gömleğinizi çıkaracağım. Diğer konularda benim bile elimden bir şey gelmez... Babam hayati organların boyun ile karın arasında olduğunu, yani o bölgenin kalan yerlere nazaran daha iyi korunması gerektiğini söylerdi. Bir de insanın başını serin tutması gerekirmiş ama siz yağmur altında sarhoş olarak o sorunu ortadan kadırmışsınız..."

Alexander kirpiklerinin altından onu süzüyordu. Gömleğini çıkarmadan önce nereden başlaması gerektiğini çözmeye çalışırken öyle sevimli görünüyordu ki istemsizce inledi.

"Nesi olduğunu bir anlasam... Beni duymuyor bile. Şimdi... Bu gömleğin düğmeleri yok, tahmin ediyorum ki başınızdan geçirerek çıkarmam gerekiyor. Kendi başına giyinen biri için pratik ama bunun için yardım alan birine göre biraz bencilce bir tercih. Kaldı ki kimse bir saray mensubundan özverili olmasını bekleyemez."

Ne tatlı düşüncelerdi bunlar!

Alexander onun gömleği çıkarabilmesi için ceketle olduğu gibi uzlaşmacı davranmaya karar verdi. Ayrık bacakları arasına giren Jane Hammond gömleğinin uçlarını pantolonunun içinden dikkatle çıkarırken Alexander'ın sinirleri giderek geriliyordu. Sertleşmişti ve heyecandan kalbi deli gibi atıyordu. Sakinleşmenin ilk adımının nefes kontrolü olduğunu bilmenin o anki durumu idare etmeye yarar sağlaması imkânsızdı, zira kitap bilgisinin işe yaramadığı tepkisel bir an yaşıyordu.

Yasemin ve limon kokusunun kaynağı ateş rengi saçlar mıydı, yoksa teninin kendi aroması mıydı bunu öğrenmek istiyordu Alexander... Öğrenmeye fazlasıyla yakındı. Kız gömleği çıkarmak için üzerine eğildiği için Alexander ondan yayılan tatlı koku kadar hisleri de tadabiliyordu... Kollarını kaldırırken gülümsedi ve iç geçirdi. Koku teninden geliyordu.

"Daha önce bunu yaptın, Jane... Ne kadar zor olabilir ki? Chris'i uykusunda soyduğunu ve ateşliyen küvete soktuğunu unutma."

Daha erkek olduğunun farkında bile olmayan küçük bir çocukla kıyaslanmak Alexander'ın keyfini kaçırır gibi oldu. Ancak Jane Hammond'ın kendini ikna etme çabasının birkaç yalandan ibaret olduğunu fark edecek kadar bu işlerden anlıyordu.

Beklediğinden kısa bir süre sonra ıslak gömleği üzerinden sıyrılmış ve Alexander'ın göremediği bir yere atılmıştı. İşte şimdi neler olacağını kestirmek, *bu yakınlıktaki erkek ve kadın olsa olsa birbirlerinin üzerine atlar*, demek kadar kolay değildi. Alexander kıpırdamadan bekledi; dürüst olmak gerekirse göğsünü germek için geriye doğru hafifçe kaykılmıştı. Jane Hammond da öyle... Sonra burnunu çekip boğazını temizleyerek, "Şeey..." dedi.

Alexander yavaşça gözlerini kaldırıp ona baktı. Jane Hammond'ın meraklı titrek parmakları göğsüne çok yakındı. Fakat dokunmak yerine elini yumruk yapıp geri çekildi. Aslında tamamen uzaklaşmak üzereydi... Eğer Alexander engellemeseydi.

Alexander onu bileğinden yakaladı ve bileğinin iç kısmındaki yumuşak deriyi ipek gibi okşayıp fısıldadı.

"Gitme..."

Kız panikle içini çekti. Belli ki Alexander'ı uykuda hayal etmek işine geliyordu. Gözlerindeki korkuya bakılırsa başından beri orada bulunmanın hata olduğunu yeni anlıyor ve şüphesiz ki kaçmanın yollarını arıyordu. Alexander onu sindirdiği ve nefesini hızlandırdığı için gülmek istedi... Fakat o an gülmek, tam da o an kalkıp gitmek kadar anlamsızdı. Onu serbest bırakmak kadar saçma ve yersizdi. Hiçbir şey olmamış gibi...

Bu yüzden onu daha sıkı tuttu ve yumruk yaptığı elini açarak hızla çarpan kalbinin üzerine koydu.

"Burada kal..."

Cevap beklemedi. Zaten onu kucağına çekip öpmeden önceki son sözleriydi bunlar...

Bölüm 10

Son işkence ettiği iblis, bin yılda bir gerçekleştiğini iddia ettiği İblis Döngüsü'nün yaklaşmakta olduğunu ve insanların fareler gibi avlanacağını söyledikten saniyeler sonra ağzından akan kendi siyah, yoğun kanında boğulmuştu. Bu yaratıklar korku salmakta iyiydiler, yalan söylemek ise öldürmekten sonra yaptıkları en iyi şeydi. Ne var ki Catriona onun söylediği tek kelimeden bile şüphe etmiyordu...

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane hayatının her ânını ona bağışlanan özgürlüklerin tadını çıkararak geçirmeye çalışmıştı. Basit zevkleri, kolay mutlulukları vardı... Uçlarda yaşamayı severdi ama öyle bir uçtan diğer uca okyanusların bulunduğu sınırlar içinde değil... Küçük dünyasını meydana getiren toprak parçasında adımını atmadığı yer, soluduğu havada kokusunu almadığı tek bir zerre kalmadığını sanırdı. Ta ki o âna kadar...

Onun kucığında, onun kolları arasındaydı. Ve onun dudaklarına dokunuyordu. Hatta dokunmaktan da öteye gidip onun kendisini öpmesine izin vererek daha önce hiç yaşamadığı türden yoğun ve doğrudan kalbine nüfuz eden duyguyu sorgusuzca kabul ediyordu. Şaşkınlığın neden olduğu pasiflik ortadan kalkana kadar Jane, korkuya benzer bu his içinde ne yaşadığını anlamaya çalıştı. O andan itibaren onu omuzlarından iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Taş gibiydi, korkuyordu ve anlamadığı bir sebepten ötürü incinmiş hissediyordu.

Daha büyük bir güçle itti onu. Başını yana çevirmeyi denedi ve kıvrılıp bükülerek kucğından kalkmaya çalıştı. Çok güçlüydü... Güçlü ve ayartıcı... Ve akıl çelici sıcaklığı doğruyla yanlıştın arasındaki kesin çizgiyi silikleştiriyordu.

Tüm bu kafa karışıklığının yanında kaçıp gitmesi, kendini savunması ve o sıcak, sert dudakların kötülükten başka bir şey getirmeyeceğine inanması gerektiğini biliyordu.

Bunu kendine ve ona değer veren herkese borçluydu. Fakat ne kadar teklifsizce ya da zorbaca olursa olsun, o an olan hiçbir şeyde üzerine sıçramasından korktuğu laneti hissedemiyordu. Eğer bunu ışık ya da karanlıkla yorumlamak gerekseydi, Jane ancak bir tutam ışığı kendinden uzaklaştırmaya çalışan bir kaçık gibi görünebilirdi.

Kendinden emin olmaya, sorgulamaya ve karşı koymaya çalıştığı o an aniden serbest kalmak Jane'i soğuk bir boşluğun içine attı. Şaşkınlıkla ona bakıyordu... Adam yüzünü avuçları içine alıp gözlerine baktı. Jane onu daha önce hiç bu kadar insancıl ve aynı zamanda vahşi görmemişti. Fırtına bulutlarıyla aynı renkteki gözleri Jane'in yüzünü aklına resmetmek istiyormuş gibi inceledikten sonra dudaklarına bakarak, "Sana zarar veremem," diye fısıldadı. Bunu çoktan yapmış olabileceğinin farkında bile değildi.

Az önce yanağını okşayan sert başparmağı, kızın alt dudaklarını ezip zaten aralık olan dudaklarını iyice birbirinden ayırdı ve nemli iç yüzünü okşayarak ıslaklığı tüm dudakına yaydı.

"Bunu yapmayı ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Kemiklerine kadar işleyen paslı sesine Jane'in daha önce de duyduğu fakat anlamını yeni yeni kavramaya başladığı zengin tonlar karışıyordu. Jane'in altdudaklarını hafifçe yalayıp tadına bakmadan önce onu boynunun arkasından tutarak arkaya yatırdı.

Her şey böyle kafa karıştırıcıyken yeniden birleşen dudakları, Jane'in korkudan çok daha güçlü bir duyguyla titremesine neden oldu. Dudaklarıyla birlikte duyguları da yağmalanıyor, zorlanıyordu. Erkeğin dudakları sert ve sahiplenici olduğu kadar açıklaması güç fakat şüphesiz ki orada olan bir şefkatle hareket ediyordu.

"Karşı koyma! Tatlı, küçük Bayan Hammond, bana karşı koyma."

Jane'in göğsü ve karnı kontrolsüzce sarsılıyordu. Hayatı onun ellerindeymiş gibi kollarına tutunarak yeniden onun yardımını istiyordu. Oysaki kalbinin düşmanıydı o...

"Lütfen," diye yalvardı ona. Hissettiklerini hissetmeye devam etmek istemiyordu. Kendini ifşa edilmiş ve bütün yaşamı boyunca sahip olduğu erdemlerin dışına itilmiş olarak görmekten korkuyordu. Büyük bir parçasının bu yaşadıklarını büyüleyici bulmasını, daha da kötüsü buna ihtiyaç duymayı kendine yediremiyordu. En kötüsü de... ona durması için yalvarırken aslında aksini arzuluyor olmaktan nefret ediyordu.

Dolan gözlerini sıkıca yumarak, "Lütfen," diye fısıldadı.

Aldığı yanıt, çaresiz ve olumsuzdu.

"Yapamam, Jane..."

Yeni bir, "Lütfen," fısıltısı erkeğin inlemesine neden oldu... Ve sonrasında olanların kontrolle hiçbir ilgisi yoktu. Jane'in kollarını erkeğin boynuna dolama nedeni düşmek istememesiydi. Bundan emindi... Ona ihtiyaç duyduğu her an olduğu gibi bu sefer de güvendeydi.

Kollarını daha fazla sıkıp dudaklarını hafifçe araladı. Yine de kendini bütünüyle teslim edecek kadar ileri gitmemişti. Onu teşvik eden şeyin gücü karşısında kendinden şüphe ediyordu çünkü. Her ne kadar duygularıyla hareket etmeye alışkın olsa da bu seferki duygulara karşı temkinli olmaya mecburdu. Fakat kendi doğasına nasıl karşı koyabilirdi ki?

Parmaklarıyla erkeğin ensesindeki nemli saçları tarayarak yukarılara uzandı ve farkında olmadan ona biraz daha yaklaştı. Böyle müthiş ve özgürleştirici bir duyguyu daha önce tatmamıştı. Kalbi o an yaptıkları ve yapmak üzere olduğu, yapmayı arzuladığı şeyler yüzünden hızla çarpıyordu. Daha fazla sokulmak, uzanmak ve çıplak teninde dokunulmadık yer bırakmama arzusuna karşı koymak...

Tanrı affetsin ve kendi düşüncelerinden onu korusun!

Jane olabilecekleri fark edince dudaklarını aralayarak nefes almaya çalıştı ama hissedebildiği tek şey ona dair daha fazla tat ve duyguydu. Yıkıntıya dönen iradesinin aldığı bu son darbeyele erkeğin ağzma doğru inledi.

Küçük zaafı onu eğlendirmiş olmalıydı ki erkek güldü. Yeniden öpmeden önce alnını onunkine yaslayarak kocaman eliyle sırtından onu biraz daha kendine bastırdı. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu... Jane beklenmedik bir şefkatle elini erkeğin yanağına koyup dudaklarını okşadı.

O an göz göze geldiler... Daha önce de aralarında akıp giden duygular bu sefer vızıldıyordu.

Yeni bir fırtına için bundan daha fazlasına gerek yoktu. Dudakları müthiş bir ihtiyaçla birleşti. Jane'in aldığı tat o andan itibaren daha yoğun ve keskindi. Koltuğun üzerine yatırıldığını hissettiğinde karşı koymayı düşünmedi. Aksine biraz daha sokularak tecrübesizce kendini ona sundu. Değişikliği o da hissetmiş olmalıydı, inleyerek daha derinlere uzandı ve dilini dudaklarının arasından kaydırarak Jane'i var olduğunu tahmin bile edemeyeceği sıcak, günahkâr bir duyguyla titretti.

Jane ruhuyla karşılık veriyordu... Vücudu çoktan kendine ait olmaktan çıkmış, ıslak bir kil yığınıymış gibi onun elleriyle şekilleniyordu. Dudakları o baştan çıkarıcı güç karşısında zedeleniyor ve aynı dokunuşun şefkatiyle iyileşiyordu. Öyle ki zarar veren de oydu, toparlayan da... ve bilmediği, tahmin bile edemediği zengin bir dünyanın tasvirinde basit bir noktadan ibaretken birden her şeyin merkezine oturuyordu.

Erkeğin elleri kollarının altından geçerek Jane'in başını sıkıca kavramıştı. Sanki kaçmasından korkuyordu ya da ondan daha güçlü olduğunu bilmesini istiyordu. Her ne sebeple olursa Jane'in ona karşı koymayı düşünmesi mümkün değildi.

Fakat ateş ne kadar hızlı yanarsa o kadar hızlı tükenirdi. Jane ne yaptığını fark ederek nefesini içine çekti ve acı verici bir kararlılıkla ondan uzaklaşmaya çalıştı. Diline sinen alkolün ya da onun tadı aklını başından almış olmalıydı... Bir şekilde kanına karışarak onu etkisi altına alan bu büyümlü duygudan kurtulması gerekiyordu.

Erkeğin onca çırpınışın ne anlama geldiğini anlaması çok sürmedi ve birkaç santim uzaklaşarak Jane'e baktı. Arzu ve öfke iç içe geçmişti. Nedenini sorgulama biçiminde tüyler ürpertici bir şeyler vardı. Yavaşça sakinleşirken öfkenin yerini Jane'in anlamını çözemediği yumuşak bir his alıyordu. Şişmiş dudaklarını okşayıp parmağının dişlerinin keskin yüzüne sürtmesiyle Jane titrek bir nefes verdi.

"Çok yazık," dedi fısıldayarak. "Çok günah..." Sonunda yavaşça geri çekilip arkasına yaslandı ve başını geriye yatırdı. Baş ağrısıyla ya da yoğun bir acıyla boğuşuyor olabileceğini düşünerek Jane ona dokunmak istedi... Teselli etmek dışında hiçbir amacı yoktu. Saniyeler öncesinde olanlar aralarında tüm yoğunluğuyla asılı dururken ve yanlış bir adım atmak üzere olduğunu bile bile onu teselli etmeyi gerçekten istiyordu. Fakat katı bir yanı onu tokatlaması gerektiğinden emindi.

Ayağa kalkıp tekrar ona baktı. Kapalı gözlerine, Jane'in de hissetmeyi arzuladığı huzura... *Duygusuz, ayyaş herif!*

Jane gözünden kayan bir damla yaşı hırsıyla silip kapıya yürüdü. Neden ağladığını bilmiyordu... Fakat ağlamak için yalnız kalmak istediğini biliyordu. Dışarı çıkarken, kemiklerine kadar arzuladığı şeyin huzur olmadığını bilmenin öfkesiyle adımları daha hızlı ve kalbi daha kırgındı.

Jane ertesi sabah kimseye görünmeden koca evden çıkmanın bir yolunu buldu. Hava serindi fakat o uğursuz gece-

den sonra yağmur kesildiği için yürüyüş yapmaya uygun sayılırdı.

Yıkıntıya dönen evine doğru gözünü önünden ayırmadan, burnundan soluyarak yürüdü. Kesilen ağacın parçaları evin sağlam duvarlarından birinin dibine muntazam bir şekilde istiflenmişti. Jane bunun bir jest olduğunu, efendilerinin kışm yakacak odun sıkıntısı çekmemelerini garanti ettiğini anlayabilmişti. Bu, minnet duyacağı yerde daha fazla öfkelenmesine neden oldu.

Bastığı toprakta derin çukurlar bırakan adımları sert ve kararlıydı. Eve girip kısmen temizlenen salondan müşterek odalarına geçti ve kendi eşyalarıyla birlikte kardeşlerininkini de topladı. Bugün Bayan Greendoor'un evine gitmesine kimse engel olamayacaktı.

İçine önemli eşyaları ve giysilerini tıktırdığı çantayı evin girişine bıraktıktan sonra sadece ailesini ilgilendiren planının ikinci aşamasına geçmek üzere yeniden Abertillery Malikânesi'ne doğru yola koyuldu.

Mary ne yapması gerektiğini biliyordu. Jane oraya varığında onu, Chris'le birlikte kaçak olarak girip çıktığı kapının önünde beklerken buldu. İkisinin de itiraz etmeden ne dediyse onu yapacaklarını biliyordu çünkü geceden beri, yani üstünde düşünmeyi inatla reddettiği o şey olduğundan beri, barut fıçısı gibi ortalarda gezinirken herkesi yeterince tedirgin etmişti.

Neredeyse hiç konuşmadan kasabaya giden arabaya binip yine aynı sessizlikle yolculuğu tamamladılar. Bayan Greendoor'un onları hâlâ bekleyip beklemediğini bilmedikleri için yaşlı dulun kapısında dikilirken kendilerini biraz huzursuz hissediyorlardı.

Neyse ki ilk seferinde olduğu gibi Bayan Greendoor onları memnuniyetle karşılayıp evine buyur ettiğinde hissettikleri rahatlama, bir türlü geride bırakamadıkları huzursuzluğu az da olsa ortadan kaldırmıştı.

Saatler sonra akşam yemeği için ev sahibine yardım ettikleri sırada çorbayı karıştırmakla meşgul olan Mary, "Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?" diyerek Jane'i içine düştüğü tedirgin sessizlikten çıkardı.

O sırada Abertillery Malikânesi'nden ayrıldıkları sabah saatlerinden beri o taraftan herhangi bir ses çıkmayışı üzerine kafa patlatıyordu.

"Dün gece biz uyurken odaya geldiğini duydum. O saatte dışarıda ne yaptığını öğrenmeye korkuyorum."

Jane, Mary'nin tahta kaşığı toprak tencerenin kenarına vurup becerikli elleriyle tencereyi ocaktan alışını sessizlik içinde izledi. Ona olanları anlatmak istiyordu, kaldı ki zeki kardeşinden bir şey saklamanın imkânsıza yakın olduğunu biliyordu.

"Jane, sustuğun görülmüş şey değil. Lütfen... bana ne olduğunu anlat."

Hayır... anlatamazdı. Ona dün gece hayatları boyunca uzak durmaya alışkın oldukları soyun, günahlarıyla en barışık temsilcisinin kollarında baştan çıkarıldığını söylememek için her yolu denerdi.

Jane başını iki yana sallayıp masayı hazırlama işine devam etti. Ancak hatırlamaktan kaçındığı o sıcak anlara dair bir sahne gözünün önüne gelince sendeleyip elindeki bir somun ekmek yere düşürdü.

"Bana anlaştığınızı ve bir süre daha orada kalmamız gerektiğini söylerken kendinden emin görünüyordun."

Jane ekmeği yerden alıp önlüğüyle temizledi ve masaya koydu.

"Emindim. Şimdi de aksi konusunda eminim. Sonra... belki günler sonra sorarsan sana anlatırım. Diğer tencereyi ocağa koy ki biraz ısınsın. Akşam yemeğini yeterince geciktirdik. Ev sahibinin ilk günden bizden şikâyet etmesini istemiyorum."

Mary söylenileni hemen yaptı. Fakir olup da etiket ku-

rallarına ondan daha çok önem veren başka kimse tanımıyor.

"Çörekler de pişti güzel kızlarım," diyerek küçük mutfağa girdi ev sahipleri. Sekip oradan oraya sıçraması gerekirken ayaklarını sürüyerek hareket etmeye mecbur kalan yorgun bir serçeyi andırıyordu. "Bu akıllı delikanlının bana çörekler yüzünden kur yaptığını biliyor musunuz? Ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlamıyorum bile."

Bayan Greendoor'un eteğinin arkasından çıkan Chris, sandalyelerden birine oturup kadının masaya bıraktığı çöreklerden birini önüne alınca Jane gözlerini devirdi.

"Yavaş ol, Chris. Yemeğe hep birlikte başlayacağız."

"Çok sıcak oldukları için birini soğusun diye diğerlerinden ayırdım."

"Kurnazlık etme. Çorbanı içerken de soğumasını bekleyebilirsin," dedi Mary. "Saçını gözünün önünden çek ve düzgün otur. Sırtının sandalyeye değmesi gerekiyor."

Mary karşı koyulması güç otoritesiyle bir direktifte bulunduğunda herkes kendine yapacak başka bir şeyler bulmaya çalışırdı.

Her neyse... dakikalar sonra dördü birden hazırlanan küçük masaya oturmuş Bayan Greendoor'un başlattığı duaya eşlik ediyorlardı.

Sokak kapısının çalınması üzerine hepsi şüpheyle birbirlerine baktılar. Bayan Greendoor gri saçlarını kapatan bonesini düzelterip elbisesine çekidüzen verdikten sonra kalkıp evin dışarıyla bağlantısı olan tek kapısına gitti. Jane yokluklarının fark edilip edilmediğini bilmiyordu. Bundan hareketle gelenin o olup olmadığı konusunda kesin bir fikri yoktu.

Burnundan verdiği nefesle birlikte omuzları çöktü. Belki de Abertillery Dükü gittiği, yani böylelikle başına bela olmayacağı için memnun kalmıştı ve bundan sonra ne yaptıklarıyla ilgilenmiyordu.

Jane kalbini ortadan ikiye bölen bu düşünceyi eteğinin kumaşını sıkıp gözlerini kapatarak kafasından atmaya çalıştı.

O sırada kapıdaki tanımadığı kişinin, "İyi akşamlar," dediğini işitti ve arkasına bakıp kimin geldiğini görmeye çalıştı. Bayan Greendoor geleni tanıyor olmalıydı ki kapıyı sonuna kadar açmıştı.

"İsmim Carter Maximilian. Abertillery Dükü'nün sekreteriyim."

"Arabayı tanıdım, Bay Maximilian. Lütfen, buyurun."

"Bayan Hammond, Bayan Hammond ve Bay Hammond içerideler mi acaba?"

Jane, içeride olup olmadıklarını öğrenmeye çalışırken gözlerine bakan adamın yüzüne karşı başını iki yana salladı.

"Buradalar efendim, yemek yiyorduk. Lütfen, bize eşlik edin."

Adam yemek masasına şöyle bir bakıp olumsuz anlamda başını salladı. Küstahlık etmiş gibi görünebilirdi ama Jane durumu daha çok umursamazlığa yordu. Kaldı ki her daim önemli işi olan adamlardan birine benziyordu. Arkasında akşam karanlığı olduğu için tam olarak saç rengi seçilmiyordu. Belki siyah belki de koyu kahverengi... ama asla sarı değildi.

Bay Maximilian sert birine benziyordu ama her an gülebilmeye esnekliği taşıyordu. Jane onun işini ciddiye aldığı gibi her şeyi bir şaka gibi gördüğü fikrine de vardı nendeseydi. İyi biriydi, bundan şüphesi yoktu. Güvenilirdi de... Fakat sinir bozucuydu.

Onu bu kadar kolay çözebiliyorken patronu hakkında kesin tek bir fikrinin bile olmayışı Jane'in canını sıkıyordu. Saniyeler içinde ondan alabildiği bilgileri aklının bir köşesine kaydederken ayağa kalkıp Mary'nin yanına geçti.

"Bayan Hammond," dedi Abertillery Dükü'nün sek-

reteri. Gözleri Jane'in üzerindeydi ama o sessiz kalmayı tercih etti.

"Ekselanslarının sizi ve ailenizi beklediğini haber vermek ve nihayetinde sizi götürmek için geldim. Siz hazırlanırken ben dışarıda olacağım."

Jane gözlerini kıstı. Ondan hoşlanmamıştı.

"Kabalık ettiğimi düşünmeyin, efendim. Ama gelmeyi düşünmüyoruz. Bayan Greendoor bir aile dostumuz ve biz sorunumuz hallolana kadar onun evinde kalmaya karar verdik."

Bayan Greendoor da Jane'i onayladı.

Fakat Bay Maximilian'ın kaygılı ya da etkilenmiş göründüğünü söylemek hata olurdu. Boyunun uzunluğunu iyice ortaya çıkarmak için ya da tamamen tesadüf eseri kapı eşiğine çıkarak Jane'e gülümsedi. Fazlasıyla kibar ve ondan beklenmeyecek şekilde biraz mahcuptu.

"Ekselanslarının buna bir itirazı olduğunu sanmıyorum. Fakat sizi öncelikli göreviniz için Abertillery Malikânesi'ne bekliyor."

Mary ağzının içinde geveleyerek, Jane ile aynı zamanda, "Leydi Beatrice..." dedi. Öncelikli görevlerinin kaprisli kız kardeşe ahlâklı yaşamayı öğretmek olduğunu hatırlamak ikisini de perişan etmişti.

"Evet, hanımlar. Leydi Beatrice bu akşam ertelenen programını telafi edecek kadar kendini iyi hissediyor. Akşam yemeğinden sonra uygun olacak." Bayan Greendoor'u konu dışında tutmak için özellikle üstü kapalı konuşuyordu.

Öte yandan Jane bunun bir numara olmadığından emin değildi. *Yüce majesteleri* tarafından o şımarığın yanına yaklaşmaması konusunda uyarıldığında durumun ciddiyetinden şüphe etmemişti. Belki de kız sinir krizi geçirmiş ve abisini tüm ev halkının önünde iç çamaşırlarını tutuşturmakla tehdit ediyordu.

Jane kafasındaki sevimli sahne üzerine sırtıttı.

Bir zamanlar bu topraklarda Fiona Wyndman isimli bir kadın yaşırdı. İyi insanların dua ettiği, diğerlerinin ise lanetlediği kafası karışık zavallı... Jane onun günün en işlek saatlerinde kendini ortaya atıp birileri onu engellemeden önce kıyafetlerinin önemli bir kısmını çıkararak erkeklere olan nefretini bağırıp çağırdığını hatırlıyordu. Jane olgunluğa erişmiş kendi göğüsleriyle tanışmadan önce onunkileri gördüğü için uzun zaman boyunca büyümenin korkunç bir şey olduğunu düşünmüştü.

Şimdi nerede olduğunu Tanrı bilirdi. Her neyse...

"Annem olmadan o cadıyla baş edemem ben."

Jane, Mary'nin serzenişiyle kendine geldi. O kıza bir şey öğretmenin mümkün olmadığını anlamasının üzerinden bu kadar az zaman geçmişken yeniden aynı kâbusu yaşamak istemiyordu.

Bay Maximilin'a yaklaşıarak, "Annem gelene kadar bekleyemez miyiz?" dedi. "Ekselanslarının kardeşinin yanında görmek istediği kişinin o olduğunu düşünüyorum. Belki kardeşim olabilir ama ben... Nasıl desem... Ekselanslarının kesin emrine göre Leydi Beatrice ile bir araya gelmemem gerekiyor. Şu anki şartlar altında, yani ailemin sorumluluğu bendeyken Mary tek başma bu işe kalkışamaz."

Kısa süreceği su götürmeyen bir sessizlik meydana geldiğinde Jane hızla adamı değerlendirmeye aldı. Yakışıklı bir adamdı ama karakteristik yüz hatları ve bilgece bakan koyu renk gözlerindeki zekâ, yüzünün asıl dikkat çeken yönleriydi. Jane yüzündeki her bir çizginin ona derin nitelikler kattığını ve o yüzü inceleyip hakkında fikir yürütmenin karmaşık detaylara sahip bir tarihi eseri incelemeye çalışmak kadar keyif verici olacağını düşündü. Ayrıca Jane, onun sıradan bir kâhya ya da sekreterden çok daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

"Sizi temin ederim hanımefendi... Leydi Beatrice ile görüşmenize hiçbir mani yok."

"Bu hiç mantıklı değil." Kastettiği, dükün kararından vazgeçmediğini düşündüğüydü.

"Aslında gayet mantıklı. Bir iş anlaşmanız var."

"Ama bu daha çok annemi ilgilendiren bir nezaket anlaşması."

"Nezaket?" dedi adam. Aralarında nezaket ilişkisi geliştirmelerinin imkânsızlığını vurgulamak için daha fazla kelime kullanmasma gerek yoktu.

Jane burnunu dikerek, "Tamam... ama bir iş anlaşması da değil," dedi. "İş anlaşmalarının, her iki tarafın yarar ya da duruma göre zararına hazırlanmış yazılı kural ve yaptırımları olur. Kurallar, kuralı koyanların ruh haline göre esnetilip katılaştırılmayacak kadar ciddiye ve hukuksaldır. Ben ortada böyle bir şey göremiyorum."

Bay Maximilian sırttı. "Gerektiğinde size ulaşmanın kendisi için önemli olduğunu söylediğini hatırlarsınız, Bayan Hammond."

"Hatırlıyorum elbette... Günün daha makul bir saatinde mesela."

"Samimiyetle söylüyorum ki, bunun için üzgünüm."

Üzgün olması Jane'in umurunda değildi. Onu ikna etmek için son bir çaba, "Yarın sabah yeni programı konuşmak için Abertillery Malikânesi'nde olacağımızı taahhüt etsem?" dedi. Açlıktan ölüyordu ve yemek yemeden o kızla karşılaşma fikrini birçok açıdan tehlikeli buluyordu.

"Yarın sabah için ekselanslarının yeni emirleri olacak... Sizi hazırlanmanız için yalnız bırakayım."

Jane başka bir söz edemeden adam arkasını dönüp uzaklaştı.

"Gitmekten başka bir çaremiz yok, Jane."

"Biliyorum ve bu çaresizlikten hiç hoşlanmıyorum."

"Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?"

İşin aslı bilmiyordu. "Sorun biz değiliz, kendisi."

Mary başını sallayarak onu onayladı.

"Gidiyor musunuz?"

İkisinin de söyleyecek bir şeyi yoktu. Mahcubiyetlerini göstermek dışında nazik olmanın başka bir yolunu göremiyorlardı.

"Kalmanız için ısrar edebilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsiniz. O adam da efendisi de pek tekin insanlar değiller. Kızdırıp da acısını sizden çıkarmasını istemem."

Jane ev sahibinin elini sıkıp her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi için ona gülümsedi. "Gitmemiz en iyisi. Christopher'm yemesi için çöreklerinizden biraz almamıza izin verirseniz minnet duyarız."

Kadının gözleri yeniden parladı. İşe yaradığı için yeniden mutlu olmuştu. "Hepsini sizin için sararım kızım. Eğer sakıncası yoksa kardeşin burada da kalabilir. Yarın geldiğinizde onu alır ya da ne yapacağınıza karar verene dek benim yanımda güvenle bırakabilirsiniz."

Bayan Greendoor doğru noktaya değinmişti. Bu saatte çağırıldıklarına göre geceyi orada geçirme ihtimalleri yüksekti. Jane kardeşlerinden ayrı tek bir gece dahi geçirmek istemediği için, "Teşekkür ederim, gitsek iyi olur," dedi.

Chris masadaki çöreklerden birini kapıp, "Ablalarım olmadan sizinle kalmam mümkün değil, hanımefendi," dedi. "Annem onlara göz kulak olmam gerektiğini söyledi ama bunu yaramazlık yapmamam için söylediğini biliyorum. Yine de benden istediğini yapmam gerekiyor."

Bayan Greendoor, Chris'in başını okşadı. "Akıllı bir çocuksun, annen seninle gurur duyuyordur. Şimdi... Ablaların hazırlanana kadar çorbanı bitirmek ister misin?"

Chris o kadar açtı ki kalktığı sandalyeye geri oturmak için hiç vakit kaybetmedi.

Oraya temelli gitmek gibi bir niyetleri olmadığından hazırlanmak için fazla vakit harcamadılar. Fakat onlar ev-

den çıkmadan kısa süre önce başlayan yağmur yolculuklarının normalden daha uzun sürmesine neden oldu.

İçeri girdiklerinde onları karşılayan hizmetçi telaşla, "Ekselansları, Leydi Beatrice'in oturma odasında sizi bekliyor," diyerek bir şeyler atıştırmak için bile vakitleri olmadığını hatırlattığı sırada Jane'in sabrı çoktan taşmak üzereydi.

Korkusunu gizlemeye çalışarak, "Ekselansları mı bekliyor yoksa Leydi Beatrice mi?" dedi. Onu yeniden görecek olmanın heyecanı kalbine taklalar attırıyordu.

"Aslında ikisi de... Bir an önce gitseniz iyi olur."

Mary sağduyulu olan taraftı. Jane'in öfkesini sezerek elini tutup, "Çok uzun sürmeyecek," diye fısıldadı.

Jane de öyle olmasını umuyordu.

Oturma odası en son gördüklerinden bu yana değişmemiş olsa da annelerinin güven verici varlığı olmadan Jane giyotine giden bir suçlu gibi hissetmekten kendini alamadı. Dükün ortalarda görünmemesinden memnun kalarak ikisine burnunun ucuyla şöyle bir bakan kızın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Sizi ben istemedim. Biliyorsunuz herhalde," dedi kız.

Mary soğukkanlılığını bozmadan başını salladı. Jane ise homurdanma taraftarıydı.

"Fakat burada bulunma nedeniniz size son bir şans vermeyi kabul etmiş olmam. Bu nedenle..." Jane'e dik dik baktı. "Ağzınızdan çıkanlara dikkat etmenizi öneririm."

Bu noktada Jane'in itiraz etmeye niyeti yoktu. Kaldı ki akli, hizmetçinin hazırladığı yemeği yiyip yemediğini merak ettiği Chris'deydi.

Mary, "Arzunuz nedir?" diyerek tek taraflı bir kibir gösterisine dönüşmesinden korktukları sohbete iştirak etti.

"Defolup gitmeniz ama bir sebepten bunu yapamıyorum."

Jane kendini tutamadı. "Bize bir şans mı verdiniz yoksa buna mecbur mu bırakıldınız? Bana daha çok ikincisiymiş gibi geldi."

Kızın güzel yüzündeki kibir maskesinin altından Jane'in sıradan insanların yüzünde görmeye alışkın olduğu bayağı bir öfke dikkat çekti ama yok olması çok sürmedi. Farkında değildi ama kendini kontrol etmeye çalıştıkça daha öfkeli birine dönüşüyordu.

"Ne anlatmak istersiniz? Pırıltılı, erdemli kişiliklerinizin aşılayacağı her türlü fayda için size para ödüyorum. Karşılığını almalıyım, değil mi?"

Jane, *para almıyoruz ya da ortada dönen bir para varsa bile bu, ağabeyinin cebinden çıkıyor, demeden önce Mary cevapladı. "Sizi yargılamak için burada değiliz leydim. İçerlediğiniz nokta buysa diye açıklama gereği duydum."*

"Kardeşim neden burada olduğumuzu bilmiyoruz demek istiyor ama cesareti yok."

Leydi Beatrice güldü. Elbette sevimsiz bir gülüştü bu.

"Sen cesur ve kaba olansın." Jane'i şöyle bir süzdü ve sonuçtan memnun kalmayarak burun kıvırdı. "Karşıma çıkmak için daha uygun kıyafetleriniz yok mu?"

Gardrobundaki en kötü elbiselerden biri olan soluk yeşil, robalı elbiseyi seçtiği için Jane kendi kendine kızdı ama kuyruğu dik tutmaktan da geri durmadı. "Var fakat akşam yemeğimizi yediğimiz sırada teklifsizce buraya getirildiğimiz için üzerimizi değiştirme fırsatımız olmadı. Bizim mecbur kaldıklarımızın yanında sizinki küçük bir zorunluluk sayılır."

Leydi Beatrice dişlerini sıktı. "Mecbur kaldığım şeyleri bilsen aklını kaçırdın."

Jane'in zengin insanların sorunlarıyla ilgilenmemesi ne kadar da acıydı. Dün gecedен beri bu konuyu daha önemsiz bulduğunu düşünüyordu hatta.

"Sohbet etmek ister misiniz?" dedi Mary arabulucu, tatlı bir sesle.

"Mesela?"

"Sanat... İlgi duyduğunuz bir sanat dalı var mı?"

Leydi Beatrice, Mary'yi uzun uzun süzdü. Muhtemelen aşağılamak için en yaralayıcı sözleri arıyordu fakat yüzü, göle atılan taşın oluşturduğu dalgaların yavaş yavaş çekilmesi gibi durgunlaştı. "Müzik... Piyano... Ne işe yaradığını bilir misin?"

Mary aşağılamayı umursamadı. "Piyanoyu ben de severim. Ama şu aralar çalma şansı bulamıyorum."

"Zavallı kız... İstersen dokunmana izin verebilirim."

Jane boğazını temizledi. "Bence sanattan değil de yaşamınıza anlam katan konulardan bahsedelim. Örneğin, hayatınızda gerçekleşmesini istediğiniz köklü değişiklikler hakkında konuşabiliriz."

"Jane, dikkat et lütfen." Mary haliyle tedirgindi.

"Planlarımı kimseden saklamıyorum." Kız elbisesiyle aynı renkteki saten pembe eldivenini düzeltmeyi Jane'e bakmaktan daha önemli bulduğunu ortaya koyan bir büyülenme içerisindeydi.

"Er ya da geç hayatımı kendi ellerime alıp ne dilersem onu yapacağım. Birine metreslik yapmanın yanlış olduğu konusunda beni ikna edemediğinizi hatırlatırım."

"Birinin aksi konusunda ikna edilmeye ihtiyaç duyduğuna kendimizi inandıramadığımız için olabilir. Yine de bir kere daha düşünmenizi öneririm."

Jane aşırı hassas duygularının birden harekete geçtiğini ve kızıdan dalga dalga yayılan ümitsizliğin peşine düştüğünü hissetti. Kırılgan bir yapısı vardı, bunu daha önce fark edememiş olması şaşırtıcıydı. Jane birine yaklaşmanın en anlayışlı yolunun iyi niyetli bir fiziksel yakınlık olduğunu düşünürdü. Yerinden kalkıp kızın koltuğuna

oturdu ve ona yakından baktı. En az onunla aynı renkleri taşıyan Mary kadar güzeldi.

“Bastırmaya çalıştığın her neyse sana zarar veriyor, Leydi Beatrice.”

Leydi Beatrice tokat yemiş gibi geriledi. Öte yandan ürkmüş ve şaşkına dönmüştü. “Uzak dur benden, derhal yerine git.”

Jane onu duymazdan geldi. “Hikâyenin duymamızı istediğin kadarını biliyorum. Mesele geri kalanında, değil mi?”

“Sana yerine git dedim!”

Tiz sesi Jane’in kulağını çınlattı. Fakat ona baktıkça gördüklerinden çıkardığı hikâye ilgisini çekmişti. “Değersiz olduğunu ifade etme biçimin bu... Fakat bunun kendi tercihin olduğunu söyleyerek her şeyi kontrol edebildiğinin düşünülmesini istiyorsun.”

Leydi Beatrice’in güzel gözleri doldu. “Çünkü edebilirim.”

“Edebilirsin. Eğer doğruyu başka bir şekilde aramaya başlarsan.”

“Gözlerini üzerime dikme! Senin bir sorunun var... Deli misin yoksa?” Hakaret etmiyor, sadece öğrenmek istiyordu.

Jane bir parça bile alınganlık göstermedi. Hatta bir damla yaş kızın yanağından aşağı süzülünce onun da gözleri doldu. “Çok akıllı olduğum söylenemez.”

“Ağlıyor musun sen?”

“Galiba. Ağlayan birini gördüğümde dayanamam.”

“Neyim olduğunu bile bilmiyorsun,” dedi kız. Şaşkınlığı çok masumdu.

“Bilmem gerekmiyor. Ağladığını görmem yeterli.”

Uzun süre bakiştılar. Jane’in onu çözmeye yaklaştığını düşünmeye başladığı bir anda kız bacağından itekleyerek Jane’i koltuktan atmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu da.

“Senden hoşlanmıyorum, uzak dur benden!”

Devrilmek üzereyken son anda eliyle yerden destek alan Jane'in de ondan hoşlanmadığını hatırlaması çok sürmedi elbette. Leydi Beatrice'in giderek niyetini aşan eline vurup, "Ben kusurlarımı biliyorum. Peki sen birinin senden hoşlanabileceğine inanıyor musun sahiden?" dedi.

Nedense sözleri Leydi Beatrice'i çılgına döndürmüştü. Damarlı gözlerini patlatarak, "Git başımdan!" diye bağırdı.

Jane ondan geri kalmayan sinirine bakmadan ayağa kalkarak, "Ne halin varsa gör," deyip olanları dehşet içinde izleyen Mary'nin yanına ilişti. "Gerçekten boşa harcanan zamandan başka bir şey değilsin."

"Küstah! Size katlanamıyorum! Derhal beni yalnız bırakın!"

"Bağırmayı kes! Başka söz bildiğin de yok." Sen bağırdığın sürece ben de bağıracağım demek istiyordu.

"Cezalandırılmanı sağlamak yerine hâlâ konuştuğuma inanamıyorum. Defol buradan!"

Sağduyu, kendini unutturduğu bir anda yeniden geri dönerek toptan kovulmalarına neden olacak bir şey söylemeden önce Jane'i engelledi. Her zaman politik davranmayı başaran Mary'nin olan biten karşısında söyleyecek sözü yoktu. Jane sonucunu umursamadan kardeşini kaldırdı ve acı çekerek, "Nasıl isterseniz," dedikten sonra kapıya doğru yürüdü. Ne ona ne de ahlâksız abisine daha fazla katlanmak istemiyordu.

Kapıyı açıp çıkmak ve bu kaostan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordu. Elbette bu minicik dileğe kavuşması mümkün olmadı. Çünkü kapının diğer tarafında o duruyordu... Deli gibi görmek istediği ve aksine bir daha görmemek için her şeyini verebileceğini sandığı adamlar burun buruna gelmek, gitmek konusundaki kemik gibi kararlılığını yumuşacık bir şeye dönüştürdü.

"İyi akşamlar, Bayan Hammond. Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Jane insanların gözlerine bakmaya alışkındı. Bu hem bir ihtiyaç hem bir savunma hem de bir saldırıydı. Fakat bu sefer gözlerinin bilinçli ilk durağı erkeğin dudaklarıydı. Uzun süre, cevap vermeyişinin giderek daha tuhaf görünmeye başladığı bir zaman boyunca gözlerini o güzellikten ayıramadı. Dikkatini dağıtan ise o güzelim dudakların gülümseme benzeri bir şekilde kıvrılmasıydı.

Jane hızla ona öfkeli bir bakış attı. Neler düşündüğünü bilmek istediği gibi, korkusu nedeniyle aralarındaki sessizliği güvenli de buluyordu.

"Leydi Beatrice sanırım biraz yorgun. Bu akşam için daha fazla devam etmek istemiyorum."

Konuşmayı akıl edebilen Mary oldu. Jane arkalarında bir yerde kımıldanıp duran pembe elbiseli akıl hastasına kısacık bir an için baktı ve yeniden önüne döndü. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Sizinle konuşmak istiyorum, Bayan Hammond. Lütfen çalışma odama gidelim."

Sorgulamayı düşünmeyen Jane onun peşine takılmadan önce Mary'ye bir şeyler yemesini işaret etmeyi ihmal etmedi. Hiçbir şeyin normal olmadığı bu anda kardeşlerinin karınlarının doyduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Çalışma odasına yeniden girmenin sarsıcı olacağını içeri adım atana kadar tahmin edememişti. Kısacık, basbayağı kaçamak bakışları köşedeki koltuğa ilişti, hemen sonra konuşmayı yapacaklarını düşündüğü noktada dikildi.

"Oturun, lütfen."

Jane'in işaret edilen yere geçmesi biraz zaman aldı ama sonunda terbiyeli bir şekilde koltuğa oturdu. Öpüşme konusuna girmeden önce biraz daha zamanı olacağını umuyordu.

"Beatrice konusunda ne yapmamı önerirsiniz?"

İşte bunu beklediği söylenemezdi. Çukurundan kafasını çıkaran yer sincabı gibi başını dikerek, "Ne?" dedi.

“Bana mı soruyorsunuz?” Aslında, *Gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsunuz*, demek istemişti.

“Anneniz burada olmadığına göre size sormayı düşündüm. Anladığım kadarıyla faydalı bir görüşme olmamış.”

Jane onun gerçekten de kardeşinden bahsetmek istediğine ikna olunca boğazını temizleyerek, “Belki bizimle değil de sizinle konuşmayı bekliyordur,” dedi. “Böylece ne yapılması gerektiğini bana sormadan da tahmin edebilirsiniz. Ayrıca kardeşinizin yaşamayı istediği hayatın benim gibi biri tarafından irdelenmemesi gereken küçük düşürücü yönleri var. Hatta istediğiniz öğütü size annemin bile veremeyeceğini düşünüyorum.”

Abertillery Dükü düşünceli düşünceli başını salladı. Dün gece öpüştüğü adamla hiçbir ilgisi yoktu.

“Onu anlamanızı beklemiyorum. Onun sizi anlaması için ne yapılabileceğini düşünüyorum.”

Jane şakağını kaşdı. “Bu kadar çaresiz olamazsınız.”

“İkna edici yönlerinizi fazla küçümsüyorsunuz, Bayan Hammond.” Kelimelerin altında açıklaması güç bir ima vardı. Fakat Jane, “Söylediklerinizden beni örnek bir hanımefendi gibi gördüğünüz fikrini çıkardım,” demekle yetindi.

“Sizi örnek bir aile olarak görmeseydim evime girmenize izin vermezdim.”

Bu açıksözlülük Jane’in hiç hoşuna gitmedi. *Yerini anlaması için yapılmış başka bir uyarı daha*, diye düşündü. Yerinde Mary olsaydı nasıl bir yanıt verebileceğini düşünmesi gerekiyordu. Bıçak sırtında yürüdüğünden artık hiç şüphesi kalmıştı.

“Aksini düşündüğüme dair şüphe duyduğunuzu söylemeyin bana. Kabul ediyorum. Size ve ailenize bu teklifi yapmadan önce tereddütlerim vardı ama çok geçmeden boşuna kuruntu yaptığımı fark ettim,” diye devam etti adam. “Eğer karşımda anneniz olsaydı ona minnetimi

bizzat iletmekten memnun olurdum. Ailenize karşı tavırları sizi yanıltmasın. Beatrice eski hırçınlığından çok şey kaybetti. Sizin içinse..." Düşündü ve bunu yaparken de başını sallayıp Jane'i tedirgin eden bir dikkatle inceledi. "Bugüne kadar etrafında olup da Beatrice'in dünya görüşünü etkileyen diğerlerinin aksine... Siz temiz bir nefes gibisiniz, Bayan Hammond."

Jane ahlâklı yetiştirilmiş olmanın faziletlerini taşıdığını biliyordu... ya da... dün geceye kadar bundan hiç şüphe duymamıştı. Ancak onun tavrında, söylediklerinden çok söyleme biçiminde oturmayan bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Sessizliğinizden sizi şaşırttığım fikrini edindim."

Jane hızla başını iki yana salladı. "Hayır... Hakkımızda yanlış düşünümüyorsunuz."

"O halde kardeşim için size ne kadar güvendiğimi de anlıyorsunuzdur."

İşin aslı anlamıyordu. Karşısındaki adam öyle sakindi ki, Jane'in duyguları bu sükûneti memnuniyetle karşılıyor ve onu sivri sözler etmekten alıkoyuyordu.

"Aramızda yanlış anlaşılmanın olmaması için bu konuşmayı daha önce yapmam gerektiğini şimdi fark ediyorum, Bayan Hammond."

"Öyle mi? Yani... demek istediğim, ortada bir yanlış anlaşılma olduğunu bilmiyordum."

Abertillery Dükü, yani dün gece varını yoğunu vererek öptüğü adam bilgece gülümsedi. Giydiği lacivert cekette, omuzlarının dik duruşunda, yüzündeki kontrollü ifadede muziplik adına hiçbir şey yoktu ama Jane, ondaki işi alaya almaya meyilli o güvenilmez ruh halini sezebiliyordu. Bir de şu hakkında hiç konuşulmayan öpüşme meselesi vardı. Acaba hatırlamıyor olabilir miydi?

"Öyle diyorsanız haklısınızdır, Bayan Hammond. Neyse ki Beatrice'i bu saçmalığa itenin bir tür inat olduğunu bi-

liyorum. Sizler gibi düzgün ve ahlaklı insanlar etrafında olduğu sürece çok geçmeden saçmaladığını fark edecektir.”

Düzgün ve ahlâklı olduğunu mu düşünüyordu? O öpüşmeden sonra bile mi? Jane ıstırap veren bir suçluluk duygusuyla kıvranmaya başladı.

Meydana gelen bozulması güç sessizlikte Jane, alkolün insan beynine ne tür tahribatlar yapabileceği hakkında tahminler yürütmeye başladı. Tanıdığı kadarıyla, dün gece olanlar konusunda sessiz kalacak türde bir adam değildi. Ya izin verdikleri ve vermeye yaklaştığı şeyleri yüzüne vurup Jane’in kendini kaybetmesini beklerdi ya da öpüşmekle ilgili yeni taleplerinden bahsederdi. İkinci seçeneği onun müthiş soyuna mal ediyordu elbette.

Vardığı sonuca göre adam beynini uyuşturacak kadar sarhoş olmuştu ve hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bir miktar içi rahatlayınca daha güçlü bir suçluluk duygusuyla acı çekmeye başladı.

Ahlâklı biri değildi... Bir fahişe bile kocası olmayan bir adama o şekilde karşılık veren bir kızın ahlâklı olduğunu iddia edemezdi.

“Hasta mısınız?”

Jane panikledi. “Hayır... İyiyim.”

Berbat durumdaydı. Bu türden kafa karışıklıkları için fazla sıradan olduğunu sandığı dünyasının sarsıntıları an geçtikçe artıyordu. Sebebi oydu... Saatler önce onu öpüp aklını başından aldığı ve ailesinin övünç kaynağı olan ahlâkını bozduğu için sebebi oydu. Jane birden kendini daha önce hiç hissetmediği kadar öfkeli hissetti.

“Sinirli misiniz, Bayan Hammond?”

Jane’in tepesinin atması için bu soru yeterliydi. “Sinirli miyim? Hayır, elbette değilim. Öfkeli olmak için ne sebebim olabilir ki? Belki sabahtan beri hiçbir şey yememiş olmamın bunda ufakık bir etkisi vardır. Bir de akşam yemeğinden

kaldırılıp sırf bize hakaret etmek için bekleyen birine hayatı öğretmeye çalıştık, ki hayatı tam anlamıyla bildiğimizi düşünen bir soylunun kafasının çalışma şekline de basbayağı kafa yormaktan baş ağrısı çekiyorum. Açlıktan başımın ağrıdığını söylememe gerek yok tabii. Bir de diğer mesele var..." Tam öpüştüklerinden bahsediyordu ki sustu.

"Hangi mesele?"

Jane hızla gözlerini kaçırdı. Görünüşte adam, varlıklarını yücelten sözler söylemekten başka bir şey yapmamıştı. Jane'in içindeki fırtınayı anlamasına olanak yoktu. "İstedığımız yerde kalamayışımızdan bahsediyorum."

"Bana bir özür borçlu olduğunuzu hatırlamamı sağladığınız için size minnettarım."

"Özür mü? Ben mi?"

"Evet. Son konuştuğumuzda gitmeyeceğiniz konusunda anlaştığımızı ve size güvenebileceğimi düşünmüştüm. Belli ki yanılmışım."

Gerçekten de hatırlamıyor olmalıydı. Yoksa gitme nedenini anlar ve içinde merhemet kırıntısı taşıyorsa ona hak verirdi.

"Beni tüm kapılara nöbetçi koymak zorunda bırakmayın, Bayan Hammond. Dün evinizin tadilatı için adamlarım çalışmaya başladı. Ne kadar süreceğini söylemek zor ama o süre içinde ne zaman istersem size..." Duraksadı. "Ve elbette ailenize ulaşabileceğim yakınlıkta olmanızı istiyorum." O küçük duraksamanın dün geceyi hatırlatan tüyler ürpertici bir etkisi vardı.

Jane daha önce sorduğunu ve kesin bir yanıt alamayacağını bile bile, "Neden?" diye sordu.

"Söylediğim gibi..."

"Hayır. Bir program çıkarırsak istediğiniz saatten daha önce buraya gelmenin bir yolunu bulurum. Öğrenmek istediğim... Neden bu kadar ısrar ettiğiniz."

Abertillery Dükü yavaşça ayağa kalktı, masanın etrafında dolanıp Jane'in karşısında dikilip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Sizden beklentilerimi bu kadar açık belirtmişken profesyonel sebeplerim olduğuna inanmayışınız, benim hakkımda olduğu kadar kendi hakkınızda da şüpheyeye düşmenize neden olmalı, Bayan Hammond. İster istemez başka sebeplerden ilgimi çektiğinizi düşündüğünüz fikrine kapıldım." Gülümsüyordu.

Jane son cümleyi kasten duymazdan geldi. "Bu ne demek şimdi? Şüphelenmek sağlıklı bir yaşama belirtisidir. Sorgulamayan insanın aklından şüphe ederim ben." Son anda ekledi. "Deli olduğumu düşündüğünüz için kendimi kanıtlamaya çalışmıyorum."

Dük daha derinden güldü... "Üzerime tuz serptiğiniz gün hakkınızda fikir yürütebildiğim çok az şeyden biriydi bu; ama deli olduğunuzu düşünmüyorum. Belki sadece... diğer insanlar gibi tahmin edilebilir biri değilsiniz."

"Size tuz serpmedim. Ve son derece sıradan, tahmin edilebilir bir insanım." İnkâr edebildiği kadar edecekti. Tuz meselesi onun gerçeklikle iblis dünyası arasındaki deliklerden biriydi ve özellikle onun tarafından kurcalanmasını istemiyordu. Ayrıca sıradan olduğunda ısrar etmesi boşunaydı, o da anormal biri olduğunu biliyordu.

"Bu şekilde bir yere varamayacağımız belli... Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Az önceki serzenişinizde hayatı tam anlamıyla bildiğinizi düşündüğümü söylerken yanılıyordunuz. Öyle düşünseydim sizi Beatrice'in yanına yaklaştırmazdım. Hayatı, tecrübeli insanların çöplüğünde geçti, biraz arınması gerekiyor. Beni ilgilendiren, öğrenmeye mecbur kalmadığınız çirkinliklerin lekelemediği hayatınız ve tatlı cehaletiniz... Şimdi, eğer sakıncası yoksa biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Gideyim mi?" Nedense içermişti ve az önceki sözler aklını karıştırdığı için durgunlaşmıştı.

Adam başını hafifçe omzuna doğru eğdi. "Başka bir düşünceniz mi var?"

Lanet olsun, yeni bir öpüşmeyi mi ima ediyordu? Hayır... O ima edecek türden biri değildi, doğrudan söyleyerek karşısındakini şoka sokmatan zevk alırdı muhtemelen. Jane onca duygusal hengamenin arasında rahat bir nefes almayı ihmal etmedi.

"O halde gideyim ben..."

"Gidin lütfen..." Biraz kenara çekilerek Jane'e kalkması için alan sağladı.

"Eminsiniz, değil mi? Başka bir şey yok... Yani sormak ya da açıklama yapmak istediğiniz..." Sesi giderek hafifleyip sonunda yok oldu.

"Sohbeti uzatmak için bu kadar çabaladığınıza göre sizin söyleyecek bir şeyiniz var."

Jane gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ona hatırlayıp hatırlamadığını sormayı düşünüyordu o sırada. Eğer hatırlıyorsa *süt çoktan dökülmüş olurdu*, ki yeterince rezil olduğu için Jane'in kendini üzmesine gerek kalmazdı. Yok hatırlamıyorsa da söyleyecek bir yalan her zaman bulunurdu.

"Bayan Hammond?"

"En iyisi gideyim."

Abertillery Dükü yolu gösterince Jane nihayet kalkıp çıkışa doğru yürümeyi akıl edebildi. Tam kapıya vardığı sırada, "Bayan Hammond?" dedi dük.

Jane hemen döndü. "Efendim?"

"Sabahtan beri bir şey yemediğiniz doğru mu?"

Lafı dolandırmanın gereği yoktu. "Yemedim, yemedik. Adamınız tam da yemek esnasında geldi ve bekleyemeyeceğini söyledi."

Dük düşünceli düşünceli başını saladı. "Sizin için bir şeyler hazırlanmasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Ve bunun için birilerinin canını yakmam gerekecek."

"Bence kafanızı bir duvara vurun ki tehdidiniz boşa gitmemiş olsun."

Jane ne dediğini fark edince elini ağzına bastırdı ve özür dilemeden kaçarak odayı terk etti.

Bölüm 11

Kaynağından aldığı son bilgi, İblis Kral'ın önünde durduğu saray yavrusu evde olabileceğini işaret ediyordu. Catriona neredeyse tüm sokağa yayılan neşeli kahkahaları dinlerken yanlış iz sürmüş olabileceğinden şüphe ediyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Şüphe çekebilecek tek şey dışarıdaki somurtkan insanların aksine evden yayılan neşe ve keyifti.

Kapının hiç işaret vermeden açılması şaşkınlığını biraz daha artırdı. Karşısına kimin çıkacağını beklerken hevesli ve uyanıktı. Fakat kapının gerisinde herhangi biri değil, sadece ışık ve biraz daha gürültüden başka bir şey yoktu. Catriona ceketinin altında özenle sakladığı silahlarını kontrol ettikten sonra ağır ağır içeri girdi.

İblislerin inine girdiğinde yüzüne çarpan türden bir ceset kokusuyla karşılaşmayı beklemediğini kabul ediyordu ama müzik ve kahkahaların taşıdığı salondan gelen yemek kokularına kesinlikle hazırlıklı değildi. Davet eden karanlık koridorlardan birine sapmayı düşünürken kendini aydınlık salonda bulunca yüksek tavandan, uçsuz bucaksızmış gibi görünen insan kalabalığına kadar her yeri inceledi.

Catriona'nın sıradan bir hayatı yoktu ama iblis avlamadığı zamanlarda yaşadığı ev, sıradan insanların tercih edeceği türden bir şeydi. İşte bu yüzden bu ev, onu iki kafalı

ve altı bacaklı bir iblisten daha fazla şaşırtmıştı.. Fakat asıl şaşkınlığı, konukların etrafında bir çember oluşturdıkları adamı gördüğünde yaşayacaktı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane, Phillip'in görüşmek istediğini yazdığı kâğıda bakıp iç geçirdi. Er ya da geç öğreneceğini biliyordu. Uykusuz geçen bir başka geceden sonra yeterince dinlenemedi. kalkmış ve uşaklardan birinin getirdiği notu okuyunca kendini daha kötü hissetmişti.

Evlerinin arka bahçesinin dışında yaklaşık beş dakikadır Phillip'in gelmesini bekliyordu. Hava kuru fakat serindi. Jane şalına sıkıca sarınarak rüzgârdan korunacağı bir yer aradı.

"Kusura bakma, yollar kötüydü."

Jane sesin geldiği tarafa bakınca Phillip'in yaya olarak yaklaştığını gördü.

"Tilda yok mu?"

"Onu biraz aşağıya bağladım."

"Neden? Çizmelerin çamur içinde kalmış. Benim için sorun değil ama sen böyle şeyleri çok kafaya takarsın."

"Şu aralar değil..."

Jane iç geçirdi. "Sanırım benim yüzümden. Ya da kendimi fazla önemseme hatasına düşüyorum." Şaka yaparak onu gülümsetmeyi umuyordu.

"Sen benim için hep önemliydin, Jane."

"Önemliydin?" Duraksadı. "Artık öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Phillip hiçbir şey söylemeyince Jane kırgınlığını bir tarafa bırakıp ona yaklaşarak dostça elini tuttu. "Sana söyle-

mediğim için bana kızgınsın... ama inan ki fırsatım olmadı. Her şey çok hızlı gelişti ve birden kendimizi Abertillery Dükü'nün misafiri olarak bulduk. Onun için çalıştığımızı söylemiştim. Bize ulaşabileceği yakınlıkta olmamızı çok önemsiyor."

"O insanları herkesten iyi siz tanıyorsunuz. Güvenmemeliydiniz. Bakalım Bayan Hammond gelince ne tepki verecek?"

Jane, başlarına bir şey gelmediğini görünce annesinin durumu makul karşılayacağına emindi. Öte yandan Phillip'in tepkisi anlayışlı davranmasını güçleştiriyordu.

"Bize zarar vereceğine dair ufacık bir korkum olsaydı yağmurun altında gecelemeyi tercih ederdim. Aksine o gece bize yardım etmeseydi ne yapardık bilmiyorum... Beni bu kadar tanıyor olmalıydın, Phillip."

"Konu ben değilim. Beni suçlayarak kendi hatanı örtmeye çalışmayı bırak, Jane."

Her zamanki gibi Jane'in tepesinin atması pek uzun sürmedi. Phillip'in elini sertçe bıraktı. "Beni neyle suçladığını çok merak ediyorum." Evini işaret ederek, "Bu yıkıntıda kalmamızı isterdin, değil mi?" dedi. "İnsanlar namusumuzu sorgulamadığı sürece aptallık etmemizi, hastalanmamızı ya da canı isteyenin içeri girip kapımızı kırarak canımıza kast etmesini umursamadığını öğrenmem iyi oldu."

Phillip'in yanakları benek benek kızardı. Sebebinin öfke mi yoksa utanç mı olduğunu söylemek güçtü.

"Ulaşabildiğin ilk anda bana haber vermen gerekiyordu. Kasabadaki o yaşlı kadının yanında kalmanız aptalcaydı. Güvenilir olup olmadığını bile bilmiyorsunuz."

"Şimdi saçmaladın işte. Elbette güvenilir biri."

"Yarım akıllının teki o!"

Jane arkasındaki çite çarpana kadar geri gitti. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. "Kim demiş? Sadece yalnız

olmaktan hoşlanan bir kadın. Ve sen böyle söyledikçe insanların ondan uzak durmasını neden umursamadığını daha iyi anlıyorum."

"Ne dersem diyeyim burnunun dikine gideceksin. Annem ne zaman bu huyun yüzünden beni uyarsa seni savunmak zorunda kalıyordum. Şimdi ise ona söyleyecek tek bir sözüm bile yok."

"Annen mi? Eğer çarem olsaydı başka bir yol bulurdum. Sende kalmam mümkün değildi, değil mi? Buna asla izin vermezdi. Kaldı ki ben de asla böyle bir şeye kalkışmazdım."

"Tabii ki bu çok uygunsuz olurdu."

Jane kendini tutamayıp bağırdı. "O zaman ne, Phillip? Seni ve anneni memnun etmek için daha soylu bir kana sahip olmak dışında ne yapabileceğimi söyle bana. Çünkü benim yapabildiklerimin hepsi bu!"

"Senden istediğim biraz daha uysal biri olmandı. Her zaman buydu."

"Senin için değil, annen için... Uysal olmaktan anladığın her söylediğini onaylayıp seni takdir etmekten başka bir işe yaramayan bir eş, değil mi? Fakat sen bunu itiraf edemezsin çünkü ne istediğini tam olarak bilmiyorsun bile."

"Biliyorum, elbette biliyorum. Sadece kendi hayatını değil, başkalarınınkini de tehlikeye atıyorsun. Çünkü hayatı bir macera gibi görüyorsun. O adam sana saygın yüzünü gösterdi diye onun bir tehdit olduğunu düşünmekten vazgeçemezsin. Bu bir risk, senin göz ardı ettiğin koca bir risk... Ya seninle değil de Mary ile kafayı bozmuşsa. Aklında... Aklımda onunla ilgili şeyler varsa..."

Sesi o kadar titriyordu ki Jane öfkelenmesi gerektiğini unutup sakince Phillip'e yanaştı.

"Ona bir şey yapmayacaktı, Phillip... Ne ona ne bana ne de Chris'e... Kimse risk altında değildi."

"Bunu bilemezsin."

“İnan bana biliyorum.”

“Mary bilge ve yaşma göre çok olgun ama aslında bebek kadar masum.”

Jane’in aklından geçen *peki ya ben?* sorusu kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Ve bir de, kardeşini riske attığını söyleyen nişanlısının sağduyudan yoksun davranışlarının duygularını ayaklandırması sorunu vardı. Diğer şüpheler üzerine o an düşünmeyecekti. Çünkü düşünürse uzun zamandır bildiği fakat düşünmekten kaçındığı gerçeklerle karşı karşıya kalabilirdi.

“Hatalıydın, Jane...” dedi Phillip perişan bir halde.

“Evet, hatalıydım. Aptalca hatalar yapmak benim vazgeçilmez huylarımdan biri. Peki ya sen? Çatımıza bizi böcek gibi ezebilecek büyüklükte bir ağaç düştü ve sen nasıl olduğumu sormak yerine hesap soruyorsun. İnan bana senin deyimimle akli başında biri olmak, sağlıklı önceliklere sahip olmaktan önemli değildir.”

“Sen bu kadar düşüncesizken beni düşüncesizlikle suçlamaya hakkın yok! Önemsem, hatta aklımı kaçırarak gibi oldum... Size bir şey olması ihtimali beni ölesiye korkuttu. Sonra iyi olduğunuzu ve asla tasvip edemeyeceğim yerlerde kaldığınızı öğrendim... Üstelik bunu bana söyleyen annemdi. Bana nasıl baktığını görmeliydin, Jane... Çok utandım.”

Jane kalbine saplanan ihanet hançerine rağmen o bakışı gözünde canlandırabilmişti. “Seni utandırıyor muyum?” dedi müthiş bir içişlemlerle. “Annemin kafana sokmaya çalıştığı şey bu mu? Ben bir utanç kaynağıyım...”

“Bütün sorunları annemin üzerine yıkmayı kes artık!”

“Sana bir soru sordum, Phillip. Benden utanıyor musun?”

Phillip başını iki yana salladı ama Jane onun soruya olumsuz bir yanıt vermediğini, sadece durumu geçiştirmeye çalıştığını biliyordu.

Biraz sonra Phillip, "Belki de biraz düşünmemiz iyi olur," diyerek Jane'i yeni bir merak içinde bıraktı.

"Neyi?" Tahmin ettiği şeyden mi bahsediyordu?

Phillip gözlerini kaçırarak, "Nişanı," dedi.

Nedendir bilinmez Jane'in kalbi artık tuhaf bir dinginlikle atıyordu. Kendini aşagılanmış hissetmeyi beklerdi ama bu... sanki hissizleşmek gibiydi. Ne olması gerektiğini kestiremiyordu. O anda asla aklına getirmemesi gereken bir düşünce duygularına sızarak yeni durumu farklı bir yönden görmesini sağladı. Phillip ile öpüştükleri o gün hissettiği... Hayır, daha doğrusu hissedemediği şeylerin bir anlamı olmalıydı. Günah olana verdiği karşılık, hayalinde yaşattığı dünya gibi gölgeli ve yanlış bir insan olduğu anlamına geliyor olabilir miydi?

Bir anda kendini öyle kötü hissetmeye başladı ki bir yere tutunmazsa düşüp olduğu yerde gözyaşlarına boğulabilirdi. Farkına varmadan Phillip'e yaklaştı.

"Yapma Jane, şu anda olmaz..."

Phillip onun bilinçsizce koluna koyduğu elini silkeleyip kendinden uzaklaştırdınca Jane geriye doğru sendeledi ve sonunda çitlere çarptı.

"En son bir kadına böyle davranan birini gördüğümde kolunu kırmak zorunda kalmıştım."

Phillip'in kabalığı karşısında şaşkınlıktan söyleyecek tek kelime bulamayan Jane, daha büyük bir şokla sesin geldiği tarafa döndü.

Abertillery Dükü, atı Shadow'un üzerinde, güneşi yine arkasına almış bir vaziyette ikisine yukarıdan bakarak kudretli güzelliğini sergiliyordu. Akıldan çıkarılması güç bir sahneydi. Ve elbette ki bu, durumu kritik yapan etkenlerden sadece biriydi. Onun ne dediğini idrak edemediğinde Jane az önce duygusal bir kriz geçirdiğini tahmin ettiği Phillip'i savunması gerektiğini düşünerek, "Bir kazaydı," dedi.

"Neler olduğunu gördüm, Bayan Hammond. Lütfen Bay Nelton'dan uzaklaşın ve buraya gelin. Size eve kadar eşlik edeceğim."

Jane, onun Phillip'i yanlış değerlendirmesine izin veremezdi. Üstelik teklifi çok uygunsuz, yanlış anlaşılmaya müsait ve sesi bir köpeğin uyarı hırlamasını andıran bir tehdit tınısına sahipti. "O bana zarar vermedi, benim hatamdı... Söyle ona, Phillip."

Phillip başını iki yana salladı. "Bizi, erkek erkeğe konuşabilmemiz için yalnız bırak, Jane."

Jane doğru duyduğundan emin olunca, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Biz konuşmamızı bitirmiştik, mesele yok."

Phillip'in karanlık gözleri Abertillery Dükü'nün üzerindeydi ve Jane ona ulaşabildiğinden bile emin değildi.

"Bayan Hammond belli ki kendi kendinize çıkarımlar yapıyorsunuz. Bay Nelton benimle konuşmak istediğini zaten söyledi."

"Asıl sizinki yersiz bir çıkarım. Konuşacak bir şey yok. Konuşmanın bir anlamı da yok."

Phillip üzerinde hiç iyi durmayan kaba bir cesaretle, "Ekselansları doğru söylüyor," dedi. Medeni tavırlar takınmakta hep daha iyi olmuştu.

Jane, "Yapma Phillip," dedi sadece onun duyacağı şekilde. "Neyi tartışacaksınız ki? Sana olan biteni açıkladım zaten."

Phillip, Jane'i dikkatle inceledi ve sonunda imalı imalı, "Bir de ondan dinleyelim, Jane," dedi.

"Alınganlıklarınla uğraşmayacağım."

"Ondan korkmuyorum. Endişe ettiğin buysa..."

"Korkmalısın."

"Hani düşündüğüm gibi biri değildi, hani korkulacak bir şey yoktu."

Jane bazı riskler taşısa da itiraf etmekten kendini alamadı. "Bizim için korkulacak bir şey yok. Senin içinse hiçbir garanti veremem."

“Demek öyle! Ayrıca... ne zamandan beri onu bu kadar tanıyor oldun?” Fısıldayarak haykırmak ancak bu kadar mümkün olabilirdi.

Jane bu haklı suçlamayı kendine yöneltebilmiş olmayı dilerdi. “İnsanları kolay tanıdığımı biliyorsun.” Phillip’in boş boş bakması üzerine, “Biliyorsun, değil mi?” dedi. Büyük ölçüde doğru bir şeyden bahsediyordu ama onu diğer insanlar gibi kolayca çözemeyişi düşünülduğünde bu düşünceye yeteneğinin değil, kalbinin sözlerine kulak vererek vardığını kabul ediyordu.

Phillip başını öfkeyle salladı. “Önemli değil. Neler olup bittiğini ondan duymak istiyorum.”

“Bayan Hammond... Beatrice’in sohbet etmek için uygun olup olmadığını kontrol etmenizi istiyorum. Lütfen işinizin başına gidin.”

Jane neredeyse baykuş gibi başını yarım tur arkaya çevirerek, “Ben mi?” diye ciyakladı. “Bu benim işim değil, kardeşinizi yoklama işini bana yıkarak sahip olduğum azıcık huzuru da elimden almanıza izin vermeyeceğim.”

“Bu sefer de kabalığınızı hoş görüyorum fakat alışkanlık haline getirmemenizi tavsiye ederim... İyi günler dilerim, Bayan Hammond.”

Ne tür bir dünyada yaşıyordu bu adam? Önce hakaret ediyor, sonra kendisine aйтmışcesine öpüyor ve tekrar hakaret ediyordu. Hatırlamıyor olsa bile o âna dair hiç mi hatırası yoktu da bu denli gaddar olabiliyordu.

Jane elini kolunu bağlayan yegâne duruma yine boyun eğdi ve aralarında kaldığı iki adama son bir kez baktıktan sonra Abertillery Malikânesi’ne doğru yürüdü.

Alexander onu kırdığını biliyordu. Bunu telafi etmeyi istediği için deli olmalıydı ama o tatlı gülümsemeyi yeni-

den görmek için yapamayacağı çok az şey olduğunun farkındaydı.

Ona o geceyi hatırlamadığını düşündürmek gibi bir planı yoktu aslında. Hatta karşılaştıkları âna kadar öyle bir niyeti olmamıştı. Fakat korkusunu sezdiğinde ona bu kötülüğü yapamayacağını hissetmişti. Jane Hammond yüzleşmeye hazır değildi... ve elbette Alexander da o gece hakkında konuşup sonra da hiçbir şey yaşanmamış gibi hareket etmeyi kabul edecek türde bir adam değildi. Konuştukları gün, yeni bir başlangıç yapmaları gerekecekti.

Gidişini izlerken Alexander onu giderek hayatının merkezine koymaya başladığının ve bundan hiç rahatsızlık duymadığının farkına vardı. Aralarını açan her adımda olmasını istediği şeylerden biraz daha emin oluyordu.

Tanrı biliyor ya çok tatlıydı!

Ateşliydi... Eteklerini savuran rüzgâr gibi öfkesi de esip savuruyordu. Ya duygularını saklamak gibi bir derdi yoktu ya da beceremiyordu. Alexander her ikisinin de doğru olduğunu düşünerek gülümsedi.

Peşinden gidip ona bunak bir ayyaşın hafızasına sahip olmadığını itiraf edebilirdi, hatta bunu yapmaya fazlasıyla yakındı. Ne yazık ki Phillip Nelton konuşmak istediğini hatırlatmak maksadıyla boğazını temizleyerek dikkatini üzerine çekti.

"Sizi dinliyorum, Bay Nelton," dedi olanca sakinliğiyle. Sükûnetinin ne büyük yanılgı olduğunu bilse topukları arkasına vura vura kaçardı herhalde.

Çocuk, toy delikanlı... Artık neyse işte... Düzgün birine benziyordu. Elinde bastonuyla Londra'da bir öğlen gezmesine çıksa toplumun en müşkülpesent kesiminin bile takdirini toplayabilirdi. Fakat Alexander için beş para etmezdi tekiydi. Gerçi Jane'i, tatlı Bayan Hammond'ı ittiğini görmeseydi de ondan nefret ederdi. Her şeyden önce ona ait olan dudaklara dokunmaya cesaret edebilmişti. Belki de defalarca...

Dişlerini gıcırdatıp çocuğun korkusunu yenmesini bekleyip beklememeyi düşündü. Korktuğuna şüphe yoktu, belki de çoktan pişman olmuştu. Sorun şu ki, ne olursa olsun Jane'e birçok anlamda dokunduğu için cezasını çekecekti.

"Zihninizi açmam için ne önerirsiniz?"

Çocuk hızla toparlandı. "Niyetinizi öğrenmek istiyorum."

Alexander onun basbayağı neyden bahsettiğini anlamıştı ama, "Hangi konuda?" diyerek onu biraz daha kıvrandırmaya karar verdi.

"Hammondlar yanınızda kaldığı sürece insanlar haklarında konuşacaklar. Mahvolmalarına neden olabilirsiniz."

İşin aslı bunu Alexander da biliyordu. Jane Hammond'ı mahvolmaya itecek şeyler yapmayı deli gibi arzuluyordu. Dolayısıyla olası sonuçlar üzerine bir hayli kafa yormuştu. Şu anda bile vicdanıyla giriştiği o çetin ve yorucu savaşı sürdürüyordu.

"Anlaşılan siz de onlardan birisiniz," dedi gözleriyle onu iyice baskı altında tutarak... ve delikanlının kızaran yüzüne bakılırsa doğru noktaya değinmişti.

"Onlara kimsenin yardım etmediği bir anda kapılarımı açtım, Bay Nelton," diye devam etti Alexander. "Eğer bahsettiğiniz insanlar bunu göremiyorsa kör gözlerini hak ettikleri gibi cehenneme çevirebilirler."

"Şimdilik çoğu kişi durumu bilmiyor ama yakında öğrenecekler. Siz de bilirsiniz ki çoğu zaman doğru olan gerçekler değil, insanların inandıklarıdır, ekselansları."

Alexander hafifçe güldü. Bunu en iyi bilenlerden biriydi. "Ne önerdiğinizizi öğrenebilir miyim? O gece öyle çaresizdiler ki bu yıkıntıda kalmayı düşünüyorlardı. Eleştirmeyi yardım kabul eden dostlardan daha fazla yardım edebilirim onlara... ve etmeye de devam edeceğim."

Phillip Nelton acınası yumruklarını sıkınca Alexander'ın kaşları kalktı. Ve sonra kadınları tartaklamaktan hoşlanan taşra züppesi, "Neden? Ne çıkarınız var?" diye tısladı.

"Aynı soruyu Bayan Hammond da sormuştu." diye neredeyse kendi kendine söylendi Alexander.

Delikanlının öfkesinin yerini şaşkın bir merak aldı. "Hangisi? Jane mi, Mary mi?"

"Mary Hammond mı? O küçük hanımın benimle tartışmayı tercih edeceğini de nereden çıkardınız?"

Fakat küçük kardeşinin aksine Jane Hammond'ın sahip olduğu cesaret tanıdığı birçok erkekte bile yoktu. Saçmalıkları da dahil, Alexander onun ağzından çıkan tartışmaya açık ya da değil her söze büyük bir kıymet veriyordu.

"Evet... Mary öyle bir şey yapmaz," diye fikrini belirtti genç Bay Nelton. Kabullenışı çok kesindi.

Görünüşe göre pislik herif Jane'in yapabileceklerinden endişeleniyordu. Şu haksızlığa da bakın! Alexander ile aralarında ne geçerse geçsin, o kız hayatı boyunca tanıdığı en tatlı ve en masum şeydi. Öpüşmeleri, hatta daha fazlası bile bunu değiştiremezdi.

"Jane Hammond konusunda endişeleriniz mi var?" diye sordu itiraf etmesini umarak. Eğer ederse, onu ağzından çıkan her kelime için özenle yumruklayacaktı... Ve düşünerek geçirdiği her saniye için de. Neyse ki aptal çocuk, "Hayır," deme akıllılığını gösterdi. "Hayır... Jane düzgün bir kız."

Alexander, "Doğru, düzgün bir kız," diyerek onu onayladı.

Fakat sade dürüstlüğünün sözde nişanlı üzerinde cesaret gibi garip bir etkisi oldu. "Bu kadar kısa zamanda hakkında ne kadar çok şey öğrenmişsiniz."

"Bunca zamanda sizin fark edemediklerinizi gören sıradan bir adamım işte." Çocuğun hakareti anlaması biraz zaman aldı. Anladığında biraz daha kızararak, "Beni

anlayışsızlıkla suçlamaya hakkınız yok," dedi. "Jane ve ben birbirimiz için doğru kişileriz... Onun nasıl biri olduğunu bilmeseydim sizinle konuşmaya gerek görmezdim. Ona ve... Mary'ye zarar vereceksiniz."

Mary Hammond'dan bahsederken sesinde meydana gelen yumuşama ya da duygusal titreşim Alexander'ın onu tartaklama arzusunu artırıyordu. Belki de bu küçük adamın yanlış Bayan Hammond'a ilgisi vardı. Bundan emin olmak için, "Mary Hammond'ın da saygınlığını sizin gibi düşünen bir damat adayı var mı merak ediyorum," dedi. Salak herifin yemi yutması bir saniyeden az sürmüştü. Öfkeden olduğu su götürmez kızarıklığı damarları şişmiş boynuna kadar indi ve delikanlı, "Bu sizi ilgilendirmez," diye bağırды.

Alexander derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol etmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı ama denemeye devam etti. Sonunda, "Korkarım ki merakımı cezbeden şeyler söylüyorsunuz, Bay Nelson," dedi. "Ama endişe etmeyin, Mary Hammond ile ilgili hiçbir planım yok."

Phillip Nelson bariz bir biçimde rahatlayınca Alexander onu yumruklamak için daha büyük bir arzu duydu. Bunun yerine ukalaca, "Bunun sonunda bana 'Peki ya Jane Hammond?' sorusunu sormanız gerekiyordu," dedi. "Sizi ilgilendiren asıl kişi o, değil mi?"

"Soracaktım... Soruyorum da zaten. Sizinle konuşmayı niye istedim sanıyorsunuz?" Zavallı panikten yerinde duramıyordu.

"Demek bu yüzden beni işimden alıkoydunuz. Jane Hammond ile ilgili bir planım var mı?" Onun gibi bir sersem için son derece isabetli bir tahmindir. Gerçi ikisini bir arada gören herkes aralarında cızırdayan şeyi fark ederdi. Alexander bir müddet düşündükten sonra, "Güvende ve huzurlu olması dışında bir arzum yok," dedi. Bu, kısmen doğrudur.

“Bunu onlara ben de sağlayabilirim.”

“Hiç sanmıyorum. Az önce onu hırpaladığınızı gördüm...” Duraksadı. Konuşmanın başından beri yüzünden silinmeyen alaycı, hafif tebessümü çoktan yok olmuştu. “Bunu hatırlayınca sizi hoş görmekle ne kadar vakit kaybettiğimi hatırladım, Bay Nelton. Sizi uyarıyorum... bir daha Bayan Hammond’a dokunmayı aklınızdan bile geçirdiğinizi hissedersen pişman olursunuz.”

“O benim nişanlım!”

“Ve bu yüzden ona istediğinizi yapabilirsiniz?”

Phillip Nelton başına gelebilecekleri hatırlayıp panikledi. “Kastettiğim bu değildi. O benim nişanlım, onun için endişe etmesi gereken benim... Ve... gördükleriniz bir kazaydı. Jane’e asla zarar veremem. Kötü bir anda üzerime gelince ondan uzaklaşmak istedim.”

“Yani?”

“Ona bile zarar vermem mümkün değil.”

“Karısını ya da çocuğunu döven bir ayyaş da kendine gelince aynı şeyleri söylüyordur eminim. Hatta bir sonraki sefere kadar yaptıklarından pişman bile oluyordur.”

“Asla... Tanrım, nasıl oluyor da hesap vermesi gereken kişi durumuna düşüyorum. O aileyi seviyorum ben.”

Alexander tatlı tatlı güldü. “Böyle davranarak beni daha fazla şüpheye düşürüyorsunuz.”

“Ne demek bu? Hangi konuda?” Cevap alamayacağını anlayınca, “Sizden öncekiler onlara ilişmezdi, neden diğerleri gibi yapıp onları görmezden gelmiyorsunuz?” dedi.

Alexander’ın gözünde, aptallıkları ahlâksızlıklarının önüne geçen diğer pisliklerin ne yaptığının hiçbir önemi yoktu. Omzunu silkti.

“Evleri kullanılabilir hale gelene kadar misafirim olarak kalacaklar. Onları dost olduğunu ileri süren aptalların iyiliğine bırakmaktansa benim evimde kalmalarının yaratabileceği sorunlarla yüzleştirim, Bay Nelton. Kabul

ediyorum ki bu bir risk. Aynı zamanda bir tercih ve bir istek... Peki siz ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Phillip Nelton kollarını sallayarak, "İyiliklerini istiyorum" dedi. "Bir akrabamm yanına yerleşmelerini sağlayabilirim. Böylece hem güvende olurlar hem de saygınlıklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmazlar. Eğer korktuğum şey olursa Jane için yapabileceğim hiçbir şey kalmaz."

Alexander ona daha fazla katlanamayacaktı. "Eminim yaptığınız kutsal evlilik teklifi için minnettardır." Cebinden çıkardığı saati kontrol etti. "Artık gitmem gerekiyor, Bay Nelton. Kendilerine iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

Phillip Nelton direndi fakat çok geçmeden pes etti. "Hayır... Bir şey olursa kendim söylemeyi tercih ederim. Beni anlamak istemediğiniz ortada."

Alexander'ın göğsünü titreten gülüşü aptal çocuğu daha da öfkeliendirdi. Eğer yapabilecek cesareti ve gücü olsaydı Alexander'ı atın üzerinde çekip canına okumaya kalkışabilirdi. Denemesini ne kadar da çok isterdi.

"O halde iyi günler, Bay Nelton. Evde ilgilenmem gereken misafirlerim var." Düşes ve Leydi Helen'dan bahsettiğini söylemeye gerek görmeden atını çevirdi ve öfkeden köpürdüğünü tahmin ettiği Phillip Nelton'ı geride bıraktı.

Alexander eve dönmeyi düşünüyordu ama havanın at binmeye uygun olduğu son günlerin içinde olduklarını hatırlayıp Shadow'u denizden esen rüzgârın şekil verdiği engin düzlüklerin uzandığı alana doğru sürdü.

Vücudu gevşedikçe ne kadar öfkeliendiğini daha iyi fark ediyordu. Herif, küçük düşmek dışında hiçbir yara almadan kurtulduğu için şanslı sayılabileceğini anlamayacak kadar salaktı. Ve elbette bu diğer şanslıydı. Salak insanları rakibi olarak görmek Alexander'a göre değildi.

Lanet olsun ki bile bile kendini kandırıyordu.

Phillip Nelton'dan nefret ediyordu. Çocukça ve korkakça olduğunu bilmek bile bu nefretin göz karartıcı gücünü azaltmıyordu.

Haline gülmek istedi. Bu aralar hiç mantıklı hareket etmiyordu çünkü... Ne zaman gözünü kapatsa güneşe doğru gözlerini yumduğunda olduğu gibi her yeri turuncu bir ışık kaplıyordu. Onu öptüğünden beri de renkler ve hisler daha yoğun olduğu için ışık biraz daha kuvvetliydi sadece.

Alexander duyguların derin dünyasına girmeyi reddedip daha reel bir konuya odaklandı. Şimdiye kadar kaç kadınla birlikte olmuştu? Hissettiği yoğunluğu ve toy merakı hatırladıkça bu soruyu kendine soruyordu. Kaç kişi olduğunu söylemesi hiç kolay değildi, sadece çok fazla diyebileceği kadardı. Güzel kadınların verdiği heyecanı severdi ve kabul ediyordu ki gerçekten sevdiği şey bu heyecandı. Eğer sadece fiziksel tatmin peşindeyse son birkaç ay dışında hayatında yeterince heyecan olduğunu söyleyebilirdi. Ancak şu ara ya bir şeyler yerine oturduğu ya da kökten değişikliklerin öncü sarsıntılarını hissetmeye başladığı için olayı sadece basit bir heyecan olarak değerlendirmeyi yeterli bulmuyordu.

Jane Hammond'da çok daha başka bir şey vardı.

Tadı, limon ve yasemin kokusu... Hatta düşünme şekli bile Alexander'ı tahrik ediyordu. Kütüphanede olanlar, aslında bildiği bir şeyi teyit etmesini sağlamıştı. Jane Hammond'ın idrak edemediği pek de kafa karıştırıcı olmayan tutkunun özellikle Alexander açısından karmaşık hiçbir yanı yoktu. Açıklaması güç olan, bu tutkunun şiddeti ve devamlılığıydı. Henüz onu elde edemediği için ilgisini çektiği fikri üzerine düşündüğünde onu öpmemişti. Artık bu sorun ortadan kalktığına göre... Derin, çok derin bir nefes aldı ve sert esen rüzgârın işini yapmasını bekledi.

Ona zarar vermek istemiyordu. Ama verecekti. Muhakkak verecekti. Hissettiği, zamanla geçirtililecek kadar

basit bir arzu değildi, gerisinde zengin tonlar barındırıyordu. Bu durumda üzerine gidilmesi bir nevi mecburiyetti.

Her şey bir yana, onu göndermeye hazır değildi. Hazır olur muydu, onu da bilmiyordu.

Neden, diye sormuştu Jane Hammond... Neden gitmemi-ze izin vermiyorsun?

Çünkü bana aitsin...

Zihninde yankılanan kesin cevap irkilmesine neden oldu. Huzursuzluğunu hisseden Shadow'un yavaşlaması üzerine onu yeniden hızlandırarak kendini rüzgâra verdi. Böyle iyiydi...

Alexander aklını karıştıran her şeyi unutana kadar uzun bir süre boyunca at bindi. Geri döndüğünde akşam karanlığı toprakların üzerine çökmek üzereydi.

Bekleyen uşağa, "Bayan Hammond geldi mi?" diye sordu.

"Evet, ekselansları. Çağırmanı ister misiniz?"

Alexander bir süre düşündü. Onu görmeyi istiyordu... fakat bu görüşmeden hoş şeyler çıkmayacağını bilecek kadar Jane'i tanıyordu. Belki yeni bir emrivaki ile onu sınamanın vakti gelmişti.

"Hammond ailesine iletin," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bu akşam yemek saatinde onları da masada görmek istiyorum."

Bölüm 12

Kanatları yoktu... ama oydu. Catriona vücudunun çeşitli yerlerine özenle sakladığı silahlarının üzerine bahse girerdi ki o İblis Kral'dı. Belki de kanatlarını siyah pelerinin altına saklamıştı. Catriona küçük kamasına davrandı. Fakat harekete geçmeden önce onunla göz göze gelmeyi bekleyecekti.

İlk işaret ondan geldi... Gözleriyle onu salonun çıkışına davet eden iblis, süzülür gibi ilerleyerek dışarı çıktı. Catriona da onu takip etti.

Yüz yüze geldikleri koridor onu görmeyi beklediği türden kasvetli bir yerdi. Catriona, "Burası senin evin mi?" dedi. "Ev sahiplerini nereye gömdün?"

"Senden daha iyisini beklerdim, avcı."

"Benden daha iyisini bulamazsın. Bana neler döndüğünü anlat, ben de seni rahat bırakayım... Bir önceki sefer gafil avlandım, aynı şansını tekrar yakalayamazsın."

Catriona daha sözünü bitiremeden iblis yok oldu ve aynı saniye arkasında belirerek boğazına bir hançer dayadı. Hem de kendisine ait başka bir emektar hançer daha... Ne utanç verici!

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Akşam yemeğini ana yemek odasında yiyeceklerini öğrendiklerinden beri ne Mary'nin ne de Jane'in karnı acıkmak bilmiyordu.

Jane sıkıntıdan şişen karnını ovuşturarak, "Gitmesek mi?" diye sordu. Umutluydu.

"Ev sahibine hakaret etmiş oluruz."

"Asıl onun şu an yaptığı bu. Hazırlıksız olduğumuzu bile bile bizi o masaya davet etmesinde incelik yerine kötü niyet aramamız gerekir, Mary."

"Aklından ne geçirdiğini Tanrı bilir ama normal olmadığını kabul ediyorum. Düşesin bizi görünce küplere bineceğini söylememe gerek yok."

Olasılıklar korkutucu olduğu kadar ilgi çekiciydi. Öte yandan Jane, düşesi değil ama Leydi Helen'ı görmeyi istediğini fark ettiğinden beri kendi düşüncelerinden korkar bir haldeydi. Tekrar hatırlayınca, "Uygunsuzluğumuzu yüzümüze vururlarsa ben de karşılık veririm," dedi: "Kendimi kontrol etmeye bugünden başlayacak değilim herhalde."

"Başlasan iyi edersin."

Jane kıkırdadı. "Denerim... Bu davetin altında gerçekten kötü bir niyet seziyor musun, Mary?"

Mary cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü. "Phillip ile konuştuklarına göre durum değişir. Bu sefer ben bile kesin bir şey söyleyemiyorum. Mecbur olduğumuz dışında tabii..."

Aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini öğrenebileceği tek kaynak Abertillery Dükü'ydü. Jane çok uzun bir süre Phillip'in ne yaptığı hakkında düşünmek dahi istemiyordu.

"Üzgünüm," dedi Mary, Jane'in elini tutarak. "Phillip'in daha akıllı biri olduğunu sanırdım... Seni tanıyamamış olması hayret verici. Birlikte çok zaman geçiriyordunuz."

Jane omuzlarını silkti. "Önemli değil. Belki de böylesi daha iyidir. Kendi kararlarını verebilen biri haline gelebilmesi için kafasını dinlemeye ihtiyacı olabilir."

"Bu kararı annesinin verdiği mi ima ediyorsun?"

"Benim sana bir şey ima ettiğimi ne zaman gördün? Phillip'i tanırsın... İyidir fakat kendi gölgesi yerine annesinin uzun burunlu gölgesiyle gezer... Birbirimize haksızlık ediyoruz, Mary. Herkes bir tuhaflık olduğunun farkında ama kimse dile getirmiyor."

Mary yumruğuyla avucuna vurdu. "Madem bu kadar kararlıydı, neden ekselansları ile konuşmakta ısrar etti? Ne yaptığını bilmiyor. Bilmediği gibi kafamızı karıştırarak bizim de anlamamızı engelliyor."

"Sanırım aralarında bir erkek meselesi vardı... Şu konuyu kapatalım artık. Çok tatlı görünüyorsun."

Mary saçlarının sarı tonuna çok iyi giden uçuk mavi, kadife elbisesiyle gerçekten de mükemmel görünüyordu. Normal şartlarda asla sahip olamayacakları elbise, teyzelerinin birkaç sene önce gönderdiği hediyeler içinden çıkmış ve birkaç oynamayla Mary'nin üzerine uyacak hale getirilmişti.

"Bunu giymek için fırsat bulabileceğimi hiç sanmazdım. Yerini hatırlaman iyi oldu. Aksi halde çürüyüp gidecekti."

"Sanmam," dedi Jane. "Annemin unutmamasına imkân yok. Onları özel günlerimiz için saklıyordu. İçlerine kurutulmuş yasemin ve limon çiçeği koyduğuna göre ikimizden de çok umutlu olmalı."

“Sanırım öyle... Aynı senin gibi kokuyor.” Mary, Jane’e uzun uzun baktı. Konuştuğunda sesinde kolay kolay duyulmayacak bir duygusallık gizliydi. “Sen de çok güzelsin.”

Jane kendini Mary kadar şanslı görmüyordu. Öncelikle onun kadar güzel değildi, insanları şaşkına döndürecek nitelikleri yoktu. Örneğin hiç beklenmedik bir anda tebessüm ederek insanları kendine hayran bırakamazdı. Çünkü Jane duygularını yaşayıp ifade ederken asla kendini tutma gereği duymamıştı. Çok sık güler, kahkaha atar, ağlar ve dans ederdi. Bu kadar ortada yaşanan şeylerin gizemli olanın çekiciliğinden nasibini alabileceğini kim iddia edebilirdi ki?

İçini sıkıyan duygulara rağmen Jane aynanın karşısına geçip zeytin yeşili elbisesini bir kere daha gözden geçirdi. Güzeldi... En azından şimdiye dek giydiği elbiselerin tümünden daha güzeldi. Kışın giymeye alışkın olduğu yüksek yakalı modellerin aksine kare kesimli yakası ve ince kumaşıyla hem ferah hem de epey şıktı.

Yakası biraz açık mıydı ne? Bir miktar eğilip göğüslerinin görünüp görünmediğini kontrol etmeye çalıştı ve çok geçmeden dikkat çekmeyen dekoltenin rahatsız etmeyeceği fikrine vararak rahatladı.

Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak elini yine saçlarına götürdü ve özellikle öne çıkmasını istediği bukleleri kontrol etti. Saç renginde bir problem vardı sanki. Nasıl dese... Jane kendini daha önce hiç bu kadar kızıl hissetmemişti. Onları alışkın olduğu şekilde toplayıp bozulmayacağından emin olana kadar sayısız tokayla tuturmuştu. Yüzündeki renk eksikliği yüzünden saçlarının daha çok dikkat çekiyor olma ihtimaline karşı yanaklarını çimdikledi.

Bir miktar içi rahatlayınca, “En azından giysilerimiz yüzünden utanmayacağız,” dedi.

“Senin diğer konularda endişen yok, değil mi?”

“Hayır, yok.”

Masa adabı konusunda yeterince eğitimi vardı. Kaldı ki annelerinin verdiği doğal eğitimin parayla sağlananlardan geri kalır yanı yoktu.

“Sence bizi bekliyor olabilirler mi? Yoksa birinin bizi çağırmasını mı bekleyeceğiz, Jane?”

Jane cevap veremeden bir uşak akşam yemeğinin hazır olduğunu haber vermek için kapılarına geldi ve onlara aşağıya kadar eşlik etti.

Jane’in daha önce girmediği odalardan biri olan yemek odası, boyutlarıyla değil de gösteriş ve aydınlığıyla insanı şaşkına çeviriyordu. Masa örtüsünden yemek takımına; tablolardan biblolara kadar her şey, hakkında bu tür şeylerden anlamayan birini bile zenginliği ile tokat yemiştense betere edebilecek bir şatafata sahipti.

Jane, Mary’nin de ağzının açık kaldığını görünce dürtürek kendine gelmesini sağladı. Masadaki üç kişinin onlar sersemce odayı süzerken haklarında yeterince fikir sahibi olduklarına şüphe yoktu. O sırada onlar ise ya ikisini görmezden gelmek ya da gerçekten gerekli gördükleri için sohbet ediyorlardı.

Önceden ayarlanan düzene göre Mary ve Jane yanyana oturacaklardı. Leydi Helen ve Leydi Beatrice de karşılıklarına geçtiğinde iki grup arasındaki belirgin fark daha iyi ortaya çıkmış olacaktı. Yaşlı düşes ise masa başında, ülkeyi yönetmek hakkıyla etrafındaki saçmalıklara katlanmak zorunda bırakılmış bir kraliçe edasıyla burun bükerek sohbete iştirak ediyordu.

İnsanların *gençliğinde güzel kadın*mış diyebileceği türden biri değildi. Yaşlı ve şekilsizdi... *Kurumuş gelincik ölüsüne benziyor*, diye düşündü Jane. Kamburu yüzünden başı önündeki boş tabağa doğru devrilecekmiş gibi duruyordu ama Jane aşağıdan yukarıya doğru bakan kartal gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığına bir şişe mürekkebine bahse girerdi. Tüm bu buruşuk görüntünün içinde canlılık

belirtisi gösteren tek şey parlak gözleriydi. Ne yazık ki yaşlılık çizgileri arasında kaybolan karakter çizgileri olmadan Jane onu çözmeyi beceremiyordu.

Sandalyeye gömüldüğüne göre kısa boylu olmalıydı. Hatırladığı kadarıyla öyleydi de... O halde yaydığı kötücül gücün fiziksel niteliklerinden daha kalıcı bir yanı vardı. İşte bu, hepsinden daha tehlikeliydi.

Öte yandan Leydi Helen... Jane onun için ne düşüneceğini tam olarak bilemiyordu. Evet, güzeldi. Kahverengi saçları ve saçlarıyla aynı renkteymiş gibi duran gözlerinin akılda kalıcı bir yanı yoktu ama sadeliği Jane'in hoşuna gimişti. Zarif bir kızdı, bunu akıl hastası Beatrice'le konuşurken takındığı tavırdan çıkarabilmişti. Geleceğinin büyük halasınıninkine benzeyeceğine dair en ufak bir iz bile taşımıyordu. Jane onun hakkında daha iyi bir değerlendirme yapabilmesi için göz göze gelmeleri gerektiğini hatırlayarak yanındaki Leydi Beatrice'e baktı.

Komik ama Mary'ninki ile aynı renk olan elbisesi, onun üzerinde kardeşininki kadar güzel durmuyordu. *Normal*, diye düşündü Jane. Mary kadar özenmediğine adı kadar emindi. Nazik, güzel Mary... Göründüğünden çok daha hassas, incinebilir ve yaşıtı her kızın kaygılarını taşıyan sıradan ama mükemmel bir kızdı o. Jane, onu canı pahasına korurdu.

İçeri o sırada teşrif eden Abertillery Dükü masanın Jane'e göre sol başındaki yerini aldı ve öncelikle karşısında oturan düşesi selamladı.

"Bu akşam sizi iyi gördüm. Umarım dinlenebilmişsinizdir."

"Benimle gayet iyi ilgileniyorlar. Zamanımda bu kadar iyi hizmetçiler yoktu. Değişiklik yapman iyi olmuş."

Abertillery Dükü saygılı bir baş selamı ile teşekkür kabul etti ve Leydi Helen'a gülümsedi. O gülüşün hemen yanındaki Jane'i ne hale getirdiğinden haberi bile yoktu.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz, Leydi Helen. Dün akşamki mazeretiniz beni biraz kaygılandırdı."

Kalbi ortadan bölünmek üzere olan Jane ikisi arasında süregelen kibar fakat birtakım imaların uçuştığı sohbet yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu. Mazereti neydi acaba? Ve bu neden onu ilgilendiriyordu? Jane nefes alamadığını hissedip elini göğsüne bastırdı. Sebebi tartışılabilir bir alınganlık avuçlarını kaşındırıyor fakat bu saldırgan tepkisinden çok daha incitici bir duygu kalbine cam kırıkları saplanıyormuş gibi canını acıtiyordu.

Aralarında bir şey mi vardı yoksa bu, onun kendi türündekilere karşı takındığı bir tür nezaket miydi? Jane hangisinin iyi olduğuna karar veremedi, kız, gül-düren bir şey söyledi ve birlikte tatlı tatlı güldüler.

Jane çorba servisini yapan uşağa yer açmak için arkasına yaslanıp uşak işini yapana kadar doğruca karşıya baktı. Dişlerini sıkmaktan çenesi ve başı ağrıyordu. Kararmaya başlayan ruhu, tasvir ettiği iblislerin ruhuna bürünmek üzereydi. Ve birden kendini, birilerinin canını yakmanın nasıl bir his olabileceğini merak ederken buldu. Bilerek ve ona hiçbir şey yapmadığı halde birine zarar vermenin sıradanlığı üzerine düşündü bir süre.

"İyi akşamlar, Bayan Hammond."

Ah, lanet olsun.

Jane onun Mary ile konuştuğunu anlayınca kızardı ve önünde duran yoğun kıvamlı, yeşil çorbaya bakmaya başladı.

"Bayan Hammond," dedi tekrar ekselansları. "Erkek kardeşiniz rahatsız değildir umarım. Hepinizi davet ettiğimi hatırlıyorum."

Jane her nasılsa sorunun muhatabı olduğunu anlamıştı. Kibarca, "Doğru hatırlıyorsunuz, ekselansları," dedi. "Chris'e ben izin verdim, yemeği her zamanki gibi diğerleriyle yiyor."

“Nasıl isterseniz...” Kabullenmiş görünüyordu ama gözlerinde Jane’in olmayan iştahını iyice kaçırان esraren-giz bir bakış vardı.

“Küçük hanımları tanımıyorum, Alexander. Nereden geldiler demiştin?”

Jane, düşesin sorusu yüzünden sandalyeden düşecek gibi oldu. Merakım, konumuna uygun dolaylı bir yöntemle gidermek istemesi dışında suçlanabileceği hiçbir şey yoktu. Ve bu da gerçek bir sorun anlamına geliyordu.

“Hiçbir şey söylememiştim,” diye cevap verdi dük. “Bayan Jane Hammond ve Bayan Mary Hammond benim misafirlerim. Bir süre evimde kalacaklar.”

Jane, Leydi Helen’in nefesini gösterişli şekilde içine çektiğini işitti. O manidar sesin verdiği mesaj o kadar açıktı ki parmağıyla işaret edip onları suçlasa etkisi daha güçlü olamazdı. Düşes ise sadece gözlerini oynatarak kızları şöyle bir süzdükten sonra Jane’i kendine hedef seçti.

“Şaperonunuz olmadan bekâr bir erkeğin evinde kalamayacağınızı öğrenemediniz mi kızım? Zaman değişiyor ama asla değişmeyecek şeyler vardır. Size tavsiyem, bir an önce kalacak başka bir yer bulmanız. Yoksa hem sizin hem de efendinizin başı ağrıyabilir.”

Naftalin kokulu cadı onlardan sanki evine aldığı bitli köpeklermiş gibi bahsediyordu. Jane, dükün bir savunma yapacağı düşüncesinden rahatsız olarak, “Majesteleri,” dedi. “Biz merhum papazın çocuklarıyız. Evimiz neredeyse başımıza yıkıldığında ekselansları mecbur olmadığı halde bize Abertillery’nin misafir odalarından birini açtı. Kendisine bu yüzden minnettarız. Bizi tanıyan herkes başka şansımız olmadığı için burada bulunduğumuzu tahmin edecektir. Kaldı ki aksini düşünseler bile hem ailemi hem de ekselanslarını savunmaktan rahatsızlık duymam. Ama sizin de dediğiniz gibi en kısa zamanda buradan ayrılacağız.”

Dük ile göz göze geldiler. Jane onun dudağının kenarında oynayan gülümsemenin nedeninden, düşese yönelik hoşnutsuzluğuna kadar her şeyi sezebildiğini fark edince heyecanlandı. İlk defa yüzü perdesiz ve temiz bir kitap gibi önündeydi. Jane onun derinlerine doğru bir yolculuğa hazırlandığı sırada düşes, "Karşında bir düşes olduğunu unutmadan konuşmalısın çocuk," diyerek aralarındaki bağı kopardı.

Jane kendini tutamadı. "Size bir cevap vermem gerektiğini düşündüm, ekselansları. Niyetim terbiyesizlik etmek değildi."

Düşesin tuhaf ışıltılı mavi gözleri küçük küreler gibi yuvarlandı. Çirkin yüzü, konumunun sağladığı kudretin gölgesiyle biraz daha çirkinleşti ve sonunda, "Cahilsin çocuk," dedi. "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Kardeşin de senin gibi küstah mı?"

"Hayır, o zeki olandır."

"Belli oluyor."

Mary, "Jane mükemmel biridir," diye söze girdi. "Civarın en zengin toprak sahiplerinden biriyle nişanlı." Mary'nin *birinin anlayacağı dilde* konuşmaktan anladığı buydu.

"Öyle mi," dedi düşes. Kıpır kıpır dönen çipil gözlerindeki belli belirsiz merak, artık Jane'i daha dikkate değer bulduğunu ortaya koyan küçük işaretlerden biriydi. Yine de onu tebaası bile olmaya yetecek kriterlere sahip görmüyordu.

"Nişanlınız burada kalmanız konusunda ne diyor?" dedi normal olarak.

Jane en akli başmda cevabı vermezse içine çekileceği tartışmadan zararlı çıkacağını çok iyi biliyordu. Fakat ev sahibi önce davrandı.

"Bana hizmet ettikleri sürece Hammond ailesinin sorumluluğu benimdir. Neyi tartıştığınızı anlayamadım, düşes."

Savunma sayılamayacak kadar kuru, hatta neredeyse sıkıntıyla dile getirilen sözlerin arka yüzünde cızırdayıp Jane'in tüylerini ürperten öfke, masadaki diğerlerinin de dikkatinden kaçmamıştı elbette. Leydi Helen kaşığını bırakıp arkasına yaslandı, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Leydi Beatrice ise hafiften sırıtıyordu.

"Sana evinde nasıl davranman gerektiğini öğretecek değilim. Belli ki sen kararını vermişsin. Bari işe yaradıklarından emin ol. İkisi de pek cahil."

Jane yine kendini tutamadı. "Sorulara karşı cevaplar üretecek bir aklım ve kendimi ifade etmemi sağlayan bir dilimin olması cehalet değildir. Medeni yetişkinlerin toplantılarında insanların bu şekilde iletişim kurması sofistike bulunur. Aynı muameleyi görmeyi beklemek bir miktar hayalcilik olabilir ama biraz daha adaletli bir bakış açısını hak ettiğimizi düşünüyorum."

Biz derken kimi kastettiği anlaşılсын diye masadaki dört hanımı işaret ederek, "Bekâr hanımlardan bahsediyorum," dedi.

"Bekâr hanımlar gerektiği kadar konuşmasını bilmeli. Görgüden anlamıyorsan bile bir din adamının kızı olarak maneviyatın gereği biraz edepli davranmayı öğrenmeliydin. Yoksa anneninizin sizi eğitmekteki başarısı gibi babanızın papazlığından da mı şüphe etmeliyiz?"

Eğer Mary elini sıkıp onu durdurmasaydı Jane bir düşese ahlâk yoksunluğunun küstahlıktan daha ciddiye alınır bir problem olduğunu söyleyecekti. Sorun olmadığını anlaması için Mary'nin eline hafifçe dokunduktan sonra gülümseyerek düşese baktı.

"Annem ve babam iyi bireyler olabilmemiz için çok uğraştılar. Karakter ve mizaç ise başka bir konudur. Eğer sizi memnun edemediysem eğitimim ya da maneviyatımı değil, Tanrı'nın benim için uygun gördüğü nitelikleri eleştirmelisiniz... Umarım saygısızlık etmemişimdir, majesteleri."

Eğer başına gelebilecekleri göze almamış olsaydı yüzüne inen tokat gibi düşmalık büzülp kalmasına neden olabilirdi. Zorlayacak başka bir şansı olmadığı için meydan okuma anlamına gelebilecek tek bir hareket bile yapmayı düşünmüyordu. Soğuduğu için kıvamı iyice koyulaşan çorbasından ilk yudumu aldı ve yemek boyunca bir daha konuşmak zorunda kalmamak için içinden dua etmeye başladı.

Neyse ki, geri kalan süre boyunca yemek Jane ve Mary'yi dışımda tutan bir rutine girmişti. Düşesin yere göğe sığdıramadığı yeğeni için hacadığı çabanın birilerinin dikkatini çekmesi hiç zaman almadı. Kaldı ki ev sahibi de bu karşılıklı ilgiden hoşnut görünüyordu.

Jane tadını hiçbir şeye benzetemediği sayısız tabak yiyeceğin tekini bile geri çevirmeden yiyip bitirdi. Kalkma zamanı geldiğinde işkencenin biteceğini sanıyordu fakat düşes Beatrice'in piyano çalmasında ısrar edince birlikte müzik odasına geçerek Jane'i henüz sonlanmayan gecenin olası sürprizleriyle baş başa bıraktılar.

"Siz de piyano çalabiliyor musunuz, Bayan Hammond?" diye sordu düşes. Jane'i gerilime sokmaktan duyduğu memnuniyet tüm buruşukluğun altından okunabiliyordu.

Jane isteksizce, "Evet, majesteleri," dedi.

"Bu akşam çok kasvetli. Birlikte neşeli bir şeyler çalın."

Kasabadaki tek hanımefendilik okulunda aldığı eğitimin Jane'e kattığı ender şeylerden biri hatırı sayılır ölçüde bir müzik bilgisiydi. Fakat burada, özellikle de dükün karşısında çalmanın düşüncesi hata yapacağı korkusuyla titremesine neden oluyordu.

Fakat nerede ya da hangi şartlar altında olursa olsun Jane reddetmemesi gereken teklifleri, rica gibi görünen emirlerin hassasiyetini iyi bilirdi. Cevap bekleyen küçük kalabalığa bakmaktan özellikle kaçınarak akıl hastası Beatrice'in oturduğu geniş pufa doğru yürüdü.

Parmaklarını piyanonun tuşlarında aşkla dolaştıran Beatrice, "Becerebilecek misin bari?" dedi. Kendi parmaklarını tuhaf bir aşkla izliyordu ve dalgındı.

Öte yandan Jane dirseğini onun burnuna geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bir soru sordum, cevap versene!"

Jane aynı tonda, "Hanımefendi gibi sorarsan cevap veririm," dedi.

Beatrice masa altında sakladığı şarabı gizlice içen ay-yaşlar gibi kıkırdadı. "Sen de amma hanımefendisin yani. Gerçi yaşlı tilki senin hem görgüsüz hem de inançsız olduğunu sanıyor. Öyle misin?" Burnunu kırıştırıp hızlıca değerlendirdi. "Hayır, değilsin. Belli ki ahlâkınız konusunda ağabeyimin ne kadar kendinden emin olduğunu anlamamış."

Jane onu umursamadı. "Senin asıl sorunun tükürük gibi etrafa saçtığın nefretin. Ya da ilgi çekmeye çalışıyorsun. İkisi de aklıma yatıyor."

Kız omuz silkerek bir notaya bastı. "Bu akşam beni kızdıramazsın. Düşesten ve kusursuz yeğeninden o kadar rahatsız oluyorum ki seni umursadığımı söyleyemez."

"Gurur duyduğumu söylemezsem sinir krizi geçirip soyunmaya başlamazsın, değil mi?"

Aklı hastası Beatrice alınganlık yapmayınca Jane yeniden onun içmiş olabileceği seçeneği üzerinde durdu. Ağabeyinin de içkiye düşkünlüğü vardı ve görünüşe göre kanla gelen nitelikler şaşırtıcı bir etkinliğe sahip olabiliyordu.

"Helen, hayatım bize bir şarkı söyler misin? Yeğenimin melek gibi sesi var, Alexander. Kesinlikle duymalısın."

"Hiç şüphem yok... Kendisi arzu ederse ben de memnun olurum."

Beatrice tuşlardan birine sertçe vurdu. "Kusura bakmayın ama ben ne çalacağıma karar verdim. Bir sonraki

şarkıyı Leydi Helen dilerse kendisi seçer ve biz de ona seve seve eşlik ederiz.”

Kuru erik suratlı düşesin yüzü öfkeden tuhaf bir hal aldı. Jane o sırada yanına gelip omzunu tutan Mary’ye doğru yüzünü çevirip, “Çok çirkin, değil mi?” dedi.

“Duyacak.”

“Eğer duyarsa üzerine tuz serpmem gerekecek. Kafadaki iblislerden daha çok insana benzemiyor.”

“Sen tuzu serpene kadar gazabını göstermeye kalkabilir.”

Jane güldü. “O zaman önüne yanımdaki akıl hastasını atar ve zaman kazanırım.”

“Kovulmak istiyorsun, değil mi?” Leydi Beatrice ki-birden ziyade merak içeren bu soruyu sorana kadar Jane onun söylediklerini duyabileceğini düşünmemişti. İşin aslı umursamamıştı da. Birden keyfinin yerine geldiğini hissetti.

“Boş fıçı çok langırdar demişler. Ben de yıllardır bu sözün beni anlattığını düşünmüştüm. Meğerse senden bahsediyorlarmış.”

“Kendine çok güvenme papazın erdemli kızı.”

Beatrice’in küstahlığını ancak sindirebilen düşes kemikli işaretparmağını sallayarak, “Alexander, kardeşinin hâlâ bazı eksikleri olduğunu görüyorum. Terbiye gibi...” dedi. İri taşlı yüzükleri mum ışığında göz alıyordu.

“Kusura bakmayın düşes, sanat icra eden birinin keyfini sorgulamamak gerektiği düşüncesindeyim. Hele de bu bir kadımsa *bırakalım da ne isterse onu yapsın* fikrini savunurum.”

Nedense tepkisizliği düşesi şaşırtmamıştı. Jane iki saniyelik bir bakışla ikisi arasında anlayış dolu bir nefret ilişkisi olduğunu düşündü ve onları birbirine katlanmak zorunda bırakan mecburiyetlerin neler olabileceğine kafa yormaya başladı.

“Alexander size hakaret ettiğimde küplere biniyor ama şu cesete ne söylersem söyleyeyim sesini çıkarmıyor. Sizden mi çok hoşlanıyor yoksa düşesten mi nefret ediyor çözemedim... Henüz...”

Jane’e cin gibi bir bakış attıktan sonra parmaklarını tutkuyla tuşların üzerinde gezdirdi.

“*Pachelbel’den Canon in D Major* çalacağız. Umarım biliyordur.”

“Biliyorum,” dedi Jane. Akıllı kızın az önce söylediklerindeydi. Kirpiklerinin altında düke bakınca onun da kendisini izlediğini gördü ve hemen piyanoya bakmaya başladı.

Biraz paslanmanın dışında hâlâ çalabiliyordu. Notaların neşeli vuruşlarına, yer yer yükselip zaman zaman alçalan melodinin tınısına kapılıp etrafında olup biten her şeyi unutmaya çok sürmedi. Beatrice kadar iyi çalabilmesi için kendi kimliğinde iki ömür daha tecrübe etmesi gerektiği bir kenara bırakılırsa onunla iyi bir ikili olmuşlardı.

Sonrasında şarkısını söyleyen Leydi Helen’in sesi gerçekten de müthişti. Jane haksızlık etmek ve aptal gibi görünmek istemediği için kızı diğerleriyle birlikte uzun uzun alkışlamak zorunda kaldı.

Her şeyin bittiğini düşünmeye başladığı saatlerde düşes yeni bir öneriyle Jane’in yüreğini ağzına getirdi.

“İyi bir dans izlemeyeli o kadar çok oldu ki! Alexander hanımlardan birini dansa kaldırmayacak mısın?”

Jane’in ilk düşüncesi, onun bunu reddedeceğiydi. Şüphesiz ki dans etmenin yeri ve zamanı olmadığını söyleyecek, sonra da herkesi odalarına çekilmek üzere serbest bırakacaktı. Fakat başka planları olduğunu anlamak için yüzüne bir kere bakması yetti.

Tam da tahmin ettiği gibi... Dük yavaşça kaklıtı, düşes de dahil odadaki hanımların her birini kafasında derin düşünceler varmış izlenimiyle bir süre inceledi ve sonun-

da Leydi Helen'in bulunduğu tarafa yürüyüp kızı dansa davet etti.

"Doğru tercih, Alexander."

"Hayatımda onun kadar kararlı birini görmemiştim. Takdir edilesi bir davranış... Bu durumda ikisini uzun süre bir arada tutacak, yumuşak tempolu bir şeyler çalınmasını hak ediyor demektir."

Jane odanın ortasında dans selamını vermek üzere bekleyen ikiliden gözlerini zorlukla alarak Beatrice'e, "Yalnız çalman daha iyi olur," dedi. "Yeterince iyi değilim."

Beatrice omuz silkti. "Sen bilirsin."

Jane kimseyle iletişime geçmeden Mary'nin yanına oturdu. Boğazındaki yutkunmakla yok olmayacak yumoru ve göğsündeki ağırlık nefes almasını güçleştiriyordu. Müziğin ilk notası yükseldiğinde irkildi ve kucagında birleştirdiği ellerini sıktı. Ona bakmasına imkân yoktu... İkisini o halde görmeye de hakkı olduğunu düşündüğü dokunuşları kaybettiği fikrine de katlanamıyordu.

Ne düşündüğünü fark edince nefesi hızlandı. Hakkı falan değildi... Sadece bir öpücüktü ve onun için, Alexander için hiçbir şey ifade etmediğini geride kalan saatler içinde anlamıştı. Üstüne bir yorum yapmaya degecek kadar bile hatırlamıyordu olanları... Oysa Jane öyle miydi?

Hatırlıyor ve özlem duyuyordu. Öfkesi gerçektir. Gerçektir çünkü geri kalan hayatını, o öpücüğe kadar tanımadığı bir duygunun özlemini çekerek geçireceğini biliyordu. Öfkeliydi çünkü allak bullak olan sadece kendi hisleriydi. Onunkiler, hatırlamanın hafif yüküyle bile sınanmayacaklardı.

Gözlerini kaldırıp onlara baktı. Dansın olağan salınimleri içinde ağır ağır hareket ediyorlardı. Kişisel bir yanı olmadığını düşünebilirdi insan. Ancak Jane o an yaşanan her şeyin çok kesin bir amaca yönelik şekillendiğini görebiliyordu. Dük dans etmek için onu değil, Helen'ı seçmişti... Kendi

dengi olan, kibar, tatlı ve becerikli kızı odadaki diğer herkesten daha çok kendine yakıştırdığını bir nevi ilan etmişti.

Jane, o âna kadar emin olamadığı şeyin birden gözlerinin önünde belirmesiyle ağlayacak gibi oldu. Düşesin burada olma nedeni yeni Abertillery Dükü'nü Leydi Helen ile evlenmeye ikna etmektir. Görünüşe göre her şey amaçladıkları gibi gidiyordu.

Ne kadar da kendinden emin ve güçlüydü. Kollarındaki kız ise kusursuz zarafeti ve çalışılmış mahcubiyetiyle vahşi bir kuşun kanatları altında kendine yer bulmuş küçük bir serçeydi. Erkeğin eli, kızın belini sıkıca kavramıştı. Dönüşlerde onu öyle güzel kontrol ediyor ve kız da ona o kadar doğal ayak uyduruyordu ki birbirleri için yaratılmış olduklarını kolayca söyleyebilirdi biri. Fakat Jane bu oda da daha fazla durmaya katlanamayacaktı.

Kalkmadan önce Mary'ye, "Sen biraz daha kal meleggim," dedi. "Ben biraz yorgunum."

Mary de onunla birlikte kalkmaya yeltenince, "İkimizin birden kalkması dikkat çeker," dedi. "Ben düşesten izin isteyeceğim, sen biraz daha kalıp en azından dansın bitmesini bekle."

"Başka bir şey olmadığına emin misin, Jane?"

"Hayır... Sadece yorulduğum. Gözlerim ağrıyor."

"Tamam, birazdan ben de gelirim. En fazla on dakika sonra."

"Çok gecikme sakın."

Mary'nin saçını okşadıktan sonra düşesin oturduğu koltuğun önünde durdu. "Majesteleri, odama gitmek için affınızı istiyorum."

Düşesin onun varlığını umursayacağını ummak komik bir hata olurdu elbette. Kadın, "Gidebilirsin," derken bir saniyeliğine yüzüne baktı, sonra dans eden çifti sadece kendi bildiği bir hesabı yapan matematikçi dikkatiyle izlemeye devam etti.

Dışarısı, müzik odasından sonra bir meyve bahçesi kadar ferahtı. Jane camlara vuran yağmuru izlemek için bir süreliğine kendine izin vererek pencere kenarına gitti. Yağmur yine çok şiddetliydi. Evlerinin açık çatısından içeriye girecek suyu düşündükçe gözleri, önüne geçemediği yaşlarla ıslanıyordu. Ayakta durmak o kadar zor ve zahmetliydi ki alnını soğuk cama dayamak ya da pervaza oturup o serinlikle canlanmak istiyordu.

Müzik odasından gelen sesler nerede olduğunu hatırlatana dek o yağmuru izledi, dinledi. Kaderci değildi, kendine acımayı da sevmezdi ama loş antreden geçip merdivenleri ağır ağır tırmanırken neden her şeyin bu kadar kötü gittiğini düşünüyordu. Evinin başına gelenler, annesinin yokluğu, Phillip ve... diğer şeyler işte. Derin, çok derin bir iç geçirip ayaklarını sürüyerek odasının bulunduğu koridorun karanlığına daldı.

Chris'i uyandırmamak için özellikle dikkat etmesi gerekecekti. Kolay kolay uyandığından değil ama uyanırsa huysuzluğunun çekilmeyecek olmasından korkuyordu. Kapıya uzandığı sırada önce ensesinde bir ürperti, sonra da tarif edemeyeceği bir farkındalık hissiyle hareketsiz kaldı.

"Bayan Hammond," dedi o duymaktan ve aksine duymamaktan korktuğu paslı sesin sahibi.

Jane hızla arkasını döndü. Sırtı, Chris'in uyuduğu odanın kapısına yaslanmıştı ve kaçmasını gerektirecek her duruma karşı savunmasızdı.

"Beni korkuttunuz... Odaya girmek üzereydim. İyi geceler, ekselansları."

Adam bir adım yaklaştı ve bu temazsız yakınlık bile Jane'i onun kolları arasındaymış gibi soluksuz bırakmaya yetti.

"Neden erken ayrıldın, Jane?"

"Jane değil, Bayan Hammond."

Güldü... "Sana Bayan Hammond dememden hoşlanmadığımı biliyorum."

"Hayır... Olması gerektiği gibi, bana Bayan Hammond demenizi uygun buluyorum."

Karanlık, yine görmeyi arzulamadığı gölgeler sunuyordu ona. Jane onun güçlü silüetini kocaman olmuş gözleriyle incelemeye çalışırken, yüzünü göremediği her saniyenin zarar verecek bir dönüşü olacağından neredeyse emindi. Mevcut tehlikeden kaçınmanın ilk eylemi olarak elini kapının tokmağına koydu.

"Gidiyor musun... Jane?"

"Evet... Lütfen, siz de gidin."

Nefes verir gibi bir gülüş Jane'in karnında küçük kasılmalara neden oldu. Tanıdık ve çarpıcı bir histi.

"Bana neden ayrıldığını söyle."

"Yorgunum, başım ağrıyor."

"Önemli bir şey mi?" Sesinde hemen her zaman duy-maya alışkın olduğu alay yoktu artık. Bariz bir ilgi, Jane'in kalbinde kasılmalara neden oldu bu sefer.

"İyiyim, alışkın olmadığım türde bir geceydi."

"Bana kızgın mısın, Jane?"

Jane titredi. "Bana Jane demeyin!"

"Evet, kızgınsın... Leydi Helen ile dans ettiğim için mi?"

Sımsıcak bir dalga Jane'in yüzünden boynuna doğru yayıldı. Nefesi hızlı ve kesikti. Tek şansı, öfke ve heyecanın benzer belirtilerle kendini göstermesiydi. Sorun şu ki Jane, hangisinin diğerine üstün geldiğini bilemediği için kendini neye karşı savunması gerektiğini kestiremiyordu.

"Seni seçmemi isterdin... Fakat bilmediğin bir şey var..." Jane'e bir adım daha yaklaştıktan sonra kızın yüzünden aşağı düşen bir buklesini kulağının arkasına koydu. Fakat elini geri çekmek yerine yüzünü okşamaya devam etti. "Eğer seni seçseydim, Jane... Bu dans ikimiz için de işkence olurdu."

Ne demekti bu şimdi?

"Masumiyetin tehlikeli olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi şimdi anlıyor musun, Jane?"

Galiba anlıyordu.

"Bu bakışlar... Bu hüznün... Onunla dans ettiğim için kızdın mı bana?"

Jane başını iki yana salladı. "Hayır, elbette kızmadım... Ayrıca burası çok karanlık... Gözlerimi görmenize imkân yok. Hepsi bir yana, ben öyle biri değilim."

Adam bir elini kapının üzerine koydu ve dudakları arasında bir nefeslik bile mesafe kalmayana kadar Jane'in üzerine eğildi. "Olduğun kişi yüzünden bu kadar ilgimi çekiyorsun... Bu çok sıradışı."

Uzaklaşmak, karşı koymayı düşünmek bile... öyle zordu ki Jane başını yana çevirirken neredeyse fiziksel bir acı çektiğini hissetti. "Gitmem gerekiyor, lütfen."

Erkeğin dudakları kulağına hafifçe dokundu ve sonra çenesine indi. "Yapamam, Jane... Yapamıyorum."

"Ekselansları!"

Mahrem fısıldaşmalarını bölen kalın, ikaz edici ses Jane'in donup kalmasına neden oldu.

"Git buradan!" dedi düğ hırılarak.

"Kusura bakmayın ekselansları ama..."

Düğ, Jane'i kollarının arasına alıp onu gelen kişinin bakışlarından saklamak için diğer tarafa döndürdü. "Gitmeni emrettim Carter, hemen şimdi."

"Üzgünüm efendim, halletmeniz gereken önemli bir mesele var."

"Nedir bu kadar önemli olan? Sana sorunları çözmen için onca para veriyorum. Gördüğün gibi... hiç müsait değilim."

Onu utançtan ölümün eşiğine getiren son cümle üzerine Jane kendini kurtaracak gücü bulmayı başardı ve açtığı kapının ardına geçip yere yığıldı.

Bölüm 13

"Bu işten sıkılmadın mı, avcı?"

"Ölmemi istemeyen sensin. Neyin peşindesin?" Boğazından süzülen kanın yakasına damladığını hissetti. Belki de öleceğini bile bile onu kışkırtacağına biraz daha uyumlu davranmayı denemeliydi. Fakat ne zaman bir iblise yaklaşırsa onu bir cellada çeviren kanı içinde kaynıyordu... Ve o da bunu biliyordu.

"Yakında benimle uğraşmaktan çok daha önemli işlerin olacak."

"İblis Döngüsü'nden mi bahsediyorsun? Eski haber. Neyse ki ben somut şeylerle ilgilenirim. İblisler dikkat dağıtmak gibi aşağılık oyunlara başladığına göre köşeye sıkışmış durumda olmalılar."

İblis güldü... Dumanlı sesi Catriona'nın kulağına ateş gibi çarptı.

"Kutsal kitabını oku, avcı."

"Yüce liderimiz bize yol gösterir."

"O aptalın önünü gördüğünü bile sanmam."

"Onu tanıyor musun?"

"Cehennemde hakkında çok konuşuluyor. Seni uyarıyorum avcı... Yoluma bir daha çıkarsan boğazını deşmek için hançerini kullanmam."

Catriona bu sefer boğazına batan şeyin hançerden çok daha büyük olduğunu hissediyordu. Kanatlarının pelerin

gibi etrafına dolandığını ve kancalı uçlarından birinin han-
çerinin yerini aldığını fark etti ve son duasını etmek için
gözlerini yumdu.

Fakat korktuğunun aksine hissettiği vahşet değil, yana-
ğını ısıtan yumuşak bir dokunuş ve hemen arkasından yü-
züne çarpan buz gibi bir havaydı. İblis, Catriona'yı sokağa
atmıştı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Alexander, Jane'in kollarından kayıp gitmesinin eksikliğiyle alnunu kapıya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Bu kadar önemli olan ne vardı, Carter?" Sesi becerebildiği kadar sakindi.

"Sen aklını mı kaçırdın Alex?"

Carter'ı en son bu ses tonuyla bir şeyler söylediğini duyduğunda sonrasında başına bela olacak şeyler yapıyordu. Başını kaldırıp kapıdan isteksizce uzaklaştı ve yürümeye başladı.

"O kızla ne yapmayı düşünüyordun?"

Bilmiyordu... Ona, yakın olmaya öyle ihtiyacı vardı ki şüphe çekeceğini bile bile müzik odasından diğerlerinden önce ayrılıp Jane'in peşine takılmıştı. Çıkarken niyeti onu odasına kadar takip etmek değildi ama kız gözüne öyle bitkin ve yılgın görünmüştü ki Alexander sorunun ne olduğunu öğrenmek ve her şeyi yoluna koymak istemişti. Fakat tek bir temas, hatta tek bir bakışmayla bile her şeyin alev alabileceğini hesap edemediği için etrafta uçuşan başıboş kıvılcımların işini yapmasına engel olamamıştı. Hoş, bundan pişman da değildi.

"Düşesin casusları her yerde dolaşıyor. Eğer ikinizi benim gördüğüm durumda görmüşlerse, ki görmediklerinden emin değilim, düşes o kızın canına okur."

Riskleri bilmediğini mi sanıyordu? Ya da Alexander'ın kendi hatalarının farkında olmadığını... Hatalarıyla yüzleş-

mek ve nihayetinde bir bedel ödemekte ondan iyisi yoktu.

"Nişadır ruhuna ihtiyaç duyan hastalıklı kadınlar gibisin. Konuşsana be adam!"

Merdivenlerin başına geldiklerinde Alexander durup, "İçmeye ihtiyacım var. Hadi bana eşlik et," dedi.

Carter memnuniyetsizce başını iki yana salladı ama teklifi de reddetmedi. Birlikte Alexander'ın çalışma odasına geçip karşılıklı koltuklara oturdular. Alexander yanındaki sehpa da duran kristal şişeden, şişenin takımı olan iki bardağa brendi doldurdu ve birini Carter'a uzattı.

"Beni mi takip ediyordun, Carter? Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"O kadar dramatik değil. Odama gitmek üzereydim." Durdu ve Alexander'ın yüzünü inceledi. "Son zamanlarda çok sık kafayı buluyorsun, Alex."

Carter suçlamada bulunmadan önce kurbanın kendisini suçlu hissetmesi için abartmayı tercih ederdi. Alexander rahatça arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak, "Bana kadın diyene de bakın! Lafı dolandırma da ne sor-mak istiyorsan doğrudan sor," dedi.

"Tamam... Yine sorayım o zaman. Ne düşünüyorsun?"

"Her şeye burnunu sokmaman gerektiğini."

"Belki de... Yine de merakımı gidermeniz beni çok mutlu ederdi, ekselansları. Bayan Hammond ile ilgili planınızdan bana bahseder misiniz?"

"Bir planım olduğunu da nereden çıkardın? Ben de herkes gibi insanım, karşı koyamadığım şeyler olabiliyor."

"Ve ben de buna inanmalıyım."

"İnsan olduğuma mı, diğerine mi?"

Carter elini sallayarak soruyu geçiştirdi. Kafasında başka şeyler vardı.

"Hammondları eve aldığı anda bir şeyler olduğunu sezmiştim ama..." Durdu ve kadehinden bir yudum alırken dostunu inceledi. "Sen basit hatalar yapmazsın, Alex."

Arkasında derin nedenleri yoksa asla sonunu gördüğün felaketlerin peşinden gitmezsin."

"Felaket mi? Tam olarak felaket diyebileceğin neyin peşinden gidiyor olabilirim? Jane Hammond'a zarar vermem. Aynı şekilde o da bana..." Asıl gerçek şuydu ki, ona zarar vermektense kolunu keserdi. Fakat Alexander tam da o anda farkma vardığı bu küçük detayı kendine saklamaya karar verdi.

Carter güldü. Basbayağı keyifli bir gülüştü bu. "Seni az önce tam da bunun eşiğinden aldığımı hatırlatırım. Seni odasına mı alacaktı, yoksa yukarı mı..."

Sözünü bitiremeden Alexander elindeki kadehi yavaşça sehpayaya koydu, sakın fakat buz gibi tehditkâr bir sesle, "Sakın sonunu getirme, Carter," dedi.

Carter pes ettiği anlaşılсын diye ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, kabalık ettim. Dikkat ettiysen gözümle gördüğüm şey üzerine yaptığım haklı yorum için senden özür diliyorum. Durumun tersliğini fark edebilecek kadar ayık mısın? Söylemek istediğim Bayan Hammond'ın öyle bir kadın olduğu değil. Aksine, onu böyle bir suçlamanın eşiğine getirdiğin için eleştirdiğim sendin. Ve senin de o tür bir adam olmadığını en iyi bilenlerden biriyim... O halde söyler misin bana Alex... Senin sorunun ne?"

Sorunu neydi? Aslında bir sorunu yoktu. Aksine son zamanlarda canlanmış ve tazelenmiş hissettiği birçok an hatırlıyordu. Fakat bu dinçliğin yanında, çözemediği için sürekli bir huzursuzluk duygusu yaratan kafasındaki sorunla uğraşıp duruyordu. Ve her şeyin başlangıcı Jane Hammond'ı fark ettiği âna işaret ediyordu.

Onu istiyordu ve ikisini bakışırken gören herkesin sezebileceği bu duygudan rahatsız da olmuyordu. Jane için endişelenmek dışında ona karşı hissettiği tutkunun kaçınılması gereken bir yanı yoktu.

Bu dünyada en çok güvendiği adamın çok şey gören kara gözlerine dalgınca baktı.

“Onu istiyorum.”

“Bunu görebiliyorum.”

“Hayır, pek anladığın söylenemez Carter. Ben onu gerçekten istiyorum.” Daha fazla laf etmeden ne söylediğinin anlaşılmasını nasıl da isterdi.

“Evlenmekten mi bahsediyorsun?”

Alexander bir saniye düşündü. Onu şoka soktuğunu görebiliyordu. “Hayır...” dedi kesin olarak. “Sen söyleye-ne kadar bunu düşünmemiştim.”

“Peki bu durumda Jane Hammond’ı elde etmenin ağır bedelini kim ödeyecek? O mu?”

“Hayır, şu durumda onu kıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bunda açık olduğumu sanıyorum.”

“Şu durumda derken neyi kastettiğini anlamadım.”

Alexander masum yeşil gözlerin hayaliyle bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Çok masum...” dedi. Onu gözünde canlandırmaktan aldığı keyif yüzüne yansımıştı.

“Masumiyet kaybolur, gider.”

“Bundan memnun olmalı mıyım, bilmiyorum.”

Carter güldü. “Olmamalısın da... Diğer piç kuruları gibi değilsin, Alex. Sen zinciri kıracak olansın. Bu yüzden elini değdirdiğin şeyi lekelediğini düşünmeyi bırak da önüne bak.”

“Gelmiş geçmiş kafası çalışan tek Abertillery Dükü olarak o zinciri çoktan kırdım bile. Benden sonra gelecek sefille dolgun kasalı bir dükalık bırakacağım.” Carter’ın açıklar der gibi bakması üzerine, “Soyumun erkeklerinin talihsiz şekillerde ölmek gibi kötü bir alışkanlığı var,” dedi. “Başıma ne geleceğini kimse bilemez.”

Carter gülererek, “Paragöz herifin tekisin, sırf bu yüzden bile ölmezsin sen,” dedi ve sonra durgunlaştı. “Asıl konuya

dönecek olursak... Alex, kısır bir döngünün içindesin dostum. Bana sorarsan bırak gitsin, uzak dur o kızıdan."

Jane'i göndermeyi artık eskisi gibi kolaylıkla aklına getiremiyordu bile. Kız sanki içine işlemişti ve çıkarılması Alexander'ın da bir parçasının onunla gitmesi anlamına geliyordu. Daha fazla katlanamayacağı için düşünmeyi kesti.

"Nişanlısı olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum, sana raporu yazan bendim."

"Herifin nasıl biri olduğunu bilmediğine eminim. Diğer kardeşe karşı bir şeyler hisseden sünepenin teki. Eğer evlenirlerse o çocuk Jane'in ışığını söndürür ve ben de onun canına okurum."

Carter kıkırdadı. "Yani evlenmelerine izin verecek ve onları izleyeceksin."

"Hayır, Jane o salakla evlenmeyecek."

"Sana kiliseyi basarken yardım edebilirim."

Alexander kızmak istedi ama Carter'ın durumu ifade etme biçimi gülmesine neden oldu. "O kadar ileriye gitmelerine izin vermem. Hammond ailesine reddedemeyecekleri bir teklif yaparsam bana bağlı kalmaya devam ederler. Jane'in kendini hazır hissetmesini istiyorum ama bunun için gerekli olanın zaman mı, yoksa cesaret mi olduğunu bilmiyorum."

"Peki ya sadece cesarete ihtiyacı varsa, Alex?"

"Zaafları olan basit bir insan da olsam Carter," dedi usulca. "Onu sonunda kalbinin kırılacağı bir yola sokmam. Başka bir belayla uğraşmaya hiç niyetim yok."

İhtiyaç duyduğu havayı içine çekerken asıl yanıtın bu kadar basit olmadığını düşünüyordu. Biliyordu ki Jane Hammond cesaretini toplar ve gelmeye karar verirse Alexander sonunu düşünmezdi... sadece alırdı.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Alexander ikiyüzlülük etmek yerine sessiz kaldı.

Camları döven yağmurun sesini dinlerken birbirlerini

anlayan iki adamın anlayışlı sessizliği içinde içmeye devam ettiler. Sessizliği bozan Carter oldu.

"Londra'da işler biraz karışmış."

Alexander daha çok kendiyile alay ederek güldü. "Yeni Lord Alton'dan bahsediyorsan haberim var. Birkaç gün önce yeni unvan için beni kutlayan bir pusula gönderdi. Görünüşte sıradan bir mesajdı ama satır aralarındaki ufak mesajları görmemek mümkün değildi."

"Tehdit mi ediyor?"

"Clive buna henüz cesaret edemez. Zaten ne istediğini yakında anlarım."

"Yaşlı Alton'm mezarına biraz alışmasını bekliyordur."

Alexander başıyla onu onayladı. "Babası ölür ölmez Annabel'i yeniden hayatıma sokmak için bir şeyler yapacağımı biliyordum. O herifin kardeşini zerre kadar umursadığına inansam benden yıllar önce istediğini verirdim."

"Şu aralar kardeşine fazla düşkünmüş. Annabel de bu sefer ağabeyinden yana tavır alacak, haberin olsun."

"Annabel'i bilirsin, rüzgârı arkasına almayı sever. Babası hayattayken ona itaat etti, şimdi de abisine."

Carter ağır ağır başını salladı ve konuyu değiştirdi.

"Beatrice'e çiçek ve hediyelerin geldiğini duydum. Düşündüğüm şey mi?"

Alexander gözlerini açmadan, "Hı hı," dedi. "Birkaç hayranından gelmiş. İsimlerini kontrol ettim. Aptal olmaları dışında hiçbir sorun yok gibi görünüyor."

"O da ne demek?" dedi Carter.

"Evlenmek isteyen türden adamlar. Hepsi zengin, yani para peşinde değiller."

"Yani sen Beatrice'i daha önce gördüklerini mi söylüyorsun? Ona çarpılmış olduklarını..."

"Öyle bir şey söylemedim... Ne düşündüklerini kim bilir? Ama ikimizin onayından geçmeyen kimsenin Beatrice ile görüşmesine izin vermem. Sen de bunu unutma."

Carter neredeyse saldırganca, "Asla," deyince Alexander ona bakma gereği duydu. Onun da bazı durumlarda kendini kontrol edemediğini bilmekten memnun olmuştu. Gülüşünü gizlemek için uyuşukluğunu kullandı ve ağır ağır ayağa kalktı.

"Bu gece erken yatacağım. Doğru ve yanlış üzerine söyleyeceğin başka söz varsa şimdi etsen iyi olur."

"Sen ne yapacağını her zaman bilirsin. Yeter ki -kafasını işaret etti- bununla düşünmeyi unutma binbaşı..."

Kulak arkası edilmemesi gereken öğüdü gülümsemeyle karşılayan Alexander, arkadaşını selamlayıp dışarı çıktı.

Jane kargaşanın nedenini anlamak için kapı önünde biriken kalabalığın yanına gitti. İki büklüm eğilerek dizlerinden tutan sırlıslam bir adam girişin hemen önünde soluklanmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" dedi Jane önünde duran Carry isimli hizmetçiye.

"Tam olarak bilmiyorum ama birinin başına kaza gelmişti diye duydum. Sanırım onunla ilgili."

Jane dün gecedan beri hiç durmadan yağan yağmur yüzünden kasabaya giden köprülerden birinin yıkıldığını ve bir kadının sele kapıldığını duymuştu. En kötü ihtimali düşünmeyi redderek konuşmak için güç toplayan adama biraz daha yaklaşmayı denedi.

"Konuşsana be adam, ne oldu?" dedi birileri.

Adam tek elini kaldırdı ve acıdan ölüyormuş gibi yüzünü buruşturarak. "Atımın bacağı sakatlandı. Size haber vereceğim diye bir mildir koşuyorum," dedi.

"Ekselanslarından bir haber mi getirdin?"

Konuşan, o âna kadar Jane'in varlığını fark etmediği Carter Maximilian'dı. Adamı kolundan tutup doğrulttuk-

tan sonra mermer saksılardan birinin üzerine kabaca oturttu ve yeniden sordu. "Ekselanslarından bir haber mi var?"

Adamın birbirine fazlaca bitişik gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. "Ne yazık ki yok efendim. Ekselansları kadını bulmaya çalışan ekiple birlikte kıyıda arama yapıyordu. O sırada bir adam suya düştü ve ekselansları da onu kurtarmak için suya atladı."

Jane doğru duyduğundan emin olmak için kendine zaman tanıdı. Neresinden bakarsa baksın ihtimallerin hiçbiri aklına yatmıyordu. Birilerinin yanlış anladığını söyleyeceğinden o kadar emindi ki tuhaf bir rahatlıkla Carry'ye, "Ekselanslarının aramaya katıldığını mı söyledi az önce?" dedi.

"Evet... Aman Tanrım. Çıkmadan önce talimatlar veriyordu. Kendisinin de gideceğini söyleyince Bay Maximilian karşı çıkmıştı. Konuşmalarını duydum çünkü o sırada ekselanslarına servis yapmak üzereydim. Düşündüm ki daha önceki efendilerin hiçbiri sıradan bir köylü için kılını kıpırdatmazdı ve..."

Sözcükler rahatsız edici sinekler gibi Jane'in etrafında uçuşuyor fakat o hiçbir şey duymuyordu. Onun ölmüş olabileceği düşüncesiyle savaştan aklı yalnızca, idrak ettiği bu gerçeği inkâr etmek için çalışıyor, en azından bunu deniyordu. Hayır, diye belirtti uzun süre, o bencilin kimse için hayatını riske etmeyeceğinden emindi.

Kısa zaman öncesinin hatıraları alay eder gibi gözlerinin önünde belirmeye başlayınca acılı bir iç geçirdi. Ne zaman başı derde girse o her zaman yardıma koşmuştu ve bunu Jane'i tanıdığı için değil, sadece insan olduğu için yapmıştı.

Peki şimdi neden gitmişti ki? Gitmesine gerek yoktu, o bir düktü... Onun yerine riske girecek bir sürü adamı vardı. O önemliydi, çoğu kişiden daha önemliydi.

Ne denli sığ düşündüğünü anlamasını engelleyen korku ve panik, bir süre sonra vücudunu da ele geçirdi. Göğsü sarsılmaya, kafasında sıcak ve sıkıştırıcı bir his

oluşmaya başladı. Adamın ne diyeceğini biliyordu fakat bunu duymaya o kadar hazırlıksızdı ki kulaklarını tıkamak ya da ne söyleyecekse engellemek için onu kapı dışarı etmek istiyordu.

Elini göğsüne koyup diğerlerinden uzak fakat ne konuşulduğunu duyabileceği bir yerde duvara yaslandı.

"Emin misin?" diyordu Bay Maxmillian. Jane konuşmanın bir kısmını kaçırdığı için hem minnettar hem de kızgındı.

"Kayboldular... Adam birkaç yüz metre aşağıda kıyıya çıkmıştı. Ekselanslarının onu kıyıya yönlendirdiğini söyledi. Kendisi de çıkacakken arkalarından gelen dal ya da kütük yüzünden yeniden akıntıya kapılmış... Dediğine göre de onu bir daha görmemiş."

"Baştan ve tane tane anlat," dedi Carter Maxmillian.

Adam istenileni yaptı. Fakat kaç kere tekrar ederse etsin felaket kulağa daha az tahrip edici ya da çözülebilirmiş gibi gelmiyordu. Carter Maximilian açık kapı kalmayana dek sorular sorup onun gerçekten de akıntıyla birklikte sürüklenip sürüklenmediğinden emin olamaya çalışıyordu. Titiz bir dikkatle, efendisi için sorumluluk hisseden bir çalışandan daha çok bir dost ve asker gibi değerlendirip sonuca varıyordu.

Jane bir kâbusun içinde olmadığını anladığından beri, devam eden uyuşukluğundan kurtulmak için ihtiyaç duyduğu havayı tüm zerreleriyle içine çekti ve yaslandığı duvardan zorlukla uzaklaşıp adamın yanına yürüdü. Uygun olup olmadığını hesap etme duygusuzluğundan uzak ve olabildiğince kararlıydı.

Yutkunarak, "Onu doğru düzgün aradığınızdan emin misiniz?" dedi.

Carter Maxmillian adamı sorguya çekmeyi bırakıp yanına ilişmeye çalışan Jane'e yer açtı.

"Ben buraya gelirken arıyorlardı, hanımefendi. Benden size haber vermem istendiği için aramayı bıraktım."

Jane düşünmeden, "Biz de gitmeliyiz," dedi. "Ne kadar çok kişi olursa o kadar hızlı sonuç alırız... Bay Maximilian hemen çıkalım..."

Carter Maximilian, Jane'in omzuna dokundu. "Siz bir yere gitmiyorsunuz, Bayan Hammond." Jane'in gözlerinde gördüğü bir şey onu etkilemiş olacak ki sesini yumuşatarak nazikçe, "Söz veriyorum... Onu bulacağım," dedi.

"Neden gitti ki? Gitmesine gerek yoktu... Ama madem gitti ve... Tüm bunlar oldu. O halde yardım edeceğim. Buraları herkesten iyi bilirim."

"Olabilir fakat biz nehir güzergâhını takip edeceğiz. Bir süre sonra nehir genişleyecek ve denize döküldüğü ağıza gelecek. Eğer o noktaya kadar onu bulamazsak..." Duraksadı. Sonrasında söyleyeceklerinin onu ne kadar zorladığını anlamak için gözlerine bakmak yeterliydi. Korkuyordu.

"Eğer onu bulmazsak denizde arama yapmamız gerekecek. Bu durumda bize yardımdan çok zararınız dokunur. Tabii hepsi birer varsayım. Alex... Ekselansları çok daha zor şartlarda hayatta kalmayı başardı."

Jane, *bundan daha ağır ne olabilir*, diye düşünmekten kendini alamadı. Ttitreyen dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Burnumu sokmamam gereken şeylere karışmayacağım. Ama duramam... O bana hep yardım etti ve ben de karşılığını vermek istiyorum." Sinirle ellerini salladı ve daha kararlı bir şekilde, "Burada vakit kaybediyoruz. Bir an önce çıkmamız gerekiyor," dedi.

Bay Maximilian önüne geçerek yolunu kapattı. "Açık olamayacağım bazı şeyler var, Bayan Hammond. Fakat söylemekte hiç sakınca görmediğim de bir şey var. Alex sizi orada görürse canıma okur. Şimdi... Lütfen odanıza gidin. Birazdan fırtına patlayacak. Sizi korumaya çalışırken yaptığımız işe yoğunlaşamayız."

Jane konuşarak boşuna vakit kaybetmekten yakınırken buna sebebiyet verdiğini fark edince şaşkınlıkla adama baktı. Haklıydı... Beceremeceği ya da fırtınayla baş edemeyeceği konusunda değil, Alexander'ın onu görmek istemeyeceği konusunda... Yutkundu ve gözlerini kaçırarak başını salladı.

"Peki, ben bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Çok geçmeden toparlanan Bay Maximilian adamlarıyla Abertillery'den ayrılırken fırtına patlak verdi. Camları sarsıp acı çeken bir hayalet gibi inleyen rüzgâra eşlik eden yağmurdan göz gözü görmüyordu. Jane nefes almaya çalışarak odasına gitti ve doğruca pencereye koştu.

"Aşağıda neler oldu, Jane?"

"Birkaç saniye bana izin ver, Mary... Sadece birkaç saniye."

Saat iki bile değilken havadaki akşam karanlığı hayra alamet değildi. Jane sicim gibi damlaların döküldüğü gökyüzüne doğru başını kaldırdı ve havanın bir an önce sakinleşmesi için dua etti. İkinci kez omzuna dokunan Mary'nin varlığından güç bularak derin, çok güçlü bir nefes aldı ve kardeşine sarıldı.

"Ne olduğunu anlat lütfen. Seni böyle görmek bizi korkutuyor."

Jane köşeden endişeyle onu izleyen Chris'e gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "İyiym Chris. Benim için endişelenme."

"Kötü görünüyorsun, Jane."

"Biraz üzüldüm ama birazdan daha iyi olacağım."

"Hadi anlat," diye kibarca directti Mary.

Jane becerebildiği kadar toparlandıktan sonra güçlükle neler olduğunu anlattı ve tekrar pencere kenarına geçip fırtınayı izledi.

"Umarım hemen bir haber çıkar."

Jane'in kolunun altına giren Chris başını ablasının karnına yaslayıp, "Üzgünüm," dedi.

"Biliyorum tatlım."

"Ben denizde boğulacağını söylerken şaka yapıyordum."

Yutulması zor, kuru bir yumru Jane'in boğazını tıka-
dı. Kalbi ağrıyordu ve nefes almanın bile dindiremeyeceği
türden bir ağrı giderek tüm göğsüne yayılıyordu.

"Şaka yapıyorduk, Jane. Sen de şaka yapıyordun, değil
mi?"

"Hı hı... Hepsi şakaydı."

"O bize hep iyi davrandı. Ölürse çok fena olur."

Jane bir saniye bile beklemeden, "Ölmeyecek," dedi.

"Hasta olursa dua ederiz."

"Etmemiz gerekiyor... Hatta şimdiden edebiliriz. An-
nemin sana öğrettiği duayı hatırlıyor musun?"

Chris'in mutsuz yüzüne ışık zerrelere düştü sanki. Gü-
lümseyerek, "Gökyüzü ve yıldızlarla ilgili olan mı?" dedi.

O değildi. Hatta Jane'in öyle bir dua olduğundan bile
haberi yoktu ama başını sallayarak onayladı ve onu rahat-
ça kendini ifade edeceği duasıyla baş başa bırakmadan
önce alnından öptü.

"Nereye gidiyorsun Jane?"

"Aşağıya iniyorum. Kimsenin bizi olan bitenden haber-
dar etmeye zahmet edeceğini sanmıyorum. Aşağıda ha-
berler daha hızlı yayılıyor."

Mary de aynı fikirdeydi. "Ben de seninle geleyim.
Chris için süt ve kurabiye istemiştin. Onunla oyalanır."

"Tamam, hadi gidelim."

Birlikte aşağıya indiklerinde kapı önündeki kalabalığın
çoktan dağıldığını fakat bu sefer koca malikâneye bir ma-
tem havasına büründüğünü fark etti Jane. Üzerinde dü-
şünmeyi reddederek, "Kâhya ile konuşmalıyız," dedi. "O
hepimizden önce haber alır."

Kâhyarın bu saatte hizmetçileri kontrol ettiğini düşünerek seslerin geldiğini tahmin ettikleri yemek odasına doğru yürüdüler. Bir kısım hizmetçi yetiştirilecek önemli işleri varmış gibi etrafta koşuşturuyor, yemek odasının hazırlığını yapan bir kısmı da tepsi içindeki porselen tabakları masa düzenine göre yerleştiriyordu. Jane, *tıpkı günlük rutinlerinde olduğu gibi*, diye düşündü ve içini rahatlatan bu sıradanlığı özümsemek için bir süre hiç kıpırdamadan manzarayı izledi. Fakat ortalıkta gezinen gerginliği sezmeye çok sürmeyecekti.

Çalışanların tümü evi etkisi altına alan felaket yüzünden tedirgindi. Ya efendileri için gerçekten korkuyorlar ya da gelecek endişesi yüzünden kendi adlarına endişeleniyorlardı. İkinci seçeneğin daha akla yatkın olduğunu kabullenen Jane'in göğsüne yine ezici bir sancı oturdu.

Sanki kalbinin olması gereken boşluğu eritilmiş metalle doldurmuşlardı da göğsünde bir külçeyle dolaşıyordu. Ve nefes almaya çalıştıkça içini keskin, soğuk bir acı kaplıyordu.

Çenesinin titremeye başladığını fark edince dudaklarını ısırp gözyaşlarını kontrol altına almayı denedi. Etrafta uçuşan onca his yüzünden değişken ve kontrol edilmesi güç tepkiler veriyordu.

Şaşırtıcı ama bu basit tedbir işe yaradı ve toparlandı. Kâhyayı görmek umuduyla etrafına bakındığında yaşlı Bay Huxley'nin Leydi Beatrice ile kafa kafaya vererek bir şeyler konuştuğunu gördü. Arkaları kısmen dönük olduğu için Jane ve Mary'nin geldiğini fark edemedikleri gibi konuşmaya da ara vermediler.

"Leydim, siz merak etmeyin," diyordu Bay Huxley. "Oğlum da onlarla gitti. Bana hızla haber verecektir çünkü güçlü bir atı var."

Leydi Beatrice hızla başını sallayarak, "Sana güveni-

yorum," dedi ama sesinde küçük düşme endişesi taşıyan küçük bir kızın güvensizliği vardı.

Akıl hastası Beatrice'in ağabeyi için endişelendiğini görmek, haber geldiğinden beri içinde büyüyen karanlığa yeni gölgelerin inmesine neden oldu ve göğsündeki hiç dinmeyen titreme bütün vücuduna yayıldı.

"İyi misin Jane?"

"İyiyim..."

"Ona bir şey olmayacak, göreceksin."

Jane öfkeyle Mary'ye baktı. Her şeyi bildiğini düşünmesi bazen gerçekten sinirlerini bozuyordu. "Neden bana açıklıyorsun ki?" dedi dişlerinin arasından. "Kardeşine anlatmayı dene. Onun buna daha çok ihtiyacı var."

Mary bilgece tebessüm etti. "Tamam, gerekirse ona da anlatırım. Sen iyi olacağından eminsen tabii..."

"Eminim, benim için endişelenme."

Onların geldiğini o sırada fark eden Leydi Beatrice'in yüzünde geri durmayı arzuladığını gizlemeyen ihtiyatlı bir ifade vardı. Yanlarından geçip gidecekken Jane, "Merak etme, yakında gelecektir," dedi.

Kız Jane'i baştan ayağa süzdü. "Elbette gelecek."

"Üzüldüğünü kimsenin bilmesini istemediğini..."

Beatrice elini kaldırarak onu susturdu. "Bir dükün kardeşi olarak yeterince sükse yapamadım. Elbette üzgünüm... Hizmetçilerin yanında daha fazla konuşmaya zorlama beni... Bu arada siz beni mi arıyordunuz?"

Mary cevapladı. "Bir haber olup olmadığını öğrenmek için kâhya ile konuşacaktık."

"Yok," dedi Beatrice. "Tek bir haber yok. Aptal Carter nerede, gördünüz mü?"

Jane, "Arama için gitti," dedi.

Haber Beatrice'i bir miktar memnun etmiş görünüyordu. "Siz de Bay Huxley'yi rahat bırakın. Adamın yapacak işleri var."

Jane bir tartışma yaratmaya müsait havasından sıyrılmak için, "Düşesin haberi var mı?" diye sordu. Ne tepki verdiğini bilmek istiyordu sahiden.

Beatrice nefretle, "Var..." dedi. "O ikisini konuşurken duydum. Yaşlı şeytan küçük meleğine üzgün görünmenin incelikleri üzerine nasihatle bulunuyordu. Sanki hayatı boyunca bir kere bile üzülmüş gibi. O cadının hiç anlayışı yok. Yeğenininde gerçekten üzgün olduğunu fark edemeyecek kadar nefret dolu... ama merak etme... Bugün senin kadar üzgün başka birini görmedim. Alexander döndüğünde bundan ona bahsedeceğim."

Jane bu umut kokan tehditle nefes alır gibi oldu ve kendini yeniden canlanmış hissetmeye başladı.

"Ne zaman? Mutluluktan boynuna atlamadan önce mi sonra mı?" dedi onu kızdıracağını umarak.

Şaşırtıcı ama Beatrice gözlerini kaçırıp bir süre hiçbir şey söylemedi. Konuşmaya karar verdiğinde sesi dalgındı. "Sevgi masalları, fedakârlıklar, birbirine tapan bir aile... Bunlar benim için uzak şeyler, Jane. Ama sanma ki bu özlem içindeyim. Ben yalnız olmaya alışkınım ve bundan hoşlanıyorum. Sevgi arayışım yok, Alexander olmadan da yaşayabilirim. Kısa bir süre öncesine kadar da olmadığı düşünülünce... Her neyse. Demek istediğim Jane... Beni tanıdığını sanma hatasına düşme ya da sana iyi davranmamın altında yanlış şeyler arama... Ve hayatıma da burnunu sokma."

Jane onun yanından geçip gitmesine izin verdi ve arkasından bir süre baktıktan sonra Mary'ye, "Perişan olmuş," dedi.

"Bana gayet duygusuzmuş gibi geldi."

"Hayır, güven bana. Çok üzgün."

"Ama bunu göstermemekte kararlı ve kendi haline bırakılmak istiyor... Ne yapacağız şimdi?"

Jane bir haber almak için çok erken olduğunu ve dışarı

çıkmanın hiçbir işe yaramayacağını bildiği için odalarına gitmelerini teklif etti.

Kafasını dağıtmak ve ürkütücü ruh halini kaleme dökmek için yazmayı denedi ama tüm düşünceleri onunla dolu olduğundan yapabildiği tek şey hayal etmek ve her şeyin bir hayal olarak kalmaması için dua etmekte. Korkuyordu... Hatta korkudan ölüyordu. İçinde hiç durmadan büyüyen ve dışarı çıkmak için çırpınan acı dolu bir his vardı. Ne yaparsa yapsın, ne kadar olumlu düşünmeye çalışırsa çalışsın hafiflemiyor aksine acı her an artarak kemiklerini, derisini gerip korkunç bir basınçla büyümeye devam ediyordu.

Burnunun sızladığını hissedince gözlerini sımsıkı kapattı ve karanlığın bu sefer huzur vermesi için dua etti. Tam kendini dinginliğe kaptırmaya başardığını düşündüğü sırada oda kapısı gürültüyle açıldı ve fırtınadan kaçmaya çalışıyormuş gibi görünen Mary içeri girdi.

"Jane... Jane, geliyormuş. Gelmek üzereymiş."

Jane sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Kimden bahsettiğini anlamamasına imkân yoktu. "İyi mi o? İyi değil mi? Nasılmış, söyle lütfen."

Mary, Jane'in ellerini tuttu. "Bay Huxley haber verdi. Sanırım oğlu önden gelmiş. Dediğine göre buraya varmak üzerelemiş."

Jane onu görmek için bir saniye daha kaybetmeye razı değildi. Mary'yi ve heyecanla oradan oraya koşuşturan Chris'i kapı arkasında bırakıp merdivenlere koştu. Aşağıda efendilerini bekleyen kalabalık bir grup ile onlardan ayrı bir yerde düşes, yeğeni ve Betarice duruyordu. Jane ağır ağır ilerledi fakat içlerine karışmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Dışarıdan gelen tekerlek ve toynak seslerinden bir anlam çıkarmaya verdi kendini ve tam da o sırada kapı açıldı.

Kalbi durmak üzereydi. Heyecandan bayılmak ve mutluluktan çığlık atma arzusuyla aynı anda savaşıyordu.

Önce ıslak ve kirler içindeki Carter Maximilian girdi içeri. Yüzünde muzaffer bir gülüş vardı... Fakat Jane gerisinde olan biteni görmek için zıplamaya razıydı, yeter ki o kendini gösterebilir.

Ve derken o içeri girdi. O... Alexander...

İyiymi, sağlandı... Çamur ve pislik içinde olmasının dışında her zamanki gibi... mükemmeldi. Jane yanına gidip gerçekten iyi olup olmadığını anlamak ve gözünün görmediği bir hasar var mı bilmek istiyordu. Ama bir terslik vardı. Neden hiç kimse onunla ilgilenmiyordu ki? Dinlenmesi için yatağına gitmesini söyleyecek ya da doktorun çağırılmasını emredek birileri yok muydu?

Jane tek bir adım daha yaklaşmayı denedi ama dizleri öyle titriyordu ki kıpırdamaya cesaret edemedi. İşin gerçeği nefes almaya devam etmek dışında hiçbir şey yapmaya gücü yoktu. Sanki içinden dışarı doğru bir şeyler akıyordu. Derisini geren basınç giderek hafifliyor ve bu olurken de tüm hisleri bir su baskını gibi engelleri yıkarak dışarı çıkmaya çalışıyordu. Şimdi değil, diye düşündü... Henüz değil... İpin üzerinde olduğunu bilse de Jane kendine hâkim olmak için tüm gücünü harcadı.

Şimdi tüm gerçekliğiyle karşısındaydı. İyiymi, gülümseyordu ve çocuksu bir hali vardı. Acaba o Jane'i görecekti miydi? Hayatta olduğu için mutluluk duyduğunu söyleyen kalabalığın gerisinde öylece duran Jane'i fark edebilecek miydi? Fakat Jane'in bu acınası soruya yanıt bulmak için bir saniyesi bile olmadı. Çünkü Alexander, bayılmak için o ânı kollayan Leydi Helen'ı kolları arasına alarak tüm ilgisini ona vermişti.

Telaşlı bağışmalar ve ardından gelen imalı fısıldaşmalarla ilgilenmiyordu. Sadece kollarındaki kıza yoğunlaşmıştı. Jane'e çok uzun gelen bir süre sonra onu birilerine emanet etti ve etrafına bakınmaya başladı. Sanki bir şey arıyordu, ya da iyimser bir tahminle tek bir kişiyi... Der-

ken göz göze geldiler ve Alexander arayışını sonlandırarak doğruca Jane'e bakmaya devam etti.

Zaman durmuş ve insanlar silinmişti.

İlk damla yaş çenesine yuvarlandığında Jane sanki kanlı gözyaşları döküyormuş gibi şaşkına döndü. Ardından sel gibi yaşlar korkularını, kendini tutmakla elde ettiği acıyı ve endişeyi yanına alarak yanaklarından süzülmeğe başladı. Ardından çok şey söylenebilecek bir andı. Yoğun, duygusal... İçindeki gerilim yavaş yavaş tuhaf bir dinginliğe ererken hareket edebilecek gücü bulan Jane, olacakları görmek yerine hızla oradan uzaklaştı.

Kimse tarafından rahatsız edilmeden ağlayabilmek için odasına gitmesi gerekirdi. Fakat Jane gizlice dışarı çıkmak için kullandığı kapıyı bulmak üzere mutfak tarafına yöneldi. Mutfaktaki iki hizmetçiyi görmezden gelip kapıyı açtı ve kendini henüz dinmemiş olan fırtınanın içine attı.

"Tanrım," dedi yüzünü yağmurlu gökyüzüne çevirerek. "Nefes almaya ihtiyacım var."

Geniş çatının altındaki kısmen kuru bölgede durmanın içindeki ateşi dindirmeye bir faydası olsaydı sırtını duvara yaslar, saatler boyunca temiz havayı solurdu. Fakat onun ölmüş olabileceğine inandığı saatlerde üzerine yapışan uğursuz duygudan, acı ve umutsuzluktan arınmak için yağmura ihtiyacı vardı.

Yağmur soğuk, ferah ve uyandırıcıydı. Jane yüzünü bütün hiddetiyle yağın yağmura çevirip gözlerini kapadı ve şükretti. Alexander hayatta olduğu için, yeniden onun güldüğünü görebildiği ve bir şansı daha olduğu için Tanrı'ya defalarca şükretti.

O andan itibaren yanaklarından akan yağmur ya da yaşlar olabilirdi. Umurunda değildi... Öyle ferahlamıştı ki çılgık atıp deli gibi dans etse ya da kollarını kaldırıp kendi etrafında dönse de olurdu. Fakat istediği mutluluk dansları etmek değil, tek bir zerresinde bile kederin izinin

kalmadığından emin olana dek içini boşaltmaktı. Bu yüzden ağladı... Hıçkırarak, titreyerek, gülerek, kızarak ve yağmurla yarışarak... Daha önce hiçbir nedenle ağlamadığı gibi, kimse için ağlamadığı gibi ağladı.

Bir noktadan sonra sesler bilmediği bir ahenkle gelmeye başladı kulağına... Huzurlu olduğu kadar şiddetli ve güçlüydü. Her şeyi bir rüyadaki gibi daha yoğun, daha etkili hissetmeye başladığı o anda Jane kendi adını duyunca bunun da rüyanın bir parçası olduğunu düşünmeye hazırdı. Fakat aksi olduğuna inanmasını sağlayan, sözler kadar söylenme biçimiydi de.

“Jane, derhal içeri gir. Hasta olacaksın.” Öfkeliydi.

Jane yavaşça arkasını döndü. Sebebini anlamadığı öfkeyle yüzleşmekten daha çok onu tekrar yakından görecek olmanın nasıl hissettireceğini düşünüyordu. Tam da beklediği gibi... durulduğunu sandığı yaşlar yeniden akmaya, kendi fırtınası doğanıyla birlikte esmeye başladı.

Bir süre hiç konuşmadan bakiştılar. Erkeğin yüzündeki öfkenin yerini alan endişe ve bir miktar sevecenlik Jane'nin göğsünden sızdı, yüreğine işledi. Ve onu yeniden sağ salim görmenin heyecanı, minnetle karışık mutluluğa dönüşürken Jane, sıradan bir zamanda asla cesaret edemeyeceği bir şey yaptı.

Koştı ve kendini onun kollarına attı.

Sert çarpışmadan sonra Jane düşeceğini sanmıştı ama Alexander düşmesine izin vermedi, sımsıkı kucaklayarak onu havalandırdı. Jane ıslak saçları arasına daldırdığı parmaklarıyla onun başını okşuyor ve ağlamaya devam ediyordu. Teselli edilmeye öyle ihtiyaç duyuyordu ki Alexander'ın ona daha sıkı sarılması için yalvarabilirdi bile.

Aklında sadece ona yeniden dokunmak vardı fakat o anda yeni bir ihtiyaç tüm arzularının önüne geçerek ara-

larında ateş gibi parladı. Kimin önce davrandığını bilmiyordu Jane. Önemi de yoktu... Yeniden ve bu sefer tüm duyguları ayıkken onun kendisini öpmesine razı geldi.

Dışarıda gökyüzü coşmuştu. Yağmur tepelerine yağmaya devam ediyordu. Oysa onlar ikisinin oluşturduğu koza içinde ne yağmur ne rüzgâr ne de ikisini ayıplayacak yabancıları umursamıyorlardı.

Jane'in kollarını ona dolamaktan başka bir seçeneği yoktu. Alexander o kadar uzun ve güçlüydü ki Jane'i ayakları havada sallanan bir bebek gibi kucaklayıp kendine yapıştırmıştı. Onu kollarının altından destekleyerek kaldırıncı zemin ile bağı tamamen kopan Jane, Alexander'ın yüzünü avuçları arasına aldı ve öpüşmenin kontrolü büyük ölçüde ona geçti.

Ne yapacağını hâlâ bilmiyordu, geçen seferkinden daha tecrübeli değildi ama içindeki rehber ışık ne hissetmek istiyorsa o şekilde dokunmanın yollarını gösteriyordu ona. Bu yüzden dudaklarının arasına giren dili kendi diliyle okşama cesaretini buldu. Heyecanlı ve aklını kaybetmişcesine şuursuzdu. Vücudunda dolaşan kan delirmiş gibi bir yerden diğerine akıyordu.

Alexander inledi ve onu daha büyük bir şiddetle öpmeye başladı. Belini, sırtını destekleyen elleri elbisesinin ıslak kumaşını ve hassas tenini sıkarak tatlı bir acıya neden oluyordu. Dudakları, sarsıcı baskıdan zedeleniyor ama bütün bu olanlar sadece biraz daha başını döndürüyordu.

Alexander altdudağını ısırınca Jane de aynı şekilde ona karşılık verdi ve sonra yine ondan öğrendiği gibi aynı noktayı diliyle okşadı. Mutluydu, minnettardı ve kaygısızdı. Ona karşı hissettiği muazzam derinliği olan duygular bir bir ortaya çıkarak tepkilerine müthiş bir özgürlük katıyordu. Ve en önemlisi... O hayattaydı, bunun için ne kadar minnet duyduğunu göstermeliydi.

“Jane,” diye fısıldadı erkek. “Artık ağlama, lütfen.”

Kendine engel olamıyordu. Tıpkı onun dokunuşlarına verdiği sıcak karşılıklar gibi yaşların da o âna özel bir niteliği vardı. Güzeldi...

Alexander ıslak kirpiklerini ve yanaklarını öpüp okşadıktan sonra onu kendisiyle birlikte döndürdü ve bir süre sonra Jane soğuk bir yere yaslandığını hissetti. Hemen arkasından erkeğin dudakları boynuna indi ve öpücükleri köprücük kemiğiyle boynu arasında tatlı bir ahenkle hareket etmeye başladı. Jane inlemekten kendini alamadı. Daha önce hiç bu kadar... müstehcen bir duygu tatmamıştı. Fakat erkek yakasını indirip daha aşağılara ulaştıkça düşünmeyi bırakıp kendini ona teslim etti.

Yağmur damlaları alnından, yanaklarından süzölmeye devam ediyor ve rüzgâr çevrelerinde uğulduyordu. Her şey o kadar uygunsuz ve bir o kadar da mükemmeldi ki tedirgin eden bir mutluluk etrafta kol geziyordu.

Alexander bel oyuğundan geriye doğru kaydırđı eliyle Jane'i kalçasından kavrayıp kendine bastırdı. Jane onu hissedebiliyordu. Bu noktadan sonra biraz korku ve biraz daha heyecan girdi işin içine... Erkeğın istekli bakışlarının etkisiyle şişen dudakları aralandı ve kontrol edemediğı tuhaf bir ses dışarı çıktı.

Miyavlamaya benzeyen bu ses onu eğlendirmiş olmalıydı ki Alexander gülümsedi. Sonra kızın çenesini sıkıca tuttu ve aralık dudaklarına kapandı. Bu eksiksiz teması sabırsızlıkla bekleyen Jane parmaklarını onun ıslak saçlarının arasına daldırdı ve hiç düşünmeden açıklıkla karşılık verdi ona. Bir süre, ikisinden başka her şeyi akıllarından çıkararak tutku ve ihtiyaçla öpüştiler. Sanki uzun zamandır kendilerini tutmuş olmanın acısını çıkarıyorlar ve sonrasındaki kuraklık için güç topluyorlardı.

Dudaklarını koparan Alexander oldu. Duygularındaki şiddet gri gözlerinde koyu renk gölgelere neden olmuştu.

Dudakları ıslak ve kırmızıydı. Jane içinden tüm bunların sebebi benim, dedi ve düşünmeden elini o dudakların üzerinde gezdirdi. Alexander'ın nefes alıp verişleri hızlı ve kesikti... Jane'in parmaklarının iç yüzünü öpüp bir avucuna indi.

"Jane..."

"Ben..."

"Tatlı Bayan Hammond... Daha fazla ıslanmadan içeri girin."

"Ne?"

"Şimdi git yoksa pişman olacağım şeyler yapacağım."

"Gideyim mi yani?" Gözleri yeniden doldu ama bu seferki aşagılıandığını düşündüğü içindi. Neyse ki yaşlarını o görmeden gizlemeyi bildi.

"Sonra konuşacağız... Ve bu, uzun bir konuşma olacak."

Jane mazeretlerle ya da sözcüklerin altındaki anlamla ilgilenmiyordu. Varlığını bile bilmediği şeyler yaşadktan saniyeler sonra ona bunu hissettiren adam tarafından soğuk gerçekliğe atılıyordu. Bu durumda her şeyin mantıklı bir açıklaması olup olmamasının da pek bir önemi kalmıyordu doğrusu.

O sırada ayakları tamamen yere basmıştı ve kalbi kırıktı. Erkeğe soğukça bakıp başım salladı ve içeri girmeden önce, "Benden bir kere daha gitmemi istemenize izin vermeyeceğim," dedi. "Çünkü çoktan gitmiş olacağım."

Bölüm 14

Catriona, Yüce Liderleri'nin önünde açık halde duran Kut-sal Kitap'a duygusuzca baktı. Çözülen şifrelerin anlattığı hikâyeleri herkes kadar o da iyi biliyordu ama başlı başına bir gizem olan kitabın satır aralarında gizli kalan asıl hazi-neyi henüz görebilmiş değildi.

"İblis Döngüsü bir rivayettir," dedi Yüce Lider.

"Kaynakta yazılanların tümünü çözdünüz mü, efendim?"

"Sayılır... Ve kayda değer bir şey yok. O ifritlerin kafa karıştırmakta ne kadar usta olduğunu benim kadar iyi bil-sin."

İçinde bir şüphe filizlenmeye başlayınca

Catriona ona körü körüne inandığı gün-lerin çok da uzak olmadığını hatırlayıp suçluluk hissetti. Fakat bu çok sürmedi...

İçgüdülerinden daha fazla güvendiği tek gerçek, silahlarıydı.

"Bana doğruluk borcu olmayan birinin sözlerini ha-tırlayınca, rehavete kapılmanın başıma iş açabileceğini düşünüyorum. Bence durumlar bu kadar hassasken hiçbi-rimiz emin olmamalıyız, efendim."

Yüce Lider'in kuru, zayıf elleri pençe şeklini aldı. Öfkesi onun meydan okuyan ses tonuna mı yoksa sorgulamadaki kararlılığına mıydı, Catriona emin olamadı. Ancak üstünde durulması gereken her şey gibi bunu da değerlendirmeye

olarak, "Bana bir hafta verin," dedi. "Yarın size neyi planladıklarını anlatacağım."

"Maceralarını biliyorum, Catriona... Dikkatli ol kızım. Yanlış bir adım atarsan başına gelen en iyi şey ölüm olur."

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane, Neltonların büyük oymalı sokak kapısının önünde beklerken olması gerektiği gibi gergindi. Evin iki uşağından en kıdemli olanı geldiğini Phillip'e haber verirken beklemesini rica etmişti. Onu içeri buyur etmek yerine kapıda bekletmesinin nedeni Bayan Nelton'ın arzusu olmalıydı.

Dünkü fırtınadan sonra sabah gözüne vuran güneş ışıyla uyandığında Jane, bir saniye için bile güzel bir günün kendilerini beklediğini düşünmemişti. Olanlar... O öpüşme tüm gece kafasını kurcalayarak uyumasını engellemiş, uyuduğu zaman da rüyalarına girerek asla sahip olmayacaklarının iyice kafasına işlenmesine neden olmuştu.

Suçluluk Jane'in alışkın olduğu bir duygu değildi, saçma sapan davranışlarda bulunurken bile kendini utandırmaktan öteye geçmezdi. Fakat bu sefer sınırları fazla zorlamıştı.

Bu şartlar altında Phillip'le nişanlanmasına imkân yoktu. Böyle bir karara varma nedeni Alexander ile aralarında bir şey olacağı umudu değildi. Aksine, artık onunla aynı çatı altında kalmasının imkânı olmadığına karar vermesinin üzerinden saatler geçmişti. Karar vermişti çünkü, o öpücükten sonra artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Jane duygularının, inancının, şerefli bir erkeğin karısı olmasını sağlayacak niteliklerinin artık hiçbirinden emin değildi.

Bunca zamandır nişanlanmayı neden geciktirdikleri

sorusu da bu noktadan sonra anlam kazanmaya başlıyordu. Tamam, sonsuz bahaneler daha öne sürerek nişanı ve nihayetinde evliliği geçiktirmeye devam edebilirlerdi. Fakat ikisinin de bu evliliği yürekten istemediğini anladığından beri Jane, ne kendisine ne de Phillip'e bu kötülüğü yapamayacağından emin olmuştu. Sorun şuydu ki, durumu ilk kabullenen olarak bunu Phillip'e söylemeyi iple çekmiyordu.

Phillip nişan işini düşünmeleri gerektiğini söylemiş olabilirdi. Ancak Jane onun öfkeyle konuştuğunu ve bir süre sonra her şeyi eski haline koymayı deneyeceğini biliyordu. Elbette öyle olacaktı, her şeyden önce onlar iyi birer arkadaş... Ve iyi arkadaşlar birbirlerinden sır saklamazdı.

Ya da hayır... Alexander ile yaşadıklarını ömür boyu kendine saklamakta bir sakınca görmüyordu. Sorun, bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi Phillip'in yüzüne bakmaktı ki şimdi bile onu gördüğünde her şeyi itiraf etmeden nasıl duracağını kesiremiyordu.

Phillip anlamazdı. Hoş, kendi de neler olduğunu bütünüyle anlamış sayılmazdı. İlk öpüşme Alexander'ın sarhoş olması ve kendisinin de gafil avlanması bakımından yüzde yüz ikisinin de kabahati sayılmayabilirdi. Fakat dün onun üzerine atlarken ne kafası karışık ne de ne yaptığını bilmediğini iddia edebilirdi. Utanç duyuyordu ve bu utanç, olanlardan pişmanlık duymadığını hatırladıkça kahredici bir hal alıyordu.

Gergin, titrek bir nefes aldı. Emin olduğu bir şey vardı ki, Phillip'e kötülük etmektense bütün yazdıklarını ateşe atabilirdi. Kararlılıkla, gözünü kırpmadan ve fikrinden dönmeyeceğini yineleyerek kapıya bakmaya devam etti.

Tam Phillip'in onu görmek istemediğini düşünmeye başladığı bir anda kapı açıldı ve uşak onu içeri aldı. Phillip'le karşılaşmayı beklerken karşısında Bayan Nelton'ı görünce azap dolu inlemesini son anda engelledi.

Phillip'e fiziksel özelliklerini cömertçe aktaran Bayan Nelton, oğlu gibi uzun ve fazlasıyla hoştu. Fakat kadının gözlerinden kendisine has, değiştirilmesi imkânsız bir zalimlik ve hırs okunuyordu.

"Jane," dedi kadın soğukça. "Seni görmek ne hoş."

Jane gülümsedi ve yalan söyledi. "Sizi de öyle, Bayan Nelton."

"Phillip ile konuşmak istediğini duydum. Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Özel bir mesele... Kendisiyle konuştuktan sonra dilerse size anlatabilir."

Kadın gülümsedi. "Emin ol anlatır." Jane'i saçından ayaklarına kadar süzdükten sonra iç geçirerek, "Yeni eviniz rahat mı?" diye sordu.

Jane o an vereceği cevabın bundan sonraki huzurları için büyük bir önemi olduğunun farkındaydı. Sonuçlara sadece kendisi katlanacak olsaydı bunun onu ilgilendirmediğini söylemenin bir sürü ilginç yolunu bulabilirdi. Yine de kimsenin ondan yüzde yüz bir itaat beklediğini de düşünmüyordu. Bu yüzden, "Keyfimiz yerinde," dedi ve kadının yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemenin yavaş yavaş silinişini izledi.

"Eminim annenin haberi vardır."

"Çok ani oldu, kendisine haber veremedik."

"Duyduğunda perişan olacak."

"Biraz öfkeleneneğini tahmin ediyorum."

"Ah kızım... Hareketlerinize hiç dikkat etmiyorsunuz. Eğer ben bu kadar açık görüşlü birisi olmasaydım Phillip'e nişan işini yeniden düşünmesini tavsiye ederdim."

Jane onun daha fazlasını da tavsiye ettiğine emindi. Cevap vermeden kadının gözlerine baktı. Ta ki merdivenlerden inen Phillip'in, "Jane... Ne işin var burada?" dediğini duyana kadar.

"Seninle konuşmak istediğimi uşağa bildirmiştim."

"Hiç haberim olmadı. Kötü bir şey yok, değil mi? Chris... Mary iyi mi?"

"Herkes iyi... duruma göre tabii. Ben seninle başka bir şey konuşmak istiyordum."

Phillip annesine, "Jane ile yalnız konuşmamızın bir sakıncası yok, değil mi anne?" dedi.

Kadın soğuk soğuk Jane'i süzdü ve sonunda, "Hayır ama çok uzatmayın. Dedikodular almış başını gidiyor, ortalığı iyice kızıştırmaya lüzum yok," dedi.

Daha fazla aşığılanmayı beklediği için bu suçlamalar Jane'i çok da sarsmadı. Birlikte Phillip'in işaret ettiği oturma odasına girer girmez Phillip ellerini tutarak, "Sorun ne Jane?" dedi.

"Bana daha ne kadar kızgın kalacağını bilemediğim için kendim gelmeye karar verdim."

Phillip çocuk gibi somurttu. Sanki ona neden kızgın olduğunu yeni hatırlamıştı. "Haklısın," dedi kibirle. "Sana bir süre düşünmeliyiz, demiştim."

Jane hüznle başını sallayıp, "Ben düşündüm," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Phillip biz... çok uzun zamandır arkadaşlık ediyoruz ve herkesin düşündüğünden çok daha yakınız... Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sen de öylesin Jane..."

Jane gülmekten kendini alamadı. "Göremiyor musun Phillip... Bizden beklenen..." Düzeltti. "Yani çoğu kişinin bizden beklediği şeyler içinde arkadaşlık etmek yok."

"Arkadaş olmamızda ne kötülük var anlamadım."

"Yok... Elbette yok. Peki neden bunca zamandır nişanı açıklamadığımızı ve bir araya geldiğimizde geleceğimizden bahsetmek yerine birbirimizi güldürmeye çalıştığımızı açıklar mısınız?"

Phillip gözlerini kırptırdı. "Belki sen açıklamak istersin."

Jane'in omuzları düştü. Gelirkenki kararlılığının yerini bariz bir endişe almıştı. "Phillip," dedi suçlu suçlu. "Sanırım aramızda olması gereken ilişkiye bir isim vermenin zamanı geldi."

"Nişanı hemen ilan etmek mi istiyorsun? Bak, çok uzadığını bili..."

"Beni dinlemiyor musun sen? Diyorum ki, biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirleriyle evlenmezler... Yani çoğu zaman."

"Bu çok aptalca bir genelleme, Jane. Eşler birbirlerinin arkadaşı olabilirler. Ne kadar iyi vakit geçireceğimizi düşünsene."

Jane tam aksini düşündüğünü ölse de itiraf edemedi. Başka bir zaman olsa sormayı aklma getiremeyeceği konudan bahsetmenin zamanının geldiğini düşünerek Phillip'i kollarından tuttu ve yüzüne odaklanmasını sağlayıp sağlam bir nefes aldı. "Bana âşık mısın, Phillip?"

Nedense soru onu şaşırtmıştı. "Ne?"

"Dedim ki, bana âşık mısın?"

"Ne anlamsız bir soru bu. Daha önce hiç merak etmemiştin, neden şimdi soruyorsun ki?"

"Haklısın, daha önce sormalıydım. Söyle hadi!"

"Elbette seni seviyorum, elbette... Aksi nasıl mümkün olabilir ki?"

Jane gözlerini devirdi. "Ben de seni seviyorum ama ben sana, bana âşık olup olmadığını sordum."

"İkisi aynı şey değil mi, Jane? Neden böyle tuhaf davranıyorsun? Eğer benden ayrılmak için mazeretler üretmeye çalışıyorsan daha açık ol. Doğrudan söyle!"

Ani bir yılgınlık Jane'i yorgun düşürdü. "Phillip... Sen bana âşık değilsin... Ve ben de sana. Sen benimle vakit kaybetmekten daha iyisini hak ediyorsun."

Phillip bir adım geri gitti. İhanete uğradığını düşündüğü yüzündeki incinmiş ifadeden belli oluyordu. Sonra birden kırılgan ifadedinin yerini düşmalık aldı. "Bana âşık olmadığını yeni mi fark ettin, yoksa uzun zamandır biliyor muydun?"

"Daha önce sorgulamadığım bir şeydi. Sana kesin bir şey söylemem zor."

"Bana kalırsa her şeyi sorgulamaya yeni yeni başladın Jane. O adam hayatınıza girdiğinden beri çok değiştin."

Doğru söze ne denirdi ki? Ne var ki her doğrunun da dikkatle ele alınması gereken türlü nitelikleri vardı. Jane haksızlığa uğramaktan kaynaklanan bir öfke hissetti.

"Niye cevap vermiyorsun? Hâlâ o evde kalıyorsunuz diye kendini mecbur hissettiğin bir şey varsa bana söyle, Jane."

Jane, "Öyle değil..." dedi dişlerinin arasından. "Evin çatısı ve zarar gören duvar yenilenmiş sayılır. Buraya gelirken çalışanlardan biriyle konuştum ve bana en fazla iki gün içinde işlerinin biteceğini söyledi. Artık Abertillery Malikânesi'nde kalmak zorunda değiliz."

Phillip yumuşar gibi oldu. "Son iki günü burada geçirin, sizinle ben ilgilenebilirim."

Jane'in tepesi biraz daha attı. "Biz ilgi görmek istemiyoruz Phillip... Hem merak ediyorum da, şu kapıdan çıktığımızda da bu kadar cömert olabilecek misin? Annen hayatta izin vermez ve sen de ona hayır demezsin. Kaldı ki ben senden böyle bir iyilik beklemiyorum. Seni yeterince huzursuz ettim, annenle arana girip durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"O adam sana bir şey mi yaptı, Jane? Söylemekten çekindiğin... Hatta utandığın bir şey..."

Jane onun neden bahsettiğini iyi biliyordu. Muhtemelen tecavüz söylentisinden herkesin haberi vardı ve Phillip'in kendine göre haklı endişesinin kaynağı buydu.

Ne var ki bu ima, içinde gerçeklik payı olmasına rağmen Jane'i deliye döndürdü.

"Sen de diğerleri gibi delirmiş olmalısın. Onun hakkında ne duyarsan duy, benim kardeşlerimi bir ırz düşmanın evinde kalmaya ikna etmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Eğer bu sana referans olmadıysa onun bugüne kadar bizim için yaptıklarına bakmanı tavsiye ederim. Phillip... aramızdaki evlilik hikâyesini bitirmek istememin yüzde yüz Abertillery Dükü'ne bağlaman yanlış. Evet, bazı şeyler değişti ama biz değişmiyoruz. Her şey ilk günkü gibi... Sen, ben çocukken olduğumuz gibiyiz."

"Çocukken bana âşıktın sen. Şimdi değilsin."

"Öfkenin erkeklik gururunla ilgili olduğunu anlarsam canına okurum."

Phillip kızarmaya başladı. "Seni düşündüğüm için öfkeliyim. Eğer ayrılırsak insanlar hakkınızda daha fazlasını söylemeye başlayacak. Ve hiç de kibar olmayacaklar."

İşte bunu söylemeyecekti. Sonuç olarak haksız sayılmazdı ama Jane, her seferinde tek kurtuluş şansları Nelsonlarmış gibi görünen zavallı bir aile olma düşüncesinden bıkmıştı.

"Bırakalım da konuşsunlar, Phillip," dedi sinirle. "Bizi sadece sevdiklerimizin düşünceleri incitebilir... Bu yüzden tatlı imalarına da gereksiz endişelerine bir son ver. Bugün buraya sadece kendim için gelmedim, Phillip... Sana en azından doğruyu borçluyum." En azından bir kısmını diye içinden tamamladı.

Phillip geçmeyen baş ağrısını dindirmek ister gibi alnını ovuşturdu. "Tek doğru bu olsaydı seni anlayabilirdim ama eksik bir şeyler var."

"Eksik olan o kadar çok şey var ki? Lütfen..." Phillip'in yanağını okşadı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun... İkimizin de iyiliği için..." İki yüzlülük ettiğini hissettiğinde elini çekip gözlerini kapattı. Yeniden konuştuğunda

sesi bezgindi. "Senin için uygun değilim... Çok yakınlarda bir yerde hayatının kadınının nefes aldığını hissedebiliyorum. Seni hak ettiğin gibi sevecek ve gururlandıracak bir kadın... O ben değilim."

Phillip ümitsizce inledi. "İdare edebilirdik. Deneyebildik, Jane. Hayatım boyunca birbirinden nefret ederek yıllarını geçirmiş çiftler gördüm. Onlar yapıyorsa biz de yaparız... En azından birbirimizi seviyoruz."

"Yetinmeni değil, bolluk içinde mutlu olmanı istiyorum... Bu benim için de geçerli."

"Kararlısın..."

"Olmam gerektiği kadar."

"O halde git... Ben düşünmek istiyorum."

Jane yeniden dokunmak isteyince Phillip onu engelledi. "Teselli istemiyorum, Jane. Biraz yalnız kalmam gerekiyor."

"Tamam... Eğer kırdıysam özür dilerim."

Phillip hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi omuzlarını silketti. "Sana kendini özel hissettiremediğim için kendimi suçluyorum. Özür dileme... sadece zaman ver."

Bir damla yaş Jane'in yanağından çenesine yuvarlandı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum."

Phillip, "Tamam, ben de seni seviyorum, git artık," diye bağırınca Jane de aynı ses tonuyla, "Huysuzluk etme, Phillip Nelton! Gönlünü almaya çalışıyorum," dedi.

"Beni azarlama, Jane!"

"Gördün mü bak! Saygısız bir eşten beklenecek her şeyi yapıyorum."

"Evet... Annem içeri girmeden git artık."

Jane, Bayan Nelton'ın kapıya kulak dayadığından adı gibi emindi. Onunla yüzleşmenin korkutucu ihtimalleriyle

bile baş edemiyorken kötü bir karşılaşmayla uğraşabileceğini hiç sanmıyordu. Sakince başını sallayıp arkadaşlıktan başka hiçbir his besleyemediği adama son bir kez baktı ama Phillip o sırada arkasını döndüğü için Jane onun ne düşündüğünü anlayamadı. Farkında olduğu tek şey, öfkesiydi.

Jane gitmekten başka çaresi olmadığı anlayan dek ona ulaşmanın bir yolunu düşündü elbette... Fakat onu kendi haline bırakmanın yerinde bir incelik olduğuna karar verip usulca dışarı çıktı.

Alexander, kendisiyle acil olarak görüşmek istediğini söyleyen Phillip Nelton'a odadaki en rahatsız sandalyeyi işaret ederek oturmasını rica etti. Onun durumu değerlendirirken bir yandan da öfkesini kontrol etmeye çalışmasını ne kadar eğlendirici bulduğunu saklama zahmetine girmede bile.

Delikanlı çaresizce yerine oturduktan sonra Alexander, "Bay Nelton, sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye tatlı tatlı sordu.

"Bilmiyor olamazsınız."

Alexander başını iki yana salladı. "Sanırım olabilirim. Lütfen anlatın."

Phillip Nelton gömüldüğü koltuktan fırlayarak, "Onları burada tutmayın," diye bağırdı. Heyecanlı, fevri ve şapşal görünüyordu. Alexander yeniden yerine oturana kadar ona dik dik bakmayı tercih etti. Gözlerinde dikkate alınması gereken bariz bir uyarı vardı. Delikanlı bir süre kıpırdanıp en sonunda rahat bir duruş almca, "Hammondlara zarardan başka bir şey vermeyeceksiniz," diyerek artık bir genelleme halini almış olan fikrini belirtti.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk, Bay Nelton."

"Evet ve siz beni anlamamıştınız."

"Şimdi beni ikna edeceğinizi düşünme nedeniniz nedir?"

"Vicdanınız... Belki yeniden düşünmüşsünüzdür."

"Sıklıkla düşünürüm, Bay Nelton. Bence siz de yapmalısınız."

İşine gelmediğinde Alexander vicdanına pek kulak asmazdı. Bu nedenle o bahse hiç girmemeye karar verdi.

Phillip Nelton kızardı. "Düşüncesizlik eden sizsiniz."

Erkeklerin karmaşık yaratıklar olmadığını bilinen bir şeydi. Ancak Alexander onu delirten durumun hangi Hammond ile ilgili olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Rahatça arkasına yaslanıp dirseklerini sandalyesinin kenarlarına koydu ve delikanlıyı dikkatle inceledi.

"Bu sefer ne yapmışım? Tahmin ediyorum ki yeni bir şeyden bahsediyorsunuz."

"Bilmiyormuşsunuz gibi davranıp benimle alay edeceksiniz. Jane'le de böyle mi oynamayı düşünüyorsunuz?"

Ah, Jane... Demek mesele Jane'di... Zaten ne zaman mesele o değildi ki?

"Onun aklını karıştırdığınızı biliyorum," diye sıralamaya devam etti çocuk.

"Bayan Hammond bana kafa karışıklıklarına pabuç bırakacak biri gibi görünmedi. Ya da oyun oynanacak biri... Övünmeniz gerektiği yerde neden onu bu kadar küçümsemediğinizi anlamıyorum, Bay Nelton?"

"Küçümsemiyorum... fakat sizin de onu hiç tanımadığınızı belli oluyor. Jane hassastır. Duygularınızı hisseder, aklınızı okur. Sırf bu yüzden girdiği duygusal krizlerden bahsetmiyorum bile."

Tam da âşık bir adam gibi konuşuyordu. Delikanlı, Alexander için sakince yerinde oturup hiç tepki vermeden söylenenleri dinlemenin ne kadar güç olduğunu bilse buraya hiç gelmemiş olmayı dilerdi herhalde. Ayrıca şu duyguları sezme saçmalığı da neydi? Her şey bir yana...

Gerçekten ona katlanabileceğini mi düşünüyordu bu sersem?

“Bu konuşma, bir önceki seferden daha verimli geçmeyecek anladığım kadarıyla. Eğer vicdanımı harekete geçirecek esaslı birkaç kelime bulamazsanız sizi göndermek zorunda kalacağım.”

“Tamam...” Phillip Nelton yeni bir enerjiyle dolmuş gibi silkelendi. “Ona ne söylediniz... Ya da daha kötüsü ne yaptınız da beni bırakmaya karar verdi?”

Ah... Jane onu bırakmış mıydı? Lanet olsun ve Tanrı’ya şükür... Haberi sindirmek ya da özümsemek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Bu sabah Jane’in evden çıktığı haberini alınca peşine güvenilir adamlarından birini takmıştı. Adamı Jane’in bir saate yakın bir süre Neltonların evinde kaldığını, ayrıldıktan sonra da kasabadaki yaşlı kadına uğradığını rapor etmişti. Şu âna kadar Jane’in neden Nelton’ı görmek istediği üzerine birkaç can sıkıcı düşüncesi olmuştu elbette. Suçluluk duygusu, kendini affettirme ve kendini affetme... Phillip Nelton’ın ona dokunduğunu, onu öptüğünü ve kendine ait olanı lekeleyecek kadar ileri gittiğini düşünerek çektiği cehennem azabı şimdi bile göğsünü ağrıtyordu. Fakat en iyimser tahmininde bile Jane’in ayrılmayı teklif edeceği aklının köşesinden geçmemişti.

“Onların sonu olacağını biliyordum ama bu...”

“Bir saniye, Bay Nelton... Doğru anlamış mıyım? Bayan Hammond size benim yüzümden ayrılmak istediğini mi söyledi? Yoksa bu sizin çıkarımınız mı?”

“Kimse böyle hassas bir konuda bu kadar açık davranamaz. Bana söylemediği meselenin sizinle ilgili olduğunu anlamak için dahi olmam gerekmiyor.”

Alexander’ın kalbinde hoş bir yarış başladı. Her atış, bir öncekini yakalamaya çalışıyordu. Buna heyecan demeye dili varmadığı için düşünmeyi bırakıp, “Belki de...”

dedi. "Her şey sizinle ilgilidir. Duyguları sezebildiğini söylediniz. Küçümsediğiniz kadar ona âşık olmadığınızı fark etmişse..."

"Ne?" diye bağırdı Phillip Nelton. "Ona âşık olmadığımı size o mu söyledi? Eğer inandığı buysa..."

"Bayan Hammond'ın bana hiçbir şey söylediği yok. Eğer birisi doğrudan konuşmayı beceremiyorsa çıkarımlar yapmaya mecbur kalıyorum... Bütün diğer şeylerin yanında, acaba müstakbel nişanlınız kardeşine karşı bir eğilimizin olduğunu anlamış olabilir mi?"

Delikanlı arbaletten fırlayan bir ok gibi ayağa kalktı. "Mary mi? Ben ve Mary mi? Deli misiniz siz? O benim kardeşim... O kız benim..."

Alexander sinir bozucu bir sakinlikle başını salladı. "Sizin neyiniz? Platonik aşkınız mı?"

Amacı, kendisinin zaten bildiği fakat onun inkâr etmekte kararlı görüldüğü gerçeğin yolunu aydınlatmaktı.

"Olacak şey değil... Jane böyle düşünmüyor. Düşüremez çünkü bu saçmalık, komik ve gerçekdişi. Onunla konuşmam gerekiyor... Nerede o?"

"Bir gün içinde yeterince konuştunuz. Ayrıca... artık aranızda bir bağ kalmadığına göre sıklıkla görüşmenize de bir gerek kalmadı."

"Bu ne demek şimdi? Biz her şeyden önce arkadaşız. Ya bana yönelttiğiniz şu suçlamaya ne demeli? Jane'in ne düşündüğünü öğrenmeden gidersem aklımı kaçırırım... Ve bir de Mary'yi soktuğunuz durum var... Tanrım, Mary öyle bir kız değil..."

Daha nasıl açıklayacağını bilmemenin çaresizliğiyle ellerini iki yana açtı.

Alexander, Mary Hammond'ın ablasına kıyasla mükemmel biri olduğunu duymaktan sıkılarak, "Öyle olmadığına eminim," dedi. "Mesele daha çok sizin nasıl biri olduğunuz... Şimdi Bay Nelton, yapacak işlerim var.

İçiniz rahatlayacaksa konuştuklarımızı dikkate alacağımı söyleyebilirim. Ya da direktip zamanımı çalmaya devam ederseniz sizi rızanız olmadan dışarı çıkarmak zorunda kalacağım. Herhalde bu durumda söylediklerinizin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmış olacağını belirtmeme de gerek yoktur."

"Jane ile konuşmadan gidemem!"

Alexander ağır ağır yerinden kalktı, ellerini masanın kıyısına koydu ve bir miktar öne eğilip Phillip Nelton'ın yüzüne baktı. "Onaylamıyorum."

"Nasıl olur! Hangi sıfatla?"

Alexander'ın dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Duygularınızı, zekânızı, fikirlerinizi, hatta kutsal olanı sorgulayın Bay Nelton ama beni asla... Çıkışı biliyorsunuz."

Bir an için onun karşı çıkacağını düşündü Alexander. Jane'i bulabilmek için her odaya girebileceğini gösteren kararlılığı gözlerinde görebiliyordu. Cesur çocuk... Eğer biraz daha kendine güvenmeyi becerebilirse Mary Hammond için iyi bir koca olabilirdi. Kim bilir... Fakat bir sebepten geri adım atmakta karar kıldı ve itaatle başını salladıktan sonra da dışarı çıktı.

Alexander artık kendini tutmak zorunda kalmadığı için memnundu. Ancak tam olarak ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Koltuğuna tekrar oturdu ve başını ensesi hizasında birleştirdiği ellerine yasladı. Phillip Nelton çıktıktan sonraki iki saat boyunca sadece düşündü.

Akşam yemeğine katılmak için kalkmaya karar verdiğinde yüzünde birtakım kararlar almış olmanın tatmin edici rahatlığı ve huzurlu bir gülümseme vardı.

Jane gerilim içinde geçen iki günün ardından yeniden ait oldukları yere dönmenin kendini daha iyi hissettireceğini

düşünmüştü. En azından tekrar huzur duyabileceğine dair ufak da olsa bir umut taşıyordu. Fakat son eşyasını ortak odalarının iki dolabından birine yerleştirirken kızgınlık ve bir miktar hüzünden başka hiçbir şey hissedemiyordu. Ve bir de hiç yok olmayan acı vardı. Sanki Jane kalbine saplanmış bir hançerle yaşamaya mecbur kalmış gibiydi.

O an için hayatındaki heyecan verici tek şey, evlerinin eskisinden daha iyi ve sağlam görünmesiydi. Son günlerde güneş yüzünü esirgemediği için ıslak olan her şey kurumuş ve odalar havalandırılmıştı. Pembe süpürgeotu ve renkli kasımpatılardan oluşan demetler evin o alışıl-gelmiş neşesinin geri getirmiş sayılırdı, en azından Chris ve Mary öyle olduğunu düşünüyordu. Fakat Jane, geride bıraktıkları iki gün içinde olanlar –aslında olmayanlar– yüzünden neşelenmeyi bir türlü başaramıyordu.

“Jane artık yüzüme bakabilecek misin?”

Jane yatağının kenarında oturmuş ciddiyetle kendisini izleyen kardeşine döndü.

“İşte baktım. Ne söyleyeceğini tahmin ediyorum.”

“Et o zaman.”

“Mutlu olmam gerekirken neden öfkeli olduğumu merak ediyorsun.”

“Daha çok üzgün görüldüğünü düşünüyorum. Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Jane, Mary’nin başını öpmek için eğildi. “Önemli bir şey yok meleşim. En azından farkına vardığım bir şey...”

“Var... Ekselanslarının kayb olduğu gün neler olduğunu öğrenirsem sana sorunun ne olduğunu söyleyebilirim.”

Ah, o meseleye hiç girmeseler daha iyi olurdu.

“Hadi Jane... O gün aranızda her ne geçtiyse, sen sen gibi davranmaz oldun.” Mary, Jane’i elinden tutup yanına çekti. “Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi?”

Jane düşünmek zorunda kalmadı. “Evet, nefret.”

Mary sessizce güldü. "İnanırım. Fakat ben sıralamanın bir üst basamağında ne olduğunu bilmek istiyorum... Tabii sakıncası yoksa."

Mary aptal değildi, şu anda bile söylediğinden daha fazlasını bildiğinden emindi Jane. Açıklama yapmasını istiyorsa nedeni, konuşmakla Jane'in kendini daha iyi hissedeceğini düşünmesiydi. Belki de bilmesinde sakınca görmediği tek meseleden bahsedebilirdi.

"Phillip ile ayrıldık."

Bunu duymak Mary'yi hiç şaşırtmadı. "Üzgünüm," dedi kardeşi ve elini tuttu. "Üzücü bir durum ama tüm meselelerin bu olduğunu düşünmüyorum. Sen utanılacak bir şey yapmış olamazsın, Jane. Ne olursa olsun suçluluk duyma."

"Ama beceremiyorum."

"Benim gibi eleştirmeyi seven birinden ayrıcalıklı bir izin kopardın, şansını zorlama."

Jane kardeşinin omzuna başını yasladıktan sonra çekinerek, "Aramızda bir şeyler oldu..." itirafında bulundu.

Mary basbayağı titredi ve hayal kırıklığı içinde, "Tahmin ediyordum zaten," dedi.

"Sakın bir beklenti içine girmeme neden olacak geri dönülmez bir şey yaptığımı sanma. Kaldı ki Phillip'i öyle bir nedenle terk edecek kadar aşağılık biri değilim. Phillip ve biz... birbirimize uygun değildik ve..."

"Haklı olabilirsin. Phillip klasik güzelliklere kıymet veren birisi. İkiniz... Nasıl desem... Aynı yolda yürümüyorsunuz."

Jane güldü. "Kibar bir benzetme oldu."

"O mektupta yazılanlara inanıyor olsaydın asla ona yaklaşılmazdın, değil mi?"

"Mektupta yazanlar saçmalık, Mary. Evet, iğrenç sayılabilecek birkaç niteliği var ama bir zorba ya da ırz düşmanı olduğunu söylersem cehennemde yanarım." Aslında

ırs düşmanınının tekiydi ama bu düşüncesinden Mary'ye bahsetmeye cesaret edemezdi.

"Haklısın," diye sakince kabul etti Mary. "Hem bize hiç kimsenin yapmadığı kadar yardım etti fakat sen..."

Jane kırgın ve küçük düşmüş hissettiği birçok an hatırlıyordu. Özellikle de son iki gün içinde bir araya geldikleri tek zaman diliminde, yani akşam yemeği sırasında.

Gerçekten de bir beklentisi yoktu. Düşes olmayı arzulamıyordu, hatta hayal bile etmiyordu. Fakat görmezden gelinecek biri olmanın düşüncesine de katlanamıyordu. Onun kayıtsız halleri gözünün önüne gelince Jane dişlerini gıcırdatıp parmaklarını çıtlattı.

"Bana biraz dalgınmış gibi geldi. Sanki kafası başka yerdeydi."

Cehennemdeki sürüsünü nasıl idare edeceğini düşünüyor olabilirdi. Belki de Leydi Helen'in destekli kur çabalarına en etkileyici karşılığı vermenin yollarını arıyordu. Neticede iki akşam yemeğinde de Jane'den esirgediği ilgiyi ona fazlasıyla vermişti. Jane'in bir ilgi beklediğinden değil tabii. İncinen gururu da kendini onarır ve her şey hayatının rutin akışında unutulur giderdi.

"O da nesi?"

Jane, Mary'nin kalkıp pencereye gitmesi üzerine yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve pencereden baktı. Aman Tanrım...

Kollarını kanat gibi iki yana açıp deli gibi bağırarak Chris, bir arabanın önünde son hız koşarak evlerinin olduğu dönemeci alıyordu.

Harekete geçmekte her zaman daha hızlı olan Jane hiç vakit kaybetmeden koşarak dışarı çıktı ve kendini yola attı. Arkasına kattığı arabanın önünde neşeyle koşturan Chris'i olası bir tehlikeden korumak için hazırlıklıydı. Fakat ona ulaşmasına bir kol mefafe kala Chris üzerine atlayınca ikisi birlikte yol kenarındaki kuru çalılıarın üzerine düştüler.

"Deli misin, Chris?"

"Annem geldi! Annem geldi!"

"Ne?"

Jane yanlarından geçip giden arabaya alıcı gözle bakmayı ancak o sırada akıl edebildi. Langley Baronluğu'nun altın sırmalı anka kuşu arması solgun güneşe rağmen ateş gibi parlıyordu. Sonra arabanın aralık penceresinden içine bakarak gülen annesi gözüne ilişti ve Jane, eve kadar durmak niyetinde olmadığını tahmin ettiği arabanın peşinden koşmaya başladı.

Mary de kapıdaydı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa gelenin kim olduğunu zaten biliyordu. Zor bela arabanın yanında durabilen Jane arabacının açtığı kapıdan inen annesinin kollarına atladı.

"Anne! Anne... Tanrım, seni çok özledim."

"Ben de sizi yavrum." Jane'in yüzünü elleri arasına aldı. "Dur sana bir bakayım... Pek iyi görünmüyorsun. Hasta mısın, Jane?"

"Hayır, turp gibiyim. Hepimiz çok iyiyiz."

Ellen Hammond onu bir süre daha şüpheyle inceleyip, "Tamam, sonra konuşuruz," dedi ve sıranın kendilerine gelmesi için geride bekleyen Mary ve Chris'e diğer kolunu açarak gelmelerini işaret etti.

"Bay Pritchard eşyaları taşıyınca siz de içeri gelin lütfen. Hava pek soğuk... Eminim kızlarımın bize ikram edeceği sıcak birer fincan çay vardır."

Ağzı kulaklarına varan Mary annesini gururlandırmakta gecikmedi. "Olmaz olur mu, daha yeni demlemiştim."

"Sağ olun, hanımefendi. Çaya hayır diyemem."

Arabacıyı işini yapması için dışarda bırakıp eve girdiklerinde Jane, "Neden erken geldin?" diye sordu. "Teyzem iyi, değil mi?"

"Ah, ikisi de çok iyiler. Ben Londra'ya vardığımda tey-

zeniz yeni doğum yapmıştı. Çok sağlıklı, muhteşem bir kızı oldu. Görmenizi ne kadar da isterdim."

"Erkenden mi doğdu yani? Sağlığı yerinde mi?"

"Pek tabii, Mary. Tıpkı sana benziyor, melek gibi bir şey."

"Eğer erkek olsaydı bana benzediğini söylemen gerektirdi, değil mi anne?"

Ellen Hammond, Chris'i kucağına aldı ve kulağına çok hoşuna gittiği su götürmez bir şeyler söyledi. Chris'i gururlandıranın bütün yollarını en iyi anneleri bilirdi zaten.

Jane gözündeki yaşları silerken, "Neden o ikisine benzecekmiş ki?" dedi. "Teyzem de tıpkı sana, yani bir miktar bana benziyor. Mary'ye benzemesi hiç akla yatkın değil."

"Sen benzersizsin Jane, ömrünün sonuna kadar da öyle kalacaksın. Hadi anlat, anne! Ve neden erken geldiğini de söyle çünkü senin minik yeğeninle vakit geçirmek istediğine eminim. Yoksa büyükbabam seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Mary'nin tahmini Jane'i huzursuz etti. Fakat anneleri gizleyecek bir şey olmadığından olsa gerek rahat görünüyordu.

"Teyzen daha fazla kalmamı istedi elbette. Hatta eşi de geldiğim için memnun görünüyordu. Niyetim bir süre daha kalmaktı fakat çok geçmeden kendimi yarasız hissetmeye başladım. Teyzeniz ve kuzeniniz kesinlikle çok iyi bakılıyor çocuklar... Bu durumda ben de daha fazla kalmanın gereksiz olduğuna karar verdim ve senin doğum gününe yetişmek için acele ettim, Jane."

"Doğum günüm mü?"

"Evet, yarın doğum günün. On bir Kasım... Unutacağını adım gibi biliyordum."

Tabii ki de unutmuştu. Ne zaman hatırlamıştı ki?

"Jane her zaman unuttur, anne. Fakat bu sefer benim de aklımdan çıkmış."

“Şu halde kutlayacak iki şeyimiz var demektir. Hadi çocuklar, şimdi ben yokken neler yaptığınızı anlatın bakalım. Evi başınıza yıkmadan on gün geçirdiğiniz için kendimi şanslı mı saymalıyım, yoksa sıkıntıdan patladığınız için beni suçlamaya başlamadan önce hepinizin ağzını mı tıkayım?”

Evi başlarına yıkmak derken gerçeğe ne kadar yaklaştığımı bilse ne hissederdі acaba?

Jane sırasıyla Mary ve Chris'e baktı. Annelerinin gelişі sayesinde açıklığa kavuşturulması gereken meseleler tamamen akıllarından çıkmış ve güneş bir süreliğine daha kendini göstermeye karar vermişti. Elbette Ellen Hammond'ın bir şeylerin ters gittiğini anlaması çok sürmeyecekti. Jane o idrak ânını tam annesinin gözlerinde gördüğünde nefesini tuttu. Kadın şüphe içinde önce çocuklarına sonra da kocasının hatıralarıyla dolu değerli evine bir göz attı ve hemen arkasından dikkatle odayı inceledi. Köşeleri, duvarları ve tavanı... Sonra, her nedense pencereye yürüdü ve perdeyi aralayıp, “Dışarıdaki ağaca ne oldu?” diye çekine çekine sordu.

Jane evin en kıdemlisi olarak bir adım öne çıkıp, “Ben de tam ondan bahsedecektim işte,” dedi.

Ellen Hammond bütün bir geceyi çocuklarının ölümünden döndüğü gerçeğinin verdiği korkuyla bir yandan ağlayıp bir yandan şükrederek geçirdi. Ekselanslarının evinde kalmaya mecbur kaldıklarını öğrendiğinde yaşadığı ikinci şokla neredeyse yığılıp kalacaktı. Meselenin sonuçlarıyla zamanı geldiğinde yüzleşeceklerdi muhakkak... Fakat Ellen Hammond o gün gelene kadar yavruları başlarını sokacakları bir yer bulabildiği için minnet duyarak kendini rahatlatıacaktı.

Gün doğmadan kalkıp bahçedeki işlerini hallettikten sonra kahvaltıya girişti. Günlerdir yaşadıkları gerilimden sonra biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduklarını düşündüğü için hiçbirini uyandırmaya kıyamıyordu. Bu yüzden elinden geldiğince güzel bir kahvaltı hazırlayarak onlara küçük bir jest yapmak istedi.

Konuşulmayan bazı şeylerin ağırlığıyla yeterince tat alamadıkları kahvaltı bittikten sonra Mary ve Jane kasabada yapacak işleri olduğunu öne sürerek izin istedi, Chris'in ise yapacak hep bir işi olurdu zaten.

Evde yalnız kaldığında Ellen Hammond dua kitabını eline aldı ve işaretli bıraktığı yerden okumaya devam etmek için pencere kenarındaki tahta sandalyesine geçti. Merhum eşini anmak ve sahip oldukları için şükretmenin akli başında başka bir yöntemini bilmediği için dua etmenin en iyi yol olduğunu düşünüyordu

Kibarca tıklatılan kapının sesini duyana kadar sessizlik içinde duasını etti. Gelenin, eve döndüğünü öğrenen komşulardan biri olduğuna öyle emindi ki kapıyı açıp da karşısında Abertillery Dükü'nü görünce elini kalbine koyup iki adım geri gitti.

"Hoş geldiniz, Bayan Hammond," dedi efendileri sayılan adam.

"Ekselansları..." dedi her zamanki kontrollü tavrını takınmayı unutup. "Nasıl yardım edebilirim, efendim? Özür dilerim, içeri girmek istemez misiniz?"

Adam gülümsedi. Hesaplı, ürpertici bir gülümseme-ydi. Ellen Hammond'ı daha önceki seferlerde olduğu gibi ruhunun tüm katmanlarına ulaşmaya çalışarak dikkatle inceledikten sonra, "Memnun olurum..." dedi. "Sizinle konuşmak istediğim özel bir konu vardı."

Bölüm 15

Catriona şehrin altındaki labirentleri iyi bilirdi. Kimi zaman iblisler kimi zaman da insan kaçakların saklandığı deliklerin her birini ziyaret etmişliği vardı. Ve Catriona bu gecenin şanslı gecelerinden biri olduğunu bilecek kadar kötü zaman geçirmişti burada.

Yüce Lider'e ihanet ettiği için sürgün edilen Büyücü Cornelius'a yaptığı küçük ziyaret sonunda edindiği son derece kıymetli bilgiler ve yeni birkaç silahla birlikte tekrar yüzeye çıkarken düşünceliydi. İblis Döngüsü hakkında hiçbir şey çıkmayacağına dair umutlarını kaybettikten hemen sonra sorunun kökten çözümü için yollar aramaya başlamıştı bile.

Durum şuydu... Döngü, bin yılda bir gerçekleşen, iblislerin gücünün arttığı ve yeni liderlerinin taç giyeceği bol kanlı bir ritüeldi. Çoğu insan için iğrenç sayılabilecek bir sürü saçmalık dinlemişti. Fakat onu en çok endişelendiren önlerindeki kısıtlı zamandı. Cornelius'un söylediğine göre bir önceki bin yıl üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki yeni İblis Döngüsü'nün gerçekleşmesine sadece dokuz gün kalmıştı. Tören yeri ise tam bir muammaydı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Olası bütün nedenleri dikkatle değerlendirdiği düşünülduğünde hiçbir sonuca varamadığını görmek Jane'i deli ediyordu. Öngörü yeteneğini kaybetmiş olması kötü bir ihtimaldi, ondan daha kötü olansa fantastik bir düzlemde çalışan zihninin bile hayal edemediği türden bir sürprizle karşı karşıya olabilecekleriydi.

Bu akşam ailece Abertillery Malikânesi'nde akşam yemeğine davet edilmişlerdi. Açıklanamayan bir nedenle... Ketumluğu tutan anneleri davetli oldukları ve iyi görünmelerini istediği dışında bir şey söylemeyerek Jane'i, hatta Chris'i bile şüpheyeye düşürdüğünü ya bilmiyordu ya da umursamıyordu. Zaten bir süredir de ortalarda görünmeyerek Jane'in gözünde kaçmaya çalıştığı izlenimini kuvvetlendirmişti.

İtiraz etmenin faydasızlığını iyi bildiğinden Jane yine teyzesinin hediyesi olan yeşil elbiseyi giyip bu doğumgünü için hediye ettiği inci kolyeyi takarak kendini inceledi. Beline kadar dökülen kırmızı, dağınık ve sudaki dalgaları hatırlatan saçları için aklındaki sıradan modeli yapmak bile öyle zor geliyordu ki her şeyi bir tarafa bırakıp yorganının altına girmekten mutluluk duyardı. Eğer annesi için bu akşamın bir anlamı olduğunu düşünmeseydi bu arzusuna rahatlıkla boyun eğebilirdi de.

Belki bir terfi, yeni bir görev ya da benzer bir şey.

Jane, Alexander ile yeniden karşılaşma taraftarı değildi. Sanıyordu ki o... aralarında geçen şeyden sonra gösterdiği umursamaz tavırla Jane'i nerede görmek istediğini açıkça ortaya koymuştu. Ve her şey bu kadar açık olunca insan hissettiklerini inkâr etme zahmetine de girmiyordu. Lanet olsun ki bu acıydı... Çok acı, kalp kırıcı ve öfke vericiydi... Jane sinirden dolan gözlerini kırpıştırıp sakinleştirici birkaç soluk aldı.

"Hâlâ hazır değil misin, kızım?"

Jane aynadan annesine bakarak saçlarını işaret etti.

"Dur da ben halledeyim."

"Emin misin? Saçlarımla uğraşmaktan hiç hoşlanmazsın."

Ellen Hammond, Jane'i yatağına oturtuktan sonra ağır ağır saçlarını taramaya başladı. "Ceviz yağını ihmal etmemen gerektiğini söylemiştim. Saçların kuş yuvasına dönmüş."

"Biliyorum ama fırsatım olmadı."

"Ne yapalım, ben şimdi icabına bakarım."

Jane'in gözleri yeniden doldu. "Saçlarımı yapmayalı çok zaman geçti."

"Biliyorum güzel kızım. Seni de Mary'yi de çok ihmal ettim."

"Öyle demek istemedim. Sen her zaman bizim üstümüze titredin anne." Jane bir süre sonra saçlarını taramayı bitiren annesine döndü ve elini tuttu. "İyi ki erken geldin."

"Sizden daha fazla ayrı kalamadım... Hadi, acele etmezsek yemeğe geç kalacağız."

Jane yüzünü buruşturdu. "O masada çok defa oturdum ve düşünceme göre, acele ettiğin için pişman olabilirsin."

Ellen Hammond derhal ciddiyetini takındı. "İcabet edilen bir davete geç kalmak en affedilmez görgüsüzlüklerden biridir... Size söylediklerimi asla aklınızdan çıkarmayın."

Jane annesinin nakış gibi kafasına işlediği çoğu güzel-
liği çoktan lekelediği düşüncesiyle ağlayacak gibi oldu.
Tanrı affetsin, bir hiç uğruna işlediği günahların bedelini
ödeme vakti geldiğinde adalet terazisinin hata yapmasını
isteyecek kadar başına geleceklerden korkuyordu.

“Pek iyi görünmüyorsun. Bana anlatmak istediğin bir
şey var mı?”

Jane şüphe çekecek bir hızla, “Hayır,” dedi. “Sadece bu
akşamın bir an önce bitmesini istiyorum. Sen neden davet
edildiğimizi bilhassa anlatmaktan kaçındığın için bu ak-
şam beni normalden daha fazla endişelendiriyor.”

Annesi pembeleşti. “Bizi davet eden ekselanslarının ta
kendisi. Nedenini sorgulamak yerine olduğu gibi kabul
etmen gerekir. Yaşıtın kızlar böyle davranır.”

“Sorgulamadan nefes bile almadığımı bilirsin anne.
Kaldı ki bu, sıradan bir durum değil. Ekselanslarının biz-
den... Nasıl desem... Bizimle ilgili bir şikâyeti mi varmış?”

“Sizi şikâyet etmek için bir akşam yemeğiyle onurlan-
dırması pek akıllıca olmazdı, değil mi? Hem ben sizi ku-
sursuz hanımefendiler olarak yetiştirdim, beni utandırmış
olduğunuzu kim söylerse söylesin ona haddini bildiririm.”

Annesinin bir utanç kaynağı olduğunu söylemesinin
üzerinden iki hafta bile geçmediğini hatırlayınca Jane’in
neşesi yerine gelir gibi oldu. İçine sığmaz duyguları yü-
zünden uzun ve gür saç tutamlarının arasında dikkatle
çalışan yorgun ellerden birini alıp dudaklarına götürerek,
“Seni çok seviyorum,” dedi. Ellen Hammon karşılık ver-
meden önce kızını öptü.

“Siz benim her şeyimsiniz. Bunu asla unutma, Jane.”

Yaklaşık on beş dakika sonra yakut bir taş gibi başı-
nın üstünde kıvrılan örgülü saçlarını gören Jane şaşkın-
lıktan ne diyeceğini bilemeyecek bir haldeydi. Özenli bir
çalışma bekliyordu ama bu... Bu muhteşemdi. Modern ve
biraz da sıradışıydı. Annesinin muhafazakâr görüşünün

çok ilerisinde bir havası ve halihazırda göz alan saç rengini daha da öne çıkaran bir inceliği vardı. Jane alnında kıvrılan küçük buklelerden birinin içine serçeparmağını sokarak bukleyi bozdu ve yeniden eski halini almasını şaşkınlık içinde izledi.

"Böyle becerikli olduğunu bilmezdim anne. Söyler misin... Bu kadar göze batmam seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Bugün senin doğum günün. Yirmi bir yaşındasın, rüş-tünü tamamen ispatladın yarı... Gerçi benim gözümde şımarık bir bebekten farkın yok ama..." Ellen Hammond için çekti ve Jane'in yüzünü avuçları arasına aldı. "Güzel kızım... Zamanın nasıl geçtiğini sana baktıkça daha iyi anlıyorum. Ve sana baktıkça kendi gençliğimi görüyorum. Tabii ben aklım başımda ve senden daha olgun bir genç kızdım."

Jane burnunu çekip kıkırdadı.

"Boynundaki inci kolye büyükannenden bir hatıra... Teyzen bana vermek istedi ama kabul etmedim. O da sende kalmasını istedi."

"Çok güzel ve anladığım kadarıyla da çok kıymetli. Gururla taşıyacağım."

"Biliyorum yavrum... Hadi, artık çıkalım. Chris sabırsızlanıyor. Sanırım kendini hepinizden daha fazla zenginliğe hazır hissediyor."

"Biliyorum, zamanının çoğunu her akşam onu tereyağlı kurabiye ve sütle besleyen bir oda dolusu hizmetçinin arasında geçirdi. Züppenin teki olacağına hiç şüphe yok."

Elen Hammond güldü. "Başıma bela olmasa iyi bari... Sana bir kere daha bakayım."

Jane'i omuzlarından tutarak kendinden uzaklaştırdı ve duygulu gözlerle inceledi.

"Mary'nin benden daha güzel olduğunu biliyorsun. Aynı muameleyi ona da yapmazsan haksızlık etmiş olursun."

"Mary'nin vakti gelmedi, geldiğinde düşünürüz."

Jane irkildi. "Ne vaktinden bahsediyorsun?"

"Hiç... Hiç... Hadi gidelim artık."

Yemeğin gergin geçmesi için olası onca sebep içinde Jane'i en çok diken üstünde tutan düşesin muhteşem varlığıydı. Hatta Alexander'ın, henüz masaya teşrif etmediği için bir olasılık olarak gördüğü umursamazlığı bile onu bu denli huzursuz etmiyordu. Yaşlı düşes yine kendisi için ayrılan baş köşelerden birinde oturuyor ve hoşnutsuzluğunun kaynağı olarak değerlendirdiği sayıları artan Hammond-ları açıkça görmezden geliyordu.

Jane yan tarafında oturan annesinin düşesi nasıl değerlendirmeye aldığını ve nezaketini korumak için ne büyük bir çaba içinde olduğunu hissedebiliyordu. Fakat gösterdiği tek öfke belirtisi sağ elinde bir tık gibi kendini tekrar eden seğirmeydi.

Jane annesinin durmadan kıpırdayan elini tutarak, "Sana müthiş bir akşam olmayacağını söylemiştim," dedi. "Bu zahmete katlanmak için ne sebebin olduğunu şimdi söylersen iş işten geçmeden önce kalkar gideriz."

"Seni uyarıyorum, bu konuya hiç girme... Ekselanları da geldi işte. Nazik ol ve bizi utandırma."

Alexander'a karşı hâlâ bağışıklık kazanamadığı için aptal olduğu fikrine vardığında bile vücudu ve aklı onu son birkaç gündür gördüğü her seferde verdiği tepkiyi veriyordu. Yüzüne kaynar su gibi çarpan ani heyecan yüzünden kontrollü olmakla ilgili telkinleri zihninin kullanılmayan bir yerine göçüp gidiyor ve Jane, ne yapacağını bilmemenin çaresizliğiyle donup kalıyordu.

Alexander'ın nazıkçe masadakileri selamlamasını konuşulanları duymadan izledi. Bu akşam halinde bir tuhaf-lık seziliyordu ama Jane onu, farklılığın nerede olduğunu

anlayabileceği kadar iyi bir açıyla görebilmiş değildi. Her zamankinden daha şık değildi ki sebebi her zaman giydiklerini sınırlarda bir zarafetle taşıyor olmasıydı. Bu akşamki koyu renk takım ceket, aynı tonlardaki yelek ve pantolonuyla yine mükemmel görünüyordu.

Göz göze gelmeleriyle birlikte Jane'in içinde küçük kıvılcıklar parlamaya başladı. Alexander onu bir sırta ortak iki kişinin arasında cereyan edebilecek anlayışla süzmeye devam ettiği sürece, olağan tepkilerinden bir tekini bile verebilmesi mümkün değildi. Kaldı ki Jane gözlerini kaçırmayı akıl edene kadar içinde bir şeyler filizlenip yaprak vermiş ve sonraki umutsuzluk hissiyle kuruyup küle dönmüştü.

"Bayan Hammond, sizi masamda ağırlamak ne keyif," dedi en sonunda Alexander.

Annesi genç kızlar gibi kızardı ve sonunda, "Asıl şeref bana ait, ekselansları," dedi.

Jane öyle gergindi ki Alexander geri kalan herkes rutin bir düzende selamlayıp artık yemeğe geçebileceklerini söylemeseydi nefessizlikten bayılıp kalabilirdi.

İkinci servislere geçildiği sırada düşesin, "Bayan Hammond..." çıkışı tabaklarda çınlayan kaşık seslerinin tatlı ritmine çirkin bir müdahale oldu. "Demek bu küstah ve sorumsuz kızm annesi sizsiniz."

Bir sohbeta bundan daha güzel bir giriş olamazdı herhalde. Jane annesinin ne yanıt vereceğini düşünürken kendini kontrol etmeye çalışmasını aynı duygular içinde izledi.

"Jane'in size küstahlık ettiğini mi söylemek istiyorsunuz? Kendisiyle ilk fırsatta konuşacağım."

"Modern ebeveynlik saçmalıkları başımı ağrıtıyor. Onunla ilk fırsatta konuşacağınız yerde çok önce hakkından gelmeliydiniz."

Acaba bunamak için bugünü seçmiş olabilir miydi bu kadm? Jane çatalına sapladığı sülün etini ağzına atmaktan vazgeçip gereği olur diye bir yudum su içti.

Kendi adil dünya görüşü nedeniyle anlam veremediği bu saldırı karşısında kafası karışan Ellen Hammond, "Anlayamadım," dedi. Fakat nazik protestosunun karşılık görmeyeceği kesindi. Zira düşesin kendinden aşağı kişilerin gösterdiği nezakete karşı ılımlı bir tavır sergilemesi beklenemezdi.

"Eee..." dedi düşes, Alexander'a dönerek. "Büyük bir davet verip tüm Londra sosyetesini haberdar etmek için neyi bekliyorsun? Herkes seninle tanışmayı istiyor. Sana tavsiyem, yerel toprak sahiplerini ya da civardaki kendini soylu sayan görgüsüzleri görmezden gelmen. Ne zaman ki kendilerini önemli görmeye başlasınlar ilk işleri senden borç ve imtiyaz istemek oluyor. Merhum eşim bu hususlarda çok hassas davranırdı."

Alexander, "Öneriniz için teşekkür ederim," dedi.

"Merhamet bir soylunun mücevheridir, elinin uzadığı her yer ateşle ısınır ve aydınlanır. Ancak elmayla armutu karıştırmamak lazım Alexander. Her zaman babandan daha sorumluluk sahibi bir delikanlıydın ama bu yumuşak kalpliliğin gerçek bir soylu gibi davranmana mani oluyor."

Alexander keyifle güldü. "Belli ki bir yere varmaya çalışıyorsunuz."

Ve Jane onu varmak istediği noktada sabırla bekliyordu.

"Boşa konuştuğum görülmüş şey değildir, Alexander." Düşes vermek istediği mesajın istediği yere gittiğini düşündüğünden olsa gerek rüzgâr gibi yön değiştirdi ve yeniden Ellen Hammond'a döndü.

"Babanızın soylu olduğunu ve sizin de zamanında Wyndmore Dükü ile evliliğin eşliğinden döndüğünüzü duydum. Peki siz Londra'da kalıp hayatınızın fırsatını

değerlendirmek dururken neden bir papazın peşinde bulalara sürüklendiniz, Bayan Hammond?"

"Yanıtı bildiğiniz meydanda, ekselansları. Araştırmaya geçecek bir hikâyemiz olmadığını da ben ekleyeyim o halde."

Düşes öfkesini saklamaya gerek bulmayacak kadar kibirliydi. Burnunun üzerinden Ellen Hammond'a bakarak, "Armut ağacın dibine düşermiş derler," dedi. "Ben de kızınızın bu rahatlığı nereden gelmiş diyordum."

Ellen Hammond, "Anne ve babalarını gururlandırmak için ikimizden de bir şeyler aldıklarını umuyorum ekselansları," diyerek sakince temennisini dile getirdi. Jane asıl iğne gibi cevapların annesinin diline battığını adı gibi biliyordu. Eğer onu kızdıracağını bilmeseydi kaybedecek bir şeyi olmamasının rahatlığıyla iğneli tüm cevapları vermekten mutluluk duyardı.

Düşes yüzünü biraz daha buruşturup yüzüklü ellerinden birini asabice salladı. "Görüyorum ki zaman değişeli birkaç nesil olmuş. Haliyle eğitimleri hususundaki başarısızlığın nedenleri bir bir ortaya çıkıyor. Herhalde vakitlerini geçirdikleri bir dadıları ya da özel öğretmenleri de olmamıştır."

"Olmadı, ekselansları."

"Bundan gurur duyar gibi konuşuyorsunuz."

Ellen Hammond hafifçe tebessüm etti. "Sadece kendimle ve çocuklarımla."

"En azından sorumlu görünebilir ya da utanmış gibi davranabilirsiniz." Yüzüne kötücül bir gülümseme yerleşti. "Wyndmore Dükü'nün neden sizinle evlenmekten vazgeçtiğini anlamak hiç de zor değil."

"Görüyorum ki istihbaratınız eksik, ekselansları. Wyndmore Dükü'yle evlenmeyi istemeyen ve her şeyi geride bırakmak pahasına sade bir papaz yardımcısına eş olmayı tercih eden bendim."

“Öyle mi, hiç bilmiyordum,” dedi düşes alayla birkaç tel kalmış kaşlarını kaldırarak.

“Bilmemeniz çok normal çünkü o sıralar aynı çevrede dolaşmıyorduk.”

Jane gülmemek için parmaklarını dudaklarına bastırmak zorunda kaldı. Taşı gedğine koymak söz konusuysa annesinin eline kimse su dökemezdi.

Kuru erik suratlı düşes ise sonradan görme olduğunun ima edilmesi üzerine bembeyaz kesilerek, “Peh!” diyip yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Açıkça hedef gözeterek Hammondları süzen Leydi Helen, “İlaçlarınızı aldınız mı halacığım?” diye sordu. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Fark ediyordu da, bu geceyi çekilmez kılan onca şey arasında Jane’i asıl öfkeliendiren düşes değil de Leydi Helen’in incinebilir, tatlı varlığıydı. İnsan düşmanı olan kişinin tüm silahlarını gördükten sonra ondan artık korkmadığını fark eder ve sürpriz faktörü de ortadan kalkınca iş karşılıklı bir güç savaşına dönerdi. Fakat Jane bu kızın neye sahip olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi. Görünürdeki tek kozu, yani Alexander’ın beğenisi ve nezaketi onu hem güçlü hem de bu ilgi karşısında ne hissettiğini açıkça ortaya koymadığı için bir miktar da gizemli kılıyordu.

Kötü biri olmayabilirdi fakat hırslıydı. Jane daha fazla gizemle baş etme düşüncesinden nefret ederek onun halası ile tatlı tatlı konuşmasını duymazdan gelmeye karar verdi.

Sonrasındaki sohbet Hammondları dışında bırakan bir rutine dönerek Jane’i hem rahatlatmış hem de kafasındaki soru işaretlerini artırdı. Burada bulunma nedenleri üzerine dayanağı olan tek bir fikir bile üretememişti. Tam da akıl hastası Beatrice’ineğitiminin sona ermiş olabileceği ve artık onlarla hiçbir bağı olmasını istemeyen Alexander’ın teşek-

kür ederek kendilerine yol vereceği fikri üzerine kafa yorarken düşes, "Artık evlilik zamanın da geliyor, Alexander," diyerek Jane'i başının üzerinde havai fişek patlamışa döndürdü. Demek her şey daha da kötüye gidebilirdi.

"Soyumu devam ettirmem gerçekten bu kadar önemli mi? Herkes çok uzun yaşamadığımızı biliyor."

"Bu hurafeler yüzünden soyunu kurutmak cehalettir. Bence..." İşaretparmağını Alexander'a doğru birkaç kez salladı. Dudaklarında yüzüne hiç gitmeyen bir gülümseme vardı. "Bence etrafına bir bakmanın zamanı geldi."

Bir süredir kalbine saplı olan hançer görünmeyen bir el tarafından biraz daha derine itilip acımasızca döndürüldü.

Alexander'ın dudaklarında çarpık, çapkınca bir tebesüm belirip kayboldu. "Gözlerim yeterince iyi görüyor saygıdeğer hanımefendi."

"Ah, ona ne şüphe çocuğum. Siz gençlerin sorunu harekete geçmekte biraz tembellik etmeniz. Benim yaşıma gelince zamanın kıymetini bilmeye başlarsınız da ne fayda."

Jane her tarafından bal damlayan yapmacık tatlılığın mide bulantısıyla kusacak gibi oldu. Dönen başını masaya dayamaktan korktuğu için eliyle boynuna destek vererek başını sağlama aldı ve gözlerini yumdu. Fakat kelimelerin kulağına doluşmasına mani olacak makul tek bir yol yoktu. Masadaki diğer herkesle birlikte onun... Alexander'ın... Hayatının neresine koyması gerektiğini bilemediği ama yokluğunu nefes alamamakla bir tuttuğu adamın başkasına ait oluşunun hikâyesine şahit oluyordu.

"Jane, ne oldu sana?"

Jane zorlukla, "İyiyim," diye fısıldadı ve yemeğin başından beri kaçındığı o değerli temasa yeniden sahip olmak için bakışlarını Alexander'a doğru çevirdi. O da ona bakıyordu... Tüm iyimserliğiyle onun sadece kendisi için endişelendiğini düşünmek isterdi Jane. Gözlerindeki hüz-

nün, pişmanlığın ve özrün kendisine ait olması için neler feda etmezdi ki... Fakat hepsi hayaldi.

“Duymuşsundur, Helen geçen sene Londra’da adından çok söz ettirdi,” diyordu düşes. Demek pazarlık gidecek açık bir hal alıyordu. Kalbini ağırlaştıran acının yerini bastırılması zor bir kızgınlık alınca Jane kaşlarını çatı.

Alexander gözlerini bir an için bile Jane’inkilerden ayırmadan, “Hak edilmiş bir ün,” diye karşılık verdi.

“Hem de nasıl? Prens de seninle aynı fikirde.”

“Halacığım, abartıyorsunuz,” dedi arkalardan yumuşak, titrek bir ses. Jane gülmeye başlayan Alexander’a dişlerini gıcıtdataarak baktı. O kadar öfkeliydi ki ne akıl hastası Beatrice’in sarhoş gibi kıkırdadığını ne Chris’in olan biteni anlamaya çalışırken kafasını kaşıyıp ikisine baktığını ne de Mary ile annesinin birbirlerini dürtüp durduklarını göremiyordu.

Oyunu bir adım daha ileriye taşımaya karar veren düşes, “Helen kusursuzdur,” dedi. “Sen de öyle düşünmüyor musun, Alexander?”

Alexander tek bir saniye için Leydi Helen’a baktı ve insanı ruhuna kadar soyan kış göğü rengindeki güzel gözlerini yeninden Jane’e çevirip, “Kusursuzdan da öte...” diye fısıldadı.

“Harika... Açık konuşmaya başladığımıza göre...” dedi düşes sanki yeterince açık değilmiş gibi. “Helen’ı ve seni birbirinize çok yakıştırıyorum. O, güzel, akıllı, saygın, uyumlu, ağırbaşlı... Yani bir eşten beklenecek her özelliğe sahip.”

“Hiç şüphesiz,” dedi Alexander. “Ağırbaşlı ve uyumlu... Tam da olması gerektiği gibi.” Sanki eksikliklerini Jane’in yüzüne vuruyordu.

Jane kafasındaki sıcaklığın arttığını, en iyi ihtimalle bayılacağını, en kötüsünü düşünmek dahi istemediğini fark etti ve avucu içindeki bıçağı eklem yerileri bembeyaz

kesilene kadar sıktı. Rezalet çıkabileceğini bile bile kalkıp dışarı çıkmak ve az önce başlayıp güröldeyerek yağan yağmurun içine kendini atmak istiyordu. En azından atmak istediği çılgılığı fırtınaya boğabilir ve içinde günlerdir biriktirdiği öfkeyi boşaltabilirdi. Giderek makul görünmeye başlayan seçeneği basbayağı düşündüğü sırada, "Madem konuyu açtınız!" diye sesini yükseltti Alexander ve devam etti. "Evlilik kararı aldığımı açıklamamda bir sakınca yoktur."

Jane eğer çekip gitmezse hiçbir şey yapmadan durmaya daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Ayrıca bu akşam yemeğinin ne anlama geldiğini de artık anlıyordu. Alexander mesajının iyice anlaşıldığından emin olmak için Jane'i özellikle çağırtmış ve gözlerine bakarak acımasızlığını ilan etmişti.

Madem öyle... Jane yutkundu ve az önce kaçırdığı gözlerini onun istediği gibi Alexander'ın gözlerine dikti.

"Sürpriz oldu diyemem, Alexander," dedi düşes böbürlenerek. "Helen'in aklı başında olan her erkeğin yanında olmasını arzulayacağı bir eş olduğunu benden iyi kimse bilemez. Onu ben yetiştirdim."

Alexander düşese döndü ve rahatsız edici bir nezaketle, "Sanırım beni yanlış anladınız," dedi. "Evllenme kararı aldığımı söyledim, yeğeninizle evleneceğimi değil."

Jane içini bıçak gibi kesen bir nefes aldı. Olasılıklar bir bir zihninde belirip karmakarışık bir yığın oluşturuyordu. Başka bir kadın, başka bir kusursuz aday daha... Jane onca kişiyle baş edemezdi, şimdiden yorgundu ve neden bir savaş içinde olduğunu anlayamamanın kafa karışıklını yaşıyordu. Düşesin bir şeyler söylediğini işitti ama anlamını kavrayamadı. Sonra, her nasılsa Alexander'la göz göze geldiler... Jane onun dudaklarının kıpırdanışını ve seslerin anlamlı sözcüklere dönüşmesini yukarıda asılı kalmış ruhunun kulaklarıyla dinliyor, bulanık gözleriyle izliyordu.

“Gelinim olma şerefini bana bahşedecek kadın...” dedi Alexander, “Jane Hammond.”

Hayatın insana sürprizler sunmada üstüne yoktur. Bazen yağmur bulutlarının arasından görünen güneş, bazen çok darda olduğun bir zamanda imdadına yetişen para, bazen sağlık ve bazen de... Şu an olduğu gibi sürpriz bir teklif... Gerçi ortada bir teklif olmadığı da aşikârdı. Ne demişti Alexander? Gelinim olacak kadın Jane Hammod’dır... Evet, tam da öyle demişti.

Ancak üzerinden bir kez daha geçince onun ne demek istediğini anlayabilen Jane, önce ismi Jane Hammond olan başka biri var mı diye etrafına bakındı ve sonra parmağıyla kendini işaret ederek, “Benimle mi?” dedi. Bir yanlışlık olma ihtimalini göz ardı etmemekte fayda vardı.

“Evet,” dedi Alexander. Tatlı tatlı gülüyordu.

Düşes çatlak bir sesle, “Benimle dalga mı geçiyorsun sen, Alexander?” dedi.

“Hayır, saygıdeğer hanımefendi. Jane Hammond ile evlenmeye karar verdim, hepsi bu.”

Söyleyecek bir şeyler düşünürken Jane’in ağzı açılıp kapanıyordu. Kafasına yatmayan o kadar çok şey vardı ki hangi birine odaklanacağını kestiremiyordu. Yüzde yüz emindi ki, son günlerdeki tavırları ve sosyal farklılıklar yüzünden Alexander’ın onunla evlenmek istemesi imkânsız gibi bir şeydi. Düşesin dediği gibi biriyle dalga geçiyor olabilirdi ve en gerçekçi ihtimal, alay edilen kişinin Jane’in bizzat kendisi olduğuydu.

Duruma lanet ederek dişlerini sıktı. Alexander deliye dönen düşese cevap verirken acımasız denecek kadar tasasızdı, sanki onunla oynamaktan sapkınca bir keyif alıyordu. İşte bu noktada akli, kalbini binlerce parçaya ayıran bir düşünceye odaklandı. Alexander düşesten ve yeğeninden kurtulmak için onunla evlenmek istediği yalanını söylemişti, Jane bundan adı gibi emindi.

İlk düşüncesi önünde duran kristal bardaktaki suyu onun yüzüne boşaltmak –hayır, bardağı direkt kafasına atmak– ve çekip gitmekti. Ah, hayır... içinde bir yerlerde daha yaratıcı öneriler üreten karanlık bir taraf vardı. Fakat bir yanı da hesap sorma vakti gelene kadar sessiz kalmasını ve tepkilerini kendine saklamasını söylüyordu. Tam o sırada annesi ne düşündüğünü anlamış gibi elini tutunca Jane durgunlaştı ve onun sakın yüzündeki hafif tebessümün etkisiyle durumu daha makul yönlerinden görmeye başladı.

Masada oturdukları sürece durumu idare edecekti ama yalnız kaldıkları ilk fırsatta dükkân, hatta kral bile olsa kırılan kalbinin bedelini ona ödetecekti.

“Başından beri planın buydu, değil mi?”

Jane düşesin öfkesinin kendine yöneldiğini görünce dişlerinin arasından, “Evet, majesteleri,” dedi. “Sonunda amacıma ulaştım.”

Akıl hastası Beatrice’in güldüğünü görüp ona öldürücü bir bakış attı ve sonra meydan okumasının nasıl karşılık gördüğünü anlamak için yeniden düşesin gözlerine odaklandı.

“Demek kabul ediyorsun.”

“Beni gururlandıran bir teklifti, neden öyle değilmiş gibi davranayım?”

“Aslında seni daha ilk gördüğümde çözmüştüm. Fırsatçı ve görgüsüz...”

Kadın sözünü tamamlayamadan, “Düşes,” diye araya girdi Alexander. Sesi sert ve buyurgandı. “Bana dilediğinizi söyleyebilirsiniz ama Jane’e ya da ailesinden herhangi birine tek bir hakareti daha hoş görmeyeceğim.”

Tüm bu olanlar içinde düşesi en çok inciten bu yorum olmuştu sanki. Yaşlı kadın, “Demek öyle,” diye bağırdı. “Merak etme, bu aşağılanmaya daha fazla katlanmayacağım zaten... Helen, gidiyoruz.”

Yaptığı kabalığın farkından olan Alexander, Leydi Helen'a karşı yumuşak sayılabilecek bir ifadeyle yaklaşıp, "Kusura bakmayın Leydi Helen, yanlış anlaşılmalara kalbinizi kırmadığını ummaktan başka bir şey yapamam," dedi.

Fakat ianelerin de çeşitleri olurdu. Onun gibi zengin ve görgülü bir kızın kendini bir dilenci gibi hissetmesi için böyle bir açıklamadan daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Leydi Helen gururla başını kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden büyük halasının peşine takılıp dışarı çıktı.

Düşes ve yeğeninin çıktığından emin olan Jane ise annesini kolundan çekerek, "Gidelim anne," dedi.

"Dur Jane, konuşacağız kızım."

"Olmaz, şimdi değil. Belki yarın majesteleri ile görüşürüm ama bu akşam olmaz."

Jane kalkmaya yeltenince Alexander kibarca, "Otur, Jane," dedi. Annesinin yanında ona adıyla hitap ettiğini ya fark etmemişti ya da hayatını mahvetmeyi umursamayan bencil pisliğin teki olduğu için bunu da umursamamıştı. Jane daha fazla öfkeleni ve ailesini geride bırakmak pahasına gitmeye niyetlendi.

Alexander, "Sana oturmanı söyledim, Jane!" diyerek kararlılığını daha sert bir şekilde dile getirdi. "Konuşmamız gerekiyor."

"Tamam, konuşalım."

"Burada olmaz, rahat konuşacağımız bir yere gidelim."

Ellen Hammond iş bilir bir edayla araya girdi. "Yalnız başınıza olmaz, izniniz olursa ben de sizinle geliyorum."

"Elbette, Bayan Hammond."

Fakat Jane annesinin konuşacaklarına kulak misafiri olmasına pek sıcak bakmıyordu. Bir çıkış aradığını sezen annesi koluna girerek onu Alexander'ın işaret ettiği yere doğru yönlendirdi.

Alexander'ın konuşmayı çalışma odasında yapacağını anladığında Jane yeniden kaçmayı istedi ama itaat etmekten başka şansı olmadığı gibi şüphe uyandırıcı bir hareket yapmaktan da kaçınması gerektiğini biliyordu. Ancak kapı kapanır kapanmaz günlerin birikimi kendi yolunu takip ederek açığa çıktı ve Jane kendini tepkilerini kontrol etmenin pek de önem teşkil etmediği bir durumun içinde buldu.

"Bunu nasıl yaparsın?" Parmağıyla Alexander'ın göğsünü delmek ister gibi dürtüp bir kere daha sordu. "Nasıl olur da beni kullanabileceğini düşünürsün? Madem bir plan yaptın, en azından benim de fikrimi alabilirdin. İzin vermezdim, vermeyecektim... Sahiden de vermeyecektim. Ama vermiş olsaydım bile kendimi düşesin düşmanlığına karşı hazırlayacak vaktim olurdu. Zalimliğin ve bencilliğin beni gerçekten de çok şaşırttı."

"Oyun oynadığımı mı düşünüyorsun Jane?"

"Bana Jane deme!"

"Oyun oynadığımı mı düşünüyorsun... Jane?" Bu sefer sesi sertti.

"Oynamıyor musun? Onlardan kurtulmak için benimle evleneceğini söyleyeceksin. Gururları incinen kıymetli misafirlerin gidince de eski sefil hayatına geri döneceksin."

"Jane kızım, lütfen sözlerine dikkat et. Yanlış anladığın şeyler var."

"Bırakalım da içindekileri döksün Bayan Hammond. İçimden bir ses ilginç şeyler duyacağımı söylüyor."

Jane arkasını dönüp annesine, "Evet ilginç şeyler duyacak anne, lütfen bir süreliğine karışma," dedi ve aynı hızla devam etti. "Emrinde çalışan sıradan insanlar olmamız bizi istediğin zaman çıkarlarına göre kullanabileceğin anlamına gelmez, pek saygıdeğer ekselansları."

Alexander gülümsedi. "Aslında gelir. Unvanım ve yasalar bana kralın bazı yetkilerini ve çalışanlarımı dilediğimce kullanabilme serbestisi veriyor."

Bu açıksözlülük karşısında Jane'in beti benzi attı. "Beni kullanmana izin vermem, hele ki ailemi oyunlarına alet etmene ölüyorum de müsaade etmem." Bir adım atarak aralarında az önce açılan mesafeyi kapattı ve yüzünü ona doğru kaldırıp, "Sen diğerlerinden de kötüsün," diye fısıldadı.

Erkeğin gözlerindeki fırtınayı, çelişkiyi ve sadece ikisinin bildiği şeylerin yansımaları görebiliyordu. Jane öfkesinin gücüne sığınarak biraz daha ileri gidebilir ya da sadece o bulutlu gözlere hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakabilirdi. Ancak geride bıraktığı her saniyede hızla ek-silen gururu ve öfkesiydi... Ve tam da o an, onlar olmadan kendini ruhuna kadar soyulmuş hissediyordu.

İşte bu noktada gözleri doldu ve aşağılanma hissi göğsündeki hançeri son kez acımasızca döndürdü.

"Jane..." dedi Alexander. "Ya her şeyi yanlış anlıyorsan ne olacak?"

"Evlenme teklifi ettiğinden başka her şey bana olası geliyor. Beni kullandığını itiraf et."

"Seni kullanmadım." Alexander eğildi ve dudaklarını kasıtlı olarak kulağına değdirerek, "Seninle gerçekten evlenmek istiyorum," diye fısıldadı. Hassaslaşan kulağında onun gülüşünü hissedebiliyordu, Jane. "Eğer yalnız olsaydık bana inanmanı garanti ederdim."

Jane o an yalnız olmadıklarını anımsamasaydı bile annesinin boğazını temizleyerek varlığını hatırlatması üzerine kendine gelirdi.

Bir adım geriye sıçrayıp Alexander'a şaşkın şaşkın bakmaya başladı. "Gerçekten benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Cevabı veren annesiydi. "Evet Jane, ekselansları seninle evlenmek istiyor."

"Sen ona inanıyor musun, anne?"

Annesi yanına gelip omzuna anlayışla dokundu. "Benden onay aldı."

"Onay mı aldı? Ne zaman?" Düşünmeye cesaret edemediği şeylerin aslında cevap olduğunu biliyordu ama dediği gibi... Düşünmeye cesaret edemiyordu.

"Akşam yemeğinin sebebi buydu."

Jane darbe almış gibi geri geri gitti ve ikisini karşısına alarak şaşkınlık içinde bakakaldı. "Arkamdan iş mi çevir-diniz?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ekselansları bana geldi ve seninle uygun şekilde görüşmek istediğini, çok geçmeden de evlenmeyi düşündüğünü söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Neden?"

"Baksana," dedi Jane başıyla Alexander'ı işaret ederek. "Senin aklın alıyor mu bunu?"

"Neyi kastettiğini anlamadım?"

"Nesini anlamadın? Birbirimize uygun olmadığımızı Chris bile söyleyebilir. Bu işte bir bit yeniği olabileceğini hiç düşünmedin mi anne?"

"Beni kandırmış olabileceğini mi ima ediyorsun?"

Jane açıkça söylemedi ama kaşlarını saç köklerine kadar kaldırarak fikrini sessizce belirtti.

"Konuştuklarınızı duyabildiğimin farkındasınız, değil mi hanımlar?"

Jane ona ters ters bakarak, "Kafamı karıştırıyorsun," dedi.

Alexander'ın gülüşünün neyi ima ettiğini anlamak güçtü ama Jane ateş basmasına mani olamadı.

"Seninle evlenmek istiyorum Jane, anlaşılmayacak ya da aklının alamayacağı bir durum yok."

"İyi de neden?"

Alexander omzunu silkti. "Evlenme vaktim geldi."

"Leydi Helen ile de evlenebilirdin, neden ben?" İtiraf etmesi güçtü ama onun mantıkla değil de kalbiyle bir karar verdiğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Leydi Helen ile evlenmemi mi isterdin?"

Jane'in cevap hızı düşünme hızının önüne geçti. "Hayır... Tabii ki hayır..." Ne dediğini fark edince telaşa kapılarak, "Umrumda değil, istediğin kişiyle evlenebilirsin," diyerek düzeltti.

"Ben de tam bunu yapıyorum."

Sesini iyice alçaltarak, "Son iki gündür ben yokmuş gibi davrandıktan sonra mı?" dedi.

"Son iki gün Jane... Kafam biraz meşguldü, hepsi bu."

"O zaman yine aynı soruya geliyorum. Neden ben? Genelleme yapmadan, içinde adım geçen bir şey söyle!"

"İsrarcılığın başına iş açabilir, Jane."

"Başım zaten belada."

"Henüz değil Jane... Henüz değil."

"Ne demek bu? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ellen Hammond araya girdi. "Ekselansları, sanırım bu konuşma maksadını aşıyor. Dilerseniz gündüz vakti, sizi evimde ağırlarken konuşmanız daha uygun olur. Seninle de eve geçince konuşuruz, Jane."

Jane bir tehdidi leş arayan porsuk gibi ustaca değerlendirebilirdi. Her şeyden önce annesinin boş konuştuğu görülmüş şey değildi.

"Bu akşam bu meselenin sonuçlanmasını istiyorum, Bayan Hammond. Lütfen oturun ve rahatınıza bakın."

Ellen Hammond oturmadı ama isteksizce birkaç adım geriye giderek ikisini kendi hallerine bıraktı.

"Evet, nedenini söyleyecektin."

"Bazı nedenleri açıklamak için uygun bir ortam olduğunu sanmıyorum."

"O da ne demek?"

Ellen Hammond, "Aman Tanrım!" diye ciyaklayana kadar onun ne demek istediğini anlayamayan Jane anlayabildiğinde kıpkırmızı kesildi ve işe yaramaz da olsa bir açıklama yapmak için annesinin yanına koşup yine onun

gibi ciyaklayarak, "Hayır, hayır... Hayır, yemin ederim kötü bir şey yapmadım," dedi.

O kadar utanmıştı ki aklına bağırip çağırarak dışında bir savunma gelmiyordu. Çarenin Alexander olabileceğini düşünerek ona baktı. Fakat... Muhakkak ki yanlış görüyordu. Adi herif yunus gibi sırtıyor olamazdı. Jane iyice çileden çıkarak, "Ne diye gülüyorsun, açıklasana ona," diye bağırdı.

"Sen gayet iyi iş çıkarıyordun."

Gerilerde bir yerde Ellen Hammond, "Tanrı affetsin, başımıza alevler yağacak," diyordu.

Jane çaresizce yüzünü elleriyle kapatarak, "Seninle evlenmeyeceğim," dedi. "Hiç makul değil, daha birkaç gün önce Phillip'e onunla evlenemeyeceğimi söyledim. Şimdi kalkmış..."

Alexander konuşmaya başlamadan önce onun tarafından gelen soğuk rüzgâr çarptı Jane'in yüzüne. "Phillip Nelton uurumda değil, bundan sonra senin de umurunda olmayacak, Jane. Kararını etkilemeyecek, hatta seninle hiçbir şekilde temasa geçmemesi taraftarıyım."

"Tüm bunların gerçekten yaşandığına inanamıyorum."

Alexander yeniden konuşmaya başladığında bir iş anlaşmasının şartlarını dile getiren, işini bilir bir adamın serin kanlılığındaydı. "Görünen faydanın dışında bunun aileniz için de avantajlı olmasını sağlayacağım. Christopher'ın eğitimi için daha uzun vadeli planlarım var. Yanı sıra, yirmi bir yaşına geldiğinde güneydeki madenlerden bir miktar hisseyi üzerine geçirmek için şimdiden işlemlere başladık. Başıma bir şey gelmesi halinde de plan olduğu gibi işleyecek şekilde ayarlandı. Mary'nin miktarını sizin belirleyeceğiniz cömert bir drahoması olacak. Londra'da Ellen Hammond üzerine bir ev, tüm aile için sınırsız davet özgürlüğü ve diğer detaylar."

Kızının günahları altında ezilen Ellen Hammond araya

girdi. "Ekselansları, nankörlük ettiğimi düşünmenizi istemem ama ben bu teklife bize sağlayacaklarınız yüzünden sıcak bakmadım. Sadece Jane'i düşünüyordum."

"Bundan hiç şüphem yok, Bayan Hammond. Size ödeme yapıyor değilim, bir gerekliliği yerine getiriyorum."

"Haklısınız tabii ama..."

Jane'in başı dönüyordu. Tüm bunlar, şartlar, faydalar aklını karıştırıyor ve umurunda olduğunun düşünülmesi bile canını sıkıyordu. Ailesi için ölürdü ama ailesi için bile olsa kendini bir pazarlık malzemesi yapmazdı.

Öte yandan Alexander'ın ilgisini çekici bulan büyük bir yanı da yok değildi. Hah... Zaten tüm aptallıkları bu yüzde değil miydi? Onu ne zaman görse kalbinin başına gelen ataklar, aklının kabul etmediği ama ona baktığında makul görünen gizemler, yersiz bir şevkat, hatta huzur... Ve hatta tam tersi bir kaos... Onu o kadar çok istiyordu ki. Onu görmeyi, öpmeyi, duymayı, hissetmeyi... Diğer insanların duygularına karşı bu kadar hassasken kendi hislerine bir isim koyamayışı gözünü korkutuyordu. Öte yandan böylesine zengin bir his dünyasının gerisinde kötülük olamayacağını da biliyordu.

Bildiği diğer şey, Alexander'ı giderek sahiplenmeye başladığıydı. Öyleydi sahiden... Onun başkasına ait olma ihtimali bile Jane'i kalbinden bıçak yemişe döndürmüştü.

Bıçak demişken. Elini telaşla göğsüne atıp ağrıyan yerlerini yokladı. Göğsündeki hançer... Gitmişti.

Gitmişti çünkü Alexander onu umursuyordu. Elbette öyleydi, ona evlenme teklif etmişti.

Jane birden kendini ait olduğu dünyanın içine atılmış gibi hissetti. Alexander ara ara Jane'i süzse de sakince anesiyle konuşuyordu. Hareketleri öyle tanıdık ve güzeldi ki Jane onunla daha fazlasını keşfedebilmek için kalan ömrünün yarısını vermeye bile razıydı. Onunla yaşlanmak... Mümkünse onunla ölmek için...

Kalbi göğsünü aşır boynunda, kulaklarında ve dudaklarında atıyordu sanki. Etrafında kayıp giden zamanla birlikte bir şeyler kökten değişiyor ve bu olurken de daha önce yaşamadığı anların görüntüleri gözlerinin önünde belirliyordu. Birinde şöminenin yanındaki salıdalyede oturmuş mavi battaniyeye sardığı çocuğa ninni söylüyordu. Diğerinde ise Alexander ile yatakta uzanmış birbirlerine sarılıyorlardı. Her şey öyle gerçekçiydi ki sadece hayal kurduğunu söyleyerek ne kendini ne de o ânı küçümseyebilirdi.

Yeniden ona bakınca bu akşam sıkça olduğu gibi göz göze geldiler. Aralarında söylenmesi gereken kelimelerin ağırlığı vardı ve görünüşe göre konuşma sırası Jane'deydi. Fakat ilk sözcüğü sarf eden Alexander oldu.

"Cevabını bekliyorum, Jane," diyordu.

Jane annesinin onu baskı altında tutmayan gözlerine kısacık bir bakış attıktan sonra başını eğdi ve nazlı yeşil elbisesinin altında hiç de hoş görünmeyen siyah ayakkabılarının burnuna bakarken dedi ki...

"Evet, seninle evleneceğim... Fakat senden tek bir şey istiyorum... Beni sakın kırma."

Alexander onu parıldayan gözleriyle onayladı.

İçini tarifsiz bir huzur kaplayan Jane, annesini odada bırakıp dışarı çıkarken bastıramadığı bir gülücük kıpkırmızı bir gelincik gibi dudaklarında parlıyordu.

Bölüm 16

Catriona, tuz tabancasını yerdeki iblisin suratına sıktı ve arkadan saldıran diğerine yöneldi. Tuz silahları tek atışlık problemlerin üstesinden kesin olarak gelirdi. Eğer arkadan saldıran düşman, silahın hazır olmasını bekleyecek kadar nazik değilse hakkından gelmek için yakın dövüş silahlarından birini kullanması gerekirdi.

En güvenilir hançerini seri hareketlerle bir diğerinin boğazına üç yerden saplayıp siyah kanından kaçınmak için kedi gibi geriye sıçradı. Üçüncünün geride bir yerden izlediğini hissediyordu. Duruma göre saldıracak ya da rapor vermek üzere yok olacaktı.

Kanı boşalan iblise, "Konuş," dedi. "Tören yeri neresi?"

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Hangi mevsimde olursa olsun dinen yağmurdan sonra sakinleşen havanın tazeliği Alexander'ı her zaman mutlu etmişti. Sabahın ilerleyen saatlerinde, kafasının başıboş bir yola girdiği bir vakitte hava almak için dışarı çıktığında kendini uzun zamandır hissetmediği kadar neşeli ve canlanmış hissediyordu.

Bugün Shadow'u almak yerine yürümeye karar verdiği için memnundu. Yaya olarak Hammondların evinin önünden geçmenin daha kabul edilebilir sebepleri olabiliyordu.

Yenilenen ev her zamankinden daha sessizdi. İçeride neler olduğunu anlamak için bahçeye girebilir ve aklını kaçırdığının düşünülmesi pahasına kafasını uzatıp pence-relerden birinden bakabilirdi... Hayır, elbette yapmazdı. Henüz aklını kaçırmamıştı.

Evin yan tarafına doğru kıvrılan yola saptığı sırada bir taşın üzerine oturan Christopher Hammond dikkatini çekti. Sarı kafası solgun güneş ışıklarıyla altın gibi parlıyordu. Sevimli bir çocuktuktu. Alexander bir saniye için onunla akraba olmanın kendisine neler hissettireceği üzerine düşündü ve gülmek için müthiş bir arzu duydu.

Her ne işle ilgileniyorsa kendini o kadar kaptırmıştı ki Alexander kendini gösterip göstermemeyi düşünürken uzun bir süre arkasında dikilmesine rağmen onu görmedi. Sonunda boğazını temizleyerek varlığını göstermeye ka-

rar verdi. Çocuk ayağa kalkarken sendeledi ve yıpranmış ayakkabısının burnuna değen çamur yığınının düşmekten son anda kurtuldu.

“Ekselansları, sizi görmedim.”

“Fark ettim. Ne işle uğraşıyorsun Christopher?”

Christopher çamurlu ellerini arkasına saklayıp gülümsemi. “Kendime asker yapıyordum. Arthur da kendine yapıyor. En çok kimin askeri olursa savaşı o kazanacak.”

“Savaş olmadan mı?”

“Onları bozmadan yerinden oynatamıyorum.”

Alexander asker olduğunu varsaydığı çamur yumrularını ciddiyle ve ne söylemesi gerektiğini bilmeden inceledi. Oldum olsası çocuklarla kolayca iletişim kuran insanlardan biri değildi. Kolaya kaçıp konuyu değiştirmeye karar vererek, “Yalnız mısın?” dedi. Böylece Jane’in nerede olduğunu da öğrenebilirdi. Dün akşamki tuhaf konuşmadan sonra onunla daha özel bir görüşme yapmak istiyordu.

“Annem, Jane ve Mary kasabaya gittiler. İşleri varmış. Ama eve ben göz kulak olacağım.”

“Hımmm... Hava giderek serinliyor. İçeride beklemen daha iyi olur.”

“Olmaz,” dedi çocuk kesin bir şekilde. “Evde yalnız başına durmak hoşuma gitmiyor. Çatı yeniden yıkılırsa kaçabileceğimi sanmıyorum.”

Onu harekete geçirenin ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Alexander çocuğu mevcut korkularıyla o eve yeniden girmeye zorlamak ya da ailesini dışarıda beklemeye mecbur bırakmaktan hoşlanmadığını hissederek, “Bana eve kadar eşlik etmeni istiyorum,” dedi.

Çocuğun berrak, mavi gözleri kocaman açıldı. Küçük ablasına ne kadar da çok benziyordu. “Hangi eve? Sizin eve mi?”

“Evet, senin için yiyecek bir şeyler hazırlanmasını emrederim. Nasıl fikir?”

Christopher çocuksu bir mutluluk gösterecekken be-beksi gözlerine yaşma hiç gitmeyen bir sorumluluk gölge-si düştü. "Olmaz, hem aç değilim hem de anneme eve göz kulak olacağıma söz verdim."

"Sorumluluk sahibi olmak yetişkinlerin bile kolayca üstesinden gelemediği bir konu, seni tebrik ederim. Ama merak etme, eve senin adına göz kulak olması için birini yollayabilirim. Annen geldiğinde ona benim yanımda ve güvende olduğunu söyler. Ayrıca mutfakta biraz kurabiye olduğunu duydum. Bence geri çevrilmeyecek bir teklif."

Christopher çok direnmedi ve çamur asker yapmak için kullandığı malzemelerini güvenli bir yere istifledikten sonra çitlerin üzerinden atladı. "Annem nerede olduğumu bilmezse delirir. Kolayca sinirleniyor ve sonra bağırıp ça-ğırıyor. Adamınıza çok fazla şey tembih etmeniz gerekir."

"Şüpheden olmasın delikanlı."

"Ayakkabılarım biraz çamurlu, temizlememi ister mi-siniz?"

Sadece ayakkabıları değil, yünlü kahverengi pantolu-nu, tırnak içleri, elleri... Kısacası her yeri. Fakat Alexander onu huzursuz etmek istemiyordu.

"Sağlıklı ve mutlu bir çocuk gibi görünüyorsun. Hadi, şimdi beni takip et."

Abertillery Malikânesi'nin kapısına gelene dek bahar coşkusuındaki bir serçe gibi cıvıldaşıp duran Christop-her'ın gevezeliklerini dinlemek Alexander'ı hiç bekleme-diği ölçüde mutlu etmişti.

Çalışma odasına geçecekleri sırada merdivenlerden inen Carter üstün görev bilinci ya da sorumlu dost sifa-tıyla, "Ekselansları, biraz vaktinizi almam gerekiyor," dediğinde bile mutluluğundan bir şey eksilmedi. Neden bahsedeceklerini biliyordu.

"Carter, seni Christopher Hammond ile tanıştırayım.

Christopher, bu da Bay Carter Maximilian. Kendisi benim özel sekreterim ve en yakın dostum."

"Efendim, sir, lordum memnun oldum," dedi çocuk ve kirli ellerinden birini Carter'a uzattı. Neyse ki Carter titiz biri değildi.

"Çalışma odama geçiyordum Carter, sen de bize katıl lütfen."

"Emin misin? Önemli bir konuşma yapacaksanız sizi yalnız bırakabilirim." Carter'ın çocukların dilinden anlayan taraftı, Christopher'ın heyecanındaki yükselişe bakılırsa kendini önemli bir konuma koyan bu adamın saygısını hak ettiğini düşünerek böbürleniyordu. Alexander gülümseyerek, "Önemli konuşmalar önemli kişilerle yapılır," dedi. "Bu yüzden ikinizi de davet ediyorum."

"Emredersiniz, ekselansları... Bay Hammond, önden buyrun lütfen."

Birlikte içeri girdikten sonra Alexander söz verdiği kurabiyeler için zili çaldı ve çok geçmeden içeri giren uşağa, "Bay Hammond için kurabiye ve... Yanma ne isterdin Christopher," dedi.

"Süt, sıcak ve ballı süt ile kurabiye lütfen. Bayan Kingsley'nin tereyağlı kurabiyesinden olması gerekir. Bana üç günde bir yaptığını söylemişti. Ama ben gelince iki günde bir yapması gerekebilirmiş çünkü ben hepsini bitiriyormuşum. En son dört gün önce yemiştim." Parmaklarıyla bir hesap yaptı. "Yenisini yapmış olması gerekir."

"Beyefendiyi duydun, süt ve Bayan Kinsley'nin tereyağlı kurabiyelerinden istiyorum."

"Emredersiniz, ekselansları... Siz bir şey arzu eder miydiniz?"

Christopher heyecanla elini kaldırdı. "Ballı sıcak süt ve kurabiyeler nefis olur."

Kulağa fazla tatlı ve yapışkan gelmesine rağmen kabul etti. "Duydunuz. Bize üç kişilik ballı sıcak süt ve Bayan

Christopher çocuksu bir mutluluk gösterecekken be-beksi gözlerine yaşma hiç gitmeyen bir sorumluluk gölge-si düştü. "Olmaz, hem aç değilim hem de anneme eve göz kulak olacağıma söz verdim."

"Sorumluluk sahibi olmak yetişkinlerin bile kolayca üstesinden gelemediği bir konu, seni tebrik ederim. Ama merak etme, eve senin adına göz kulak olması için birini yollayabilirim. Annen geldiğinde ona benim yanımda ve güvende olduğunu söyler. Ayrıca mutfakta biraz kurabiye olduğunu duydum. Bence geri çevrilmeyecek bir teklif."

Christopher çok direnmedi ve çamur asker yapmak için kullandığı malzemelerini güvenli bir yere istifledikten sonra çitlerin üzerinden atladı. "Annem nerede olduğumu bilmezse delirir. Kolayca sinirleniyor ve sonra bağırıp ça-ğırıyor. Adamınıza çok fazla şey tembih etmeniz gerekir."

"Şüphelen olmasın delikanlı."

"Ayakkabılarım biraz çamurlu, temizlememi ister mi-siniz?"

Sadece ayakkabıları değil, yünlü kahverengi pantolu-nu, tırnak içleri, elleri... Kısacası her yeri. Fakat Alexander onu huzursuz etmek istemiyordu.

"Sağlıklı ve mutlu bir çocuk gibi görünüyorsun. Hadi, şimdi beni takip et."

Abertillery Malikânesi'nin kapısına gelene dek bahar coşkusu-daki bir serçe gibi cıvıdayıp duran Christop-her'ın gevezeliklerini dinlemek Alexander'ı hiç bekleme-diği ölçüde mutlu etmişti.

Çalışma odasına geçecekleri sırada merdivenlerden inen Carter üstün görev bilinci ya da sorumlu dost sıfa-tıyla, "Ekselansları, biraz vaktinizi almam gerekiyor," dediğinde bile mutluluğundan bir şey eksilmedi. Neden bahsedeceklerini biliyordu.

"Carter, seni Christopher Hammond ile tanıştırayım.

Christopher, bu da Bay Carter Maximilian. Kendisi benim özel sekreterim ve en yakın dostum."

"Efendim, sir, lordum memnun oldum," dedi çocuk ve kirli ellerinden birini Carter'a uzattı. Neyse ki Carter titiz biri değildi.

"Çalışma odama geçiyordum Carter, sen de bize katıl lütfen."

"Emin misin? Önemli bir konuşma yapacaksanız sizi yalnız bırakabilirim." Carter'ın çocukların dilinden anlayan taraftı, Christopher'ın heyecanındaki yükselişe bakılırsa kendini önemli bir konuma koyan bu adamın saygısını hak ettiğini düşünerek böbürleniyordu. Alexander gülümseyerek, "Önemli konuşmalar önemli kişilerle yapılır," dedi. "Bu yüzden ikinizi de davet ediyorum."

"Emredersiniz, ekselansları... Bay Hammond, önden buyrun lütfen."

Birlikte içeri girdikten sonra Alexander söz verdiği kurabiyeler için zili çaldı ve çok geçmeden içeri giren uşağa, "Bay Hammond için kurabiye ve... Yanına ne isterdin Christopher," dedi.

"Süt, sıcak ve ballı süt ile kurabiye lütfen. Bayan Kingsley'nin tereyağlı kurabiyesinden olması gerekir. Bana üç günde bir yaptığını söylemişti. Ama ben gelince iki günde bir yapması gerekebilirmiş çünkü ben hepsini bitiriyormuşum. En son dört gün önce yemiştim." Parmaklarıyla bir hesap yaptı. "Yenisini yapmış olması gerekir."

"Beyefendiyi duydun, süt ve Bayan Kinsley'nin tereyağlı kurabiyelerinden istiyorum."

"Emredersiniz, ekselansları... Siz bir şey arzu eder miydiniz?"

Christopher heyecanla elini kaldırdı. "Ballı sıcak süt ve kurabiyeler nefis olur."

Kulağa fazla tatlı ve yapışkan gelmesine rağmen kabul etti. "Duydunuz. Bize üç kişilik ballı sıcak süt ve Bayan

Kingsley'nin tereyağı kurabiyelerinden servis edin lütfen. Bay Maximilian'ın sütü ekstra ballı olsun."

Uşak söyleneni yapmak üzere dışarı çıktıktan sonra Alexander şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıran Carter'a, "Kurabiye yemeyeli uzun zaman olmuştu," diye açıkladı.

"Evet. Ben de en son annemin Tanrı vergisi sütünü içtiğimi tahmin ediyorum. Çok uzun zaman olmuş."

"Burada ne kadar çok kitap var. Hepsini okudunuz mu?" diye sordu Christopher. Ablasının kadar sevimli şaşkınlığına sempati duymamak için ceset olmak gerekirdi. Ya da bütün yolları Jane'e çıkarmakta giderek ustalaştığı için kendini kaybetmeye başlamıştı.

"Hayır, henüz fırsatım olmadı," diye basitçe açıkladı. "Sen kitap okumaktan hoşlanırsın, Christopher?"

Çocuk uzun uzun burnunu çekti, "Okumayı öğrenince okuyabilirim. Mary çok çabalıyor ama kafamın almadığını söylüyorum ona. Jane vaktinin gelmediğini düşünüyor. O akıllı olanımız. Ama akıllı olduğu hiç belli olmuyor. Komik bir kız."

Alexander başını sallayarak onu onayladı. Jane'i komik bulup bulmadığını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse şu aralar onu yatağında hayal etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Kitaplar üzerine anlamsız sayılan bir sohbet başladı aralarında. Bu sırada servis edilen kurabiyeler de masalardaki yerini bulmuştu. Uşak önce heyecanla kıpırdanıp duran Christopher'ın çamurlu ellerine, sonra da kaygıyla efendisinin yüzüne baktı. Züppeliğe de bakın! Alexander elini kaldırıp uşağa gitmesi yönünde sözsüz ama etkili bir direktifte bulundu ve çocuğun bir şey fark edip etmediğini kontrol etti. Neyse ki her şey yolunda görünüyordu.

İştahına hayran bırakan Christopher'ın kurabiyelere olan ilgisinin azaldığını hissettiği an ona Jane ile ilgili bir şeyler sormak istiyordu. Elde edeceği her türlü kozu sar-

raf inceliğiyle değerlendirmek gibi bir niyeti vardı. Zira Jane teklifini müthiş bir mutlulukla karşılamayarak küçük çapta bir hayal kırıklığına neden olmuştu.

Sessizlik içinde oturan Carter, elindeki sütü kaliteli bir viski gibi dalgalandırıp duruyordu. Gözleri Alexander'ın üzerindeydi. Sonunda, sütünden bir yudum almadan hemen önce, "Demek kalpleri kazanmaya en aşağıdan başlamaya karar verdin," dedi.

Alexander bir yudum ballı süt içerken tek dostunun gözlerine meydan okuyarak baktı. Tadı fena değildi. "Kimsenin kalbini kazanmam gerekmiyor. Kendi işine bak."

"Beni ılık süt içmeye sen davet ettin. Bir anlamı olmalı."

"Nazik olmaya çalışıyordum."

"Süt içmek mi yoksa daha önce aksi konusunda kararlı olduğunu söylediğin evlilik fikri mi seni bu kadar yumuşattı?"

Alexander tabaktan seçtiği bir kurabiyeyi olduğu gibi ağzına attı ve hazırda tuttuğu süttten bir yudum daha aldı. Bağımlılık yapan bir karışımdı. "Evlilik teklifi alamadığı için huysuzlanan kadınlar gibi sitem etmeye devam edecek misin, Carter? Her şeyi sana açıklamak zorunda değilim."

Düşmanlık etmekte kararlı olduğunu bakışlarıyla gayet güzel belli eden Carter da kurabiye ve süt tüketiminde aynı sırayı takip etti. "Çocuk haklıymış. Kurabiye ve süt iyi gidiyor... Ve sitem etmiyorum. Hem dostun hem de çalışanın olarak hayatınla ilgileniyorum."

Christopher sakince, "Elbette haklıyım," diyerek araya girmek için o ânı seçti. Kurabiyenin kenarlarını kemirmekle meşguliyeti onlara bakma gerekliliğinin önünde geliyordu.

"Ekselansları..." diye devam etti çocuk. "Jane ile gerçekten evlenmek istiyor musunuz?"

"Evet, ciddi konulara ciddiyetle yaklaşıyorum."

Bir çocuğa ciddi meselelere yaklaşımları konusunda bir şey anlatmaya çalışmanın faydasızlığını anlamak için Christopher'ın yaptığı türde bir çocukça omuz silkişi görmek yeterdi. Ufaklık içi çamurla dolu tırnaklarıyla kafasını kaşıdıktan sonra kendine göre makul bir tonda, "Bilmek istedim sadece," dedi. "Artık kendime ait bir yatağım olacağı için seviniyorum. Vazgeçerseniz tüm planlarımı değiştirmek zorunda kalırım. Bu yüzden benim için önemli."

Demek birlikte yatıyorlardı. Alexander yarım ağız gülererek, "Vazgeçmeyeceğim," dedi.

"Tamam... Gerçi biraz üzülüyorum da. Jane bana çok düşkün, ben de ona tabii... Bunu yalnız kaldığınızda ona söylemezseniz sevinirim, ekselansları. Kendiyle övünmeyi hep çok sever."

"Aramızda kalacağına söz veririm."

Christopher memnuniyetini belli etmekle vakit kaybetmeyerek, "Şimdi siz birlikte mi yatacaksınız?" diye sordu.

Kasıklarına tekme atsa Alexander'ı bundan daha fazla şaşırtamazdı. Çocuk, onun gözlerindeki parıltıyı çözümlemek için fazla küçüktü ama kıs kıs gülen Carter olan bitenin gayet iyi farkındaydı. Alexander sakince sütünü yudumladı ve duygularını gizleyerek, "Niyetim o yönde," dedi.

"Demek hikâyelerini artık sadece siz dinleyeceksiniz."

"Demek sana masal anlatıyordu. Ne kadar da... Tatlı."

"Masallardan sadece bebekler hoşlanır. Jane uykusunda çok tuhaf şeyler söyler demek istedim." Çok doğal bir şeyden bahsedermiş gibi, "İblislerle ilgili şeyler," diye ekledi.

"Hımmm..." dedi Alexander. Nedense pek şaşırmamıştı.

"İblislerle kafayı bozmuş olabilir. Özellikle geceleri çok tuhaf şeyler yapıyor."

Alexander ilgilenmiyormuş gibi yapmayı beceremedi tabii. "Ne gibi tuhaf şeyler?"

"Sürekli bir şeyler yazıyor."

"Hanımlar günlük tutmaktan hoşlanır. Bunda tuhaf bir şey yok."

"Günlük tutmuyor ki. Günlük tuttuğu için Mary ile alay bile ediyor. Çünkü akıllı biri. Gerçi ben ona aptal olduğunu söylemeyi çok seviyorum. Hemen sinirleniyor. Annem de hemen sinirlenir. Saçları aynı renk olduğu için."

"Olabilir."

"Yatmadan önce yastığının altına pis bir şey koyuyor. Bir keresinde o uyurken ne olduğuna baktım. Ağzı bağlı küçük bir keseydi. Koklamamam gerekirdi ama dayanamayıp kokladım da az kalsın kusuyordum. Üstüne kussam çok komik olurdu." Kafasında canlandırdığı görüntü üzerine kendi kendine güldü. "O şeyi neden koklamayı sevdiğini bilmiyorum. Dedim ya, çok tuhaf biri. Cesur olmasaydım kesin ondan korkabilirdim. Size bir şey diyeyim mi? Kolyesinin ucundaki bıçağa benzeyen haç, bir defasında bir yerine batmıştı." Christopher kaşlarını bilmiş bilmiş oynatarak, "Kızların en yumuşak yerleri var ya... İşte oraya," dedi ve kıkırdadı.

Alenen sırttan Carter, "Bu konuşma giderek kişiselleşiyor," diye mırıldandı. "Hâlâ kalmamı istiyor musun?"

Alexander onu duymazdan geldi. Kese, tuz, haç şeklinde hançer, iblisler... Kendini büyücü sanıyor olabilir miydi? Onu yeniden bir kazanın başında hayal etmek hiç de zor değildi, kaldı ki onu hiçbir zaman masa başında sakince yemeğini yerken ya da huzurla çayını yudumlarken hayal edemiyordu.

Alexander basit çıkarımını doğrulamak için sordu. "Yanında tuz da taşıyor mu?"

Christopher kafa karışıklığı içinde ona baktı ve sonra kesin bir şekilde, "Hayır. Kim yanında tuz taşır ki?" diye sordu.

Elbette ya!

"Saçları çok fazla," diye devam etti Christopher. "Hep uyurken burnuma giriyor. Bir de yatarken beni hep tek-meliyor. Bir keresinde yataktan düştüğümde kolum kırılıyordu az kalsın. Ama çok ağladım denemez. Biraz bağırmış olabilirim, hepsi o kadar. Ama Jane üzüntüden çok ağladı. Zaten ne zaman azıcık ağlasam o benden çok ağlar. Şanslısınız ki sizi yataktan tekmeyle düşürmesi zor olur. Çok büyük ve güçlüsünüz. Üzerine çıkıp onu ezebilirsiniz bile."

Carter boğazını temizler gibi yaptı. Pislik herif gülüyordu.

Alexander güvenilir ve ciddi görüldüğünü umarak, "Dikkat edeceğim," dedi.

Cevabı onu memnun etmiş olmalıydı ki ufaklık hevesle başını salladı. "Birlikte yatmanız gerekebileceğini bana Arthur söyledi. O benim en yakın arkadaşım. Biraz aptal ama iyi çocuktur. Neden bunu kafaya taktığını bilmiyordum. Sonra Arthur'un Jane'e âşık olduğunu hatırladım. Dün ona evleneceğinizi söylediğimde çok kızdı. Sanırım sizi kıskanıyor." Kafasını sallayarak kendini onayladı. "Phillip Nelton'ı da kıskanıyordu. Jane iyi ki onunla değil de sizinle evleniyor. Phillip Nelton'ın annesi bizden pek hoşlanmıyor çünkü."

"Phillip Nelton'ın ne düşündüğünü kimse umursamıyor."

"Bence de. Jane'e sürekli daha iyi olmasını söylüyordu. Jane zaten çok iyi, tuhaf olması onun suçu değil. Hep kendi de der, ben hastayım diye."

Alexander öfkeyle içini çekerek, "Elbette değil" dedi. "Sıkıcı olmamak bir hata değildir." Phillip Nelton'ın yuvarlak çenesinden sağlam bir ses getirmek istiyordu.

"Sıkıcı kızlar ayrı zamanda mızımız kızlar oluyor. Değil mi? Bir keresinde Bayan Hatty'nin kızının eteğine bas-

mıştım da ağlamıştı. Onu sevmem bile, kazaydı sadece. Ama bana inanmadı ve bir sürü mızımlık etti. Mesela Jane öyle değildir. Saçına diken attığımda ağlamadı ama beni dövecek diye çok korktum. Saçları o kadar çok ki onu anlıyorum aslında.”

“Yine de onu kızdırmasan iyi olur, Christopher.”

“Haklısınız. Kızınca çok fena ensemeye vuruyor.”

“Hak etmediğini söyleyemeyiz.”

“Aman Tanrım!” Tanrıyı anan Carter’dı.

“Bir keresinde de kafasına meşe palamudu atmıştım. Çok büyük değildi ama büyüktü. Şu kadar falan.” İki parmağıyla bir ölçü gösterdi. “Sizin ve kardeşinizin yoldan geçtiğinizi görünce ağaçta saklandığımız gündü. Ama siz bizi görmediniz çünkü çok fena saklanmıştık.”

Alexander kendini tutamayıp güldü. Onun hangi günden bahsettiğini gayet iyi hatırlıyordu. Öte yandan o gün meşe ağacının yaprakları arasından görünen yün çoraplı baldırların kime ait olduğunu da artık öğrenmiş bulunuyordu.

Christopher rüzgâra kapılmış kuru yaprağın yön değiştirmesi gibi yeniden konuyu değiştirdi. “Arthur erkeklerin kızlara hediyeler alabileceğini söylemişti. Belki ona bir hediye alabilirsiniz.” Uzun uzun düşündü ve sonunda, “Belki bir mürekkep,” dedi.

“Mürekkep mi? Bir şeyler yazdığını söylemiştin. Sanırım onun için.”

“Evet. Mary’ye mürekkebe ihtiyacı olduğunu söylediğini duymuştum, hem bir kere de değil.”

Masasındaki mürekkebi ne kadar istediğini hatırlayınca çocuğa hak vermeden edemedi Alexander. Fakat ona ilk hediyesini zaten almıştı ve bunun onu bir şişe mürekkepten çok memnun edeceğine inanıyordu. Sahi, bugün onunla konuşup doğum günü hediyesini vermesi hiç fena olmazdı.

“Ben Jane’i çok seviyorum.”

Elbette ya!

"Saçları çok fazla," diye devam etti Christopher. "Hep uyurken burnuma giriyor. Bir de yatarken beni hep tek-melıyor. Bir keresinde yataktan düştüğümde kolum kırılıyordu az kalsm. Ama çok ağladım denemez. Biraz bağırılmış olabilirim, hepsi o kadar. Ama Jane üzüntüden çok ağladı. Zaten ne zaman azıcık ağlasam o benden çok ağlar. Şanslısınız ki sizi yataktan tekmeyle düşürmesi zor olur. Çok büyük ve güçlüsünüz. Üzerine çıkıp onu ezebilirsiniz bile."

Carter boğazını temizler gibi yaptı. Pislik herif gülüyordu.

Alexander güvenilir ve ciddi göründüğünü umarak, "Dikkat edeceğim," dedi.

Cevabı onu memnun etmiş olmalıydı ki ufaklık hevesle başını salladı. "Birlikte yatmanız gerekebileceğini bana Arthur söyledi. O benim en yakın arkadaşım. Biraz aptal ama iyi çocuktur. Neden bunu kafaya taktığını bilmiyordum. Sonra Arthur'un Jane'e âşık olduğunu hatırladım. Dün ona evleneceğinizi söylediğimde çok kızdı. Sanırım sizi kıskanıyor." Kafasını sallayarak kendini onayladı. "Phillip Nelton'ı da kıskanıyordu. Jane iyi ki onunla değil de sizinle evleniyor. Phillip Nelton'ın annesi bizden pek hoşlanmıyor çünkü."

"Phillip Nelton'ın ne düşündüğünü kimse umursamıyor."

"Bence de. Jane'e sürekli daha iyi olmasını söylüyordu. Jane zaten çok iyi, tuhaf olması onun suçu değil. Hep kendi de der, ben hastayım diye."

Alexander öfkeyle içini çekerek, "Elbette değil" dedi. "Sıkıcı olmamak bir hata değildir." Phillip Nelton'ın yuvanlık çenesinden sağlam bir ses getirmek istiyordu.

"Sıkıcı kızlar aynı zamanda mızımız kızlar oluyor. Değil mi? Bir keresinde Bayan Hatty'nin kızının eteğine bas-

mıştım da ağlamıştı. Onu sevmem bile, kazaydı sadece. Ama bana inanmadı ve bir sürü mızızmızlık etti. Mesela Jane öyle değildir. Saçına diken attığımda ağlamadı ama beni dövecek diye çok korktum. Saçları o kadar çok ki onu anlıyorum aslında."

"Yine de onu kızdırmasan iyi olur, Christopher."

"Haklısınız. Kızınca çok fena enseme vuruyor."

"Hak etmediğini söyleyemeyiz."

"Aman Tanrım!" Tanrıyı anan Carter'dı.

"Bir keresinde de kafasına meşe palamudu atmıştım. Çok büyük değildi ama büyüktü. Şu kadar falan." İki parmağıyla bir ölçü gösterdi. "Sizin ve kardeşinizin yoldan geçtiğinizi görünce ağaçta saklandığımız gündü. Ama siz bizi görmediniz çünkü çok fena saklanmıştık."

Alexander kendini tutamayıp güldü. Onun hangi günden bahsettiğini gayet iyi hatırlıyordu. Öte yandan o gün meşe ağacının yaprakları arasından görünen yün çoraplı baldırların kime ait olduğunu da artık öğrenmiş bulunuyordu.

Christopher rüzgâra kapılmış kuru yaprağın yön değiştirmesi gibi yeniden konuyu değiştirdi. "Arthur erkeklerin kızlara hediyeler alabileceğini söylemişti. Belki ona bir hediye alabilirsiniz." Uzun uzun düşündü ve sonunda, "Belki bir mürekkep," dedi.

"Mürekkep mi? Bir şeyler yazdığını söylemiştin. Sanırım onun için."

"Evet. Mary'ye mürekkebe ihtiyacı olduğunu söylediyini duymuştum, hem bir kere de değil."

Masasındaki mürekkebi ne kadar istediğini hatırlayınca çocuğa hak vermeden edemedi Alexander. Fakat ona ilk hediyesini zaten almıştı ve bunun onu bir şişe mürekkepten çok memnun edeceğine inanıyordu. Sahi, bugün onunla konuşup doğum günü hediyesini vermesi hiç fena olmazdı.

"Ben Jane'i çok seviyorum."

Alexander hiç beklemediği itiraf karşısında –ya da her neyse işte– ürperdi. Neyi bu kadar uyarıcı bulduğundan emin değildi. Kesin olduğunu düşündüğü şey, o kız söz konusu olduğunda hislerin saf bir yoğunluğa bürünüp başını ağrıttığıydı. Çok soğuk ve temiz havayı içine çektiğinde ciğerlerine oturan ağrı gibi o da ferahlık ve sızıyı birlikte getiriyordu.

“Onu özleyeceğim sanırım,” diye devam etti çocuk.

Alexander en iyisinin ona bir söz vermek olabileceğini düşündü. “Ablana iyi bakacağım.”

“Baksanız iyi olur.”

Cesur, küçük velet bu emir kokan dileğiyle Alexander’ın beğenisini kazandığını bilmeden tabağındaki kurbiyeleri eksiltmeye devam etti. Galiba o an için söylenecek bir söz kalmamıştı.

Şöminede yanan ateşin çıtırtısından başka bir ses çıkmayan odaya her birinin mutlulukla karşıladı bir huzur çöktü. Carter da dahil, üçü bacak bacak üstüne attılar ve sessizlik içinde sütlerini yudumladılar.

Bir süre sonra içeri giren uşak son derece ironik bir duyuru yapınca Alexander istemsizce güldü. “Bayan Jane Hammond geldiler, ekselansları. Bay Hammond için geldiklerini bildirdiler.”

“Kendisini içeri aldınız mı?”

“Evet ekselansları, hemen dışarıda bekliyor.”

“Buraya alın derhal.”

Uşak dışarı çıktıktan birkaç saniye sonra Jane kapıda belirdi. Tatlı ve tapılası derecede sevimli görünüyordu... Ve hayatsal bir dürtünün harekete geçmesi gibi Alexander yine onu öpme arzusuyla dolup taşı. İçeri dolan havayı derin derin solurken de gözleri hiçbir detayı kaçırmıyordu. Onu çünkü akşam yemeğinden beri ilk kez gördüğü düşünülürken cömert derecede nazık olduğu bile söylenebilirdi.

“Ekselansları,” dedi Jane bir miktar öfkeyle. Hâlâ sinirli olma nedenini Tanrı bilirdi.

“Jane, hoş geldin. Oturmaz mısın?”

“Hayır, Chris’i alıp gideceğim... Rahatsızlık vermek istemem.”

“İsrar ediyorum.”

Carter, “İzniniz olursa yapılacak işlerimi halledeceğim, ekselansları,” diyerek izin istedi.

“Tamam, Carter. Sonra konuşuruz.”

“Memnun olurum... Bayan Hammond, Bay Hammond iyi günler.”

Carter’ın çıkmasıyla bir mahremiyet havasına bürünen odada ürpertici ve Alexander’ı adam akıllı uyaran bir akım dolaşmaya başladı. Fakat Alexander görüntüde sakin, hatta tasasızdı. Miskin bir kedi gibi gerinip oturduktan sonra nişanlısı sayılan kızı dizine oturtup tadına bakmak, onu kendine ait kılacak en küçük ayrıcalıklara da olsa sahip olmak istiyordu. Sempatı duyduğu ufaklığa bu defa içi sıkılarak baktı. Şans o ki Jane de kardeşine bakıyordu.

“Chris, şu haline bak!”

Koşarak onun yanına gitti ve diz çöküp eteğinin ucuyla çocuğun ellerindeki çamuru temizlemeye çalıştı.

“Centilmen olduğun lafları demek yalanmış. Bana yanında mendil taşıdığını söylemiştin, neden onu kullanmadın.”

“Aklıma gelmedi, Jane. Hem kurudu, baksana çıkmıyor.”

“Bu da seni haklı mı yapıyor? Diğer elini uzat ki temizleyeyim. Annem bu ellerle kurabiye yediğini görse seni bir temiz pataklardı.”

Gözleri tamamen boşalmış üç süt bardağına takılınca şüpheyle Alexander’a baktı ama ne sonuca vardığını belli etmeden kardeşinin ellerini temizlemeye devam etti.

Eteğinin ucunu kullanıyordu. Alexander onun bir şeyleri temizlerken ne kadar yaratıcı olduğunu bildiği için gülmek istedi. Öte yandan bu davranış... Nasıl dese... Çok samimi ve sevimli görünmüştü gözüne. Tanıdığı birçok kadının aksine nasıl görüldüğünden çok, sevdiklerinin nasıl görüldüğü ya da ne hissettiğiyle ilgileniyordu. Kendi çocuklarına, daha doğrusu ikisinin çocuklarına da aynı özeni gösterirdi muhakkak.

Özlem duygusu göğsüne gülle gibi çarptı. Özlediği o tür bir hayat mıydı yoksa özellikle o muydu? Biraz düşününce, sorunun içindeki bariz cevabı gördü ve durumu sakın bir kabullenişle neticelendirdi. Jane Hammond'ın kanına karışan masum zehrini ruhuna bile sızdırdığından artık hiçbir şüphesi yoktu.

Düşündükleri eskiden olduğu gibi onu huzursuz etmekten çok uzaktı. Bilâkis, düşündükçe onunla evlenmenin keyifli yanları liste gibi önünde uzanıp gidiyordu. Alexander özlem içindeydi ve bu sadece doyurulmayı bekleyen arzularıyla ilgili değildi. Onu, hayatına kattığı mutluluk için de istiyordu. Jane Hammond'ın bulaşıcı neşesini paylaşmak ve kendi özünü de ona vermek istiyordu.

Jane'in kardeşinin ellerini temziledikten sonra onu bir kol mesafesinde tutup dikkatle incelemesini ve Alexander'ın ya da onun yarısı kadar züppe birinin sorun olarak göreceği tüm kir ve pasağı hiçe sayarak kardeşini öpüşünü izledi.

"Şimdi ekselanslarına teşekkür et, Chris. Her şeyi hatırlatmak zorunda değilim."

"Teşekkür ederim, ekselansları."

"Her zaman beklerim, Christopher."

Jane onu, "Chris," diye düzeltti. Ona doğduğundan beri Chris diyoruz."

"Adı Christopher, değil mi?"

"Öyle ama biz kısaltmayı tercih ediyoruz."

“Ben Christopher demekten yanayım.”

Onu sinirlendirmekten hoşlanıyordu. Fakat bu sefer yemi yutmadı. “Nasıl isterseniz. Bir arzunuz yoksa ben ve Chris eve gidiyoruz. Teşekkür ederiz.”

“Sen kal, Jane. Konuşmamız gerekiyor.”

“Şart mı?”

“Bir emir kadar şart.”

Kız öfkелendi ama becerebildiği ölçüde kontrollüydü. İsteksizce kardeşine döndü. “Ben birazdan geleceğim, Chris. İstersen beni dışarıda bekleyebilirsin.”

“Kapının dışında beklemek isterdim ama şart değilse eve gitmeyi tercih ederim.” Kıvranıp durmasına bakılırsa durumu acildi.

“Tamam, git hadi. Anneme ekselanslarının bir emri olduğunu ve beş dakika içinde geleceğimi söyle.”

“Söylerim. Teşekkür ederim, ekselansları.”

Alexander onu dengiymiş gibi başıyla selamlayıp gözden kaybolana dek izledi. Aslında yalnız kaldıklarını tam anlamıyla hissedebilmesi için Jane’e bir bakıma zaman tanıyordu. Zamanı geldiğini düşünerek ağır ağır, hatta tembelce ondan yana baktı ve gösterişsiz giysilerini uzun uzun inceledikten sonra, “Yanıma gel, Jane,” dedi.

“Sanmam.” Cevap fazlasıyla hızlıydı.

“İsrar ediyorum.”

“Bu durumda ben de aksi yönde ısrar edeceğim ki kendimi biliyorum. İş inatlaşmaya gelince korkutucu derecede kararlıyım. Ama bu sefer sırf anneme beş dakika dediğim için söylediğinizi yapacağım.” Birkaç adımda Alexander’ın yanına geldi. Yine de yeterince yakın değildi. “Evet, dinliyorum ekselansları.”

“Bana adıyla hitap ederek başlayabilirsin.”

“Neye?”

“Beni dinlediğini göstermeye.”

“Şu anda bir düke adıyla hitap etme ayrıcalığını sağladığınız için beni yüceltmış gibi görünebilirsiniz. Fakat ben daha çok kapana kısılmış gibi hissediyorum. Size ek-selansları dediğim için beni cezalandıracakmışsınız gibi. Oysa bu çok komik ve yersiz olurdu.”

“Biraz heyecanlı mısınız?” Bir adım atıp aralarındaki mesafeyi tam da istediği ölçüde tuttu. “Hadi, bana adımı söyle.”

Yeşil gözler baştan çıkarıcı şekilde koyulaştı. Fakat hâlâ çok masumdu.

“Alexander mı yoksa Darius mu demeliyim?”

Kendi adını onun ağzından duymanın baştan çıkarıcı etkisini kısa süreliğine özümsemişti Alexander ve sonra karşı atağa geçti. “Alex olmadığı sürece sorun etmiyorum.”

“Sizi Alex olarak görmem mümkün değil.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Benimle konuşmak istediğinizi söylemişsiniz.”

Alexander ona uzun uzun baktı. Onu istediği kadar yanında tutabileceğini anlaması önemliydi, özgürlüğünün kısıtlı olduğunu bilmesi... Acımasız mıydı? Hayır, sadece garanticiydi.

Yavaş yavaş masasının diğer tarafına geçti ve çekmeceye tuttuğu siyah kadife kutuyu alarak yeniden Jane’in karşısına geçti.

“O nedir?” diye sordu Jane.

Alexander hafifçe güldü. “Yirmi birinci yaşını kutlamak için küçük bir hediye.”

Tahmin ettiği gibi onu şaşırtmıştı. Jane eli göğsünde şaşkın şaşkın Alexander’a baktı. Güzel gözlerindeki inanamaz ifade erkeğin içini çoktan sımsıcak ve tatlı bir duyguyla doldurmuştu.

İçten ve duyguluydu. Diğerleri gibi bunun hakkı olduğunu düşünerek kendini en iyisine hazırlamıyordu. İçinde ne olduğunu ve Alexander’ın cömertliğinin derecesini

bilmediği düşünülürse sevincinin boşa çıkması ihtimalini de kafaya takmıyor olabilirdi. Açıkçası kız, saf bir mutluluk ve duygusallığın temiz yansımasından başka bir his barındırmıyordu. Belki gerilerde biraz baştan çıkarılış... Alexander derin bir solukla yaseminin limona karıştığı kokuyu içine hapsetti.

"Bana hediye mi aldın? Ama nereden biliyordun?"

"Bu bir sır değildi."

"Öyle ama..." Jane gözlerini kırptırdı. "Gerek yoktu. Yani... Bir hediye beklemediğimi söylemeye çalışıyorum."

"Sana hediye almaktan hoşlandığımı fark ettim... Almayacak mısın?"

Jane çekinerek elini uzatıp kare şeklindeki kutuyu aldı, bir süre inceledi ve sonra kilipsini yavaşça açtı. "Ooooo... Bu... Çok güzel..."

"Beğenmene sevindim."

Broşu, onu kütüphanede yakaladığı akşam tarif ettiği sahip olamayacağı nitelikteki broşa benzettiği için almıştı. Güvercin yumurtası büyüklüğünde bir zümrütün etrafını saran küçük pırlantalarla bezeli oval broş kesinlikle zevkli birinin elinden çıkmıştı.

Belki Jane'in o gece söylediği broş yalanını yüzüne vuracağı için katıksız pisliğin tekiydi Alexander. Fakat ne yapabilirdi ki? Onu köşeye sıkışmış görmeyi baştan çıkarıcı buluyordu. "Kaybettiğin broşun yerini tutamayacağını biliyorum ama..."

"Broş mu?" dedi kız şaşkın şaşkın. "Benim broşum yok ki..." Hatasını anladığı an yüzüne oturan ifade şaheserdi. Giderek pembeleşen pürüzsüz teni ve küçük burnunun üzerine Tanrı'nın bizzat elini değdirerek serptiği tam on dokuz adet çili olan masumiyet tanrıçası...

Jane çok önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi, "O broş," diye sesini yükseltti sonra. "Bu kadar değerli değildi. Zaten eski de bir şeydi. Yanlış anlamayın, onu çok

severdim. Hem sevmesem o saatte sizin odanıza girmezdim ve...”

Onun çalışma odasındaki öpüşme ânını hatırlamadığını sanıyordu hâlâ. Alexander zamanı gelince ona bundan bahsedebilirdi ama şu anda, böyle tatlı bir gösteriyi bölmek niyetinde değildi.

Bu arada Jane kendini açıklamaya devam ediyordu.

“Şunu demek istiyorum... Ben bunu kabul etmesem iyi olur.”

Geri vermeye kalkışınca Alexander onu engelledi. “O senin.”

İtiraz etmek istiyordu. Ya gerçekten utanmıştı ya da ondan hediye kabul etmeyi yanlış buluyordu. Belki de her şeyin bir karşılığı olduğunu savunan gerçekçilerden biriydi. O âna dek verdiği hediyein karşılığında bir öpücük almayı kafasına koyduğunu hatırlıyordu Alexander. Fakat onu daha fazla zorlayarak kaçmasına da izin veremezdi. Merhametli yanı –evet, o tatlı masumiyetin hatırına hâlâ bir miktar merhametliydi– onu rahat bırakmasını söylüyordu. Bu durumda pişman olmadan harekete geçmeliydi.

Nazikçe Jane’in elini tuttu, dudaklarına götürdü ve öpmeden önce, “Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmayacak,” dedi. “Hadi, şimdi git ki sözümün arkasında durabileyim.”

“Senden korkmuyorum ki.” Fena halde korkuyordu.

Kızın boynunda takip edilmez bir hızla atan damara gözü takıldı ve kendine tutamayıp kabaran yumuşacık noktayı okşadı. “Gerçek anlamda bir korkudan bahsetmiyorum, Jane. Bu daha çok, sana yapmak istediklerimi ne kadar arzuladığınla ilgili bir durum. İraden güçlü halatlara mı yoksa endişelendiğin gibi pamuk ipliğine mi bağlı? Öğrenmek bir noktaya kadar keyifli olacaktır ama sonuç... İşte korkutucu olan bu. Halbuki hiçbir şey bu kadar karmaşık değil.”

Jane'in gözleri biraz daha koyulaştı. "Sana karşılık vermekten değil de karşılık verecek kadar kendimi kaybetmekten korktuğumu mu düşünüyorsun?"

Kızın aralık dudaklarma ve şiddetle inip kalkan göğüsüne bakıp hafifçe güldü. "Seni değiştiriyorum Jane... Ya da özüne ulaşıyorum. Değişim kolayca kabullenilecek bir şey değildir."

"Bence yine kendini beğenmişlik ediyorsun. Hiçbir zaman gelişigüzel davranan biri olmadım. Akli havada bir yanıma olduğumu kabul ediyorum ama bunu bütün karakterime mal etmemek lazım. Keşke sen de sandığın kadar cazibeli olmadığını kabul edebilsen."

Son cümleyi kendi kusurlarını sıraladığı gibi güvenle değil, bir miktar çekinerek ve sesini alçaltarak söylemişti.

"Beni sınamanın senin açımdan iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Jane."

Jane'in gözlerinde bir panik belirdi ve anında da kayboldu. Bugün her zamankinden daha farklıydı. Alexander onu öpmeyi ve bu değişikliğin tadını nasıl etkilediğini öğrenmeyi sahiden de istiyordu. Ne var ki yapacağı bu hoş hamlenin bir şeyleri berbat edeceğine dair anlamsız bir özsezi de vardı.

Biraz düşündü ve acı verici de olsa vardığı kararı onunla paylaştı. "Git, Jane... Benden daha fazla korkmaya başlamadan önce git."

Bunun onu öfkeli edeceğinden emindi, kendini küçük bir münakaşaya hazırladığı bile söylenebilirdi. Fakat Jane başını salladı, onu selamladı ve sessizce dışarı çıktı.

Bölüm 17

İblis, yarasa kanadına benzeyen çirkin kanatlarını açmak için çabalıyordu. Catriona kanatlarının icabına bakmamış olsaydı becerebilir ve kaybettiği kana rağmen bir hayli yol alabilirdi. Fakat ölüm ona Catriona'ya olduğundan çok daha yakındı.

“Hadi kendine bir iyilik yap ve anlat. Kolay ölmenin hayali bile güzel değil mi?”

İblisin çipil gözlerinde hasret ve nefret vardı. Ve bir de kararlılık. Catriona boşa kürek çekmekten hoşlanmazdı. İblisin asla konuşmayacağını onu yaralamadan önce de biliyordu.

Başka çaresi olmadığı ve bunu gerçekten istediği için çizmesinin içinde sakladığı kısa kılıcı çıkardı, tereddüt etmeden yaratığın başını gövdesinden ayırdı.

Zaman her şeyden önemliydi. Daha kalabalık bir grupla karşılaşmadan önce planladığı ikinci ziyareti yapmak üzere ara sokaklardan birine sapmak üzereyken varlığını hissettiği karanlık yaratık, onu engelledi.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Alexander ile çalışma odasındaki son görüşmelerinin üzerinden geçen iki haftanın sonunda Jane'in onu bir daha görmeyeceğine dair şüpheleri artık zirveye çıkmıştı. Londra'daydı... Lanet olası iki hafta önce özel evlilik izni almak için çıktığı yolculuktan henüz dönmemişti.

Jane onun evlilik öncesi özgürlüğünün tadını çıkarıyor olabileceğini düşünmekten kaçınıyordu ama geride kalan her gün bu şüphe, artık bir kuşku olmanın ötesine geçiyordu. Belki de pişman olmuştu ve Jane'i yokluğuna hazırlamak istiyordu.

O zaman verdiği onca direktif neydi? Jane için hazırlanmasını istediği gardırop, istediği gelinliği seçebilme özgürlüğü ve huzursuz eden diğer cömertlikler. Jane hiçbirini istemiyordu, hatta onu gördüğü an bu evliliği de istemediğini söyleyecekti. Fakat düşünürken bile kalbi ortadan bölünüyormuş gibi hissediyordu. Dahası, gittiği günün gecesinde uykusunu bölen acıyla göğsüne saplanan yeni bir hançer kemiklerine kadar işlemişti.

Endişeliydi. Aslında korkuyordu demek daha doğru olurdu. Bu evliliği bir heves uğruna kabul etmiş olabilirdi. Gelecek öngörüsü de yanıltıcı olabilirdi, kaldı ki Jane bir falcı değildi. Ancak o an, öyle gerçek görünmüştü ki gözüne... Kucağında tuttuğu bebeğe ve Alexander ile paylaşacağı o özel anlara hiç dinmeyeceğini bildiği bir özlem

duymuştu. Dürüst olmak gerekirse çok çok daha azı için bile Phillip ile evlenmeye razıydı.

Phillip'i düşünmek yine canının yanmasına neden oldu. Evlilik haberini aldıktan sonra hesap sormak için gelmiş ve bir daha yüzüne bakmamıştı. Haksız da sayılmazdı, şu aralar Jane de kendine tahammül edemiyordu.

O sırada odaya giren Mary, Jane'i omuzları düşmüş bir halde yatakta otururken görünce yanına gitti ve yatağın ucuna oturdu.

"Her şey çok hızlı oldu, biliyorum Jane... Sana yeniden düşünmeni söyleyemem çünkü... yeniden düşünmen çok saçma olur. O bir düğün ve annem bile onun herkesin bahsettiği adam olmadığını düşünüyor."

"Neden bunları anlatıyorsun, Mary?"

"Mektupta yazılanlar yüzünden endişeli olabileceğini düşündüm."

"Yazılanların hiçbirine inanmadığımı söylediğimde o henüz bana evlenme teklifi etmemişti. Elbette ona mektupta yazılanların içyüzünü sormayı düşünüyorum. Yani... Kim evleneceği adam hakkında konuşulan böyle rezil bir şeyin aslını öğrenmek istemez ki? Fakat endişemin nedeni bu değil."

"Phillip mi? Onunla görüşemiyorum. Beni kabul etmedi bile."

Sorunlardan biri de buydu tabii.

"Ona kızamam. Nişanlanamayacağımı söyledikten birkaç gün sonra başkasıyla evleneceğimi duydu. Ben olsam suratına gübre fırlatırdım."

Mary üzgün üzgün, "Sana o kadar çok mu âşıktı?" diye sordu.

"Hayır, değildi. İncinme nedeni gururu."

"Eğer tek neden buysa istediği kadar incinebilir. Ne istediğini bilmediği ve daha önce harekete geçmediği için seni kaybetmeye mahkûmdur."

Jane, Mary'nin düşünme şeklini iyi bilirdi. Bu, daha çok *ne halin varsa gör* türünden bir yaklaşımdı ve Mary'yi yansıtmıyordu. Jane bir süredir onun Phillip'in hislerini bilip bilmediğini merak ediyordu. Gerçi Phillip'in bile kendi hislerinden emin olmadığına yüzde yetmiş emindi.

"Neden ekselanslarının teklifini kabul ettin, Jane?"

Çünkü onsuz yaşayamazmış gibi hissetmişti ve bir de şu görüntüler vardı. Tanrı korusun... Gerçekten de onsuz nefes alamamaktan ve bu bağımlılığın biraz daha ileri giderek hayatını çekilmez kılacağından korkuyordu.

"Senin için..." Mary elini Jane'in kalbinin üzerine koyarak, "burada olan biten şeyler önemlidir, Jane," dedi. "Mantıksız olduğunu söylemiyorum ama seni sen yapan kalbinle düşünmendir. O nedenle bunun avantajlı bir evlilik olacağını düşünüyorum tarzında bir yalan söylemeden önce bir kez düşün."

"Öyle bir şey düşünmüyordum. Kabul etme nedenim, her şeyin gözüme makul görünmesiydi. Ve senin de dediğin gibi..." Elini kalbinin üzerine koydu. "Kalbim resmen çılgık atıyor. İşte o, evleneceksen onunla evlen, Jane Hammond."

"Yani evlenmek konusunda eminsin."

Jane birkaç saniye düşüdüktan sonra itiraf etti. "Evet, onunla evlenmek istiyorum."

"Ona âşık mısın?"

Her ne kadar bu soruyu defalarca kendine sorsa da Mary'nin ağzından duymak kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu, yanakları kızardı.

"Âşık olmanın anlamını bilmiyorum ki," dedi bir nevi kendini savtınarak.

Mary iç geçirdi ve lacivert elbisesinin eteklerini düzeltirken, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Madem bu konuyu netleştirdik ben de neden geldiğimi açıklayayım."

duymuştu. Dürüst olmak gerekirse çok çok daha azı için bile Phillip ile evlenmeye razıydı.

Phillip'i düşünmek yine canının yanmasına neden oldu. Evlilik haberini aldıktan sonra hesap sormak için gelmiş ve bir daha yüzüne bakmamıştı. Haksız da sayılmazdı, şu aralar Jane de kendine tahammül edemiyordu.

O sırada odaya giren Mary, Jane'i omuzları düşmüş bir halde yatakta otururken görünce yanına gitti ve yatağın ucuna oturdu.

"Her şey çok hızlı oldu, biliyorum Jane... Sana yeniden düşünmeni söyleyemem çünkü... yeniden düşünmen çok saçma olur. O bir düğün ve annem bile onun herkesin bahsettiği adam olmadığını düşünüyor."

"Neden bunları anlatıyorsun, Mary?"

"Mektupta yazılanlar yüzünden endişeli olabileceğini düşündüm."

"Yazılanların hiçbirine inanmadığımı söylediğimde o henüz bana evlenme teklifi etmemişti. Elbette ona mektupta yazılanların içyüzünü sormayı düşünüyorum. Yani... Kim evleneceği adam hakkında konuşulan böyle rezil bir şeyin aslını öğrenmek istemez ki? Fakat endişemin nedeni bu değil."

"Phillip mi? Onunla görüşemiyorum. Beni kabul etmedi bile."

Sorunlardan biri de buydu tabii.

"Ona kızamam. Nişanlanamayacağımı söyledikten birkaç gün sonra başkasıyla evleneceğimi duydu. Ben olsam suratına gübre fırlatırdım."

Mary üzgün üzgün, "Sana o kadar çok mu âşıktı?" diye sordu.

"Hayır, değildi. İncinme nedeni gururu."

"Eğer tek neden buysa istediği kadar incinebilir. Ne istediğini bilmediği ve daha önce harekete geçmediği için seni kaybetmeye mahkûmdur."

Jane, Mary'nin düşünme şeklini iyi bilirdi. Bu, daha çok *ne halin varsa gör* türünden bir yaklaşımdı ve Mary'yi yansıtmıyordu. Jane bir süredir onun Phillip'in hislerini bilip bilmediğini merak ediyordu. Gerçi Phillip'in bile kendi hislerinden emin olmadığına yüzde yetmiş emindi.

"Neden ekselanslarının teklifini kabul ettin, Jane?"

Çünkü onsuz yaşayamazmış gibi hissetmişti ve bir de şu görüntüler vardı. Tanrı korusun... Gerçekten de onsuz nefes alamamaktan ve bu bağımlılığın biraz daha ileri giderek hayatını çekilmez kılacağından korkuyordu.

"Senin için..." Mary elini Jane'in kalbinin üzerine koyarak, "burada olan biten şeyler önemlidir, Jane," dedi. "Mantıksız olduğunu söylemiyorum ama seni sen yapan kalbinle düşünmendir. O nedenle bunun avantajlı bir evlilik olacağını düşünüyorum tarzında bir yalan söylemeden önce bir kez düşün."

"Öyle bir şey düşünmüyordum. Kabul etme nedenim, her şeyin gözüme makul görünmesiydi. Ve senin de dediğin gibi..." Elini kalbinin üzerine koydu. "Kalbim resmen çılgık atıyor. İşte o, evleneceksen onunla evlen, Jane Hammond."

"Yani evlenmek konusunda eminsin."

Jane birkaç saniye düşüdükten sonra itiraf etti. "Evet, onunla evlenmek istiyorum."

"Ona âşık mısın?"

Her ne kadar bu soruyu defalarca kendine sorsa da Mary'nin ağzından duymak kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu, yanakları kızardı.

"Âşık olmanın anlamını bilmiyorum ki," dedi bir nevi kendini savunarak.

Mary iç geçirdi ve lacivert elbisesinin eteklerini düzeltirken, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Madem bu konuyu netleştirdik ben de neden geldiğimi açıklayayım."

O sırtışın arkasından gelecek şeyin sıradan olması beklenemezdi. Jane gözlerini patlatarak, "Geldi mi yoksa?" dedi.

"Hı hı, dün gelmiş. Şimdi de annemle konuşuyorlar."

Jane yataktan fırladı. "Burada mı? Tanrım. Neden şimdi söylüyorsun küçük iblis?"

"Elbette burada değil. Müstakbel kocan da olsa o hâlâ bir dük ve bu imtiyazını sonuna kadar kullanamaya kararlı. Annemi yanına çağdırtmış ve yaklaşık..." Komodinin üzerindeki küçük saate bakıp, "Bir saattir konuşuyorlar," diye tamamladı.

Panik tüm açıklıklardan saldırınca Jane tarafında acılı da olsa sakin düşüncelerin göstermelik huzurunu bile aratan bir delilik ânı yaşanmaya başladı. Jane kuyruğuna ulaşmaya çalışan yarım akıllı bir köpek gibi etrafında dökerek nefes nefese bir şeyler söylüyordu.

"Bir saatte neler konuşulabileceğini tahmin edebiliyor musun? Ya vazgeçtiğini söylerse Mary? Sence gitmeli miyim? Ona önce benim vazgeçtiğimi söylersem gururumu kurtarabilirim belki. Peki kalbim ne olacak? Mary onun başkasıyla evlendiğini görmektense kalbimi yerinden sökerim. Gerçekten yaparım. Peki şimdi ne yapacağım ben?"

Mary kararlılıkla onu durdurdu. "Sakin ol Jane. Artık ne hissettiğini bildiğine göre şu vazgeçme fikrini de kafandan at. Ekselanslarının bazı sevimsiz yanları olduğu doğru, bunu bir tarafa bırakalım. Fakat hiçbir beklentin yokken senden karısı olmanı istediye bunu gerçekten istediği için yaptığından şüphem yok. Seninle evlenmek istiyor."

Jane sakinleşmeye başladığı sırada kapı ikinci kez açıldı ve Ellen Hammond içeri girdi.

"Jane..." Derin, titrek bir nefes aldı. El ele tutuşan kızlarına acıklı sayılabilecek bir ifadeyle bakarak, "Hazırlan-

mamız gereken bir aralık düğünü var,” dedikten sonra da ağlamaya başladı.

Aralık ayının ilk haftası, yaklaşan kar yağışının soğukla birlikte kendini hissettirdiği bir günde, civarın en büyük kilisesinin içi kadar önü de kalabalıktı. Bir dükün evleniyor olması her zaman ses getirirdi ama bir dükün sıradan bir papazın kızıyla evlenecek oluşu pek de görülmüş bir şey değildi. Bu yüzden tüm Abertillery halkı ve civar kasabalardan gelen davetli davetsiz herkesin aklında haklı sorular vardı.

Jane kilisenin onun için ayrılan bir odasında tören saatini beklerken annesi ve Mary de yanındaydı. Onu müstakbel kocasına teslim edecek olan Chris ise kapının diğer tarafında bekleyerek içeridekilere hem nöbetçilik ediyor hem de kadınları kendi haline bırakma inceliğini gösteriyordu.

“Sana bir kez daha bakayım, Jane.”

Ellen Hammond omuzlarındaki yükü verdiği tek bir nefesle dışarı bıraktıktan sonra Jane’i omuzlarından tutup karşısına aldı. Kızlarının ya da tüm dünyanın kendisinden beklediği gibi duygusal ya da üzgün değildi. Aksine kararlı ve katı tavırlarıyla ağlamak gibi bir niyeti olanı kararını bir kere daha sorgulamaya iterdi.

Jane de ona uyarak aynı kararlılıkla annesinin gözlerine baktı. Ancak dün yaptıkları anne kızın evlilik öncesi konuşmasının detaylarını hatırlayınca gözlerini kaçırdı.

“Bana bak! Gören de yanlış bir şey yaptığını sanır... Şimdi nasıl görüldüğüne son bir kez bakalım.”

Jane’in krem rengi, inci ve inci çiçeği işlemeli gelinliğinde kusur bulmak mümkün değildi ama Ellen Hammond kaşlarını çatıldığını gören bir kusur aradığını sanabilirdi.

“Saçlarını ben yaptığım için üzgün değilsin, değil mi? O akşamki modeli çok sevdiğini düşünmüştüm.”

Jane her şeyden şüphe duyardı ama başının tepesindeki örgü taç ve giderek gurur duyduğu saçlarının renginden hiçbir şüphesi yoktu.

“Saçlarıma bayıldım, anne.”

Mary, “Düşes olmadan düşes tacma sahip oldun, Jane. Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Hayallerim gerçek oldu sahiden,” diye mırıldandı Jane.

Tanrı biliyor ya, ne zaman bir düşes olacağını düşünse kasaba meydanına çıkıp evlenmek istemesinin nedeninin bu olmadığını insanlara haykırmak istiyordu.

“Jane... Benim tereddüdüm yok. Teyzenin yanında kaldığım süre içinde öğrendiklerim, müstakbel kocan hakkında konuşulanların doğru olmayabileceğini düşünmemi sağladı. Hatta büyük çoğunluğunun yalan olduğunu biliyorum. Eğer emin olmasaydım evliliğinize razı gelmezdim.”

“Leydi Alton artık kendini göstermekten çekinmiyormuş. Vardığın sonuçların bununla bir ilgisi var mı?”

“Leydi Alton hakkında seninle konuşmayacağım... Yarın Londra’ya gidecek olman beni endişelendiriyor. Henüz kar yağmadı ama eli kulağındadır. Ne gereği vardı bilmiyorum.”

Mary zaten annesinin bildiği şeyi yeniden açıkladı. “Prensin yeni düşesi görmekte ısrarcı olduğunu sen söyledin bize anne. Açıkçası hiç şaşırmadım, ne zaman bir şey istese şımarık çocuklar gibi tutturduğunu söyler herkes.”

“Öyle ama... Her neyse. Bana son kez sormak istediğin bir şey var mı, Jane?”

Milyonlarca şey vardı ama çoğu duygularıyla ilgili olduğu ve şu sıralar hislerinden konuşmayı istemediği için başını iki yana salladı.

“Mary dışarı çıkar mısın? Ablanla özel şeyler konuşabiliriz.”

Jane panikle ellerini salladı. “Hayır hayır... Dün konuştuğlarımız bana yetti. Lütfen o konuyu bir daha açma anne!”

Sorgusuz sualsiz ve kıpkırmızı bir halde dışarı çıkmak için harekete geçen Mary, eli tokmakta kalakaldı.

“Gitmene gerek yok, Mary. Annem başka bir çift masum kulağa daha eziyet etmeyecek.”

“Ukalalık etmek zorunda değilsin, Jane. O konulardan bahsetmek benim için de kolay değildi... Tanrım, çok güzel görünüyorsun. Çok güzel değil mi, Mary?”

Mary gözlerini devirdi. “Bir an önce normale dönsen iyi olur anne. Tören sırasında sinir krizi geçirmeye başlarsan seni tanıımıyormuş gibi yaparım.”

Ellen Hammond tavana baktı. “Tanrım, şu kıza bir miktar genç kız çekingenliği ver... Ve sen Jane.” Jane’in göğüs altında kalan saten kuşağını bir kez daha düzeltip kare yakadan taşan göğüslerini yine dantelli yaka sayesinde biraz sakladı. “Gelinlik işini Bayan Dudman’a bırakmalıydık. Bu sanki biraz açık. Sen ne düşünüyorsun, Mary?”

“Bence harika görünüyor. Bayan Dudman’ın diktikleri tabuta benziyor. Bırak artık şu yakayı anne. Bugün onun en özel günü.”

“Haklısın. Tamam, aynaya son bir kez bak, Jane.”

Annesinin değişken ruh halinden nasibini alan Jane onun gibi aniden sakinleşti ve kukla gibi aynanın karşısına geçti.

Tam da şu anda, kendini beğenmişlik ettiği için cezalandırılabilirdi ama daha önce bu kadar güzel bir gelin görmediğine emindi. Zengin bir masada yanan krem rengi mum gibi zarif görünüyordu. Kare yakası daha önce giydiği elbiselerin hepsinden daha derin ve cesurdu ama seçkin bir yanı da yok değildi. Pahalı dantellerle kaplı kumaş,

Alexander ile birlikte Londra'dan gelmişti. Jane kumaşı gördüğünde çarpıldığını hatırlıyordu ama gelinlik son halini aldığında yaşadığı şaşkın mutluluğu asla unutamazdı.

Gelinlik uzun kollu olduğu için eldiven takamayacağından terzi bileklerinden sarkıttığı dantellerle kırık ve kısa tırnaklı ellerini kibarca gizlemişti. Aynı danteller elbisenin çeşitli yerlerinde de kullanılarak hoş bir bütünlük sağlanmıştı. Jane nereden bakarsa baksm, hangi detayı incelese incelesin tek bir kusur bile bulamıyordu.

Belinin bu kadar narin, kalçalarının böyle hoş göründüğünü hiç bilmezdi. Ya da boyu ancak Alexander'ın omuz hizasına kadar geliyorken bu kadar uzun ve zarif göründüğünü... Etek uçlarına doğru yoğunlaşan incilerin dalgalanan kumaşın katları arasında denizdeki pırıltılar gibi ışıldayışını ve attığı her adımla birlikte, gerisinde ışıklı bir iz bırakışını eli ağzında, afallayarak inceledi.

Ağlamak istiyordu. Ağlamaktan nefret ediyordu.

"Galiba başlıyor. Jane, artık çıkmamız gerekiyor. Chris yerinde mi kontrol et, Mary."

"Tamam."

"İyi misin kızım?"

"İyiyim, biraz endişeliyim ama iyiyim."

"Güzel. Hadi gidelim artık."

Birlikte dışarı çıktıklarında ilk olarak görev bilinciyle onları bekleyen Chris'i gördüler. Jane kardeşinin önünde eğilip onu alnında öptü. "Çok yakışıklı görünüyorsun."

"Sen de öyle. Yani güzelsin."

"Teşekkür ederim bir tanem. Yanımda olduğun için şanslıyım."

"Şanslısın. Gidelim artık, damat orada bekliyor."

Jane heyecanlandığını gizlemek için tasasızca gülümsedi ama gözlerindeki yaşlar aslında duygularının ne kadar hassas olduğunu ortaya koyuyordu.

Birlikte, el ele tutuşarak önce kısa koridoru geçtiler, son-

ra büyük vitray camların renkli gölgelerinin düştüğü ana koridora çıktılar. Jane kulaklarındaki uğultu yüzünden konukların yükselen seslerini de müziği de duyamıyordu. Kaldı ki birkaç adım sonra kendini unutup aptal gibi tökezlemesine neden olacak manzarayla karşı karşıya kalacaktı.

Alexander piskoposun önünde duruyordu. Vitray camlardaki renksiz boşlukların birinden sızan kış güneşinin doğrudan vurduğu saçları parlıyordu. İlahi bir tarafı vardı, Jane bunu her zaman kabul etmişti. Ancak bu sefer... nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama... bu sefer her şey daha güçlüydü. İlahi yanı da, karanlık tarafı da... sanki tüm nitelikleri sivriltilmiş ve sonra da güneşin kendisiyle parlatılmıştı.

Güvercin grisi takım elbisesi üzerinde o kadar iyi duruyordu ki sadece hayranlıkla açıklanamayacak bir duygu Jane'i sardı, kızın ağzı kupkuru kesildi. Kendisine neler olduğunu açıklayamıyordu.

Derken ikisi de göz göze geldiler. Zaten Chris de onu teslim etmek üzereydi. İkisi de hiç hareket etmeden birbirlerine bakmaya devam ettiler. Vızıldayıp duran, hassas, titreşimli bir duygu aralarında akıp gidiyordu. Fakat törenin ikisine de dayattığı doğal işleyiş sebebiyle çok geçmeden bağlantıları koptu. Jane irkilerek kardeşinin yüzüne baktı ve onun kendini beğenmiş gülümsemesiyle karşı karşıya kaldı.

"Jane'e iyi bakın, ekselansları," dedi Chris azimle.

Alexander gülümsedi ve Jane'i Chris'ten teslim alırken, "Benim için zevktir," dedi. Gözlerinde kontrol altında tutulan bir ateş yanıyordu sanki. Kimin ne zaman yanacağını ise sadece o biliyordu.

Jane nefes nefese bir halde yapacak bir şeyler aradı. Her şeyin bir düzene göre işlemesi gerekiyorsa eğer Jane'in duruşunu almak için kendini biraz geri alması ve sonra da onun karşısına geçmesi gerekirdi. Fakat tek bir

adım atamadan Alexander onu fark edilir bir sabırsızlıkla önce kendine çekti, sonra karşısına alarak gözlerine baktı.

Ah Tanrım...

O mutlu muydu? Belki de sadece eğleniyordu. Göz bebeklerinin etrafında yanan ateş hariç, Jane onun gri gözlerindeki ifadeyi daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Bu yüzden ne yaparsa yapsın onu çözemeyeceğine kendini inandırmıştı.

Nihayet psikopos töreni başlattığında birden herkes sessizleşti. Kendisinden beklenildiği gibi din adamının sözlerini kararlılıkla tekrar etti ve aynısını yapan Alexander'ın gözlerinden gözlerini hiç ayırmadı.

Bitmişti, artık onun karısıydı. Hiç de müşfik olmayan bir sesle artık gelini öpebileceğini söyleyen piskoposa şaşkın şaşkın baktı Jane. Olup bitenlere bir anlam vermeye ve olayın tam olarak neresinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama sonra... bir iki saniye sonra kendini olmasın gereken yerde, Alexander'ın kollarında bulduğunda nedense hiç şaşırmadı Jane. Biliyordu ki, kime aitse artık onundu.

Öpüşme korktuğu, aslında beklediği gibi ateşli değildi. Elbette içinde yanan gizli ateş dudakları temas eder etmez birbirine değmiş ve tutuşmuştu. Aralık dudakları onu içine davet ediyordu ama o sınırlarda gezip, dilini tatlı tatlı dokundurarak ikisine birden işkence ediyordu.

Öte yandan Jane nefesini boşuna kontrol etmeye, Alexander dudaklarına sahip olurken inlememek için kendini tutmaya çalışıyordu. Kilisede, öfkeli bir piskoposun yanında, dahası onlarca konuğun ve en önemlisi Chris'in karşısında ona içinden gelen karşılığı vermemek için kendiyle mücadele ediyordu.

Öpüşme sona erip de aralarına mesafe girdiğinde Jane ne hissedeceğini bilemedi önce... Sonra böylesinin daha iyi olduğunu kendisine tekrar edip bir miktar daha geriledi.

Devamında yaşanan tebrik seromonisi ve karmaşa, hislerini ölçmek konusunda pek yardımcı değildi ama Jane kafa takmadı, imza işlemlerini halletmek için Alexander ile birlikte kilisenin iç taraflarına doğru ilerledi.

Düğün yemeği denen şeyi kim icat ettiyse bunu konukları memnun etmek için yapmış olmalıydı. Jane akşamın sonlarına doğru o kadar yorgun ve bitik haldeydi ki perdelerden birinin arkasına saklanıp uyuklamak istiyordu. İlerleyen saatlerde yaşanacak şeyler bile artık ulaşılmaz bir hayal gibiydi. O ânı iple çektiğinden falan değil, gerdek gecesini sabırsızlıkla bekleyen bir gelinin var olduğuna inanmıyordu. Tanrı biliyor ya, tek derdi dinlenmekti.

“Burada mı saklanıyorsun kıymetli düşesim?”

Jane, Alexander ile evlendiğinde hayatının değişeceğini kabul etmişti elbette ama akıl hastası Beatrice ile akraba olacakları gibi basit bir hesabı yapmayı akıl edememişti. Etseydi bir şeyin değişeceğinden değil ama en azından kendini hazırlamak için vakti olurdu.

“Saklanmıyordum. Gördüğün gibi hâlâ salondayım. Sadece yoruldum.”

Beatrice sır verir gibi kulağına eğildi. “Sakin kimseye yorulduğunu söyleme, Jane. Bir an önce kocanla yalnız kalmak istediğini düşünürler ki senin gibi erdemli bir kız için bu çok utanç verici olur.”

“Sadece yorgunum özgür kuş. Hayatım tembellik ederek geçiren birine yorgunluğun nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışamayacak kadar yorgunum hem de.”

Beatrice kahkaha attı. “Ne söylersen söyle senden hoşlanıyorum düşes. Kusursuz Helen ve halasını başımızdan defettiğin için sana ayrıca hayranım da. Seni aileye kabul etmeye karar verdiğimi söyleyecektim.”

Jane pek etkilenmedi ama kızı başından atmak için, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Ne zaman başımdan gideceğin gibi mi?"

"Hayır, gece ile ilgili. Saygıdeğer Bayan Hammond'ın sıkıcı yatak hikâyeleri içinden işine yarar bir şeyler çıkmayacağını düşündüm ve soru sormak istersin diye kendimi emrine sunmaya karar verdim."

"O konulara hiç girmezsen sevinirim."

"Neden? Utanmak için çok geç. Buradaki herkes birkaç saat içinde artık eski kız olmayacağını biliyor. Tabii o işi daha önce yapmadıysanız."

Jane biraz öfke ve çokça utançla inledi. "Eğer bu kadar utanmaz olmasaydın sana ağzının payını verirdim. Lütfen konuyu kapat, yok eğer beceremeyeceksen de beni yalnız bırak."

Akıl hastası Betarice yeni bir kahkaha attı. "Seninle uğraşmak çok keyifli olacak... Ama ne yazık ki sevgili ağabeyim yaklaşıyor. Yarın öğlen... Hayır hayır, öğleden sonra ya da akşama doğru uzun ve samimi bir sohbet için kapını çalacağım, unutma."

"Şimdiden söylüyorum, odamda değilim."

"Demek o kadar çok şey bekliyorsun Alexander'dan."

"Ne demek istediğini anlamadım ve bana aptal demeni de umursamıyorum. Lütfen, beni yalnız bırak."

Jane, Beatrice'in yine imalı bir şey söyleyeceğinden o kadar emindi ki kız gülümseyip elini okşayınca afallayıp kaldı. "Gidiyorum Jane, kendine iyi bak... Ve tüm samimiyetimle söylüyorum. Mükemmel ailemize hoş geldin. Eğer kahvaltıda görüşemezsek yarınki Londra seyahati için şimdiden iyi yolculuklar dilerim sana."

Jane onun arkasından bakadursun Alexander diğer taraftan yaklaşp dirseğine dokundu ve Jane'i olduğu yerde hoplattı. "Korktum."

"Fark ettim, özür dilerim."

Jane, "Bir şey mi vardı?" diye sordu ve gözlerini derhal kaçırdı. Fakat o kısacık bakış ondaki rahatsızlığı tespit etmesini engellememişti.

Alexander boğazını temizleyip, "Misafirler seni bekliyor," dedi. Sesi hâlâ bir miktar çatallıydı.

"Öyle mi? Konuşma yapmam gerekiyorsa şimdiden söyleyeyim... Yapmam."

Kocasını -evet, artık kocasıydı- keyifle güldü. "Hayır, konuşmayacaksın. Konuklarla vedalaşacaksın."

"Öyle mi? Gidiyorlar mı?"

"Hayır, biraz daha eğlenecekler."

"O zaman ben..." Jane yavaş yavaş anlıyordu aslında ama bildiğini itiraf etmeye cesareti yoktu.

Alexander hafifçe kulağına doğru eğilerek, "Sen yukarı çıkacaksın," dedi. "Ve birazdan ben de sana katılacağım."

"Aah... Ah..." Boğazını temizledi. "Anlıyorum... O zaman ben gideyim... Madem beni bekliyorlar."

Jane gitmeye yeltenince kocası bileğinden tuttu. "Jane biraz rahatla. Yukarıda seni güzel bir banyo bekliyor. Gevşemen için biraz şarap ve biraz da yiyecek. Hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim ki?"

Alexander saçlarına doğru güldü. "Biliyorum. Fakat yemelisin."

Jane'in gözleri doldu. "Tamam, yemeye çalışacağım... Peki sen... Sen ne zaman geleceksin?"

Alexander'ın nefesi bariz bir şekilde hızlandı. "İhtiyaç duyduğun kadar yalnız kaldığından emin olunca geleceğim."

Jane üstü aperatif yemeklerle dolu masaya tutundu. "Burada dikkat çeker miyiz? Yani hakkımızda konuşurlar mı?"

"Onları boş ver ve benimle gel. Söz veriyorum seni huzurla yukarı yollayacağım."

"Tamam."

"Güzel."

Birlikte misafirlerin yoğun olduğu tarafa yürüdüler ve Alexander, tam da söz verdiği gibi hiç dikkat çekmeyen kelimelerle, sanki onu yukarıda iyi bir uyku çekmeye gönderiyormuş gibi Jane adına izin istedi.

Jane odasına çıktığında bir miktar da olsa rahatlama-yı bekliyordu. İçeride arı gibi çalışan, hepsiyle daha önce tanıştığı kızların arasında ne yapacağını bilmeden beklerken sırtı sopa gibi bükülmez ve sertti.

Kızlardan biri, "Ekselansları," deyince Jane, Alexander'ın geldiğini düşünüp kapıya baktı. Çok sonra kızın ona hitap ettiğini anlayıp utançla karışık bir şaşkınlığa düştü.

"Banyonuz hazır," dedi kız anlayışla. Çok tatlıydı.

"Teşekkür ederim."

"Rahatlayın ve kendinizi ellerime bırakın."

Bu hiç kolay değildi. Jane nankörlük ediyormuş gibi görünmemek için hizmetçinin yönlendirmelerine karşı çıkmadan önce banyo işini halletti, sonra kendisi için hazırlanan geceliği giydi. Tüm bu süre boyunca, yetişkin haliyle ilk kez birinin karşısında soyunduğunu kafaya takmamaya çalışıp durmuştu.

"Siz bir şeyler atıştırdırırken saçlarınızı taramamı ister misiniz?"

"Olabilir," dedi Jane ve küçük bir masanın üzerinde duran tepsiye yöneldi. Bu gece kimseye itiraz edecek hali olmadığı gibi, düğün yemeği boyunca gerginlikten neredeyse tek lokma yemediği için de açtı. Bir kısmının açlıktan olduğunu tahmin ettiği baş dönmesini geçirmek için birkaç lokma ekmek, soğuk et ve peynir yiyip sonra da şarap içti.

“Bir emriniz var mı, ekselansları?”

“Hayır... Teşekkür ederim.”

“Bir arzunuz olursa şu zili çalın, ben gerekeni yaparım.”

Birkaç saniye sonra yalnız kalmak kaçınılmaz olarak Jane’i bu gece kendisinden beklenenleri düşünmeye yönlendirdi. Görevlerini biliyordu, nelere katlanmak zorunda olduğunu ve hoşlanmaması halinde duygularını gizlemesi gerektiğini de öyle. Annesi ilk seferin rahatsızlık verici olduğunu ama o işin korkulacak bir şey olmadığını tuhaf bir renge bürünmüş halde anlatırken Jane iyimserlik etmeye çabalamamıştı bile. En iyi deyişle, her şeyi kabul lenmişti.

Bu odayı tanımıyordu, Abertillery Malikânesi’ndeki çoğu odayı tanımıyordu gerçi. Dekorasyona bakarak odanın bir kadın için hazırlandığını tahmin ediyordu ama buranın kendi kalıcı odası mı yoksa sadece belirli zamanlarda kullanacakları bir oda mı olduğundan emin değildi.

Ana kapının dışında, pencereye yakın bir noktada başka bir kapı daha bulunuyordu. Dün annesi, erkek ve kadının farklı odalarda yatmayı tercih edebileceklerinden bahsetmişti, geleneksel evliliklerin yöntemlerinden biri buydu zaten. O halde Alexander’ın odası da o kapının arkasında olmalıydı.

Ona ne kadar yakın olabileceğini fark etmek paniklemesine neden oldu ve Jane kafasını meşgul edecek bir şey bulma umuduyla etrafını incelemeye başladı. Mürdüm eriği rengindeki perdeler ve aynı tondaki koltuklar daha önce kullanılmamış gibi görünüyordu. Lüks olduklarını söylemeye bile gerek yoktu tabii. Odadaki iki gardırop, ahşap paravan, tuvalet aynası ve herbiri birbirinin takımı küçük mobilyalar haliyle birbirleriyle uyum içindeydi. Perde ile aynı kumaştan bir örtüyle kaplı yatak öyle büyüktü ki Jane tüm ailesini yanına alıp orada yatabilirdi. Fakat bu gece...

Aklındaki sözcüklerin sonunu getirmemeyi tercih etti ve ayna karşısına geçti. Saçlarını örmek istememişti, bu gece kocasına olduğu gibi görünmek niyetindeydi. Eğer o, saçları yüzünden bir hayal kırıklığı yaşayacaksa da bunu şimdi öğrense iyi olurdu.

Gergindi, daha doğru bir ifadeyle heyecandan ölmek üzereydi. Bir bakire için hazırlandığı şüphe götürür beyaz gecelik onu boğuyordu. Bu çok saçmaydı çünkü gecelik o kadar açık ve kumaşı öyle inceydi ki Jane çıplak teniyle olduğundan daha az özgür sayılmazdı.

Yaptığı en ufak bir hareketle bile özgürce sallanan göğüslerini yukarıya kaldırıp geceliğinden biraz daha dışarı taşmasını sağladı ve başını eğerek nasıl göründüklerini görmeye çalıştı. Tanrı'ya şükür ki çok büyük değillerdi ama tahta gibi de görünmüyorlardı. Jane, en azından hoş görünme kriterlerine uygun olduklarını varsayıp onları serbest bıraktı ve amaçsızca odayı turlamaya başladı.

Sonraki uzun bir süre boyunca saçlarına, önden ve arkadan çapraz saten iplerle bağlanmış saçma geceliğine, dişlerine ve ayak parmaklarının arasına kadar her bir detayı gözden geçirdi. Aksi halde gerginlikten keçi gibi yatak örtülerini kemirmeye başlayabilirdi.

Dışarıdaki kar soğuğuna rağmen sıcak basınca Jane büyük bir seramik kâsedede bekleyen soğuk suyla boynunu ıslatıktan sonra gürül gürül yanan şöminenin karşısına geçti. Oturmaya, yatmaya ya da ayakta dikilip beklemeye karşı belirgin bir eğilimi yoktu, sadece zaman geçirmeye çalışıyordu.

Derken odayı diğer tarafa bağlayan gizemli kapının tokmağı döndü ve ardında Alexander belirdi. İşte o an, Jane olumlu ya da olumsuz tüm beklentilerini yıkan bir görüntüyle karşı karşıya kaldı.

Kocasının üzerinde bir robdöşambr vardı. Ayakları

çıplaktı ve karanlığa rağmen saçlarının nemi Jane'in durduğu yerden açıkça belli oluyordu.

"Gelinim," dedi Alexander, "kendini nasıl hissediyor?"

Jane iyi olduğunu söylemek isteyip de kuş ciyaklamasına benzer bir ses çıkarınca nefeslenip yeniden denedi.

"İyiym, sen?"

Alexander güldü. Arkasında bıraktığı kapıyı kapatıp ağır ağır Jane'e yaklaşırken gülüşü, yerini vahşi, sahiplenme ve gurur dolu bir ifadeye bırakıyordu.

Karşılıklı durdukları yer, şöminenin kızıl alevinin rengini almış sıcak ve her nedense hoş kokulu bir köşeydi.

"Karnını doyurdun mu, Jane?"

Yemekten mi bahsedeceklerdi şimdi?

"Bir şeyler atıştırdım... ve dediğin gibi bir kadeh de şarap içtim."

"Güzel..." Alexander uzanıp saçlarına dokununca Jane gözlerini kapattı. "Demek benden sakladığın şey buydu."

"Fazla kabarık ve... Tanrım..." Konuşamayacaktı.

"Gür ve yumuşak... Daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiştim." Gerçekten de öyle düşünüyor olmalıydı ki kızın saçlarını nadide bir ipekmiş gibi okşuyor ve *Tanrı Jane'e acısın...* dudaklarının arasına alıyordu.

"Tenin de saçların gibi kokuyor mu, Jane?"

Bu soruya nasıl bir cevap verebilirdi ki? Alexander, Jane'i omuzlarından tutup kendine yaklaştırdıktan sonra saçlarını kenara çekti ve dudaklarını hafifçe kızm boynuna dokundurdu. Ağır ağır yukarılara ilerledikçe gerisinde ateşten bir yol ve henüz dile gelmemiş arzuların küçük sarsıntılarını bırakıyordu.

Kulağını hafifçe öptüğünde ve elleriyle belini sarıp vücutlarını iyice yapıştırdığında Jane onunla yaşadığı çok daha özel anlarda hissettiğinden bile büyük bir heyecan duydu... Alamadığı soluklar boğazında birikiyor ve tanıdık

bir özlem duygusu, suyun dibinden yukarıya yükselen baloncuklar gibi kaçınılmaz bir hızla açığa çıkıyordu.

"Korkuyor musun yoksa heyecandan mı titriyorsun?" diye fısıldadı kocası. Hızla soluyordu.

Jane gözlerini kocaman açarak düristçe, "Bilmiyorum," deyince Alexander gülerек ondan uzaklaştı ve şarabın bulunduğu masaya doğru yürüdü.

Tek bir kadeh vardı, onu da Jane kullanmıştı. Kız açıklama gereği duyarak, "O kadeh benimdi," dedi.

Alexander kadehi doldurdu ve onun gözlerinin içine bakarak büyük bir yudum aldı. "Birazdan ortak bir kadehten içilmiş şaraptan daha fazlasını paylaşacağız. Yine de bıraktığın her tadı almak istiyorum."

Jane'in kalbi her nasılsa biraz daha hızlı atmaya başladı. Tedirgin gözlerle kocasının odadaki tek koltuğa oturmasını izledi ve sonra onun sessiz davetine uyarak yavaş yavaş yanma gitti.

"Kucağıma otur."

"Oturmak mı istiyorsun?" Şaşırdığı için utanmayı akıl edememişti.

"Evet..." Eliyle dizini işaret etti. "Otur, Jane."

Jane erkeğin dizinin ucuna oturdu. Bu gece sorgulamak da sızlanmak da istemiyordu. İşin aslı onu memnun etmekten başka hiçbir şey istemiyordu.

Alexander onu kendine çekmeden önce hiçbir uyarı vermedi. Az önce onun dizinin ucundayken birden kendini bacakları ayrılmış bir halde Alexander'ın kucağında bulduğunda Jane inledi. Göğüs göğüseydiler... Dizlerini kocasının kalçasının iki yanına dayadığı için geceliği uyluklarına kadar sıyrılmıştı.

"Sakin ol... Gözlerime bak. İstemediğin hiçbir şey olmayacak. Sadece bana alışmanı istiyorum."

Bir gün birisi, nefes almanın acı vereceğini söyleseydi Jane ona drama kabiliyetini tiyatrodaki değerlendirmesi-

ni tavsiye ederdi. Fakat o an, Alexander hafifçe belini ve daha da aşağıları okşarken Jane o acıyı anlayabiliyor, dahası ona severek katlanıyordu.

"Ne yapmak istediğini söyle, Jane... Sen ne istersen o olacak."

Jane bir öpücüğü aklından geçirirken içinde zerre kadar tereddüt yoktu. Cesaret ise başka meseleydi. Her nasılsa kocası neyi istediğini kolayca sezmeyi bildi. Yüzünü avuçları içine alıp önce yumuşakça dudaklarına dokundu, sonra da onları arzuyla dudaklarının arasına aldı

Öpüşmek kolaydı, doğal ve içgüdüsel. Jane tereddüt etmeden ona karşılık vermeye, şarabın buruk tadına onun dudaklarından varmaya başladı.

Geride bıraktıkları her saniye, kaybolan utangaçlığının yerini dolduran yeni hislerle ona biraz daha sokuluyordu.

Pozisyonlarının kendine güç sağladığını fark ettiğinde dizlerinin üzerinde bir miktar yükselip erkeğin başını arkaya doğru büktü ve kendini ona biraz daha bastırdı.

Saçları ipek bir perde gibi ikisini içine alıp sarmalamış, tatlı yalnızlıklarına hoş bir gizlilik katmıştı. O andan itibaren yumuşak ve anlayışlı başlayan ne varsa yerini baskın, tutkulu ve ateşli bir oyuna bırakmıştı. Alexander kızın sırtını, kalçalarını ve belini okşuyor, buna rağmen o tadına varabilsin diye kendini geride tutuyordu.

Jane'in her zaman, her türlü duyguya karşı üstün bir hassasiyeti olmuştu. Bu sayede onun ne yapmaya çalıştığını anladı ve hıçkırarak kendini geri atıp kalkmaya çalıştı.

"Ben... Kendimi kaybettim... Özür dilerim..."

"Ne biçim bir erkeğim ki karım beni arzuladığı için benden özür diliyor." Alexander gülerek Jane'i burun buruna gelecekleri kadar yakınına çekti. Sert, sıcak ellerinden biri çıplak bacağını ağır ağır okşuyordu.

"Birbirimizi istiyoruz. Eğer sarsılmayacağını bilsem seni burada, üzerindeki şu şeyi çıkarmadan kendime ait

yapardım ama bu gece sana yumuşak davranacağıma dair kendime söz verdim.”

Ne için olduğunu bilmese de Jane başını salladı. “Hakkımda yanlış düşünmeni istemiyorum... Sen gelene kadar bunun...” Nefes alıp devam etti. “Bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum.”

Alexander dudaklarına bir öpücük kondurdu. “İmkânsız olan seninle sevişmeden bir gün daha geçirmem. İçinden geldiği gibi davranmanı istiyorum, Jane. Eğer durmamı istersen söyle... Sana asla zarar vermem.”

Jane yeniden başını salladı.

Basit anlaşmaları netlik kazanınca Alexander’ın yüzündeki anlayış yerine kopkoyu, fırtınalı bir tutku oturdu ve Jane’i yeniden öpmeden önce sadece bir saniye daha bekledi.

Bu seferki öpüşme daha yumuşaktı, daha derin ve maksatlıydı. Alexander dudaklarını emiyor, hafifçe dişliyor ve dilini kızm ağzının içine sokarak onu derin derin tadıyordu. Ve elleri... İnsan, Tanrı’nın o ellere verdiği sanatı takdir etmeden duramıyordu.

Jane çıplak bacaklarındaki sıcak histen nasıl hoşlanıyorsa, giderek yukarılara doğru uzanan dokunuşların vücudunun tam merkezine gönderdiği ağır duygudan o derece tedirgin oluyordu. Fakat her şeyin doğru ve yerinde olduğundan o kadar emindi ki ona güvenmeye de devam ediyordu.

“Dokun bana, Jane,” diye fısıldadı Alexander.

Jane gözlerini iyice açarak ona baktı. Yakası kenara sıyrıldığı için göğsü ve omuzlarının bir kısmı görünüyordu. Güçlü ve muntazamdı... Sıcak olduğunu biliyordu çünkü teni tenine değdiğinde vücudunu ateş basıyordu. Öyle ki, parmaklarının ucuyla hissederek ateşi elleriyle kontrol edebilirdi.

Jane parmaklarını onun göğsüne koyunca Alexander inledi. Altın rengi tüylerin parmaklarında bıraktığı his o an için uygunsuz sayılabilecek bir hayranlıkla doldurdu içini, Jane şaşırarak erkeğin yüzüne baktı.

"Çok güzelsin..." Bunu ona uzun zamandır söylemeyi istiyordu. "Akıl almayacak kadar güzelsin..."

Alexander'ın burun delikleri genişledi, sıcak solukları biraz daha hızlandı. "Seni istiyorum, Jane."

İtirafı bacaklarının arasında ani ve keskin bir sızıya neden oldu. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum... Ya hayal kırıklığına uğrarsan?"

Alexander nefes verir gibi güldü ve onu aceleyle öptü. "Bu konuda endişen olmasın..." Dudakları yeniden birleşti. Bir önceki gibi acele, haşın ve tutkuluydu. Çok sonra soluklanmak için ayrıldıklarında Jane alnını onunkine yaslayıp gözlerini kapattı.

"Başım dönüyor, şarap çarptı sanırım."

"Belki biraz... Seni tamamen görmek istiyorum. Şimdi geceliğini çıkaracağım."

Jane bu ânın geleceğini biliyordu. Ne söyleyeceğini bilmediği için tekrar başını salladı. Onun uyluklarında toplanan geceliği yukarı doğru sıyırdığını hissedince kedi gibi bir ses çıkardı. Nefesi göğsünde titriyordu ve göğsündeki tek sıkıntı içine hapsolan solukları değildi. Tanrı korusun, kalbi her an patlayabilirdi.

"Korkma! Sadece zevk alacaksın, söz veriyorum."

"Sana güveniyorum... Alexander..."

Adını duymak Alexander üzerinde çarpıcı bir değişime neden oldu. O müşfik, incelikli adamın yerini tutkularını doyurmaya çalışan bir adam aldı... Ve görünüşe göre bu adamın çok acelesi vardı.

Geceliğinin tek çırpıda üzerinden çıkarılması üzerine Jane çılgık atıp vücudunu kapatmaya çalıştı. Başaramayacağına anlayanca da kendini kocasının üzerine attı. Ondan

sakınmak için ona daha fazla sokulmanın akıllıca hiçbir yararı olmamasının hiçbir önemi yoktu.

Alexander'ın boyun çukurundan yüzünü kaldırmadan, "Haber vermen gerekiyordu," diye sitem etti.

"Artık biliyorsun."

"İçim titriyor ama üşümüyorum."

"Arzu bu... Şehvet..." Alexander ağır ağır çıplak sırtını okşuyordu.

"Sana bir şey itiraf edebilir miyim?" dedi Jane yüzünü gömdüğü yerden kaldırmadan.

"Bir an önce söyle..." Ne talepkâr elleri ne de buğulu sesi sabırsızlığını gizlemiyordu.

Jane ona daha sıkı sarıldı ve başka şartlar altında asla itiraf edemeyeceği şeyi bir çırpıda söyledi. "Ağırdan almanı ben de istemiyorum."

Sonraki saniye Jane'in dengesini altüst eden bir tutkuyula alevlendi, dudakları Alexander'ın kontrolünü sağladığı fazlasıyla ateşli bir öpüşle birleşti. Jane'in de oyuna dahil olması çok sürmedi elbette. Onu tekrar etti, dudaklarının arasına giren dili diliyle okşadı, dudaklarını emerek tutkusunu olduğu gibi kocasına hediye etti.

Alexander'm sıcak dudakları kulağına ve sonra da boynuna indiğinde Jane esnek bir dal gibi geriye doğru bükte kendini. Bacakları sıkıca erkeğin beline dolanmıştı, elleri gevşemiş robdöşambrının yakasını sıkıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Alexander. Ellerinden biri kızın sırtından kayıp belini kavradı, yelpaze gibi açtığı diğeriyle de boynunun altından bastırarak onu geriye doğru iyice bükte. Gözlerinde, şöminedeki ateşten daha kızıl ve daha sıcak bir ateş yanıyordu. Ve bakışları Jane'in vücudunda gezindikçe o ateş biraz daha büyüyordu.

Parmaklarının dış yüzüyle kızın boynunu, sinisini ağır ağır okşadı önce... Sonra parmakları göğsüne doğru kaydı

ve başparmağıyla meme ucunun etrafında daireler çizmeye başladı. Boynundaki çıkıntı sürekli hareket ediyordu. Burnundan gürültüyle verdiği nefesler sık ve yüzeyseldi.

“Çok güzel,” dedi Alexander göğüslerini kastederek. “Baştan çıkarıcı... Tenin krema gibi pürüzsüz ve yumuşak... Sana nasıl karşı koyabildim bunca zaman?”

Jane inledi. Beklenti ya da olacakların korkusu onu olduğu yere mıhlamıştı. Tek bir küçük hareketin karşılığında vücudu kasılıyor, ağzından minik, tuhaf iniltiler kaçıyordu. İçeriden küçük iğneler gibi tenine batan hisse kapıldıkça kendini hem ona daha bağımlı hem de daha hür hissediyordu.

Alexander bir göğsünü avuçladığında dudakları aralandı, havayı içine var gücüyle çekerken gözleri sımsıkı kapandı. Tanrı affetsin... bu öyle güzeldi ki... Zevk içinde çağılayan bir güçtü ve Jane henüz onun en kuvvetli aktığı yere gelmediğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Soluk soluğa, “Lütfen,” diye fısıldadı.

Neyi dilediğinin bir önemi yoktu, kaldı ki Alexander’ın da onunla ilgili planlarında bir değişiklik yoktu. Okşayan ellerden biri kızın göğsünü bütünüyle kavrayıp hafifçe sıktı. Ve sonra Jane’in zavallı sağlıklı kalbine bir kastı varmış gibi kalçasını yukarı kaldırarak kendini ona bastırdı.

“Alexander... lütfen...”

“Tadına bakmak istiyorum...”

Bunu söyler söylemez Jane’in göğüs uçlarından birini dişlerinin arasına kısıtıp ısırды. Sonra aynı yeri yalayıp ağzının içine aldı ve sertçe, iştahla emmeye başladı.

Onun kollarındayken düşmeyeceğini, her zaman korunacağını biliyordu Jane... Ancak öyle çok başı dönüyordu ki daha sıkı sardı onu, bacaklarını biraz daha kastı ve bütün gücüyle sıktı... Ağzından kaçan küçük, tatlı sesler ve kalbinin olduğu yerde başlayıp her yerini saran titremenin önüne geçemiyordu.

Alexander aynı kusursuz işkenceyi diğer meme ucuna da göstermeye karar verdi sonra. Azimli, düşünceli ve bir miktar da bencildi. Göğüslerin sadece bebek emzirmek için bir araç olduğunu düşünen birine muhteşem bir ders veriyordu zira... Ve her şey sanki yetersizmiş gibi sert avuçlarından biriyle Jane'in diğer göğsünü sıkıp hiç de nazik sayılmayacak şekilde okşuyordu.

Çok geçmeden, vücutları arasında ikisinin de kontrol edemediği o çok eski zamanlardan beri var olan ritim meydana geldi... Alexander kalçalarından tuttuğu Jane'le birlikte hızla koltuktan kalkıp yatağa doğru yürüdü. Ne o kısa mesafe boyunca ne de yatağa düştüklerinde öpüşmeye ara vermediler.

Jane utanç sınırını çoktan geçmiş olmalıydı. Aksi halde göğüslerini okşayan o ellerin karnına ve daha aşağılara inmesine mani olacak bir şey yapmayı düşünebilirdi. Fakat Alexander uyluklarının iç kısımlarını okşarken kendini kapatmaya çalıştı, direndi...

"Korkma," dedi Alexander. Sesinde hem bir işkence- nin izleri hem de neşe kırıntıları vardı. "Hazır olup olmadığını anlamam gerekiyor."

Jane, "Bunu ben söyleyemez miyim?" diye fısıldadı.

Alexander'm bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran gülüşü tatlı ve baştan çıkarıcıydı. "Söyleyebilirsin," dedi bir süre sonra... "Ama emin olmam gerekiyor."

"Benim iyiliğim için..."

"Evet... Senin için... Ve benim için ıslanıp ıslanmadığını görmem gerekiyor."

O söylediği şeyden neyi kastettiğini bilmiyordu ama böyle tatlı konuştuğu sürece Jane ona ne isterse vermeye hazırdı. Başını salladı ve az önce sıkıca kapattığı bacaklarını gevşetti.

"Güzel..."

O sırada ikisi de gözlerini birbirinin gözlerinden ayırmayı düşünmüyordu. Alexander yeninden bacaklarına, göbeğine ve kasıklarının kıyısına kadar dokundu. Tek bir noktadan özellikle kaçınıyor gibiydi... Veya bu da oyunlarından biriydi. Sonra bacaklarını bir miktar ayırdı ve parmaklarını bugüne kadar Jane'in bile bakmayı aklına getirmedeği yumuşak, nemli yere değdirdi.

İlk temas kansız bir bıçak kesliği gibiydi... Keskin, can yakıcı... Jane hıçkırarak içini çekti ve kendini kapatmayı denedi, sonra kocasının yumuşak öpüşüyle yeniden gevşedi. Bu kadar kolay yola geldiği için aptal olmalıydı ama ona karşı koyamıyordu. Ve ikinci temas... *Of Tanrım...* Jane'in dudakları hava arzusuyla ya da bir çılgılık için aralandı fakat tek bir ses bile çıkmadı.

"O kadar ıslaksın ki..."

"Peki... Peki, bu doğru bir şey mi?"

Alexander ilahi bir acı çeken melekler gibi güldü ve onu sertçe öptü.

Öpüşme uzadıkça Jane biraz daha gevşiyor ve kendini içinde bulmayı arzuladığı zevk, kabaran deniz gibi etrafını, içini kaplıyordu. Alexander kimi zaman yumuşak kimi zaman da cezalandırır gibi okşayarak artık benimsediği aykırı ya da su gibi doğal iç içe geçmiş tüm duyguları sunuyordu ona.

Erkeğin parmaklarından birinin içinde olduğunu hissettiğinde ilk tepkisi hiçbir şeye benzemeyen o doluluk hissinden kaçınmaya çalışmak oldu. Eğer Alexander izin verseydi topuklarıyla yatağın kenarından destek alır ve mancınık gibi kendini yukarı fırlatırdı. Onun bu şekilde içinde olması çok yakışıksızdı... Fakat düşüncelerinin bile sonu gelmeden yeni bir akınla aklını kaçırarak gibi oldu.

Alexander onu nazikçe yerine bastırıyor ve içindeki parmağını çıkarıp yeninden geri iterek tatlı bir ritimle hareket ediyordu. Bir yandan da hassas göğüs uçlarını emerek

kendisinin bildiği, Jane'in ise sadece tahmin edebildiği zevki yavaş yavaş yüzeye çıkarıyordu. Sonra bir diğer parmağı daha içinde hissetti Jane.

"Ne... Ne yapıyorsun?" dedi telaşla.

"Bana alışabilmen için seni hazırlıyorum, güzel kızıl."

"Hıh..." İçindeki bam teli olduğunu tahmin ettiği bir nokta, Alexander'ın dokunuşlarına tepki verince Jane titrek küçük bir çığlık attı. "Tanrım, sen bana ne yapıyorsun?"

Alexander havayı dişlerinin arasından içine çekerek, "Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi..." dedi.

Değişimin tam olarak ne zaman geldiğini söylemek zordu ama artık Jane, içindeki parmakların verdiği histen bütünüyle hoşlanıyordu. Büyülenmiş ve bir miktar da değişmişti. Sanki göğüs uçlarından bacaklarının arasına uzanan ince zevk kanalları vardı. Öyle ki, Alexander her emişinde o zevk akıp gidiyor ve içinde hareket eden parmakların verdiği zevke buluşup yoğunlaşıyordu.

Bu diken üstündeki mutluluğa giderek alıştığı bir anda Alexander kendini geri çekilip ayağa kalkınca Jane soğuk bir boşluk hissiyle ürperdi.

"Yeterince bekledim," diyordu kocası.

Jane dirsekleri üzerinde bir miktar yükselip yarı kapalı göz kapakları arasından onu izlemeye başladı. Robdöşambri üzerinden kaydığında ise hemen gözlerini kapattı. Tanrı biliyor ya, buraya kadar ona haz veren şeylerin meşhur ilk gece kâbusuna dönüşmesinden korkuyordu. Fakat tüm endişeleri arasında kocasına karşı müthiş bir hayranlık da duyuyordu.

Yeniden gözlerini açma cesareti bulduğunda aradan birkaç saniye geçmiş olmalıydı. Olasılıkları biliyordu, üzerine düşeni de... Güç de olsa cesaretini topladı, erkeğin çıplak ve parlayan göğsüne utanması gerektiğini unutarak uzun uzun baktı. Daha aşağılara bakmamaya özellikle dikkat ediyordu.

Alexander ise kıpırdamayarak ona alışması için zaman veriyordu. Tıpkı Jane'inki gibi hızlı nefeslerle inip kalkan geniş göğsü kuzursuzdu. Omuzları şömineden gelen ateşin kızıllığı ve incecik bir terle parlıyordu. Giysileri içindeyken Jane onun güçlü olduğunu düşünmüştü. Başka bir zaman ise onu antik zamanlardaki savaşçılara benzettiğini hatırlıyordu. Tıpkı adı gibi büyük bir savaşçıya... Fakat ne hayal ederse etsin, ne tür tahminlerde bulunursa bulunsun Alexander'ı karşısında çıtırçıtlak görmenin yaşadığı hisse kendini hazırlayamazdı.

Tanrı günahlarını bağışlasın... Ona bakmaya doyamıyordu.

Uzun ve zarıftı... ama güçlüydü. Bunu kolları arasına girdiği ilk andan beri biliyordu. Şimdi ise görüyordu. Göğsünden aşağıya doğru incelen belinin üzerini kaplayan geometrik şekilli kaslar gücünün sembolü olmalıydı. Karnının çeşitli yerlerindeki yaralar da cesaretinin...

Ne kadar çok acı çektiğini Tanrı bilirdi.

Eğer teselli edeceğini bilse ya da geçmişte çektiği acıları geriye alabilecek olsa o izlerin hepsini acılarıyla birlikte kendine alabilirdi. Jane ona ne kadar çok değer verdiğini fark edince afalladı... Fakat onun yerine acı çekmeyi istediği de dünyasını daha iyi bir yere çevirmeyi arzuladığı da doğrudu. Fark ediyordu da... Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Yeni keşfinin hissettirdiği mutlulukla boş bulunup gözlerini ona çevirince nefesi boğazına takıldı, boğulacak gibi oldu. Korktuğu şeyin başına gelmek üzere olduğuna onu tam olarak görene kadar inanmamıştı. O çok... büyüktü...

Alexander ağır ağır yatağa yaklaştı ve kollarını Jane'in iki yanına koyana kadar üzerine eğildi. "Birbirimize uyaçagız, söz veriyorum."

Jane gözlerini kırıştırdı.

Alexander onu yatağın serin kısımlarına doğru çekiyordu şimdi. Koca yatağın tam ortasına geldiklerinde Jane ellerini onun göğsüne yasladı ve neredeyse çaresizlik içinde, "Öp beni," dedi. Öpüşmek rahatlatıcıydı.

Dudaklarının birleşmesi tanıdık, güzel duyguları geri getirmişti. Ateşli ve sert olmasının bir önemi yoktu, her şekilde güven veriyordu. Bir noktadan sonra Jane, kıvrılıp bükülerek vücudunu ve aslında daha fazlasını ona sunmaya başladı. Bacakları kendiliğinden aralanıp onun sert uyluklarına dolanıyor, ayak parmakları baldırlarını okşuyordu.

Kendini kaybetmeye ne kadar yakın olursa Jane, Alexander'ın tavırlarındaki değişikliği, aceleciliğini ve kontrol güçlüğünü fark edebiliyordu. Eğer kendisi bu durumdaysa onun için de farklı olmamalıydı.

İçi müşfik bir sahiplenme ve anlayışla dolan Jane, sevgisini aktardığı parmaklarıyla onu okşadı, yumuşak saçlarının aralarından geçirdi ve var gücüyle öpüşüne karşılık verdi.

Bacaklarının birleştiği yerdeki hassas yere parmaklarını bastırıp onun hazır olup olmadığını anlamaya çalışan Alexander'ın ne yapmaya çalıştığını anladığında Jane tekrar gerildi ve hislerinden kaçmak için gerilemeye çalıştı. Fakat Alexander onu daha sıkı tuttu ve bacaklarından birini yana ayırdı. Onu hâlâ arzuyla öpüyordu ve bu, gerçekliğe puslu bir atmosfer katıyordu.

Alexander, "Çok ıslaksın, Jane... Nazik olacağıma söz veriyorum," diye fısıldadı. "Alışana kadar biraz acı çekebilirsin, bunun için özür dilerim güzel karım... ama sonra..." Onu bir vaatte bulunur gibi yeniden öptü. "Sonra her şey çok güzel olacak."

Jane'in gözlerinde yer etmeye başlayan güveni fark etmiş olmalıydı ki yavaş yavaş içine girmeye başladı. Tuhaf doluluk hissi dışında buraya kadar bir sorun yoktu... Jane

kıpırdamaması gerektiğini biliyordu, niyeti bu yöndeydi ama bir kalıbın iki parçasından biri olarak içgüdüleri kalçalarını hareket ettirmesi gerektiğini söylüyordu ona. O sese uymak istediğini hissederek kalçasını hafifçe kaldırdı, bacaklarını olabildiğince araladı.

"Jane... Nazik olmaya çalışıyorum ama bu..."

Jane hemen geri çekildi. "Kötü bir şey mi yaptım?"

Alexander cevap vermeden önce fazladan vakit harcayarak onu yeniden eski pozisyonuna soktu. Sanki ona dokunmadan duramıyordu. "Harika bir şey yaptın..." dedi dişlerinin arasından. "Sadece sabırlı olmamı zorlaştırıyorsunuz."

"Bu... sana acı mı veriyor?"

Kocası başını iki yana salladı. "Düşündüğün gibi bir acı değil ama... seni o kadar çok istiyorum ki, bir an önce içinde olmazsam aklımı kaçırabilirim."

Jane onu omuzlarından kavradı ve doğrudan gözlerine baktı. "O halde yap... Olması gereken neyse onu yap..."

"Jane..."

"Lütfen... Seni mutlu etmek istiyorum."

"Bu haldeyken beni zorlaman doğru değil." Çektiği güçlük yüzünden okunuyordu.

"Sorun değil..." Erkeğin yüzünü sevecenlikle okşayıp, "Ben de istiyorum," diye mırıldandı.

Alexander güldü. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Biliyor musun?"

"Duygularım gizleyemiyorsun."

"Ah... Yapmanı istiyorum Alexander."

Kocası sertçe kendini içine ittiğinde Jane sözünü bitirmemişti bile. Ve ne olacağını bildiği halde içini yakan acı karşısında hazırlanmaya fırsatı olmamıştı. Fakat gözünde büyüttüğü kadar da değildi.

"Canın yanıyor mu bir tanem?"

"Biraz..."

“Özür dilerim... Birazdan bitecek.”

“Bitecek mi?”

“Söz veriyorum güzel kızıl...” Alexander onu yumuşacık öptü ve içinde kıpırdandı. “Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım.”

İçindeki salınımlar, ağır gidiş gelişler sürdükçe acı, yerini önce alışkanlığa sonra da küçük zevk kasılmalarına bıraktı. Alexander dikkatliydi, Jane’i kalçalarından tutmuş sanki bir yosunun denizde salındığı gibi içinde gidip geliyordu.

Her itişle içine dolan zevk, her geri çekişte artarak Jane’in karnında ve daha aşağılarda bir birikime neden oluyordu. Sanki kasılıp titreyen karnında bir zevk yumağı büyümeye başlamıştı.

“İyi misin?” dedi Alexander kulağını dişlerken. Öyle derindeydi ki o esnada, kasıkları birbirine değiyordu.

Jane titrek bir nefes verdi. “Evet... Bu çok... güzel...”

“Biraz daha hızlanacağım. Hoşuna gidecek.”

“Hımm... Tamam...”

Alexander dediği gibi yaptı, hızlandı. Önce bir miktar, sonra sertçe ve acımasızca...

Bir noktadan sonra ikisi hareket ettikçe duvara çarpan yatak gıcırdayor, vücutları birleştikçe çıkan sese eşlik ediyordu. Bir kadın ve erkeğin en ham duyguları içindeydiler. İlkel ve doğal...

Jane’in verdiği mutluluğa giderek biraz daha kapılan Alexander, daha önce hiç olmadığı şekilde kendini kaybetmeye yakındı. Ona baktıkça ve tatlı iniltilerini duydukça delirecek gibi oluyordu. Birleşmenin hızıyla salman güzel göğüslerini, yastıkların ve ateş rengi saçların arasında kalan pespembe, kusursuz yüzünü gördükçe ona sahip olduğu için erkekçe bir gururla doluyordu.

İlk cıgılık geldiğinde Alexander onu hiç düşünmeden kolları arasına aldı. Titreyişleri, kasılmaları o kadar şid-

detliydi ki ona bir Şey olacağından korktu önce, hzını kes-ti... Fakat Jane kalçalarından tutarak onu yeniden teşvik edince Alexander memnuniyetle öncekinden daha hızlı gidip gelmeye başladı.

Jane kendini bırakmayı dert etmiyor ya da utanmıyor-du. Derin, tatlı sesiyle inliyor ve daha fazlası için usul usul yalvarıyordu. *O kadar güzeldi ki Tanrım...O kadar doğal...*

Alexander kendini tutamayıp yüzünü okşadı onun, baŐparmađını dolgun altdudağında ve dişlerinin keskin yüzünde gezdirdi. Ona dokunduğunda veya bu mesafe-den gözlerine baktığında kalbinde oluşan sızıyı da, kollarına saplanan tırnakların verdiği acıyı da seviyordu.

Tanrı yardımcısı olsun... Bu kıza hayatından bile daha fazla bağlanıyordu.

Ona daha sıkı sarılmadan önce ince bacaklarını beline dolayıp olabildiğince derine girdi ve birkaç kez aynı Şeyi tekrar etti. Ve güzel karısı orgazmın Şiddetiyle kasılıp tit-rerken Alexander daha fazla bekleyemedi, onun ismini haykırp kendini tamamen içine bıraktı.

Bölüm 18

"Küçük adamları öldürmek zaman kayıbdır, avcı."

"Fark etmez, hepinizin öldüğünü göreceğim nasıl olsa."

"Çabanı takdir ediyorum, sonunu göremeden öleceksin."

"İşte bu da bizi asıl meseleye getiriyor. Önce sen mi, ben mi?"

Iblis Kral ürkütücü bir kahkaha attı. "Ne kadar boş laflar bunlar. Ben istediğim için hayattasın, avcı."

Doğru söylüyordu. "Söyle bana, sen neyin peşindesin? Şu kışkandığın yeni kraldan başka kafana neyin takıldığını merak ediyorum."

Kral ciddileşti. Hatta bir miktar öfkelenmiş bile olabilirdi. "Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz. Zaman değişti, tolerans gösterme devri kapandı."

"Bizi koşulsuz avlara döndürecek yeni bir zamandan mı söz ediyorsun."

"Zaten koşulsuz avlarsınız avcı... Fakat kurallar katıdır. Öldürmenin de sınırları vardır."

Catriona gözlerini kıstı. "Peki ya bundan sonra?"

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Alexander onu ezmekten korkuyordu... O kadar ince ve zarıftı ki kaba elleri arasında ince bir dal gibi kırılabilirdi. Dikkatle içinden çıkıp kenara kaydktan sonra başını çevirip ona baktı. Ne hissettiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Fakat gördüğü şey kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

Jane yarı kapalı gözlerinin arasından tavana bakıp gülüyordu. Mutlu ve doymuş haliyle nasıl huzur verdiğini biliyor olamazdı. Pek kendinde değildi zira. Sonra ağır ağır döndü ve baharı hatırlatan gözlerini Alexander'a dikti. Gülümsüyordu.

"Mutlu musun, Jane?" dedi Alexander.

Jane doğrudan bir cevap vermedi. Elini uzatıp parmaklarını erkeğin dudakları üzerine koydu ve dedi ki...

"Bu gece bana meleklerin eli değdi."

Ve bir saniye sonra da ağırlaşan göz kapaklarını tamamen indirdi.

Alexander uzunca bir süre onu izledi. Rehavet yüzünden gözlerini dinlenmeye bırakmış gibi bir hali yoktu. Uyumuştı. Şüphesiz ki dünya üzerinden ondan daha hızlı uyuyan biri daha yoktu.

Kendine engel olamayarak, "Jane," diye seslendi. Birkaç saniye öncekinin aksine şimdi, gözlerindeki ateşi yeniden görmekten başka bir niyeti yoktu.

"Hımm..." dedi Jane.

"Hımmm..." diye cevap verdi Alexander.

"Birazcık uyumam lazım, beş dakika sonra..."

"Beş dakika sonra ne olacak?"

"Kahvaltı... Mary hazırlasın bu sefer."

"Mary'den istediğin özel bir şey var mı?"

Jane tıksırır gibi güldü. "Yulaf lapası olmasın. Ona iş-koç değil, İngiliz olduğumuzu hatırlatsın biri..."

"Ah, tabi söylerim."

"Çok dinlenmem gerekiyor benim... Bugün çok çalışmış olmalıyım... Ne oldu sahi bana? Sanki üzerimden at sürüsü geçmiş gibi... Peh..."

Alexander omuzları sarsıla sarsıla güldü. Onun sarsıntısından yatak da titremeye başlayınca Jane yüzüstü yatacak şekilde döndü ve kolunu yastıklarından birinin altından geçirdi. Çok rahat görünüyordu.

Eğer izlendiğini bilse çıplak vücudunu böyle kolayca sergileyebilir miydi? Gecenin başındaki utangaçlığını ve kendini gizleme çabasını hatırlayınca Alexander bu sefer sadece tebessüm etti. Fakat gerisinden gelen ateşli hatıralar ne gülüşünü ne de dinginliğini korumasına izin vermedi.

Onu yeniden istiyordu. Onu istemeye devam edecekti. Belki ömrünün sonuna kadar... Her zaman arzulu bir adam olmuştu fakat bu seferki başka tatlarla ağzından kaybolacak bir lezzet değildi.

Derin bir nefes alıp odaya sinen özel kokuların arasından limon ve yasemini ayırt etti, gülümsedi. Çoğu zaman gülümsetiyordu bu koku, diğer zamanlarda da baştan çıkarıyordu. Tıpkı onun kendisi gibi...

Artık kendisine ait olan güzelliğin resmini zihnine hapsetmek ister gibi izliyordu şimdi... Çıplak sırtının zarif eğimine, belinin hemen altındaki hipnotize edici iki gamzeye, yuvarlak poposuna ve ince bacaklarına hayran olmadan duramıyordu.

Kızın yüzüne düşen kıvrık bir bukleyi çekip gür saçlarının arasına bıraktı ve yan yatarak onu izlemeye verdi kendini. Kirpiklerinin altın rengi uçları pembeleşmiş yanağına düşmüştü. Hafifçe aralık duran dudakları yatış pozisyonu yüzünden daha şişkin ve öpülesiydi. Ne kadar da kırılmaya müsait ve zarifti... Ve Alexander onu kırmak-tansa kendi boynunu kırmayı tercih ederdi.

Düşüncelerindeki cüret kaşlarını çatmasına neden oldu. Durumu kısaca değerlendirdi ve her nasılsa ona, daha önce yaptığı milyonlarca önemli işten daha fazla dikkatini verdiğini görmekten rahatsızlık duymadığını fark etti. Zaaf olarak görünebilecek şeylerden özellikle kaçındığı düşünülduğünde bu tavrı başına iş açabilirdi.

Jane ona yorgunluğunu hatırlatıyordu, bezginliğini... Ve sonra da nasıl hâlâ böyle heyecanlı olabildiğini anlamaya çalışıyordu. Bu sefer de haline gülmekten kendini alamadı.

Alexander alev rengi saçlarını biraz daha kenara çekip kızın pürüzsüz yanağını ortaya çıkarmadan duramadı. Parmaklarının dış yüzüyle okşamasının da, okşadığı yere bir öpücük kondurmasının da nedeni de aynı kontrol-süzlüktü. Bu kadar özgür olabileceğini hiç düşünemezdi, hele de bir ara kendini ona zarar vermeden dokunmanın imkânsız olduğuna inandırmışken.

Oysaki kollarındayken hassas davranmasına bile gerek kalmamıştı, Jane'i tam da haftalardır çektiği arzuyu dindirecek şekilde kendine ait yapmıştı.

Bir süre daha sessizce soluklarını dinledikten sonra yavaşça yataktan kalktı. Kalın örtüyü çıplak vücuduna örtmeden önce ona son bir kez baktı ve kendini tutamayıp beliyle kalçasının birleştiği yerdeki gamzelerin arasına küçük bir öpücük kondurdu.

Doyamıyordu ona...

Kontrolüne ve çıkmaktaki kararlılığına iyi gelebilecek birkaç solukla durumu garanti altına aldı ve kapiya yürüdü. Tam çıkıyordu ki yataktan yükselen cılız ses donup kalmasına neden oldu.

“Çünkü benimsin, Alexander...”

Arkasından vızıldamaya benzer bir horultu gelse de son derece etkileyici bir andı.

Demek onu bu kadar benimsemişti güzel kızıl? Alexander sahiplenmeyi severdi, ilgilenmeyi... Öte yandan kimsenin kendi üzerinde bir güce sahip olmasını hoş karşılamadığını sanırdı. Demek buraya kadarmış dedi içindeki bir ses, Alexander gülümsedi.

Eğer rüyasında konuştuğundan emin olmasaydı o yatağa yeniden girer ve Jane’in dindiremediği arzuyu anlamasını sağlardı.

Tanrı aşkına, giderek kontrolünü kaybediyordu. Kendine hâkim olmakta bu kadar güçlük çektiği başka bir an hatırlıyor muydu sahiden? Cevap çok geçmeden kafasında yankılandı ve Alexander yetersiz de olsa bir kanıya vardı.

Başının belada olduğu kesindi, ne kadar battığını ise yakında öğrenirdi.

Jane son çantalar da yüklendikten sonra gösterişli Abertillery arması bulunan arabaya bindi. İçerideki cilalı ahşap, deri koltuk ve zenginlik kokusuna alışması biraz zaman alacaktı. Kaldı ki keyfi de yerinde değildi. Az önce sarılıp öpüştüğü ailesi ile vedalaşmanın duygusallığı yüzünden gözlerinde akıtmadığı yaşlar parlıyordu. Akıtmayacaktı da... Alexander’ın ilgisiz tavrı karşısında üzüldüğünü düşünmesine izin veremezdi.

Üzülüyordu tabii, orası ayrı mesele. Ancak o ne kadar hissiz davranırsa Jane de ona katılıp duygusuzluk ede-

bilirdi. Gayet de güzel başarıyordu bunu... Sadece, ailesinden uzaklaşacak olmanın kederini Alexander kendine yorarsa diye endişe ediyordu.

Nerede kalmıştı bu adam?

Tam da perdenin kenarından gizlice bakarken kapı açıldı ve kocası içeri girdi. Jane sadece bir parmak daha boş bulunsaydı onu yeniden gördüğü için koltuktan fırlayabilir, kıkırdayabilir ya da utanç verici herhangi bir şey yapabilirdi. Yüzündeki kızarıklık dışında normal göründüğünü düşünerek rahatladı, neyse ki kalbinin imdat çıkışıklarını sadece kendisi duyabiliyordu.

Jane onu bu sabah kahvaltı da dahil hiç görmemişti. Öğleye doğru uyandığı için –evet, bunun için hâlâ utanıyordu– kahvaltısını odasında yapmıştı. Alexander'ın talimatıyla elbette... Diğer talimatlar da hizmetçiler aracılığıyla, tamamen anladığından emin olana kadar arka arkaya iletilmişti kendisine. Neyse ki yolculuğa hazırlık aşaması kafasını birkaç saat boyunca giysiler, ayakkabılar, daha önce görmediği türde aksesuarlar ve iç çamaşırları ile meşgul etmişti de Jane gece olanları defalarca düşünüp kendine işkence etmek zorunda kalmamıştı.

İşkence diyordu çünkü uyandığında yanında Alexander'ı görmeyip, sonrasında uzun bir süre daha ondan haber alamayınca yaşadıklarının onu memnun etmediğini düşünüp durmuştu. Fakat bu yüzden ona küskünlük etmeyi düşünmüyordu. Artık olgun ve görmüş geçirmiş bir kadın sayıldığını unutmamalıydı.

İlk selamı veren Alexander oldu.

"Nasılsın Jane?" dedi kibar bir tebessümle.

Demek işler bu şekilde yürüyormuş! Jane de ona uyarak nazik bir yanıt verdi.

Alexander, "Daha önce Londra'ya gittin mi?" diyerek sıradan konulardan devam edeceklerinin işaretini vermiş oldu.

"Hayır, ilk defa olacak."

"Umarım memnun kalırsın."

"Umarım."

Alexander arabacıya gitmeleri için işareti verince hareket ettiler ve Jane'in sessiz geçeceğini tahmin ettiği yolculuk böylece başlamış oldu.

İlk yarım saat boyunca Alexander elindeki kitaptan başını bir an bile kaldırmadı, hoş Jane de durumdan şikâyetçi değildi. Daha önce adımını atmadığı yollardan geçeceği düşüncesiyle avunup heyecanlanıyordu. Kısa sürede anlaşılmıştı ki ne kadar çok şey paylaşmış olurlarsa olsun Alexander gerginliğine iyi gelmiyordu.

Sıra sıra dizili çıplak ağaçlarla çevrili bakımlı bir yolu geçtikleri sırada Alexander elindeki kitabı düzgünce kenara koydu ve kollarını göğsünde birleştirip dikkatle Jane'e bakmaya başladı.

Jane huysuzca, "Bir şey mi vardı?" dedi. Kendine engel olamamıştı.

"Evet... Çok güzelsin."

Tüm uygunsuzluğuna rağmen ya da belki de sırf bu yüzden, sözcükler karnında bir tür kasılmaya ve kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Jane bir yandan renk vermemeye çalışıp bir yandan söyleyecek makul bir şeyler ararken kocasının esrarengiz gözlerinin üzerinde dolaşıp durması işini biraz daha zorlaştırıyordu. Sonunda yutkunarak, "Teşekkür ederim," dedi. Söylemek istediği onca şeyin içinde en kuru ve sade olanı seçtiği için aptal olduğunu biliyordu.

"Henüz çok erken ama yeni evine alışıp alışmadığını merak ediyorum."

"Çok farklı... yani... yıllardır penceremden gördüğüm ama içine gireceğime ihtimal vermediğim Abertillery artık benim evim. Sanırım orada yaşamaktan çok, düşünce-sine alışmak için zamana ihtiyacım olacak."

“Alışman için biraz daha zamanın olmasını isterdim ama Londra’ya gitmemiz şarttı. Ben de kar yağışı başlamadan önce yola çıkmanın en iyisi olduğunu düşündüm.”

“Tabii... En doğrusunu düşünmüşsünüz, ekselansları.”

“Bana adımla hitap et Jane, bundan hoşlanıyorum.”

Dün gece bundan ne kadar hoşlandığını hatırlatan çapkın bakışlar Jane’i birden ateş içinde bıraktı. Heyecanını yatıştırmak, en azından saklamak için komik bir şekilde gülerek, “Alışmam gereken bir şey daha,” dedi.

“Bütün bunlar gözünü korkutuyor mu?”

“Evet... Biraz. Neyseki kolayca uyum sağlayan biriyim.” Sözlerinin yanlış anlaşılabileceğini fark edince panikle ekledi. “Düşes olmak için can attığımı düşünmeni istemem... Yani... niyetim bu değildi. Hatta teklifini kabul ederken düşes tacı takmayı aklıma getirmedim bile.”

Neden bu kadar konuşuyordu ki?

Alexander’ın dudağı sağ yanağına doğru kıvrıldı. Muhtakkak ki evlenme teklifini neden kabul ettiği sorusu gelecekti bu manidar gülüşün ardından. Bunu sadece gülüşünden ya da iç içe geçen soruların mantık sıralamasından çıkarmış değildi. Havayı koklasa bile söylenmemiş sözlerin tadını alabileceği kadar yoğunlaşmıştı içerisi.

Derken beklenen soru geldi.

“Benimle evlenmeyi neden istedin o halde?”

“Seninle evlenme gerekçelerimin hangileri olmadığını söyledim. Hangileri olduğu konusunda konuşmak istemiyorum. Hele de sen benimle neden evlenmek istediğini sadece, *istiyorum* diye açıklamışken.”

“Anlamak o kadar zor mu?”

“Anlamaya çalışmak zorunda olmak sinir bozucu. Çok açık biri değilsin.”

Sohbeti keyifli bulduğuna dair bir sürü ifade geçti Alexander’ın yüzünden ve sonunda, “Çünkü,” dedi, “sana sahip olmak istiyordum ve bunun tek yolunun evlilik

olduğunu biliyordum. İstiyorum derken sahiden de istediğimi kastediyordum.”

Jane’in dudakları o şekilde büzüldü.

“Bu seni şaşırtıyor olamaz. Ne zaman karşıma geçsen aklımı sana yapmayı düşündüğüm şeylerle bozuyorum. Ve sen de bunu biliyorsun.”

“Bilmiyorum, bilmem mümkün değil.”

Sonra, her nasılsa Alexander’ın kendinden emin, yaramaz gülüşünün yerini anlayışlı bir tebessüm aldı.

“Bu sabah yapacak işlerim vardı, Jane. Birkaç meseleyi halletmek için dışarıdaydım. Seni görmeye gelemeyişimin sebebi buydu.”

Jane ne kadar incindiğini o konuyu açana kadar fark etmemişti bile. Gözlerine hücum eden yaşları kararlılıkla geri göndermeyi bilerek, “Önemli değil,” gibi bir şeyler söyledi.

“Sana dün gecedен sonra kendini nasıl hissettiğini sormayı istiyordum. Seni zorlamış olabileceğimden endişeleniyorum. Gece kendimi kaybettim ve sana pek nazik davranmadım.”

Nazik olmadığını mı düşünüyordu yani? *Hah!* Bu adam sahiden de kafasızın tekiydi. Öte yandan Jane konunun illa ki dün geceye geleceğini biliyordu. Ancak Alexander’ın sessizliğinden ve süregelen ilgisizliğinden bir sonraki sevişmelerine kadar bunun bahsinin açılmayacağını düşünmüştü.

“Sessizliğin için ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum, Jane. Elbette mutlu bir kadın olarak uyandığını bilmek hoşuma giderdi.” Gülüyordu.

Mutlu bir kadın mı?

Eğer dünya üzerinde mutluluk ülkesi diye bir yer olsaydı Jane ülkenin tahtına konacak kadar mutlu olduğunu düşünüyordu o sırada.

“Utanmanı istemiyorum... Ben senin kocanım.”

"Biliyorum, dün geceyi hatırlıyorum."

Alexander'ın gözlerinde şeytani bir ışık parladığına yemin edebilirdi.

"Unutmanı beklemiyordum."

"Elbette unutamam..." Bacaklarını birleştirence kendini gösteren ince sızıyı memnuniyetle kabul etti.

Alexander'ın gözlerindeki parıltı güçlendi. Konuşmanın istediği bir yere varacağını düşündüğü kesindi.

"İlk seferin olduğu için mi?"

Jane onun gözlerine doğrudan baktı. "Cevap vermek istemiyorum."

"Niyetim seni sıkıştırmak değil. Aksine rahatlamayı istiyorum."

"Ben de rahatlamaya çalışıyorum. Bu koltuklar çok rahat, yolculuk keyifli... Acaba yanımızda battaniye var mı? Kolay üşüyen biriyimdir de."

İsteği Alexander'ı şaşırtmadı. Aksine eline hoş bir koz geçirdiği için keyifli görünüdüğü bile söylenebilirdi. "Eminim vardır. Söz veriyorum, üşümemen için her yolu deneyeceğim."

Kolayca başka yerlere çekilebilecek bir söz etmişti. Muhtemelen bilerek ve Jane'i utandırmayı isteyerek. Jane üzerinden yıllar geçmiş gibi hissetmesine rağmen dün geceden sonra kendini onun kollarında, tek bir battaniyeyi paylaşırken hayal etmekte güçlük çekmiyordu. Bu, ikisiyle ilgili gelecek görülerine de yakın bir manzaraydı hem. Ancak onun daha şahsi bir şeyden bahsettiğine adı gibi emindi.

"Jane bana hâlâ nasıl hissettiğin konusunda bir cevap vermedin."

"Ah... Veremedim çünkü konuyu dağıttın." Ateş gibi yanan yüzünü pencereye doğru çevirdi. "Neden bu kadar merak ediyorsun ki?"

"Karımla sevişmek istiyorum."

“Ne?”

“Karımla sevişmek istiyorum.”

“Ne dediğini duydum... Tanrım!”

“Seni ne kadar istediğimi az önce itiraf ettim. Eğer dün gece uyuyakalmasaydın daha iyi anlamanı sağlardım.”

Jane bir an için uyuyakaldığına memnun olup olmadığına düşündü ve sonra uyuduğu için kendinden nefret etmeyi sürdürdüğüne karar verdi. Endişe ettiği gibi Alexander'ın dün gecedan memnun kalmadığının bir kuruuntu olduğunu anlamak hem gururunu kurtarmış hem de onu basbayağı tahrik etmişti. Evet, artık tahrik olmak hakkında çok fazla şey biliyordu.

“Seni kendi haline bırakayım, Jane. Kitap okumak ister misin?” diye sıradışı bir öneride bulundu Alexander.

Jane teklife önsezileri berbat bir balık gibi atlayarak, “Elinde ne var?” diye sordu.

Alexander koltuğun arkasından deri bir çanta çıkarırken gülüyordu. “Yanuma gel de birlikte seçelim.”

Akşam saatlerine kadar zaman zaman zararsız konular hakkında sohbet edip, çoğunlukla da kitap okuyarak geçirdikleri yolculuk Jane'i kelimenin tam anlamıyla büyülemişti. Tam olarak saatin kaç olduğunu söylemek güçtü, zaten bunu umursadığı da söylenemezdi.

Ancak araba yavaşlayıp yön değiştirence o büyüden çıkabilen Jane şaşkın şaşkın etrafına bakıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Alexander açıkladı. “Yemek ve ihtiyaç molası.”

İhtiyaçlar, doğru... Jane sorun çıkarmamak için yolculuk boyunca su bile içmemişti ama artık kocası hatırlattığına göre ihtiyaçlar hakkında düşünebilirdi.

Yemek yiyip ihtiyaçlarını giderecekleri han fazla bü-

yük değildi. Kaldı ki ne kadar büyükse o kadar çok sorun anlamına geldiğini söylemişti Alexander.

Yemek salonundaki altı masanın üçü doluydu ve içlerinde kadınların da olduğu yolcular rahatça yemeklerini yiyip sohbet ediyorlardı. Alexander ortada yanan şöminenin yanındaki boş masalardan birine doğru onu yönlendirince Jane memnuniyetle gülümsedi ve ateşe en yakın yere oturdu. Sıcağa yaklaştıkça üşüdüğünü daha iyi anlıyordu.

Bir dük ve düşesi ağırladıklarını öğrendiklerinden beri canla başla çalışan han sahibi karı koca, aç misafirleri için öyle güzel bir sofraya hazırlamıştı ki Jane minnetini göstermek için kadının ellerini öpmeye razıydı. Fakat üzerinde hissettiği sıcak bakışlar içine öyle işliyordu ki kalıp gibi beklemekten başka bir şey yapmayı düşünemiyordu.

Ağır ağır yemeğini yiyip güzel bir dünya hayallerini kurduğu bir anda Alexander, "Bira ister misin?" deyince Jane sıçrayarak ona baktı. Başlarında elinde bir sürahiyle bekleyen hancı duruyordu.

Jane teklifi geri çevirmek istemediği gibi biranın tadını da merak ediyordu. Kibarca... Hayır, gayet de hevesli bir çocuk gibi, "Evet, lütfen," dedi.

Yemek, müzik, bira, Alexander... Kısacası her şey mükemmeldi. İkinci birasını içtiğinden olsa gerek başının hafiften dönmesi de mükemmeldi.

"İyi misin, Jane?"

"Hı hı, yemek ve dinlenmek çok iyi geldi."

"Geceyi burada geçirmek ister misin?"

Fark ediyordu da, geceyi onunla geçirmenin düşüncesi hepsinden de mükemmeldi. Hevesli görünmesinin hiçbir önemi yoktu, Jane başını sallayıp, "İyi olur," derken tatlı tatlı gülüyordu.

Alexander hancının yanına gitmeden önce Jane'in yavaş yavaş ve altdudağını okşayıp, "Bekle beni," dedi. "Gele ne kadar da bir şeyler ye."

Kafası bu kadar dumanlıyken yemeklerin tadını almak, hatta aklını masaya ve etrafında olan bitenlere vermek hiç kolay sayılmazdı. Jane yemek faslının sona ermesi için saniyeleri saymaya başladığını fark edince gözlerini kaldırarak kocasına baktı. Ne tesadüftür ki o da Jane'e bakıyordu.

"Doydun mu?"

"Fazlasıyla."

"İstersen yukarı çıkabiliriz. Yorgun görünüyorsun."

"Sen de istersen... Benden daha az yorulmadın."

"Gel bakalım, artık odamız da hazır olmuştur."

Birkaç dakika sonra kalacakları odaya doğru çıkıyorlardı. Başı biraz döndüğü için merdivenlerden çıkarken Alexander'ın sırtından desteklemesi, elinin değdiği yerdeki yangın dışında Jane'i rahatsız etmiyordu. Ah, tabii o yangının da rahatsızlık verici bir yanı yoktu. Belki sadece kısa zaman öncesinin hatıralarına yakışsız bir özlem duymasına sebep olduğu için utanç veriyordu.

İçeri girdiklerinde kısa bir süre önce hazırlanan odalarının yeni yeni ısınmaya başladığını fark ettiler. Şöminedeki ateş gürül gürül yanıyordu. Ortadaki yatağın yanında duran küçük masadaki gaz lambası ve pencere kenarlarına konan üç mum, şöminedeki ateşle birlikte odaya hoş bir aydınlık veriyordu.

Hancı ile konuştuktan sonra kapıyı kapatan Alexander, "Banyo yapmak ister misin?" dedi. "Suyu hazırlamalarını daha önce söyleyecektim ama odanın soğuk olabileceğini düşünüp vazgeçtim."

"İyi yapmışsın, oda hâlâ biraz serin. Belki yarın sabah yaparım... Bu kadar açıklayıcı ve nazik olmana gerek yok, Alexander. Pamuklar içinde bir hayatım olmadı."

"Sahip olduklarımı el üstünde tutmaktan hoşlanırım. Hayatından memnun olduğunu bilmem gerekiyor." Alexander şömine karşısındaki sandalyeleri işaret ederek, "Otursana," dedi.

Jane hâlâ az önceki sözlerin etkisi altındaydı. Kendi kendine konuşur gibi, "Saat kaç?" diye sordu.

"On biri biraz geçiyor."

Jane yanlış anlaşılma ihtimaline karşı gözlerini kaçırdı. "Geç olmuş, yatsam iyi olur. Yarın yola erken çıkacağımızı söylemiştin."

"Doğru. Sen hazırlanırken ben de gece boyunca ateşin sönmeyeceğinden emin olayım."

Ne yapacağını bilmeyen çekingen çocuklar gibi bir süre hareketsizce birbirlerine baktılar, sonra aynı anda silkelenip işlerine baktılar.

Ortalıklarda bir paravan olmadığı için Jane onun gözleri önünde soyunmaktan başka bir şansı olmadığını kabul etmişti. Açıkçası utangaçlık ederek kendini küçük düşürmek niyetinde değildi. Yatağa oturup çizmelerini ve çoraplarını çıkardı önce, arkasından da lacivert kadifeden seyahat elbisesinin düğmelerini çözmek için arkasına uzandı.

"Yardım edeyim."

Jane gözlerindeki davetten habersizce ona omzunun gerisinden tedirgin bir bakış attı. Eğer Alexander ayağa kalkması için yardım etmeseydi kuruyana kadar orada kalmaya devam edebilirdi.

"Üşüdün mü Jane?" Gülüşü sesinde gizliydi.

"Hayır." Ürpertisinin nedeni yakınlıkları ve açılan her bir düğmeyle birlikte çıplaklığa bir adım daha yaklaşmasıydı. Hah! Her şeyden bu kadar emin olduğuna göre hayır derken de daha temkinli davranması gerektiğini neden düşünememişti acaba? Alexander neden ürperdiğini anlarsa dün geceyi yeniden yaşamak istediğini çözebilir ve onu hafif olmakla suçlayabilirdi.

"İşte oldu. Başka bir arzunuz var mı düşesim?" Yaptığı, bir uşak gibi önüne geçip eğilmek değil de arsız bir çapkın gibi onu usul usul okşamaktı. Ensesini ve biraz daha aşağısını... Ve omuzlarını... Elbise ayaklarmın dibine

yığılıp kaldığında Jane sadece bir saniye kadar bakabildi ona, sonra kollarında gezinen sıcaklığa ve ensesine sık sık vuran ılık soluklara kapılıp gözlerini yumdu.

"Gecelik giyecek misin?"

"Hayır... Bunlar üzerimde kalsın."

"Saçların?"

"Açmasam daha iyi olur. Yarın sabah biraz düzeltsem yeter. Bana yanımızda bir oda hizmetçisi getirmem gerektiği tavsiye edildi ama istemedim. Belki de gereklidir ve..."

"İstediğin gibi hareket edebilirsin, Jane. Sen artık benim düşesimsin."

Ah Tanrım!

"Hadi, bir an önce yatağa git..." Kemiklerine kadar işleyen paslı ses Jane'i her zaman etkilemişti, ancak dün geceden sonra o sesi duymak arkasından neler gelebileceğini bildiği için onu biraz daha heyecanlandırmıştı. Fakat ne itiraz edecek kadar kendine güveniyor ne de her şeyi başlatanın kendisi olacağı düşüncesini sindirebiliyordu.

Dediği gibi, üzerine kahverengi temiz bir battaniye serili yatağa tekrar oturdu. Örtüleri üzerine çekip başını yastığa koyana kadar da ona bakmadı.

"Sen uyumana bak, ben de birazdan gelirim."

Sesindeki sevecenlik ve bir miktar sıkıntı, başka tür ikilemler içinde olsa da Jane'i kendine getirdi. Uyumak için hazır olduğunu ona göstermek için yan dönerek rahat bir duruş aldı.

Alexander sandalyelerden birine ceketini astıktan sonra masanın üzerindeki küçük sandığın içinden büyük bir silah çıkardı.

"Silah taşıdığını bilmiyordum."

Alexander silahını namlusu ters yönü işaret edecek şekilde masaya koyarken Jane'e şöyle bir baktı. "Uzun bir yol, hazırlıklı olmakta fayda var."

"Hâlâ yol kesen haydutlar var mı etrafta?"

“Uzun zamandır yoklar ama ne olacağını bilmek zor. Hadi şimdi dinlen, endişelenmek benim işim.”

“Endişelenmiyorum, benimki sadece merak.”

Alexander başını iki yana sallayarak güldü. “Korkmadığını biliyorum. Her zaman küçük bir sağduyu problemin olduğunu düşünmüşümdür.”

Jane’in buna itiraz edecek yüzü yoktu, kimse söylemeden de kusurlarını gayet iyi biliyordu zira. Başını yastığa koyup birleştirdiği ellerini de çenesinin altına yerleştirdi ve gömleğini çıkarmak üzere olan kocasını hayranlıkla izledi.

Ateşi güçlendirecek odunları şömineye atarken dalgalanıp hareket eden kaslarına, ateş sayesinde kızıl ve altın renklerine bürünen pürüzsüz tenine hiçbir şey hissetmeden bakmak mümkün değildi.

Acaba diğer kadınlar da aynı şeyleri hissetmiş miydi?

Bugüne kadar diğer kadınlar hakkında düşünmemişken tam da şu anda onu başka bir kadınla çıplak olarak hayal etmek eski günlerden kalma hançeri göğsünün en derin yerine doğru itirdi. O bir anlık keskin acı ve iyi bir şey olana kadar yok olmayacak ağrıya katlanacağını bile bile başka kadınları düşünmekten kendini alamadı Jane.

Metresleri olmalıydı, muhakkak da olmuştu. Belki de hakkındaki söylentiler yüzünden kadınlar ondan uzak durmayı tercih etmişti. *Saçmalık*, diye düşündü sonra... Alexander’ı biraz tanıyan herkes onun bir kadına o kötülüğü yapamayacağını bilir ya da hissederdi. Eh, bu da Jane’i yeniden kocasının hayatına girmiş kadınlar problemiyle yüzleştiriyordu.

Yatak hareket edene kadar Jane uzun bir süre kalbine ve aklına işkence ederek diğer kadınların ne kadar güzel oldukları ya da Alexander’ı ne derece mutlu edebildikleri üzerine düşündü.

“Aklının işlediğini duyabiliyorum,” dedi Alexander. Yan dönmüş Jane’e bakıyordu.

Jane başını iki yana salladı. "Önemli bir şey yok."

"Silah yüzünden mi öfkelisin?"

"Öfkeli değilim, düşünürken ciddi görünürüm ben."

"Seni güldüren bir şeyler olduğunda da mı?"

"Kim kendini güldüren şeyleri düşünürken somurtabilir ki?"

"Bu soruyu kendime sormak daha önce hiç aklıma gelmedi. Ama haklısın."

"Bir şey sorabilir miyim, Alexander?"

"Elbette."

Jane kafasını kurcalayan şeylerden birini ona açmak istiyordu. En azından hayatında çok kadın olup olmadığını öğrenebilirdi. Fakat yapmak üzere olduğu şeyin birçok açıdan bariz uygunsuzlukları vardı. Öncelikle... saygın hanımların o tür şeyler hakkında konuşması hiçbir çevrede hoş karşılanmazdı. Ya da saygınlık kimin umurundaydı ki... Jane gururlu biriydi, bu tür bir endişe içinde olduğunun bile bilinmesini istemezdi.

Yerinde sinip boşluğa baktı ve konuşmak istemediği anlaşılсын diye dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Sanırım vazgeçtin."

"Evet, önemli bir şey değildi zaten."

Her nedense Alexander'ın cevap vermeyişi Jane'i arkasından bir şeyler gelebileceği düşüncesine yönlendirdi ve iletişimi kesmek için gözlerini kapatıp rahat soluklar almaya başladı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklındaki sorular ve dün gece edindiği tecrübeler sayesinde gözünde iyice detaylandırabildiği görüntüler huzuru bulmasına izin vermiyordu. Üstelik gaz lambası ve mumlar da yanmıyordu, yani odanın karanlığı düşünmesi için ona daha uygun imkânlar sağlıyordu.

"Buraya gel ve ne sormak istiyorsan sor, Jane."

Jane hiç düşünmeden itaat etti ve kocasına sokuldu. O güvenli ve sıcak kolların arasına girdiğinde sorunların kü-

çölüp önemsizleşeceğini tahmin edebilir miydi ki? Fakat Jane kendini tanırdı. Ağzına geleni söyler, kolay kolay tereddüt etmezdi.

Alexander'ın kolları arasındaki yerini iyice sağlama alıp pat diye, "Diğer kadınları merak ediyordum," dedi.

Hafifçe irkilmek dışında kocası hiç tepki vermedi.

"Duydun mu? Kendini köşeye sıkışmış hissediyor olabilirsin. Bil ki senin adına hiç üzgün değilim."

"Merak ettiğin neydi, Jane?"

Jane boğazını temizledi, Alexander'ın pazusuna koyduğu başını oyuk ve çukurlara iyice sokuşturmak için kıpırdandı.

"Hayatında çok kadın oldu mu?"

Cevap çok hızlı geldi. "Evet."

Jane bozularak geri kaçmaya çalışınca kocası onu ait olduğu yere adeta mıhladı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Jane. Çok ilişkim oldu ve hepsi bitti."

"Evli erkeklerin karıları dışında görüştükleri... Demek istediğim şu Alexander... Benimle evliyken de başkaları olacak mı?"

"Olmasını ister misin?"

Jane kaşlarını çatıp ona baktı. "İstermiş gibi bir halim mi var?"

"O zaman endişe etme."

"Evet veya hayır cevabını tercih ederim. Dolambaçlı cevaplar beni her zaman tedirgin etmiştir. Yeri geldiğinde anladığım durumun tam aksi bir şeyle karşılaştığımda kendimden başka kızacak kimse bulamıyorum. Ve ben kendime kızdığımda, kendime karşı çok acımasız biri olabiliyorum ki bunun sık sık başıma gelmesini hiç istemem. Bu yüzden beni ikilemde ya da daha açık bir ifadeyle, kafa karışıklığı ve şüphe içinde bırakmayı düşünmesen iyi edersin. Ucu sana da dokunacağı için açık açık bilgi veriyorum. Aksi halde..."

Jane başını iki yana salladı. "Önemli bir şey yok."

"Silah yüzünden mi öfkелisin?"

"Öfkeli değilim, düşünürken ciddi görünürüm ben."

"Seni güldüren bir şeyler olduğunda da mı?"

"Kim kendini güldüren şeyleri düşünürken somurtabilir ki?"

"Bu soruyu kendime sormak daha önce hiç aklıma gelmedi. Ama haklısın."

"Bir şey sorabilir miyim, Alexander?"

"Elbette."

Jane kafasını kurcalayan şeylerden birini ona açmak istiyordu. En azından hayatında çok kadın olup olmadığını öğrenebilirdi. Fakat yapmak üzere olduğu şeyin birçok açıdan bariz uygunsuzlukları vardı. Öncelikle... saygın hanımların o tür şeyler hakkında konuşması hiçbir çevrede hoş karşılanmazdı. Ya da saygınlık kimin umurundaydı ki... Jane gururlu biriydi, bu tür bir endişe içinde olduğunun bile bilinmesini istemezdi.

Yerinde sinip boşluğa baktı ve konuşmak istemediği anlaşılсын diye dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Sanırım vazgeçtin."

"Evet, önemli bir şey değildi zaten."

Her nedense Alexander'ın cevap vermeyişi Jane'i arkasından bir şeyler gelebileceği düşüncesine yönlendirdi ve iletişimi kesmek için gözlerini kapatıp rahat soluklar almaya başladı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklındaki sorular ve dün gece edindiği tecrübeler sayesinde gözünde iyice detaylandırabildiği görüntüler huzuru bulmasına izin vermiyordu. Üstelik gaz lambası ve mumlar da yanmıyordu, yani odanın karanlığı düşünmesi için ona daha uygun imkânlar sağlıyordu.

"Buraya gel ve ne sormak istiyorsan sor, Jane."

Jane hiç düşünmeden itaat etti ve kocasına sokuldu. O güvenli ve sıcak kolların arasına girdiğinde sorunların kü-

çölüp önemsizleşeceğini tahmin edebilir miydi ki? Fakat Jane kendini tanırdı. Ağzına geleni söyler, kolay kolay tereddüt etmezdi.

Alexander'ın kolları arasındaki yerini iyice sağlama alıp pat diye, "Diğer kadınları merak ediyordum," dedi.

Hafifçe irkilmek dışında kocası hiç tepki vermedi.

"Duydun mu? Kendini köşeye sıkışmış hissediyor olabilirsin. Bil ki senin adına hiç üzgün değilim."

"Merak ettiğin neydi, Jane?"

Jane boğazını temizledi, Alexander'ın pazusuna koyduğu başını oyuk ve çukurlara iyice sokuşturmak için kıpırdandı.

"Hayatında çok kadın oldu mu?"

Cevap çok hızlı geldi. "Evet."

Jane bozularak geri kaçmaya çalışınca kocası onu ait olduğu yere adeta mıhladı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Jane. Çok ilişkim oldu ve hepsi bitti."

"Evli erkeklerin karıları dışında görüştükleri... Demek istediğim şu Alexander... Benimle evliyken de başkaları olacak mı?"

"Olmasını ister misin?"

Jane kaşlarını çatıp ona baktı. "İstermiş gibi bir halim mi var?"

"O zaman endişe etme."

"Evet veya hayır cevabını tercih ederim. Dolambaçlı cevaplar beni her zaman tedirgin etmiştir. Yeri geldiğinde anladığım durumun tam aksi bir şeyle karşılaştığımda kendimden başka kızacak kimse bulamıyorum. Ve ben kendime kızdığımda, kendime karşı çok acımasız biri olabiliyorum ki bunun sık sık başıma gelmesini hiç istemem. Bu yüzden beni ikilemde ya da daha açık bir ifadeyle, kafa karışıklığı ve şüphe içinde bırakmayı düşünmesen iyi edersin. Ucu sana da dokunacağı için açık açık bilgi veriyorum. Aksi halde..."

Alexander eliyle ağzını kapatmasaydı sonsuza kadar konuşabilirdi. Kendini kurtarmak için verdiği sıkı mücadelenin sonunda insafa gelen kocası elini ağzından çekmeden önce üzerine eğildi ve burnuyla onun burnunu dürterek tatlı bir oyun başlattı.

"Nefes almayı unuttun."

Şimdi de alamıyordu ki?

"Jane... Hayatımda çok kadın oldu. Bununla gurur duymuyorum ama utandığım da söylenemez. Uslu dur ve dinle... Fakat kimseyi senin kadar arzulamadım. Dün gece sadece başlangıçtı, bundan sonra beni daha iyi anlayan ve kafanı saçma kuruntularla doldurmaman için daha sıkı çalışacağım... Ben sana bir söz verdim, Jane. Seni asla incitmeyeceğim. Kendimi önemsiz hissetmene izin vermeyeceğim."

"Hatırlıyorum."

Kelimeler birbiri ardına sıralanıp zincir oluşturdukça bacakları da sarmaşıklar gibi birbirine dolanıyordu. Jane duydukları yüzünden zaten büyülenmişti, bir de o sırada kocasının tamamen çıplak olduğunu anlamak aklını kurcalayan soruların, geçmişteki mevcut ve geleceklerindeki muhtemel sorunların bir bir sönen yıldızlar gibi zihninden silinip gitmesine neden oldu.

"Bu gece kendime verdiğim sözü bozmak istemiyorum, Jane."

"Ne sözü?"

Dudakları tüy kadar hassas bir dokunuşla birbirine değdi. "Sana zaman verme sözü."

"Hassas olduğum için mi?"

Alexander onu sertçe öptü. "Hassas mısın?"

Jane sadece utandığı için gözlerini kaçırarak, "Kötü değil," dedi.

"Bana bu kadar hoşgörü göstermen iyi değil, Jane. Sandığın kadar kontrollü ve düşünceli biri değilim."

“Öyle biri olduğunu söylemedim.”

Alexander öyle güzel güldü ki onu izleyen meleklerin kıskançlıktan tüylerini yolduklarına emindi Jane.

“Gerçek bir meydan okumayı asla karşılıksız bırakmam. Olacaklara hazırlıklı mısın?”

Hazırlıklı değildi, onu tanıdığı günden beri durmadan acı çeken kalbinin başına geleceklerden korkuyordu. Acıyı seven biri olmalıydı ki Alexander’ın daha derinlere gireceğini bilmenin caydırıcı hiçbir tarafı yoktu. Aksine... Jane kendini daha önce hiç olmadığı kadar cesur ve tamamlanmış hissediyordu.

“Gözlerini benden kaçırırsan huzur vermek dışında sana dokunamam, Jane. Uyumak ister misin?”

Jane derhal gözlerini kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Hayatımın büyük bir bölümü huzur içinde geçti, neye benzediğini iyi biliyorum. Alexander... Sen bana huzur veremezsin, senin yanındayken huzur duymak, var olmayan bir ülkeye seyahat etmek gibi ulaşılmaz.”

Alexander bacaklarının arasına girip hafifçe kıpırdandı. “Demek sana huzur veremeyeceğimi düşünüyorsun. Sanırım bu meydan okumayı da boş geçiremeyeceğim. Söylediğimi unutma.”

Çıplak ve hazır bir erkeği bacaklarıyla sardığının farkında olmasının heyecanıyla huzur hakkında bildiği her şey Jane’in dimağından çoktan silinip gitmişti.

Kelimelerin üzerine üfler gibi, “Söylediğin hiçbir şeyi unutamam,” dedi kuruyan dudakları arasından ve yutkundu. Kocasını boynundaki hareketi takip ederken o da arkasından gelecek şeyi bekliyordu. Derken oldu... Alexander yavaşça eğilip dudaklarını birleştirdi ve ağır ağır, tadına vararak öptü onu.

Jane kollarını erkeğin boynuna dolamıştı, ona istediği her şeyi verebileceği gibi sahip olmak istediği her şeyi de ondan talep ediyordu. Elleri birbirinin vücudunda

dolanıyor, dudakları dinmeyen bir açlığı sona erdirmek ister gibi birbirinden kana kana tadıyordu.

Bir süre sonra sadece öpüşerek yetinebilecekleri çizgiyi bir adım geçmişken Alexander iç gömleğinin yakasını indirip omuzlarından birini açıkta bıraktı ve çıplak tenine sıcak öpücükler bıraktı. Her öpücük bir öncekinden daha ısrarcı ve daha fazla tene sahip olmak için daha istekliydi. Sonunda yakasından taşan göğüslerinin üst kısmına indi Alexander ve göğüsleri arasındaki vadiye bir öpücük kondurdu.

“Bu gece... Sana dokunmama izin verecek misin, Jane?”

Dokunmaktan neyi kastettiğini biliyordu. Başını sallayıp başına geleceklere izin vermeden önce dudaklarını yaladı. Aç bakışlar her bir detayı takip ediyordu, dilinin dudakları üzerindeki hareketini de kaçırmamıştı ve kısa, sert bir öpücük daha geldi. Bittiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Biri diğerinden daha sağlam değildi, aynı açlığı aynı heyecanla hissediyorlardı.

Alexander kendinden emin olmanın ayrıcalığıyla Jane’in çıplak tenine daha fazla öpücük bırakmaya başladı. Boynunu, kulağını, çenesini ve dudaklarını uzun uzun, tadma vara vara, diliyle okşayarak, dişleriyle çizerek tattı... Biraz daha aşağılara indiğinde bu gecenin artık nereye gideceğinden Jane’in hiç şüphesi kalmamıştı.

Alexander yakasını biraz daha gevşetmişti şimdi. Sonra elini iyice bollaşan yakadan içeri soktu ve kızm göğüslerinden birini dışarı çıkarıp kabarık ucunu ağır ağır yaladı, ısırdı ve sertçe emdi.

Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptığı sırada renkler, sesler, kokular ve elbette ki hisler farklı bir yoğunlukta tesir ediyordu Jane’in aklına.

Zevk çok fazlaydı. Jane düşünüyordu da... Sanki içinde küçük bir kıvılcım vardı ve Alexander dokunduğunda, öptüğünde o kıvılcım üzerine gaz yağı dökülmüş gibi her

yere yayılıyordu. Sonunda Jane, seve seve yanıp bu ateşin bağımlısı olmakla kalıyordu.

Eteğinin yukarıya toplandığını hissedince gerçeklik Jane'i acımasızca sardı. Ancak bu sefer endişe etmiyordu, kocasının cömertliğini biliyordu çünkü. Bu yüzden iç çamaşırından kurtulmak konusunda fazla hevesli ve yardımseverdi.

Çabaları karşılık görüp iç çamaşırı kenara atıldığında erkeğin parmakları bacaklarının arasına uzandı ve onu yavaşça okşadı.

Sesi heyecandan titriyordu. "Hazırsın güzel kıvılcım."

Jane de hazır olduğunu biliyordu, çok uzun zamandır hazırды. Onun ilk seferki gibi vücutlarını birleştireceğini düşünmüştü ama Alexander yavaşça aşağıya kaymaya başladı. Çıplak tenine, elbiselerinin üzerinden vücudunun her yerine öpücükler konduruyordu. Jane onun giderek aşağıya doğru ilerlemesi üzerine panikle kalkmaya çalışarak, "Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı.

"Seni tatmak istiyorum. İzin ver bana."

İzin istiyor gibi görünebilirdi ama eteğini kaldırıp biraz daha aşağıya inerken daha çok kendi bildiğini okurmuş gibi bir hali vardı. Jane çaresizce başını yastıklara koydu ve tavandaki çiziklere yoğunlaştı.

Tanrı affettség! Yaptıkları günahtı... Jane kocasının dudaklarını asla olmaması gereken o yerde hissedince irkilererek yatak başına doğru kaçmaya çalıştı. Ancak Alexander uyluklarının üst kısmına bastırarak onu yeniden eski pozisyonuna konumlandırdı. Hareket etmesini engelleyecek kadar sıkı tutuyordu ama Jane bunun bir zorlama olmadığına da farkındaydı. Jane'i yeni bir hamle yapmaktan alıkoyan kendi merakıydı.

Erkeğin dilinin hassas ve ıslak vuruşları dışarıdan içeriye doğru gidip geliyordu. Jane inleyip başını olabildiğince

arkaya verdi. Yüzündeki acı ifade, aslında hissettiği zevkin tezat bir yansımasıydı.

Arka arkaya gelen diğer darbeler daha hızlı ve daha cesurdu. Jane yaptıkları şeyin utanmazca olduğunu bile bile daha fazlasını istemeye başladığını fark edince Alexander'ı saçlarından tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat dayanılmaz yumuşaklıktaki saçlarına dokunur dokunmaz itmek yerine onu kendine biraz daha yaklaştırdı ve belirsiz bir nedenle yalvardı.

"Lütfen..."

"Tek ayağını omzuma koy," diye emretti Alexander.

Jane küçük bir tereddüitten sonra istediğini yaptı. Fakat bu duruş savunmasızlığını ve ona karşı çıplaklığını artırıyordu. Alexander aksi bir şey yapmadan önce Jane'i yerine sabitledi ve diğer bacağına yatağın kenarından sarkıtarak tamamen açılmasını sağladı.

Sonraki istila Jane'in aklını başından almıştı. Kocasıyla ıslak tenini tadıyor ve emerek tüm vücuduna küçük zevk dalgaları yolluyordu. Bir müddet sonra etrafındaki her şey silikleşmeye, sesler boğulmaya ve dünya bir renk cümbüşüyle etrafında dönmeye başladı. Jane çılgın atarak yükseldi önce... O âna o kadar yaklaşmıştı ki bittiği takdirde patlayabileceğinden korkuyordu.

Alexander başım kaldırıp yukarı doğru uzanırken Jane henüz bitirmemiş olmanın sancısıyla ona şaşkın şaşkın baktı. Kocası gülüyordu... Şehvetli, baştan çıkarıcı bir güllüştü bu. Sonra dudaklarını onunkilere değdirdi ve Jane'e kendi özünün tadını verdi... Öpüşme kısa ama sertti.

Alexander bacaklarının arasındaki yerini aldığı anda Jane nefesini hızla içine çekti. Kısa bir an sonra kocası yavaşça abanınca onu içinde hissetmenin nasıl müthiş bir his olduğunu hatırlayıp inledi. Çenesi yukarıda, boynu yay gibi gergin ve başı yastıkların arasındaydı. Ağzı nefes

arzusuyla açılmıştı ve yetersiz gelen soluklar göğsünü bir indirip bir kaldırıyordu.

Alexander tamamen kendini içine itmeden önce yüzünü avuçları içine alıp gözlerinin içine bakarak, "Bana ait olduğunu bilmek gururumu okşuyor," diye fısıldadı. Ve sonra tek hamlede içindeydi.

Bunu daha önce tecrübe etmiş olmak Jane'i hissedeceği acı zevke hazırlamıyordu. Sanki o ilk defa içinde ve ilk defa bu kadar yakınındaydı. Ve kendine itiraf etmekten sakınmayacaktı, Jane'in ona ihtiyacı vardı.

Ağır ağır başlayan salınımlar yavaş yavaş hızlanıp odayı ikisinin iniltileri ve eski yatağın gıcırıltıları ile doldurdu. Bir noktadan sonra Alexander öyle hızlandı ki yatak duvara vurmaya, Jane'in iniltileri onun ismiyle birlikte içinden dökülen çığlıklara döndü.

Geçen seferki gibi içine dolup sonra bütün gücüyle boşalıp giden güç... zevk... adı her neyse... Jane bu sefer ona daha hızlı ulaşacağını hissediyordu. Dayanamayıp bacaklarını erkeğin beline sardı ve başının iki yanında duran ellerinden birini sevgiyle öptü, kokusunu içine çekti. Alexander artık daha hızlı ve daha vahşiydi. Dizleri üzerinde durup Jane'in kalçasını olabildiğince yükselttikten sonra eğildi ve kızın dudaklarına gerçek, ateşli fakat her zamankinden çok daha duygusal bir öpücük kondurdu. Geri çekilip yeniden hareket etmeye başladığında derin, kararlı ve düşünceliydi. Jane için uğraşıyordu... Alnında, omuzlarında ter parlıyordu ve ürkütücü kasları geriliyordu.

Jane ona baktığında gördüğü her şeyin... Meleğin, savaşçının ve iblisin o an bütün kimliğini kapladığını fark etti ve ona sahip olmanın mutluluğu, hissettiği tahrik içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Çığlık atıp kasılarak hücum eden zevke karşılık verirken Alexander da adını haykırıp arkasından geldi ve

arkaya verdi. Yüzündeki acı ifade, aslında hissettiği zevkin tezat bir yansımasıydı.

Arka arkaya gelen diğer darbeler daha hızlı ve daha cesurdu. Jane yaptıkları şeyin utanmazca olduğunu bile bile daha fazlasını istemeye başladığını fark edince Alexander'ı saçlarından tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat dayanılmaz yumuşaklıktaki saçlarma dokunur dokunmaz itmek yerine onu kendine biraz daha yaklaştırdı ve belirsiz bir nedenle yalvardı.

"Lütfen..."

"Tek ayağımı omzuma koy," diye emretti Alexander.

Jane küçük bir tereddüitten sonra istediğini yaptı. Fakat bu duruş savunmasızlığını ve ona karşı çıplaklığını artırıyordu. Alexander aksi bir şey yapmadan önce Jane'i yerine sabitledi ve diğer bacağına yatağın kenarından sarkıtarak tamamen açılmasını sağladı.

Sonraki istila Jane'in aklını başından almıştı. Kocasını di- liyle ıslak tenini tadıyor ve emerek tüm vücuduna küçük zevk dalgaları yolluyordu. Bir müddet sonra etrafındaki her şey silikleşmeye, sesler boğulmaya ve dünya bir renk cümbüşüyle etrafında dönmeye başladı. Jane çılgın atarak yükseldi önce... O âna o kadar yaklaşmıştı ki bittiği takdirde patlayabileceğinden korkuyordu.

Alexander başını kaldırıp yukarı doğru uzanırken Jane henüz bitirmemiş olmanın sancısıyla ona şaşkın şaşkın baktı. Kocasını gülüyordu... Şehvetli, baştan çıkarıcı bir gülüştü bu. Sonra dudaklarını onunkilere değdirdi ve Jane'e kendi özünün tadını verdi... Öpüşme kısa ama sertti.

Alexander bacaklarının arasındaki yerini aldığı anda Jane nefesini hızla içine çekti. Kısa bir an sonra kocasını ya- vaşça abanınca onu içinde hissetmenin nasıl müthiş bir his olduğunu hatırlayıp inledi. Çenesi yukarıda, boynu yay gibi gergin ve başı yastıkların arasındaydı. Ağzı nefes

arzusuyla açılmıştı ve yetersiz gelen soluklar göğsünü bir indirip bir kaldırıyordu.

Alexander tamamen kendini içine itmeden önce yüzünü avuçları içine alıp gözlerinin içine bakarak, "Bana ait olduğunu bilmek gururumu okşuyor," diye fısıldadı. Ve sonra tek hamlede içindeydi.

Bunu daha önce tecrübe etmiş olmak Jane'i hissedeceği acı zevke hazırlamıyordu. Sanki o ilk defa içinde ve ilk defa bu kadar yakınındaydı. Ve kendine itiraf etmekten sakınmayacaktı, Jane'in ona ihtiyacı vardı.

Ağır ağır başlayan salınımlar yavaş yavaş hızlanıp odayı ikisinin iniltileri ve eski yatağın gıcırıltıları ile doldurdu. Bir noktadan sonra Alexander öyle hızlandı ki yatak duvara vurmaya, Jane'in iniltileri onun ismiyle birlikte içinden dökülen çığlıklara döndü.

Geçen seferki gibi içine dolup sonra bütün gücüyle boşalıp giden güç... zevk... adı her neyse... Jane bu sefer ona daha hızlı ulaşacağını hissediyordu. Dayanamayıp bacaklarını erkeğin beline sardı ve başının iki yanında duran ellerinden birini sevgiyle öptü, kokusunu içine çekti. Alexander artık daha hızlı ve daha vahşiydi. Dizleri üzerinde durup Jane'in kalçasını olabildiğince yükselttikten sonra eğildi ve kızın dudaklarına gerçek, ateşli fakat her zamankinden çok daha duygusal bir öpücük kondurdu. Geri çekilip yeniden hareket etmeye başladığında derin, kararlı ve düşünceliydi. Jane için uğraşıyordu... Alnında, omuzlarında ter parlıyordu ve ürkütücü kasları geriliyordu.

Jane ona baktığında gördüğü her şeyin... Meleğin, savaşçının ve iblisin o an bütün kimliğini kapladığını fark etti ve ona sahip olmanın mutluluğu, hissettiği tahrik içinde bir şeylerin kopmasına neden oldu.

Çığlık atıp kasılarak hücum eden zevke karşılık verirken Alexander da adını haykırıp arkasından geldi ve

bütün gücüyle Jane'e sarılıp alnını, saçlarını, yanaklarını sevgiyle öptü.

O şekilde ne kadar yattıklarını söylemek zordu. Zamanı hesap etmelerine yardım edebilecek ne bir işaret vardı havada ne de kelimelerin gereği...

Belki birkaç dakika sonra Jane başını kaldırıp ona baktı. Bir şey söylemek istiyordu ama ağzından çıkacak hiçbir sözün kalbindekiler için yeterli gelecemeyeceğini de biliyordu.

Galiba Alexander da biliyordu...

Sırtüstü döndü, Jane'i kollarının arasına çekti ve saçlarını kokladı. Böylece birbirlerine sarılarak, sırf ikisi var diye ateş gibi ısıman odanın ortasındaki köhne yatakta huzurlu bir uykuya daldılar.

Bölüm 19

İblis Kral ağır ağır yaklaştırmaya başladı. Siyah kanatlarını zemindeki pislikten uzak tutmak istermiş gibi hafifçe kaldırmıştı. Kibirli pislik, küçümsediği pislikten daha aşağılık olduğunu, dahası çok daha beter bir yerden geldiğini unutmuş gibiydi.

Catriona onun hakkında hüküm vermeye devam ederken ne kadar yakınlaştıklarını fark etmekte biraz geç kaldı. Neyse ki iblis burnunun ucuna kadar sokulduğunda irkilmek dışında bir tepki vermedi.

“Bundan sonra ne olacağını anlamak için çok fazla beklemen gerekmeyecek.”

Catriona yutkundu. Hem korkuyordu hem de ona bu kadar yakın olmak içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Nefret mesela... Hayır, ondan nefret ediyordu ama o anda hissettiği şeyin temelinde kabul edilemez bazı eğilimler vardı.

“İyi misin, avcı? Kokun fazlasıyla dikkat çekici.”

Catriona iblislerin insanların tadına baktıklarını ve bunu yapmanın en keyifli yolunun boyunlarını parçalamak olduğunu biliyordu. Kralın açıkça dile getirdiği şey üzerine elini belli belirsiz boynuna siper etti ve nefes nefese, “Beni sindirmene izin vermeyeceğim,” dedi.

“Sindirmek mi?” dedi iblis. “Hiç anlamıyorsun, avcı.”

Catriona üçüncü kez ölümü beklerken kendini yine ıssızlığın ortasında bulunca, bir dahaki sefere hançeri kendi boğazına saplayacağına yemin etti.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Londra onları karla karşıladı. Hatta vardıklarının ikinci gününde iyice şiddetlenen kar, gri şehri beyaz bir örtünün altında bırakarak hoş bir sürpriz bile yaptı.

Karı taparcasına sevmesine rağmen Jane ilk defa geldiği şehrin kendine has büyüsünden ve etrafını saran karmaşadan yeterince keyif alamıyordu. Çünkü aklı bırakın yerinde olmayı, üstüne oturduğu koltuğun sınırlarında bile değildi.

Jane kendi evinde işlerin nasıl olduğunu, ailesinin yeterli miktarda odununun olup olmadığını merak ediyordu. Onu özlemişler miydi? Mary'nin karışık şifalı otlardan demleme çayını içerken Jane'i akıllarına getirip sağlığını düşünüyorlar mıydı?

Aklından geçenleri biri duysa nankörlük ettiğini düşünebilirdi ama bu kadar kederlenmesinin nedeni yalnızlıktı. Alexander, Londra'ya gelme nedenlerinden birinin iş yapmak olduğunu söylemişse bile ne olacaktı ki? Bugünler onun balayı günleriydi, birlikte vakit geçirmek için fırsat yaratmaları gerekirdi.

Umutsuzca ve acması bir çaresizlikle onu özlüyordu Jane. Handaki geceden sonra kar yayacağı endişesiyle yolculuklarına mola vermeden devam etmiş ve zor geçen iki gün boyunca da birbirlerine nazik davranmak dışında kişisel hiçbir şey paylaşamamışlardı. Londra'ya vardıkları geç saatte Jane kendini o kadar yorgun hissetmişti ki yata-

ğa girdiğinde sızıp kalmıştı. Kalktığına ise yalnız olduğunu görüp kendi kendine söylenmişti.

Şimdi ne yapıyordu? Bond Caddesi'ndeki iki katlı lüks evde kapana kısılmış halde dışarıyı izlerken Alexander ile geçirdikleri son gecenin hatıralarıyla kendini avutuyordu. Aman Tanrım, iyice dramatik biri olup çıkmıştı.

Kendine acıma faslını geçince uşağın sehpaye bıraktığı pusulayı alıp bir süre inceledi. Lord Alton'dan geldiğini okur okumaz bu ismin bir sorun yaratacağı fikrine kapılmıştı, henüz ismin kime ait olduğunu hatırlamamıştı bile. Hatırladığında elinde yılan varmış gibi zarfı bir kenara attı ve gözlerini kısarak ince zarfın altından belli olan el yazısının neyi anlattığını görmeye çalıştı.

Neticede doğrudan açıp okumaya karar vermek biraz zamanını almıştı.

"Ekselansları," diye başlıyordu pusula. Haliyle Jane'in üzerine alınması da biraz zaman aldı.

Evlilik haberiniz bizi hem çok şaşırttı hem de bir hayli memnun etti. Özellikle de Abertillery unvanının yeni bir sayfaya ihtiyacı olduğunun düşünüldüğü bu zamanlarda. Programınızın dolu olduğundan eminim fakat Londra'da bulunduğunuz süre içinde sizinle görüşmeyi arzuluyorum. Bilhassa da saygıdeğer eşinizle.

Babam VIII. Leckford Kontu'nun kısa süre önceki vefatından sonra üzerime geçen bu unvanın gereklilikleri ve kişisel ilgim arzıyı daha karşı konulmaz kılıyor. Ekselansları, saygınlığını yanlış değerlendirmeyeceğinizi umuyorum ve saygılarımı sunarım.

Hizmetkarınız IX. Leckford Kontu Cive Alton...

Bu neydi şimdi? Ne kadar çok okursa okusun ne bir içerleme ne bir hakaret ne de bir tehdit göze arpmıyordu. Jane, yeni kontun Leydi Annabel konusunda Alexander'a karşı bir kin gtmeme ihtimalini çabucak gözden çıkardı, bu hiç akla yatkın değildi. Kaldı ki adamın yazdıklarında da akla yatkın bir taraf yoktu. Eğer bir şeylerin peşindeyse Jane'den yana eline geçecek olan sadece hayal kırıklığı olurdu. Ellerini ovuşturup planının bir sonraki adımına geçerek zafer hesapları yapıyorsa basbayağı ortada kalacaktı.

Her neyse, diye düşündü Jane. Akşam geldiğinde ilk iş pusulayı Alexander'a göstermek olmalıydı. Yüzyüze gelmediği birinin kimliğini çözme işini şansa bırakırsa her şeyi eline yüzüne bulaştırdığıyla kalırdı ki yeni konumu yüzünden daha dikkatli olmalıydı.

Pusulayı dikkatle katlayıp zarfa koyduktan sonra Alexander geldiğinde ona göstermek üzere yanındaki kitabın arasına sakladı ve soğumaya yüz tutan ayından bir yudum aldı.

lesiye canı sıkılıyordu, öyle bir şey ki aldığı nefesten bile bunalıyordu. *Avcı'nın Günlüğü*'n bitirme konusunda planladığı hızda gittiği için kendini çok fazla zorlamasına gerek yoktu. nndeki iki ay, geriye kalan hikâyeyi toparlayabilmesi için yeter de artardı bile. Alexander'a bu kadar yakın olduğu için ilham eksikliği de çekmiyordu, zira kocası İblis Kral'dan daha az esrarengiz ya da daha az kafa karıştırıcı değildi. Eve geri döndüklerinde yazdıklarını bütünüyle gözden geçirip yayıncıya göndermesinde hiçbir mani yoktu kısacası. Sıkıntıdan ölmesi hariç tabii. Sıkıntıdan ölürse kitabı Mary basardı.

Şık oturma odasındaki iki tablodan biri olan Tiziano Vecellio imzalı kalm boyunlu tombul kadın tablosunun içine girdiği bir sırada oda kapısı alındı ve pusulayı getiren uşak içeri girdi.

"Ekselansları, Abbey Kontesi, Henfield Kontesi,

Leighton Kontesi ve diğer Leighton Kontesi geldiler."

"Leighton Kontesleri mi? Beni mi göreceklermiş?" Bugün daha ne kadar garipleşebilirdi ki? İlk düşüncesi, hasta olduğunu söyleyerek onları geri göndermek oldu. Gerçek hayatın entrikalarıyla yüzleşmesini hiç de kolaylaştırmayan fazlasıyla izole bir yaşam sürmüştü. Eğer kadınlardan biri ona ya da kocasına hakaret etmeye kalkarsa medeni bir düşes gibi onları evinden göndemek en son aklına gelecek şey olurdu. Fakat merak da ediyordu.

"Buraya alın lütfen," dedi uşağa ve üstüne başına çekidüzen vermeden önce uşağın çıkmasını bekledi.

Dakikalar sonra dört kadınla birlikte içeri güneş, rüzgâr ve çiçek kokuları da girdi, Jane gözleri açık bir halde onlara bakakaldı.

"Ekselansları," dediler hep bir ağızdan. Reveransları kusursuz, giysileri zarif, kendileri de çok çok güzeldi. Jane zar zor onlara oturmalarını işaret edip karşılına geçti ve kendini saygın görünmeye zorlayan bir diz bükme hareketiyle zarif bir pozisyon aldı.

"Hoş geldiniz."

İlk konuşan, aralarındaki en yaşlı, yer yer kırılmış sarı saçlarına rağmen bir genç kızdan farklı görünmeyen, en soylu görünümlü hanımefendiydi.

"Ekselansları, ben Leighton Kontesi Maddeline Blackmore. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Zamansız ziyaretimizin sizi sıkıntıya düşüreceğinden öyle çok endişeleniyorduk ki."

Jane şaşırarak, "Sahiden mi?" dedi ve en ufak bir endişe belirtisi bile taşımayan yüzlere bir şeylerin peşinde olduklarını bildiğini gizleyemedi tek tek baktı.

Meydana gelen boşluğu doldurmak için sözü alan diğer kadın kendisini Abbey Kontesi Davina Ramsey olarak tanıttı ve aslen İskoç olduğunu cümlesinin sonuna ekledi. İnsanı çarpan bir güzelliği vardı.

"Londra'ya geleceğinizin haberini geçen hafta aldık. Düşününüz burada çok ses getirdi, biz de sizinle tanışmak için uygun bir zaman olduğunu düşündük."

"İyi düşünmüştünüz," dedi Jane kibarca. Burada bulunmalarının asıl nedenini deli gibi merak ettiğini ya da gözlerinin devamlı tedirgin bakışlı genç Leighton Kontesi'ne takıldığını anlamamaları için çabalamıyordu. Kaldı ki birazdan her şey açığa çıkardı.

"Sizi şaşırttığımızı görebiliyoruz. Elbette nedenini de tahmin ediyoruz. Geçmişte yaşananların sizinle ilgisi olmadığını bildiğimizi anlamanız bizim için çok önemli."

Jane herkesin bilmesi gerektiğini düşünerek, "Eşimle de ilgili değildi," dedi. Kadının İskoç aksanı ve bir kadın için biraz geniş görünen omuzları kafasını dağıtmasaydı daha kararlı bir tepki verebilirdi.

Diğerleri sırf kibarlık olsun diye Jane'i onaylarmış gibi göründüler ama hem gözlerindeki şüpheden hem de burun kıvrışlarından Alexander'ın kalemini çoktan kırdıkları anlaşılıyordu.

Turuncu, kıvrıkcık saçlı, altın gözlü Henfield Kontesi ve asıl ilgisini çeken Leighton Kontesi henüz konuşmamışlardı. Biri diğerinin arkasını kollayan sıkı dostlara benzediklerini düşündü Jane ve ikisi adına... aslında hepsi adına bir miktar imrendiğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Ailesi dışında pek arkadaşı olmamasını kafaya takmadığı yıllar boyunca bu ilk kez başına geliyordu.

Leighton Kontesi, Jane'in ısrarcı bakışlarına karşılık vermesi gerektiğini düşünmüş olsa gerek sevimli sevimli gülümseyerek, "Bana öyle bakmanıza gerek yok," dedi. "Endişeli ya da öfkeli değilim. Merak ettiğiniz buydu sanırım."

O zaman burada ne işiniz olduğunu söyleyin de rahatlayalım!

"Ben Sophie Blackmore, Leighton Kontesi'yim."

"Henfield Kontesi, Isabella Gwen Eaglestone."

Jane, "Memnun oldum," dedi. Uzun cümleler kurabileceği rahatlığa kavuşacağı ânı sabırsızlıkla bekliyordu.

Henfield Kontesi, "Sanırım cemiyetin en genç düşesi sizsiniz," diyerek sohbete devam etti.

"Öyle miyim? Bilmiyordum."

"Sizin dışınızda herkes biliyordur herhalde."

Uyanık biriydi. Sürekli hareket eden el ve ayaklarına bakarak sabırsız ve bir miktar da heyecanlı biri olabileceği fikrine vardı. Jane nasıl emin olduğunu bilmiyordu ama kadının kafasında bir tür işleyiş problemi olduğu da düşünüyordu.

Jane o sırada yeni bir demlik çay ve tepsiyle içeri giren uşağa tepsiyi sehpa koymasını ve servisi kendisinin yapacağını işaret etti.

"Lütfen siz zahmet etmeyin, çay servisine bayılırım. Eski günlerin ihtişamı ve zarafetini hatırlatıyor bana."

Jane servis işini dul kontese teslim ederken ortamı geren düşümlere bir yenisinin daha eklendiğini hissetti. Sanki diğerleri orta yaşlı kontesin servis önerisini kabul etmesinden hoşlanmamışlardı. Eğer bu bir sınamaysa ve Jane kendi servisini yapmadığı için kibirli olmakla suçlanacaksa dördünü birden evinden kovmaktan memnuniyet duyardı. Madem ki kibirliydi, buna da hakkı vardı. Tanrı biliyor ya, bir grubun karşısında bu kadar gerildiği son seferinde okulda çay servisini öğrendikleri sırada sıcak çayı öğretmeninin üzerine dökmüştü.

Jane yerine oturduktan sonra aşağıdan yukarıya doğru dik dik bakarken mavi gözlü İskoç leydisinin mi yoksa portakal saçlı kontesin mi daha tehlikeli olabileceğini çözmeye çalışıyordu. Diğer ikisinde sorun çıkarmaya istekli o yüzü göremiyordu. Halbuki zamanında bir Abertillery

Dük'ü tarafından ölümün ucuna getirilen adam birinin oğlu, birinin de kocasıydı. Ah, bir de şu tecavüze kalkışma sorunu vardı. Jane ölüp giden lanet dükün gerçek bir pislik olduğunu biliyordu ama onun evli bir kadını, üstelik Chris kadar masum görünen bir kadını alıkoyup ona bir kötülük yapmaya çalışacağını hiç düşünmezdi.

Nedense olanlar yüzünden kendini suçlu hissediyordu. En azından o pislikle aynı soyadını taşıdığı için bir açıklama yapması gerektiğini düşündü ve dik dik bakmayı kesip, "Leydi Blackmore," dedi. "Üzerinden zaman geçtiğini biliyorum ama olanlar için üzgün olduğumu söylemek isterim."

"Dediğim gibi, bunun sizinle bir ilgisi yoktu."

"Oğlum ve kızım Sophie'nin çocuklarıyla birlikte kursesiz bir hayatı var. Kötü olaylar geçmişte kaldı. Ben yaşanan her şeyin bugünün inşası için bir temel olduğunu düşünürüm. Bu yüzden her kötü olayda bile iyi bir şey bulmayı tercih ederim."

Bu kadar iyimserlikte akla yatmayan şeyler vardı. Kendi ailesinden birinin başına öyle bir şey gelseydi Jane gider adamın mezarına işerdi.

"İyimserliğin beni bir gün öldürecek, Maddy. Hiçbir şey inşa edilmiş değil. Bugün ne olduysa bunu sonradan yaşadıkları iyi şeylere borçlular." İskoç leydisinin bu konuda hiç şakası yoktu ki Jane de aynı fikirde olduğu için heyecanlı bir şekilde başını sallayarak sözlerinin her bir kelimesine katıldığını canla başla ifade etmiş oldu.

"Davina haklı," dedi Henfield Kontesi. "Adamın zarar vermek dışında bir isteği yoktu. Tanrı kimin yanında olacağını biliyordu da bir felaket yaşanmadı." Kadın birden Jane'e döndü. "Tanrı'dan bahsetmişken... Babanızın papaz olduğu doğru mu?"

"Evet, babam papazdı ve öldü." Eğer küçük düşeceğini sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlardı.

“Başınız sağ olsun,” dedi portakal saçlı kontes. “Benim babam bir kaptan. Şimdi nerede olduğunu Tanrı bilir, hiç durmadan geziyor.”

İskoç leydi, “Benimki çiftçiydi,” dedi. “Kuzeyde bir koyun çiftliğimiz var ama ben şu aralar pek uğrayamıyorum. Çiftlikle kardeşim ve eşi ilgileniyor.”

Jane ikisinin kandan gelen bir soyluluğa sahip olduklarına o kadar emindi ki şaşkınlığını saklamayı başaramadı. Eğer onu papazın kızı olduğu için küçük düşüremeyeceklerse muhakkak ki Alexander üzerinden bir saldırı planlıyorlardı. Kendi içinde gerilim yine tırmanınca diğerleri de Jane gibi somurttu.

Sonunda turuncu saçlı Henfield Kontesi, “Cemiyeti bilmediğinizi varsayıyorum,” dedi. “Her şeyden önce burası medeni bir topluluk ama hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değil. Bu insanlar ne kadar medeni görünürse o kadar vahşi davranabileceğini düşünürler.”

“Bunları neden anlatıyorsunuz? Eminim bir yere varmak istiyorsunuz. Açık olmanız beni hiç rahatsız etmez.”

Kadının altın küreye benzeyen güzel gözleri parladı ama sadece, “Sizi merak ettiğimiz için buradayız,” dedi.

Diğerleri de başlarını sallayarak onu onayladılar.

“Nasıl görüldüğümü mü merak ettiniz?” derken Jane de onlar gibi başını sallıyordu.

“Öyle de denilebilir.” Bu çekimser cevap Jane’i tatmin etmedi. Evet, merak ettikleri doğrudu fakat merak ettikleri şeyin görünüşüyle bir ilgisi yoktu.

Sessizlik içinde çay içtikleri bir süre boyunca herkes Jane’e, Jane de birini diğerinden ayırmadan her birine bakıyordu. Kestane saçlı, lacivert gözlü Davina Ramsey’nin güzelliğinden; yola gelmez kıvrıcıklıktaki turuncu saçları ve sıradışı altın gözlerinden zekâ fışkıran Isabella Eaglestone’un cazibesinden; baktıkça melekleri hatırlatan ve gözlerinin rengi tıpkı kendisinininki gibi bahar yeşili olan Sophie

Blackmore'un masumiyetinden; görmüş geçirmiş ve insan-
da boynuna sarılma isteği yaratan Maddeline Blackmore'un
anaçlığından fazlasıyla etkilenmiş durumdaydı.

Ara ara birbirlerine bakıp sadece gözleriyle konuştuk-
ları anlarda ilgisi daha da artıyordu. Bir ara Henfield Kon-
tesi kaşlarını oynatarak diğerlerine yerine gittiği şüphe
götürmez bir mesaj verince Jane daha da dikkat kesildi.
Ne yapacaklardı? Hep birlikte üzerine saldırıp boğulana
kadar kafasına mı oturacaklardı?

Sorusu yanıt bulamadan kafası başka bir meseleye odak-
landı. Saçları kendisinininkinden daha yola gelmez biriyle
aynı odada olduğunu yeni yeni fark ediyordu. Fakat kadın
bir şekilde kendi saçlarına hükmetmiş gibi görünüyordu.

Jane dalgın dalgın, "Saçlarınıza ceviz yağı mı sürüyor-
sunuz?" dedi.

Soru içlerinden birini şaşırttıysa bile anlamakla vakit
kaybetmedi çünkü cevabı gerçekten merak ediyordu.

"Ceviz yağını denemedim," dedi kadın. "Ama Morgan
benim için bir karışım hazırlıyor. Morgan benim dadım
bu arada. Ona kalsa haftada bir kere kullanmalıymışım
ama o kadar kötü kokuyor ki ayda bir kullanmak bile zor
geliyor. Sizin saçlarınız da mı yola gelmiyor?"

Jane başını salladı. "Düzgün saç tuvaletleri ve bolca fir-
kete ile sorunu geçici olarak çözebiliyorum sadece."

"Aynı sorun bende de var. İsterseniz size kendi karış-
mımdan verebilirim. Sık sık kullanmaya üşendiğim halde
bende bile işe yarıyor."

"Bir denemek isterim."

Ceviz yağını kullanması için onca dil döken annesi bu
dediğini duysa kesin kendini ihanete uğramış hissederci.

"Çok gür görünüyorlar. Benimki de öyledir ama sizin
saçlarınızın rengi benimkinden çok daha güzel. Ateşle şa-
rap arasında kalmış da hangisine döneceğine karar vere-
memiş gibi."

“Kararsız oldukları doğru, asla nerede durmaları gerektiğini bilmezler.”

Hepsi birden güldü ve bu, gerçek bir gülüştü.

Sophie Blackmore gülüşmelerin arasında, “Isabel’in saçları açıkken korkutucudur. İlk kez gören biri kafasının tutuştuğunu düşünebilir,” deyince İskoç leydisi ve dul kontes kahkaha attılar. Kahkaha atan birini gördüğünde gülmeden duramayan Jane de onlara katıldı. Hatta onlar sustuğunda bile gülmeye devam ediyordu. Onlara *aptal değilim, sadece huyum böyle*, dese ne düşünürlerdi acaba?

Henfield Kontesi, Jane’e deli misin sen der gibi bakarken, “Sadece sen kafamın tutuştuğunu sandın,” dedi.

Jane, “Ben mi?” dedi. “Ben saçlarınızı güzel buldum.”

“Hayır, Sophie’den bahsediyordum. Saçlarımı ilk kez açık gördüğünde bir bardak suyu üzerime dökmeyi düşünmüştü. Tabii ki şaka yapıyordu ama emin olmam biraz zaman almıştı.”

Sophie Blackmore, “Davina’yı unutma,” dedi.

“Davina’nın her zaman daha yaratıcı benzetmeleri olmuştur Sophie.”

Dul kontes, “Hanımlar,” diye araya girdi. “Ekselanslarının Isabel’in saçlarıyla ilgilenmediğine eminim.”

Sebebini anlayamadığı ziyaretin gizemlerini çözmek-tense yola gelmeyen saçlardan ve onunla aynı kaderi paylaşan bir başkasının çilesini dinlemeye razıydı. Hem de günün sonuna kadar.

Öte yandan uyarı, hanımları geldikleri anki ciddi ruh haline sokmuştu.

“Yolculuğunuz nasıl geçti?” diye devam etti kadın. “Kar yağışı başladı, zamanla daha da kötüye gider. Umarım ilerleyen günlerde sıkıntı çekmezsiniz.”

Jane, “Alışkın olmadığım bir şey değil,” dedi. Havadan sudan konuşmak öyle tuhaftı ki içi boş laflar ettikçe kendini aptal gibi hissediyordu.

Sophie Blackmore, "Evliliğiniz çok beklenmedikti," dedi. "Belki duymuşsunuzdur, kuzenim de bir zamanlar bizim de yakından tanımak zorunda kaldığımız eski Abertillery Düklerinden biriyle nişanlıydı."

"Evet, bunu duymuştum."

"Liliana'nın, yani kuzenimin savunulacak pek tarafı olmadığını biliyorum ama nişanlı oldukları süre içinde gördüğü eziyeti hatırlamak beni üzüyor."

Jane sadece ana hatları biliyordu, detaylar hiç ilgisini çekmemişti. Boş ifadesi aklından geçenlere ayna tutmuş olmalıydı ki kadın isteksizce ya da öyle görünmeye çalışarak açıkladı.

"O dönemde kuzenimin... Bunu dile getirmek bile beni huzursuz ediyor... Nişanlısının onu bir şeylere zorladığını ve... istemediği zaman darp ettiğini öğrendiğimde Liliana'yı uyarmaya çalıştım."

Vay adi pislik vay! Umarım mezarında iblislerin oyuncağı olmuştur.

"Niyetim sizi tedirgin etmek değildi."

Jane, "Değilim," dedi. "Sadece üzüldüm."

Sahiden de tedirgin değildi, konuşmakta zorluk çeken kontesin çekingenlikle kararlılık arasında giden dengesiz ruhunun izinliydi. Ona kapılması kötü olurdu zira dört kadının da çözüldüğü an kendisinden bir parça kopartmayı beklediğini seziyordu.

"Hepimiz üzüldük. En çok da gördüğü muameleye."

Turuncu saçlı Henfield Kontesi, "Liliana için ölürüm de üzülmem," deyince hepsi birden ona baktı. "Neden şaşıırıyorsunuz ki? Liliana hırsının kurbanı oldu."

Davina Ramsey, "Kuzenin beni tanımadığı için çok şanslı, Sophie," dedi. Jane kadının nelere muktedir olduğunu kestiremiyordu. İsminin başındaki unvan onu sadece saygıdeğer yapıyordu, o ise bunu umursamıyor bile olabilirdi.

"Sophie'nin kaçırılmasında kendi kuzeninin de parmağı vardı. Isabel'in ya da benim... ya da tüm dünyanın ondan nefret etmesi için bir sürü neden vardı."

"Ondan ben de nefret ediyorum. Bu, başına gelen şeyin kötü olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Hak etmiş olabileceği anlamına gelir hayatım."

"Davina'nın adalet anlayışı hep böyle kesindir."

"Kesin olmanın nesi kötü ki?"

Jane dayanamadı ve Davina gibi, "Kesin olmanın nesi kötü ki?" dedi. Yine aptallaştığını fark edince daha makul bir ses tonuyla devam etti. "Kuzeniniz size ne yaptı bilmiyorum ama sizi seven herkes bir ağızdan konuştuğuna göre haklı olmalılar."

Henfield Kontesi, "Sophie'nin böyle nazik görüldüğüne bakmayın," diye araya girdi. "Liliana'yı onun elinden almaya çalışanlardan biri de bendim. Saçlarına öyle yapışmıştı ki..."

"Isabel, Tanrı aşkına!" Jane dul kontesin kızarmış yüzüne baktıkça yeni gülme baloncukları boğazından yukarı doğru daha hızlı tırmanıyordu. Ama bir saniye... Bu kadınları sempatik bulma hatasına düşerse kendini kafa üstü bir tuzagın içinde bulabilirdi. Sophie Blackmore'u birini döverken hayal etmeyi bırakmayan aklının oyunlarını ve acınası şekilde titreyen çenesini yola getirip sakın sakın boşluğa bakmaya başladı.

Henfield Kontesi gözlerini kısarak, "Bir sorun mu var?" dedi.

Jane hızla cevap verdi. "Hayır"

"Dalgın bir haliniz var."

"Düşünüyordum."

"Canınızı sıkan bir şey olduğuna eminim."

Jane panikle, "Hayır, gayet iyiyim," dedi. Hassas hislerinin ortaya çıkardığı tuhaflığı fark etmiş olmalıydılar.

"Mutsuz birini nerede görsem tanırım."

“Mutsuz mu görünüyorum?” Mutsuz muydu sahiden?

Kontes başını sallayınca Jane de onunla birlikte başını salladı. “Anlatmak istediğiniz bir şey varsa severek dinlerim.”

“Yok... Hiçbir şey yok. Acaba beni manipüle ediyor olabilir misiniz?”

Henfield Kontesi pes etmiş gibi arkasına yaslanarak, “Az önce anlattıklarımız sizi hiç şaşırtmadı mı?” diye sordu.

Jane, “Hayır,” dedi. “Önceki dükün nasıl biri olduğunu biliyordum.”

“Bildiğiniz halde son dükle evlenebildiğiniz için çok cesur olmalısınız.”

Jane, “Alexander’ın geçmiştekilerle bir ilgisi yok,” diye tane tane, her kelimeyi özenle vurgulayarak Henfield Kontesi’ne durumu açıkladı.

“Kendisinden önceki iki dükün de, yüz yıllar önce yaşamışların da hakkında söylenenler...” diyecek oldu kadın. Jane, “Alexander onlardan farklı,” diye sabırla açıkladı.

Dul Leighton Kontesi gerilimi azaltmak için fazlaca şen bir sesle, “Siz ve eşiniz cemiyetin ilgisini bir hayli çektiniz,” dedi. “Dük hazretlerinin kendini Londra’dan uzak tutması yeterince dikkat çekmiyormuş gibi ani evlilik haberi de gelince insanlar iyice meraklanır oldu. Kendisini uzun zamandır mı tanıyorsunuz?”

Jane gözlerini kırptırarak kadına bakıp, “Hayır,” dedi. “Eşim Abertillery Malikânesi’ne gelene kadar kendisini tanıımıyordum. Tanıdığım için çok şanslıyım.”

Kadınların hepsi birden gözlerini kıstı. Sırf unvan olarak onlardan daha üst pozisyonda olduğu için içinden geçenleri söylemeyeceklerse hepsi birer aptaldı. Jane notlarını vermiş olmanın rahatlığıyla arkasına yaslandığı sırada Henfield Kontesi, “Gerçekten şanslı mı hissediyorsunuz, yoksa öyle olduğunun düşünülmesi işinize mi geliyor?” dedi.

Dul Leighton Kontesi, "Isabel!" diye çıkıştı, Jane elini kaldırarak onu susturdu.

"Önemli değil, daha açık konuşmayı ben de tercih ederim. Görüyorum ki herkesin düştüğü hataya düşüp peşin yargıda bulunuyorsunuz."

"Geçmiş hikâyeler bize düşünmek için fazla şans vermiyor. Acaba bilmiyor olabilir misiniz?"

Leydi Alton'dan bahsediyor olmalıydı. Jane konunun iç yüzünü bilmiyordu. Alexander'dan anlatmasını istemeyi düşünmüştü ama henüz her şey o kadar yeniydi ki açıkçası doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Fakat şu kadınlar her şeyi biliyormuş gibi yüzüne bakarken onlara yanıldıkları tüm detaylarıyla anlatabilmek ve pişman olmuş ifadelerini görebilmek için Alexander ile daha önceden konuşmuş olmayı diliyordu.

"Belki de bilmiyordur," diye fısıldadı içlerinden biri.

Diğeri, "Sanmam, Morgan bile biliyor," dedi.

"Belki de korkuyordur." İşte bu Sophie Blackmore'du.

"Olabilir. Ama çok kararlı."

Jane, "Biliyorum," diyebildi sonunda. "Fakat doğru değil. Her şey yaşanırken yanlarında değilseniz siz de bilginizi varsaymayın."

"Siz nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Abbey Kontesi.

"Çünkü kocamı tanıyorum. Siz de tanısaydınız aynı şeyi düşünürdünüz."

"Yanılmış olmayı ne kadar çok isterdim."

Jane giderek sinirleniyordu. "Gerçekten neden geldiğinizi merak ediyorum."

Kabalığı beklediği kadar etkilemedi kadınları. Yine birbirlerine bakıp sessiz iletişim yöntemiyle sohbet ediyorlardı. Jane aralarına sızıp belli sınırlar içinde oradan oraya uçuşan hislerden en belirgin olanı çekip alınca irkilerek geri yaslandı.

Endişeliydiler... Jane için...

Jane başını hafifçe omzuna doğru eğip gözlerini kırptırdı ve sakın sakın, "Yanılıyorsunuz," dedi.

"Hı?" Aynı anda birkaç kişinin ortak tepkisiydi bu.

Jane yeniden, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Benim için endişelenmenize gerek yok. Alexander bana zarar vermez, diğerlerinden farklı o."

"Eminim bizi..."

Jane dul kontesi duymazdan gelip anlatmaya devam etti. "Bana zarar verdiğini sanıp ağzımı aramaya çalışmıyor musunuz?"

"Öyle değil..." diyecek oldu Henfield Kontesi. Sesinde şüphe vardı ve büyük ihtimalle sebebi Jane'in ne tür bir yaratık olduğunu çözememiş olmasıydı.

"Kafa kafaya verdiğiniz zamanlarda ruhunuz gözlerinize yansıyor. Sonrası kitap okumak gibi. Bunu hiç fark etmediniz mi?"

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

"Daha önce sizin gibi iletişim kuran kimseleri görmemiştim. Eğer kendinizi ifşa edilmiş hissettirdiysem özür dilerim."

"Hayır..."

"Sevindim... Eşim hakkında konuşulanların hepsi soyun geçmiş varisleri yüzünden abartılmış hikâyeler. İnsanlar inanmak istediklerine inanmaya devam ettikleri sürece yanıldıklarını anlamaları için çalışacağım."

Şaşkın şaşkın bakmayı kesen Henfield Kontesi, "Leydi Alton'ın yalan söylediğini mi söylüyorsunuz?" dedi.

"Belki onun hikâyesi de bu değildir. Siz kendisini tanıyor musunuz?"

Kadın inançsızca, "O zaman ikisinden nefret eden birinin uydurması mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

İskoç leydinin yüzündeki anlayışlı tebessüm Jane'in dikkatini çekti. Arkasından bir şey geleceğini o kadar iyi biliyordu ki bir an önce dile gelmesi için ona fırsat verdi.

"Eşinizi savunmanız yanlış değil, sadakat böyle gerektirir. Görüyorum ki bir zorlama altında da değilsiniz. Aca- ba kendinizi bir tür büyüye kapılmış hissediyor olabilir misiniz?"

"Büyülenmedim," dedi Jane. "Aklım başımda, hâlâ mantığımle muhakeme edip karar veriyorum."

"Söylemek istediğim bu değildi. Gençsiniz ve eşinize karşı duygularınızın sizi yanıltmasına izin veriyor olabilirsiniz."

Alexander'a karşı duyguları gelişmeden önce de onun masum olduğunu biliyordu Jane. Şu anda, yani onun için hissettiği şefkat ve hayranlığın sınıra dayandığı şu günlerde ise içinde hiçbir şüphe barındırmıyordu.

"Ekselanslarının görünüşüyle ilgili biz de bir şeyler duyduk. Davina bunun karşı konulmazlığa itibar etmek olduğunu anlatmak istiyor sanırım."

"Kocamı tanımadığınız gibi benim hakkımda da hiçbir şey bilmediğiniz belli oluyor."

"Çok genç ve masumsunuz. Artık yüzyüze de görüş- tüğümüze göre sizi savunmak benim için bir gereklilik halini aldı."

Jane kulaklarına inanamayarak, "Beni korumak mı istiyorsunuz?" dedi. "Kocamdan?"

Davina Ramsey kendini beğenmişçe gülümsedi. "Siz de isterseniz tabii."

Jane dudağında aynı türden bir gülümsemeyle, "Kaba- laşmak istemiyorum ama beni zorluyorsunuz," dedi.

Dul kontes yine kibarca, "Davina hayatım, ekselansla- rının gözünü korkutmasan iyi olur," dedi.

"Neden korkacaktım ki? Londra'da işlerin nasıl ol- duğunu hiç merak etmemiştim ama şimdi hazırlıklı olmam

gerektiğini görüyorum. İyi niyetiniz için teşekkür ederim... Ama kocam için düşündükleriniz yüzünden size sadece üzgün olduğumu söyleyebilirim... O iyi biri... Alexander iyi bir adam."

Meydana gelen sessizlik bu sefer hiçbir sessiz sohbet sebebi olmadı, hanımların her biri köşelerine çekilerek sadece kendi düşüncelerinin içinde kayboldular. Belki ikna olmuşlardı belki de Jane'in aptal bir çocuk olduğunda karar kılmışlardı. Açıkçası Jane'in umurunda değildi zira kendini ilk sınavını başarıyla vermiş bir öğrenci gibi muvaffak hissediyordu. En azından, diye düşündü Jane... Alexander hakkında konuşulanlar arasında karısına kötü davrandığı saçmalığı olmayacağını garanti etmişti.

Jane ancak akşam yemeğinden sonra Alexander ile konuşmak için fırsat bulabildi. Aslında konuyu daha önce açacaktı ama kocası yemekte ertesi gün için bir Londra gezintisi sözü verince keyiflerini kaçırmaya gönlü razı gelmemişti.

Pusulayı okuması için ona uzatırken hiçbir söz etmedi. Tepkilerini görmek için özellikle sürpriz faktörünü kullanmayı istiyordu. İşin iç yüzünü bilmediği düşünüldüğünde ona sonuna kadar güveniyor olmasının bir yere kadar ikna ediciliği vardı.

Alexander zarfı açmadan önce, "Bu nedir?" diye sordu.

"Görmeni istediğim bir şey."

"Bakalım neymiş?"

Zarfı açar açmaz kaşlarının çatılması dışında belirgin hiçbir tepki vermedi. Sakin, hatta olması gerekenden çok daha sakindi. Jane kısa mektup bitene kadar Alexander'ın yüzünde daha derin ve ipucu diyebileceği hiçbir şey göremedi.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim, Jane."

"Bana, daha çok seni ilgilendiren bir mesele gibi geldi. Zaten görüşmek istediğinin sadece ben olmadığımı da yazmış."

"Gördüm... Peki ne düşünüyorsun?"

Jane yalan söylemedi. "Hiçbir şey... Nasıl davranmam gerektiğini bilmem için daha çok şey bilmem gerekir."

Alexander düşünceli düşünceli başını salladı. "Sana anlatmamı istiyorsun."

"Eğer istersen."

"Hakkımda konuşulanları bilmiyor olabileceğin gibi bir seçenek yok sanırım." Tebessümü Jane'in kalbinin daha hızla çarpmasına neden oldu.

"Yok... Seni ilk ziyaretimizden önce biliyordum."

Alexander'ın gülüşü büyüdü. "O rezil kıyafetleri neden giydiğinizden iyice emin oldum."

Jane üzerindeki nazlı kumaştan dikilmiş koyu mavi elbisenin içinde kendini o kadar soylu hissediyordu ki Alexander'ın hatırlatması yine o kalm çuvalların içine girmiş gibi terli ve kaba hissetmesine neden oldu. Soğuk ellerini kızarmış yanaklarına bastırıp, "Annem içimizden biri için uygunsuz hisler besleyebileceğinden endişeleniyordu," dedi.

"Yanılmamış... Hammond hanımlarından birine doymak bilmez bir arzu içindeyim."

Bu itiraf, açıksözlülük... adı her neyse Jane'i en son seviştikleri geceye götüren bir meltem gibi yüzüne esti ve onu ne kadar özlediğini, ona ne denli bağlandığını hatırlamasını sağladı.

"Tam da şu anda, kızarıklığının sadece yüzünle sınırlı kalmadığını bildiğim için kendimi sana dokunamadığım günlerde olduğundan daha çaresiz hissediyorum. Tabii eğer kapıyı kilitleyip biraz mahremiyet istediğini söylersen her şey değişir."

Tek bir söz, hatta ima bile bu kadar içine işliyorsa bu, Jane'i muhakkak ki hafif bir kadm yapardı. Kocasını ne kadar cazibeli buluyor olsa da önemli bir konuşmanın eşliğindeyken kendini kontrol etmenin bir yolunu bulmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kararlığını göstermede ilk adımını atmak için o ânı seçip, "Bana geçmişte neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi.

Alexander çenesini hafifçe kaldırıp uzun uzun Jane'i inceledi. Somurttuğu söylenemezdi, zira ifadesinde göze çarpan büyük bir değişiklik yoktu ama Jane ondaki fırtınayı hissedebiliyordu. İlk izlenimi bu fırtınanın dinene kadar acımasızca esip gürleyeceğiydi, dindiğinde ise pişmanlıklar dile gelecekti. Sonraki izlenimi... Alexander'ın duvar gibi sessiz kalacağı yönündeydi ki çok geçmeden bunun gerçeğe daha yakın olduğunu gördü.

Kocası koltuğundan kalkıp oturma odasındaki küçük kütüphanedeki kitaplara yöneldi. Arkası dönükken, "Şüphelerin bana bağlanmana engel olmadı, Jane," dedi. "Aynı adamım, geçmiş değişmedi. Bir gün anlatacağıma söz veririm ama bugün değil."

"Suçsuz olduğunu ağzından duymak istiyorum."

"Emin değilim."

"Tamam... Belki gülebilirsin ama ben senin suçsuz olduğundan eminim."

Alexander arkasını döndü ve kütüphaneye yasladı. Yüzünde sadece Jane'e bakarken ortaya çıkan o sevecen ifade vardı. "İnançların mı seni iyimser biri yapıyor yoksa sadece benim yanımdayken mi bu kadar körsün?"

Jane irkildi. "Söylenenlerin hepsi doğru mu diyorsun?"

"Hayır, kadınlara nazik davranmayı tercih ederim. Jane... Gerçeğin birden fazla yönü vardır."

Yine bahsi geçen başka kadınlar mı? Kıskançlık kan yerine damarlarında yoğun bir zehir gibi gezinmeye başladı.

Jane yumruklarını sıkıldığını Alexander alaycı tebessümüy-
le onlara bakana kadar fark etmemiştir.

“Diğer kadınlar umurumda değil, Jane. Sen benim
doymak bilmez iştahımın tek çaresisin.” Derin ve insanı
yaramaz şeyleri düşünmeye zorlayan hoş bir iç geçirdi.
“Bu kızarıklığın bana neler yaptığını biliyorsun.”

“Kontrol edemem ki.”

“Masumiyetin tehlikelerinden biri de bu.”

Jane birden, “O gün bana masumiyetin tehlikeli oldu-
ğunu söylerken kastettiğin şey... Beni arzulamanla ilgiliy-
di,” dedi. “O an anlayamamıştım.”

“Anlamaman hoşuma gidiyordu.”

“Aptal olduğumu düşünmüş olmalısın.”

“Hayır... Dedim ya, masum olduğunu düşündüm.”

Jane ona kapılmaktan son anda kurtulup, “Lord Alton
konusunda benden istediğin bir şey var mı?” dedi.

Alexander sadece bir saniye düşündükten sonra, “Ha-
yır,” dedi. “Onu düşünmeni istemiyorum. Ne iyi ne de
kötü anlamda o adamı aklına getirmeni bile istemiyorum,
Jane. O önemsiz biri.”

Bu kadar hızlı kestirip atmasında yanlış bir şeyler var-
dı ama Jane sadece tahminler yürüterek bu kadar kritik
bir konuda yargıya varmak istemiyordu. Yine de kendini
tutamayıp, “Peki Leydi Annabel?” dedi. “Onunla yakın
mıdınız?”

“Hayır! Onun da benim için ağabeyinden farkı yok.
Kafanı meşgul etmesini istemiyorum... Emin ol, Jane. O ai-
leyle ilgili hiçbir şeyin seni üzmesine izin vermeyeceğim.”

Jane isteksizce başını sallayıp, “Dediğin gibi olsun,”
dedi. “Bana anlatmaya karar verene kadar sana başka bir
şey sormayacağım ama o gün çabuk gelse iyi olur.”

“Nasıl isterseniz, ekselansları,” dedi Alexander. Alaycı
ve sevimliydi.

Tek bir söz, hatta ima bile bu kadar içine işliyorsa bu, Jane'i muhakkak ki hafif bir kadın yapardı. Kocasını ne kadar cazibeli buluyor olsa da önemli bir konuşmanın eşliğindeyken kendini kontrol etmenin bir yolunu bulmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Kararlığını göstermede ilk adımını atmak için o âni seçip, "Bana geçmişte neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi.

Alexander çenesini hafifçe kaldırıp uzun uzun Jane'i inceledi. Somurttuğu söylenemezdi, zira ifadesinde göze çarpan büyük bir değişiklik yoktu ama Jane ondaki fırtınayı hissedebiliyordu. İlk izlenimi bu fırtınanın dinene kadar acımasızca esip gürleyeceğiydi, dindiğinde ise pişmanlıklar dile gelecekti. Sonraki izlenimi... Alexander'ın duvar gibi sessiz kalacağı yönündeydi ki çok geçmeden bunun gerçeğe daha yakın olduğunu gördü.

Kocası koltuğundan kalkıp oturma odasındaki küçük kütüphanedeki kitaplara yöneldi. Arkası dönükken, "Şüphelerin bana bağlanmana engel olmadı, Jane," dedi. "Aynı adamım, geçmiş değişmedi. Bir gün anlatacağıma söz veririm ama bugün değil."

"Suçsuz olduğunu ağzından duymak istiyorum."

"Emin değilim."

"Tamam... Belki gülebilirsin ama ben senin suçsuz olduğundan eminim."

Alexander arkasını döndü ve kütüphaneye yasladı. Yüzünde sadece Jane'e bakarken ortaya çıkan o sevecen ifade vardı. "İnançların mı seni iyimser biri yapıyor yoksa sadece benim yanımdayken mi bu kadar körsün?"

Jane irkildi. "Söylenenlerin hepsi doğru mu diyorsun?"

"Hayır, kadınlara nazik davranmayı tercih ederim. Jane... Gerçeğin birden fazla yönü vardır."

Yine bahsi geçen başka kadınlar mı? Kıskançlık kan yerine damarlarında yoğun bir zehir gibi gezinmeye başladı.

Jane yumruklarını sıkıldığını Alexander alaycı tebessümüyle onlara bakana kadar fark etmemiştir.

"Diğer kadınlar umurumda değil, Jane. Sen benim doymak bilmez iştahımın tek çaresisin." Derin ve insanı yaramaz şeyleri düşünmeye zorlayan hoş bir iç geçirdi. "Bu kızarıklığın bana neler yaptığını biliyorsun."

"Kontrol edemem ki."

"Masumiyetin tehlikelerinden biri de bu."

Jane birden, "O gün bana masumiyetin tehlikeli olduğunu söylerken kastettiğin şey... Beni arzulamanla ilgiliydi," dedi. "O an anlayamadım."

"Anlamaman hoşuma gidiyordu."

"Aptal olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Hayır... Dedim ya, masum olduğunu düşündüm."

Jane ona kapılmaktan son anda kurtulup, "Lord Alton konusunda benden istediğin bir şey var mı?" dedi.

Alexander sadece bir saniye düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Onu düşünmeni istemiyorum. Ne iyi ne de kötü anlamda o adamı aklına getirmeni bile istemiyorum, Jane. O önemsiz biri."

Bu kadar hızlı kestirip atmasında yanlış bir şeyler vardı ama Jane sadece tahminler yürüterek bu kadar kritik bir konuda yargıya varmak istemiyordu. Yine de kendini tutamayıp, "Peki Leydi Annabel?" dedi. "Onunla yakın mıydınız?"

"Hayır! Onun da benim için ağabeyinden farkı yok. Kafanı meşgul etmesini istemiyorum... Emin ol, Jane. O aileyle ilgili hiçbir şeyin seni üzmesine izin vermeyeceğim."

Jane isteksizce başını sallayıp, "Dediğin gibi olsun," dedi. "Bana anlatmaya karar verene kadar sana başka bir şey sormayacağım ama o gün çabuk gelse iyi olur."

"Nasıl isterseniz, ekselansları," dedi Alexander. Alaycı ve sevimliydi.

Bu kadar cazibeliyken Jane'in diğerkonuyu açması gerektiğini hatırlaması biraz zaman aldı.

"Bugün misafirlerim vardı."

Alexander'ın gülümsemesi yok oldu, dikkatli ve öfkeli görünüyordu. "Bu kadar çabuk mu?

Jane kelimeleri özenle seçerek kimlerin geldiğini söyledi. "Beni merak etmişler."

"Seni rahatsız edecek bir şey mi söylediler, Jane? Huzursuz görünüyorsun."

"Aslında... Bana karşı naziktiler. Sadece..."

Alexander onun yerine tamamladı. "Benim bir ahlâksız olduğumu düşünüyorlardı."

İtiraz etmek ilk insani tepkisiydi. Ancak tek kelime ettikten sonra başını önüne eğdi ve kalbini kıracağını bile bile ona, "Evet," dedi. "Ama ben yanlış düşündüklerine onları ikna ettim."

"Öyle mi?" Alexander ayak uçları birbirine değene kadar ona yaklaştı ve kolunu beline sardı. "Nasıl başardın?"

"Sana güvendiğimi ve... her şeyin bir dedikodu olduğunu söyledim... Seni tanısalardı asla... Ne yapıyorsun Alexander?"

"Karımı öpüyorum." Evet, dediğini yapıyordu.

Jane kararlılıkla uzaklaşmaya çalıştı. En azından kafasındaki planı onunla paylaşana kadar cazibesinden uzak durması gerekiyordu. Ellerini erkeğin göğsüne koyup onu uzaklaştırırken başını da olabildiğince geriye çekti. "Belki bir yemek vermeliyiz... Bu işlerden pek anlamadığım doğru ama insanları tanırım. Senin... düşündükleri gibi biri olmadığını görmeleri için onlara fırsat vermeliyiz... Tanırım, Alexander, bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Seni dinliyorum." Boynunu öperken bunu söylemesi kulağa pek ciddiye alınır bir şey gibi gelmiyordu. Jane kulağını dişlemesi üzerine inleyip çaresizce bütün gücüyle ona asıldı. "Yapma... Burası uygun değil. Biri gelirse..."

“Burası bizim evimiz. Seninle istediğim zaman, istediğim yerde sevişebilmeliyim, Jane. Hadi bırak kendini.”

Bırakabilirdi, bırakmaya dünden razıydı. Kedi gibi mırılayarak başını arkaya attı ve kocasına ona itaat etmek istediğini göstermiş oldu.

Alexander’ın parmakları boyun çukurundan aşağıya sinesine doğru indi. Jane heyecandan boğulacak gibiydi, üstüne bu hafif baskı tam anlamıyla nefesini kesmişti. Kocasının yüksek yakalarını bir araya getiren düğmelerden birkaçını çözdüğünü hissedince belki anlamı itiraz ya da duruma göre itaat olabilecek bir inilti çıktı ağzından. Kendini kaybetmeye fazlasıyla yakındı, bu yüzden Alexander elini yakasından içeri daldırıp kıymetli hazinesini çıkaran kadar ne yaptığını anlayamadı. Fark ettiğinde ise çılgılık atarak tuz kesesini ve küçük hançerini içeri sokuşturmaya çalıştı.

“Bırak onları!”

“Bakalım burada neler varmış.”

Jane taktik değiştirip geri geri kaçmayı denedi ama boynundaki ip canını yakınca yerinde kalıp elleriyle savaşmaya karar verdi.

“Yüzüme tuz serptiğini biliyordum.”

Jane onun eline vurdu. “Serpmiyordum, lütfen geri ver. Alexander onlar benim için çok önemli... Lütfen.”

Kocası küçük hançeri ıslık çalarak inceliyordu. “Demir mi bu? Galiba demir... Bu paslı şeyle kendini koruyamazsın. Eğer istersen sana gerçek bir hançer veririm. Koynunda taşımamak şartıyla tabii.” Sonra parmağını tuz kesesine soktu ve bir parça tuzun kokabileceğini düşündüğü için ne kadar sersem göründüğünü bilmeden parmağına yapışan miktar kadarını kokladı. “Sahiden de tuz bu.” Şimdi de tadına bakıyordu. “Beni tuzla eritmeye mi çalışıyordun, Jane? Eksi Mısır’da piramitlerin içinde tuz tuzakları olduğunu duymuştum. Onun gibi bir şey mi?”

Jane eski Mısır'ı bilmezdi ama Eski Mısırlıların mantıklı adamlar olduklarını düşünüyordu artık. "Onlar korumu," dedi çaresizce.

"Beni tuzla engelleyeceğini mi düşündün?" Güldü. "O gün seni öpmeye karar verseydim daha güçlü bir büyüye ihtiyacın olurdu." Yüzünde muzip, bir miktar şeytani bir ifade belirdi sonra. "Neyse ki ilk öpüşme için kütüphane'deki o geceye kadar bekledim. Yoksa başıma bir tutam tuzdan daha büyük bir bela açabilmişim."

Jane'in gözleri büyüdü, zaten pembe olan yanakları kırmızıya döndü. "Bunca zamandır biliyordun... Beni kıvrandırıp durdun."

Alexander tatlı tatlı güldü. "Çok tatlı görünüyordun."

Jane elinden kurtulmak için kıvrılıp bükülmeye başladı. "Bırakmazsan bütün tuzu gözlerine atarım, yemin ederim yaparım bunu. Seni kör eder ve arkandan işler çeviririm. Yetmezse seni lanetler, soyunu kuruturum."

Alexander iyice kendine yapıştırdı onu, dudakları arasındaki mesafe varla yok arasındaydı. "Yapamazsın."

"Beni kandırmak için yanıma yanaştın, kendinden utanmalısın Darius."

"Darius demek... Doğru, sen söz konusu olduğunda savaşın mağlup tarafıyım ben."

Jane anında yumuşadı. "Darius'un Alexander'ın ordularına karşı iyi mücadele ettiğine eminim... Ama Alexander bu, kim ona karşı koyabilir ki?"

Alexander durgunlaştı, Jane'in burnunun ucuna minicik sevecen bir öpücük kondurdu. Sonra onu adam akıllı, içine sine sine öperek, "Seni çok özledim, Jane," dedi. Ne güzel bir cümleydi bu... Tıpkı bir âşk itirafı gibi...

Jane gözlerinin dolduğunu fark edince panikle başını eğip, "Şimdi bırak bunları. Yemek konusunda bir şey söylemedin," dedi.

“Yemek mi... Jane, yemek umurumda değil.” Eğer bir kez öpüşürlerse aklımdaki her şey ateşte yanan kâğıt gibi yok olurdu. Kocasının çaresiz arzusundan son bir kez daha kaçtı ve olabilecek en uzak yere saklanıp, “Benim için önemli,” dedi.

“İstedini yap. İstersen Londra sirkini yemek odasında gösteri yapmaya davet et. Umurumda değil. Şimdi buraya gel.”

Aksi halde zor kullanırdı ve gözlerinde esen yeni fırtına Jane’in çok açık bir tehlikede olduğunu anlaması için yeterliydi. Jane kuruyan dudaklarını yalayıp ıslak altıdağını ısırdıktan sonra, “Sen gel,” dedi. “Buraya...”

Dişlerini sıkıdığını biliyordu. Öfkeli gibi görünmesine neden olan arzusun korkutucu bir yönü olmalıydı ama Jane ona bunu yapabildiği için kendini mutlu ve tam bir kadın gibi hissediyordu. Kendine siper edindiği koltuğun arkasında bütünüyle dikleşip göğüslerini öne çıkararak hem meydan okuyan hem de kendini sergileyen bir duruş aldı.

Alexander’ın doğrudan üzerine geleceğinden öyle emindi ki onun hızla kapıya yöneldiğini görünce gözlerine inanamadı. Kocasını daha da ileri gidip kapıyı açtı ve sanki dışarıdakileri ölümle cezalandırdığını ilan eden bir yargıç gibi, “Odaya kimse yaklaşmayacak,” diye haykırdı.

Sadece saniyeler sonra Jane onun kollarında, onun dudaklarında ve şüphesiz ki her yerindeydi.

Bölüm 20

İblis Kral'ın hikâyesi Catriona'yı gafil avlamıştı.

Cornelius'un kaynaklarından öğrendiğine göre o bir insandı. Bin yıl önce acımasız cinayetler işlediği rivayet edilen bir savaşçıyken öldürülüp ait olduğu yere gidince cehennem lordu tarafından korumaya alındığı söyleniyordu. Tabii gördüğü onca işkencenin sonunda.

Ona görevini ve kudretini veren cehennem lordu, bin yıl boyunca vekâletini verdiği yeni iblisine tüm iblisleri komuta etme görevini de emanet etmişti. Ancak o, isyan çıkarak kendi safhını tutanlarla birlikte ayrılıp cehennemin efendisine tek patronun o olamayacağını açıkça anlattıktan sonra da büyük hedef haline gelmişti.

Catriona onun bugüne kadar neden ortalarda olmadığını, dahası hiçbir kutsal kitapta neden adının geçmediğini bilmiyordu. Zamanı geldiği ve yerini alacak yeni kralın güçlerine de el koyacağından korktuğu için kendini göstermeye karar vermiş olmalıydı.

Sebebi ne olursa olsun, Catriona ne onun ne de diğerlerinin kendi dünyasında hüküm süremeyeceğini kanıtlanmanın bir yolunu bulacaktı.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Alexander güneşli ama buz gibi bir Londra gününde öğlen gezmesi sözünü yerine getirdi. Londra'ya gelişlerinin dördüncü günüydü. Aralık ayının keskin soğuğu ve kışlık evlerine çekilen kesimin yokluğu yüzünden Hyde Park bahardaki ziyaretçi akınından çok şey kaybetmişti ama karları temizlenmiş yürüyüş yolu boyunca gezintiye çıkan insanlar arasında merakla ilerleyen Jane, kasaba panayırları hariç hayatı boyunca bundan daha canlı bir yer gördüğünü hatırlamıyordu. Kendi topraklarında insanlar gezintiye çıkmayı akıl edemeyecek kadar fakir ve hayatla fazlasıyla meşguldü.

“Güneş aldatıcı, istersen araba yolundan arabayla devam edelim.”

Jane, Alexander'a kardaki ışıltıları hatırlatan bir gülümsemeyle baktı. “Soğuk beni etkilemez. Hem bu palto o kadar kalın ki geceyi dışarda geçirsem bile soğuk bana işlemezmiş gibi geliyor.” Yakası kürklü koyu yeşil palto-suna öyle hayrandı ki sorun olmayacağını bilse yatağa bile onunla girerdi.

“O kadar emin olma, burnun ve yanakların kızarmış.”

Jane eldivenli ellerini yanaklarına bastırdı. Kötü görüldüğü için daha önce hiç olmadığı kadar utanmıştı. Hemen bir açıklama yapması gerektiğini düşünerek, “Tenim çok hassas,” diye mırıldandı. “Soğuk, sıcak ve diğer bütün şeyler beni herkesten çok etkiler.”

Alexander kızın elini sıktı ve yolun devamına bakarken, "Diğer şeylerden kastının ne olduğunu bilme ayrıcalığına sahip olduğum için kendimi daha zengin bir adam olarak görüyorum," dedi.

Heyecanın Jane üzerinde farklı etkileri olurdu. Ayaklarının birbirine dolanması da bunlardan biriydi. Düşmekten kocası sayesinde kurtulup yine onun sayesinde dik durmayı garanti ettikten sonra, "Bu tür şeyler söyleyemezsen sevinirim," dedi. "Dışarıdayız, muhtemelen bizi ilk kez bir arada görüyorlar. Seni utandırmak istemiyorum."

Alexander elini biraz daha sıktı. "Beni asla utandırmazsın, Jane."

"Sahiden mi? Bunu sana sormayı daha önce akıl etmeliydim. Mesela evlenmeden önce ama aklıma gelmemişti. Şimdi sorduğum için kurnazlık ettiğimi düşünebilirsin. Yani, iş işten geçmiş, artık ne önemi var ki diyebileceğini kastediyorum. Bu durumda savunmam sadece şu olur: Her şey çok ani oldu ve teklifini kabul ettikten sonra seni neredeyse hiç görmedim. Sahi, onca zaman Londra'da ne yaptığını bir ara bana anlatırsan memnun olurum."

Alexander durmuş onu dinliyordu. Sonra yavaşça başım iki yana sallayarak, "Bunca açıklamayı soruyu sorduktan sonra yapsaydın etkileyiciliğini kaybetmemiş olurdu," dedi. "Bana sormayı daha önce akıl etmen gereken şey neydi, Jane?"

"Hah... Özür dilerim. Benimle evlenmek senin için bir arzuydu, bunu daha önce söylemiştin. Acaba bir düşes olmayı becerip beceremeyeceğimi hiç düşündün mü?"

Kocasını basbayağı ciddileşti. "Jane, bunun becermekle bir ilgisi yok. Ben seni seçtiğim, sen de kabul ettiğin ve nefes almaya devam ettiğimiz sürece benim düşesim olacaksın. Seninle ömrümün sonuna kadar gurur duyacağım... Umarım sen de benimle ömrünün sonuna kadar gurur duyarsın."

Bu sefer yolun ortasında duraksayan Jane oldu. Kalbi göğsünde, ağzında hatta avuçlarında bile atıyordu. Bu kudretli adamın neredeyse güvensizlik içinde sarfettiği sözler öyle dokunmuştu ki ona, içinde zamansız bir fırtına patlamak üzereydi. Ne diyeceğini bilemeden uzun süre onu süzdü, tam aklından geçirdiği öylesine bir şeyi söyleyecekken birisi, "Ekselansları," diyerek büyüü bozdu.

"Leydi Milena... Clive... Nasılsınız?"

Jane, adı Leydi Milena olan otuzlu yaşlarının sonunda görünen esmer kadını ve yanındaki uzun boylu, zayıf adamı ilk izlenimlerini edinmek için kısaca inceledi. Sorunsuz bir günü rezil edecek tipte birilerine benzemiyorlardı ama temkinli olmakta da fayda vardı.

Leydi Milena'nın kahverengi, güzel gözleri uzun birkaç saniye boyunca Jane'in üzerinde gezindi ve sonunda kadın, "Teşekkür ederim, ekselansları," dedi. "Sizi tebrik etmek için ortak bir davette karşılaşacağımızı düşünüyordum. Yeni evli bir çifti böyle soğuk bir havada dışarıda görmeyi hiç ummazdım doğrusu. Yapacak daha iyi şeyler bulmamanız ne kadar da üzücü."

Jane'in kızarıklığını pekiştiren ima her nedense üzerinde kötü bir izlenim bırakmamıştı. Kadın sadece boşboğazdı. Kaldı ki Alexander da gerilmiş ya da karısı adına rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, "Sizi her zamanki gibi keyifli görüyorum," dediği sırada gülümsüyordu.

"Hayatın ne kadar kısa olduğunu benden iyi kimse bilemez herhalde. Dördüncü kocam ölüm döşeğinde bana bunu hatırlatırken gülüyordu. Bu durumda benim so-murtmam abes olurdu. Sevgili Geoffrey, her zaman iyi bir arkadaş ve yoldaşı."

"Sizi her zaman destekliyorum... Eşimle tanışmanızı istiyorum. Jane, bu hanımefendi Loudwing Vikontesi Milena Summerwill."

Jane samimiyetle, "Memnun oldum leydim," dedi.

“Gençliğin efsununun tartışmasız bir cazibeye dönüş-
tüğü ender örneklerden biri... Her zaman genç kızları ev-
lilikten fellik fellik kaçan bir hovardadan daha sıkıcı bul-
muşumdur. Boş bakışlar, saçma kıkırdayışlar... Sanırım
beni sizinle ilgili aksini düşünmeye iten gözlerinizdeki
olgunluk ve sıkıcılıktan uzak renkleri oldu.”

Jane bilhassa bilgece gülümseyerek, “Henüz nasıl kı-
kırdadığımı duymadınız bile,” dedi. “Renklerim ise za-
manla gözlerinizi yormaya başlayabilir. Annem tam bir
baş ağrısı olduğumu söyler.”

“Anneniz sizi çok seviyor olmalı.”

“Öyle.”

Kadının gülümsemesi Alexander’a dönerken yavaşça
kayboldu. Gözleri yanında dikilen adama doğru çok kısa
bir an için kaymıştı. Jane onu neyin huzursuz ettiğini, da-
hası Alexander’ın adama neden o şekilde baktığını öğren-
mek istiyordu.

“Lord Alton bana aralık ayı için bir mücevher sayıla-
bilecek bu günü birlikte geçirmeyi teklif edince hemen
kabul ettim. Benden genç bir beyefendinin enerjisinden
faydalanmayı her zaman kendime hak görmüşümdür. Sa-
nırım sorunum sadece genç kızlarla.”

Lord Alton mu? Jane bir değerlendirmeye varamadan
Alexander, “Lord Alton’ın da kendisini o kategoride de-
ğerlendirmediyine eminim,” dedi.

Adam, Alexander’dan fazla genç değildi, belki birkaç
yaş kadar... Kestane rengi saçları, koyu mavi gözleriyle
yakışıklı bir adamdı. Ancak ince dudakları ya o şekilde
büzdüğü için ya da yaradılışı gereği yüzüne hırçın bir ifa-
de veriyordu. Şüphesiz ki öfkeliydi ama umursamaz gö-
rünmeye çabalıyordu. Bu kadar yoğun bir öfkeyi içinde
saklı tutmak kim bilir nasıl yoruyordu onu.

“Ekselansları,” dedi adam dişlerini gıcırdatarak. “Dön-

düğünüzü öğrendiğimden bu yana sizi görmek istiyordum.”

“Önemli bir şey mi vardı?”

“Önemli olup olmadığı ikimize göre farklılık gösterir. Konuşulması gereken meseleler diyelim.”

“Durumuma bir bakarım, Clive.”

“Bana isimle hitap etmezseniz memnun olurum. Babamın unvanıyla birlikte diğer her şeyin de sahibi benim.”

Alexander burnundan bir nefes verdi. “Nasıl isterseniz, Lord Alton. Leydim, bu güzel karşılaşma için müteşekkirim. Ancak güneş bugün sadece gösteriş yapıyor, eşimin hastalanmasını istemiyorum.”

“Ah, sizi tutarak kabalık ettim. Tekrar tebrik ederim, çok memnun oldum.”

Jane, “Ben de öyle,” dedi. “Dilerim burada olduğum süre içinde yine karşılaşabiliriz.”

“Pek tabii, sıcak bir salonda uzun bir sohbet için sabırsızlanıyorum. İyi günler.”

Gitmek için hareketlendikleri sırada Lord Alton, “Pusulam elinize geçti mi ekselansları?” dedi.

Jane adama baktı. Yüzüne tokat niyetine çarpan öfkenin gücünden neredeyse usanmıştı ama kibarlığı elden bırakmadı. Alexander’ı utandırmamak için her şeyi yapardı.

“Evet lordum, çok nazıksınız.”

“Tebrik ederim. Dilerim yeni, kusursuz hayatınız size mutluluk verir.”

Aksini istediğini gizlemeyişi, sözleriyle sevimsiz bir ironi meydana getiriyordu. Jane seğirmeye başlayan kaşını parmağıyla düzeltmekten son anda vazgeçti ve hayatının en zor işlerinden biri de olsa ipleri iyice germemek için teşekkür etmekle yetindi. Adamın yüzünü kenardaki kar birikintilerinin içine sokmaya kalkışmadan önce buradan gitmek istiyordu.

“Herkesin sizi merak ettiğini biliyor olmalısınız.”

"Tahmin edebiliyorum, Lord Alton."

"İsminize davetlerde yoğun bir rağbet olacağını bilmek sizi heyecanlandırıyordur muhakkak."

"Açıkçası hiç düşünmemiştim."

"Mütevazılığınız etkileyici... Ekselansları, mükemmel bir tercih yaptığınızı görüyorum."

Alexander cevap vermedi.

"Pusulada da yazdığım gibi emrinizdeyim, ekselansları."

"Rica ederim, kibarlığınız benim için yeterli."

Adam nefes verir gibi güldü ve Alexander'a döndü.

"Şu anda çoğu kişinin bizim yerimizde olmak için bir masasında kaybedecekleri küçük bir serveti feda edeceklerinden eminim, ekselansları. Çok ani evlilikler her zaman arkasından bazı soruları da getirir. Her zaman verecek cevabı olan şanslılardan biri olduğunuz için kimsenin sizinle bir münakaşaya girmeyi uzun uzadıya düşündüğünü sanmam. Yine de umut ediyorum."

"Clive ya da Lord Alton... Dilediğini söylemekle ilgili bir sorunun olduğunu sanmıyorum. Eşime keyifli bir gezinti sözü verdim, iyi günler dilerim."

"İyi günler, ekselansları... Dillere destan Abertillery taccına ve yanınızdaki güvenli tahta layık gördüğünüz hanımefendiyi ve sizi bir arada görmek huzurumu bana geri verdi. Sevgili kardeşim Annabel'e içinin rahat olmasını, ekselanslarının yaptığı tercihin çoğu kişi tarafından alaycılıkla karşılanacağını söyleyeceğim."

Jane'in hayatı boyunca birtakım kendine güvensizlikleri olmuştu. Alexander'la evlendiğinden beri de bunlara hatırı sayılır yenileri eklenmişti. Lord Alton tam da bu küçük noktalardan birine değinmeden önce kendini hazzırlıklı olmaya ikna etmesi gerekirdi. Ancak adamın üstü kapalı olmaktan uzak hakareti kalbini öyle kırmıştı ki verebileceği karşılıkların hepsi unutulup gitmişti.

Araya giren şakacı uslubuyla Leydi Milena olmuştu. Sanki bir kavganın önünü tıkamaya çalışıyordu. Gözlerini Alexander'a dikerek... Onun noktayı koymasına sayesinde yollarına devam edebilmişlerdi. Eğer keyfi olsaydı Jane kesin gülerdi.

Kocasına baktı, taş gibi ve mağrur duruşuna... Kavga etmesini beklemiyordu, yürekte diliyordu ki onun için kavga ettiğini görmesin. Fakat... zehrini akıtan o adamdan uzaklaşırken incinen gururunun kırıklarını gerisinde bırakıyor gibiydi.

Yukarıda parıldayan güneşin dakikalar önce ne kadar mutlu ettiğini hatırlamıyordu bile. Kızgın mıydı?

Hayır!

Kızgın mıydı?

Belki...

Alexander saat on bire gelirken Bond Caddesi'ndeki evine girdi. Bu kadar geciktiği için... aslında balayındaki güzel karısını bu kadar ihmâl ettiği için kendinden nefret ediyordu.

Londra'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Cemiyet denen kokuşmuş zihinli topluluğun alaycılığından da küçük görmenin sözde üstünlüğüne bağımlılıklarından da bıkmıştı. Mecburiyetler olmasa Londra'nın sınırlarına girmeyi dahi düşünmezdi.

Hepsi prensin inatçılığı yüzündendi. Şu anda Abertilery Malikânesi'nde ya da sayfiyedeki diğer evlerinden birinde olabilir ve tüm ilgisini Jane'e verebilirdi. Tam da arzu ettiği gibi... Ona doyamamıştı. Ne geceler ne de gündüzler, içine nüfuz etmesi için yeterli gelmiyordu.

Zavallı bir durumdaydı. Değişimin ne ara başladığını sorsalar kesin bir cevap verebilir miydi emin değildi ama

Jane hayatına girdikten sonraki günlerden biri olduğunu biliyordu. Zavallılığından Jane'i sorumlu tuttuğu falan yoktu. Hissetmeye başladığı şeylere kendini hazırlayamadığı ve benliğini koruyamadığı için serzenişte bulunuyordu.

Sinirle paltosunu çıkarıp gerisinde bekleyen uşağa verdi. Biraz daha çalışmanın kafasını dağıtmaya yardım edeceğini ummaktan başka çaresi yoktu zira öğlenki Hyde Park gezisinde olanlar yüzünden hâlâ sakinleşebilmiş değildi. Jane'i eve bıraktıktan sonra kaçıp gitmesinin nedeni de kontrol edemediği öfkesini ona hissettirmeyeceğinden emin olamamasıydı.

Dışarıdan nasıl görünürse görünsün Clive aptalını yumruğuyla tanışmaktan kurtaran Leydi Milena'nın ustaca araya girmesi değildi. İşin gerçeği bir kavga çıkararak soyu hakkında yapılan dedikodulardan birini üstlenmiş olacağını düşünmüş ve Jane'i hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuştu. Karısı geçmişiyile ilgili ona güvendiğini söylemişti, sorun şu ki Alexander onun masum kalbinde şüpheyi taşıdığını hissediyordu.

Adı çıkmış bir çapkın, tecavüzcü, ahlâksız zampara ve bir zorba... Clive'ı benzetmeyi bir kere daha düşünmesinin nedeni, kendine olan güvensizliklerinin karısıyla aralarını açacağından korkmasıydı. Bugün bir şeyden iyice emin olmuştu. Umursamazlık kisvesi altına saklamayı başardığı her ne varsa Alexander için bir çoğu, başlı başına bir utanç kaynağıydı.

Belki de dinlenmek için odasına çıkmalıydı. Bu gece düşünmek bile giderek zorlaşıyordu. Gerisinden yürüyen uşağa, "Ekselansları odasında mı?" diye sordu. Uyuyorsa onu rahatsız etmeyecekti, sadece kollarında olmasını istiyordu.

"Ekselansları düşes oturma odasındalar."

Jane'in erkenden yatma alışkanlığı olduğunu sanıyordu. Nedensiz bir şüpheyeye düşerek, "İyi mi?" diye sordu.

“En son çay servisinde rahatsız edilmek istemediğini söylemişti, ekselansları. Kendisi gayet sağlıklı görünüyordu.”

Alexander uşaa arkasını dönüp oturma odasına doğru yürüdü ve aynı kararlılıktan uzak bir nezaketle kapıyı açtı. Ne göreeceği üzerine düşünecek kadar vakti olmamıştı ama koltukta boylu boyunca uzanıp kitap okuyan bir Jane manzarasına da kendini hazırlamamıştı.

Başını koltuğun kapı tarafındaki kolluğuna yasladığı için arkasında kalan Alexander’ı görmesi mümkün değildi. Rahatını bozmadığına göre duymamıştı da. Alexander dikkatle kapıyı kapatıp içeri doğru birkaç adım yürüdü. Bulunduğu noktadan onu izlemek yeryüzüne çok nadir zamanlarda inen meleklerin gösterisine şahit olmak gibi eşsiz bir deneyimdi.

Çıplak ayaklarını birbirinin üzerine atıp koltuğun kolluğuna koymuştu. Çorapları yoktu, bembeyaz baldırları kısmen açıktaydı ve şömineden gelen ışığın oyunlarına sahne oluyordu. Okuduğu her neyse tüm dikkatini ona vermişti. Alexander daha önce onu bu kadar dikkatle bir şeye bakarken görmüş müydü acaba? Dikkatinin kolayca dağıldığı bir gerçektir. Alexander muhtemelen bunun için de kitabı kıskandığını fark edecekti.

Saçları dağınıktı, onu ilk gördüğü günlerde olduğu gibi kendi halinde fakat çok güzeldi. Gözünün önündeki bukle onu ya rahatsız etmiyordu ya da üşendiğı için oralı olmuyordu.

Alexander bütün bir günü onu sadece memnun etmek için geçirebileceğini fark etti o anda. Elbette çok daha fazlası da vardı. Kendi kendine gülüp koltuğa yaklaştı, hafifçe boğazını temizledi. Sesini çıkarmadan çıkıp gitmeyi bir saniye bile düşünmemişti.

Jane ayaklarını yere indirip doğruldu. Kitabını göğsüne bastırmıştı ve aldığı soluklar yüzünden kırmızı ciltli kitap sık sık hareket ediyordu.

Alexander suçluluk hissiyle, "Özür dilerim," dedi. Jane onun hem o an için hem de Hyde Park'ta olanlar için özür dilediğini biliyor ya da bilmiyordu.

"Kimsenin geleceğini düşünmemiştim. Şöminedeki ateş çok fazla geldi, ben de birkaç küçük aksesuardan kurtulmak zorunda kaldım."

"Keyfine bak, burası senin evin."

"Alışmam zaman alacak."

Elbette alışacaktı, kaçmak için artık çok geçti. Gelecekte ne olursa olsun, ahlâksız kocası hakkında ne duyarsa duyusun Jane'in hayatı artık onunkine mühürlenmişti.

Alexander, Jane'in yanına oturdu. "Ne okuyorsun?"

"Leydi Winchilsea."

"Kadınların şiiri sevdiklerini bilirim."

"Aslında çok sevmem ama Leydi Winchilsea'nin öfkeli tarzı hoşuma gidiyor."

Alexander onun dağınık saçlarını, yakası kaymış ve buruşukluklar içindeki elbisesini, çıplak ayaklarını, giderek kızaran tatlı yüzünü hiç konuşmadan uzun uzun inceledi. Masum güzelliği nefesini kesiyordu. Böyle boğucu bir hissin aynı zamanda memnun edici olmasının delilikle bir ilgisi olmalıydı. Sonunda, "Sana eşlik edebilir miyim?" dedi.

Teklifi onu şaşırtmıştı. Belki öğlen gezmesinde olanlar için hâlâ kırgındı ve uzun bir süre daha yalnız kalacağına kendini inandırmıştı. Temkinli bir sesle, "Elbette," dedi. "Kitap mı okuyacaksın yoksa sadece oturmak niyetinde misin?"

"Kitap okumak iyi olabilir."

"Londra'ya gelirken arabada birlikte okuduğumuz gibi mi?"

"Sessiz arkadaşlıklardan hoşlanıyorsan sadece okur ve ara sıra da nefes alırım."

Jane rahatlamıştı. Gülümsemesinden değil omuzlarının duruşundan belli oluyordu bu. Alexander küçük ki-

taplıktan eline gelen ilk kitabı seçti ve karısının karşısını alarak tekli bir koltuğa oturdu. "Lütfen keyfini bozma, Jane. Geldiğimde çok rahat görünüyordun."

"Böyle de rahatım."

Hayır, onu yine şımarık, küçük bir kız gibi çıplak ayaklarını sergilerken görmek istiyordu. Kendi halinde, evlenmeden önce gözlerini alamadığı küçük kıvılcıma has mutluluğu izlemek istiyordu.

"Eğer uzanırsan ben de şurada oturabilirim." Jane'in koltuğunun aşağısını işaret etti.

"Yere mi oturacaksın?"

"Rahat görünüyor."

Jane omuzlarını silkti. Eski yerine uzanırken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

İlk dakikalar okuduklarına yoğunlaşmak Alexander için hiç kolay olmadı. Jane bu kadar yakınındayken, sadece kitap sayfalarının çıkardığı ses ve ateşin çıtırtısıyla heyecanının izlerini saklayabilmeyi umuyordu. Nesi olduğunu bir anlayabilseydi... Onu arzuladığını saklamasının gereği olmadığını, dahası Jane'in onun arzularını kendi arzuları gibi kabul edeceğini biliyordu. O halde neden yutkunduğunu gizlemek için bu kadar çaba harcıyordu? Nefesinin düzensizliğini gizlemek istemesinin nedeni neydi?

Gözlerini yumdu ve etrafını saran tek duygunun şehvet olmadığına kendini inandırmaya çalıştı. Bu sefer de nefesini kesen o boğucu hissin içinde etrafını göremez oldu. Jane'in güzel kokusu, vücudundan yayılan sıcaklık ve sadece var oluşuyla yaydığı titreşimler sıradan bir şeye yoğunlaşmasına izin vermiyordu. Fakat zaaflarının o ânu bozmasına izin veremezdi.

Saniyeler sonra daha iyi hissediyordu... Hatta onunla paylaştığı şeyin huzuru gergin geçen günün izlerini yağmur gibi siliyordu. Sonraki dakikalarda okudukları, anlamsız kelimeler olmaktan çıkıp bir konuya dönüştü ve çok

geçmeden Alexander, karısıyla huzur içinde kitap okuma ayrıcalığını tadan şanslı bir adam olduğunu hatırladı.

Duvardaki saat, gece yarısını gösterince ikisi de birden şaşırarak saate baktılar.

“On iki olmuş. Yatmamız gerekiyor mu, Alexander?”

“Eğer istersen seni kucağımda yukarı çıkarabilirim.”

“Söylediğimden bu anlamı çıkarabilmen bir mucize.”

“Mucize değil. Gayet mümkün.”

“Ama ben biraz daha kalmak istiyorum.” Gerinirken ayak parmakları Alexander’ın omzuna değdi. “Burası çok rahat.”

Jane’i daha önce hiç böyle rahat görmemişti. Alexander kendini tutamayıp onun çıplak ayak bileğini öptü. “Seninle burada biraz daha vakit geçirmeyi ben de istiyorum.”

Jane dişlerinin arasından nefesini hızla içine çekti. “Bu çok tuhaftı. Sanki ateş değmiş gibi...”

Alexander bu sefer biraz daha yukarıyı öperek, “Bu söylediğinden seni ihmal ettiğimi anlıyorum,” dedi.

“Çok tuhaf bir algı şeklin var. Kendine iltimas geçiyor olabilir misin?”

“Bencil bir adamla konuşuyorsun.”

“Unuttuğumu mu sanıyorsun?” Jane bacağını onun elinden kurtardı ve rahat pozisyonuna geri dönüp okumaya devam etti. Gülüyordu. Mutluydu.

Tıpkı Alexander gibi...

Saat geceyarısını geçip yeni günü sürerken ikisinin de zaman konusunda bir endişeleri yoktu. Jane çıplak ayağını Alexander’ın omzuna koymuş ensesindeki saçları ayak parmaklarıyla okşarken hoşuna giden bölümleri de onunla paylaşıyordu. Erkeğin tek eli ise kızın eteğinin altında, çıplak dizinin üzerinde kendine ait yeri bulmuş gibi sıcak ve rahattı.

Jane rutin haline gelen aralarından birinde, “Leydi Winchilsea yazdıklarının basılmayacağı düşünürmüş,”

dedi. "Sanırım bu yüzden kendini ifade ederken hiçbir sıkıntı çekmemiş. Bak ne diyor;

*"Yazık! Kalemimi deneyen kadın
Ne kadar kibirli bir yaratık sanılır,
Bu hatayı hiçbir erdem gideremez
Kendi cinsimize ve doğaya karşı geldiğimiz söylenir
İyi terbiye, moda, dans, giyim, oyun
Başarmayı arzulayacağımız şeylerdir
Yazmak, okumak, düşünmek, araştırmak
Güzelliğimizi gölgeler, zamanımızı tüketir
Olgunluğumuzun zaferlerini yarıda keser
Hizmet isteyen bir evin sıkıcı iradesidir
Kimilerince en büyük sanatımız ve yararımız."*

"Sanırım karım beni sınıyor."

"Sınamıyordum, sadece düşüncelerini öğrenmek istiyordum. Sence entellektüellik bir kadını değersiz kılar mı?"

Alexander kadınları sınırlamayı doğru bulan bir adam değildi. Geçmişte hayatına giren kadınları da sınırlanmaktan hoşlanmayanlar arasından seçtiğini fark ediyordu. Onun düşüncesine göre, değerli fikirlere sahipse sohbet ettiği kişinin erkek ya da kadın olmasının hiçbir önemi yoktu. Bu yüzden dürüstçe, "Hayır," dedi.

"Peki bir gün kitap yazmak istediğimi söylersem ne dersin?"

Alexander gözlerini kitabından ayırmadan ve parmaklarıyla kızın bacaklarını usul usul okşamaya devam ederken, "Kendine o kadar güveniyor musun?" dedi.

"Olabilir. Sence bu sorun mu?"

"Hayır, sorun değil. Diğerlerinden daha fazla ve özel bilgiye sahip olacaksam hayatını ya da içindekileri yazman beni rahatsız etmez. Ama herkes bilmeli ki, karım bana aittir."

* Virginia Woolf - Kendine Ait Bir Oda, Çevirmen: Suğra Öncü.

Jane koltuktan fırlayıp tam ters pozisyonu aldı. Artık ayaklarının olduğu yerde başı vardı ve kollarını Alexander'a arkadan dolamıştı. "Bana verdiğin özgürlükleri sonuna kadar kullanırım. O yüzden ne söylediğinize dikkat etmenizi öneririm, ekselansları."

Alexander kızın ellerinden birini öptü. Kalbi yerinden sökülmecekmış gibi atıyordu ve daha önce bu kadar mutlu hissetmediğinden Tanrı'nın adı kadar emindi.

"Seni kanatlarınla hayal etmek zor değil. Fakat boyundaki zincir sadece benim istediğim kadar uzağa gitmene izin verebilir."

"O zincirin gerilmesi mümkün değil, bulunduğum yerde fazlasıyla mutluyum."

"Bir erkek başka ne ister?" Gerçekten, bir erkek başka ne isterdi?

Alexander başını arkaya yaslayınca Jane onun alnını ve uçları altın rengine dönük kirpiklerini öptü.

"Erkeklerin kadınlara ve atlara dayanamadıklarını duymuştum."

"Yanlış. Ben at ve kadın sıralamasını daha gerçeğe yakın buluyorum."

Jane onun omzuna yumruk attı. "Shadow sıralamadaki yerini bildiği için mi bu kadar kibirli? O da bir kız ve zavallı insan kadınlarından üstün olduğunu biliyor. Fakat benden neden nefret ettiğini anlamış değilim. Kim benden nefret edebilir ki?"

Alexander kahkaha attı. Ondan nefret etmeye dünden razı o kadar çok kadın vardı ki Jane'in hiçbirisiyle karşılaşmamasını diliyordu. Gülmeye devam ederken, "Öncelikle, bir attan kız diye bahsetmen hiç doğru değil," dedi. "İkincisi... Atımın senden nefret etmesi için harika bir nedeni var."

"Neymiş o?"

"Senin aksine o, seni ne zaman görsem yapmak istediklerim arasında en hafif kalan şeyin o güzel dudaklarını kopartırcasına öpmek olduğunu hissediyordu."

Jane etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmayacaktı. Ağzını kapatmayı akıl edince, "Bunu bana daha önce söylemeliydin," dedi.

"Başıma bela olacağını düşünmeseydim yapardım."

"Teşekkür edemeyeceğim. Bir saniye... Az önce sen Shadow'un seni erkek olarak gördüğünü mü ima ettin?"

Alexander kibirle, "Bana kim karşı koyabilir ki," deyince kahkaha atma sırası Jane'e geldi.

"Ne kadar da kendini beğenmişsin. Phillip her zaman bir erkeğin maddi varlıkları hariç, sahip olduğu her şeyi incelikle saklaması gerektiğini savunurdu."

"O adamın adını ağzına almanı istemiyorum." Jane bu uyarının bir şaka olduğunu düşünmek isterdi ama kocasının sesi son derece ciddi geliyordu. Emin olmak için başını öne doğru uzatıp ona bakınca ifadesinin daha da ciddi olduğunu gördü.

"Tanıdığım ve kıyaslama yapabileceğim tek erkek olduğu için onu örnek verdim. Hatırlatırım ki evli olduğum kişi sensin."

"Jane... Ciddiyim. Ondan bahsetme. Bunu yaptığında seni öptüğünü hatırlıyorum ve onu öldürmek istiyorum."

O günü her hatırladığında olduğu gibi Jane kızardı. "Gördüğünü biliyordum. Keşke yanımdan geçip gitseydin."

"Kalçalarının cazibesine kapıldığım köylü kızının kim olduğunu anlamak için bir mazeret bulmak benim için çocuk oyuncağıydı Jane."

Jane oturur duruma geçti fakat Alexander hâlâ kotuğa yaslı pozisyonda oturduğu ve sırtı Jane'e dönük olduğu için ifadesi gizemini koruyordu. Açıklama yapma isteği giderek ağır basınca masumca, "Küçük bir öpücüktü,"

dedi. "Bu durumda iyi ki bir öncekini görmemişsin demeliyim..." Ne söylediğini fark ettiğinde çok geç kalmıştı. Alexander'ın kalkmaya yeltendiğini anlayınca tüm gücüyle omuzlarından bastırıp kalkmasına engel oldu.

"Söylediklerimi unut. Yorgun musun? Çok çalışıyorsun."

"Son söylediğini unutmam için bana odaklanacak bir şeyler gerekiyor."

"Sana yardım edebilirim."

"Gevşemem için bir planın mı var?" Alexander'ın sesi bir miktar yumuşamıştı ama Jane'in istediği kadar değil. Kocasının yanaklarını öptü, sert sakallarının verdiği hisse karşılık mutlulukla gözlerini yumdu. "Omuzlarını ovabilirim. Seni rahatlatır."

"Rahatlayacağımdan emin değilim."

"İşe yarayacak, babam her zaman işe yaradığını söylerdi."

Alexander'ın omuzlarının sarsıldığını görünce merakla öne eğilerek neler olduğunu görmeye çalıştı. Gülüyordu.

"Ne? Yine ne dedim?"

"Hiç... Hadi beni biraz rahatlat küçük kıvılcım."

"Küçük kıvılcımın tam olarak anlamı ne? Annem her zaman ortalığı karıştırdığımı söylerdi. Sen de onun gibi mi düşünüyorsun?"

"Çok soru soruyorsun."

"Sebebi sensin. Kafamı karıştırıyorsun."

"Seni heyecanlandırıyorum. Heyecanlanınca da dilin çözülüyor."

Jane pes etti. "Tamam. Omuzlarınla ilgilenmemi istiyormusun?"

"Lütfen."

Jane, Alexander'ın gömleğinin üzerinden omuzlarını ağır ağır okşadı önce. Annesinin hasta ya da yorgunken babasına yaptığı gibi o da kocasını iyileştirmek istiyordu. Ha-

reketlerine bir aşinalık gelince Alexander'ın tam da istediği gibi gevşemeye başladığını görüp mutlu oluyordu. Huzurlu sessizlik etraflarını sarmıştı, oda aydınlık ve sıcaktı.

Çok geçmeden Alexander gömleğini başının üzerinden çıkarıp bir kenara fırlattı ki gözleri önüne serilen manzara karşısında Jane ağzının kuruduğunu hissetti. Ne kadar güçlü olduğunu her gördüğünde böyle şaşırmaya devam ederse sadece kendini utandırırды.

Jane kendinden emin görünmeye çalışıyordu, her ne kadar kendinde olmasa bile. Yerinde kıpırdanıp daha rahat bir duruş almayı dener ve sonunda bacaklarını ayırıp koltuktan aşağı sarkıttı. Böylece bacakları Alexander'ın görkemli omuzları hizasında açılmıştı. Yere sadece ayak parmakları temas ediyordu ve onlar da kalın halının ipleri arasında kaybolmuştu. Jane dizlerine kadar sıyrılan çıplak bacaklarının arasındaki bir viyolonsel çalarmış gibi Alexander'ı ince parmaklarıyla okşuyor, hassas tellerine dokunuyordu.

Zaman, yaptığını bir tedavi olmaktan çıkarıp çoktan baş döndüren bir ayartmaya çevirmişti. Alexander'ın parmakları karısının çıplak uyluklarını yukarı ve aşağı doğru tatlı tatlı okşarken odanın huzurlu sarısının yerini kırmızı bir tutku kapladı, ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Müziğin notaları artık kalbindeydi. Alexander'ın sıcak teninden yükselen güzel koku, parmaklarının altındaki kadife pürüzsüzlüğündeki ten, üzerinde kurduğu hakiyet... Ve tüm bunların karşı konulmaz cazibesi...

Jane o an hiç yeri olmayan bir duygusallıkla gözlerinin dolduğunu hissetti. Nedeni hakkında belirgin bir sebep öne süremezdi, zengin duygular egzotik topraklardan gelen bir baharat gemisindeki kokular kadar yoğundu. Hiç şüphesiz ki, onun kadar hassas birinin göğsüne yumruk indirmek gibi bir şeydi bu...

Şaşkın şaşkın Alexander'ın altın parıltılı saçlarına baktı. Nesi olduğunu anlamıyordu. Mutluydu, güvendeydi. Göğsündeki ezilme hissini yok edecek ya da sadece tatmin edebilecek neye sahip değildi ki?

Belki sadece nankördü.

"İyi misin Jane?"

Jane duygularını açık ettiği için utanmıştı. Alexander'ı rahatlatacak tek bir şey söylemesi sorunu çözerdi ama akla hiçbir şey gelmiyordu. Kocasını başını çevirip ona baktı ve tekrar, "Sorun ne güzel kızıl?" dedi.

Göz göze gelmek yeterliydi. Jane olup bitene bir anlam veremediğini ortaya koyan şaşkın ifadesiyle başını iki yana sallayınca Alexander yerinde döndü ve belinden tuttuğu gibi Jane'i hızla yere, kucağına çekti.

"Neyin var güzel karım?"

"Bilmiyorum," dedi Jane. Ağlıyordu, nedenini bilmesi gerekirdi ama sahiden de bilmiyordu.

Alexander kızın beline dolanmış çıplak bacaklarını okşayarak onu yatıştırmaya devam ediyordu.

"Uyumak ister misin?"

"Sonra... Şimdi burada kalmak istiyorum." Kocasına öyle sıkı sarıldı ki bir parçası ona karışmış bile olabilirdi. Sırtında, bacaklarında dolanan nazik parmakların, şakaklarını okşayan dudakların ve yanağına değen ılık nefesin tanıdık hissine sığınıp gözlerini kapattı.

"Kayalıklardan düştüğün o gün," dedi Alexander. "Bana sarıldığında seni dünya üzerindeki her kötülüğe karşı koruyabileceğimi hissettim. Şimdi buna sahipken beni belirsizlik içinde bırakma... Lütfen..."

Ve Jane o an anladı ki... karşı konulmaz, vazgeçilmez ve geri dönülmez bir şekilde âşık olmuştu. Mutluluğunun, kederinin, ona baktığında ya da sadece onu düşündüğünde tattığı tüm çelişkili hislerin anlamı buydu...

Jane kalbini onunkine yaslayarak uzun uzun kokusunu içine çekti. Alexander'ın dokunuşları karmaşık duygularını yatıştırana kadar o şekilde birbirlerine bağlı kaldılar.

Bir süre sonra duygular masumiyetini kaybetmeye başladı. Jane onu istiyordu, her zaman istemişti zaten... Ve o da bunu biliyordu. Yavaşça başını kaldırıp yukarıdan aşağıya doğru neredeyse haşın bir ifadeyle baktı Alexander ve tekrar, "Uyumak istiyor musun?" dedi.

Jane cevap veremedi. Dudakları titriyordu ve yarı kapalı, nemli gözlerinde şömindeki ya da içindeki ateşin bir yansıması vardı.

"Cevap vermezsen senin için hiçbir şey yapamam güzel kızıl."

Yutkundu.

Gözleri erkeğin dudaklarına takılmıştı. Sonunda, "Uyumamı istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Vakti gelince kollarımda uyuyacaksın. Ama şimdi gevşemen için bir şeyler yapmak istiyorum."

Jane nefesini hızla içine çekti.

"Burada ister misin? Geçen seferki gibi."

Bir öğleden sonra seviştikleri koltuğu işaret etti. Hatıralar gözlerinin önündeydi. Dışarıda hizmetçiler gezinirken sessiz olmaya çalışmanın ne kadar tahrik edici olduğunu hatırlayınca kalçasını kaldırıp Jane'e bir hatırlatmada bulundu.

"Hadi Jane, söyle bana."

Jane başını salladı. "Evet, bu odayı seviyorum."

Alexander onu bir çırpıda yukarı kaldırdı ve şöminin önüne yatırdı. Jane yeşil renkli halının üzerine uzanmış gelincik gibi nazlı ve zarifti. Alexander ayağa kalkıp eşsiz manzarasının tadına varmak için bir süre hiç kıpırdamadan durdu, sonra kalan kıyafetlerini çıkarıp bir kenara attı.

Saat bir hayli geçti, herkes uyumuş olmalıydı.

Alexander karısının üzerine eğilip dudaklarına kapanmadan önce, "Bu sefer özgürsün," dedi. "Çıglıklarını duymak istiyorum."

Jane hâlâ Henfield Kontu'nun davetlisi olduklarına inanabilmiş değildi. Arabadan inip görkemli Henfield Malikânesi'nin büyük kapısından içeri girerken bunun sadece bir kış balosu olmakla kalmayıp katılan herkesi için özel bir an olduğunu hissediyordu.

Alexander'ın da kendisiyle aynı durumda olduğunu varsadığından endişelerini ve kafasındaki soruları onunla paylaşmamıştı. Bu durumda onu daha fazla huzursuz etmemenin en iyisi olacağını düşünüyordu. Ne var ki kocasının eşliğinde evin içerisine doğru attığı her adımda, giyotine giden yolun sonunu göreceğini düşünmeden edemiyordu.

"Titriyor musun?"

Jane, Alexander'a hafifçe sokulmak dışında ne bir tepki verdi ne de bir söz etti.

"Endişe edecek bir şey yok Jane. Rahat ol. Kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim."

Bu sefer Jane cevap vermeden duramadı. "Kendim için endişeli değilim. Kimin davetine katıldığımızı bildiğine emin misin?"

Alexander beyaz dişlerini göstererek güldü. "O kadar şuursuz olduğumu mu sanıyorsun?"

"Henfield Kontu'nun sana düşmanlık beslediğini sanıyordum. Senden önceki düklerden biri onu sırtından vurmuştu. Adamın ölmemesi büyük bir şanstı. Karısına yaptıklarından bahsetmiyorum bile."

"Jane," dedi Alexander. "Daha önce açıklamayı düşü-

nemediğim için özür dilerim. Henfield Kontu ile dost sayılırız.”

“Ne! Dost musunuz?” Ağzını kapatamadan Alexander’a baktı. “Hiç mantıklı değil, madem dostsunuz... Neden eşi evimize gelip beni seninle ilgili uyarmaya çalıştı?”

Davetin verildiği salonun girişine gelmişlerdi. Alexander içeriği işaret ederek, “İstersen kendisine sorabiliriz,” dedi.

Henfield Kontesi Sophie Blackmore, yanındaki eşi olduğu tartışılmaz beyefendiyle birlikte yeni gelenlerle sohbet ediyordu. Her nasılsa Jane ve Alexander’ın geldiğini fark edip başını onlardan yana çevirdi ve gülümsedi. İnsan kalabalığının kafa karıştıracı uğultusu ve içeriden gelen müzik sesi kadının mahcubiyetini örtemiyordu. Jane içine düştüğü bilinmezlik yüzünden Alexander’a tedirgin bir bakış attı.

“Neler döndüğünü anlamadım.”

“O kadar dramatik değil. Hadi, insanlar pek de arzu etmediğin şekilde hakkımızda konuşmaya başlamadan önce içeri girelim ekselansları.”

Jane ona ayak uydurmadan önce, “Nasıl görünüyorum?” dedi. Alexander elini öptüğünde aslında cevabını almıştı ama bir de ağzından duymak istiyordu. Fakat sıradan olması beklenen o an, Alexander’ın bakışlarındaki yoğunluğa kurban gitti. Kocasını onu bordo renki elbiseyle ilk gördüğünde olduğu gibi bakarken Jane’den her şey normalmiş gibi davranmasını bekliyordu.

Jane farkında olmadan dudaklarını yaladı, sesli bir şekilde yutkunttu.

“Kusursuz görünüyorsun... Hatta sana bir itirafta bulunabilirim.”

“Nedir o?”

“Seni içine girdiğin bu renkli elbiseler olmadan önce de bu kadar beğeniyordum Jane. Pahalı kumaşlar güzelliğine

uygun gölgeler katmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü sen benim için..." Kızın yanağını okşadı. "Bu dünyaya ayak basmış en göz alıcı varlıksın."

"Ah... Bu biraz..." Jane boğazını temizledi. "Abartılıydı."

Alexander söylediğini komik bulmuş gibi güldü. Ona ayak uydurması gerektiğini düşünen Jane onunla birlikte içeri adım atarken mutlulukla gülümsüyordu.

Karşılamaı yapan Henfield Kontu Brendan Blackmore ve tatlı karısı Sophie Blackmore'du.

"Ekselansları," dedi adam. Önce Alexander'la selamlaştı. Onu düşman gördüğüne dair hiçbir fikir edinemedi Jane. İşin gerçeği adamın hoş, erkeksi yüzüne ne kadar bakarsa baksın hakkında fazla bir bilgi edinemiyordu. Soğuk görünüşünün altındaki tutkuyu ve karısına olan düşkünlüğünü sezmek dışında tabii.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk ekselansları," diyerek Jane'e döndü kont. Jane kendinden bahsedildiğini her zamanki gibi geç anlayınca kızardı ama durumu kolayca geçiştirdi.

"Teşekkür ederim."

"Eşim Sophie ile tanıştığınızı duydum. Ve yine öğrendim ki, asıl söylemek istediklerini çok yanlış şekilde ifade etmiş. Şimdi de durumu telafi etmek istiyor... Öyle değil mi Sophie?"

Konuya bu kadar hızlı girdiğine göre de ne istediğini bilen bir adamdı. Jane kontese ilgiyle baktı. Kocasının azarlanmanın onda nasıl bir infiale neden olduğunu görmek istemişti. Mahcubiyet dışında tatlı yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Öte yandan Jane onun ne söyleyeceğini bilmek istediğinden emin değildi.

"Doğru... Öyle tabii. Sizi yeniden görmek benim için çok iyi oldu. Diğerleri de buradadır. Bana eşlik ederseniz çok memnun olurum."

Alexander gülümseyerek onları izliyordu. Jane sadece kaşlarını kaldırarak *bunun onun için sorun olup olmayacağı*-nı sormanın bir yolunu buldu ve çok geçmeden kendini Sophie Blackmore ile görkemli Henfield balo salonunun içlerine doğru yürürken buldu.

“Londra tatiliniz nasıl geçiyor?”

“Güzel, teşekkür ederim.”

“Eşlerimiz bizi takip ediyor. Brendan bana güvenmediği için olabilir. Sizi neden ziyaret ettiğimizi öğrenince biraz sinirlendi... Ona kızamam elbette.”

“İkisinin dost olduğunu bilmiyordum.”

Sophie Blackmore’un ifadesi *bir de bana sor* der gibiydi. “Davina ve Isabel de orada. Yanlarına gidelim mi? Hepimize aynı anda katlanmak istemediğinizi söylerseniz de sizi anlarım.”

Sahiden de istemiyordu ama kaşındıran ıslak bir yün gibi üzerinde taşıdığı mecburi kibarlık bunu söylememesini gerektiriyordu. Gülümsemeksizin, “Gidelim,” dedi. Bu sefer kendini ve kocasını onlara açıklamak zorunda kalırsa kelimelerini seçerken o kadar dikkatli olmayacaktı.

Karşılama reveransını yapan turuncu saçlı kontes Isabella Eaglestone’du. “Sizi görmek ne kadar da güzel.” Kadın bir an için arkasına baktı ve sonra devam etti. “Bu sefer üstü kapalı sözler yok, size dürüstlük ve bir de özür borçluyuz.”

İskoç Abbey Kontesi, “Adrian yaklaşıyor,” dedi.

“Bakamayacağım, nerede?”

“Birkaç saniye sonra yanımızda olur. Yanında Stephan da var.”

“İşi garantiye almak için geliyorlar.”

Jane sormadan duramadı. “Kocalarınız size güvenmiyor mu?”

“Her zaman değil.” Pek de gocunmuş gibi görünmüyordu.

Jane, Alexander'ın ve ev sahibi Henfield Kontu'nun da diğer taraftan geldiğini fark etti. Her bir yandan etraflarını saran erkeksi güç tek kelimeyle boğucuydu. Aynı düşünce de olduğunu tahmin ettiği Sophie Blackmore'un eliyle yüzünü yelleyerek kendini ferahlatmaya çalıştığını gördü.

İlk olarak, "Tebrik ederim ekselansları," diyen adam kendini Abbey Kontu olarak tanıttı. Demek Davina'nın kocası buydu. Kara gözlü, kuzgun saçlı, iblis bozması. Sırıltması insanın sinirini bozuyordu ama kötü bir titreşim de yaydığı yoktu. Hem Davina Ramsey ile evli birinin biraz sivri niteliklerinin olması şarttı. Yoksa kadın onu çiğ çiğ yer, kemikleriyle de dişlerini temizlerdi. Jane adama gülümseyip teşekkür etti ve kısa tanışma faslı boyunca kibarlığını hiç kaybetmedi.

"Eşlerimizin evinize davet edilmeden ziyarette bulunduğunu ve sorun çıkardıklarını duyduk Alexander."

Eli göğsündeki Henfield Kontesi haksız bir içerlemeye önce kocasına, sonra da Jane'e baktı. "Sorun çıkardığımızı kim söylüyor Adrian? Sorun çıkardığımızı mı düşünüyorsunuz ekselansları? Bizi şikâyet mi ettiniz?"

Jane, Isabel Eaglestone'un hesap sorması karşısında gözlerini kıstı, "Bana pek de ağzı sıkı biri gibi görünmediniz," dedi. "Boş bir ânınızda beni kocama karşı uyardığınızı itiraf etmiş olabilirsiniz."

"Öyle olmadı." Arkadaşlarına baktı. "İçinizden biri olayı çarpıtmadınız, değil mi?"

Davina bir leydiye yakışmayacak şekilde pufladı. "Isabel hatırlarsan çıkarımlar yapan Adrian'dı. Senin kocan yani. Sen de inkâr etmedin. Dürüstlükle boş boğazlığı karıştırdığın için ilk kez başımız derde girmiyor."

"Sana ne demeli? Stephan'ın ağzına bakıyordun. Stephan doğrudan sorar, sen de kesin cevaplar verirsin. Tabii aklın başındaysa."

"Aklım başımdaydı, bu sayede de ne söylendiğini duydum. Diyelim ki sen haklısın, yani konuşanın senden başka birisi olduğunu varsayalım. Hayır, hiç akla yatkın değil. Ben değildim, kaldı ki Stephan beni sorgulamaz. Brendan da Sophie'yi sorgulamaması gerektiğini bilir çünkü böyle zamanlarda ortaya çıkan kurnazlığı adamın elini kolunu bağlıyor. Aramızda kendini tutamayan tek kişi var, o da sensin Isabel. Ne konuştuğumuzu bir bir itiraf ettin."

Jane yine kendini tutamadı. "Ona katılıyorum. Her şeyi başlatan da ağzımdan laf almak için beni manipüle edip duran da sendin."

Isabel altın küreleri andıran gözlerini iyice açtı. "Ben mi? Hayır, fikir Maddy'nindi. Ama nedense nazik davranıp kendini garantiye alan o oldu. Maddy nerede? Buraya gelip savunmasını yapsın. Siz nankörlerin kendini garanti almaktan başka bildiği yok."

Sophie Blackmore, "Ben ağzımı açmadım," diye bağırdı. O sırada yanlarına gelmek üzere olan Maddy Blackmore'un aniden yön değiştirerek uzak bir köşeye sıvıştığını gördüler.

"Kaçıyor mu o? Brendan annene buraya gelmesini söyler misin?"

Brendan Blackmore duymamış gibi yapıp hanımların tam tersi istikâmetinde bir yere bakmaya başladı.

"Gördünüz mü? Suçlu olduğu için kaçıyor."

"Maddy, yani öteki Henfield Kontesi'ni zaten çözdüm," dedi Jane. "Siz bir kovan arı gibiydiniz ve anaç kraliçeniz de oydu. Bu tür şeyler şeyler gözümünden kaçmaz. Sizin sorunuz dersinize iyi çalışmamanızdı."

Sophie, "Birazdan herkes başımıza toplanacak," dedi. Ancak sağduyu noksanlığı sadece Jane'in sorunu değildi. Isabella Eaglestone'un da ondan geri kalır yanı yoktu.

"İyilik yap kötülük bul! İyi niyetimin sorgulanmasını kabul etmiyorum."

"Ben de kocamı tanımadan yargılamanızı kabul etmiyorum. Eşlerinizle tanıştığını bilmiyordunuz bile."

"Nereden bilebilirdik ki? Kocamın iş yaptığı adamların her birini tanısaydım benim hakkımda da Abertilley Dükü kadar şey konuşulurdu."

Jane'in dişleri birbirine vurmaya başladı. "Belki de gerekiyordur."

Gerilerden biri, "Belki de saç rengiyle ilgisi vardır," dedi.

Diğeri, "Olabilir, Isabel'in tepesini attıracak kişinin ondan daha kızıl olması gerekirdi."

Bir başkası daha girdi konuşmaya. "Onun tepesini bir tek Adrian attırır. O da basbayağı siyah saçlı."

"Bir de Kate, onu unutma. Bu durumda kızıl saçlı ve aynı cins olması yeterli sanırım."

Sonra bir diğeri, Alexander olmalıydı, "İşini bilen bir adamın tercihleri her zaman ses getirir," dedi.

İşte o zaman Jane ve Isabel erkeklere baktı. Söyleyecek sözleri varsa da hatırlamıyorlardı.

Ev sahibi, "Sophie," dedi.

Sophie kıpkırmızı bir suratla, "Ekselansları, geçen günkü ziyaretimizle sizi boş yere üzdüğümüz için çok utanıyorum," dedi. "Tek tesellimiz yaptığımızın iyi bir şey olduğunu düşünmemizdi."

Jane'in onunla aynı kırmızılıktaki yüzüne mahcup bir gülümseme yerleşti. "Sorun değil, çok da üzülmemiştim. Hakkınızdan geldim ne de olsa."

Sözü alan Davina oldu. "Koruma teklifim hâlâ geçerli tabii ihtiyacınız olan başka bir konuda. Sizi ve eşinizi gücendirmek istememiştim. Biz İskoçya'da insanlara değer verimiz. Korkarım ki İngilizler arasında kaldıkça köklerimden gelen değerlerimi yitirmeye başladım." Kadın birden kocasına döndü. "En kısa zamanda İskoçya'ya Alina'nın yanına gitmeliyiz. Koyunların arasında biraz vakit geçirirsem kendime gelirim."

Jane, Stephan Ramsey'ye, "Ona bir İngiliz'le evli olduğunu söylediniz mi?" dedi.

"Biliyor, asla unutmaz."

"Anlıyorum."

"Isabel'in de söylecekleri var."

Jane, Adrian Eaglestone'un şeytansı ifadesine bakınca irkildi. Dünya üzerinde bu kadar etkileyici adamın var olduğuna, her birinin bu salonda bulunduğu, dahası birbirleriyle arkadaş olduklarına inanamıyordu.

Hayranlık dolu düşüncelerini Isabel'in tiz sesi bozdu. "Ne söylemem gerekiyor? İlk önce ben özür diledim ya!"

Kadının ses tonundan mı yoksa söylerkenki çaresizliğinden mi bilinmez, gruptaki herkes birbirine baktı ve gülmeye başladı.

Bölüm 21

Ona Yüce Lider demelerinin nedeni her şeyi, herkesten önce biliyor olmasıydı. Catriona bazı genç ve toy avcılarını onu Tanrı yerine bile koyduğunu biliyordu. Şüphesiz ki Yüce Lider'lerinin bir hain olduğunu öğrendiklerinde büyük hayal kırıklığı yaşayacaklardı.

Catriona ise biraz kederlendiğini kabul ediyordu ama onun hain olduğunu öğrenerek bazı sırlara aydınlık getirdiği için kendini ferahlamış da hissediyordu. Adamın eline sapladığı kalem, altındaki masayı delene kadar döndürerek, "Gerçek planlarını bilmediğini söyleme" dedi. "Bu sefer yanlış yönlendirmeden, doğruca gerçeği anlatacağsın."

"Aptal kız, kaybettik zaten."

"Sen kaybettin. Neresi olduğunu söyle."

Yarım saatlik dil dökme ve biraz da kaba kuvvet yaşlı pisliğin dilinin çözülmesine neden oldu. Anladığı kadarıyla zorlu bir savaş onları bekliyordu.

Yalnız avlanmaktan hoşlanan Catriona bu sefer birlikteki tüm avcılarını toplayıp şehrin en büyük katedralinin altındaki iblis kabul salonuna vardığında savaşmaktan en fazla keyif alanın bile içine girmek istemeyeceği türden bir savaşın onları beklediğini gördü.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Gece, Jane'in beklediğinden daha iyi geçiyordu. Henfield Kontesi ile arası düzeldikten sonra hanımların kendisini oradan oraya sürüklemesine izin vermiş ve bu sayede kendi başına becerebileceğinden çok daha fazla yol katetmişti. Bunu önemsiyordu zira Alexander'm adını temize çıkarmak için mümkün olduğunca çok kişiye ulaşması gerekiyordu.

Misyonu bazı fedakârlıklar gerektiriyordu. Bunlardan biri dans tekliflerini düşünmeden geri çevirmemektir. Bir süre önceki menuetin ardından gelecek olan danstaki eşi, kendini Almond Vikontu olarak tanıtan genç bir beyefendi idi. Unvanını yeni kazandığını ve bunun hakkı olduğunu söylerken her nedense aç gözlü değil, toy görünmüştü Jane'in gözüne. Bu yüzden olsa gerek, Jane onunla vakit geçirmenin diğerleriyle vakit öldürmekten daha keyifli olduğunu düşünmüştü.

Kusursuz bir dansçı değildi, olmasının imkânı yoktu ama salon dansları konusunda aldığı temel eğitimler kendini de kocasını da utandırmamak için yeterli gelebilirdi.

Jane vals eşinin yaklaştığını görünce gülümsedi.

"Ekselansları, sizi kaybettiğimi sandım."

"Buradayım, söz verdiğim vals için bekliyordum."

"Eşiniz majesteleri yok mu?" Kızıl saçlı delikanlının Alexander'dan bahsederken kullandığı iğneleyici ton Jane'in gözlerinin içinde sevimsiz bir kıpırdanmaya neden

oldu. Eğer sezdiği bir tür kıskançlıksa bunun için delikanlıya anlayış gösterebilirdi, Alexander gibi bir adama imrenmek son derece insani bir tepiydi. Jane bile onunla aynı sınıfta bir erkek olsaydı ayağını kaydırmak için kesin bir şeyler denerdi.

Anlayışlı tarafı baskın gelince tatlı tatlı gülümseyerek, "Eşim salonda," diye sakince açıkladı.

"Sizi yalnız bıraktığı için hiç endişelenmiyor mu?"

"Başıma bir şey geleceğini mi düşünüyorsunuz lordum?"

Adam cevap vermeden önce Jane'in elini öptü. "Kimse size kötülük etmek istemez... Aksine, bu salondaki her erkek sizi memnun etmek için sıraya girebilir."

Jane bu dalkavukluk karşısında gülmek istedi. Ağzından laf almak ya da istediklerini duymak için yağcılık yapmak istiyorsa yapabiliirdi. Gençti fakat küçük düşmesinin sorumluluğunu alacak yaşa gelmişti.

"Bir şey söylemediniz, ekselansları. Yoksa abarttığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Kibarlık ettiğinizi düşünüyorum."

Adam, Jane'in elini tuttu ve gözlerini gözlerinden ayırmadan uzun uzun öptü. Yeniden... "Kibarlık çok hafif kalır."

Ah... İşte bu biraz rahatsız ediciydi. Jane elini çekmekle biraz daha sabretmek arasında hassas bir yerdeydi. Sonunda çaresizce, "Teşekkür ederim," dedi. Daha akıllı ya da hazır cevap olabilmeyi dilediği anlardan biriydi.

"Taşradaki hanımların hepsi sizin gibi mükemmel bir güzelliğe mi sahip, yoksa şanslı olan sadece eşiniz mi?"

"Mükemmel güzellik mi? Ben mi?" Jane hoş küçük bir kahkaha attı. "Sizi düzelterek kabalık etmek istemiyorum ama bu sefer gerçekten abarttınız."

"Mütevazılığınız da güzelliğinizin yanında küçük bir ikramiye."

Bu tarz sözlerden etkilenen biri var mıydı acaba? Jane adama boş boş baktığını fark edince silkelenip toparlandı. "İkramiye mi dediniz? Ödül gibi... Benim ödül olduğumu düşündüğünüz için ne hissetmem gerektiğini bilmedim."

"Ödüller kıymetlidir," dedi delikanlı.

"Ödüllerin iradesi yoktur," diye cevap verdi Jane.

"Ödüllerin sahibi vardır."

Alexander'a ait son sözler, Jane'in ensesine şaplak yemiş gibi irkiltti. Varlığını metrelerce uzaktan hissedebildiği düşünüldüğünde geldiğini anlayamaması sıradışıydı.

"Alexander," dedi yumuşak bir sesle. Ancak kocası ona değil, Almond Vikontu'na bakıyordu. Sertçe, düşmanca ve kibirle... sıradan ya da güçlü, herhangi birinin düşmanı olarak görmek istemeyeceği adamlardan biriydi Alexander. Jane kış bulutlarını andıran gözlerde esen düşman fırtınayı izlerken sadece bu basit kanıya değil daha nicelerine varmıştı. Düşünmek ve yorumlamak ise başka meseleydi.

Jane, kocası ve vikont arasındaki yerini özellikle ortalayarak ikisine de kısmen dönük bir duruş almaya niyetlendi önce. Ancak Alexander onu kabaca kendine çekip üstüne de kolunu beline dolayınca Jane'in yeni pozisyonunu kabul etmekten başka şansı kalmadı. Bu kızgınlık karşısında tek kelime edecek cesareti yoktu.

Almond Vikontu, "Ekselansları bu valsi bana söz verdi," diyerek kendini hatırlatmak için o ânı seçti. Gafil! Tehlikeyi sezememiş miydi?

Alexander vikonta bakmak için ağır ağır geri döndü. Jane ne olacağını kestiremiyordu, bu yüzden kararlılıkla kocasının koluna asıldı. Alexander delikanlıyı birkaç saniye süzdü ve son derece anlaşılır ve kesin şekilde tek bir kelime etti. "Defol!"

"N-ne... Anla..."

Alexander bu sefer daha alçak ama daha korkutucu sesle tekrar etti. "Defol!"

Delikanlı gerçekten de iki saniye sonra kaybolunca Jane gözlerine inanamadı. Fakat adamakıllı şaşırmaq için bile yeterince zamanı yoktu.

Dans pistinin kenarına doğru sürüklendiği sırada ikisine bakan bulanık yüzlerdeki alaycı ifadeyi yok etmeye çalışmak için geçirdiği onca zamanın gerçekten heba olup olmadığını düşünüyordu Jane. Kısmen boş bir yere gelip de ayakları yere sabitlenince sinirini saklamadan kocasına baktı.

"Ne olduğunu söyler misin?"

"Adam sana kur yapıyordu."

"Hayır, elbette yapmıyordu. Neden bana kur yapsın ki? Bu salondaki herkes kadar hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyordu. Zararsız bir delikanlıyı..."

"Jane, gözlerime bak güzel kızıl... Sen bir erkeğin sadece toplumsal merakını gidermek için sana sokulacağına inanıyor musun?"

Jane giderek kendine inancını kaybediyordu. Alçak sesle, "Her zaman öyle olmuştur... Erkekler genellikle benimle konuşmak istemez," dedi. "Sanırım onları tedirgin ediyorum."

"Onları anlayabiliyorum."

"Seni de tedirgin mi ediyorum?"

"Gözlerini iyi aç, Jane."

"Kör değilim, her şeyi görüyorum. Neden öfkelenildiğini de anlıyorum. Adamın kim olduğunu söylemek için yanımda olsaydın ben de bana bu kadar sokulmasına izin vermezdim." Jane gerçekten de sorunun ne olduğunu çözmüş sayılırdı. Kocasına bir annenin sadece çocuğuna bahşedeceği türden bir gülümsemeyle baktı. Ne ilginçtir ki anlayışlı gülüşünün ve tatlı sesinin nelere kadir olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. "O da seni üzenlerden biri miydi? O olaylar yaşandığında küçük bir çocuk olması gerekir, neler olduğunu anlamamıştır bile. Yoksa seni

öfkeliendiren ya da... Nasıl desem... hakkında dedikodu yapan kişi vikontun ebeveynlerinden biri miydi? Alexander yüzüme o şekilde bakmayı kesip bana onun seni sinirlendirmek için ne yaptığını söyler misin?"

"Kimin? O sünepenin mi? Onu tanımıyorum bile."

Bu sefer Jane'in tepesi attı. "O zaman neden bu kadar sinirlisin?"

"Az önce söyledim. Herif sana kur yapıyordu."

"Yapmıyordu, ağzımı arıyordu."

Alexander burnunun ucuna sokulana kadar eğilerek, "Jane," dedi. "Her zaman söylerim. Erkek doğası hakkında çok şey bilmemen hoşuma gidiyor. Ancak temel bazı konularda bilgilenmen akıl sağlığım için önemli. Çok açık söylüyorum Jane. Eğer herhangi birisi elini o şekilde öpmeye kalkışırsa hangi yöntemle olursa olsun ona engel ol. Benim müdahalem inan bana hiç kimsenin hoşuna gitmez."

"Bu... hiç normal değil."

"Beni hâlâ çok iyi tanımıyorsun."

"Tehdit edildiğimi hissediyorum."

Alexander çapkınca güldü. "Sen her zaman güvendesin."

"Ama diğerleri değil. Alexander, söyler misin lütfen? Bana kur yaptığını düşündüğün herkesi, lütfen bunu söylediğim için beni affet, sokak köpeği gibi kışkırtlamaya kalkarsan adını temize çıkarmayı nasıl başarabilirim?"

Alexander'ın dişlerinin gıcirtısı salonun gürültüsüne rağmen kulağına kadar geldi. Sonra adam Jane'in elini tuttu, onu kendine bir miktar daha yaklaştırıp, "Benim için uğraşma Jane," dedi. "Buna değmediğimi anladığında kendini daha iyi hissedersin."

"Neden? Biz evliyiz."

"Evet," dedi Alexander. Hem de sertçe... "Şimdi dans edeceğiz."

“Ne?” Dans etmek mi istiyordu? Ama bu vakit kaybından başka bir şey değildi. Jane’in bu davete katılmaktaki amacı mümkün olduğu kadar çok kişiyle temas edip, onları Alexander’ın masumiyetine inandırmaktı. Sonrasında eğlenmek için bir ömür vakitleri olacaktı.

“Valsi sever misin?” *Sertçe sorulmuş bir başka soru daha!* Jane piste doğru çekştirildiği için kocasına ses tonu ve konuşukları diğer şeyler yüzünden ne kadar kızgın olduğunu gösteremedi.

“Bir kenara çekilip izlesek daha iyi olur. Dans başlayalı çok oldu.”

Alexander onu teklifsizce kalabalığın içine sürükledi ve salınarak dönen çiftlerin arasından geçirip ikisi için uygun yeri buldu. Dansa ayak uydurmak Jane için normal şartlarda bile kolay değildi fakat o sırada yapmaya çalıştıkları şey, yolda beklerken yanlarından geçen bir arabanın içine atlamaktan kolay değildi. Tedirgin, büyük gözlerini kızgın da olsa güvendiği tek adama doğru kaldırdı. Yardım istediğini anlaması fakat bundan yüz bulmaması çok önemliydi.

Alexander ciddiyetle, hatta öfkeyle, onu, muntazam bir sıra halinde dönen kalabalığın arasına öyle ustaca çekti ki Jane iki hatalı adımdan sonra kendini dansın doğal salınımları içinde buldu. Adımları diğerlerinden farklı değildi, önce bir tarafa sonra diğer tarafa eğilerek dönerken teknik anlamda kusursuza yakın olduklarından emindi. Tek sorun, ikisinin de valsın yumuşaklığının hakkını verememesiydi. Öfke, hatta kimine göre tutku, bir şeyleri eksik ya da fazla yapmalarına neden oluyordu.

Durum şuydu ki, Jane yönlendirildiği ve herkesin gözlerini üzerinde hissettiği bir sırada köşeye sıkıştırıldığı için Alexander’a kızgındı. Alexander ise Jane’in asla anlayamayacağı bir sebepten dolayı ona...

Sert dönüşler ne kadar sarsıntılıysa ayakta durmanın önemi de o denli artıyordu. Belindeki el, avucunu hapseden diğer el gibi sımsıkıydı. Vücutları dansın olağan yakınlığıyla alay eder gibi kendi kurallarını çizmişti. Jane ona böyle sımsıkı bağlı olduğu tek bir an hatırlıyordu. Nefesinin bu denli hızlandığı, kalbinin yarışa geçtiği tek bir an...

Gözlerini kaldırıp ona bakması içgüdüsel oldu. Sevişirken o en yüksek noktaya çıktığında da Alexander gözlerine bakmasını söylerdi... Bakamayacak durumda olduğunda çenesini tutar ve onu kendine bakmaya zorlardı.

Yine aynı bakış... Fakat bu sefer öfke, içinde yakut kırıntıları gibi parlıyordu. Her ne olursa olsun, Jane meydan okumaya hevesliydi. Fakat bildiğini okumayı seven kocasının kendine güveniyle yarışmasını imkânsız kılan masumiyeti engel olarak önüne çıktı. Yanaklarının kızarıklığını gizlemek için başını hızla çevirdi ve müziği kafasına alarak kendini içinde bulunduğu âna hapsetti.

Dans bittiğinde ikisi de tek kelime etmedi. Prensın davete iştirak ettiğini ve ikisini beklediğini öğrenmişlerdi. Jane prensle ilk kez karşılaşacağı ânı defalarca düşünüp kendine işkence ettikten sonra karşılaşma anında hiç de gergin olmadığını fark ederek şaşırmıştı. Fakat ilk izlenimde cüssesiyle Jane'i dehşete düşüren prens tarafından kolları açılmış bir halde karşılanmanın şoke edici olduğunu söylemek doğrudur. Sonrası ise kendini evinde hissetmek gibi bir şeydi.

Davetin ilerleyen saatlerinde, hareketli kotilyon dansının konukları coşturduğu bir sıraydı. Jane, Leighton Kontesi ile sohbet ediyordu. Geçmişin günahlarından kurtulmak için onunla fırsat buldukça konuşmak niyetindeydi. Konuyu yine eski meselelere getirmeyi düşünürken önce sırtını boydan boya kaplayan bir ürperti hissetti, sonra da daha önce hiç duymadığı bir sestten kendi adını onu işitti.

"Sen Jane olmalısın."

Sırtından bıçaklanma hissi içine doğan biri gibi panikle arkasını döndü Jane ve sadece anılarında hatırladığı, ömrünün sonuna kadar görmeyeceğini düşündüğü hastalıklı yüzle karşı karşıya kaldı.

"Annene benziyorsun."

Jane kendi kendini doğrulamak ya da sırf buna engel olamadığı için, "Büyükbaba," diye mırıldandı. İyice kırlaşmış kızıl saçları ve solgun yeşil gözlerini karşılaştıran herkes aynı soydan geldiklerini fark ederdi.

"Tabii ya! Büyükbaban. Adımı anmak için ölmemi bekliyorsanız daha çok beklersiniz. Artık gayet iyiyim. O annen olacak keçiye söyle, mirasım için geberip gitmemi bekliyorsa acırım haline."

Jane işaretparmağını kaldırıp onu susturdu. Onu gerçekten karşısında gördüğüne inanıp inanmamakta kararsızdı. Tereddütünü saklamadan, "Bu konuşmanın yeri ve zamanı değil," dedi.

"Sakin bir yerde konuşalım o zaman. Seni bulacağım diye ayakta dönüp durmaktan yorulдум."

"Hiç gerek yoktu... Bunca zaman nerede olduğumuzu pek önemsemediniz."

Büyükbabası konuyu geçiştirmek için elini sallayıp, "Çok şey bildiğini sanıyorsun," dedi.

Jane birilerinin konuştuklarına kulak misafiri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. "Bir şeyler biliyorum."

"Kesin hepsi safsatadır."

"Böyle konuşacak yüzü nereden bulduğunuzu sormayacağım, biliyorum ki incelikleri olan biri değilsiniz. Sormak istediğim tek bir şey var... Bunca yıl sonra sizi karşımda görüp de sormadan duramayacağım tek bir şey."

"Söyle," dedi adam.

Aslında çekip gitmesini söylemesi ve ısrar etmemesi için dua etmesi gerekirdi ama Jane kendini engelleyemedi. "Anneme bunca kötülüğü nasıl yapabildiniz?"

Büyükbabası gözlerini kaçırıp uzak bir yere baktı. Yeniden Jane'e döndüğünde her nedense sinirliydi. "Annen kendi bencilliğinden sorumlu. Bunca sene beni aramaya haklı olduğumu da kanıtladı. Ona boşuna keçi demiyorum."

Jane gerçek duyduğundan emin olmak için kulaklarını temizlemeyi düşündü önce. Şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştırıp, "Sizi aramadı mı?" dedi. "Söyler misiniz, sizi neden arayacaktı? Hakaret duymak için mi yoksa reddedilmek için mi?"

Adam inatla omuzlarını silkti. "Her ikisi de olabilir. Beni görmeye gelmeliydiniz. Sadece annen değil, hepimiz."

"Bu beklenmedik karşılaşma belli ki sizin de kafanızı karıştırmış lordum. En iyisi senelerce yaptığınız gibi beni görmezden gelin," Jane, Leighton Kontesi'ne özür dileyen bir tebessüm etti. "Kabalığım için özür dilerim. Beyefendi de gidiyordu zaten."

"Önemli değil. İsterseniz..."

Büyükbabası bastonunu yere vurdu. Diğerlerinin dikkatini çekecek kadar değildi ama gözden kaçacak gibi de değildi. Karşılaştıkları andan beri ses tonu da hep öyleydi, sadece Jane'in dikkatini çekiyordu. Dikkat ediyordu da, adam baston taşıma yaşına henüz gelmemiştir, belki de bir sakatlığı vardı. Ya da sadece elindeki bastonla birilerini dürtmekten hoşlanıyordu.

"Bana emir verme çocuk! Annen seni de kendisi gibi yetiştirmiş. Şimdi açıkla bakalım bana... Beni neden hiç aramadınız?"

Jane bu saçmalığı dinlememek için kulaklarını tıkamak istiyordu. Aslında kendi bastonuyla onu kovalamak daha çok hoşuna giderdi. Zor bir tercih süreci sonunda sükkûnetle karar kılarak, "Vakit kaybediyorum, kocamın yanına gitmeliyim," dedi.

“Düğününü haber vermediğiniz için ayrıca öfkeliyim.”

“Acaba kafanızdaki geçmişle gerçek hayattaki geçmişin uyuşmayan yönleri olabilir mi? Bizi reddeden sizdiniz.”

“Sizi reddettim diye çekip gitmenize gerek yoktu.”

“Saçmalığa da bakın!”

“Bana biraz daha saygılı davranmaya çalış Jane!”

“Bakın bu konuda dolaylı da olsa haklısınız. Dikkat çekerek kocamı küçük düşürme riskine girmeyeceğim. Konuşma burada bitmiştir.”

Jane çekip gitmek üzereyken büyükbabası, “Emma annenin son ziyaretinden bahsetti,” diyerek onu durdurdu. Aslında durma nedeni söyledikleri değil de mahcup ses tonuydu.

“Mektuptan haberim yoktu. Hiç elime geçmedi.”

Jane gözlerindeki yanma küçük düşürücü bir olaya neden olmasın diye sağlam, derin nefesler alıyordu. Ne kadar incindiğini, o karşısına çıkıp konuşana kadar anlayamamıştı.

“Hastaydım.”

“Farkındayım. Berbat görünüyorsunuz.”

Adam tüm gününü duman altında geçirmiş gibi tıksırmakla gülmek arasında bir ses çıkardı. “Annen de...”

“Evet, annem de böyle söylerdi. Ama onun ne kadar değiştiğini bilmiyorsunuz lordum. Annem artık sizin kendi haline bıraktığınız kız değil. Şu anda sizi görse omuzlarınıza bir battaniye sarar ve rahatça dünya değiştirmeniz için sizi bir köşeye yatırır. Son duanızı okuyan da o olurdu, inanın bana.”

“Bilmez miyim? Onu başka bir dünyadaki fırtınanın içine atsanız yine yolunu bulur. Benim Ellen'im hep çok güçlü olmuştur.”

“O senin Ellen'im değil. O benim annem, kardeşlerimin annesi ve merhum babamın eşi...” Jane söylemek üzere olduğu şeyin dilini yakacağını bildiği halde konuşmaktan

vazgeçmedi. Fısıltısında acı ve içerleme vardı. "Bu şefkatin nedeni artık sana layık bir konumda oluşumuz mu büyükbaba? Artık düşes olduğum için sana layık bir torun olabilirim, öyle mi?"

Büyükbabası düşünceli düşünceli başını salladı. "Yerinde olsam buna benzer bir şey söyleyeceğimi bildiğim için sana kızmıyorum. Yarayı eşelemeyi seven kargalar gibi her zayıf noktaya saldırırım."

"Size çekmedim, anneme çektim."

"O da bana çekmiş zaten."

Jane'in tepesi attı. Son bir sabırla, "Neyi tartışıyoruz biz Tanrı aşkına?" diye mırıldandı.

"Emma bana mektuptan bahsetti. Ama öyle bir mektubu hiç almamıştım. Araştırdım ve sonunda onun... diğer şeylerin arasına karıştığını öğrendim."

Jane yalanın kokusunu hemen aldı. "Anneme söyleyeyim de yenisini yazsın o zaman."

"İçinde ne yazdığını biliyorum."

"Bence mektuba ne olduğunu da biliyorsunuz. Tabii elinize geçmediği konusunda yalan söylemiyorsanız."

Adam biraz düşündü ve sonunda, "Karım," dedi. "O saklamış. İçin rahatlayacaksa söyleyeyim. Bu yüzden onu affetmeyeceğim."

"İyi olur... Her neyse, artık olan oldu. Sırf mecbur olduğum için anneme bu konuşmadan bahsedeceğim. Başka bir şey beklemeseniz iyi olur."

"Sen de keçinin tekisin."

Jane gözlerini devirdi. Hiçbir şey hissetmemek için girdiği çaba kayıtsız görünmesine yardımcı oluyordu. "Bir şey soracağım lordum... Teyzem Emma'yı sık sık görüyor musunuz?"

"Hayır, aptal kocasına tahammülüm yok."

Jane gülmek için dudağını ısırdı. "Son torununuzu gördünüz mü peki?"

Büyükbabasının yüzü yumuşadı. "Ceviz gibi küçük ve buruşuk bir şey. Sen de öyleydin. Çok çirkindin. Benim güzel Ellen'im nasıl olur da böyle çirkin bir yaratık doğurabilir demiştin içimden."

Jane asabi gülüşüne engel olamadı. "Bu basbayağı bir yalan. Beni görmeye gelmediniz."

"Bu yalanları sana Ellen mı söylüyor? O kokuşmuş evinize iki kere geldim. Biri sen doğduğunda, biri de küçük bir kızken. Yoksa beni nasıl hatırlayacaktın?"

Doğru söylüyordu. Jane onunla karşılaştığını hiç hatırlamıyordu ama o yüzü daha önce gördüğünden emindi. Neye benzediğini daha iyi anlamak için dikkatle inceledi adamı. Yetmiş yaşında olmalıydı ama daha yaşlı görünüyordu. Düşük göz kapaklarının arasından görünen gözlerinde merak ve bir miktar sevecenlik vardı. Jane onun yalan söylemediğine nasıl kanaat getirdiğini bilmiyordu ama söylediği her sözde gerçeklik payı olduğunu kabul etmiş sayılırdı. Tek sorun, kendi içindeki soğukluktu.

"Artık gitmem gerekiyor."

"Tamam, git! Ama unutma, bu iş bitmedi."

"Bunca sene hiçbir şey yapmamayı tercih ettiniz, biten bitmiştir."

"Torunum... Ellen'in en küçük oğlu artık benim sorumluluğumda. Annene söyle yakında onu görmeye geleceğim. Onun beni görmeye gelmeyeceği ortada."

Jane duyduğu haince keyif üzerine sırtıttı. "Eğer benden yaka silkiysen büyükbaba," dedi gülmeye devam ederken. "O zaman bir de Chris ile sohbet et. Sana şimdiden iyi şanslar diliyorum."

Jane ağzı açık bir vaziyette ikisini dinleyen Sophie Blackmore'a artık gidebileceklerini işaret ettiği sırada büyükbabası, "Bana hak ettiğimden daha fazlasını verdin Jane," dedi.

Jane omzunun gerisinden ona baktı. "Kendimi cömert-

likten bu kadar uzak hissederken size ne vermiş olabilirim ki yüce lordum?"

Mağrur büyükbabası omuzlarını gerdi, kızına vasiyet bıraktığı gülümsemesini ona bahşederek, "Her şeye rağmen bana büyükbaba diyebiliyorsun," dedi. "Yetmez mi Ellen'ımm güzel kızı?"

Davet Alexander için de yoğun geçiyordu. Son danslarından bu yana bir araya geldikleri kesintili ve kısa anlarda birkaç imalı bakışma dışında hiçbir şey paylaşamamışlardı. Jane'in ondan yana edinebildiği tek bilgi, gecenin sonunda yatağa birlikte girdiklerinde olacaklardı.

Hanımların sohbetine iştirak etmeden önce içini çekip son kez kocasına baktı ve iyi olduğundan emin oldu.

"Düşüncelisiniz."

"Yorulдум. Hiçbir şey yapmayıp bu kadar yorulmak biraz tuhaf."

Davina Murray'nin burnundan gülmeye benzer bir ses çıktı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Besili koyunlar arasında vakit geçirirken kendimi daha zinde hissediyorum."

"Bir gün koyunlarmı ziyaret etmek istiyorum Davina. Sana ilham verdikleri gibi beni de etkileyecekler mi acaba? Ayrıca hayvanlar hakkında ben de bir şeyler bilirim."

Davina ve Sophie birbirlerine bakıp güldüler. Neye güldüklerinin açıklamasını yapan Sophie'ydi. "Isabel hayvanları cinsiyetlerine göre bile ayıramaz. Kaplumbağasının dişi olduğunda ısrarcı ama Mimi'nin bir erkek olduğunu onun dışında herkes kabul etmiş durumda."

Jane, "Mimi mi?" dedi. Nedense onun kaplumbağa beslemesinden çok kaplumbağaya koyduğu ad şaşırtmasına neden olmuştu. "Mimi bir dişi için uygun isim."

“Mimi harika bir yaratıktır. Dişı olduğuunda ısrarcıyım.”

Davina kıs kıs gülerek, “Adrian’la tatilde olduğunuz haftayı hatırlarsın,” dedi. “Siz yokken Stephan, Mimi için küçük bir ayarlama yaptı. Kendi cinsinden güzel bir hanımla vakit geçirmesi için ortamı uygun hale getirirken ona yardım ettim. Fazladan sebze, ekstra olgunlaşmış, şekerli meyveler, uygun sıcaklık ve...”

Isabel ayağını yere vurarak onu susturdu. “Daha fazla anlatma, sonra konuşuruz.”

Gülmemeye çalıştıkça Jane’in dişleri birbirine vuruyordu. Bu tuhaf kadınların iyi niyetini ilk tanıştıkları andan beri sorgulamamıştı ama şu anda onları tanıdığı için kendini şanslı hissediyordu. Gülme hatasına düşüp Isabel’i sinirlendirmek istemediği için ağzını meşgul etmek amacıyla Sophie’nin özel rezervinden getirdiği çikolatalardan birini tek lokmada ağzına attı. Büyük lokmayı evirip çevirirken bir gurup kadının yanlarına yaklaştığını fark edince biraz daha hızlandı ama onlar yanlarına varmadan önce çikolatayı bitirmeyi beceremedi.

Grubun ortasında duran öğle güneşı gibi açık sarı saçlarıyla göz alan müthiş yaratık doğrudan Jane’e bakıyordu. Aslında hepsi birden Jane’e bakıyordu. Isabel, Sophie, Davina da dahil...

“Ekselansları,” dedi sarı saçlı kadın.

Jane bundan o kadar sıkılmıştı ki... Kadını selamlayıp, “Leydim,” dedi.

“Sizinle tanışmayı uzun zamandır arzuluyordum.”

Kim arzulamıyordu ki?

Jane ister istemez kendisiyle kıyasladığı ve güzelliğinin birkaç kumaş daha üstün olduğunu fark ettiği nazlı güzelin karşısında ne diyeceğini bilemeden bir süre bekledi. Huzursuzluğunun basit bir açıklaması olabileceği gibi derinlerde bir anlamı da olabilirdi. Neden herkes, hatta müzik bile susmuştu?

“Ne kadar kabayım, kendimi tanıtmadım. Leydi Annabel Alton. Merhum eşimin unvanını kullanmayı istemediğim için merhum babamdan kalanla anılmayı tercih ediyorum.”

Isabel’in hayal meyal, “Onu sen mi davet ettin?” dediğini işitti.

“Yanımdaki hanımlar Leydi Lydia ve dostum Mariane Land. Sizi şaşırttığımız için beni bağışlayın lütfen.”

Jane çaresizce inkâr etti. “Hayır... Şaşırmadım, sorun yok. Memnun oldum.”

“Geride kalıp herkesin dilinden düşürmediği düşesi uzaktan izlemeyi düşünüyordum. Sonra bir bakmışım, karşınızdayım.”

Jane ne diyeceğini, nereden başlayacağını bilemiyordu. Öncelikle, karşısında böyle güzel bir kadın bulacağını hiç düşünmemişti. Aslında Davina sayesinde güzel kadınlara karşı bir bağışıklık kazanmış olması gerekirdi, zira İskoç kontesin güzelliği insanı hayrete düşürüyordu. Fakat en önemli mesele, ona karşı nasıl bir tavır takınacağını bilememesiydi. Kadının tecavüze uğradığı konuşuluyordu. Uğramış olabilirdi de olmayabilirdi de. Eğer böyle berbat bir şey yaşadıysa sorumlusunun Alexander olmasına imkân yoktu. O halde sorun neydi? Ona ne demesi gerekiyordu?

Üzgün olduğunu söylerse kocasına güvenmediğini düşünebilirdi herkes. Tek kelime etmeze de duygusuz görünebilirdi ki kocasının adını temizlemek için giriştiği mücadelede merhamet önemli bir karttı.

“Sizi rahatsız ediyorum sanırım. Belki de gitmeliyim.”

“Hayır, lütfen... Özür dilerim.”

Isabel kolunu hafifçe dürttü. “Eşiniz majestelerinin sizi beklediğini unutmayın. Birlikte beylerin yanına gidelim dilerseniz. Leydi Alton, lütfen siz davetin keyfini sürün.”

Jane yapmaya çalıştığı şey için Isabel’e minnettardı.

Hatta bunun için onu öpebilirdi de ama çekip gittiği için korkak görünmektense Leydi Annabel ile yüzleşmeyi tercih ederdi.

Hem Alexander o kadının önemsiz biri olduğunu söylemişti. Hayatında hiçbir rolü olmadığını, olamayacağını... Kalbini kırabilecek, incinmene neden olacak tek bir söz edemez derken çok ciddi idi. Jane kocasına herkesten çok güveniyordu. Alexander'a âşıktı, adı gibi biliyordu ki Alexander için önemliydi. Bu yüzden Isabel'in teklifini reddetti.

"Leydi Alton nazik davranarak benimle tanışmak istedi. Sohbet etmeyi ben de isterim."

Davina homurdandı. Nesi vardı bunların?

"Beni ihya ettiniz ekselansları," dedi kadın.

"Rica ederim."

Kibarlık maskesi altında saklanmış kin... Jane o öfkeyi o kadar kısa süreliğine görebildi ki gerçek olup olmadığından şüphe ediyordu. Hayır, kadın gerçekten de öfkeliydi. Anlayışlı bir yanı buna hakkı olduğunu söylüyordu, kadının geçmişte neler yaşadığını bilmediği sürece bu his hep sürüncemede kalacaktı. Diğer yanı, neyle yüzleşiyorsa bunu kendi köşesinde yapmasını söylemesi için Jane'i haince dürtüyordu.

"Eşinizi bir süredir sizinle göremedim."

Jane sahip olduklarını koruma arzusu hissederek dikkat kesildi, her şey kontrolü altındaymış gibi kendinden emin ve sakince, "Diğer beylerle konuşmak için izin istedi," dedi.

Leydi Annabel'in gözleri sadece onda değildi, Alexander'ı görmek için de ara ara salону inceliyordu. "Erkeklerin işleri hiç bitmez. Bir grup beyefendi sadece konuşmak için bir araya geldiğinde nasıl olur da sıkıntıdan patlamaz şaşarım."

Yanındaki kadınlar kahkaha attı. Başkalarının duygularından beslenip onların hisleriyle kolayca yönlendirilebildiği halde gülmek Jane'in aklıma bile gelmiyordu. Bu gecenin sonunda kötü bir şey olacağı hissi kalbini kirli bir avuç gibi sıkıyordu zira.

"Neyiniz var? Biraz solgun görünüyorsunuz."

Sophie koluna dokundu. Jane herkesin sağlığı için endişelendiğinden emin olsa ayaklarını vura vura dans eder ve iyi olduğunu kanıtlardı. Sorun her neyse daha boyutlu ve şüphesiz ki can sıkıcıydı.

Gözlerini kadının uçuk mavi gözlerinden ayırmadan, "Hiç," dedi. "Siz nasılsınız leydim?"

"Güzel bir balodayım, yeni yıl yaklaşıyor. Her yeni yıl bana umut ve mutluluk verir."

Anlayışlı sayılabilecek bir sessizlik meydana geldi. Leydi Annabel'in yanındaki hanımlardan esmer olanı kadının omzuna dostça dokundu ve birbirlerine bakıp gülümse-diler.

"Aslında melânkolik biri değilimdir ama şu aralar geçmiş hiç olmadığı kadar aklımı kurcalıyor. Yeni hadiseler beni fazlasıyla etkiledi."

Jane anlayışlı olmaya çalışıyordu ama ikisini yüz yüze getiren şeyin aslında iksisini birbirlerinden en uzak noktaya koyduğunu unutamıyordu. Belki de Isabel'in teklifini kabul etmeliydi. Hâlâ geç olmadığını düşündüğü sırada Leydi Annebel, "İnsanlar bizi izliyor," dedi. "Üzerime diken bakışlara alışkınım. Siz de öyle olmalısınız... Ve şimdi karşı karşıyayız. Ne kadar sansasyonel bir durum olduğunun farkında mısınız?" Kadın basbayağı keyifle güldü.

"Belki de bu sohbeti uzatmamalıyız." Bulundukları yer balkon kapılarından birinin önünde, kalın sütunların arasında kalan kısmen karanlık bir köşeydi. Bu sayede konuştuklarına şahit olabilecek çok kişi yoktu ama sohbetin uzaması halinde seyircilerin artması ihtimali vardı.

“Benimle konuşmanın itibarınızı sarsacağından mı endişeleniyorsunuz?”

“Bu kadar açık bir neden öne süremem. Gözlerin üzerimizde olmasının sizin de hoşunuza gitmediğini sanıyorum.”

Leydi Annabel düşünür gibi işaret parmağını dudaklarının kenarına birkaç kez vurdu. “Bilakis. Göz önünde olmayalı o kadar uzun zaman geçti ki nasıl bir duygu olduğunu hatırladım ve şimdi de keyfini sürüyorum. Sizi burada tutarak kurumaya yüz tutmuş bataklığımın etrafında dolaştırdığım için bir miktar üzgünüm sadece.”

Davina, Leydi Annebel’in yanındaki hanımlara, “Hanımefendinin sallantıda durumunu önemsiyorsanız sakinleşmesi için onu açık havaya ya da karanlık bir yere kadar eşlik edin,” dedi. “Huzursuzluk çıkmasını istemiyorum.”

Sophie de onu onayladı. “Leydi Ramsey haklı. Leydi Alton, dilerseniz size ben eşlik edebilirim. Kış bahçemizi görmek ister misiniz?”

“Hayır, rezalet çıkarmaya niyetim yok. O yollardan çok önce geçtim. İnanın bana, güzel günler değildi.”

Jane kadının gözlerindeki kederin derinliği karşısında suçluluk hissiyle doldu. Hanımların anlayışlı tavrı içini okşamıştı ama ortada atlatılması gereken bir sınav varsa buna sonunu görecektik kadar iştirak etmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı yeniden.

Ev sahibi başta olmak üzere Davina ve Isabel’e gülümseyerek, “Teşekkür ederim hanımlar,” dedi. “Ama Leydi Alton’ın konuşmak istediği her ne varsa bana anlatmasından rahatsız olmam.”

“Bir düşese yaraşır cömertliğiniz var. Teşekkür ederim.”

“Şart değil,” dedi Jane. Nedensiz bir teşekkürün ardından güzel şeyler geleceğinden emin değildi. Öte yandan geçmişte olanların iç yüzünü bilmediği için gardını sağlam tutuyor sayılırdı.

“Uzun zamandır kendimi...” Parmağıyla havada bir daire çizdi. “Bu dünyadan uzak tutuyordum. Hakkımda konuşulanları bildiğinizi varsayarak anlatıyorum ekselansları... Bundan önce de küçük davetlere katıldığım olmuştu ama bilhassa kalabalıktan kaçınıyordum... Bu geceye kadar.”

“Fikrinizi değiştiren ne oldu?”

“Sevgili ağabeyim Hyde Park’ta sizinle karşılaştığını söyleyince ben de kendimi davet ettirmenin bir yolunu buldum... Kusura bakmayın, Leydi Henfield. Eşlikçim Lord Windhorse sorun olmayacağını söyledi.”

“Evime gelen kimsenin kendini rahatsız hissetmesini istemem, leydim. Buna siz de dahilsiniz.”

“Teşekkür ederim. Geçmişte başınıza gelenler yüzünden sizi kendime her zaman yakın bulurdum, boşuna olmadığını görüyorum Leydi Blackmore.” Leydi Annabel, Jane’e şöyle bir bakıp yeniden Sophie’ye döndü. “Bizi etkileyen erkeklerin soyadının aynı olması sizce bir tesadüf mü yoksa bozuk bir soyun kurbanları mıyız?”

Jane, “Başınıza gelenler için çok üzgünüm ancak kocamın bununla ilgisi yok,” dedi. Lanet olsun, ne gelmişti bu kadının başına? Gerçekten tecavüze uğramış mıydı? Bunu kim yapmıştı ve Alexander’ın olaydaki rolü neydi? Hiçbirini bilmemek görmeyen gözlerle uçurum kenarında yürümek gibiydi.

“Ah, ne kadar da çok şey biliyorsunuz.”

“Akliselim düşünen herkesin varacağı bir yargı.”

“Zaman farkını unutuyorsunuz,” diye mırıldandı kadın. Sanki kendi kendine konuşuyordu ve dışarıdan bakan hiç kimse aralarındaki bahsin havanın kötü gidişatından fazlası olduğunu iddia edemezdi.

“Ülkemle birlikte verdiğim savaşa şahit olmadınız, bu durumda hiçbir şey bildiğinizi söylemeyin.”

"Üzgünüm, Leydi Alton." Söyleyebileceği başka hiçbir şey aklına gelmiyordu.

Leydi Alton birden gülümsedi. Sahiden de çok güzel bir kadındı. "Üzgün olduğunuzu görebiliyorum. Ağabeyim bana sizden bahsederken hoş bir hanım demişti, haksız da sayılmazmış."

Jane teşekkür etmedi, sadece kibarca güldü. Çünkü kadının hoş derkenki dudaklarını büzme şekliden hiç hoşlanmamıştı. Ve gözlerindeki kıskançlığın kemiklerini sızlatan gücü karşısında incelikli davranmak giderek zorlaşıyordu.

Kısa süreli sessizlikten sonra konuşma birden yön değiştirdi. "Demek kocanıza güveniniz tam. Ne kadar da örnek bir eş davranışı bu böyle. Eşiniz eminim sizinle gurur duyuyordur."

"Körü körüne bir güven, doğru bir sağlama yöntemi değildir hanımefendi. Alexander'ı yakından tanıyorum ben. Emin olun evlenmeden çok daha önce bile onun bahsedilen rezilliğe karıştığını düşünmedim."

"Gözlerim yaşardı." Leydi Alton'ın buz rengi gözleri sahiden de dondu. İleri geri sallanıp bir ağıt yakmaya başlayacakmış gibi bomboş bakmaya başladı birden, sonra her nasılsa yumuşadı ve gülümsedi. Bu gülücükler iğne gibiydi, doğru yere battığında fazlasıyla can yakablırdı.

"Sahiden gözlerim yaşardı. Madem kocanızı savunmaya bu kadar heveslisiniz. Ben de açık olacağım... Hayatım bir barut fıçısıysa Alexander da bir parça ateşti." Kadın imalı imalı güldü. "Her anlamda bir ateşti..."

Gülüştüne diğer kadınların da katılması Jane'in yanaklarına kan hücum etmesine neden oldu. Isabel'in, "Onu dinlemek zorunda değilsin," deyişi içini rahatlatıp güven vereceği yerde huzurunu biraz daha kaçırdı. Jane iyi şeyler duymak istiyordu, duymak istemediği şeyden korkakça kaçmak değil.

İçine su serpen Alexander'ın ona verdiği güvenceydi. O Leydi Annabel'in önemsiz biri olduğunu söylemişti, hayatında hiçbir yeri olmadığını. Onun ima ettiği gibi aralarında o tür bir şey geçmiş olması mümkün değildi.

Gücün yavaş yavaş içine dolmaya başladığını hissedince dudaklarına her şeye sahip olan taraf olduğunu bilmenin sağladığı anlayışlı bir gülümseme yerleşti. "Dilerim bir gün hayatınız yoluna girebilir leydim. Başınıza her ne geldiyse sizi çok incittiği ortada."

"Başıma her ne geldiyse mi? Acaba yalan söylediğimi mi sanıyorsunuz?"

Jane aksini söylemedi. "Sizin gözünüzle olaya bakmam mümkün değil."

"Bu da beni yalancılıkla suçlamanın kibar şekli. Diğerlerinden farklı değilsiniz."

"Sizi yargılamak niyetinde değilim."

"Her neyse..." Sorunu neydi bu kadının? Bir an donup iki saniye sonra da bahar sabahı gibi görünmenin bir yolunu buluyordu. Üstelik dillere destan merhameti ve güzel kalbine dair hiçbir işaret vermiyordu.

"Eşinizle yeniden konuşmayı çok isterdim."

"Neden?"

Leydi Annabel şımarıkça omuz silkti. "Eski güzel günlerden konuşmak için. Savaşın vahşetinde bile bana mutluluk verdiği için."

Davina, "Bu kadar yeter," dedi.

Jane dişlerinin arasından, "Ne söylemek istiyorsanız açık söyleyin hanımefendi," diye fısıldadı.

"Açık olmak mı? Her şey bu kadar meydandayken daha açık olmaya ne gerek var ki? Boş yere aramızı bozmak istemem ekselansları. Sizden çok hoşlandım." Şakalaşır gibi kıkırdayarak Jane'in koluna dokundu.

"Alexander'ın sizinle bir ilgisi olmadı, bundan sonra da olmayacak hanımefendi. Sizin adınıza çok üzgünüm ama

kocamın adını sizin admızla aynı cümle içinde duymak, görmek istemediğim gibi onu sizden dinlemek de istemiyorum.”

Leydi Annabel’in yanındaki kadınların gözleri büyüdü. Gülüşleri imalı ve sinsiydi.

“Ve bu da bizi karşı karşıya getiriyor. Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var... Aslında durum tamamen anlaşılmamakla ilgili.” Bu sefer anlayışla gülümseme sırası Leydi Annabel Alton’daydı. “Sizi de beni diğerleri gibi yargıladığınızı düşünerek suçlamıştım. Görüyorum ki hiçbir şeyden haberiniz yokmuş. En bariz olandan bile...”

Salonu çnlatan kakhaha Jane’in kanını soğuttu, kız o an fark ettiği gerçeğe bakarken kalbinin ortasından derin bir kırık geçmiş olabileceğini düşündü.

Birilerinin sırtına dokunduğunu hissetti sonra. Kolundan desteklendiğini ve kulağma yatıştırıcı sözler mırıldandığını... Onlara düşmek üzere olmadığını, hatta sarılmadığını söylemek istiyordu ama konuşmakla vakit kaybetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Gözleri salonu taradı. Aslında çekilerek baktığı tek bir yer vardı ve orada Aléxander’ı gördü. O da ona bakıyordu. Bir saniye için Leydi Annabel’e çevirse de Jane’in yüzüne bakmaya devam etti. Yüzündeki suçlulukla... Korkuyla ve kabullenişle...

Bölüm 22

Savaş kötüye gidiyordu. Şimdiden avcılarının yarısından fazlasını kaybetmişlerdi ve Catriona da ne kadar dayanacağını bilmiyordu. Bazen gücünün içine sığabileceğinden fazlası olduğunu hissederek saldırıyor ve normal devriyelerinde hakladığından çok daha fazla iblisi bir seferde katledebildiğini görüyordu. Ancak bu güç geldiği gibi çekiliyor ve onu korkunç yorgunluğu ile başbaşa bırakıyordu.

Büyük ihtimâlle devamını göremeyeceği gün için savaşıyordu.

Kendini en çaresiz hissettiği bir anda onu gördü Catriona. Ürkütücü kanatları arkasından görkemle açılmış İblis Kral, daha önce şahit olmadığı bir vahşetle kendi türünü yok ediyordu. Bu manzarayı izlerken adının neden haine çıktığını anlamak hiç de güç değildi. Ancak vahşetinin bir zarafeti vardı. Simsiyah kan içinde kalan saçlarının güzelliğinde şiirsel bir şeyler...

Catriona yeniden içine dolan güçle saldırmaya başladı. Ortada bir kapı olmalıydı ya da ona benzer bir geçit... Yeni kralın geceyarısını vurmadan geleceğini söylemişti Cornelius. Diğer tüm söyledikleri çıktığına göre buna da itibar etmesi gerekiyordu.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Arabaya bindiklerinde Alexander'ın adımı fısıldadığı an dışında temasa geçmemişlerdi. Tabii bunda Jane'in gözlerini dinlendirmek istediğini söyleyerek onu geçiştirmesinin de payı büyüktü. Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

İçeri girdiklerinde Jane doğrudan odalarına geçti ve hazırlanan sıcak suyla değil de buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Giyinmek için bir girişimde bulunmayı düşünmüyordu çünkü Alexander'ın birazdan yanında olacağından emindi.

Düşündüğü gibi de oldu, kocası çok geçmeden odaya girdi. Ciddiydi ve onunla birlikte hareket eden portatif bir karanlığı vardı. Elinde tuttuğu ceketin gelişi güzel bir yere bıraktıktan sonra aynadaki ıslak yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamayan Jane'in arkasına geçti.

"Konuşmak ister misin, Jane?"

Aynada göz göze geldiler. "Konuşması gereken sensin."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Jane sessizce güldü. Alay ettiği kendisiydi. "Bunu sormana gerek var mı? Geçmişini bilmek istiyorum, Leydi Annabel'in başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum."

"Hepsi bu kadar mı Jane?"

"Senden bilmediklerimi istiyorum... Diğer önemli sorunun cevabını bu gece aldım. Sürpriz oldu ama değerli bir bilgiydi."

Alexander bir şey diyecek oldu, sonra vazgeçti. Ya pes etmişti, ki Jane onun bu kadar kolay pes ettiğini düşünerek kendine işkence etmeyecekti. Ya da kırıcı sözlerinden önce ikisine de zaman tanıyordu. Yani her iki durumda da işler Jane açısından iyi değildi.

"İspanya'daydım. Savaşın en sert zamanında."

"Biliyorum, bunu herkes biliyor zaten. Kimsenin senin vatanseverliğini eleştirdiğini sanmıyorum."

Alexander güldü. Asabi bir gülüştü bu. "Kötü zamanlardı, detayları duymanı istemem."

"Yaralarını gördüm, ne kadar kötü olabileceğini az çok tahmin edebiliyorum."

"Yaralar sadece yüzeydedir, Jane... Savaşın asıl hasarı insanın kafasındadır."

Jane gözlerini kapattı. Eğer ona bakmaya devam ederse gözlerinde gördüğü yaralı ifadeyi ortadan kaldırmak için ona sarılabilirdi. Fakat sormadan edemedi. "Sen de yaralandın mı, Alexander?"

Cevap gecikmeli de olsa geldi. "Kendi başıma gelenler yüzünden değil ama on sekiz yaşında bir delikanlının kendi kanında boğulduğunu görmek, insanı kafasındaki akıl hastanesine hapsediyor... Fakat senin bunları düşünmeni istemiyorum."

"Üzgünüm... Hepiniz için."

"Ben şanslı olanlardanım ve gördüğün gibi de her şeye sahibim... Lord Alton'm birliğindeydim. Vitoria'dan önce keşif ve istihbarat üzerine iyi çalışmalarım olmuştu. Çok geçmeden binbaşılığa terfi ettim." Duraksadı... Jane onun Leydi Annabel'den bahsetmeden önce zaman kazandığını düşünüyordu. Oysa duymak üzere olduğu şeylere kulak tıkamamak için çabalayan ve asıl zamana ihtiyacı olan Jane'di.

"Leydi Alton ile tanışıklığımız altı sene öncesine dayanıyor. Eşini tanıyordum. Güvenilir bir asker ve iyi bir delikanlıydı. Salamanca Muharebesi sırasında yaralandığında

yanındaydım... Ölmek üzere olan birinin istekleri saçma ya da imkânsız olsa bile insan kendini yemin etmekten alamıyor, Jane. Benden karısına haber veren kişi olmamı istediğinde, ona hayır diyemedim."

Jane anlayışla başını salladı. Fakat hiçbir şey anladığı yoktu.

"Önce sadece haber vermek ve taziyelerimi sunmak niyetindeydim. Ancak zaman ve diğer şartlar, hiç beklemediğimiz şekillerde karşı karşıya gelmemize neden oldu... Jane, sana geçmişte ilişkilerim olduğunu söylemiştim. Bundan gurur duymuyorum ama değiştiremeyeceğim şeyler yüzünden üzülemeyeceğim de... Bu da değiştirilemeyecek bir şeydi."

Jane aynanın önünden çekilirken Alexander'a değmek için çok dikkatli davrandı. Sonra kocasının gelişi güzel bıraktığı ceketi ve ortalıkta görünen kendine ait birkaç parçayı yerlerine koymaya çalışırken asabice, "Birbirinize karşı koyamadınız sarurım," dedi. "O çok güzel bir kadın."

"Yapma Jane... Bunu ikimiz için de zorlaştırma."

"Haklısın, devam et lütfen. Asıl konuya henüz gelmedik ve ben gerçekleri ne kadar sınır bozucu olursa olsun tamamıyla öğrenmek istiyorum."

"Biraz oturmak ister misin?"

"Hayır, bir şeylerle meşgul olmak iyi geliyor. Sen devam et lütfen."

"Tamam... İlişkimiz birkaç ay sürdü, savaş devam ediyordu ve anakarada hemen hemen güvenli bir yer kalmamıştı. Bu yüzden Annabel tekrar Londra'ya dönmek zorunda kaldı."

"Ne kadar ikna edici olduğunu biliyorum, bu durumda onu geri döndüğü için suçlayamam."

Alexander kolundan tutup Jane'i kendine döndürdü. "Kendine yaptığın işkenceye bir son ver, Jane. Annabel umurumda değil."

Jane kolunu hızla çekti. "Senin için önemi olmadığını söylemiştin."

"Önemi yok... O sen değilsin Jane, kimse sen değil."

Ah, ne olur böyle şeyler söylemesin Tanrım... "Lütfen, devam et... Ve lütfen bu süre boyunca bana dokunmamaya çalış."

Alexander uzun bir süreden sonra ilk defa gülümsedi fakat bir yorumda bulunmadı. "Savaşın en yoğun zamanlarıydı. Fazla kayıp veriyorduk ve yaralımız da çoktu. Orduya bağlı hemşireler kurtarılabilecek durumda olanlarla ilgileniyordu, durumu ağır olanlar ise başlarının çaresine bakıyordu."

Jane o kaosu, acıyı gözünde canlandırmakta hiç zorluk çekmedi. Kaçınılmaz olarak Alexander'ın bu vahşetin içinde neler hissetmiş olabileceği düşüncesine yoğunlaştı ve çaresizce gözleri doldu.

"Özür dilerim, Jane... Seni huzursuz etmek istememiştim."

"Sen bana bakma, anlatmaya devam et."

Alexander uzun uzun Jane'i inceledi. Yorgun ve mutsuz görünüyordu. "Gönüllü hemşirelerin bir kısmı cemiyetin içinden kişilerdi. Leydi Annabel de kendine ait sebepler yüzünden bulunduğumuz yere ayak bastığında hiçbirimiz minnet duymamayı düşünmemişti. Kadınları savaştan korumak önemliydi ama kadın elinin mucizevi dokunuşuna da ihtiyacımız vardı."

"İlişkiniz devam etti mi?"

"Hayır... Ama edebilirdi. Bunu ikimiz de istedik. Uzun zamandır savaş dışında hiçbir şey hissetmemiştim."

Jane titremesinin önüne geçmek için kollarıyla gövdesini sardı ve odanın içinde amaçsızca dolanmaya başladı. "Güzel şeyler hissedebildin mi? Eminim öyledir, o da senin kadar kusursuz."

"Her şeyi açıklığıyla bilmek istediğini söyledin. Üstü kapalı konuşmamı istersen öyle devam edebiliriz."

Jane acı acı güldü. "Bundan sonra her şeyin üzerini toprakla örtsen bile bir şey değişmez Alexander. Hayal gücüm harika çalışır."

"Biliyorum... İlişkimiz devam etmedi, Jane. Ama dediğim gibi... etmesi çok kolay olurdu."

"Onu açık açık reddettin yani?"

"Başta evet! Önceliklerim başkaydı... Annabel durumu anlayışla karşılamadı. Aramızda çoğu zaman sıradan bir ilişki devam ediyordu. Onun ve zihni sağlam kalabilen diğerlerinin yardımları sayesinde çok fazla kişinin hayatı kurtuldu, bunun için minnettarım. Ancak yalnız kaldığımızda, birilerinin hayatını kurtarmaya gerek kalmadığı zamanlarda Annabel'in tavırları değişiyordu. Ona kesin olarak bunu devam ettirmek istemediğimi söylediğimde kabullenmedi."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kadın ruh hastasının tekiydi.

"Çatışmanın olmadığı günlerden biriydi. Genel ruh halimiz yüzünden tetikteydik ama kaşiflerimiz Fransız birliklerinin çekildikleri haberini verdiği için nispeten daha rahattık. O gece bazı askerlerin içtiğini gördüm, o kadar berbat bir hafta geçirmişlerdi ki onlara izin vermekte sakinca görmedim. Ben içmedim, o şartlar altında içmeme imkân yoktu. O gece Annabel bana geldi..."

"Yine mi?" dedi Jane alaycılıkla. "Hiç vazgeçmiyor. Sanırım bu seferki reddedilme çok kalbini kırmıştır."

Alexander onu duymazdan gelip anlatmaya devam etti. "Onu reddetmedim, Jane... çünkü bunu istemiyordum."

Jane yutkundu, hissettiği hayal kırıklığından yığılıp kalabilirdi. "Birlikte oldunuz mu?" Sesi titriyordu.

"Sözleştik. Ona gelmesini istediğim saati söyledim ve gelmesi için bekledim. Fakat Lord Alton benimle görüş-

mek istediğini haber veren bir not gönderince yerimi terk etmek zorunda kaldım. Onunla ertesi günkü hareketimiz üzerine uzun bir konuşma yaptık. Yanından ayrılma vaktim geldiğinde artık o geceyi Annabel ile geçirmenin iyi fikir olup olmadığını düşünüyordum. Yorgundum ve ertesi günkü planı uygulamak için dinlenmem gerekiyordu. Kaldı ki sözleştiğimiz saati de geçirmiştım. Bu yüzden açık alanda diğer askerlerle birlikte kalmak işime geldi.”

“Onu haber vermeden öylece bıraktım yani?”

“Evet... Gecenin ilerleyen saatlerinde bir çığlık duyduk. Annebel’e aitti.”

“Ne olmuştu?”

“Üstü başı paramparçaydı ve ağlıyordu. Bana bakarak lanetler okumaya başladı ve bir sürü şey için beni suçladı... Tecavüz de onlardan biriydi.”

“Tanrı affetsin... Sen ne yaptın peki?”

“Öğrenmeye çalıştım ancak çok yol kat edemeden alıkonuldum. Lord Alton tarafından gerçekleştirilen uzun sorgulama esnasında yine top sesleri duyulmaya başladı. Fransız’lar fazla yaklaştımlardı. Lord Alton sorguyu kesip beni bıraktı ve birliğimin başma geçmemi söyledi... Çatışma bir tam gün aralıksız sürdü. Çetin bir çatışmaydı ama bir yandan da zaferin sağlam adımlarından biriydi. O gün kayıp verdiğimiz askerler arasında Crawford isimli genç bir teğmen vardı. İyi bir delikanlıydı, cesur ve merhametliydi. Kollarımda öldü... Ve ölmeden önce bana Annabel’le geceyi geçirenin kendisi olduğunu itiraf etti.”

Jane attığı turu yarım bırakıp Alexander’ın önünde dikildi. “Tecavüz eden o muymuş?”

“Sarhoş bir halde benim çadırıma gitmiş. Sanırım Annabel’i oraya girerken görmüştü veya duruma göre kötü ya da iyi bir tesadüf sonucu oradaydı. Annabel’in çok direnmediğini, başlarda gönüllü olduğunu söylerken delikanlı utanıyordu. İstemediğini söylediği sırada ise

onun bir tür oyun oynadığını düşünmüş. Crawford o gece sıkı içenlerden biriydi, bazı şeyleri hatırlamıyordu. Ya da yarası yüzünden uzun uzadıya konuşacak halde değildi. Şu anda çok bir önemi yok... Annabel'in onu durdurmak istediğini ama kendisinin izin vermediğini ve çok utandığını söyledi... En çok da benden utandığını..."

Jane sonrasında duyacaklarını dinlemek istediğinden emin değildi. Ancak Alexander duygusuzca anlatmaya devam etti.

"Evliydi ve bir kızı vardı. Ailesini çok sevdiğini anlamam için onu daha fazla tanımam gerekmiyordu... Sanırım teğmenin bana her şeyi anlattığı sırada ağlama nedeni şerefli bir asker olarak gömülemeyeceğini ve ailesine kara bir leke sürmüş olduğunu bilmesiydi. Cebindeki kanlı minyatürü bana verdi. Kızının ve karısının resmi vardı içinde, her ikisine de kan bulaşmıştı. Bu beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar etkiledi Jane. Çocuk öldüğünde gözlerinde suçluluk vardı. İşte o resimlerdeki kan mı yoksa bu suçluluk mu beni perişan etti bilmiyorum."

Jane zorlukla, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

"Suçu üzerine atmayarak ona şerefini geri verdim."

Bir damla yaş Jane'in çenesine kaydı. "Yapmadığın bir şeyi üstlenerek mi?"

"Kaybedecek bir şeyim yoktu. Onunsa vardı. Ailesi bağlanacak aylıktan mahrum kalabilirdi. Olanlarda kendi suçumu inkâr edemezdim. Annabel'i bana gelmesi için teşvik ettim, sonra da beni bekler bir halde bıraktım ve hiç gitmedim. Onu umursamadım, açıkçası birbirimizi kullanmaktan başka hiçbir şeyi umursadığımız da yoktu."

Jane son yorumu duymazdan geldi. "Ama o asker bir kadına tecavüz etti."

"Tam olarak değil, Jane."

"Leydi Annabel'in başlarda nasıl davrandığının bir önemi yok. İstemediği zaman durması gerekirdi."

Alexander onun oraya buraya savrulan ellerini tuttu. "Annabel," diyecek oldu adam.

Jane sinirle bağırdı. "Ona Annabel deme!"

Kocasının gülüşü bezgindi ama oda Jane'e aydınlanmış gibi geldi.

"Leydi Alton bütün kozların elinde olduğunu kanıtlamak istiyordu. Bana o gece hakkında durumun tam da bir tecavüz olmadığını düşünmemeye yetecek kadar fikir verdi... Beni tehditle yola getirmemesi gerektiğini bilmiyordu. İşin gerçeği ne yapmak istiyorsa yapabileceğini söyledim ona. O da yaptı."

"Seni tüm ülkenin gözünde bir tecavüzcü olarak gösterdi... Bu haksızlık... Peki babası? Nasıl olur da senin peşini bıraktı? Bıraktı değil mi?"

"Öncelikle kızını tanıyordu. Ama onu asıl ikna eden konuşmamıza kulak misafiri olmasıydı. Beni hiç suçlamadı ama kızını da ifşa etmedi. Bunun için onu suçladığım söyleyemez. Suçlu olduğum noktalar az değildi, ben de bunlardan kimseye bahsetmedim. Sandığın kadar masum değilim."

Jane yakındaki sandalyelerden birine çöktü ve sakinleştirici soluklar almaya çalıştı.

"Daha önce anlatmalıydım."

"Evet, anlatmalıydın... Beni o kadın konusunda uyarmalıydın."

"Onun seninle bir ilgisi yoktu, Jane."

Jane yerinden fırlayarak, "Vardı," diye bağırdı. "Bana önemsiz biri olduğunu, hayatında hiçbir yeri olmadığını söylediğinde sana inandım. Eğer başından beri bilseydim ona karşı anlayışlı olmam gerektiğini düşünüp benimle konuşmasına izin verir miydin sanıyorsun? Yüzüme doğru gülerken bana hiçbir şey bilmediğimi söyledi... Haklıydı. Bir zamanlar ilişkiniz olduğunu söylemeliydin."

"Bir zamanlar ilişkimiz olduğunu bilmenin sana hiçbir faydası olmazdı Jane. Ve sakın geçmişimdeki kadınlar yü-

zünden hesap verecek durumda bırakma beni! Annabel ile bizi aynı paragrafta getiren savaş sırasında olanlardı. Kadınca bir kapris yüzünden benden hesap sormaya kalkarsan duyacaklarından memnun kalmazsın."

Jane göğsündeki hançer yüzünden ölecek gibi hissediyordu. Sallanıp durmamak için az önce oturduğu sandalyenin arkasına tutunup, "Kapris mi?" diye fısıldadı. "Bana güvenmediğini hissediyorsam bunun nedeni kapris değildir Alexander... Olsa olsa acı gerçektir."

"Bunca zaman bana güvendiğin için sana minnet duyamam gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Jane karşısındaki yabancıнын gözlerine inanamayarak baktı. Acısını hissediyordu, öfkesini de... ses tonu bile daha önce duyduklarından farklıydı. Jane onun yeni ve zalim yönüyle tanışmış olduğunu kabul etmek istemiyordu ama tanıdık olmayan duyguların iç içe geçtiği gözlere baktıkça soğuk bir gerçeklikle yüzleşiyordu.

Jane incindiğini sanıyordu ama bu... incinmekten de fazlasıydı. Kendini hasta hissetmeye başlayınca yatağa doğru yürüdü ve elini onun dikkatini çekecek kadar kaldırıp mırıldandı.

"Beni yalnız bırakırsan memnun olurum."

Ne acı ki birkaç saniye sonra yalnız kaldı. Öyle ki Jane, yuvarlandığı kayalıkların dibinde ölmeyi beklerken bile kendini bu kadar yalnız hissetmemişti.

Alexander Dairus Cunningham'ı daha önce kimse bu kadar öfkeli görmemişti. Annabel'den gelen pusulayı okur okumaz zaten daha önce de planladığı gibi onu görmeye gitmişti. Tek bir niyeti vardı. O da Jane'ı huzursuz etmeye kalkarsa başına gelecekleri ona açık açık söylemekti.

Annabel onu özel oturma odasında bekliyordu. Pencere kenarındaki yeşil koltuğa prenses edasıyla kurulan kadın güzelliğinden emin ve bencildi. Uçuk sarı elbisesinin yakası o kadar açıktı ki içerisindeki neden bu kadar sıcak olduğunu anlamak hiç zor değildi. Alexander bir zamanlar onu güzel bulduğunu hatırlıyordu ancak o kadar bu uzun zaman önceydi ki aynı düşünceye yeniden kapılmanın yanından bile geçmiyordu.

“Ekselansları,” diyerek elini uzattı Annabel. “Teklifimiz kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Alexander onun öpsün diye uzattığı eli görmezden gelerek, “Birbirimize nazik davranarak zaman kaybetmeyelim,” dedi. “Beni görmek isteme nedenin özür dilemekse hemen söylemen iyi olur.”

Kadın sırtını dikleştirdi. Hâlâ kolayca sinirlenen o kadındı. “Özür mü? Nasıl bir hata yaptığımı merak ettim.”

Alexander sandalyelerden birine oturdu, dirseklerini ayırık bacaklarının üstüne koydu ve öne eğilerek Annabel’e baktı. “Karımı üzdün.”

“Hah... O cahil, küçük canlıyı mı? Bana tercih ettiğin mahlûku... Üzülmesi için o kadar çok sebep var ki. Var olması da onlardan biri... Ben onu üzme için çabalamadım Alexander. O zaten üzgün olmaya mahkûm.”

Alexander sakın sakın başını salladı. “Jane kolay biri değildir. Beni bir hayli zorluyor.”

Sözlerindeki ima ya da söyleyiş biçimi, kadının gözleminin kısılmasına neden oldu. Annabel zor kadını oynamayı severdi, hatta bundan büyük bir keyif alırdı. Ancak bu yönü Alexander üzerinde hiçbir işe yaramamıştı. Şimdi de onun bir kadın yüzünden zorluk çektiğini duymak hiç hoşuna gitmemişti. “Zor değil hayatım, taze... Genç bir kızla baş etmekte zorlandığına göre yaşlanmış olmalısın. Şifrelerini çözünce gözündeki değeri pula dönecektir, hiç endişe etme.”

Alexander güldü. "Senin şifrelerini çözmeyi beklemediğim oysa. Bence yanlış hesaplar yapıyorsun, Annabel."

"Kabalık ediyorsun."

"Göstermeye çalıştığın kadar hassas biri olmadığını sadece ben ve baban biliyoruz. O da öldüğüne göre bir tek ben kaldım. Kardeşinin hiçbir şeyden haberi yok, değil mi?"

"Clive sadıktır. Aynı zamanda beni çok sever... Senden nefret etmemesi için çok çalıştım ama işe yaramadı. Yazık..."

Alexander omuzlarını silkti. "Clive umurumda değil... Kapatılması gereken küçük bir hesabımız var, o başka."

"Nedir o?"

"Annabel... Sana tek bir şey söylemek için buraya geldim."

"Hımm... Senin için çok önemli olmalı. Aksi halde son günlerin en gözde soylusunun eski metresinin evine adım atması mümkün olmazdı."

"Doğru... Jane'den uzak dur, Annabel."

Annabel kahkaha attı. "Bu mu yani? Çok klişe olmadı mı Alex? Karımdan uzak dur. Çünkü o çok masum ve aptal, senin oyunlarına gelemesin... Beni düşünmeye teşvik edecek bir şey söylemeni beklerdim."

"İkna edici olmak benim için çok kolay."

Annabel dudaklarını yaladı. "Biliyorum... Beni o çadıra yollarken çok ikna ediciydin. Neyse ki seni suçlamayı bıraktım. Ben de çok hevesliydim."

"Konumuz geçmiş değil. Üstelik sen geçmiş konusunda her zaman benden daha fazlasını konuştun... Bırakalım da her şey olduğu gibi kalsın, Annabel. Ben suçlanmaya devam edeyim, sen masumiyetinle insanların kalbini kazan. Fakat beni sakın kışkırtma! Eğer öyle bir hata yaparsan başını öyle büyük bir belaya sokarım ki beş sene boyunca yaşadıklarını ömrünün en güzel günleri olarak hatırlarsın."

Annabel'in gözlerindeki korku Alexander'a sağlıksız bir

tatmin verdi. O ana kadar ona bu denli kızgın olduğunu, hatta hislerinin nefretten bile güçlü olduğunu bilmiyordu.

“Sırada tehdit mi var? Çok değişmişsin hayatım. Kendini zan altında hissettiğin o eski günlerde bile daha ılımlıydın. Lütfen bu değişimin nedeninin o köylü kız olduğunu söyleme... Çok zavalıca!”

Alexander cevap vermedi. Jane hakkında daha fazla konuşup onu Annabel’in hırslarının hedefi haline getirmek istemiyordu. Tanrı biliyor ya, o kız için ölümü bile göze alırdı.

“Sustun.”

“Annabel... Yanlış işlerin peşindesin. Jane belki de bu dünya üzerinde bulaşmayı istemeyeceğin tek kişi. İster kendi iyiliğin için olduğunu düşün, istersen de benim arzum olduğunu... Onun canını sıkacak tek bir şey daha yapmayacaksın.”

Annabel ayağa fırladı. “Neden senin için bu kadar önemli? Güzel bile değil... Benden güzel değil. Hatta diğerleriyle bile kıyaslanamaz.”

Nasıl da yanıliyordu. Jane’i hayatına girmiş ya da girmemiş olan hiçbir kadımla kıyaslayamazdı. Onun güzelliği baharı anımsatmasındaydı. Kalbindeki heyecanda ve merhametleydi. Kusursuz yüzündeki detayların eşsizliği bir yana... Jane’in güzelliği var oluşundaydı. Alexander içine işleyen, anlamlandıramadığı huzur yüzünden neredeyse gülecek haldeydi. Ancak Annabel’in histerik haykırışı onu yeniden içinde bulunduğu âna döndürdü.

“Senden nefret ediyorum!”

“Benden nefret etmen canımı sıkmaz, Annabel... Sana canımın ne zaman sıkılacağını ve beni sınamaman gereken konuyu söyledim.”

“Pişman olacaksın! O kızıdan sıkılınca söylediklerimi hatırlayıp kendinden utanacaksın.”

“Başka söyleyecek sözün var mı? Beni çağıran sendin.”

Annabel'in gözleri doldu. "Cehennemde yan, geber! Diğerlerinden daha aşağılık şekilde öl, Alexander! Sana yemin ederim mezarının üzerinde dans edeceğim!"

Alexander gülmekten kendini alamadı. "Şu aralar ölmeye hiç niyetim yok, Annabel... Karımla biraz daha vakit geçirmek niyetindeyim."

"Defol evimden!"

Alexander silindir şapkasını başma geçirmeden önce onu nazıkçe selamladı ve sakince dışarı çıktı. Bu boğuk atmosferden kurtulmak için doğrudan sokak kapısına gitmeyi düşünüyordu ama Clive Alton karşısına çıkarak onu durdurdu.

"Yine ne yaptın ona?"

"Bana fazla yaklaşmaman iyiliğine olur, Clive."

"Neden? Kudretli düküümüze yaklaşabilmek için daha saygın bir geçmişe mi sahip olmalıyız? Tam da onunki gibi saygın bir geçmiş."

"Kinayeler beni her zaman çok eğlendirmiştir. Sana bir şey söyleyeceğim Clive... Bu kadar aptal bir herif olman beni üzüyor. Gözlerini aç ve kardeşinin, senin düşündüğün gibi biri olmadığını gör."

"Annabel'e hakaret etme! Yeterince zarar verdin zaten."

Alexander acı acı güldü. "Verdiğim zararın bedelini ödedin. Ama sandığın şekilde değil... Kaldı ki ne Annabel ne de geçmiş sandığın gibi değil... Onunla bir konuşmayı dene, belki de gerçekleri anlatma cesaretini bulur."

"Şimdi de iftira mı atacaksın?"

"Ah Clive... Çok zor anlıyorsun."

Aptal herif sağduyu denen şeyden habersizdi. Alexander'ı omzundan iterek, "Bana Lord Alton diyeceksin," dedi. "Söyle şimdi bana. Ne yaptın kardeşime!"

Kibarlığın da bir sınırı vardı. Alexander kendine doğru uzanan eli sertçe yakaladı önce. Niyeti sadece bir kez daha dokunmasını engellemekti. Fakat parkta Jane'i üzme için

söylediklerini hatırlayınca Clive'in kardeşini korumaktan başka bir derdi olmayan enayinin teki olduğu tamamen aklından çıktı. Alexander ilk yumruğu adamın kemikli çenesine indirdi, ikincisi ise karnıydı.

Tatmin edici bir manzaraydı. Alexander boynunu iki yana esnettikten sonra öğürüp duran adamı saçından tutarak kendine bakmaya zorladı ve kulağına doğru acımasızca, "Karıma hakaret etmenin karşılıksız kalacağını sandığın için aptalsın," dedi. "Fakat bu sadece bir uyarıydı, Clive. Yeniden karşılaşmak zorunda kalırsak seni tanımayacak hale getiririm... Anlaştık mı?"

Clive Alton başını salladı.

Alexander son olarak, "Kardeşinin de anlamasını sağla," dedi. Geride duran uşakların efendilerinin başına üşüşmesini fırsat bilerek kolayca dışarı çıktı ve arabasına bindi. Acilen görüşmek istediğini söyleyen Prensle yapacağı görüşmenin ardından balonun olduğu gecedan beri yüzünü neredeyse hiç görmediği güzel karısını ikna etme çalışmalarına başlayacaktı.

Jane, iki gece önceki Henfield daveti hakkında gazetede yazılanları okumaya devam ettikçe yanaklarındaki kızarıklık giderek artıyordu. Davetin başarısını öven satırlarda gördüğü sıradanlığın haberin devamında da sürmesini bekliyordu aslında. Ne var ki dedikodu sütununun birkaç farklı yerinde kendi adını görünce çok da olağan bir durumla karşı karşıya olmadığını anlamıştı.

En çok canını sıkan yorumlardan biri, yeni düşesin kocasının soyunu temize çıkarmak için gösterdiği çabanın ne kadar yararsız ve alaycılığa açık bir tutum olduğuydu.

Jane ikna edici biri olduğunu sanırdı. Konuşmaya başladığında insanları etkilediğini düşünmek işine geliyordu.

Belki de durum, susması için anlayışlı taklidi yapan aptalların neden olduğu bir yanılmaydı. Eğer davettekilerden biri bile Alexander'ı doğru düzgün temsil edemediğini, hatta onun bir utanç kaynağı olduğunu düşünüyorsa Jane ömrünün sonuna kadar kendini Abertillery Malikânesi'nin kulelerinden birine kapatmayı tercih ederdi. Hissettiği aşağılanma yüzünden gözleri doldu.

Bir diğer sevimsiz yorum ise Leydi Alton'a karşı gösterdiği yakışıksız tavırlar üzerineydi. Bundan ne kastedildiğini tam olarak anlamasına imkân yoktu zira yazılı kurallara harfiyen uymuş olsa da bütünüyle benimsemediği ve sadece alışkanlıklarla kazanabileceği birtakım sosyetik davranışlar hususunda ne tür hatalar yaptığını bilemeyecek kadar cahildi.

Ama açık olan bir şey vardı. Admı gizli tutmayı tercih eden yazar, gördüğü kötü muamele yüzünden senelerce toplumdan tecrit edilerek yaşayan vatansever bir leydiye daha merhametli yaklaşması gerektiğini savunmuştu. Jane sanki onu tekmelemiş ve yerde sürünürken de üzerine tükürmüştü. Kimsenin asıl madurun kendisi olduğunu görememesinin nedeni aynı türden geliyor olmalıydı muhtemelen.

Ayrıca merhamet neydi? O kadın fitne yuvasına dönmüş kafasında işleye işleye sivrilttiği kelimeleri dile getirip Jane'i attan düşmüşçe çevirirken çok mu merhametliydi acaba?

Jane gazeteyi kenara bırakıp başını elleri arasına aldı. İşlerin daha ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyordu, merak da etmiyordu. İki gün önceki huzurunun küçük bir kısmına sahip olmaya razıydı, yeter ki Alexander'ı yanında hissedebilsin. Fakat o da yoktu... Gerçi onu görmek istediğinden de emin değildi.

O geceki konuşmalarından sonra ikisi de birbirinden kaçtığı için bir araya gelmeleri pek mümkün olmamıştı.

Kaldı ki yarın Abertillery'ye döneceklerdi. Orada da birbirlerinden kaçmaya karar verirlerse yüz yüze gelmeden koca bir ömrü tamamlayabilirlerdi.

Jane kırgındı. Alexander'ın o kadınla ilişkisi olması gururunu incitmişti, doğru... Ama onu en çok üzen, kocasının bir açıklama yapmaktan kaçınmasıydı. Jane için ne kadar önemli olduğunu anlayamamış olması bir yana, evli olduklarını bilen herkes eski ilişkisi hakkında her şeyi bilirken o, Jane'in aptal bir kuş gibi mutlu mutlu uçuşmasına izin vermişti. Histerik bir kadın gibi kıskançlık yaparak alçalacağını düşünmüştü... Tamam kıskanmıştı ama o anki karşı çıkışı daha derin nedenler yüzündendi.

Dahası Alexander ona güvenmemişti... Eğer mecbur kalmasaydı bir ömür daha olanları anlatmaya yanaşmayacaktı. Evlendiklerinden beri paylaştıkları tek şeyin yatakları olması artık gözüne büyük bir sorun olarak görünüyordu.

Jane onu seviyordu, onun için ölebilirdi... Karşılıksız olacağına kendini hazırladığı bir aşktan söz ediyordu. Ne var ki her şeyi kabullenmenin de bazı incelikleri olmalıydı. Biraz daha özen belki... Önemsendiğini hissetme. Alexander'm onu canı pahasına koruyacağını bildiği türden bir önemsemeden bahsetmiyordu Jane.

O kadından hâlâ etkileniyor muydu? Aksi olduğunu söylemişti ama Jane onun gözlerindeki paniği görmüştü. Yalan söylediği için değil, korktuğu için incinirdi Jane.

Silkelenip kendine gelmeye çalıştı. İki gecedir kafasında dönüp duran hastalıklı düşüncelerden bunalmıştı. Ondan kaçmak değil, onunla anlaşmak ve her şeyin yoluna girdiğinden emin olmak istiyordu. İncindiği noktalarda açıklama isteyebilir, tatmin olana kadar Alexander'ı kesin açıklama için zorlardı. Jane hiçbir koşulda tatmin olmadan bu meselenin peşini bırakmak niyetinde değildi. Eğer sırf ona karşı koyamadığı için meseleyi rafa kaldırma

hatasına düşerse eninde sonunda daha büyük sorunlarla karşı karşıya kalabilirlerdi.

Jane aldığı karardan tatmin olmuş bir şekilde yerinden kalktı ve sığmağı haline getirdiğı odadan çıktı. Bekleyen uşaa, "Ekselansları geldi mi?" diye sordu.

"Henüz gelmediler, ekselansları."

Ona nereye gittiğini ya da ne zaman geleceğini sormaya cesaret edemiyordu. Bir düşesin görevlerinden biri kocasının planlarını bilmek ve kabullenmekti. Fakat o bir düşes olmadan önce Jane'di. Meraklı görüldüğü için kimseye hesap vermesine gerek yoktu.

"Ne zaman gelir biliyor musun?"

Tecrübeli uşaağın hissiz yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görüldü, sonra hemen kayboldu. "Çıkmadan önce bir şey söylemedi ekselansları ama adına gelen pusula ile ilgili bir işi olduğunu sanıyorum."

"Hımmm," dedi Jane. "Teşekkür ederim. Akşam yemeğine de fazla kalmadı. Birazdan gelir sanırım."

"Gelecektir, ekselansları."

"Akşam yemeklerini genellikle kaçırmaz."

"Kaçırmayacaktır, ekselansları."

"Haklısın, teşekkür ederim."

"Rica ederim, ekselansları."

Jane odasına giderken kendini daha iyi hissediyordu. Ancak saatler geçip de Alexander'dan haber gelmeyince günlerin karamsarlığı eski dost gibi yanında süzölüp durur oldu. Jane yatağına her zamankinden geç çıktı, uykuya dalması da bir o kadar gecikti.

Ertesi sabah korkunç bir uyuşuklukla kalktı. Yanındaki yastıktaki iz Alexander'm geceyi onunla geçirdiğini kanıtlıyordu ama Jane onun ne geldiğini duymuştu ne de gittiğini. Oysa kocası Henfield davetinden beri geceleri başka bir odada yatarak aralarındaki sorunu her ikisi açısından da daha vahim bir hale getirmeyi tercih ediyordu.

Jane aptallığı için kendine söylene söylene hazırlandı ve aşağıya indi. Kahvaltıda birlikte olacakları için heyecandan kalbi göğsünde çırpınıp duruyordu. Yemek odasına girdiğinde üzülererek kocasının içeride olmadığını fark etti. Uşak gazetelerini tekerlekli bir sehpanın üzerine yerleştirmek üzereydi. Jane dünkü haberlerden sonra gazetede yeni dedikoduların olabileceğinden endişeleniyordu. Kaçışı olmadığını bildiği için gazetelerden birini aldı ve haberlere öyle bir göz gezdirdikten sonra iç sayfalara yöneldi.

İsimsiz yazar yine karşısındaydı. Jane yutkundu ve onun yine neyden bahsettiğini anlamak için aşağılara doğru hızla okumaya başladı.

Henfield Kontu'nun adının geçtiği cümleyi görür görmez irkildi. Diyordu ki;

"Uzun zaman sonra Henfield Kontu'nun verdiği muhteşem davette yine bir araya gelen eski dostlar, vakit kaybetmeden yeni günü birlikte geçirmenin hazırlıklarını yapmışlar bile. Ben davette sözleşmiş olduklarını düşünüyorum. Eski günler üzerine konuşacak o kadar çok şey olmalı ki onca insanın gözleri üzerindeyken rahat edemeyeceklerini düşünüp yılların mağduru, vatansever leydinin evinde buluşmayı tercih etmişler. Sizce de bu, fazla cesur bir hareket değil mi? Yoksa durumu benim düşündüğümün aksime masum ve medeni bir buluşma olarak mı değerlendiriyorsunuz? Eğer eski kafalılık etmeye başladıysam bu işleri bırakmam gerekebilir. Zira şu aralar fazlasıyla gözüme batan gizli buluşmalar üzerine tarafsız bir haber yapmam hiç kolay olmaz.

Yine eski dostlara dönecek olursak. Sevimli kuşlarımdan aldığım habere göre, malûm dükkümüzün öğlen saatlerine doğru uğradığı mağdur leydimize ait evden ne zaman ayrıldığı bir muamma. Uzun uzun

konuştuklarını varsayacak olursam; dükümüzün genç eşinin incelikten uzak tavırlarının da konusunun geğtiğine eminim. Bundan sonra da yeni evli çiftimizin üçüncü bir kişiyi aralarına alırken ne kadar yaratıcı bir mazeret sunacaklarını birlikte göreceğiz."

Jane bayağılık etmeye devam eden yazar bozuntusunun haberinin devamını okuyamadı. Belki de bulanık görmeye başladığı için ne yazıldığını göremeyecek durumdaydı. Gazeteyi aldığı yere bırakıp sandalyelerden birine çöktü, ayakta durmanın olağanüstü sayılabileceğı bir haldeydi.

Kahvaltı hazırlıklarını yapan iki hizmetçi ve bir uşağın endişeli bakışları altında görmeden uzun süre önündeki boş tabağı inceledi.

"Günaydın."

Jane böyle bir durumdayken neredeyse bir tam gündür duymadığı sesi yeniden duymaya hazır değıldi. Sadece gözlerini kaldırıp ona baktı... İlk defa nasıl görüldüğüyle ilgilenmiyordu ya da görünüşünün dizlerini tutmaz hale getireceğini. Dizleri zaten tutmuyordu.

"İyi misin, Jane?" dedi Alexander. Endişeliydi.

Jane kalkmaya çalıştı ama yarı yolda yeniden sandalyeye düştü. Göğsü, elleri, hatta nefesi bile titriyordu. İnsanın hayatında başına gelebilecek felaketleri bir sıraya koymak gerekseydi ilk sıraları nelerin alacağını söylemek zor değıldi. Her kim karar verirse versin bunun haklılığını tartışmanın bir gereğı yoktu. Ancak o an Jane'in hissettiğı hayal kırıklığı, aldanma ve küçük görölme hissinin kuvveti bir deprem olsaydı tüm dünya bir daha eski yerini bulamayacak şekilde yerinden oynardı. Şüphesiz ki, insanın kendi felaketinden büyük yıkım olmuyordu.

Hayal meyal Alexander'ın yanına yaklaştığını fark edince elini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı. Fakat ko-

cası ya görmemişti ya da öncelikleri Jane'inkilerle aynı değildi. "Ne olduğunu söyle bana, Jane," diye fısıldadı. Yalvardı da denilebilir.

Jane dişlerini gıcırdattı ve sadece nefesini dışarı verdi.

Tepkilerindeki anormallik Alexander'ı harekete geçirdi. Adam çalışanlara dışarı çıkmalarını işaret ettikten sonra yemek odasının kapısını kapatarak, "Söyle," dedi.

Jane ağzını açtığı anda dışarı çıkan tek şey nefesiydi. Konuşamayacağını anlayınca gazeteyi alıp ona uzatarak, "Oku," diye mırıldandı.

Alexander gazeteyi aldı ama okumaya yeltenmedi. Gözlerini karısından ayıramıyordu.

"Oku," diye bağırdı Jane. "Üçüncü sayfa... Yaprak motifleriyle süslenmiş olan köşeye bak."

Alexander dediğini yapmadan önce dik dik ona baktı. Haberi bulduğunu anlamak çok kolaydı, Jane onun ifadesini görebilmişti. İşte yine aynı korku ve suçluluk.

"Konuşmak çok zor... Çünkü konuşacak bir şey yokmuş gibi geliyor."

"Belli ki var, Jane."

Jane başını salladı. "Vardı... Bundan birkaç gün önce vardı. Haftalar önce de vardı. Konuşmaya ne kadar hevesiz olduğunu biliyorum ama... En azından bazı şeyleri anlayabilmem için küçücük bir işaret ya da basit bir açıklamaya gerek vardı."

Alexander sakince Jane'in yanındaki sandalyeye oturdu. Ne elini ona sürdü ne de başka türden bir yakınlaşmaya yeltendi. "Bazı şeylerden kastının ne olduğunu söylersin Jane?"

Jane acı acı güldü. Uyuşmuş dudaklarının bu kadar güç bir eylemi yerine getirebilmiş olması şaşırtıcıydı. "Bana beni incitmeyeceğine dair söz vermiştin."

"Sözümden dönmedim."

"İncinmedim mi yani? Ne hissettiğimi bilmediğin nasıl da belli oluyor. Hangisinin daha acı olduğunu düşünüyorum... Yalan söylemenin mi yoksa hiçbir şey söylememenin mi?"

"Annabel ile konuşmam gereken şeyler vardı."

"Hımm... Önemli şeylerdi sanırım. Annabel ile görüşmek için acele etmişsin."

"Jane... hemen bir yargıya varmadan önce dinle ve düşün."

Jane asabi asabi güldü. "Düşünmek mi? Alexander sen hayatıma girdiğinden beri düşünmekten başka bir şey yapmıyorum. Çünkü sen bana hiçbir şey söylemiyorsun, ben de olayların nedenleri üzerine saatlerce düşünüyorum, sonunda da hiçbir yere varamıyorum."

"Geçmiş hakkında konuşmamak için nedenlerim vardı."

Jane yüksek sesle, "Neydi?" dedi. "Anlattın ve dinledim. Evet berbat bir hikâyeydi, eğer benim başıma benzer bir şey gelseydi aklımı kaçırdım. Gördüğün gibi sana kızgın değilim, seni ayıplamıyorum. Açıklama yapmayı bu kadar geciktirmenin nedeni benim ne hissedeceğimse boş yere endişelenmişsin... Önceliğinin ben olduğumu varsaydığım için kendini beğenmişlik ettiğini düşünmüyorsun, değil mi Alexander? Bana evlenmeden önce beni incitmeyeceğine dair o sözü verdiğinde kendimi senin için önemli olduğuma inandırdım."

"Hayatım boyunca açıklama yapmak gibi bir alışkanlığım olmadı. Beni suçlayanlara ve ölmemi isteyenlere karşı bile tek kelime etmek zorunda değildim."

Jane ayağa fırladı. "Kendimi şanslı hissetmem gerektiğini düşünüyorsan çok şey bekliyorsun demektir."

Alexander elinden tutarak onu yeniden yerine oturttu. Sakin görünüşü öyle büyük bir yanılgıydı ki Jane kendi öfkesinin alevlerinin gerisinde daha büyük bir yangının izlerini görebiliyordu. Neyse ki umurunda değildi.

“Alexander... Sen bana hiç güvenmedin ki?”

“Sen bana hiç güvendin mi Jane?”

“Güvendim... Seninle konuştuğum ilk günden beri sana güvenmekten başka bir şey yapmadım ben.”

“Kendini inandırdığın şey bu. Hakkımda hiçbir şey bilmediğin günlerde bana inandığını düşünüyorsun ama gözünün önündeki yanlışlığı ortadan kaldırmak istediğimde beni dinlemek istemiyorsun.”

Jane masanın üzerinde duran gazeteye vurdu. “Bu mu yanlış! Bu gerçek... O aşağılık yazıyı yazan kişinin söyledikleri yalan mı? Onunla buluşmadın mı? Evine gitmedin mi?” Duraksadı... Dolu gözleri ve ağlamaklı sesiyle verdiği görüntünün kararlılıkla hiçbir ilgisi yoktu. “Hayır dersen sana inanacağımı biliyor musun Alexander? Hayır demen hayatımın en büyük hediyesi olur benim için... Diyebilir misin?”

“Diyemem.”

Cevabı bildiği halde bu itiraf Jane’i beklenmedik şekilde sarstı. Kız başını önüne eğip, “Bu dürüstlük aslında başka bir yalanın itirafı,” dedi.

“Onu senden uzak tutmam gerekiyordu. Annabel’in hırslarını biliyorum, sana zarar verebilirdi.”

Jane bağırdı. “Vermedi mi sanıyorsun? Her şey bir yana... Onun yüzünden karşı karşıyayız.”

“Küçük düştüğünü sanıyorsun Jane. O insanların ne düşündüğünü umursayacak türde bir kadın değilsin sen. Yanıltma beni!”

“Değil miyim? Sana layık bir eş olabilmek için yaptığım onca şeye rağmen hâlâ böyle düşünüyorsan beni hiç anlamamışsın demektir... Alexander ben seni gururlandırmak istedim, onların seni aşağıladığı gibi ben de kusursuzluğumla, bizim kusursuzluğumuzla onları aşağılamak istedim. Başaramadığım gibi kocamın da

bunu umursamadığını öğrendim... Umursuyor olamazdı çünkü ertesi gün hiç vakit kaybetmeden eski metresinin yanında soluğu almakta sakınca görmüyordu. Sence ben akıllı bir karış havada o köylü kızı mıyım? Hayatının sofistike derinliklerinde yerim olmaması algılamakla ilgili bir sorunum olduğunu mu düşündürüyor sana... Ya da utanmakla... Alexander ben bir kadını. Senin de yüzüne vurduğun gibi kaprisleri olan, kıskanan, incinen... sevebilen bir kadını. Bir gün önce gazetede çıkan haberde yazılanlar beni utandırdı, beceriksizliğim yüzünden seni de utandırdığımı düşünmüştüm çünkü. Ama kötü fikirli lanet birinin abarttığı kadar olmadığını biliyordum. Kötü niyetli insanların kalemi de dili de zehirlidir, bunu bildiğim için... Egosu ve geldiğim yer yüzünden beni aşağılamak niyetinde olduğuna karar verdiğimde haberi okumamın üzerinden dakikalar geçmişti. Fakat bu Alexander... senin o kadınla aranda olan şey beni paramparça etti. İncitti, küçük düşürdü... Aptal gibi hissettirdi. Hâlâ da öyle hissettiriyor."

Alexander onu kendine çekmeye çalışınca Jane daha da öfkeleni. "Dokunursan ne tepki vereceğimi bilmiyorum. O yüzden uzak dur benden."

Tepkisi kocasını geriletti. Hem fiziksel olarak hem de duygusal anlamda... "Ne yapmamı istiyorsun Jane? Basit, korkak bir herif olduğumu söylemekten başka ne yapmam gerekir ki akıttığın yaşlarını durdurabileyim? Belki de hiçbir şey işe yaramaz, ne dersin... Kızgınlığın hep oradaydı." Jane'in göğsünü işaret etti. "Şimdi dışarıya dökme vaktin geldi."

"Haksızlığa da bakın! Ben sana geçmişte olanlar yüzünden kızmadım, sana nasıl kızabilirdim ki? Sana kendimden çok güvendim ben."

"Hep aynı güven lafları. Bu kadar sağlam bir güven

sence de kolay yerle bir olmadı mı? Bence sen benden bir alkış bekliyorsun. Herkesin nefret ettiği, ahlâksız dükün iyi biri olduğunu düşündün, bu yüzden onaylanmayı hak ediyorsun.”

O konuştuğu Jane biraz daha öfkeleniyordu. “Ahlâksız değil zalimsin, Alexander. Sözlerin külçe gibi.”

Alexander’ın kusursuz yüzü duruldu, adam kendine kendine söylenirmiş gibi, “Güzel kıvılcım, küçük avuçlarının içinde biriktirdiği gücün bir felaket olduğunu bilmiyor,” dedi.

“Evet, elbette benim kabahatim. Neyse ki umurumda değil.” Jane öfkeli, küskün ve acılı bir halde onun yüzü dışında herhangi bir yere baktı. Devam ederse ağlayacağını bildiği için susmuştu.

“Neden gittiğimi sormadın bile,” dedi Alexander. Yine fazlaca sakindi.

Jane, “Önemi yok. Gitmemeliydin... Bana söylemeliydin,” dedi. Sesi bağırmaktan çatalı çıkıyordu.

“Kendini küçük düşmüş hissettiğin için...”

“Hayır, Alexander... Hepsinin bu olmadığını söyledim.”

“Yine de açıklamak istiyorum... Onu tanıyorum. Planları olabileceğini biliyordum. İkinizi karşı karşıya gördüğümde hissettiğimin suçluluk temelli bir korku olduğunu sandın, değil mi? Oysa senin için korkmuştum Jane.”

“Aranızdakileri daha önce öğrenmiş olsaydım kendimi savunabilirdim.”

“Bilmek zorunda değildin, Jane. Yine de ondan uzak durmalıydın. Senelerce o kadına tecavüz ettiğim düşünülüyordu. Şimdi de değişen hiçbir şey yok. Hiçbir koşulda yan yana gelmemeliydiniz. Burada bulunduğun süre boyunca beni aklamak için yaptığın saçmalıklar sadece birilerini eğlendirdi Jane.”

“Sanırım yine suçlu benim. Haklısın, seni utandırdım.”

Alexander söylediği üzerine yorum yapmadı ve bu Jane’i tahmin edebileceğinden daha fazla üzdü. “Onun ve abisinin beni anlamasını sağladığımı düşünüyordum. Orada kaldığım süre dakikalarla sınırlıydı Jane. Daha sonra prensin yanına gittim. Erken gelip seninle konuşmak niyetindeydim ama prensin beni bırakmaya niyeti yoktu.”

“Onunla seviştiğini düşünmedim ben... Belki ilk okuduğumda... fakat... ben kendimi aramızdaki şeyin neresine koyacağımı bilmiyorum. Seni utandırdığımı ortada ve benim de hiçe sayılmayı kabul edecek biri olmadığım çok açık. Çok üzgünüm ama bu konuşmanın artık daha fazla uzamasını kaldırabileceğimi sanmıyorum... Odama gidip hazırlıklara devam etsem iyi olur... Bir an önce eve, ait olduğum kırsal topraklara dönmeye ihtiyacım var.”

Alexander bir an için engelleyecekmiş gibi göründü. Fakat hiçbir şey yapmadan çıkmasına göz yumdu. Göz yaşlarından önünü göremez olan Jane son sözlerine itiraz edeceğine öyle bel bağlamıştı ki onun tek bir söz etmeyişi kalbinde sağlam kalan tek yüzeyde derin bir çatlağa neden oldu.

Bölüm 23

Kapı olduğunu düşündüğü şey, bir semboller karmaşasıydı. İçeriden dışarıya doğru bir baskı ve güçle destekleniyordu. Bir konuda ilk defa kendini bu kadar bilgisiz hisseden Catriona çekinerek duvarı eliyle yokladı ama titreşimli bir gücün etkisiyle geriye doğru sendeledi. Diğerlerinin durumu ondan daha kötüydü, ne yapacaksa yalnız olduğunu anlaması için arkasına bakmadı bile. Bu yüzden kralın yaklaştığını da göremedi.

“Senin başarabileceğin bir şey değil, geride dur, avcı.”

Catriona onu duymazdan geldi. Fakat sembollere temas eden elini, korkunç bir acı saplanınca ister istemez geriye sıçradı. Onun yerini kolayca alan İblis Kral, kampın önünde kanatlarını ve kollarını açarak Catriona’nın daha önce hiç duymadığı bir dilde duaya benzer bir şey mırıldanmaya başladı. Arkada, geri kalan iblislerle savaşan avcılar son güçlerini kullanıyordu. İblis Kral’ı engellemeye çalışan yaratıkları ortadan kaldırma görevi ise Catriona’nındı. Nedenleri farklı da olsa o kapının açılması için savaşan herkes bu savaşta aynı saftaydı.

Fakat zemini, duvarları ve hatta soluduğu havayı titreten bir güç patlaması meydana geldiğinde bilincini kaybeden Catriona savaşı kazanmak için çok geç olduğunu düşünüyordu.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Abertillery'yi yeniden görmek Jane'i beklemediği kadar hüznlendirdi. Orada yaşadığı süre boyunca ilk defa karın yağmak için onun olmadığı günleri seçmesine içerlemiş bile olabilirdi. Ama manzaranın güzelliği ve ailesini yeniden görecektir olmanın heyecanı, hüznünün bir kısmını silip yok etmişti.

Olması gerekenden daha kısa süren, sükûnet içindeki yolculukları boyunca ailesini yeniden gördüğünde hissedeceği rahatlıkla avunup durmuştu. Neyse ki Alexander geceleri handa geçirmekle vakit kaybetmek yerine belirli aralıklarla atları değiştirip yolculuğu bir buçuk güne düşürmenin yolunu bulmuştu.

Bu arada yaptıkları nezaket konuşmalarının kişisel hiçbir yanı olmaması Jane'in de işine gelmişti. Yemek odasındaki kavgalarının etkisinden zamanla kurtulacak kadar şanslı değildi zira.

Abertillery Malikânesi'ne ayak basar basmaz tüm yüklerinden kurtulup ailesinin görmek için eski evinin yolunu tutmuştu. O evden eski olarak söz etmek, gerçekten eski bir ev olduğu halde büyük bir değişikliği kabullenmek anlamına geliyordu. Üzüntüsü elbette annesi ve kardeşleri tarafından da sezilmişti. Bu yüzden Jane, Mary'yi o akşam evinde ağırlamak istediğini söyleyince ne annesi ne de kardeşi itiraz etmemişti.

Akşam yemeğine yakın bir saatte Mary ile birlikte

Abertillery Malikânesi'ne geçerken Jane kendini çok daha iyi hissettiğini hatırlıyordu. Konuşmak için değil... Belki de olanları hiç kimseye anlatmayacaktı. Fakat bir gece daha yalnız kalmanın düşüncesine katlanamayacağını hissetmişti... Elbette bunu Mary de hissetmişti.

Jane, Alexander ile ikisine ait odayı o gece Mary ile paylaşacağı için bir miktar suçluluk hissediyordu. Kaldı ki, Mary de onu vazgeçirmek için utangaçlığını da öne sürerek etkileyici bir ikna çabasına girmişti.

Odaya birlikte girerlerken, "Gerçekten burada kalmam hoş değil, Jane," dedi. "Kocanı bir yere göndermiş gibi olmak istemem."

"Sen bu işleri iyi bilirsin, Mary. Medeni çiftler ayrı odalarda yatarlar. Ara kapının kilitli olduğundan hiç endişen olmasın."

Mary, "Öyle bir endişem yoktu," diye söylendi. "Tamam, sorun çıkarmayacağım. Ama sen de bana ne olduğunu anlatacaksın."

"Bakınız," dedi Jane. Eski günlerde olduğu gibi geceliklerini yardım almadan giyerken ikisi de sessizdi. Mary gözlerini ablasından alamıyordu ve normalde de ciddi olan yüzünden memnuniyetsizlik akıyordu. Jane kaçmanın en iyi yolunun onu görmezden gelmek olduğunu iyi bilirdi. Komodin çekmecesinden bir iskambil kâğıdı desesi, yanında da içinde aynı boyda taşların bulunduğu bir kese çıkardı ve yüksek yatağına tırmanarak Mary'ye de gelmesini işaret etti.

"Karşıma geç bakalım. Bana neyini önerebilirsin bakalım?"

Mary cepleri olmayan geceliğinin eteklerini çaresizce kaldırarak, "Düşes olan sensin," dedi. "Şekerleri ortaya senin koyman gerekiyor."

"Şekerim yok ama taşlarım var. Büyükler küçükleri yer. Hadi sen başla."

Mary bir kart attıp Jane'e baktı. "Bizi mi çok özledin yoksa başka bir sorun mu var?"

"Sizi her zaman özliyorum. Başka da bir şey yok."

"Annem öyle düşünmüyor. Ağzını arama görevini bana verdi. Yoksa hayatta beni yeni evlilerin evine gecelemeğe göndermezdi. Üstelik iki gündür hasta ve onunla ilgilenmezsem kendimi ne kadar kötü hissedeceğimi iyi biliyor."

Jane kardeşinin yüzüne bakamadı. Ne kadar çok şey paylaşırlarsa paylaşsınlar bazı özel meselelerin her zaman özel kalmaya gereksinimi vardı. Dalgın dalgın, "Alışmaya çalışıyorum," dedi.

"Ama başaramıyorsun."

"Bana karşı her zaman güvensizdin, Mary."

"Hayır, sen benim ilhamımsın."

Jane günlerden sonra ilk kez keyifle güldü. "Öyle diyorsan."

"Kocanın seni üzdüğünü görebiliyorum. Işığın sönmüş gibi. Düşes ağırbaşlılığı denen şeyin böyle olduğunu sanıyorsan basbayağı yanılıyorsun Jane. Seninki ümitsizliğe benziyor."

Jane bir karo sekizli atıp yerdeki kupa beşliyi aldı ve Mary'nin taş hazinesinden bir tanesini kendi ganimetlerinin arasına koydu. "Alexander iyi biri... Bana kötü davranmıyor. Geçmişle ilgili söylenenlerin yalan olduğundan artık hiç şüphem de kalmadı. Anneme söyle, kocam beni üzecek hiçbir şey yapmıyor."

Mary başını sallayarak onu onayladı. "Annem, Londra'ya gittiğinde Leydi Alton ile ilgili bir şeyler duymuş. Bana anlatmadı elbette, Bayan Hannibal ile konuşurlarken kulak misafiri oldum. Kadının sanıldığı gibi tasvip edilen biri olmadığını düşünüyor. Hayırseverliği ise gerçekmiş. Sadece biraz abartıldığı fikrinde... Sen ne düşünüyorsun?"

Mary'nin bu kadar gözü açık olması Jane'in hoşuna gidiyordu ama şu anda, mesele hayatının hassasiyetleri üzereyken Jane onun biraz daha alık olmasını tercih edeceğini

düşünüyordu. Düşüncelerinden utanması çok sürmedi elbette. Yeni bir kart hamlesinin ardından, "Üzüldüğüm doğru," dedi. "Alexander bana değer veriyor, bundan eminim. İş beni korumaya ve sahiplenmeye geldiğinde fazla cömert. Ancak kendinden bahsetmekten kaçınıyor ve bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor."

Mary basbayağı afalladı. "Mesele bu mu yani? Kendini aptal gibi hissettiğin için mi üzgünsün?" Sonra gülmeye başladı. "Ama sen zaten aptalsın ve bu yüzden üzüldüğünü hiç görmedim."

"Gül tabii. Âşık olduğun zaman seni de görmek istiyorum."

"Demek kabul ediyorsun."

"Fark ettiğimden beri inkâr edecek kadar uzun bir zaman geçmedi."

"Çok uzun zaman oldu. Sen o adama kayalıklardan düştüğün gün âşık oldun... Daha geç değil ama daha erken de olabilir. En azından benim çözdüğüm bu."

Jane inkâr edemedi çünkü ona o kadar âşıktı ki sanki bu hissi tatmadan öncesindeki duygular önemini yitirmişti. Dalgınca, hatta umursamazca omuz silkerek, "Olabilir," dedi. "Eee, sen neler yapıyorsun? Chris son zamanlarda iyice bana benzemeye başladığını söyledi. Yerimi doldurmaya çalışıyor olabilirmişsin."

Mary homurdandı. Daha önce böyle bir ses çıkardığı görülmuş şey değildi. "Kendi işine bakmıyor bu çocuk. Şu aralar Leydi Beatrice ile fazla içli dışlı. Sanırım birbirlerine ikimizi kötülüyorlar."

Jane, "Chris sadıktır," dedi.

Mary, "Chris için sadakat bir tatlı gülüşe takas edilebilir," diye karşılık verdi.

Birlikte güldükleri sırada oda kapısı pek de nazik sayılmayacak şekilde tıkırdadı. "Kim olabilir ki? Kocan gelmişse çok utanırım Jane."

"Sanmam. Dur bakayım." Jane isteksizce yataktan kalktı ve parmak uçlarında koşarak kilitli kapıya ulaştı. "Kim o?"

Cevap gecikmeli geldi. "Benim, Beatrice."

"Ne? Neden ki?"

"Sahiden de kardeşinin dediği kadar aptalsın. Senin için çünkü ile başlayan bir cümle kuramayacağım. Kapıyı açacak mısın?"

Jane anahtarı çevirmeden önce kapı aralığına doğru üfledi. Karşısında gördüğü yüz, görmeye alışkın olduğu Beatrice'e benzemiyordu. Daha güzeldi.

Kız kapıyı iterek içeri girdi ve elini beline koyup, "Demek doğruymuş," dedi. "Alexander'ı kapı dışarı attığını duymuştum."

Jane hem kendini hem de kocasını savunmadan durmadı. "Elbette öyle bir şey yapmadım. Alexander birbirimize zaman ayırmak istediğimizi düşündü. Mary'nin ziyaretini anlayışla karşılıyor, emin ol."

"Bir erkeğin yatağından olmayı anlayışla karşılaması olacak iş değil." Sesini sadece Jane'in duyacağı kadar alçaltıp, "Hele de onun gibi iştahıyla ün yapmış birinin bu kadar nazik olması kabul edilemez," dedi.

Jane dehşete düştüğü için aval aval bakmak dışında pek bir şey yapamadı. Anlamsız da olsa söylenme faslını da bitirince kızı omzundan dürterek yatağa doğru itekledi.

"Kâğıt mı oynuyorsunuz? Ne kadar sıkıcı."

"Kapıyı bulabilecek kadar ayıksan doğrudan odadan gidebilirsin. Sahiden, bizim için hiç sorun değil."

Beatrice, Jane'i duymazdan geldi. Yatağın üzerine dağınık kâğıtlara ve taşlara göz gezdirdikten sonra ukala ukala, "Paranız yoksa ben getirebilirim. Odamda bir sürü altın var."

"Aman Tanrım!" Mary'nin en sonunda verebildiği tepkinin Tanrı'nın yardımını dilemek olması Jane'i güldürdü.

Belki de akıl hastası, pişkin Beatrice'in rahatlığı gözüne bu kadar komik gelmişti.

"Paraya gerek yok," dedi tane tane açıklayarak. "İşin zevki taşlardır."

"Bence sefaletiniz gereği taşlara fazla anlam yüklemişsiniz. Hâlâ bu evdeki her şeyin sahibi olduğunuzu anlayamamışsın, değil mi ekselansları. Bak hayatım, açıklayayım... Muhtemelen kocanın çalışma odasında, masasının çekmecelerinden birinde küçük bir servet yatıyordur. Oradan dilediğin kadarını kullanabilirsin."

Jane sabırla, "Neden geldin?" dedi.

"Canım sıkıldı, döndüğünü duyunca uğramak istedim."

"Akşam yemeğinde yoktun."

"Başım ağrıyordu. Kocan da yoktu, kavga mı ettiniz? Muhtemelen etmişsinizdir. Yatağında olmadığına göre..."

Jane daha fazla konuşmasına engel olmak için kızın ağzını eliyle kapattı. "Sus artık. Eğer kalmaya niyetliysen ya sessizce otur ya da gel bize katıl."

Jane kızın itiraz edeceğinden o kadar emindi ki yatağa tırmanıp kâğıtların etrafında kendine bir boşluk bulmasına inanmadı önce. Sonra söylene söylene yatağa çıktı ve öfkeyle, "Nerede kalmıştık?" dedi.

Oyun, sohbet eksikliği içinde bir hayli hızlı ilerliyordu. Eksikliği akıl hastası Beatrice de hissetmiş olmalı ki Mary'ye doğru dönerek, "O çocukla aranda ne var?" dedi.

"Ne?" Mary'nin havada uçuşan kâğıtları her birinin üzerine yağdı.

Jane, "Hangi çocuk?" dedi. Haliyle merak etmişti.

"Yok bir şey! Leydi Beatrice hayal görmüş."

"Hayır, gerçekten hayal görmedim. Sizi iki kere konuşurken gördüm. Neydi adı?" Beatrice sarı örgüsünü savurarak Jane'e döndü. "Senin eski nişanlın olan."

"Phillip mi? Phillip ile konuşuyor musun?"

"Jane sandığın gibi değil."

“Ne sandığımı nereden biliyorsun ki?” Jane ancak boş boş baktığı birkaç saniyenin ardından neler döndüğünü idrak edebildi. “Mary sen onunla... Tanrım...”

Mary emekleyerek Jane’in yanına ilerledi ve onun ellerini tuttu. “Jane gerçekten kötü bir şey yapmadık. Sadece konuştuk... Senin hakkında, evliliğin hakkında... Sana kızgın değilmiş, bunu söyledi bana.”

Jane elini çekip, “Phillip’in kızgın olmasını istemem ama bana kin gütmemesini umursamıyorum,” dedi. “Mary, neden görüştüğünüz önemli değil. Aslında önemli ama sandığın şekilde değil...” Açıkça konuşmasını engelleyen Beatrice faktörünün gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Sinsi şey... Ya da ne önemi vardı ki? Jane insanların ne dediğini umursamamaya ondan da başlayabilirdi.

Kardeşinin eline uzandı ve onu sıkıca tuttu. “Ondan hoşlandığını biliyordum.”

Bu sefer kaçmaya çalışan Mary oldu. “Hayır... Siz ikiniz varken öyle bir şey yapmadım ben. Hain değilim, Jane. Bu... başka bir şey... Lütfen kızma bana.”

“Kızmadım.” Sahiden de kızmamıştı, hatta memnundu bile. Belki kardeşi adına biraz endişelenmiş olabilirdi, zira Phillip’in kuralcılığı ve annesine bağlılığı biraz temkinli olmanın iyi olabileceğini düşündürüyordu ona. “Neler olduğunu yalnız kaldığımızda da konuşabiliriz. Ne dersin?”

“Lütfen ben yokmuşum gibi davranın.”

Mary biraz homurdandıktan sonra, “Sanki mümkünmüş gibi,” dedi.

“Kardeşin de zıvandan çıktı.”

“Alexander sana bir şey öğretebileceğimizi nasıl oldu da düşündü acaba?”

“Ona olmayacağını söylemiştim. Ama baksana... sence de o sıkıcı halindense şu halini tercih etmez misin, Jane?”

Mary dişlerini gösterdi... Basbayağı, hırlayan bir kurt gibi dişlerini gösterdi. Jane sahnenin tuhaflığından sıyrıl-

linca öyle büyük bir kahkaha attı ki altlarındaki yatak da onunla beraber hoplamaya başladı.

O gülmeye devam ederken akıl hastası, utanmaz Beatrice, "Evlendiğiniz gece duyduğum şu gıcırtının nereden geldiğini şimdi anladım," diye mırıldandı. Mary'nin, hatta Jane'in anlamaması üzerine, "Hemen alt kattaki odada yatıyorum da," diye açıkladı.

"Sus artık! Sana doğru konuşmanı söylemiştim!" Jane gerçekten kavga çıkarmak dışında ne yapacağını bilmiyordu.

Bu sefer kahkaha atan Beatrice oldu. Hatta utançtan bayılma riski ortadan kalkınca Mary de ona katıldı. Beatrice katıla katıla gülerken sırtüstü yatağa düşmüştü. Mary eline geçirdiği iskambil kâğıtları ile ağzını kapatmaya çalışıyordu. İyice sinirlenen Jane dağınık kâğıtları öbek öbek alıp önce Beatrice'in yüzüne fırlattı, yetmedi Mary'nin kendi ağzını kapatmak için kullandıklarını elinden çekip aldı ve hırsla kardeşinin yüzüne attı. Gülmelerine dayanamıyordu ama yaptığı şey daha fazla gülmelerine neden oluyordu.

Jane, Beatrice'e fiziksel zarar veremeyeceği için resmen acı çekiyordu, öte yandan senelerce kedi köpek gibi kavga ettiği kız kardeşine de dokunamazdı. Çünkü o bir düşesti.

Dayanamayacağını hissedince kulaklarını kapatıp yatağa bıraktı kendini. Sallanan yatağın ritmik hareketleri aklına ilk gecelerinde Alexander ile yaptıklarını getirince kıkırdamaya başladı. Tanrı affetsin, neler olduğunu bilmiyordu ama bu... bu gerçekten kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Gülüşmelerin kesilmesi dakikalar sürdü. Her nasılsa üçü de yatağın belirli bölgelerine uzanmış tavana bakıyorlardı. Mary duyulması güç bir ses tonuyla, "Sana asla ihanet etmedim, Jane," demek için o ânı seçti. "Phillip de etmedi."

Jane biraz düşündü ve sırtarak, "Biliyorum" dedi. "Ama seni überse onun canına okurum."

Beatrice araya girdi. "Eminim okursun. Zaten saf bir şeye benziyor."

"Saf değil, kibar."

"Evet, Phillip kibardır. Mary haklı."

"Ya, tabii... çok uykum var ama odama gitmek de istemiyorum."

"Sana burada kalmayı teklif etmem, biliyorsun."

"Biliyorum ama kalırsam da beni kovmazsın. Siz her koşulda sabırlı davranmayı bilen iyi, erdemli insanlarsınız."

Mary, "Annemle alay etme," dedi."

"Asla, o kadını seviyorum... Daha doğrusu takdir ediyorum. Hadi uyuyun, bu yatak hepimize yeter."

"Tamam," dedi Jane. "Uyuyalım, çok geç olmuş. Örtünün altına girin."

İçlerinden biri kıkırdadı ama önce iyi geceler dileyen Beatrice oldu.

Aynı saatlerde Alexander isteksiz bir sohbet arkadaşı olarak Carter'ın karşısında durmuş basbayağı somurtuyordu.

Carter çoğunlukla konuşan taraf olarak, "Annabel'in bir işler karıştıracağını biliyordun," diye mırıldandı.

"Hı hı... Daha ileri gidebileceğinden korktuğumu itiraf edeyim. Şu gazete olayı yapabileceklerinin yanında çok gösterişsiz."

"İşe yaramış ama."

"Mesele de bu... Jane abartmaktan hoşlanıyor."

Carter başını omzuna doğru eğerek, "Kendini mi ikna ediyorsun yoksa beni mi?"

"Ne fark eder? İkimiz de mantıklı adamlarız, aynı dilden anlıyoruz."

"Çoğu zaman, Alex..."

Alexander iki eliyle yüzünü sıvazladı. Yorgun ve bi-

tik bir durumdaydı, yolculuktan geldiğinde yıkanmadığı için kötü kokuyordu da. "Durumu sen de komik bulmuyor musun? Asıl yargılanmamı gerektiren meselede yani geçmiş konusunda bana herkesten çok güveniyor ama ona zarar gelmesini önlemek için aldığım önlemi kendine hakaret olarak görüyor."

"Kadınlar böyledir, diyerek seni rahatlatabilirim. İnayıp inanmamak senin elinde."

Alexander onun kendisiyle aynı fikirde olmadığını anlamaktan rahatsız değildi. İşin gerçeği haklılığına inanmak için çabaladığı müddetçe bir yerlerde hata yaptığını fark ediyordu. Ve gerçek şu ki, haklı görülmeye değil adamakıllı sarsılmaya ihtiyacı vardı. Bir iki yumruk da fena olmazdı.

"Bu geceden sonra ne yapmayı düşünüyorsun, Alex? Herhalde her şeyi olurluna bırakmayacaksın. Kadınlar konusunda çok hızlı adımlar atmanın hatalı yanlarını anlatacak değilim. Taktikler eski tecrübeler üzerine bir işe yarayabilir. Neyse ki burada geleceğinden bahsediyoruz." Başını iki yana sallayıp güldü. Alexander'ın zavallılığında gülünç bir şeyler buluyor olmalıydı.

Öte yandan Alexander'ın onunla ilgilendiği yoktu. Son sözüne takılıp kalmıştı zira. Ne tuhaftır ki Jane'i geleceği olarak görmekten acı verici bir zevk duyuyordu. Başını ağrıtan gururunu ve tam aksine sevimli yüzüzlüğünü, merhametini, masumiyetini, bilgeliğini ve cahilliğini, güzelliğini, tutkusunu... O kızın kusursuz çelişkilerle dolu her bir noktasını nefesiyle içine çekmek için nelerini vermezdi?

Bu da onu kritik sayılabilecek bir noktaya getiriyordu. Alexander başına gelen şeye bir ad koyması gerektiğinin uzun zamandır farkındaydı. İşlerin değiştiği ve onu diğerleriyle kıyaslamamanın düşüncesine bile katlanamadığı zamanları geçeli çok olmuştu. O halde itiraf ediyordu... Tabii önce kendine. Alexander basbayağı çarpılmıştı. Abayı yakmak denilen şeyin tam ortasındaydı ve devam edeceği

yolda bu duygunun farklı tonlarına rastlayacağını çok çok iyi biliyordu. Nereden bildiğine gelmese iyi olurdu çünkü o kadar derin hisleri tarif edecek kelimelere muktedir bir şairin kafasına sahip olduğunu sanmıyordu.

Alexander nefes almanın değerini herkes kadar iyi bilirdi. Jane'e duyduğu ihtiyacın nefes almaktan farkı olmadığını ona söyleten şey yaşam kadar değerli ve kesindi. Sadece sesinin bile içinde yarattığı müzikal mutluluğa ihtiyaç duyuyordu. Dokunuşları iyileştiriciydi. Ne kadar saçmalarsa saçmalasın Alexander onu dünyanın en önemli açıklamasını yapıyormuş gibi dinlemekten kendini alamıyordu. Fikirlerine önem veriyordu, özellikle de kendisiyle ilgili fikirlerine... Onu öyle çok istiyordu ki. Sadece yatağında değil... Kolunda, başını yasladığı yerde, ayakları omuzlarına değerken bir koltuğun üzerinde... Yanında... galiba en çok da yanında.

Burnunu gıcıklayan saçlarıyla uyanmaktan şikâyet etmek istiyordu... Ve bunun için şükretmek de. O güzelim saçların renk değiştirdiğine şahit olmak ve hayatına huzuru, hatta tam tersine gerçek heyecanı kattığı için ona minnetini anlatmak istiyordu. Senelerce, her gece... ömrünün sonuna kadar.

Kendi kendine gülmeye başladı. Bal gibi de âşık bir adamdı. Ama kendini ne küçük düşmüş hissediyor ne de zayıf görüyordu. Londra seyahatinin işe yarar yönlerinden biri de güçlü erkeklerin sevdiği kadınlara gösterdikleri inceliğin bir zayıflık olmadığını anlamasıydı.

"Gülüyorsun... Ben gelmeden önce içmediysen sarhoş olmana imkân yok."

"Sana her şeyin hesabını vermek zorunda değilim."

"Değilsin ama beni sen çağırdın."

"Seni çağırmadım Carter, beni günlerdir görmediğin için özleyip peşime takıldın. Yaşlı düşesten bile meraklısın."

Carter güldü. "O arabadan indiğinde ikinizin de yüzünü gördüm. Peşine düşmeseydin kendine bir zarar verebi-

lirdin hassas dostum. Benim meziyetim ihtiyaç duyulduğum zamanları bilmemdir.”

“Seni işe aldığım için giderek endişeleniyorum Carter. Sekreterlik ve özel yardımcılık işlerinin hafif bir evcimenliği vardır. Eğer ev idaresi girişimlerinde bulunmaya karar verdiysen yakında yaşlı dadılar gibi beni uykumda kontrol etmeye de başlarsm. Ara vermek istersen sana izin verebilirim. Kadınlarla vakit geçir, kumar oyna.”

Carter onu umursamadı. Kaldı ki Alexander da onu yanında görmekten son derece memnundu.

Gürül gürül yanan şömineyi gören koltuklarında sessizlik içinde oturmaya devam ederken Alexander’ın düşünceleri yine Jane’e kaydı. Çoktan uyumuş olmalıydı, kardeşiyle beraber... O küçük sarışını kıskanacağını hiç düşünmezdi ama kıskanıyordu. Jane’i, kendine ait kadını elinden aldığı için onu herhangi bir mazeretle evine göndermeyi bile düşünebilirdi. Sonra da Jane deliye dönüp koynunda taşıdığı tuzla karanlık bir büyü yapar ve evde fırtına estirirdi.

Tanrı acısm onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Açıklama yapmayı beceremediği ve kalbini kırdığı için başına gelen her şeyi hak ettiğini söylemeliydi. Dönüş yolculuğu sırasında o huzursuz olmasın diye belirttiği sessizliğin ne kadar korktucu olduğunu ve bir daha asla onu kollarına alamayacağını düşüncesiyle boğulacak gibi olduğunu anlamasını sağlamalıydı.

Belki o zaman Jane’in öfkesi dinerdi... Belki affederdi.

“Sen iyi değilsin dostum,” dedi Carter.

Alexander onun orada durduğunu çoktan unutmuştu. Alınganlık göstermeden, “Değilim,” diye itiraf etti.

“Konuş onunla.”

“Konuşmaya başladığımda saçmalıyorum.”

“Şu yüz ifadesiyle susmanın sana bir şey kazandıracığını sanmıyorum... Seni tanırım Alex. Karına değer verdiğini

biliyorum, aksi olsa sırf arzuluyorsun diye onunla evlenmezdin. Fakat bu çok daha karışık. Karşımdaki sen bile olsan kafamın almadığı şeyler üzerine yorum yapmayı riskli bulurum.”

Carter’ın cahil olduğu konulardan biri duygusal mevzulardı. Alexander onun bir aşkın izini sürebileceğinden emin değildi, belki sadece değişiklikleri sezebilirdi. Sezmişti de...

“Doğru... Bu değer vermekten başka bir şey. Bir gün beni anlayacaksın.”

“Küfür mü ediyorsun? Şu haline bakıp da seni anlamayı istediğimi söyleyecek kadar delirmedim.”

“Bu işler böyle, Carter.”

Carter dalgın dalgın ateşe bakarken, “Asla öğrenemeyeceğim,” diye mırıldandı. “Yine de nasıl hissettiğini anlatmak istersen dinlerim.”

Alexander şaşırmadı. Daha önce her şeyini paylaştığı ve kardeşim dediği adamın tereddüdünü anlayabiliyordu.

“Jane benim hayat çizgim gibi...” dedi ve kendiyle alay eder gibi, “biterse ben de biterim,” diye ekledi.

“Gerçekten berbat. Hayatının senden daha zayıf birine bağlı olmasının iyi hiçbir yanı yok.”

“Çok sıradan ve kibirle dolu bir yanılgı! O benden zayıf değil, Carter. Jane esnek bir dal gibi. Fırtına onu sarsar ama kıramaz. Fakat bazen kendimi yıllanmış, içi boş büyük bir ağaç gibi hissediyorum. Ona zarar vermeyen fırtınanın bana neler yaptığını görüyorsun.”

Carter yukarıyı işaret etti. “Sence karın şu anda çok mu mutlu?”

“Sanmam ama benim gibi şikâyet etmediğine eminim. Hatta başkalarının sorunlarını dinleyerek kendininkileri unutuyor bile olabilir.”

“Sızlanmanın kötü bir yanı yok dostum. Ömründe kaç kere âşık olur ki insan? Şu anda gerçekten kadeh kaldırmak istiyorum. İçmeyeceğine emin misin?”

“İçmesem iyi olur, yarın daha iyi hissetmek istiyorum.”

“Sen bilirsin... Yarın adamları toplayıp arama yapacağız. Civarda küçük bir çetenin olduğunu haber aldık.”

Alexander şu anda hiç de sorun çözme havasında değildi. Önemli bir şey olmadığını umarak, “Ciddi bir şey mi?” dedi.

“Ne yazık ki. Birkaç arabaya saldırmışlar, iki köylüyü öldürdüler. Bir kadına da tecavüz. Maddi kayıpları söylemiyorum bile.”

“Kahretsin! Güvenlik birliklerine de haber verilsin. Yarın keşif yapmak istiyorum.”

“Ayarladım zaten. Sorunun büyümesini kimse istemiyor... Bu arada kardeşine evden çıkmamasını söyledim ama beni dinlemek istemiyor gibi. Onunla konuşsan iyi edersin.”

Alexander neşesizce güldü. “Seni deli ediyor.”

“Beni hiçbir şey ettiği yok, Alex. Boş konuşma. Şımarıklıklarına tahammül edemiyorum o kadar.”

“Gel de bana sor.” İki arasında ne olduğunu yakında öğreneceği için çok da meraklı görünmek istemiyordu. Alexander yeniden keyiflendiğini hissedince endişe başka yoldan kendini göstermenin yolunu buldu. Bir şey olacağını sanmıyordu ama Jane’e şu aralar gezinti yapmanın iyi bir fikir olmadığını anlatsa iyi ederdi.

“Hadi biraz dinlen, yarın aşk saçmalıkları üzerine uzun bir konuşma yapman gerekiyor.”

“Haklısın, ikimizin de dinlenmesi gerekiyor. Benden iyi görünmüyorsun. Beatrice seni fazla mı zorluyor?”

Carter, Beatrice’in adını yeniden duyunca ömrünün sonuna kadar oturmaya niyetli görüldüğü koltuktan hızla kalktı.

“Bana hiç bulaşma Alex, ben hâlâ aynı adamım. Şimdi gidip dinleneceğim. O heriflerden kurtulur kurtulmaz da önüme gelen müsait durumdaki ilk kadınla yatacağım.”

Alexander aslında çok fazla anlama gelecek şekilde başını sallayınca Carter sinirli bir ses çıkarıp kapıya doğru yürüdü. Çıkmak üzereyken karar değiştirmiş gibi dostuna dönerek, "Hayatın, boşa geçirilip harcanmayacak kadar değerli dostum," dedi. "Senin adına mutluyum."

Alexander, Carter'ın az önce durduğu yerdeki boşluğa gülümseyerek bakarken kendini saatler önceki umutsuz adamdan çok daha iyi hissediyordu.

Jane kabalık olacağını bile bile Mary'nin kahvaltıdan önce evde olmak istemesine ses çıkaramadı. At binmeye giden kocasıyla karşılaşmadan evden çıkmaları gerekmişti çünkü Mary eve erkenden dönüp şu aralar soğuk algınlığı ile boğuşan annelerine yardım etmek istiyordu. Havaların daha da soğuma ihtimaline karşı evi ısıtma işini daha fazla önemsiyorlardı. Bulundukları güney bölgesinde kuzeye nispeten kar daha az yağardı. Ama arazi o kadar engin ve gözle görünür bir yapıya sahipti ki insan kendini bembeyaz bir okyanusun ortasında kalmış gibi hissedirdi. Ve yine aynı açıklık yüzünden engelsiz esen rüzgâr evlerin pencerelerinde kahırlı bir hayalet gibi ağıt yakar dururdu.

Jane annesini kızdıracağını bile bile çıkarken yanında bir sepet dolusu yiyeceklerle birlikte bu mevsimde satın alınması pek kolay olmayan meyvelerden bir torba götürmeye karar vermişti.

İçeri girdiklerinde annelerini kahvaltıyı hazırlamakla uğraşırken görünce Jane elindekileri bırakıp hemen ona yardıma koştu. "Neden hasta hasta iş yapıyorsun ki? Sana yardım etmeye geldik."

Annesi Jane'i görmekten pek memnun değildi. "Senin kocanın yanında olman gerekmiyor mu?"

“Evde değil, at binmeye gitti. Merak etme ona kahvaltıya kadar evde olacağıma dair haber bıraktım.”

“Çocukluk etme de. Yardım edecek de bir şey kalmadı aslında... O sepette ne var?”

Jane sepetin yanına koştu ve hevesle içindekileri annesine saymaya başladı.

“Bu ne züppelik, Jane! Onun içindekilere ihtiyacımız yok bizim. İnsanların arkamızdan konuştuğunu duymaktansa aç kalırım daha iyi.”

Mary iç geçirdi. Böyle bir tepkiyle karşılaşacağını biliyor olmalıydı.

Jane de öfkeliydi aslında. “Sana o tür bir muamele yapmayacağımı biliyorsun. Kimsenin de duymasına gerek yok ayrıca... Hastasın, iyi beslenmen gerekiyor.”

“Sen söylemezsin ama mutfakta çalışanlardan biri konuşabilir. Derhal onları geri götüreceksin. Zaten kocanın cömert ikramlarını geri çevirirken kibarlık edeceğim diye akla karayı seçiyorum.”

“Kimsenin bir şey söyleyeceğini sanmam... Ama istemiyorsan sepeti Bayan Greendoor’a götürürüm.”

Ellen Hammond biraz düşününce fikri memnuniyetle karşıladı. “Tamam ama mutfaktakilerin de bilmesini sağla.”

“Tamam, anne. Chris nerede?”

“Buradayım.”

Jane, Chris’i kucağına alıp ona sımsıkı sarıldı. “Ağır-laştın mı sen? Dün nasıl oldu da fark etmedim, kocaman olmuşsun.”

“Hiç mantıklı değil. Gideli on gün oldu ancak.”

“Haklısın, hadi gel de biraz bensiz geçen on günden bahsedelim.”

Chris onu yanağından öptükten sonra, “Beatrice beni sordu mu?” dedi.

Jane gözlerini devirdi. “Hı hı, ne zaman evleneceğinizi merak ediyormuş.”

"Jane! Çocuğun kafasını saçma şeylerle doldurma. O daha çok küçük."

"Zaten ben de Beatrice'e Chris'in çok küçük olduğunu ama asıl problemin annemden onay almak olabileceğini söylemiştim."

"Hiç değişmeyeceksin. Bari zevzekliklerini kocandan sakla ki adamcağız hata yaptığını hemen fark etmesin. İki gün sonra kapıma gelersen seni içeri almam, haberin olsun."

Jane annesine arkadan sarıldı ve omzunu öptü. "Almazsın biliyorum... O yaptığın şey de ne? Çok güzel kokuyor."

"Pastırma ve yumurta. Dün kasabadan aldım, Chris yemek için sabırsızlanıyor."

"Oooo... Yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Tadına bakabilir miyim?"

Annesi başını arkaya çevirip şaşkın şaşkın kızına baktı. "Dile getiriyorum diye başımıza taş yağabilir ama sen bir düşessin. Kahvaltıda ne yiyorsunuz siz, yulaf lapası mı?"

"Hayır ama senin yaptığın gibisini yemedim." Ona sırf ailesinin yiyemeyeceğini bildiği için masaya konanların bir çoğuna dokunamadığını söylemeyi düşünmüyordu.

Ellen Hammond bir müddet daha şüpheli bir ifadeyle ona baktı ve sonunda, "Sen de bize katıl istersen," dedi. "Eğer masamıza oturmayı sorun etmeyecekse kocan da gelsin."

Jane onunla bu masada yemek yemeyi ne kadar çok istediğini fark edince kendi kendine şaştı. Belki de gerçekten tüm lükslerin arkasında kaldığı için soğumamış, sıcacık bir yakınlığa ihtiyaçları vardı. Mary'nin arkadan, "Çok iyi fikir," dediğini duyunca gülümseyerek kardeşine baktı ve Alexander'a haber vermek üzere Abertillery Malikâne-si'ne doğru kelimenin tam manâsıyla koştu.

Geri dönüşü hayal kırıklığıydı. Alexander önemli bir işi olduğu için bugün kahvaltıya katılmayacağı haberini

bırakmıştı. Aynı sözlü haber içinde Jane'e huzurlu bir gün dilemeyi de ihmâl etmemişti.

Jane uşaktan aldığı haberi serinkanlılıkla karşılamış gibi görünebilirdi ama aslında kendini ihanete uğramış ve tartıştıkları anlara geri dönmüş gibi hissediyordu. Fakat yine de ailesiyle güzel bir kahvaltı yapmanın tadını kaçırmaya niyeti yoktu.

Kahvaltıdan sonra eve döndüğünde Alexander'ın hâlâ dönmediğini görmek Jane'i bir süredir kurtulmaya çalıştığı umutsuzluk duygusunun içine attı yine. Yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı, herhangi bir şeyler. Sonra annesinin kabul etmediği sepeti Bayan Greendoor'a götürmeyi düşündüğünü hatırlayıp vakit geçmeden hazırlandı ve heyecan içinde Alexander'ın onun için tahsis ettiği arabaya binerek yola koyuldu.

Kasabaya inen yol, Abertillery Malikânesi ile tek bağlantı olduğu için diğer züppe düklerin emriyle sıklıkla bakıma alınan geniş bir yoldu. Ancak arazinin yapısı ve güzergâh mecburiyeti yüzünden bazı noktalarda keskin dönüşler arabaları öngörülmez sorunlarla karşı karşıya bırakabiliyordu.

Jane arabacının aniden durması üzerine dışarı bakınca yolun en ağaçlıklı bölgesinde olduklarını gördü. Fakat neden durduklarını anlayabilmiş değildi. Beklemekten başka çaresinin olmadığı zamanlardan nefret ederdi ama ne zaman durması gerektiğini de bilirdi. Özellikle de içinde kötü bir hissin doğduğu o anda, kucağına koyduğu sepete canı pahasına tutunduğu sırada ve hiçbir işaret vermeyen tehlikenin izini sürerken...

Jane arabacıya gitmesi için haykırmayı düşündüğü anda gördü adamı. Kalın gövdeli, çıplak ağaçların arasından çıkmıştı. Giysileri ve ilkel sakalları yüzünden çok eski zamanlardan gelmiş gibi görünüyordu. Sonra eli silahlı bir diğeri daha belirdi ve doğrudan arabacıya nişan aldı.

İşte o an Jane ılık atarak, “Kaç,” dedi adama. Arabacı ikazı duyar duymaz atları yolun dışındaki engebeli alana doğru sürdü, Jane onun neden yoldan devam etmediğini anlamamıştı ama geçerli bir nedeni olduğundan emindi. Arayış içinde dışarı bakınca yolun alı ırpı sayılabilecek dallarla üstünkörü kapatıldığını gördü.

Kaçışları yolun bozukluğu ve kar yüzünden o kadar sarsıntılıydı ki Jane her an kusabilirdi. Ancak arkalarından bir atlının yaklaştığını fark edince kusmayı seçenekleri arasından çıkardı. Ya dua edecekti ya da gerek duyması halinde savaşmanın bir yolunu bulacaktı.

Tehlikeli şekilde yalpalayan arabadan tuhaf gıcırıltılar gelmeye başlayınca Jane kendini boşta kalan tekerlerin olduğu tarafa atıp ağırlığı dengelemeye çalıştı. Fakat ne gücü ne de ağırlığı amaçladığı kontrolü kazanmaları için yeterli değildi. Dışarıdaki adamların savaş ılıklarına kulak tıkamaya çalışıyordu zira umutsuzluğa düşmenin sınırlarındaydı. Jane son bir güçle araba kabininin havaya kalkan tarafına attı kendini, bunun işe yaraması için dua ediyordu. Ne var ki büyük bir gürültüyle yana devrilen arabanın içinde oradan oraya savrulurken umutsuzluk şöyle dursun, Jane ölüm anının geldiğine inanmak üzereydi.

Dünya, sesleri boğan, yoğun bir sıvının içine atılmış olmalıydı. Her şey boğuk, ağır ve yavaştı. Jane gözlerini diktiği yerin tavan olmasını isterdi ama dakikalar önce oturduğu koltuklara baktığını biliyordu. Araba tamamen ters dönmüştü ve o da tavan olması gereken yerde tuhaf bir pozisyonda yatıyordu.

Başında korkunç bir acı vardı. Gözkapaklarından birindeki ıslak ağırlığa bakılırsa yaralanmıştı. Fakat ölüm tehlikesi dışarıda kol gezerken ya da ölmeyi isteyeceği berbat bir duruma düşmekten korkarken küçük yaraların pek bir önemi kalmıyordu. Güçlkle elini yakasına atıp hazinesini yokladı... Ne acı ki, tuz ve paslı bir hançerin

menşei dünya olan iblisler üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Acınası bir çaresizlikle gözlerini yumdu. Biraz yukarısında kalan kapının açılıp da kâbusu olacak ellerin içeri girdiğini görmeyi istemiyordu. Sonra, arabanın sağlam kalan tek camını ve toprağı sarsan bir gürültü duydu. Jane sıkışmış durumda değildi ama boynu üzerinde yattığı ve bilincinin gidip gelmesine neden olan bir darbe aldığı için doğru düzgün kıpırdayamıyordu. Belki silahlardan kurtulmak için de bir şansı olmayacaktı.

Bu çaresiz kabulleniş, gücü de beraberinde getirdi. Jane, Alexander'ı yeniden görmeden ölmek istemiyordu, her ne yaşarsa yaşasın denemeden başına geleceklere boyun eğmeyi kendine yediremiyordu. Fakat her şey gide-rek kararıyordu. Son bir çabayla başını pencereden tarafa çevirdi, birisi gelecekse bile bunun kendisi için sürpriz olmamasını sağlayabilirdi.

Güzel rüyaların içinde acı olmaması beklenirdi. Jane yarı kapalı gözlerinin gördüğü şeyin inanılmazlığı kadar, başındaki acının da bilincindeydi. Alexander, Shadow'un üzerinden hayranlık verici bir maharetle iniyordu. Aslında zarif olamayacak kadar aceleci ve öfkeliydi ama bir şekilde öyle görünmenin bir yolunu bulmuştu.

Jane onun silahını ateşlediğini gördü, hemen arkasından korkunç bir haykırış duyuldu. Neler olduğunu görmeye çalışırken Jane'in gözleri takip edilemez bir hızla açılıp kapanıyordu. Ağırlaşan nefesi yeniden hızlanmıştı. Bir sisin ardından bakıyormuş hissinden kurtulamadığına göre bilinci hâlâ tam olarak yerinde değildi. Fakat her şeye rağmen onun varlığını hissedebiliyordu... Tanrı yardım etsin, silahlara karşı korunmasız bir haldeydi. Dışarıda kaç adam olduğunu biliyor muydu acaba? Bilen biri var mıydı? Ona yardım edecek biri var mıydı peki?

Jane sesini çıkarmayacak kadar yorgun olabilirdi ama hareket etmenin bir yolunu bulacaktı. Elini uzatıp kocasının

dikkatini çekmeye çalıştı, ona civarda daha fazla adamın olabileceğini göstermek istiyordu fakat bu sefer de kapalı pencere engeliyle karşılaştı. Cama defalarca vurdu, itmeye çalıştı. Öleceğini bile bilse Alexander'a yardım ettiğini bilmeden pes etmeyecekti. Çabaları nefes nefese kalmak dışında bir işe yaramayınca ağlamaya başladı. Silahlardan birinin ona bir zarar vereceğini düşünmekten delirecek gibi oluyordu.

İnleyerek, "Alexander," dedi. Sesini duryumasma imkân yoktu ama Alexander ondan tarafa baktı ve bir an için Jane'i görmüş gibi duraksadı. Ne yazık ki bu duraksama iki adamın arasında kalmasına neden oldu. İçlerinden birinin silahı vardı ve namlusu Alexander'ın göğsüne dönüktü. Jane içinde bulundukları koruluğu titreten bir güçle, "Hayır," diye haykırdı. Sonrasında zihninde, olanları hatırlamasını engelleyen bir boşluk meydana geldi. Jane tekrar gözünü açtığı anda Alexander'ı orta boylu fakat ağaç kadar iri bir adamla göğüs göğüse dövüşürken gördü. Adamın elinde büyük bir hançer vardı ve ustalıkla ona savuruyordu. Jane yumruğuyla cama vurmaya, hayduta durması için yalvarmaya başladı. İşlerin tersine döndüğünü görene kadar hiç durmadan inleyerek konuştu, durdu.

Hançer artık Alexander'ın elindeydi. Bileğini çevirerek öldürücü alete kendisine has o zarafeti katıyordu. Adama yaklaştı, dudaklarında Jane'in daha önce hiç görmediği zalim bir gülümseme vardı.

Jane işte o zaman iblisi gördü... Sanki ucu hançerli kanatları o savaşırken oradan oraya savruluyor ve daha büyük hasara sebep oluyordu. Peşinden gelen gölgeler onun yardımcısıydı, o vurdukça kurbanına bir kesik de onlar atıyordu.

Kavga, Alexander adamı boynundan kavrayıp göğsüne yapıştırıp bıçağı boğazına dayadığında sona erdi. Jane bittiğini düşünmüştü, serbest kalan gölgelerin geri çekileceğini... Fakat tam o sırada çıkıp gelen başka bir adam arkadan

saldırınca Alexander ona karşılık vermeden önce hançeri diğerinin boğazına sapladı ve sonra öteki adama döndü.

Jane gördükleri karşısında şaşkın ve korkmuştu. Ama en çok da kontrolü elinde tutmasına rağmen kocası için korkuyordu. Kavga ettiği adam diğerinden daha zayıf ama daha atikti. Çok geçmeden Alexander onu boynundan yakalayıp gerisindeki ağaca çarptı. Adamın yerden giderek yükselen ayakları kıvrılıp bükülüyor ve havaya tekmeler savuruyordu. Jane kocasının bu gerekli fakat zalim savunmanın vahşetinden bayılacak gibiydi, kaldı ki gözleri giderek ağırlaşıyor ve sis kalınlaşıyordu.

Dayanamayıp gözlerini biraz daha kapadı... Huzura ihtiyacı vardı. Ancak bir kez daha patlayan silah sesi ve Alexander'ın acı çeken yüzü son hatıraları haline geldiğinde Jane'in düşüncesi; "O ölürse beni de al Tanrım" oldu.

Alexander omzundaki acıya katlanmanın bir yolunu buldu ve düşmanlarına yoğunlaştı. Yerde yatan pisliğin öldüğünü sandığı için kendine daha sonra da kızabilirdi. Boynundan yakaladığı haydudu kendine siper edip yerdeki silahlıya yöneldi. Böylece silah yeniden patladığında parçalananın kendi göğsü değil, o salağmkiydi.

Silahu ateşleyen haydut yeniden ateş etmeden önce Alexander ölü adamın boynundaki hançeri çekip aldı ve diğerinin göğsüne fırlattı. Ölüp ölmediğini kontrol etmek için fırsatı yoktu, Jane'in iyi olduğundan emin olmaktan başka önceliği yoktu aslında.

Berbat durumdaki arabaya koştu. Yaralı arabacının durumuna bakmayacaktı çünkü orada yaralı bir arabacının olduğunu bile fark etmemişti. Jane'e bir şey olacağından o kadar korkuyordu ki sıkışmış kapıyı ahşap bir maketmiş gibi kolayca açtı ve içeri uzandı.

Yattığı yerde Jane'in boynu tuhaf bir açı almıştı. Onu o halde gördüğünde Alexander onun o zarif boynunun kırıldığını ve bir daha asla o güzel gözlerini göremeyeceğini düşündü. Karısı belli belirsiz inleyene kadar soğuk rüzgârın neden olabileceğinden çok daha dondurucu bir soğukla mücadele etmesi gerekmişti. Tanrı'ya şükrederek Jane'in üzerine eğildi ve onu rahat edeceği bir pozisyona gelene kadar kaydırdı.

Alnındaki küçük yarıktan akan kan kirpiklerinin ucunda birikmişti. Yüzü öyle beyazdı ki erkeğin zihni kar ve gelinciğin tezatlığını resmetmişti. Elini uzatıp onu okşamaya niyetlendi önce... Fakat titreyen elleriyle canını yakacak bir şey yapmaktan korkarak geri çekildi.

Üşüyor muydu? Donuyor olmalıydı. Olabildiğince hızlı hareket ederek ağırlık yapan kalın ceket çıkardı ve onun üzerine serdi. Daha fazla yakınlığa ihtiyaç duyuyordu. Nazikçe kızın başını kaldırdı, bacağına üzerinde en rahat edeceği şekilde konumlandırdı.

"Jane... Uyan güzel kızıl. Buradayım..."

Jane inledi ama uyanmadı.

Alexander onun güzel yüzünü kan içinde görmekten nefret ediyordu. Elleri o pisliklerin kanıyla kıpkırmızıydı ve titriyordu, ona bu halde dokunamazdı. Ne yapacağını bilmeden etrafına bakındı ve başka çaresi olmadığını anlayınca paltosunun kenarıyla yarasına zarar vermeden, saygıyla okşayarak kanı temizlemeye çalıştı.

"Jane, meleğim iyi misin? Seni seviyorum... Lütfen bir şey söyle," dedi her şey bitince.

İşte o anda güzel dudaklar titreşti, meltem gibi bir gülümseme geldi geçti, sonra aynı bilinçsizlikle duruldu.

Ve Alexander çocukluğundan beri ilk defa ağladı.

Bölüm 24

Gözlerini açtığı karanlığın huzurlu bir yanı vardı. Sebebi alevlerin olmayışındı belki de... Oysa çok kısa bir süre önce cehennemin dünyaya yükselmek üzere olduğuna adı gibi emindi.

Catriona etrafına bakındı. Dışarıdaydı. Daha önce de bulunduğu ama tam olarak konumunu çözemediği ağaçlık bir alanda ona tanıdık ve sıcak gelen bir şeyler vardı.

Baş dönmesine rağmen ayağa kalkınca onu bir ağaca yaslı halde gökyüzünü izlerken gördü.

"Ne oldu? Bitti mi?" Ona güvenebilmesi bir mucizeydi.

"Önümüzdeki bin yıl boyunca güvendesin, insan."

"Peki ya sen? Benden daha endişeli bir halin vardı."

İblis güldü. "Haklısın."

"Diğerleri nerede? Benden başka kurtulan var mı?"

"Çok değil."

"Bunu neden yaptığını anlatmayacak mısın, iblis?"

"Güç dengeleri diyelim, avcı." Catriona'ya yaklaştı ve sonunda kızıl bir saç tutamını parmağına doladı. "Ve de kişisel arzular."

Catriona gri gözlerindeki soğukluğun cehennemle bir ilgisi olabileceğine inanamıyordu. Ancak onu iyi yönleriyle değerlendirme hatasına da düşemezdi.

Yutkundu ve daha önce hiç denemediği bir şey yaptı... Ona dokundu, yanağına... Nasıl bir his olduğunu anlamak istemişti. Fakat iblis geri çekildi, tamamen uzaklaşınca da geceyle aynı renk kanatlarını açtı.

"Kendine dikkat et, avcı."

Keder, kalbine hançer gibi saplandı. "Gidiyor musun?"

"Evet ama tekrar görüşeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü seninle işim bitmedi."

Bu vaadin onu ürkütmesi gerekirdi ama Catriona gecenin içine karışan iblisin arkasından gökyüzüne bakarken gülümsüyordu.

Avcının Günlüğü
Edmund Winterhouse

Jane gözlerini tanıdık odada açtıktan saniyeler sonra, "Alexander," diyerek yerinden fırladı. Nerede olduğunu ya da neler yaşadığını anlamaya çalışarak vakit kaybetmesini engelleyen içgüdüleri aynı zamanda ona minnet duyulması bir zindelik de vermişti.

Loş odanın iç kısımlarından fırlayan bir hizmetçi "Ekselansları, lütfen kalkmayın," diye bağırdı. Jane yalnız olmadığını öğrendiği için mutluydu. Nefes nefese, "Alexander nerede?" dedi.

"Ekselansları, doktor yatmanızı istedi. Lütfen biraz daha dinlenin."

Jane yanında duran sandalyenin arkalığında destek aldı. Öfke başındaki dönmeyi daha kötü bir hale getiriyordu. "Kocam nerede?"

Kız büzülerek, "Bilmiyorum, efendim," dedi. Sesi titriyordu.

Durumu düşündüğünden de kötü olabilir miydi?

Jane eşyalara tutunarak ikisinin odasını bağlayan kapıya yürüdü ve tokmağı çevirdi. Yanan şömine dışında içeriye birilerinin uğradığına dair hiçbir işaret görmeyince bir süre durumu değerlendirdi. Onu burada kanlar içinde görmekten korktuğunu kendine itiraf edebilirdi. Fakat yatağında olmayışını daha iyi bir şeye yormaya da korkuyordu. Alexander'ın vurulduğunu görmüştü çünkü.

"Kocamın nerede olduğunu bilmiyor musun? Lütfen bir şey söyle," diye yalvardı kıza.

"Ekselansları, inanın bilmiyorum. Lütfen siz yatın, ben hemen birilerine soracağım."

"Olmaz. Aşağıya inmem lazım."

Alexander'ın odasının içinden geçti ve dışarı çıktı. Dışarı adımını atmasıyla birlikte arkasında dil dökerek onu ikna etmeye çalışan hizmetçinin yanına yenileri de eklemişti. Jane merdivenleri büyük bir dikkatle indi ve iki kat aşağıdaki geniş girişte etrafına bakınmaya başladı. Kocasının nerede olduğunu bilen birileri varsa birazdan karşısına çıkacaklarını umuyordu. Derken genç bir uşak çıkageldi.

Jane neredeyse çocuğun yakasına yapışarak, "Kocamı gördün mü?" diye sordu.

"E-evet efendim... Ekselansları içeride..."

Çalışma odasını işaret ediyordu.

Çalışacak kadar iyi durumda mıydı? Komik ama Jane o an rahatladığı kadar öfkelenmişti de. Ancak rahatlığı, onu içeride ne durumda göreceğini bilmediğini hatırlayana kadar sürdü. Koşar adımlarla kapıya ulaştı ve var gücüyle tokmağa asıldı.

Eğer biraz durup dinlemiş olsaydı odadan gelen sesleri değerlendirip içeride bir toplantı yapıldığını tahmin edebilirdi. Fakat o kadar endişeli ve heyecanlıydı ki kendisine bakan dört çift şaşkın gözle karşılaşana kadar neye bulaştığını anlaması mümkün olmadı. Tek tesellisi öfkeli de olsa ona bakan bir çift gözün kocasına ait olmasıydı.

Ona bir şey olduğunu sanarak geçirdiği ömürlük saniyeler, öncesinde yaşadığı korku ve utanç... Hepsi bir anda üstüne gelerek zaten hassas olan duygularını coşturdu, Jane'in gözleri doldu.

Alexander ayağa kalkmıştı, gözleri Jane'in üzerindeydi. Diğer herkesin de olduğu gibi...

“Binbaşı Sullivan, toplantıya Bay Maximilian ile devam edin,” dedi Alexander.

Binbaşı Sullivan olması gereken adam, “Ama ekselansları...” diyecek oldu. Alexander’a değil, Jane’e baktığı için ya da sadece aldığı talimat gereği susmuştu. Jane gecelikli olduğunu ilk kez o an fark etti ve çok geç olduğunu bile bile kapıyı kapatıp geriye döndü. Odasına kaçmak, mümkünse uzun süre kendini bir yerlere kapatmak istiyordu.

Ağlayarak büyük bir serüven olarak gördüğü merdivenlere yürüdü. Peşinde gezinen hizmetçilere o an en son ihtiyaç duyduğu şeyin, rezilliğine daha çok kişinin şahitlik etmesi olduğunu söyleyemezdi. En azından mutlu olmak için iyi bir nedeni vardı...

İlk basamağa ayak basmadan belinde Alexander’ın güçlü kolunu hissetti. Sırtı onun göğsüne yaslanmıştı ve başı, kulağına bir şey söylemek üzere olan dudaklara doğru meyletmişti.

“Ayağa kalkabilecek kadar kendinde olmana sevindim.”

O paslı sesi yeniden bu kadar yakınında duymak öyle güzeldi ki... Jane ağladığını saklamak için tek bir ses çıkarmadı. Muhtemelen o da bunun farkındaydı.

Sevecen ve biraz da buyurgan bir sesle, “Gel buraya,” dedi Alexander ve sonra onu kucağına alıp merdivenleri çıkmaya başladı. Jane burnunu erkeğin boyun çukuruna gömmüştü, parmakları ise gömleğinin kumaşında delikler açabilirdi. Ve öte yandan Alexander sırtını okşayarak, kulağına yatıştırıcı sözler söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Odalarına girdiklerini, Alexander’ın birine banyoyu hazırlamasını söyleyince fark etti.

“Banyonuz odanıza götürülmek üzere hazırlanmıştı. Buraya taşınmamızı ister misiniz ekselansları?”

“Tamam, getirin.”

Jane ayaklarının yere değmesi için onu ve kendini bir miktar zorlamasının yeterli geleceğini umuyordu ama kocası kucağında bir bebek varmış gibi davranmakta kararlıydı.

Yatağa oturduklarında başka çaresi kalmadığını bildiği için başını kaldırmaya cesaret etti ve bakmaya doyamadığı gözlerdeki acıyla karşılaştı.

"Özür dilerim... Seni utandırmak istememiştim. Senin yalnız olmayabileceğini... Bilmiyordum Alexander. Bu aptallıklarından kurtulmak istiyorum."

Alexander kızın yüzündeki saçları geri itti ama elini yüzünden çekmek için bir harekette bulunmadı. Başparmağı onun yanağını, gözleri de yüzündeki her bir noktayı okşuyordu.

"Jane," dedi bir müddet sonra. "Sen, beni utandırılmazsın güzel karım... Sen, beni sadece onurlandırırısın."

Jane yüzünü okşayan avucunu öpüp, "Yapma," diye mırıldandı. "Seni öfkeliendirdim."

"Öfkeli değildim. Belki sadece gecelikli halini benden başkalarının görmesine içlerimimdir. Ama en çok seni ayakta görmek beni endişelendirdi. Kendini nasıl hissettiğini bilmiyorum bile."

"Çok iyi... İyi olduğunu gördüm, nasıl kötü hissedebilirim ki?"

Alexander onun elini tuttu. Sanki dokunursa kırılacakmış gibi davranıyordu. "Sana bir şey olduğunu sandım Jane."

"Ben o arabanın içinde korunuyordum Alexander... Ama sen... ölebilirdin." Boğazını tıkayan hıçkırık yüzünden sesi boğulup sonunda kayboldu.

"Ben bir askerim unutma. Kolay kolay alt edilmem."

"Alexander..." Jane ona sımsıkı sarıldı. "Chris'le yaptığımız o saçma konuşmayı hatırlıyor musun? Senin... ölümün üzerine yaptığımız konuşmadan bahsediyorum..."

Aptalca bir şakaydı o, ben asla seni o şekilde hayal edemem... Çok korktum, sana bir şey olduğunu sandım ve sana gelmek istedim. Bayılmış olmalıyım."

"Üzgünüm sevgilim, senin gözünün önünde yaşandığı için çok ama çok üzgünüm."

"Önemli değil, sana bir şey olmadığı sürece kime ne olduğu gerçekten umrumda değil."

Alexander'ın güldüğünü duymak eksik kalan huzuruna bir adım daha yaklaştırdı onu, tasasızca biraz daha sokuldu kocasına. Aralarında konuşulacak ne kadar çok mevzu olursa olsun, o an en çok ihtiyaç duyduğu şey, sevdiği adamın hayatta olduğunu bilmek kadar temel bir arzuysa Jane çok daha tasasız davranabilir, bunun için de asla pişmanlık duymazdı.

Bu sırada küveti doldurmak için içeri birkaç hizmetçi girdi. Onlardan tarafa bir an bile bakmadan işlerini bitirip çıktıklarında Alexander, "Soyunmana yardım edeyim," diyerek Jane'i bir miktar kendinden uzaklaştırdı.

"Bu benim için mi?"

"Hayır, ikimiz için... Tabii senin için sakıncası yoksa."

"Emin değilim... Yani..."

Alexander çapkınca sırtarak, "Sadece temizlenmek istiyorum," dedi. "Binbaşı Sullivan geldiğinde üzerimi ancak değiştirebilmişim. Ama temizlenmem gerekiyor... Bana katılırsan kendimi daha iyi hissederim."

Heyecandan Jane'in ağzı ağaç kabuğu gibi kurudu. Hayır demesi halinde Alexander'ın ısrar etmeyeceğini, dahası onu kendi haline bırakabileceğini biliyordu. Jane'in buna cesareti de arzusu da yoktu... Ölüm tehdidi olmasaydı da kocasından ayrı geçirdiği her saniyenin acısını çıkarmaya karar verdiğinde henüz saldırıya uğramamıştı.

Ona bakmaktan kaçınarak başını salladı ve daha iyi anlaşılсын diye, "Tamam," dedi.

"Güzel... Başın acıyor mu? Saçlarını ıslatmak zorunda değiliz."

"Saçlarım kalabilir. Toplarsam sorun ortadan kalkar."

Alexander istediklerini yapması için Jane'e izin verdi. Bu arada kendi de rahatça soyunabilecekti. Aynanın önündeki firketelerle saçlarına gelişigüzel bir şekil vermeye çalışan Jane'in gözleri Alexander'ın yansımısını dikkatle takip ediyordu. Gömleğinden kurtulmak üzere olduğunu görünce firketelerden birini asla ulaşamayacağı bir yere düşürdü. Lanet olsun! Onu ilk kez görüyormuş gibi davranmaya devam ederse bu gece yapmayı düşündüğü konuşmaya asla konsantre olamazdı. Bu yüzden dikkati kendi işine vererek kocasının tamamen soyunacağını âni geçiştirmeye çalıştı.

Su sesi onun güvenli bölgeye adım attığının işaretiydi. Jane cesaretini toplayıp ona doğru yürüdü... Aslında söylemek üzere olduğu şeylere kafasını yoruyordu o sırada. Ancak kocasının kolundaki kanlı sargıyı görünce ne aklında söyleyecekleri kaldı ne de geri gelen huzurun göğsündeki serinliği...

"Vurulduğunu görmüştüm, iyi misin? Doktor seni gördü mü? Dinlenmelisin, belki de yarayı ıslatmak iyi fikir değildir. Ben hemen birilerine haber veriyorum."

Geri dönmek üzereyken Alexander onu kolundan yakaladı. "Buraya gel, yanıma. Endişelendiğin kadar büyük bir yara değil, Jane."

"Ölebilirdin!" Bu sözü bağırmadan, hatta sesi titremeden söyleyebildiğine göre kafası gerçekten uyuşmuş olmalıydı.

"Ölmedim. Senin güvenliğinden emin olmadan da ölmezdim." Duygusal bir açıklama değildi, sadece mevcut durumu açıklayan bir aydınlatıcılığı vardı.

"Bu pazarlığı yapılacak bir konu değil," diye söylendi Jane. "Sen yıkanırken ben sana yardım ederim. Kolunu ısl-

latmayız böylece... İstersen saçlarını ben yıkarım. Chris'i uzun süre ben yıkadım, bu işlerden biraz anlarım."

"Chris'le kıyaslanmaktan ne kadar hoşlandığımı tahmin edemezsin güzel karım... Hadi soyun ve yanıma gel. Benden daha kötü durumdasın."

Jane başını iki yana salladı. "Olmaz, konuşmalıyız. Bugünkü saldırıyı kimlerin yaptığını biliyor olmalısın. Binbaşı o nedenle buradaydı, değil mi? Ayrıca günlerdir süren şu sessizlik üzerine de konuşmamız gerekiyor."

"Ne istersen konuşacağız ama ayakta dikilmeyi bırakman gerekiyor."

Jane küvetin kenarına oturdu.

"Bak, Alexander... Sana gururlu olduğumu söyledim, öyleyim ama aramız bozukken gururlu olmayı pek umursadığımı söylenemez. Kimse yanlış anlaşılmalara harcanacak bir ilişki istemez, ben de istemiyorum. Kalbinden ve aklından geçirdiklerine ortak olmalıyım ki ilişkimizin yok yere zarar görmediğinden emin olayım... Duruma göre bundan daha önemli olan bir şey daha var. Alexander ben, hayatımı kurtarmak için kendininkini ortaya atan ve ölüp giden bir adama ömrümün sonuna kadar minnet duymak istemiyorum. Güvenlik önemlidir ama her şey değildir. Daha tedbirli bir yaşam sürüp huysuz bir ihtiyara döndüğünde de hayatı karısının burnundan getirecek bir adamı tercih ederim... Alexander ben seni..."

"Beni sevdiğini biliyorum zaten..."

Jane boş boş ona baktı ve sonunda elini küvette sokup bir avuç suyu erkeğin yüzüne fırlattı. "Elbette seni seviyorum. Seni sevdiğimi bilmeyen kaldı mı ki? Ben seninle geçirdiğim her saniyeyi seviyorum diyecektim."

"O zaman suya gel ve iyice anlamamı sağla."

Jane bir süre düşündükten sonra, "Tamam," dedi. "Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi."

Alexander onun hızlı davranmaktan kastettiği şeyin geceliğinden kurtulmak olduğunu anlayamadan Jane geceliğini bir kenara fırlatmış, üstüne de kendini küvetin içine bırakmıştı.

Alexander, "Bu gerçekten de çok hızlıydı," derken kıs kıs gülüyordu.

Jane kendine korunaklı bir yer aramakla uğraşadursun Alexander bacaklarının arasında onun için rahat bir yer ayarladı. "Böyle daha iyi... Şimdi anlat bakalım. Beni ne kadar seviyorsun."

Jane'in sırtı dimdikti. Sımsıcak su kaslarını eritse bile bu pozisyondayken kalmaya devam edecekti. "Öncelikle," dedi. Kararlı olduğunu vurgulayan ses tonu fazla sertti. "O adamlar kimdi, öğrenmek istiyorum."

"Haydutlar, soyguncular. Bugün onların izini sürmek için bir ekip kurmayı düşünüyordum. Sana evde kalmanı haber vermek için eve bir süreliğine uğramak dışında bütün günü dışarıda geçirecektim. Fakat kısa bir soruşturma sonucunda senin kasabaya indiğini öğrendim ve peşine düştüm."

Jane ürperdi. "Öyle bir tehdit olduğunu bilseydim evden dışarı çıkmazdım, inan bana. Bazen aptallığım tutuyor ama hayatıma değer veriyorum."

Alexander, Jane'in omzunu öperken, "Biliyorum," dedi. "Sana sabah haber vermediğim için ben suçluyum."

Mesele uzayabilir, Jane asıl suçlunun kendisi olduğunu söyleyebilir ve gerçekten anlamsız şeyler üzerine konuşarak bir sürü vakit kaybedebilirlerdi. Neyse ki Jane yeterince vakit kaybettiğini düşünüyordu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyerek ilgili noktaya kısaca değindi.

"Başka seçeneğim yoktu, Jane... Bir süredir sana bağımlı bir hayat sürüyorum. Varlığın benim için gerekli..."

Jane'in nefesi hızlandı. Kalbi cevabı zaten fısıldamıştı

ama yersiz mantık çıkarımları yapmaktan kendini alamıyordu. Silkelenince suda oluşan küçük dalgacıklar göğüslerinin üzerine, kollarına Alexander'ın dizlerine vurdu.

"Etkileyici bir cevaptı."

"Daha açık olman mümkün mü, Alexander?"

"Ne kadar açık olmamı istersin?" Gülüyordu.

"Varlığımın neden gerekli olduğunu açıklayarak başlayabilirsin."

Alexander eğilip kızın boynuyla omzu arasındaki çukuru öperek, "Şart mı sahiden?" dedi. "Anlayamıyor musun?"

"Yine aynı bilmecelelere başladın. Eğer senin için kolay değilse önce ben konuşabilirim... Seni seviyorum. Zaten bildiğini söyledin ama böbürlenmek başka bir şey. Lütfen böbürlenme, kendimi kötü hissediyorum."

Alexander bir kolunu çapraz olarak Jane'in omzunun üzerinden geçirdi ve onu kendine bastırdı. "Bırak da böbürleneyim Jane. Senden bunu duymak hiçbir şeyle kıyaslanamaz."

"Kendini önemsemen için söylemedim, dürüstlük ediyordum... Merak ediyorum da, ne zamandan beri biliyorsun? Mary, kayalıklardan düştüğüm günden beri sana âşık olduğumu bildiğini iddia ediyor. Oysa ben ne olduysa evlendikten sonra olmuştur, diye düşünüyordum. Fakat biraz düşününce Mary'ye hak verdiğimi fark ettim çünkü bu kadar güçlü bir şeyin daha uzun bir geçmişi olması gerektiği düşüncesindeyim."

"Sanırım bugün seni çalışma odamın kapısında gördüğümünden beri biliyorsun... Gözlerinde sadece önemsemediğin birine bakarken hissedebileceğin türde bir korku vardı. Hayatımda senden başka bana o şekilde bakan tek kadın annemdi."

Jane açıklaması gerektiğini düşünerek, "Annen gibi hissetmiyorum," dedi.

Açıklaması kocasını güldürdü. "Annemmişsin gibi hissetmiyorum."

Jane de gülmeye başladı, ancak Alexander kulağının altında kalan hassas bir noktayı öpünce gülüşü hıçkırığa dönüştü.

"Seni seviyorum, güzel karım... Bu kadar kısa bir açıklamanın aslında ne kadar uzun bir hikâyesi olduğunu bilsen şaşarsın."

Jane başını arkaya, Alexander'ın omzuna yasladı. Gözleri kapalıydı ve dudaklarında tarifsiz mutluluğunun eseri bir gülümseme vardı.

"Anlatmak ister misin?"

Alexander kızın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Başka bir zaman... ama daha kısa bir hikâye anlatabilirim."

"Harika olur."

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bu toprakların etkileyici fırtınalara ev sahipliği yaptığını biliyordum. Özellikle de Güz Fırtınalarına... Benim gözümde sen de o fırtınalar gibisin Jane. Saçların, mizacın, tutkun... Ve ben ne zaman sana yaklaştırmaya kalksam rüzgârın esmeye başladığını hissediyorum. Benim gibi mantıklı bir adam için bu, sadece kafa karıştırıcı değil, ürpertici de..."

Jane onun açıklamalarla arasının iyi olmadığını biliyordu. Bu yüzden o sırada aklına gelen sorunların tümünü yutup sessizce dinledi ve ıslak omuzlarında gezinen parmakların tadını çıkardı.

"Daha önce hiçbir kadına karşı aramızdakine benzeyen bir çekim hissetmedim. Bu, gücümün üstesinden gelemediği bir şey... İnsan seni sevmeden duramıyor, Jane."

Bu çaresiz itiraf ve içinde gizlenen soru Jane'in gözlerinin dolmasına neden oldu. "Karşı koymak istedin mi?"

"Hayır, sadece anlamak istedim. Seninle olmanın en güzel yanı da bu. Anlayamadığın hiçbir şey seni endişelendirmiyor, meraka düşürüyor ve heyecanlandırıyor."

Aramızdaki bir arzu olduğuna inanmak bir süre hayatımdaki değişikliğin ne olduğu üzerine düşünmemi engelledi. Fakat çok iyi bildiğim bir şey var Jane... Tatmin edildikçe azalmayan, aksine seni bu tutkuya bağımlı hale getiren bir arzuyu küçümsemek gerekir. Neyse ki ben akıllı bir adamım..."

Alexander kızın saçlarını öpünce Jane yavaşça onun kollarında döndü, başını onun yaslayıp heyecan veren kokusunu içine çekti.

"Seni kırdığım özür dilerim, güzel kızıl. En kötüsü de gözlerindeki acımın sebebi olmak... Bir daha asla sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Londra'da olanlardan bahsediyorsan benim de suçum vardı. Fazla ısrarcı ve gururluydum."

"Gururun sana değer katıyor. Bunun için asla kimseye açıklama yapma... Geçmişte olanlar hakkında konuşmamak için inat eden bendim." Kendi kendine güldü. "Ortada yapmadığım halde kendimi yapmış kadar suçlu bulduğum bir günah var Jane. Umursamaz görünmek dışarıya karşı kesin bir aldatmaca, aslında durum beni herkesin düşündüğünden daha çok etkiliyor."

"Suçluluk duyman senin merhametli bir adam olduğunu gösterir."

"Sadece suçluluk değil, utanç da var... Anlatırsam benden nefret edeceğini düşünce kadar da korku."

"Senden nefret etmezdim ki? Olayların iç yüzünü bilmiyorken bile senden nefret etmedim ben, suçun olmadığını ağzından duymuşken, ki bunun için ne kadar uğraştığımı biliyorsun, nasıl seni suçlayabilirdim? Hakkında her şeyi düşünebilirdim ama kendine güvenmeyeceğini, dahası bunun gerekçelerini asla tahmin edemezdim. Şaşırtıcı bir adamsın..."

Alexander, Jane'in çenesini tuttu ve yüzüne eğildi. "Eğer seni öpersem duramam."

Jane gözlerini onun dudaklarından alamıyordu. Dışarıya verdiği havayla birlikte, "Durma," diye fısıldadı ve aralık dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Zaafiyet ikisinin de problemiydi ama güçlü olan taraf çoğunlukla erkekti. Alexander dudakları yerine Jane'in yanağını öptü ve onu yüz yüze bakacakları şekilde kucağına oturttu. Fakat bu pozisyonun büyük güçlükleri vardı... Büyük derken, gerçekten de büyük güçlükler üzerine düşünüyordu Jane.

"Hımmmm," diye mırıldandı Alexander. "Sanırım uzun bir konuşma olmayacak."

"Sanırım..." Jane bir miktar geri kayıp daha güvenli bir yer buldu kendine. Kıpırmızı yüzünü özellikle ondan kaçırıyordu çünkü bu kızarıklığın genel anlamda utançtan değil de arzudan olduğunu anlamasından korkuyordu. "Şey olduğunu... fark etmemiştim."

Alexander kıs kıs güldü. "İstersen konuşmayı sonraya da bırakabiliriz... Seni özledim."

Jane'in ona kapılması vereceği en olağan tepkiydi ama o bir şekilde geride durmanın yolunu buldu. "Önce konuşmalıyız."

"Sözlerim seni yeterince tatmin etmedi mi? Ne kadar battığımı anlamam için sana zaafılarımla ilgili bazı küçük sırlar verebilirim. Kıskançlıktan başlayalım... Sen benim-sin Jane... O herifin seni öptüğünü gördüğüm andan beri bana aitsin."

Jane nefes nefese, "Senden başka kimsenin olmadım zaten," dedi.

"Bunu bilmek beni yeterince memnun etmiyor. Sırtımda sanki açığımı kollayan milyonlarca göz varmış gibi hissediyorum. Yanından uzaklaştığım an o gözler sana dönüyor ve hakları varmış gibi seni etkileri altına almaya çalışıyor."

Jane şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Bu sadece bir kuruntu. Dedığın şeyi ben hiç hissetmedim."

“Önemi yok... Sen her zaman kendinle ilgili yersiz düşüncelere sahipsin Jane. Ailen için... Benim için önemini fark edemiyorsun. O gece Henfieldların davetinde kimse- nin sana gereğinden fazla sokulmaması için yeterince ön- lem aldığımı sanıyordun ama o sünepenin sana yaklaş- masına engel olamadım. Elini o şekilde öpmesine ve sana dokunurken aklından geçirdiklerine... Seni istediğini bile bile onu sadece duyguları incinmiş bir şekilde yolladığım için ne kadar şanslı olduğunu bir bilse.”

“Bence biliyordur,” diye mırıldandı Jane. Onu bu ka- dar vahşi düşünceler içinde görmek hem huzursuz etmiş hem de kanını kaynatmıştı.

“Beni sana âşık eden şeylerden biri de bu, Jane...” Par- maklarının dışıyla kızın yanağını ve dudaklarını okşadı. “Bu güzel yüz hiçbir duyguyu saklayamıyor. Tenin o ka- dar şeffaf ki sadece duruluğunu değil, içindeki merhame- ti, güveni, sevgiyi kitap gibi ortaya koyuyor... ve şimdi olduğu gibi de arzuyu...”

Jane dalgın dalgın erkeğin boynunu okşarken, “Bunu bana sadece sen yapabiliyorsun,” dedi.

“Nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi aklım almıyor... Jane, güzel karım, sevgilim... Seni çok seviyorum.”

“Seni seviyorum, Alexander.”

Alexander onu sertçe kendine çekti ve su hasreti için- deki bir adam gibi dudaklarına yapıştı. Jane onunla bu ya- kınlığı paylaştığı her anın özel olacağına kendini inandır- mıştı ama bu sefer, temas eden tenlerinin sadece arzuyla değil âşkla ısındığını bilmek mutluluğunu, hazzını tarif edilemez bir yere taşıyordu.

Aralarında hiçbir mesafe yoktu. Vücutları, kalpleri, zi- hinleri aynı yerde, içiçeydi. Jane tamamen bacaklarını ara- layıp dizleri üzerinde doğruldu ve yükselerek kocasına daha sıkı sarılmanın bir yolunu buldu. Öperken saçlarını, boynunu ve omuzlarını seviyordu.

Alexander bir ara dudaklarını ayırıp, "Bu sefer fazla bekleyemeyeceğim," dedi.

"Bekleme... Beni yatağa götür, lütfen."

"Hayır, burada."

Jane ne olduğunu anlayamadan Alexander elini bacaklarının arasına koydu ve içine girebileceği şekilde kendini konumlandırdı. "İzin verecek misin?"

"Canını yakmak istemiyorum, Alexander... Kolun?"

"Önemli değil güzel karım... Seni o arabada çaresizlik içinde gördüğüm andan beri hiçbir yara canımı yakamazdı, inan bana. Seni korumak için daha çok daha fazlasına katlanırım Jane... Yeter ki gözlerindeki ışığı ömrümün sonuna kadar görebileyim."

Hiç istemediği halde Jane'in gözleri doldu. Eğilip önce kocasının yanaklarını öptü, sonra omzuna ve yaranın bulunduğu yere kadar aralıksız öpücükler bıraktı. "Yanımda olmama ihtiyacım var... Beni sakın bırakma."

Alexander başını salladı ve gözlerindeki iletişimi koparmadan ağır ağır kızın içine girmeye başladı. Hızını ve derinliğini ayarlamak için iki eliyle belini kavramıştı.

Jane güçlkle aldığı nefesler arasında, "Harika," diye fısıldadı. İçine düştüğü tüm duygulardan bahsediyordu. Sevişmenin, itirafların ve kesin olan âşkın hissettirdiği mükkemmellikten...

Alexander biraz daha hızlandı ama suda meydana gelen dalgalardan daha aceleci değildi. Ellerinden biri Jane'in sırtından yukarıya uzanıp saçlarına dolandı ve boynunu geriye bükte. Jane suya dökülen saçları ya da savunmasız pozisyonu için endişelenemezdi. Alexander öyle güzel öpüyordu, öyle derinden dokunuyordu ki Jane dünyanın yıkılmasını bile umursamazdı aslında.

Erkek kalçalarını artık daha sık indirip kaldırıyor, Jane'i daha sert tutuyordu. İniltileri ve etrafa saçılan su sesinin birbirine karıştığı odanın atmosferi, ancak dile geti-

rilen duyguların yoğunluğundan ağırlaşmıştı. Müstehcen bir gizlilik o an olduğundan daha fazla hakkım bulamazdı hiç şüphesiz...

Kocası göğüs uçlarından birini ağzına alıp sertçe emmeye başlayınca Jane'in dudakları arasında kontrolsüz bir çılgılık döküldü ve kız kalçalarını kıvrırarak onu daha derine almaya çalıştı. Bu sefer kendini kaybeden Alexander oldu... Erkek sert gidip gelişleri Jane'i dayanabileceği noktanın ötesine taşımak üzereydi. Küvetin kenarlarda tutundu Jane ve onun gözlerine baktı. Baştan çıkarıcıydı ve hiç olmadığı kadar güzeldi...

Alexander onun bakışlarına her zaman ihtiyaç duyardı, orgazma ulaşırken yüzüne bakmasının sağladığı güce ve hissettirdiği hassasiyete bağımlıydı. Kızın çenesini tutup sabitledi ve ağır ağır dudaklarını öptü. Hareketleri de öpüşü gibi sakindi artık...

"Seni çok seviyorum, güzel kızıl."

"Seni seviyorum."

Alexander yeniden hızlandı... Ve zamanı geldiğinde Jane o kadar sert bir şekilde doyuma ulaştı ki gözleri karardı; aklı, oda ve dünya parçalara ayrıldı.

Bir müddet sonra Alexander'ın kollarında, soğumaya yüz tutan suyun içinde sakın sakın yatıyordu. Kocası onu kucağına alıp yavaşça sudan çıkarırken de havluyla ıslaklığını kurulamaya çalışırken de hiç sesini çıkarmadı.

Birlikte yatağa uzandılar... Belki bir süre hiç konuşmasalar daha iyi olurdu. Duyguları ve vücutları fazlasıyla hassastı...

Alexander onun saçlarını yastığın bir tarafına bırakıp parmaklarıyla tarıyor, bir yandan da ensesini ovuşturuyordu. Jane mutlu bir kedi gibi mırılayarak ona iyice sokuldu.

"Beni uyutup bir yerlere mi kaçmaya niyetlisin?"

"Yatağımı çok özledim, hiçbir yere gitmem."

Jane sersemlik ederek Alexander'ın yaralı omzuna vurdu. Ne yaptığını fark edince üzerinde uyuşukluğuna dair hiçbir iz kalmadığını söylemek mümkündü. Binlerce kez özür dileyip yalvardıktan sonra Alexander onu yeniden yerine yatırıp üzerine uzandı ve kızarmış dudaklarına çok amaçlı bir öpücük kondurdu.

"Bana bir şey olmadı, olmayacak da..."

Jane dilindeki çözülmenin nasıl başladığını bilmiyordu ama konuyu açtığında eninde sonunda açmaya niyetli olduğunun farkındaydı.

"Leydi Alton'la ilgili hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Onu hayatımızdan çıkıldığını söylemen her şeyi çözer."

"Sana söz veriyorum Jane, bir daha onun için endişelenmek zorunda kalmayacaksın. Onu görmeyeceğim, adını anmayacağım. Nerede yaşamak istersen orada yaşarsın, istersen bu dedikodular bitene kadar buradan ayrılmayız bile. Prensle konuştum, yakında kimsenin hakkımda konuşmak istemeyeceğini bana garanti etti."

"Prens gerçeği biliyor mu?"

"Bilmesi gerektiğini düşündüm ve Teğmen Crawford'un ailesini etkilemeyecek bir çözümde anlaştık. Bunu kusursuz geleceğimiz için yaptım bir tanem... Çocuklarımı, hayatımdan daha çok sevdiğim kadını lekeli ve uğursuz bir soyun gölgesinde çürütmeyeceğim, sana yemin ederim."

Jane dolan gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim... Bunu duymaktan bir gün sıkılırsın diye korkuyorum ama Alexander... seni çok seviyorum."

"Asla beni sevdiğini söylemeyi bırakma, Jane..."

Hiçbir kadın Alexander'ın yüzündeki mutlu gülümsemeyi gören Jane kadar gururlu ve mutlu olamazdı. İşte Jane kocasının kolunun üstüne yatarken aklında bu ve mutlu gelecekleri üzerine eşsiz planlar vardı.

Yaptığı planlar üzerine düşünürken son bir konunun üzerinde pek de durmadıklarını, hatırladı ve cırtlak bir sesle, "Madem itiraflar ve gelecek sohbeti devam ediyor," dedi. "Bir de yazdığım kitapla ilgili şu meseleden bahsedeyim."

Alexander kurmalı bir oyuncak gibi fırladı. "Sen kitap mı yazıyorsun?"

"Elbette yazıyorum. İblisler benim hayatımm öteki yarısı. Bilmiyor olamazsın. Tuz, haçer, demir... Alexander bu kadar kör olduğunu söyleme bana lütfen."

Alexander takip edilemez hızla gözlerini kırıştıyordu. Sonunda, "Sen iblisler hakkında kitap mı yazıyorsun?" dedi.

"Ben değil, Edmund Winterhouse."

"Edmund Winterhouse da kim? Jane?"

"Şimdi şöyle anlatayım..."

Son Söz

Ve Sonsuza Kadar Mutlu Yaşadılar...

Alexander onu nerede bulacağını biliyordu. Her zaman bilirdi zaten... Karısı çoğunlukla tuhaf biriydi ama son derece tahmin edilebilir birine dönüştüğü de az görülmüş şey değildi.

Tam da tahmin etti gibi...

Onu, solgun ekim güneşi altında ısınan çimenlerin üzerinde uzanmış bir halde buldu. Mavi bir battaniyeye sarılı bir aylık oğulları Michael da havaya diktiği bacaklarını sallayıp duruyordu. Alexander bir süre, hiç hareket etmeden onları izledi. Sevgiyi tarif etmenin belki binlerce bilinen yolu vardı ama onun için o iki kusursuz yaratığa duyduğu aşkı anlatacak hiçbir yol yeterli gelmeyecekti.

Yavaş yavaş yanlarına doğru yürüdü. Burası malikânenin arka bahçesinde Jane'in keşfettiği küçük bir açıklıktı. Karısı, *asla ziyan edilmesine izin vermem*, diyerek heyecan içinde Alexander'ı buraya sürüklerken yedi aylık hamile bir kadın gibi değil de peşindeki avcıdan kaçan bir ceylan gibi koşturmuştu. Alexander o günden sonra bu küçük alanı onun hoşlanacağı şekilde düzenletmiş ve Jane'in hayalci tabiriyle *cennetten bir parça* haline gelmesini sağlamıştı.

Alexander ikisini rahatsız etmekten hoşlanmıyordu ama mevsimin güvenilmez ve değişken havasının onlara zarar vermesini de istemiyordu.

Güneşini kapatmamak için Jane'in etrafından dolandı ve yavaşça yanına oturdu. Güzel dudaklarındaki hınzır gülüşe bakılırsa karısı varlığını uzun zaman önce fark etmişti. Tuhaf yeteneklerinden biri de buydu... Hissetmek, fark etmek ve istisnasız herkesi kendine hayran bırakmak...

Alexander başını hafifçe omzuna doğru eğdi. Huzurlu gülüşünün önüne geçemiyordu... Muhtemelen karısını ne kadar sevdiğini itiraf eden gözleri de gülümsüyordu. Fakat Jane ciddi sayılırdı. Kısa tırnaklı küçük ellerinden birini güneşi kesmesi için gözüne siper etmişti, bir diğeri ise boynundaydı. Bembeyaz dişleri aralık, pembe dudakları arasından parlıyordu. Sanki söylemek istediği bir şey vardı da dikkatini çeken başka bir şey yüzünden susmuştu.

Bu kadına deli gibi âşıktı, Alexander. Güzelliğine, masumiyetine ve heyecanına hayrandı. Ancak bahar rengi gözlerinin üzerinde çok şaşırtıcı etkileri vardı. Alexander her dikkatli bakışında sanki bir süre sonra kendini kaybolmuş bir halde buluyordu. Canlılığında ve ifadesinde her zaman ağzını açık bırakan bir şeyler vardı... Tıpkı o an da olduğu gibi.

Gözlerinde umut, heves, bir miktar muziplik ve sevgi vardı. Hayatın kendine güldüğünü biliyor ve bunun güvenini taşıyordu. Buna rağmen ciddiydi de...

Alexander saçlarının arasına sokuşturduğu çiçeklerin ona ne kadar yakıştığını söylemeliydi. Gözlerindeki sevgi kadar belki de... Ve bir hayli güneşli geçen yaz mevsiminin diğerlerinin yanına hatıra bıraktığı çiçelerin güzelliğine güzellik kattığını.

Söyleyecek o kadar şey vardı ki... Yapılacak onca şey.

Kendine engel olamayıp eğildi ve aralık dudaklarına hassas bir öpücük bıraktı. Onu çok özlemişti... Her anlamda. Doğumun üzerinden yeterince vakit geçmediğini savunan kendisiydi, yoksa Jane son zamanlarda gecelerdeki ateşin geri dönmesi gerektiğinde ısrar ediyordu.

Alexander, öpüşmelerinin derinleşip sonunda küçük çaplı bir işkenceye dönmesinden endişe ederek geri çekildi ve karısının ısınmış yanağını okşadı.

“İçeri gelmek istemez misin? Hâlâ yeterince toparlanmadın.” Sesinin boğukluğu, içinde barındırdığı duyguların neticesiydi.

Jane yanındaki battaniyede tepinip duran küçük Apollon’a baktı. “Ben de kalkmayı düşünüyordum. Sinekler, Michael’ın ilgisini çekiyor. İçlerinden birini yakalayıp ağzına atarsa koşarak uzaklaşacağımı ve onu burada bırakacağımı söyledim.”

Jane’in böcek tiksintisi Alexander’ı güldürdü. Abartmadığını biliyordu. Bir delilik yapmadan önce minyatür kopyası olan oğluna uzandı ve battaniyesiyle birlikte onu yerden aldı. Bu hisse ne zaman alışacağını bilmiyordu... Yani kalbine büyük gelen sevgiye...

“Çok güzel, değil mi?”

Alexander gözlerini oğlunun pempe yüzünden ayırmıyordu. Gururlu her babanın sahip olduğu duygulu bir ses tonuyla, “Çok...” dedi.

“Sana benzediği için şanslıyım. Kızıl saçlı erkeklerin yeterince ciddiye alınmadığı zamanlarda yaşıyoruz.”

“Kızıl saçlı kızların ise fazla göze battığı fikrindeyim.”

Jane dirseklerini yere bastırıp biraz yükseldi. “Kızıl saçlı bir kızın olmasını istemez miydin?”

Bu pozisyonda hamilelikle birlikte iyice dolgunlaşan göğüsleri öne çıkmıştı. Dolgunlaşan diğer hatlarıyla bir bütün olarak ne kadar müthiş göründüğünü bilmiyordu bile... O kusursuzdu... Ve elbette gözlerini ondan kaçırması gerektiğini hatırlayana kadar Alexander’ın boğazı susuz kalmış toprak gibi kurumuştü. Dikkatinin dağılması için uygun bir zaman değildi. Mutlu bir iç geçirdikten sonra, “İsterdim,” dedi. “Şu anki tabloya senden bir tane daha eklenmesinden daha fazla hiçbir şey istemezdim.”

Parmağını sıkı sıkı tutup ağzına götürmeye çalışan minik oğlunun ellerini öptü ve dalgın dalgın ekledi. "Kesinlikle harika olurdu."

"Büyük konuşuyorsun ama etkilendiğimi itiraf etmem gerekiyor... İkiniz birlikteyken harika görünüyorsunuz."

"Hımm... Bu küçük meleklerle birbirimize bayılıyoruz." Michael babasını doğrulamak için tuhaf sesler çıkarıp etrafa tükürükler saçmaya başlayınca Alexander böbürlenerek, "Gördün mü?" dedi.

"Bu seslerin tek bir anlamı var. Artık içeri girsek iyi olur. Minik Apollon'umun karnı acıktı."

Alexander beslenme ritüelini her zaman büyüleyici bulmuştu. Jane ne zaman oğullarını emzirmeye niyetlense bir şekilde onların yanında kalmanın yolunu buluyordu. Karısının kalkmasına yardım edip Michael'ın yerini sağlama aldı ve birlikte eve doğru yürürken Jane'i belinden kavradı. Böyleyken kendini gerçek anlamda sevgiyle kuşanmış hissediyordu.

Bu arada... karısı tarafından seçilip düzenlenen özel oturma odalarında Jane için bekleyen bir sürpriz vardı ve bu sürpriz başlı başına karısının eseri olsa da Alexander en az onun kadar gururluydu.

Jane en rahat ettiği sandalyeye oturunca Alexander mavi battaniyeye sarılı bebeği özenle ona verdi. Sadece izlemesi gereken noktada yutkunarak geri çekildi ve bu büyüleyici iki yaratığın birbirlerine olan bağlılığını aklındaki diğer hatıraların yanına koydu.

Bir müddet sonra Jane, uyumak üzere olan bebeğin sarı saçlarını okşarken, "Biliyor musun? Evlenme teklifini kabul etme nedenim bu manzaraydı," dedi. "İkimize ait bir gelecek düşledim ve gözümün önüne gelen, böyle bir oda, şöminenin karşısındaki sandalyemde oturan ben ve sendin..."

“Beni daha fazla büyüleyebilmen bir mucize güzel kırım... Sahip olduğum her şey için şükrediyorum.”

“Biliyorum... Gel buraya.”

Alexander, Jane’in dudaklarına doğru eğildi ve onu hafifçe öptü. Tanrı affetsin artık bu masum öpücüklerden nefret etmeye başlamıştı.

O sırada tıklanan kapının ardında Michael’ın dadısı belirdi. “Ekselansları, Michael karnını doyurduysa yatağına götüreyim.”

“Teşekkür ederim Martha, uyudu sayılır.”

Tecrübeli bakıcı bebeği özenle Jane’in kollarından aldı ve çok geçmeden izin isteyip dışarı çıktı.

“Seninle yalnız kalmayı özledim, Alexander. Sana sokularak uyumama izin vermiyorsun.”

“İstiyorum ama sana dokunursam daha ileri giderim diye korkuyorum.”

Jane gerinince sallanan sandalyesi iyice arkaya yaslandı. Mutlu ve doymuş, kızıl bir kediye benziyordu.

“İsrar etmeyeceğim ama düşüncemi biliyorsun. Doktor sorun olmayacağını söyledi, biliyorsun ki kolay bir doğumdu ve ciddi bir kanamam da olmadı.”

“Biliyorum.” Alexander kadının dudaklarını okşadı. “Bunu tekrar konuşmayacağız. En azından bugün.” Jane’in bakışlarındaki bir şey geri adım atmasına neden oldu, “En azından birkaç saat boyunca” diye düzeltti cümlesini. “Ama sana önce göstermem gereken bir şey var.”

Ani heyecan yüzünden sandalyesi ileri geri sallanmaya başlayınca Jane derhal sakinleşti. “Özel bir şey mi?”

“Sanırım... Buralarda bir yerde. Seninle bir ara sallanan sandalyelerde oturma yöntemleri hakkında bir çalışma yapalım. O şekilde sallanınca aklımı başımdan alıyorsun.”

“Tamam, artık sakınım. Gördün mü?”

Alexander onun gerçekten durduğundan emin olunca

kitaplığa gitti ve raftan bir kitap seçip aldı. "Dün okumaya başladığım bir kitap. Sana dün gösterecektim ama çok geç vakitte elime geçtiği için bugünü bekledim. Tabii yeni bir uykusuz geceyi boş boş geçirmek yerinde kitabı okumaya karar verdim."

"Umarım güzel bir şeydir. Senden sonra da ben okurum, senin okuduğun şeyleri seviyorum."

"Hımm," dedi Alexander. Kitabı bir kol mesafesi uzağında tutup inceliyordu ve yüzünde memnuniyet sayılabilecek bir ifade vardı. "Adı, Avcının Günlüğü... Enteresan bir kitap."

Durumu çözerken karısının yüzünden gelip geçen duygular o kadar sahici ve güzeldi ki Alexander'ın muzip ifadesinin yerini ona duyduğu sevgi ve merhamet aldı.

"Avcının Günlüğü mü dedin? Benim Catriona'mın kitabı mı? Aman Tanrım!"

Alexander kitabı ona vermezse başına gelecekleri bildiği için elinden çekip almasına bir şey demedi. Kaldı ki onu gözleri yaş içinde kendi eserinin sayfalarını okşarken, kokusunu içine çekerken görmek, gelişigüzel seçtiği cümleleri sesine yansıyan duygularla okuyuşunu dinlemek hayatının en seçkin anlarından biri sayılırdı.

"İnanamıyorum... Bu kadar bekleyiştin sonra artık elimde. Görüyor musun, sence de harika değil mi? Ne kadar okudun? Hoşuna gitti mi? Tanrım ilk okuyan kişi sensin, tam da istediğim gibi... Sevdin mi? Bir şeyler söyle Alexander!"

"Beni giderek daha çok şaşırtıyorsun."

"Yani? Hiç de net şeyler söylemiyorsun Alexander."

"Sana hayranlığım giderek artıyor."

Jane, Alexander'ın üzerine atlayıp ona sımsıkı sarıldı ve boğuk, ağlamaklı bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum, güzel karım. Tebrik ederim."

Jane kitap üzerine hiç durmadan sorular sordu, Alexander onun heyecanını müthiş bir sabırla yatıştırdı. Uzun ve bol kahkahalı bir sohbetti...

Bir süre sonra şöminenin karşısındaki o çok sevdikleri koltukta kitaplarını okuyorlardı. Jane onun kenî kitabını okuduğunu aklından çıkarmaya çalışıyordu ama kocası zaman zaman gülerek dikkatini çektiği için işi hiç de kolay değildi.

Birden Alexander, "Mary'nin bugün sana uğradığını duydum, iyi mi?" dedi.

Mary'nin ziyaretinin nedenini hatırlayınca Jane şişkinliği henüz inmemiş karnını hoplata hoplata güldü. "Bana teyze olacağımı söylemek için gelmiş. Bebek bekliyorlar. Daha altı ay kadar var ama hazırlıklara şimdiden başlamak gerek."

Alexander hiçbir zaman heyecanlı adamlardan biri olmamıştı. Kitaptan başını kaldırmadan, neredeyse duygusuzca, "Sevindim," dedi. "Ama sünepenin o işi becerebilmesine şaşırdım doğrusu."

Jane ayağıyla onu dürttü. "Phillip'i sevmeye çalışsan senin için de güzel olacak. O sana böylesine hayranlık duyarken en azında sen de onu seviyormuş gibi davransan da olur."

"Bana hayran olmasını istemedim, Jane. Tam bir aptal... Ve seni öptü. Seni öptüğünü ne zaman unuturum bilmiyorum. Belki de hiç unutmam ve ona işkence etmeye devam ederim."

Jane gözlerini devirdi. Aslında gülmek istiyordu ama Alexander'ın o konuda ne kadar hassas olduğunu unutmuş değildi. "Tam bir öpücük değildi. Tam bir öpücük neye benzer çok iyi biliyorum... Asla aklın başında değildir, ayak parmakların bile mutludur."

"Ayak parmaklarının mutluluğu için her şeyi yaparım."

Jane, "Şu aralar onları pek umursadığın söylenemez," dedi. "Aklıma gelmişken sorayım. Carter'dan bir haber var mı?"

"Ayak parmakların ve Carter arasında kurduğun ilişkiden hiç hoşlanmadım sevgilim."

Jane pek oralı olmadı.

Carter yaz başında görevinden ayrıldığından beri ondan neredeyse hiçbir haber almamıştı. Öncelikle kıta Avrupa'sında biraz zaman geçireceğini biliyordu. Sonra okyanus ötesi bir yolculuk yapacağına dair duyumlar almışlardı ama itiraf etmese de Alexander'm bile en yakın dostunun planları hakkında kesin bir bilgisi olmadığını biliyordu Jane.

Alexander, Jane'den bir ses çıkmayacağını anlayınca Carter hakkında konuşurken takındığı umursamaz tavırla, "Erkekler birbirine mektup yazmayı sevmez Jane," dedi. "Yakında haber çıkacaktır. Rahat bırak adamı."

"Ben bırakırım da Beatrice ne der bilmiyorum. Sen de onun son günlerde ne kadar sinirli olduğunu farkında mısın?"

"O her zaman huysuzdur. Neden bu kadar üstüne düştüğünü anlamadım."

Jane o akıl hastasını gerçekten de çok seviyordu. Mary de aralarına katıldığında tuhaf ama eğlenceli bir üçlü olduklarını söylüyordu herkes. Kafasını kurcalayan her neyse ona yardımcı olmak Jane'in görevi sayılırdı. İşin peşini bırakmama kararlılığı devam ettiği sürece Carter ya da Beatrice hakkında bilmesi gereken her şeyi öğreneceğine şüphe yoktu.

Beatrice hakkında düşünmek hayatındaki diğer tuhaf insanı hatırlamasına neden oldu. Büyükbabası bir süredir annesi ve Chris ile birlikte kalıyordu. Üstelik Alexander'ın kibar ricalarını hiçe sayıp misafirleri olmayı reddediyordu. Jane, annesini büyükbabasının yanında gördüğü her

seferde aralarının düzelmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyordu.

"Jane... Dikkatimi çekti de..."

Alexander okuduğu sayfada çok ilginç bir şey görmüş olmalıydı. Jane hemen yanma gidip kafasını onunkine bitıştirdi ve gördüğü her neyse ortak olmaya çalıştı. "Ne oldu ki?"

"Üzerime almarak ukalâlık ediyor olabilirim ama kendimle ilgili bir şeyler okuyormuşum hissinden kurtulamıyorum."

Jane çok normalmiş gibi, "Çünkü öyle," dedi. "Sen benim ilhamımsın. Ne zaman tıkanıdığımı hissetsem sana bakıp hayal kuruyordum."

"Bana öfkелendiğin zamanlarda daha iyi işler çıkarıyor gibisin. Kibir, ego ve gösteriş... Ah bir de süslü tavırlar var."

"Seni ölümsüzleştirdiğim için bana teşekkür edeceğin yerde sızlanıyorsun."

"Tanrım," dedi Alexander ve okumaya devam etti. Merakı yine depreştiğinde aradan çok geçmemişti.

"Bu iblis kralın bir sorunu mu var?"

Yeniden yerine geçen Jane, "İblis olması dışında bir sorundan mı bahsediyorsun?" diye mırıldandı. Arkasından ne geleceğini hiç merak etmiyordu.

"İblis olması senin için bir sorun olsaydı belki evet diyebilirdim... Catriona gibi bir yaratığı rahat bırakması bana biraz kafa karıştırıcı geldi."

Jane saf saf, "Rahat bırakmadı ki," dedi. "Hayatını kurtardı, ölümün eşiğine getirdi... Bir saniye... Catriona gibi bir yaratık derken neyi kastettin?"

"Harika bir yaratık... İblislerin erkeklikleriyle ilgili genel bir sorunları mı var, yoksa tek sorunu olan senin şu güzel saçlı kralın mı? Onun yerinde olsaydım avcının tadına çoktan bakmıştım."

Jane bu sefer onu dürtmekle uğraşmadı, doğruca omzuna bir tekme attı. "Sen bir kitap yazmaya karar verirsen dilediğini yaparsın ama benim dünyamda kadınlar erkeklerin oyuncağı değil. Eğer Catriona isteseydi o dediğin şeyi yapmak için kraldan önce davranırdı. Ayrıca sen, çok kıymetli ekselansları... kastettiğin kişi Catriona da olsa, bir kadının tadına bakmakla ilgili bir imada bulunursan seni tuza yatırırım, inan bana. Kalkmayacağından emin olmak için göğsüne demir bir hançer saplayacağımı söylememe bile gerek yok... Yoksa var mı?"

Alexander ürpermiş gibi yaptı ama Jane onun güldüğünü biliyordu. "Tamam, haklısın. Benimki sadece fanteziydi."

"Fantezi denildiğinde aklına o tür şeylerin gelmesi ne kadar saçma... Bak, eğer dalga geçeceksen kitabı bıraksan iyi olur."

Alexander'ın üzerine doğru geldiğini gördüğünde Jane'in kaçmak için pek bir fırsatı kalmamıştı. Mumyalanmış bir ölü gibi kolları iki yanına yapışmış haldeydi. Kaldı ki Alexander dikkatlice üzerine uzanırken hareket etme aptallığında bulunmamasını söyleyen içgüdüleri tastamamdı. O bir kadındı. Kocasının ilgisine aç, uzun zamandır sevişmemiş, sağlıklı bir kadındı.

"Karımın kıskançlıklarının beni ne kadar tahrik ettiğini unutmuşum," dedi Alexander. "Ve de gururlandırdığını. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi ihmal ettiğimi de hatırlatıyor diyeceğim ama bunu o kadar sık tekrar ediyorum ki anlamını yitirmiş olmasından korkuyorum. Fakat onun hâlâ kıskançlığın ne kadar gereksiz olduğunu anlamamış olduğunu da görüyorum. Onu ne kadar özlediğimi bilmiyor belli ki."

Jane zar zor, "Biliyorum ve seni çok seviyorum," dedi. "Eksikliğini duyduğun şey konusunda birbirimize yardım edebiliriz."

“Demek beni kullanmak istiyorsun.”

Alexander dudaklarını ufak ufak öpüyordu. İnsanı çok daha fazlasının beklentisi içine sokan minik zevk okları Jane’in karnında bir gerginliğe neden oluyordu. Sık solukları arasında, nihayet, “Seni özledim,” deyince Alexander dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı.

“Bilmediğimi mi sanıyorsun... hissetmediğimi... Jane, güzel karım senden başka hiçkimsenin söndüremeyeceği bir ateşle boğuşuyorum. Üzerime gelmezsen ikimiz için de iyi olur.”

“Bana zarar vermezsin. Lütfen evliliğimizin ilk günlerindeki hassasiyet saçmalığına geri dönme. Hassas olan sadece duygularım ve onlar da kocamın aşkından emin olduğum için güvende. Beni en az benim seni sevdiğim kadar sevdiğini bilmesem hayatı sana zindan ederdim.”

Hiç beklenmeyen, tutkulu öpücük Jane’i gafil avladı. Ancak o kadar hasretti ki buna, hemen ayak uydurdu ve çok geçmeden kendini ona bıraktı.

Nefes nefese ayrıldılar. Onun en az kendisi kadar hazır olduğunu bilmek Jane’i memnun ettiği kadar öfkeliyordu da. Çünkü birazdan kocası incelik gösterip uzaklaşacak ve onu kendi haline bırakacaktı.

Tam da düşündüğü gibi az sonra kocası uzaklaşmaya başladı. Eğer ateşli bakışları olmasaydı Jane bunu yaptığı için onu tokatlayabilirdi de. Ancak bir şey sakın kalmasın, en azından sızlanmaya başlamadan önce biraz daha beklemesini söylüyordu.

Derken Alexander üzerinden kalktı, kararlılıkla kapıya yürüdü ve kapıyı açıp dışarıdaki zavallılara Jane’i kahkahalara boğan şeyi haykırdı.

“Odaya kimse yaklaşmayacak!”

Son

